ANUL 1848

ÎN

PRINCIPATELE ROMÂNE

ANUL 1848

ÎN

PRINCIPATELE ROMÂNE

ACTE ȘI DOCUMENTE

PUBLICATE

CU AJUTORUL COMITETULUI PENTRU RĂDICAREA MONUMENTULUĬ

LUI

IOAN C. BRĂTIANU

TOMUL II

1848 IUNIE 21 — 1848 IULIE 27.

BUCURESCI

INSTIT. DE ARTE GRAFICE „CAROL GÖBL" S-sor ION ST. RASIDESCU

16, STRADA DÓMNEĬ, 16

1902.

5490.

„1848," Vol. II, pag. 1.

FRAȚIĬ GOLESCĬ:

ȘTEFAN — NICOLAE — ALEXANDRU — RADU.

II.

1848 IUNIE 9 — 1848 SEPTEMVRIE 13.

(CONTINUARE.)

No. 481.
1848
Iunie 21.

Adresa No. 3.328 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ către Administratorul de Buzěŭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 244.)

Administratoruluĭ de Buzěŭ.

D. Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ, însărcinat fiind din partea acestuĭ Guvern ca să întîmpine pe Exelenţia Sa Talaat Efendi, la întoarcerea-ĭ din Moldavia şi să-l însoţească până aicĭ în Capitală, se scrie d-tale a da d-luĭ Bălcescu toată ascultarea şi să îndeplinescĭ cu întregime toate disposiţiile ce va găsi dumnea-luĭ cu cale a se luà, atât în împrejurarea de care s'a vorbit, cât şi în orĭ-ce altă privitoare la osebitele măsurĭ şi întocmirĭ hotărîte din partea Guvernuluĭ pentru administraţia aceluĭ judeţ.

N. G.

No. 3.328.
No. 3.329, asemenea la Slam-Râmnic.

No. 482.
1848
Iunie 21.

Adresa No. 213 a Magistratuluĭ din Focşanĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.

Maghistratul oraşuluĭ Focşanĭ.

Ḑiua de 11 Iunie, ḑi de mântuire pentru toată România, s'a celebrat erĭ, Duminecă, în oraşul nostru Focşanĭ, cu măreaţă so-

No. 482. 1848 Iunie 21.

lemnitate. Popolul, în fruntea căruia erà Presidentul maghistratuluĭ, precedat de steagurĭ tricolore, s'a dus de dimineață vesel și liniștit la locuința d. Administrator, apoĭ la a Secretaruluĭ județuluĭ, de aŭ salutat Constituția, de unde precedațĭ de aceștĭ foncsionerĭ și ceĭ-lalțĭ aĭ deosebitelor ramurĭ, toțĭ împodobițĭ cu eșarpe și cocarde frumoase, aŭ mers urmațĭ de mulțimea nenumĕrată în sunetul clopotelor la Catedrala Sf. Ioan, în parada cea maĭ elegantă. Aicĭ îĭ așteptaŭ grămedĭ și maĭ multe de oamenĭ și dorobanțiĭ înșiruițĭ cu embleme patriotice, carĭ s'aŭ primit cu aclamațiĭ de bucurie: „Să trăiească Constituția, Guvernul vremelnic și binevoitoriĭ țĕriĭ!“ Părintele protopopul, urmat de mulțime de preoțĭ, a întîmpinat la intrarea în biserică cu sfînta Cruce și cu Evanghelia pe domnul Administrator, ce erà înaintea cortejuluĭ. După săvîrșirea sfinteĭ slujbe s'a făcut Te-Deum înaintea bisericiĭ, care toată această întindere erà îndesuită de miĭ de oamenĭ de toate națiile și ambesexele. Moldoveniĭ asemenea aŭ luat parte la această ḑi mare. Se cetià pe fețele lor mulțumirea ce cuprindeà sufletul lor și nădejdea ce nu erà încă stinsă, că o ḑi vor ajunge a fi și eĭ elementul unuĭ viitor maĭ fericit. Salve de pușcĭ și de tunulețe s'aŭ sloboḑit din partea gvardieĭ naționale și a dorobanților, în cinstea poporuluĭ și a Guvernuluĭ vremelnic. După săvîrșirea țeremonieĭ religioase, sfințirea apeĭ și stropirea cu aghiasmă a steagurilor tricolore, s'a urmat cetirea discursurilor alăturate aicĭ, maĭ întâiŭ de părintele protopopul sub litera A, apoĭ de d. Administrator sub litera B, de Presidentul maghistratuluĭ sub litera C. și din partea d. Teodosie profesorul sub litera D. Toate aceste cuvinte eraŭ un eco de frăție, dreptate și o aducere aminte de drepturile cele vechĭ ce a recâștigat patria. După aceasta s'a cetit, în auḑul tuturor, mulțumirea ce se adresează Guvernuluĭ provisoriŭ pe lângă aceasta, și s'a iscălit cu bucurie de obște. Toțĭ făceaŭ să rĕsune strigările: „Să trăiească Constituția și martiriĭ ce se jertfesc pentru binele omeniriĭ,“ urmărind pe d. Administrator până la residenția Cârmuiriĭ, unde, după cetirea buletinelor Guvernuluĭ vremelnic se împărțiră toaste de șampanie, și tot cu această ocasie și o câtățime de vin și pâne pe la slujitorĭ și săracĭ îndestulă.

Ḑiua a fost din cele maĭ vesele, ca nicĭ odată din câte s'aŭ serbat în acest oraș. De dimineață și până la mieḑul nopțiĭ, grămeḑĭ de oamenĭ cu lăutarĭ, cete de dorobanțĭ, mulțime de gvardiștĭ, cântaŭ, jucaŭ și vermuiaŭ pe ulițĭ și se salutaŭ cu nespuse vivaturĭ, iar alțiĭ rĕspundeaŭ cu căldură la aceste salutărĭ: „Să

trăiească frăția, dreptatea, patrioții ceĭ bunĭ, să trăiească toată România!“ Seara tot orașul a fost prea frumos iluminat, o ast-fel de luminație n'a maĭ fost aicĭ până acum, pentru că tot ce s'a făcut de locuitorĭ, s'a făcut îndemnațĭ de simțemintele din lăuntru, de dreptate și frăție, iar nu de silă. La aceste și domnul Administrator nimic n'a lăsat din aceea ce poate face un bun patriot.

No. 482. 1848 Iunie 21.

Presindentul, N. Șonțul; Dimitrie Pastia, Ioan Petrescu.

No. 213.

Secția I. Masa 2-lea.

Anexă.

Pre cât Constituția este sfîntă, pre cât fructele eĭ sînt marĭ și de cea maĭ frumoasă importență, nu numaĭ pentru fie-care fiŭ al patrieĭ, ci și pentru fie-care suflare omenească locuitoare în această țeară, pe atât recunoscința obșteĭ, mulțumirea eĭ, simțimîntul și respectul eĭ, ce astădĭ obștea județuluĭ în unire adresează Guvernuluĭ vremelnic, sînt maĭ viĭ și maĭ învăpăiate, în cât tot Românul cetățean și sătean, străin și pămîntean, mărturisesce Guvernuluĭ vremelnic cea maĭ desăvîrșită a sa mulțumire pentru grelele ostenelĭ și adânca înțelepciune ce întrebuințează întru sprijinirea frumoaseĭ Constituțiĭ, ce s'a proclamat de popolul Român.

Primesce, Domnule Ministru, asigurarea celor maĭ credincioase mărturisirĭ a tutulor de obște, cum și a Șefuluĭ județuluĭ, că vom fi cu cea maĭ respectuoasă și grabnică supunere la apelul patrieĭ, cât trebuința va cere a ne jertfi pentru dînsa.

S. Filipescu, Scarlat Iarca, Ioan Protopop, N. Șonțul, Dimitrie Pastia, C. Robescu, Ioan Petrescu, D. Mirescu, A. Nicolescu, George Chirițoiu, N. Ionescu, Iorgu Alexandrescu, A. Fortuna, Al. Mărgăritescu, Panait Blidărescu, I. Georgescu, Ghiță Teodorescu, P. Mărculescu, Il. Chezatu, Nicolae Beleliu, Ego Thanasi Demetriio, Petru Căbavu, Costache Nicolaŭ, Ion Cojocaru, Margaritis Iconomu, Ioniță Făgărășanu, Soare Ale., Ioan Sava, Radu Mihu Argintaru, C. Rali, S. D. Zaharescu, Ioan Tipeiu, Stavăr Nicolaŭ, Duțu Danaila, Călin Șainescu, Ioan Barbu, Costantin Gheorghiu, Statie Andreiŭ, Iordachi Spinescu, Alexandru Picula, Iorgu Costescu, Haralambie Gheorghiescu, Bucureștean, Ion Chicherat, Th. Ceptureanu, C. Georgiescu, I. Georgescu, Stoian Ionescu, Friderih Remer, D. Al. Lascar, P. Borănescu, S. Calcagno, Agent du Consulat Britanique, D. Popescu, C. Aninoșanu, C. Argintoianu, Nicolae Pantazescu,

No. 482. 1848 Iunie 21.

I. Protopopescu, I. Şonţu, Bernard Ehrenstein, A. Theoharidis, D. sin Radu, Mincu Obaţieru, Costea Ganovicĭ, ... , Dimitri Cara, Al. Lăzărescu, Nicu Şerbescu, Ioan Cozadin, ... , ... , Gligore Dumitru . . . . , M. Theodoru, George Nenciu, ... , Costandin Breteli, Oprea Stan, Theodur Hagi Petru, ... , Mihalachi Costandiniu, Isac M. Focşanir, ... , Iancu Pastia.

Anexa A.

Ceĭ dîntâĭ ucenicĭ şi apostolĭ aĭ Domnuluĭ Nostru Is. Chr., după ce aŭ întins christianismul maĭ peste tot globul acestuĭ pămînt, şi aŭ statornicit legea cea prea sfîntă, de care noĭ ne ţinem până astădĭ, apoĭ aŭ aşezat episcopĭ şi preoţĭ, cărora le-aŭ dat întocmaĭ însărcinarea lor, adică ca să propovĕduească noroduluĭ credinţa şi să întoarcă neamurile de la întunerec la lumină, şi aşà le-aŭ dis: „voĭ sînteţĭ lumina lumiĭ“.

Clerul bisericesc dar, după a sa datorie, a intrat astădĭ în sfintele şi Dumnedeescĭ locaşurĭ, ale căror uşĭ le-a deschis cu cel maĭ viŭ şi plin de entusiasm neastîmpĕr, ca să vestească noroduluĭ, că astădĭ prea înalta Provedinţă a scos la lumină drepturile Românilor, ce de maĭ multe neamurĭ se aflaŭ cufundate în abisul necunoscinţeĭ, drepturĭ pentru carĭ tot omul este născut; astădĭ el vĕ arată cereasca facere de bine ce a venit peste popolul Român care, lepĕdând un Regulament în potriva drepturilor sale legislative şi în potriva principiilor ce recunosc autonomia, şĭ-a aşezat o nouă Constituţie regenerătoare pentru ţeară. Fraţilor Românĭ, clerul bisericesc vĕ arată că astădĭ s'aŭ proclamat pentru noĭ nisce legĭ pe temeiul Evangheliei; el are de datorie a face cunoscut tuturor, că numaĭ credinţa către Dumnedeŭ, unirea şi dragostea între noĭ, patrioţiĭ, va înălţà şi va fericì patria; căcĭ neunirea unuĭ norod desghinat în lăuntrul sĕŭ este tot-deauna semnul prevestitor al desăvîrşiteĭ sale căderĭ, despărţirea acelora carĭ preferă fieşte-care interesul sĕŭ particular şi nu obştesc, vestesc că merg spre robire şi că sînt vrednicĭ de dînsa aceĭ carĭ vor a-şĭ ridicà casele lor maĭ pre sus de oraş, măcar de le-ar zidì pe ruinele acestuia, pentru aplecarea ce aŭ către folosul sĕŭ în parte şi uită folosul patrieĭ şi sînt iubitorĭ de sineşĭ.

Neunirea aceasta isvorĕsce din mândrie saŭ din interes, este ciuma şi moartea staturilor, precum, spre pildă, avem peirea aceluĭ norod sfînt al luĭ Dumnedeŭ, pe care Moisi în zadar l-a slobodit din

No. 482. 1848 Iunie 21.

robia Egiptuluĭ, căcĭ prin turburările și neunirea din lăuntru cădù subt puterea Romanilor, și Sionul, cetatea cea sfîntă se prefăcù în cenușă. Acest norod prin bogăție a zemislit luxul, moliciunea și mândria și îndărătnicia, dintr'aceste s'aŭ născut neunirea și împerecherile între semințiĭ; ele se despărțiră, se vrăjmășiră, alergară la arme și nu se înfiorară a vĕrsà sânge de concetățenĭ; ele călcaŭ subt picioare legea și se jucaŭ cu jurămîntul făcut. Atuncĭ proorocul Isaia dise: „În țeară s'a făcut fără-de-lege, pentru că legea Domnuluĭ aŭ călcat, și pentru aceea blestemul va mâncà țeara, că aŭ schimbat poruncile Domnuluĭ și aŭ păcătuit ceĭ ce locuesc într'însa, și săracĭ vor fi ceĭ ce locuesc în țeară". Isaia, 24, 5, 6.

Vorbele acestea, glăsuite prin proorocul către Evreĭ, sînt îndreptate către toate noroadele pămîntuluĭ, se îndreptează către veacul nostru, către contimporaniĭ noștri. Furtunile ce turbură staturile nu sînt încă potolite; nicĭ armele, nicĭ iscusința, nicĭ diplomatica nu le vor mântuì pe noroade, dacă nu le vor sprijinì unirea și evlavia, dacă cetățeniĭ nu vor jertfì interesurile particulare pentru ținerea totuluĭ soțial. Folosul ce o nație a câștigat sub ocrotirea Proniei se poate păstrà numaĭ prin unirea și evlavia cetățenilor; neunirea și egoismul aŭ doborît neamurĭ marĭ și le-aŭ șters din numĕrul națiilor, unirea și frățirea pentru binele de obște aŭ înălțat neamurĭ micĭ și le-aŭ suit la culmea puteriĭ, unde s'aŭ ținut până când nu s'aŭ depărtat de simplele temeiurĭ ale puteriĭ și fericiriĭ naționale. Rar s'a întîmplat să cadă un norod, pentru că a fost isbit de oaste înfricoșată și mare la numĕr. Din potrivă, o mână de norod a înfrânt adesea-orĭ puterĭ marĭ, dacă aŭ fost însuflațĭ de acea voie unită ce învieză toate puterile uneĭ națiĭ. Prin neunire și vîndare, dic, iarășĭ aŭ cădut adânc cele maĭ puternice staturĭ; o țeară este până atuncĭ expusă primejdieĭ, până când va adăpostì în sînul sĕŭ egoismul, gata în tot ceasul a vinde pricina obștească. Îțĭ place să fiĭ mădular uneĭ națiĭ vrednice de cinste altor neamurĭ, îțĭ este scump și de mare preț a avé o patrie ce viează în neatârnare. Cine contribuesce din toate puterile sale la ținerea uniriĭ cetățenescĭ și la întinderea patriotismuluĭ, datoria aceasta este pusă asupra fie-căruĭ om.

Nimenĭ să nu se desnădăjduească de puterile sale, nimenĭ să nu dică: „Și ce pociŭ eŭ face, când alțiĭ alt-fel se gândesc; numaĭ eŭ să mĕ aflu a înotà în potriva potopuluĭ?" Cel care vorbesce așà a părăsit de mult pricina obștească, și care se teme de gura oamenilor proștĭ n'are să aștepte laudă de la Dumnedeŭ.

No. 482.
1848
Iunie 21.

Aibĭ curaj, fiĭ creştin, fiŭ neamuluĭ tĕŭ, patrieĭ tale, ceea ce eştĭ dator să fiĭ ca creştin.

Că precum omul de la întâia rĕsuflare se află într'o schimbare necurmată şi trece prin toate desvoltările, una după alta următoare, aşijderea şi fieşte-care norod se deosebesce întru sine înşuşĭ şi în deosebitele sale epocĭ. Această prefacere, această desvoltare a lucrurilor este treaba şi fapta şi voia cârmuitoruluĭ lumiĭ.

Decĭ, o! fraţilor Românĭ, noĭ mădulariĭ bisericiĭ, ministriĭ Evangheliei, propovĕduitoriĭ credinţeĭ, şi cu un cuvînt lumina lumiĭ, Crucea şi Evanghelia este basul pe care se statorniceează religia noastră, noĭ, ḑic, avênd aceste în mânĭ, vom imità urmele noroduluĭ celuĭ sfînt, ce aveà înainte sicriul legiĭ Domnuluĭ, vom merge înaintea voastră şi, în numele celuĭ ce locuesce în cerurĭ, vom cântà psalmĭ de biruinţă asupra vrăjmaşilor noştri.

În libertate dar aflându-se acum patria noastră, să strigăm împreună cu toţiĭ : „Tatăl nostru, carele eştĭ în cerurĭ, fă ca slobodenia, în care mâna ta ne-a aşezat, să petrecem în cea maĭ săvîrşită pace, dragoste şi unire, şi întru puterea ta să învingem pe toţĭ vrăjmaşiĭ noştri, ca să fie mărit numele tĕŭ în vecĭ, amin.

Cuvînt ḑis de părintele protopopul acestuĭ judeţ.

Secretar, D. Potop.

Anexa B.

Cetăţenilor,

O faptă din cele maĭ strălucite, şi care se va însemnà ca o epohă nouă în analele noastre, s'a săvîrşit la 11 ale acesteia în capitala Bucurescĭ.

Subt auspiţiile celuĭ a-tot-puternic, popolul Român a proclamat o Constituţie. Scopul acesteĭ Constituţiĭ este înfrăţirea, dreptatea şi fericirea naţieĭ întregĭ. Nimic nu se poate asemĕnà cu mulţimea facerilor de bine ce isvorĕsc dintr'însa, şi nicĭ un om nu este pe pămîntul ţĕriĭ, pe care să nu-l împărtăşească cu ale sale bunătăţĭ. fie de orĭ-ce vîrstă, de orĭ-ce stare, de orĭ-ce profesie, primesce de la ea darurĭ cu îndestulare.

Cetăţenilor! Cuprinderea acesteĭ Constituţiĭ este semnul adevĕrateĭ religiĭ, ce a isvorît din unirea şi armonia neschimbată ce este între cer şi pămînt, între Dumneḑeŭ şi neamul omenesc.

Popolul român n'a proclamat drepturĭ numaĭ pentru uniĭ, ci

a cerut nisce virtuţĭ scoase din trebuinţele noastre şi folositoare la toţĭ de obşte. Nu sînt la îndoială, cetăţenilor, despre mulţumirea şi recunoscinţa ce simţiţĭ în inimile d-v. pentru această mare faptă, pentru această Constituţie, şi că fie-care la glasul patrieĭ va fi în picioare cu tot ce are maĭ scump, spre a o apĕrà, spre a jertfì pentru dînsa, binecuvîntând în vecĭ numele Domnuluĭ.

No. 482. 1848 Iunie 21.

Cuvînt ḑis de d. Administrator al judeţuluĭ Râmniculuĭ-Sărat la celebrarea ḑileĭ de 11 Iunie.

N. Şonţul.

Anexa C.

Domnule Administrator,

Toată obştea judeţuluĭ, fără osebire, preţuind noua Constituţie ca pe cel maĭ scump odor din lume, o salutează cu cel maĭ viŭ şi vesel entusiasm de mulţumire, privind-o ca o solie cerească, ce s'a coborît de la Dumneḑeŭ în inima celor maĭ virtuoşĭ Românĭ, spre a-ĭ însuflà cu sfîntul sĕŭ Duh într'această mare întreprindere şi unica în istoria ţĕriĭ.

Dumneḑeŭ este care a trimis omeniriĭ suferitoare aste sfinte darurĭ pe pămînt, iar popolul Român sînt apostoliĭ carĭ le-aŭ propovĕduit la lumea întreagă. Românul va sci arătà lumiĭ cât de mult preţuesce această mană cerească, şi se va luptà până la cea din urmă suflare pentru apĕrarea eĭ. Mulţumită dar şi slavă maĭ întâiŭ celuĭ a-tot-puternic, apoĭ bărbaţilor luminaţĭ şi îmbunătăţiţĭ, carĭ s'aŭ luptat întru întocmirea eĭ.

Primesce, domnule Administrator, încredinţarea cea maĭ adevĕrată de la noĭ toţĭ, că ne vom jertfì până la unul, la vremea de trebuinţă, pentru iubita noastră ţeară, şi cu ajutorul Pronieĭ vom eşì biruitorĭ.

Cuvînt ḑis de Presidentul maghistratuluĭ oraşuluĭ Focşanĭ la celebrarea ḑileĭ de 11 Iunie.

N. Şonţul.

Anexa D.

În numele Tatăluĭ şi al Fiuluĭ şi al Sfîntuluĭ Duh, amin.

Fraţilor Românĭ!

Ḑiua din un-spre-ḑece Iunie este o ḑi din cele maĭ frumoase ce a strălucit vre-odată pe pămîntul Românieĭ. Această ḑi se va

No. 482.
1848
Iunie 21.

scrie cu litere neşterse în analele Românilor şi se va serbà cu mare dragoste de viitorime, pentru că într'această ḑi s'aŭ lucrat lucrurĭ marĭ şi minunate, lucrul mântuiriĭ neamuluĭ românesc, ḑic. Astăḑĭ aurora Românieĭ zîmbesce cu un aer dulce pe pămîntul eĭ, şi Românul, încântat de dînsa, păşesce cu un pas măreţ şi cu fruntea veselă către un viitor maĭ fericit. Astăḑĭ drepturile strămoşescĭ, ce se perduseră de către risipitoriĭ ceĭ nepĕsătorĭ, se întorc înapoĭ Românilor. Astăḑĭ tractatele luĭ Mircea şi Vlad al V-lea es la lumină, şi printr'însele noĭ căpĕtăm drepturĭ sfinte şi Dumneḑeescĭ. Astăḑĭ, ḑic, partidele de dihonie şi fratrie ce sfîşiaŭ pe Românĭ, per cu totul, şi Româniĭ, de la mic până la mare, toţĭ se găsesc fraţĭ dintr'un tată bun şi dintr'o mumă adevĕrată.... O mumă fericită! O patrie slăvită! saltă acum şi te veselesce vĕḑêndu-ţĭ pe fiiĭ tĕĭ, ca nisce tinere odrasle, dănţuind împrejurul sfîntuluĭ tĕŭ jertfelnic în dragoste, unire şi frăţie. Scumpă dar trebue să fie această ḑi în ochiĭ adevĕratuluĭ Român, adevĕratuluĭ creştin. Şi într'adevĕr, care altă ḑi poate fi maĭ pricinuitoare de veselie şi de bucurie pentru Românĭ, decât aceasta, căcĭ aceasta este ḑiua mântuiriĭ noastre, aceasta este ḑiua ce de multe veacurĭ se aşteptà cu nerăbdare de către adevĕraţiĭ patrioţĭ.

Eartă-mĕ, iubite Române, dacă nu-ţĭ arăt acum, cine eştĭ tu, cine aŭ fost strămoşiĭ tĕĭ, ce drepturĭ aĭ avut, şi cum le-aĭ perdut saŭ ca să ḑic maĭ bine, cum ţi le-aŭ călcat în picioare voitoriĭ tĕĭ de rĕŭ, cum ţi le-aŭ ţinut sub obroc, iar nu în sfeşnic, ca să te lumineze şi să te încălḑească?! Eartă-mĕ, ḑic, căcĭ timpul nu mĕ lasă a întinde vorba despre acestea. Cetiţĭ, iubiţilor, istoriile şi tratatele noastre, şi veţĭ vedé într'însele şi maĭ mult decât aceea ce aşĭ puté să vĕ arăt. Acum însă nu este vorba despre aceasta, ci despre aceea ce serbăm într'acest minut, adecă despre Constituţie, libertate şi fraternitate, în numele cărora am venit a vĕ vorbì.

Iubiţilor Românĭ, ceea ce s'a proclamat în 11 ale luneĭ acesteia în Capitala ţĕriĭ noastre, toate sînt bune, toate sînt folositoare şi mântuitoare, sînt însuşĭ glasul Evanghelieĭ Mântuitoruluĭ nostru Chr., care pentru acest scop se pogorîse pe pămînt, adică de a propovĕdui oamenilor dragoste, unire şi frăţie. Câte trele aceste le-am dobândit prin glasul îngeruluĭ Românieĭ şi prin stăruinţa acelor fiinţe nemuritoare, carĭ pe tot minutul sînt gata a muri pentru binele şi folosul compatrioţilor sĕĭ. Patria dar ne cheamă astăḑĭ, adevĕraţiĭ patrioţĭ ne strigă la folosul nostru, strănepoţiĭ ne îndeamnă, iar umbrele strămoşilor noştri strigă cu glas mare

No. 482. 1848 Iunie 21.

din fundul mormintelor lor, ḑicêndu-ne: „Eşiţĭ întru întîmpinarea lor, fiţĭ gata la glasul lor, şi nu staţĭ în amorţire, ca să nu vie asupră-vĕ urgia Dumneḑeeascâ, blestemele generaţiilor viitoare şi ruşinea Evropeĭ întregĭ.“ Decĭ dar, care din Românĭ va fi surd la glasul acestora? Nicĭ unul, ḑic, nicĭ unul, afară numaĭ de vre-un nepĕsător. Toţĭ sînt pătrunşĭ de sfintele voastre cuvinte; toţĭ sînt gata a se jertfi pentru patrie, pentru mormintele străbunilor şi pentru vetrele părintescĭ, contribuind din cele ce aŭ. Să lepĕdăm dar, fraţilor, interesul particular şi să îmbrăţişăm cu căldură pe cel public, interesul iubiteĭ noastre patriĭ, care pentru aceasta ne cheamă. Să fim, ḑic, tarĭ în credinţe către dînsa, tarĭ în dragostea, unirea şi frăţia cea dintre noĭ înşi-ne, şi toate se vor adaoge nouĕ, după glasul sfinteĭ noastre Evangheliĭ.

Iubiţilor Românĭ, toate cresc, toate se măresc, toate se împuterniceazâ prin unire, dragoste şi frăţie; din potrivă, toate scad, toate se împuţinează, toate se desmăduleazâ prin dihonie, neunire şi împerecherĭ. Decĭ, când un popor are dragoste, unire şi frăţie între sine, tot-deauna un asemenea popor poate mult în lucrările sale. Citiţĭ istoriile şi vedeţĭ, că noroade micĭ, proaste şi nebăgate în seamă, aŭ isprăvit lucrurĭ marĭ şi însemnate, când aŭ fost întemeiate pe aceştĭ treĭ stâlpĭ neclintiţĭ. Ce aŭ făcut Belgiĭ, Olandesiĭ, Elveţieniĭ şi alţĭ populĭ micĭ şi neînsemnaţĭ? Lucrurĭ marĭ şi neaşteptate. Ce aŭ isprăvit Greciĭ din veacul acesta? Lucrurĭ marĭ şi neaşteptate. Ce aŭ făcut strămoşiĭ noştri Românĭ, în câtă vreme aŭ fost uniţĭ? Lucrurĭ marĭ şi neaşteptate de dînşiĭ. Ceĭ maĭ mulţĭ dintre Domniĭ Românĭ aŭ făcut minunĭ! Şi cu ce? Numaĭ cu o mână de oamenĭ şi cu prea puţină contribuţie generală. Ce a isprăvit Mircea-cel-Bătrân, Radul de la Afumaţĭ, Michaiŭ Viteazul şi alţiĭ? Fapte marĭ şi negândite, carĭ vecînicesc pomenirea lor cu laude şi binecuvîntărĭ. Aŭ doară aceştia nu eraŭ oamenĭ ca şi noĭ, şi nu purtaŭ aceleaşĭ greutăţĭ ca şi noĭ? Aŭ doară aceştia aŭ fost de o natură maĭ naltă decât a noastră?! N'aŭ fost şi eĭ supuşĭ la legile cărniĭ şi ale sângeluĭ? Ah! iubiţilor Românĭ, şi eĭ aŭ fost nisce oamenĭ slabĭ ca şi noĭ; dar faptele lor cele bune, marĭ şi slăvite, ĭ-aŭ făcut să fie maĭ marĭ decât noĭ. Aŭ doară strămoşiĭ noştri aŭ fost maĭ bogaţĭ decât noĭ, pentru că aŭ întemeiat atâtea mânăstirĭ, spitalurĭ, şcoale şi alte case făcĕtoare de bine? Nu, iubiţilor Românĭ, nu; şi în ḑilele noastre sînt multe persoane, multe familiĭ marĭ şi micĭ carĭ, când este vorba pentru binele şi folosul patrieĭ, tot jertfesc pentru dînsa, şi însăşĭ

No. 482. 1848 Iunie 21.

vieața lor. Și de unde vine atâta jertfire? Negreșit că din dragostea și iubirea aproapeluĭ. De unde isvorĕsc, ḑic, atâtea isprăvĭ marĭ și neașteptate, atât la națiile străine, cât și la strămoșiĭ noștri ? Negreșit că din dragostea, unirea și frăția compatrioților. De unde urmează, că și noĭ, strănepoțiĭ Românilor din veacurile trecute, de nu vom avé sădite între noĭ dragostea, unirea și frăția, nu vom puté isprăvì nimic, și toate strădaniile noastre vor fi în zadar. Iar când vom fi întemeiațĭ pe aceste treĭ principiĭ, atuncĭ noĭ putem săvîrșì lucrurĭ marĭ și neașteptate, carĭ pentru noĭ vor fi folositoare și mântuitoare, iar în ochiĭ cultivateĭ Evrope vrednice de toată lauda și respectul. Să ne silim dar, fraților Românĭ, a înrădăcinà dragostea, frăția, unirea și în inimile noastre, ca să putem dovedì și în faptă luminateĭ Evrope că tot se maĭ păstrează în noĭ o scântee de Roman, al cărora nume și origine nu în zadar le purtăm... Trezesce-te, iubite Române, din letargia în care te afli căḑut. Deșteaptă-te, sĕmînță adevĕrată de Roman, sĕmînță binecuvîntată de Dumneḑeŭ. Trecĭ în rîndul națiilor civilisate, ce te așteaptă. Timpul a venit, ḑiua a sosit, minutul a bătut și pentru tine ; înviează și nu maĭ întârḑià, căcĭ multă întârḑiere poate să-țĭ aducă pagubă, iar nu folos. Venițĭ dar, fraților Românĭ, cu toțiĭ, de la mic până la mare, de vĕ umbrițĭ subt vechile voastre steagurĭ. Venițĭ, ḑic, de îmbrățișațĭ cu căldură sfintele voastre steagurĭ părintescĭ, pe carĭ iubita noastră patrie ni le dă și adevĕrațiĭ eĭ fiĭ ni le întinde. Cinstiți-le, după cum și strămoșiĭ noștri le-aŭ cinstit și le-aŭ adorat. Ḑicețĭ cu toțiĭ dimpreună: „trăiească Constituția, trăiească libertatea, trăiească fraternitatea; trăiească în sfîrșit și aceia carĭ se jertfesc pentru binele și fericirea noastră.“

După toate acestea, venițĭ, iubiților Românĭ, să înălțăm mintea noastră către a-tot-puternicul Dumneḑeŭ, și cu fierbințeală așà să ne rugăm: „Împĕrate ceresc ! Mângâitorule! Duhule al adevĕruluĭ ! Părinte al dragosteĭ ! Doamne al mileĭ și al îndurăriĭ ! trimite milostivirea ta preste noĭ ; revarsă mila ta cea nemărginită asupra robilor tĕĭ, ce staŭ acum înaintea sfîntuluĭ tĕŭ oltar. Trimite-ne darul prea sfîntuluĭ tĕŭ Duh, ca să ne lumineze și să ne povățuească pe calea sfintelor tale poruncĭ. Întăresce, Doamne, pe făcĕtoriĭ noștri de bine în cugetul lor cel adevĕrat creștinesc ; dă-le putere multă ca să se arate adevĕrațĭ ministri aĭ sfîntuluĭ tĕŭ cuvînt, și vrednicĭ de numele ce-l poartă. Feresce-ĭ, bunule, de vrăjmașiĭ ceĭ vĕḑuțĭ și nevĕḑuțĭ, ca să nu strice frumoasele lor gândurĭ. Îngrădesce-ĭ cu sfințiĭ tĕĭ îngerĭ, ca cu mijlocirea lor, fiind

păziţĭ şi povĕţuiţĭ, să ajungă, fără de bântueală, la sfîrşitul alergăriĭ lor. Şi fă, Doamne, ca şi noĭ să fim una prin dragoste, unire şi frăţie, precum şi tu unul eştĭ în ipostas, deşi eştĭ în treĭ feţe. Şi dacă rugăciunea aceasta a noastră nu poate să străbată până la urechile tale, pentru mulţimea păcatelor noastre, caută asupra fiilor şi strănepoţilor noştri, asupra cărora sînt întemeiate toate nădejdile noastre. Că ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în veciĭ vecilor, amin.

No. 482. 1848 Iunie 21.

Cuvînt ḑis de d. profesor la celebrarea ḑileĭ de 11 Iunie,

N. Şonţul.

Circulara No. 3.345—3.348 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Administratoriĭ de Ialomiţa, Romanaţĭ, Gorj şi Teleorman.

No. 483. 1848 Iunie 21.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Domnule,

Am onoare a-ţĭ face cunoscut că te-aĭ orînduit Administrator la judeţul Ialomiţeĭ.

Eştĭ rugat, domnule, ca fără întârḑiere să te grăbescĭ a plecà la postul ce ţi se încredinţează, şi spre a se ţiné liniştea şi buna orîndueală, să întocmescĭ îndată gvardie naţională, asemĕnat instrucţiilor ce ţi se alătură pe lângă aceasta.

No. 3.345 d-l Ciocârdia. Ialomiţa.
„ 3.346 „ I. Arcescu. Romanaţĭ.
„ 3.347 „ Christodor Marghiloman. Gorj.
„ 3.348 „ Constantinescu fiul. Teleorman.

Publicaţiunea No. 52 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Româneseĭ.

No. 484. 1848 Iunie 21.

(Foae vol. Acad.)

În numele popoluluĭ Român.

Dreptate, Frăţie.

Guvernul provisoriŭ.

Vedeţĭ, fraţilor, maĭ vîrtos voĭ, junĭ Românĭ, că fără devuementul vostru, patria şi libertatea ar fi în primejdie, aţĭ vĕḑut de două orĭ că numaĭ cu jertfa vieţiĭ voastre aţĭ putut scăpà patria;

No. 484. 1848 Iunie 21.

patria dar vĕ este recunoscĕtoare, însă cere de la voĭ ca să-ĭ asiguraţĭ un viitor maĭ statornic şi de aceea Guvernul provisoriŭ socotì de neapĕrată trebuinţă a decretà:

1. Deosebit de gvardia naţională, se va formà o legioană de gvardie mobilă.

2. Fie-care cetăţean al aceştiĭ legioane se va angajà pe un an cu plată.

3. Uniforma va fi cât se va puté maĭ simplă şi maĭ naţională.

4. Şeful oştiriĭ este însărcinat cu organisaţia acestuĭ decret şi va înfăţişà Guvernuluĭ un proiect spre întărire.

Onoare acelora carĭ ceĭ dintâĭ vor venì ca să puie în disposiţia patrieĭ braţele lor, onoare acelora carĭ ceĭ dintâĭ se vor face pavĕza nouĕlor instituţiĭ liberale, ce Româniĭ îşĭ dederă cu sacrificiul vieţiĭ lor.

Membriĭ Guvernuluĭ vremelnic: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, Chr. Tell, Stefan Golescu, G. Magheru, I. Eliad, C. A. Rosetti.

Bucurescĭ. No. 52.

Toţĭ aceia carĭ vor voì a se înscrie în gvarda mobilă se vor adresà la canţelaria aceleĭ legioane, care se află în palatul cel vechiŭ.

No. 485. 1848 Iunie 21

Decretul No. 53 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 2. 1848. 23. VI.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că dorobanţiĭ Poliţieĭ s'aŭ desorganisat, şi fiind-că atât oştirea cât şi gvardia naţională nu pot îndeplinì acea slujbă, ce dorobanţiĭ Poliţieĭ şi oameniĭ ceĭ secreţĭ împliniaŭ până astădĭ; vĕdênd încă că în revoluţia trecută aŭ putut intrà arme în mânĭ carĭ poate ar abusà de dnîsele,

Guvernul decretă:

1. Formarea unuĭ corpus de douĕ sute oamenĭ, din carĭ una sută călărĭ şi una sută pe jos.

2. Eĭ se vor recrutà prin intrare de bună voe, însă oamenĭ de bună credinţă.

3. Eĭ vor fi organisaţĭ întocmaĭ ca ostaşiĭ regulaţĭ.

Domnul Ministru din Lăuntru, prin înțelegere cu Șeful Poliției, va pune în lucrare acest decret și va înfățișà un proiect de organisație acestuĭ corpus.

No. 485. 1848 Iunie 21.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, I. Eliad, Chr. Tell, Stefan Golescu, G. Magheru, C. A. Rosetti.

Bucurescĭ. No. 53.

Decretul No. 59 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 486. 1848 Iunie 21.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Recunoscêndu-se toate meritele personale ale d-luĭ G. Magheru, cum și creditul și virtuțile sale militare, și ca unul ce a luat parte eminentă între ceĭ dintâĭ, ce aŭ ardicat stindardul libertățiĭ în patrie, Guvernul provisoriŭ îl numesce General Căpitan al tutulor corpurilor de arme neregulate, dorobanțĭ și volintirĭ și Inspector al tutulor gvardiilor naționale din România.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, St. Golescu, I. Eliad, Chr. Tell, C. A. Rosetti, A. G. Golescu, I. C. Brătianu.

No. 59.

Cu întîmplarea reacțieĭ de la 19 ale următoareĭ lunĭ, perḑêndu-se, împreună cu alte hârtiĭ, decretul ce se făcuse întâiŭ pentru nominațiunea de maĭ sus a domnuluĭ Magheru, care se vede publicată prin foaia Monitoruluĭ Român cu No. 2, ĭ-a făcut acest decret în locul aceluia. De aceea se publică și aceasta.

Decretul No. 60 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ, pentru întocmirea gardeĭ naționale.

No. 487. 1848 Iunie 21.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VI.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Cercetându-se proiectul de guardă națională ce a înfățișat d-l Colonel C. Crețulescu, Șeful guardeĭ naționale, și găsindu-se bun,

No. 487. 1848 Iunie 21.

se va pune în lucrare de o cam dată fără nicĭ o modificaţie. D-l Ministru din Lăuntru este rugat a aduce la îndeplinire acest decret.

Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, I. Eliad, G. Magheru, St. Golescu, Chr. Tell, C. A. Rosetti, I. C. Brătianu.

No. 60.

Proiect de atribuţiile şi întocmirea gvardiĭ naţionale.

Gvardia naţională este un fel de asociaţie înpotriva făcĕtorilor de rele, înpotriva turburătorilor. Această asociaţie este subt direcţia Guvernuluĭ şi organisată ast-fel, în cât sarcina să nu cadă asupra unuia maĭ mult decât asupra altuia.

1. Tot cetăţeanul este dator pe persoana sa a se subscrie la gvardia naţională, de la 21 până la 50 anĭ, adică toţĭ aceia ce şed în casele lor, toţĭ chiriaşiĭ, meseriaşiĭ, stăpânĭ prăvăliaşĭ şi toţĭ ceĭ de caracter.

2. Gvardia naţională va fi comandată de un şef orînduit de Guvern.

3. Statul-major va fi alcătuit de un ajutor al şefuluĭ, de un adiutant, de 4 scriitorĭ, de 5 ofiţerĭ învĕţătorĭ, câte unul de fie-care comisie şi câte doĭ unterĭ-ofiţerĭ.

4. Şease steagurĭ, unul al ştabuluĭ şi câte unul de comisie şi 12 toboşarĭ.

5. Fie-care comisie va alcătui un batalion:

Comisia	de	roşu	va purtà	batalionul	1.
„	„	verde	„ „	„	2.
„	„	galben	„ „	„	3.
„	„	negru	„ „	„	4.
„	„	albastru	„ „	„	5.

6. Fieş-care batalion va fi comănduit de un şef ales din acea văpseà, după majoritatea glasurilor.

7. Toţĭ ceĭ înscrişĭ la gvardia naţională vor purtà un semn cu No. batalionuluĭ şi faţa comisieĭ, în toată vremea slujbeĭ, la pălărie; acel semn va fi saŭ de piele saŭ de hârtie cu lustru.

8. Fie-care batalion va fi împărţit în atâtea companiĭ câte despărţirĭ are comisia şi fieş-care companie va fi comănduită de un şef, ce locuesce în acea despărţire.

9. Gvardia naţională, după numĕrul trebuincios de rînd va

ţiné caraula în oraş, unde va cere trebuinţa, şi se va preumblà şi noaptea de patrulă, fieş-care batalion în văpseaua sa.

No. 487. 1848 Iunie 21.

10. Slobod este fie-care gvardist, când nu va puté venì să-şĭ facă rîndul sĕŭ, să trimiţă pe altul în locu-ĭ, însă tot din aceĭ înscrişĭ în gvarda naţională.

11. Nimenĭ nu va puté lăsà postul sĕŭ până maĭ întâiŭ nu se va schimbà.

12. Toţĭ gvarḑiĭ naţionalĭ, când sînt la slujbă, trebue să deà ascultare şefuluĭ lor, spre a se puté ţiné disciplina.

13. Nimenĭ nu se va preumblà cu armele ḑiua saŭ noaptea, afară numaĭ de aceia ce sînt trimişĭ cu slujbă, saŭ când se va chemà cu barabanul comisieĭ sale; când atuncĭ trebue să se strîngă toţĭ la ştabul batalionuluĭ şi să urmeze poruncilor şefuluĭ, şi puşcile vor fi tot-deauna goale, afară numaĭ când se va da poruncă de şeful gvardieĭ să se umple.

14. Se vor da patru călăreţĭ soldaţĭ, doĭ la şeful acasă şi doĭ la ştab, spre trimiterea poruncilor ; asemenea se vor da şi de fie-care şef de batalion câte un dorobanţ de comisie, spre înlesnirea slujbeĭ sale.

Şeful gvardieĭ naţionale, S. Creţulescu.

Decretul No. 64 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 488. 1848 Iunie 21.

(Monitorul Român. No. 2. 1848. 23. VI.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că numirea de Spătar nu este alta decât calificaţia căpetenieĭ oştiriĭ, dar fiind-că această numire nu corespunde cu aceea a căpeteniilor aceĭ oştirĭ regulate, Guvernul decretă a se schimbà numirea de Spătar în acea de General.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, Chr. Tell, I. Eliad, St. Golescu, G. Magheru, C. A. Rosetti.

No. 64.

No. 489.
1848
Iunie 21.

Decretul No. 69 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ
(Monitorul Român. No. 2. 1848. 23. VI.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Dumnea-lor profesoriĭ Laurianu și Vasilie Maiorescu se vor întoarce la posturile lor în România, precum și toțĭ ceĭ-lalțĭ, ce aŭ fost oprițĭ a se întoarce în țeară, sînt liberĭ a venì când vor voì.

Dumnea-luĭ Ministrul celor din Lăuntru va face aceasta cunoscut unde se cuvine.

Membriĭ Guvernuluĭ privisoriŭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, I. Eliad, Chr. Tell, G. Magheru, C. A. Rosetti, St. Golescu, A. G. Golescu.

No. 69.

No. 490.
1848
Iunie 21.

Decretul No. 72 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.
(Orig. Acad.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ciocârdia,

La 19 Iunie, Guvernul provisoriŭ a fost atacat, arestuit, și aceasta aduse și tristul resultat de a se vedé pentru întâiașĭ dată frate armat în protiva frateluĭ sěŭ.

Ceĭ de căpetenie executorĭ aĭ acestuĭ atentat se věd până acum: d. Colonel Odobescu, d. Colonel Solomon și d. Maior Lăcusteanu.

S'a orînduit o comisie spre a-ĭ judecà și care este:

Președinte, Colonel Pleșoianu, Maior Mavrocordat, Racotă, Căpitan Serghie, Ciocârlan, Hagiopol și Dumitrescu.

Guvernul te numesce pe d-ta judecător de instrucție, rugându-te a săvîrșì lucrarea cât maĭ în grab cu aceeașĭ nepărtinire și dragoste pentru dreptate ce aĭ avut în toată vieața.

Membriĭ Guvernuluĭ: G. Magheru, C. A. Rosetti, A. G. Golescu, Chr. Tell, I. C. Brătianu, Stefan Golescu.

No. 72. Bucurescĭ.

Proclamațiunea Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ către sătenĭ.

No. 491.
1848
Iunie 21.

(Foae vol. Acad.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Către toțĭ locuitoriĭ țĕriĭ de prin sate.

Din proclamația Guvernuluĭ provisoriŭ ațĭ vĕdut, fraților, că diua mântuiriĭ a sosit pentru tot Românul, diua în care să scăpațĭ și voĭ de asupririle, ce nedreptatea veacurilor a pus în spinarea voastră; dar tot odată vi s'a făcut cunoscut că, spre a puté ajunge la acest scop, se cere ca să înțelegețĭ și să vĕ pătrundețĭ cu toțiĭ, că toțĭ sîntețĭ datorĭ a lucrà într'o unire cu Guvernul provisoriŭ, pentru ținerea buneĭ orînduelĭ și pentru apĕrarea drepturilor, carĭ acum sînt ale tutulor locuitorilor țĕriĭ, fără deosebire. Tot odată vi s'a făcut cunoscut că mântuirea ce vi s'a vestit nu poate fi în paguba nimĕnuĭ, fie orĭ-cine va fi; prin urmare, spre a nu aduce învălueală și încurcătură în interesele oamenilor, vi s'a poruncit ca, pentru munca câmpuluĭ din anul acesta, să vĕ împlinițĭ toate datoriile voastre către proprietarĭ și arendașiĭ lor, tot așà după cum le-ațĭ împlinit și până acum. Vĕ ajunge vouĕ, fraților, ca de aicĭ înainte să fițĭ apĕrațĭ de toate dările către proprietarĭ.

Tot de odată vi se scrie, ca să vĕ liniștițĭ pe la satele și casele voastre și să vĕ vedețĭ de munca câmpuluĭ, căcĭ trĕpădarea pe la orașe, orĭ încetarea de la munca câmpuluĭ, va aduce scumpete și foamete asupra țĕriĭ și rĕŭ vouĕ și nouĕ tutulor. Să nu ascultațĭ de ceĭ ce vĕ spun că acum este zaveră și nu trebue să lucrațĭ nimic. Aceștĭ oamenĭ sînt nisce oamenĭ înșelătorĭ, carĭ vĕ voesc rĕul, și orĭ-unde vețĭ găsi nisce asemenea înșelătorĭ, să-ĭ prindețĭ și să-ĭ dațĭ în mânile stăpâniriĭ. De aceea pe lângă Cârmuitorĭ și Sub-cârmuitorĭ, s'aŭ trimis de la Guvern prin toate județele comisarĭ din adins, în ajutoruĭ Cârmuitorilor, carĭ să vĕ lumineze asupra drepturilor și datoriilor voastre.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, Ioan Eliade, General Tell, G. Magheru, Stefan Golescu, G. Scurtu.

Secretarĭ: I. C. Brătianu, N. Bălcescu, A. G. Golescu, C. A. Roset, C. Boliac, C. Romanescu.

Bucurescĭ.

No. 492.
1848
Iunie 21.

Referatul Ministeruluĭ Instrucţiuniĭ publice al Ţĕriĭ-Româneseĭ asupra raportuluĭ No. 624 al Caseĭ Sf. Mitropoliĭ a Ungro-Vlachieĭ.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăţie.
Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

După resoluţia onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ pusă la raportul Economieĭ sfinteĭ Mitropoliĭ cu No. 624, prin care cere a i se slobodi şeapte miĭ #, spre întîmpinarea neapĕratelor cheltuelĭ, se cunoasce dator subt-însemnatul a împărtăşi onorabiluluĭ Guvern că, după proiectul de legiuire pentru regularea averilor şi a veniturilor Mitropolieĭ şi ale Episcopiilor cercetat de generala Adunare din anul trecut şi întărit de Domn, legiuindu-se ca veniturile anuale ale acestor Case să se depue într'o cassă, care să se păstreze la Mitropolie, şi hotărîndu-se ca cheltuelile Mitropolieĭ să fie cele următoare:

	Leĭ
Pentru acoperirea tutulor cheltuelilor pe seama persoaneĭ şi caseĭ Mitropolituluĭ şi pentru milĭ în disposiţia Preaosfinţieĭ Sale	200.000
Pentru ţinerea bisericilor cu toţĭ slujbaşiĭ lor şi cu cheltueala trebuincioasă după toată cuviinţa, precum şi pentru Consistoriŭ, canţelaria Economieĭ şi orĭ-carĭ alţĭ slujbaşĭ, afară de protopopĭ	250.000
Pentru lefile protopopilor şi proestoşilor	56.000
Pentru ţinerea seminariştilor	120.000
Peste tot . . .	626.000

Care să se sloboadă treptelnicesce din treĭ lunĭ în treĭ lunĭ, iar după ofisul fostuluĭ Domn cu No. 11 din acel an s'a dat vremelnicesce strîngerea veniturilor acestor Case şi a lor cheltuire, după disa legiuire, asupra cassieruluĭ Casseĭ centrale de către care s'a şi urmat aceasta în curgĕtorul an, slobodêndu-se Mitropolieĭ până acum sumele ce la vale se arată:

	Leĭ
Slobodiţĭ la Aprilie 8, anul curgĕtor	160.000
Primiţĭ de Economie, în anul trecut de pe la arendaşĭ în socoteala acestuĭ an curgĕtor	253.899
Peste tot cheltuiţĭ	413.899
Ceĭ ce se cer acum	224.000
	637.899

Cu care chip Mitropolia pe acest an primesce maĭ mult 11.899 peste anualele sume hotărîte prin ḑisa legiuire de a cheltuì.

No. 492.
1848
Iunie 21.

Acestea spre sciinţa onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ i se fac cunoscute.

Salutare şi frăţie.

Ministru Instrucţieĭ publice şi al Credinţeĭ, (Neiscălit.)

(Resoluţie:) Să se rĕspunḑă d-luĭ Ministru că, fiind-că sf. Mitropolie are trebuinţă de banĭ, să-ĭ sloboaḑă de o cam dată pe jumătate din ceea ce i se cuvine a luà, arătându-ĭ d. Ministru, că nicĭ sf. Mitropolie nu are dreptul de a primi aceştĭ banĭ până la sfîrşitul anuluĭ, nicĭ casele nu aŭ banĭ spre a sloboḑi maĭ multĭ.

Rosetti.

Raportul No. 2.164 al Generaluluĭ Chr. Tell, Capul oştiriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ, către Guvernul provisoriŭ.

No. 493.
1848
Iunie 21.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăţie.

Guvernuluĭ provisoriŭ.

Pentru îndeplinirea vacanţiilor de comandirĭ regimentuluĭ No. 3 şi batalioanelor acestuĭ regiment, se recomandă Guvernuluĭ spre întărire, Colonelul Pleşoianu, Şef al regimentuluĭ, şi Maioriĭ Mavrocordat şi Racotă, Şefĭ aĭ batalioanelor acestuĭ regiment.

Şeful oştiriĭ, Generalul Tell.

Şeful secsiĭ 1, Par. Dobriceanu.

No. 2.164.
Or. Bucurescĭ.
(Resoluţie:) Primită.

Rosetti.

Raportul No. 2.165 al Generaluluĭ Chr. Tell, Capul oştiriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ, către Guvernul provisoriŭ.

No. 494.
1848
Iunie 21.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăţie.

Guvernuluĭ provisoriŭ.

Spre a puté merge cu maĭ mulţumitoare acurateţă trebile canţelarieĭ Stabuluĭ ostăşesc, sub-însemnatul fiind însărcinat şi cu alte trebĭ ale statuluĭ, recomand Guvernuluĭ pe Colonelul Voinescu

No. 494. 1848 Iunie 21. de ajutor al meŭ şi pe Maior Stoica de Şef al ştabuluĭ oştiriĭ. Sentimentele acestor ştabĭ-ofiţerĭ sînt recunoscute de obşte, prin urmare aŭ câştigat toată confienţa mea.

Şeful oştiriĭ, Generalul Tell.

Şeful secsiĭ, Par. Dobriceanu.

No. 2.165.

(Resoluţie:) Se primesce. Rosetti.

No. 495. 1848 Iunie 21. **Raportul No. 2.167 al Generaluluĭ Chr. Tell, Capul oştiriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ, către Guvernul provisoriŭ.**

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăţie.
Guvernuluĭ provisoriŭ.

La vacanţiile de comandirĭ regimentelor No. 1 şi 2 eŭ recomand Guvernuluĭ pe Maior Golescu şi Cerchez, adică cel dintâiŭ de Şef al regimentuluĭ No. 2 şi cel de al doilea Şef al regimentuluĭ No. 1, rugându-mĕ tot de odată a se înălţà în rangurĭ de Colonelĭ, potrivit posturilor ce li se încredinţează.

Şeful oştirii, Generalul Tell.

2.167 Şeful secsiĭ, Par. Dobriceanu.
Secsia 1.

(Resoluţie:) Se primesce. Rosetti.

No. 496. 1848 Iunie 21. **Raportul No. 2.169 al Generaluluĭ Chr. Tell, Capul oştiriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ, către Guvernul provisoriŭ.**

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăţie.
Guvernuluĭ provisoriŭ.

Spre îndeplinirea vacanţiilor de comandirĭ de batalioane, eŭ recomand Guvernuluĭ spre întărire, la regimentul No. 1 pe Căpitaniĭ Marghiloman şi Boteanu, la regimentul No. 2 pe Căpitaniĭ Greceanu şi Fărcăşanu, rugându-mĕ tot de odată a se înălţà în rang de Maiorĭ, potrivit posturilor ce li se încredinţează.

Şeful oştiriĭ, Generalul Tell.

No. 2.169. Şeful secsiĭ, Par. Dobriceanu.
Secsia 1.

(Resoluţie:) Se primesce. Rosetti.

Adresa Administratoruluĭ din Brăila către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneșcĭ despre sĕrbătorirea Constituțiuniĭ.

No. 497. 1848 Iunie 21.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al trebilor din Lăuntru,

La 20 ale curenteĭ lunĭ s'a celebrat cu solenitate ḑiua de 11, în care popolul Român șĭ-a proclamat Constituția, în chipul următor:

La 9 ore dimineața, după săvîrșirea sfinteĭ liturghiĭ, eșind în piața bisericiĭ sfinților Arhangheliĭ Protopopul județuluĭ cu toțĭ preoțiĭ din oraș și suindu-se pe o tribună ce s'a fost făcut în mijlocul eĭ, în ființa subt-iscălituluĭ, tutulor dregĕtorilor civilĭ și militarĭ, Presidentul maghistratuluĭ cu toțĭ membriĭ, deputația mercantilă cu corpul negutătorilor, toate corporațiile, garda națională a orașuluĭ, oștirea de linie, jandarmeria județuluĭ în port național și un numĕr de cetățenĭ ca la patru miĭ, s'a citit în glas mare proclamația Constituțieĭ și pentru fie-care articol dintr'însa rĕsunà orașul de „ura", plin de cel maĭ mare entusiasm. S'aŭ spus doue cuvinte, unul în limba greacă, și altul în limba română de părintele Protopopul; după aceea s'a făcut sfînta slujbă, și binecuvîntându-se de părintele Protopopul steagurile tricolore s'aŭ împărțit gardeĭ naționale, în fruntea căreia erà Presidentul maghistratuluĭ, oștirile, toate corporațiile și defilându-se pe rînd fie-care ramură pe dinaintea tribuneĭ, a primit din parte-le, sub-iscălitul și capul oștiriĭ d. Maior Golescu, strigărĭ cu lacrămĭ de bucurie: „să trăiască Constituția!" Clopotele sunaŭ în tot orașul, șalupa canonieră și corabia orașuluĭ aŭ salutat această măreață țeremonie cu 101 salve, ridicând și steagul tricolor, asemenea și toate bastimentele ce se aflaŭ în port subt bandieră Românească; de acĭ plecând parada, s'a preumblat pe toate ulițele orașuluĭ, acompaniațĭ de musica legioneĭ; întâmpinaŭ din partea poporuluĭ aclamațiile cele maĭ viĭ.

În urmă steagurile s'aŭ împlântat la Administrație, la maghistrat, la port, la casarmă, la doue piețe și la doue casinurĭ, iar sub-iscălitul, însoțit de toțĭ amploiațiĭ și alțĭ cetățenĭ, m'am suit la casin, unde am fost primit de d. negutătorĭ cu cea maĭ mare bucurie și aplaude în numele Constituțieĭ, în sfîrșit tot cetățeanul se simțià cu cea maĭ vie bucurie. Seara tot orașul a fost iluminat și în

No. 497. 1848 Iunie 21. piața cea mare cântà musica și popolul săltà de veselie, plimbându-se pe toate ulițele cu bună orînduealǎ, observând liniștea cea maĭ desăvîrșită.

Brăila. Administrator, Dimitrie Golescu.

No. 498. 1848 Iunie 21.

Adresa No. 5.057 a Administratoruluĭ de Râmnicul-Sărat către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ despre sĕrbătorirea Constituțiuniĭ.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

Dreptate, Frăție.

D. Ministru din Lăuntru.

Erĭ s'a celebrat ḑiua de 11 Iunie, ḑi în care Românul șĭ-a recâștigat vechile sale drepturĭ pin noua Constituție. După cetirea Te-Deumuluĭ și sfințirea steagurilor naționale, s'aŭ cetit maĭ multe cuvinte de mulțumire, împușcăturĭ nenumĕrate s'aŭ slobodit, precum și salve de tunurĭ; eŭ ajutat de noĭ funcționarĭ am animat această ḑi de sĕrbătoare, și tot norodul a fost cuprins de o bucurie și entusiasm în cât se vedeà aceasta zugrăvită în față-le, și toată noaptea aŭ fost ulițele iluminate, pline de norod, veselindu-se în cântările lăutarilor și aclamațiĭ de bucurie nespusă; toată lumea cea maĭ curată din orașul nostru s'a aflat amestecată pîntre norod, dându-șĭ mâna unul către alțiĭ, față aflându-mĕ și eŭ pîntre popol, care m'a primit în strigărĭ de: „să trăiească Constituția, să trăiească popolul Român, să trăeiască Guvernul.“ La această publică veselie aŭ luat parte și mulțĭ din orășeniĭ Moldovenĭ, carĭ ne-aŭ mărturisit că asemenea prilej de obștească veselie doresc să sosească și la dînșiĭ cât maĭ curînd, ca împreună să poată strigà: „să trăiească unirea popoluluĭ Român“.

Acestea dar nu lipsesc a le face cunoscut d-tale cu adăogire că, în vorbita seară, buna orînduealǎ s'a păzit cu cea maĭ deplină exactitate, fără să se întîmple cea maĭ mică neorîndueală.

Salutare și frăție.

Administratorul j. Râmnicul-Sărat, Sc. Filipescu.

No. 5.057.

Notă din „Wiener Zeitung," după „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 189. 1848. 7. VII.

No. 499.
1848
Iunie 21.

Wien.

Nach den neuesten aus Bucharest und Jassy an das Ministerium des Aeussern eingelangten Berichten der k. k. Agentien ist am 22 v. M. in der Walachei eine Volksbewegung ausgebrochen, welcher sich auch der Hospodar Bibesco anschloss, und welche die Erlangung grösserer Freiheiten unter einer neuen Verfassung und die Befreiung von fremden Einfluss, jedoch mit Anerkennung der türkischen Oberherrlichkeit, zum Zweck hatte. Der als ausserordentlicher Commisär Russlands, vermöge dessen tractatmässigen Protectorates über die Fürstenthümer, zu Bucharest verweilende General Duhamel verliess hierauf besagte Stadt, und veranlasste nach dem Bericht aus Jassy vom 26 den Einmarsch der zu Leova am Pruth concentrirten russischen Truppen, deren Stärke auf 25.000 M. an Cavallerie und Infanterie angegeben wird, über die moldauische Gränze, von welchen Truppencorps ein Theil in der Moldau zu verbleiben hat, und schon an demselben Abend zu Jassy erwartet wurde, der andere aber nach der Walachei bestimmt ist. Auch der in Jassy befindliche türkische Commissär, Talaat Efendi, hat alsbald an seine Regierung geschrieben, damit sie den schleunigen Einmarsch türkischer Truppen in die Fürstenthümer anordnen möge. (Wiener Z.)

Corespondenţă din Iaşĭ către „Wiener Zeitung", după „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 197. 1848. 15. VII.

No. 500.
1848
Iunie 21.

Donaufürstenthümer.

Jassy.

Die Russen sind diesen Nachmittag bis eine Stunde vor der Stadt vorgerückt. Das Hauptquartier ist auf dem Gute des Fürsten Rossnovan zu Sticka. Man erwartet sie morgen allhier. Der Fürst liegt an der Cholera schwer erkrankt darnieder. Der Minister des Innern ist an der Cholera gestorben. Uebrigens herrscht noch Ruhe in der Stadt. (Wien. Z.)

No. 501.
1848
Iunie 21.

Notiță din „Le National". 1848. 3. VII.

Turquie.

Nous complétons aujourd'hui les renseignements que nos correspondances nous apportent sur les intrigues des Envoyés russes auprès du Divan.

Leur politique, d'après notre correspondant, serait celle-ci toutes les fois que les habitants des Provinces Danubiennes ont quelque grief à formuler, quelque réparation à demander. Si l'on s'adresse aux Agents russes, ils renvoient à l'autorité turque; et, sous main, ils excitent celle-ci à se montrer inflexible. Puis ils exploitent, au profit de la Russie, le mécontentement des solliciteurs éconduits.

D'un autre côté, les Agents russes ne négligent jamais de suggérer à la Porte l'idée d'abandonner, moyennant une sorte de rachat, sa suprématie sur les Provinces Danubiennes. Cette suprématie, disent-ils, est génante, couteuse, périlleuse même ; car elle peut susciter des querelles entre l'Empire russe et le Gouvernement turc. Si ce dernier se rendait à ces raisons, on a tout lieu de penser que la rançon des Principautés ne serait pas longtemps à se payer, bien qu'elles soient fort pauvres. En pareil cas, M. Duhamel, reprenant en sous-œuvre la mission de M. Titow, insinuerait aux boyards que le protectorat de la Russie n'est pas ce qui leur vaut le mieux; qu'il leur faut un roi, et que l'Empereur est prêt à leur donner un de ses fils, Constantin ou Michel. Il leur dirait encore qu'avec ce roi, réunissant sous son sceptre non seulement la Valachie, la Moldavie, la Servie, mais encore la Bessarabie, la Bukovine et même la Transylvanie, qui échappe à l'Autriche, l'âge d'or renaîtrait pour les Principautés.

No. 502.
1848
Iun. 21-22.

Corespondențe din Bucurescĭ și Iașĭ către „Le Siècle". 1848. 22. VII.

Provinces Danubiennes.

Voici deux lettres, l'une de Bucharest, l'autre de Iassy, la première du 2, la seconde du 3, et qui ne parlent pas de l'entrée des Russes, que cependant on persiste à donner pour certaine:

Hier à midi et demie, une autre révolution sanglante à éclaté ici, mais le peuple l'a heureusement étouffée. Odobesco, Ex-chef de la milice nationale, et Salomon, Colonel du 3-e régiment d'in-

fanterie, ont attaqué, à la tête de 400 soldats ivres, les membres réunis du Gouvernement pour les constituer prisonniers; mais le peuple accourut, rompit les rangs des soldats, et arrêta Odobesco. Salomon s'évada. Les soldats déclarèrent qu'ils ne tireraient plus sur leurs frères et qu'on les avait trompés. Salomon tomba dans les mains du peuple, et il eût été massacré sans pitié, si la jeunesse ne l'eût protégé. Il a été arrêté par la garde nationale à la barrière. Odobesco a déclaré qu'il avait agi par le conseil de la Russie.

No. 502. 1848. Iun. 21-22.

Le choléra faisait de grands ravages, surtout parmi les classes inférieures du peuple. La proportion entre ceux qui meurent et ceux qui sont atteints est comme 1 à 4.

Hier le Métropolitain Melétius et le fils de Talad Effendi, Chargé d'affaires de la Porte, sont morts, ainsi que 176 autres personnes. 20.000 individus se sont réfugiés dans les provinces.

A Bucharest aussi l'état sanitaire n'est pas favorable.

Ordin de ḑi pe oştirea Ţĕriĭ-Românescĭ, No. 30.

No. 503. 1848 Iunie 22.

(Arch. M. de Răsboiŭ. Cond. de poruncĭ, f. 63.)

Ordin de ḑi pe oştire, No. 30.

1. Prin decretul Guvernuluĭ provisoriŭ cu No. 61, se sloboade din slujbă Colonelul Engel, după a sa cerere.

2. Prin decretul Guvernul provisoriŭ cu No. 62, urmat după recomandaţia Şefuluĭ oştiriĭ, General Tell, întăresce de Şefĭ reghiment. No. 1 pe Maior Cerchez şi reghimentuluĭ No. 2 pe Maior Golescu, tot de odată înălţându-ĭ în rang de Colonelĭ, potrivit posturilor ce li se încredinţează.

3. Prin decretul Guvernuluĭ provisoriŭ cu No. 63, urmat după recomandaţia Şefuluĭ oştiriĭ, General Tell, se întăresce de Comandirĭ de batalioane Căpitaniĭ Marghiloman şi Boteanu la reghimentul No. 1 şi pe Căpitaniĭ Greceanul I-iŭ şi Fărcăşanul la reghimentul No. 2, înălţându-ĭ tot de odată în rang de Maiorĭ.

4. Prin decretul Guvernuluĭ provisoriŭ cu No. 65, urmat după recomandaţia Şefuluĭ oştiriĭ, d. General Tell, Colonelul Pleşoianul se întăresce de Şef reghimentuluĭ No. 3 şi Maioriĭ Mavrocordat şi Racotă de Şefĭ aĭ batalioanelor acestuĭ reghiment.

5. Prin decretul Guvernuluĭ provisoriŭ cu No. 66, urmat după recomandaţia Şefuluĭ oştiriĭ, d. General Tell, se întăresce Colonelul Voinescul I-iŭ în postul de ajutor Şefuluĭ, şi pe Maiorul Stoica în

No. 503. 1848 Iunie 22.

acel de Şef al ştabuluĭ-maior, rĕmâind cel din urmă însărcinat şi cu cassieria oştiriĭ.

6. Se orînduesc comandirĭ divisionuluĭ 1-iŭ Locotenentul Ioan Păucescu şi divisionuluĭ al 3-lea Căpitan Racotă al 2-lea. Comandirĭ de companiĭ la reghimentul No. 1, compania 1-a, Căpitan Lahovari, compania 5-a, Căpitan Serghie; roata 6-a, Căpitan Zalic. Reghimentul No. 2, roata 1-ia, Locotenentul Caluda; roata 4-a, Locotenentul Caragea. Reghimentul No. 3, roata 1-ia, Locotenentul Dimitriu; roata 8-a, Căpitan Hagiopolu; roata de pompierĭ, Locotenentul Zăgănescu, şi poruncesc ca îndată după primirea acesteia noiĭ comandirĭ să meargă pe la roatele şi divisioanele ce li se încredinţează şi să le primească de la foştiĭ comandirĭ, după legiuitele forme.

(Iscălit:) General Tell.

No. 504. 1848 Iunie 22.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Francieĭ la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Monsieur le Ministre, Bucharest.

J'ai eu l'honneur de vous rendre compte des événements qui ont eu lieu dans la journée du 1-er jusqu'au départ du courrier. Le soir, le Métropolitain, accompagné de quelques membres du Gouvernement provisoire, s'est rendu à deux reprises à la caserne où le Colonel Salomon s'était enfermé avec son régiment pour parlementer avec lui. Ce n'est pas sans peine qu'on est parvenu à engager Salomon à se rendre, en lui promettant un sauf-conduit. Il a fallu, pour le soustraire à la colère du peuple, le faire sortir en habits bourgeois, par une porte de derrière où une voiture l'attendait.

La nouvelle de sa reddition a répandu la joie dans la ville.

Quelques cadets instruits de la fuite de Salomon sont allés le devancer sur la route, l'ont arrêté et ramené à Bucharest.

J'ai l'honneur de joindre ici la circulaire de la Secrétairerie d'Etat, adressée aux Agents étrangers dans le but de porter à leur connaissance les événements déplorables de samedi dernier, et de prévenir les interprétations malveillantes.

Des renseignements dignes de foi me sont parvenus, desquels il résulte que les troupes russes du camp de Léova, quoique prêtes à entrer en campagne, n'avaient pas encore passé le Pruth à la

date du 30 Juin. On infère de cette inaction, ainsi que je l'ai exprimé par ma dépêche du 27 Juin No. 3, que l'ordre de l'intervention armée doit émaner directement de l'Empereur Nicolas, et que cette occupation aura lieu simultanémemt avec les troupes turques qui arrivent journellement et en grand nombre sur la rive droite du Danube: à Silistrie, Roustchouk et Viddin.

No. 504.
1848
Iunie 22.

Le Général Duhamel s'est rendu de Léova à Jassy.

Talaat Effendi doit quitter cette dernière ville le 6 de ce mois et sera ici le 8, où il est impatiemment attendu.

Monsieur Kotzebue est toujours à Fokchani. Il y a deux jours, il a adressé au Métropolitain une lettre pour l'engager, en sa qualité de Président de l'Assemblée générale de Valachie, à former, sans retard, et en exécution de l'article 18 du Règlemant Organique, la Caïmacamie. Le Consul général russe ajoute que cette Caïmacamie (composée du Président du Divan suprême, des Ministres de l'Intérieur et de la Justice) devra ensuite envoyer une députation au Prince Bibesco, en ce moment à Cronstadt, pour le prier de reprendre les rênes du Gouvernement et rétablir ainsi l'ancien ordre de choses. Cette lettre à été remise par le Métropolitain aux membres du Gouvernement provisoire, qui n'a encore pris à ce sujet aucune détermination.

Je joins également ici une traduction du dernier office du Prince Bibesco, par lequel il se démet de ses fonctions en confiant les rênes du Gouvernement au Conseil des Ministres.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

Decretul No. 73 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 505.
1848
Iunie 22.

(Orig. Acad.)

În numele popoluluĭ Român.

Dreptate, Frăție.

Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

La 19 Iunie, Guvernul provisoriŭ a fost atacat și arestat, și aceasta aduse și tristul resultat de a se vedé pentru întâiașĭ dată frate armat asupra frateluĭ sĕŭ.

No. 505. 1848 Iunie 22.

Ceĭ maĭ de căpetenie executorĭ aĭ acestuĭ atentat se vĕd până acum, d. Colonel Odobescu, d. Colonel Solomon și d. Maior Lăcusteanu.

S'a orînduit o Comisie aĭ căreia membri sînt:

D. Colonel Pleșoianu, President, d. Maior Mavrocordat, d. Maior Racotă, D. Căpitan Serghie, D. Căpitan Ciocârlan, D. Căpitan Hagiopolu, D. Căpitan Dumitrescu.

S'a orînduit și judecător de instrucție d. Ciocârdia.

Eștĭ rugat dar, d-le Ministru, să facĭ cunoscut domnuluĭ Colonel Pleșoianu acest decret, ordonându-ĭ să se înțeleagă cu d. Ciocârdia și să înceapă lucrarea cât maĭ în grabă.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Uungro-Valachieĭ, Stefan Golescu, Rosetti, A. G. Golescu, Chr. Tell, Gheorghe Magheru, I. C. Brătianu.

Domnuluĭ Ministru al Răsboiuluĭ.

No. 73.

Bucurescĭ.

(Resoluție:) Să se poruncească jos însemnaților, dd. Ștab și Ober-ofițerĭ a formà Comisia ostășească și a judecà pe ceĭ acusațĭ.

Tell.

No. 506. 1848. Iunie 22.

Decretul No. 75 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Domnul Costache Romanescu, unul din Secretariĭ Guvernuluĭ numit în România mică, carele a luat parte eminentă la causa sacră a regenerațieĭ, deși s'a tras din funcția sa, dar în acest timp neputêndu-se apĕrà de a nu servì patrieĭ, care are trebuință maĭ cu osebire de asemenea oamenĭ capabilĭ, Guvernul îl invită a venì iarășĭ în lucrările sale, orînduindu-l Șef al canțelarieĭ Guvernuluĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungrovlachieĭ, I. Eliad, G. Magheru, Chr. Tell, C. A. Rosetti, A. G. Golescu, St. Golescu, I. Brătianu.

No. 75.

Raportul No. 3.405 al Ministerului trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Guvernul provisoriŭ.
(Orig. Acad.)

No. 507.
1848
Iunie 22.

Către Guvernul provisoriŭ.
Dreptate, Frăție.
Ministrul trebilor din Lăuntru.

Domniĭ frațĭ Florescĭ, fiiĭ rĕposatuluĭ Iorgache Florescu, prin ofițiala hârtie către sub-însemnatul declară, că daŭ libertate la toțĭ robiĭ caseĭ dumnea-lor în numĕr de nouĕ familiĭ, fără să pretindă din partea Guvernuluĭ vre-o despăgubire.

O asemenea generoasă urmare din partea domnilor Florescĭ, sub-însemnatul a socotit de a sa datorie a supune aceluĭ Guvern, înaintându-ĭ în original și hârtia pomenită, ca să binevoiească a-ĭ poruncì de urmare.

Salutare și frăție.

No. 3.405. Ministrul din Lăuntru, N. Golescu.
Secsia 1-ĭ. Masa 1-ĭ. Șeful secsiĭ, Steriadi.

(Resoluție:) Să se publice în Buletin, adăogând că Guvernul în numele poporuluĭ le mulțumesce și declară că dumnea-lor, atât prin această faptă cât și prin partea cea eminentă ce luară maĭ nainte, pe când se pregătià ridicarea stindarduluĭ libertățiĭ, aŭ bine-meritat de la patrie.

Rosetti

Primirea delegațiuniĭ din Văleniĭ-de-Munte de către Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.
(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

No. 508.
1848
Iunie 22.

La 22 Iunie o numeroasă deputație din orașul Văleniĭ-de-Munte, alcătuită de un preot și de ceĭ maĭ de frunte orășenĭ, toțĭ călărĭ, a venit în Capitală. Intrând în curtea palatuluĭ, se așezară în rînd, cu preotul, purtătorul stindarduluĭ și oratorul lor înainte, descălecară și, urcându-se sus la palat, se înfățișară înaintea Guvernuluĭ provisoriŭ, aducĕndu-ĭ felicitația locuitorilor de la Văleniĭ-de-Munte și închinându-ĭ un frumos stindard tricolor. Alesul orașuluĭ ținù următorul cuvînt:

„Onorat Guvern provisoriŭ!

„Comunitatea orașuluĭ Văleniĭ-de-Munte vine a se înfățișà astădĭ înaintea onoratuluĭ Guvern provisoriŭ și nouluĭ Minister, spre a-șĭ arătà a sa deplină bucurie pentru noua Constituție, pe

No. 508. 1848 Iunie 22.

care ea a primit-o cu acea inimă veselă, cu care a primit și Noe din gura porumbuluĭ ramurile verḑĭ de măslin, spre simbol că a scăpat de potop.

„Iar comunitatea orașuluĭ nostru, pentru că vede precipitat jugul despotismuluĭ, misticismuluĭ și al obscurantismuluĭ și pămîntul Român rĕmâne liber ca aerul, precum cere natura sângeluĭ nostru de Roman. Gratulănı dar Apostolilor libertățiĭ, al cărora nume, pentru neadormitul lor patriotism, vor rĕmâné în etern scrise cu litere neșterse la lespeḑile inimilor noastre și ale urmașilor noștri. Felicităm pe onoratul Guvern provisoriŭ, noul Minister; și în numele libertățiĭ, egalitățiĭ și al fraternitățiĭ ne închinăm și noĭ stindardul spre a fi unit cu cele-lalte stindarde ale compatrioților noștri, sub carĭ sîntem gata a muri pentru patrie, pentru Constituție și pentru toțĭ frațiĭ noștri concetățenĭ ceĭ într'un glas cu noĭ. Trăiească Patria! Trăiească Constituția! Trăiească onoratul Guvern provisoriŭ și noul Minister! Iar Dumneḑeul popolilor fie cu nația noastră și cu noĭ toțĭ, ca să ne scrie în cartea viețiĭ popolilor marĭ și liberĭ, fie! fie! fie!!!“

Aceste cuvinte, carĭ în inimile tutulor Românilor găsesc un rĕsunet puternic, fiind-că sînt expresia sentimentelor tutulor de obște, fură primite cu cele maĭ viĭ aclamațiĭ de bucurie. Membriĭ Guvernuluĭ sărutară crucea înfățișată de vrednicul preot și deteră deputaților îmbrățișarea frățieĭ. D. I. Eliad rĕspunse printr'un cuvînt improvisat, prin care arătă mulțumirea Guvernuluĭ provisoriŭ și bucuria luĭ de a vedé pe vredniciĭ locuitorĭ aĭ acestuĭ vechiŭ oraș de munte între ceĭ dintâĭ carĭ veniră să depue pe altarul libertățiĭ conglăsuirea lor. Acest cuvînt, adevĕrata expresie a patriotismuluĭ și a simțimintelor liberale ce însuflețesc pe d. Eliad, fu primit cu entusiasm și strigărĭ de bucurie. Stindardul fu depus în sala mare a palatuluĭ și deputația se retrase urmată de aclamațiile obșteĭ.

No. 509. 1848 Iunie 22.

Ofisul No. 39 al Domnitoruluĭ Moldoveĭ Michail Sturdza către Archiereul Meletie Stavropoleos.

(Buletin, foae oficială. No. 50. 1848. 24. VI.)

Ofisul Prea Înălțatuluĭ Domn sub No. 39 către Preaosfințitul Archiereŭ Kirio Kir Meletie Stavropoleos.

După săvîrșirea din vieață a Preaosfințituluĭ Mitropolit, Noĭ, întru prețuirea rîvneĭ duhovnicescĭ și a purtăriĭ neabătute de la

buna cuviință ce aĭ arătat până acum, găsim cu cale a însărcinà pe Preaosfinția ta cu ținerea loculuĭ de Mitropolit, atât întru cele duhovnicescĭ, cât și întru toate cele-lalte atributurĭ atingĕtoare de scaunul Mitropolieĭ.

No. 509. 1848 Iunie 22.

Spre aceasta, Preaosfinția ta te veĭ mutà de îndată în Mitropolie, și veĭ face împreună cu d. Vel. Post. o înscriere de lefile slujitorilor bisericiĭ și a tot personaluluĭ ce ar fi trebuitor a sf. Mitropoliĭ, ca soma cuvenită să se sloboadă odată cu cheltueala meseĭ din cassa Vornicieĭ bisericescĭ.

Decĭ recomenduim osebită îngrijire a Preaosfințieĭ tale, ca să te sîrguescĭ după datorie archipăstorească a aduce pravoslavia la întărirea cuvenită, și a se păzì cu toată sfințenia potrivit sobornicescilor canoane, pentru a te arătà vrednic de chemarea uneĭ așà înalte însărcinărĭ și a trage a Noastră Domnească mulțumire.

Articol din „Pruncul Român“. No. 4. 1848. 22. VI.

No. 510. 1848 Iunie 22.

Dumnedeŭ e cu noĭ, frațĭ româniĭ! Sâmbăta trecută, la 19 Iunie ne-am aflat în cea maĭ mare primejdie, eram aproape ca într'o secundă să perdem tot ce am dobândit la 11 Iunie. O trădare infernală se urzise în protiva libertățiĭ, în protiva dreptățiĭ și a frățieĭ, dar Dumnedeŭ care, la 11, ne a sprijinit, ne-a apĕrat și la 19, și libertatea, dreptatea, frăția aŭ triumfat, aŭ triumfat și vor triumfà în vecĭ în protiva uneltirilor viclene, în protiva acelor înrĕutățițĭ vrăjmașĭ aĭ patrieĭ, carĭ seamĕnă zavistie și neunire și culeg ura și dispretul nației. Orb trebue să fie acela ce nu vede curat mâna luĭ Dumnedeŭ în toată revoluția noastră, în toate întîmplările de la 11 încoace, și protecția ceruluĭ, care ne-a apĕrat și ne-a sprijinit până acuma, ne este o chezășie puternică pentru viitor. S'avem dar credință, „căcĭ adevĕr dic vouĕ, de vețĭ avé credință cât grăunțul de muștar, vețĭ dice munteluĭ acestuia, trecĭ d'aicĭ acolo, și muntele va trece și nimic va fi voue cu neputință.“ Nu vĕ temețĭ dar, frațĭ, căcĭ sîntem puternicĭ cu binecuvîntarea luĭ Dumnedeŭ, sîntem puternicĭ cu devisa noastră: „dreptate, frăție“, sîntem puternicĭ în unirea noastră, sîntem puternicĭ, în sfîrșit, prin sfințenia causeĭ noastre. Să îndrăznească idra discordieĭ să maĭ ardice capul—capul i se va sdrobì ca la 19 Iunie și atuncĭ vaĭ! vîndătorilor patrieĭ! De ar tăcé oameniĭ, s'ar ardica pietrele ulițelor și ar strigà rĕsbunare în protiva lor. Da, la 19 Iunie, Româniĭ aŭ dovedit nu numaĭ că sciŭ să dobândească libertatea, dar s'o

No. 510. 1848 Iunie 22.

și apere, s'o și păstreze; prin acea ḑi tristă și glorioasă tot de odată, popolul și-a cunoscut puterea, a vēḑut cât de mare este voința luĭ, dacă își cere dreptul, că cu mânile goale este în stare să rĕstoarne un reghiment întreg.

A doua ḑi după abdicația și plecarea fostuluĭ Domn Gheorghe Bibescu începuse aicĭ a se formà nisce partide, nisce cluburĭ cu scopurĭ reacționare; oamenĭ setoșĭ de zavistie, orbițĭ de pismă, boldițĭ de un duh infernal, oamenĭ egoiștĭ, carĭ pe aproapele lor îl privesc ca pe un dobitoc, dar nu ca pe un frate, oamenĭ, în sfîrșit, ce nu merită numele de Român, se siliră în tot chipul a băgà intrigĭ între cetățenĭ, a stricà unirea și frăția lor, a-ĭ întărîtà uniĭ în protiva altora, rĕspândind felurĭ de acusațiĭ mincinoase în protiva Guvernuluĭ provisoriŭ. Cea dintâĭ cercare de reacție o făcură la 14, a doua la 16 pe Câmpul Libertățiĭ. Aceste două cercărĭ rĕmaseră zadarnice, precum și a treia de la 19 Iunie, care însă erà mult maĭ serioasă și mult maĭ primejdioasă, căcĭ am vĕḑut frate armat în protiva frateluĭ sĕŭ, am vĕḑut sânge vĕrsat, sânge curat, sânge nevinovat, sânge de Român, sânge sfînt, vĕrsat pentru patrie; am vĕḑut acest sânge și am vĕrsat lacrămĭ de foc, carĭ vor cădé grele pe consciința vînḑătorilor. Colonelul Solomon, găsind pe Colonelul Odobescu îĭ ḑise, că treĭ dintre mădulariĭ Guvernuluĭ provisoriŭ vor să pearḑă țeara, iar d-nul Odobescu dând prea lesne creḑămînt vorbelor viclene ale d-luĭ Solomon și, cum ḑice, orbit în acel minut de iubirea patrieĭ, poruncesce să vie două roate de soldațĭ și pune pe mădulariĭ Guvernuluĭ la arest. Această arestuire se făceà cu înșelăciune, căcĭ ofițeriĭ credeaŭ că sînt poruncițĭ ca să complimenteze pe Guvernul provisoriŭ și nu cunosceaŭ nimic din cele proiectate. Îndată după arestuirea Guvernuluĭ, Maiorul Lăcusteanu cu vre-o doĭ-spre-ḑece soldațĭ, armațĭ cu puscĭ, aleargă cu sabia scoasă pe Podul Mogoșoae, ca să prinḑă și pe d. C. A. Rosetti și I. C. Brătianu, cu toate că eĭ de două ḑile (socotindu-șĭ misia împlinită) se traseră din Guvernul provisoriŭ; eĭ însă scapă și ajung la palat, unde începuse popolul a se adunà. Acolo d. Odobescu este silit a poruncì: să se sloboadă mădulariĭ Guvernuluĭ de la arest, să se retragă soldațiĭ la casarmă și postul de la caraulă să deà puscile și amuniția în mâna popoluluĭ. D-nul Solomon însă, al căruia plan mergeà maĭ departe, și care — precum toate ne fac a crede — erà pus de vrăjmașiĭ țĕriĭ să facă o rĕscoală și să compromită causa noastră în ochiĭ Europeĭ, vĕḑênd aceste poruncĭ neașteptate, vĕḑênd că tot popolul se ardică și că planul

sĕŭ n'o să isbutească, comandează foc, și soldații, nesciind ce este pricina și supușĭ disciplineĭ militare, ascultă păcătoasa comandă. Șeapte cadavre căḍură; șeapte oamenĭ morțĭ pentru libertatea, pentru patria lor; șeapte suflete staŭ astăḍĭ înaintea luĭ Dumneḍeŭ și rănile lor sângerânde vorbesc și pârĕsc înaintea Celuĭ Vecĭnic pe Colonelul Solomon, care săvîrși acest omor, carĭ ĭșĭ călcă jurămîntul făcut în Câmpul Libertățiĭ, care de tot popolul este hulit și marcat cu numele de trădător și vînḍător. Numĕrul celor răniți nu ne este încă cunoscut și asemenea nu scim câțĭ dintr'înșiĭ vor scăpà cu vieață. După săvîrșirea acestuĭ păcat, Solomon se trase cu soldațiĭ luĭ, carĭ îl luară în mijlocul lor spre casarmă, dar pe drum, aproape de la Agie, atacat fiind de popolul întărîtat, din carĭ abià vre-o opt saŭ ḍece eraŭ armațĭ, maĭ poruncì focul și acolo iarășĭ pămîntul românesc fu pătat cu sânge de Român.

No. 510. 1848. Iunie 22.

Îndată după retragerea soldaților de la palat, popolul temêndu-se de vre-o nouă trădare, că poate d. Solomon va cutezà a se întoarce cu maĭ multă oștire și cu tunurile, făcù douĕ baricade la ulița din dosul palatuluĭ, ca să nu se poată înconjurà Guvernul fără veste; toțĭ alergară și se armară; puscĭ, săbiĭ, iatagane, pistoale, cuțite, sape, lopețĭ, coase, topoare, furcĭ, tot felul de unelte se vedeaŭ în mânile cetățenilor, fie-care luà ce putea căpĕtà; în tipografia „Prunculuĭ Român“ se turnaŭ gloanțe din litere tipografice; tot orașul erà în cea maĭ mare mișcare, în cea maĭ mare întărîtare, toțĭ cetățeniĭ eraŭ gata a-șĭ apĕrà Guvernul cu primejdia ḍilelor lor. Și fiul popoluluĭ—cine vorbì de dînsul? O! popol, popol! când vor cunoasce oameniĭ că Dumneḍeŭ este în mijlocul popoluluĭ? Nu putem acum a spune cât eroism arătă popolul român, dar vom spune fapta unuĭ singur om din popol — o faptă mică, particulară, dar care ceĭ ce aŭ inimă o să înțeleagă, că amorul, adevĕratul amor dumneḍeesc este în inima unuĭ om din popol. În mijlocul primejdieĭ, când toată lumea nu se gândià decât la apĕrare, un om din popol, aducêndu-șĭ aminte că soția d-luĭ C. A. Rosetti zace lăuză în casă și c'o să fie într'o mare neodihnă pentru soartea soțuluĭ eĭ, lasă pentru un minut frațiĭ sĕĭ și aleargă la dînsa, pe care nu o cunosceà, pe care nu o vĕḍuse nicĭ odată; cu brațele goale, cu cămașa ruptă, intră în odaia eĭ, îĭ spune; „Nu te teme, bărbatul dumi-tale este sănătos și nu e nicĭ o primejdie.“ Ḍis aceste cuvinte, ese îndată și aleargă iar în mijlocul fraților sĕĭ, ca să sprijine dreptatea și frăția. Numele luĭ

No. 510. 1848 Iunie 22.

nu-l cunoascem, căcĭ virtutea adevĕrată tot-deauna se ascunde cu modestie, dar pe om îl cunoascem, el a fost unul din ceĭ ce la 11 Iunie alergară la casarmă, el acolo erà în numĕrul celor treĭ aleşĭ, carĭ parlamentară cu Comandantul casarmeĭ şi el contribuì mult la păzirea linişteĭ şi a buneĭ rînduelĭ. Care mulţumire se cuvine bărbatuluĭ acela cu o simţire atât de fragedă? nicĭ o laudă pompoasă pentru el, mulţumirea luĭ îĭ este consciinţa şi fapta sa o va rĕsplătì Cel Vecĭnic, care cântăresce toate faptele noastre şi care a ḑis prin gura fiuluĭ sĕŭ: „iubiţi-vĕ între voĭ"! Un mare numĕr alergă afară la casarmă şi o înconjură, cerênd arestuirea luĭ Solomon. Soldaţiĭ, întorşĭ la casarmă, se desamăgiră, şi firescul lor sentiment cunoscù înşelăciunea şi trădarea şi lepĕdară armele. Solomon însă, rezemându-se într'un mic numĕr de soldaţĭ pe carĭ îĭ câştigase, şi în tunurile ce eraŭ în puterea luĭ, resistă încă; el aduse un preot în casarmă şi puse pe soldaţĭ să-ĭ jure credinţă, îngrozindu-ĭ cu rĕsbunarea popoluluĭ carĭ îĭ va sfâşià pe toţĭ. Prea Sfinţia Sa Părintele Mitropolit, vrednicul păstor şi adevĕrat următor al Mântuitoruluĭ nostru, care, cu toate că se află slăbit de boală, nesocotì primejdia şi nu încetă a lucrà pentru binele ţĕriĭ, mergênd singur la casarmă, ca President al Guvernuluĭ şi ca Şef al bisericiĭ, cerênd supunerea luĭ Solomon, aduse rĕspunsul luĭ că-şĭ cere ertare, că este gata a se lepĕdà de postul sĕŭ şi a părăsì ţeara. Se înţelege că după vina ce săvîrşise, o ast-fel de retragere nu putù fi primită; şi peste puţină vreme fu silit a se supune. Dd. Odobescu şi Solomon, deşì este mare deosebire între greşelele dumnea-lor, sînt puşĭ sub arest şi se vor da în judecată, tot asemenea şi d. Maior Lăcusteanu.

Acì trebue să maĭ vorbim de o faptă eroică a uneĭ dame române, care de la început, când se arestuì Guvernul provisoriŭ, se află faţă la toate întîmplările; stând într'o trăsură, armată cu două pistoale, vorbì popoluluĭ chemându-l la apĕrarea Guvernuluĭ, la luarea armelor, se expuse cu vitejie, cu despreţuirea morţiĭ, primejdieĭ celeĭ maĭ marĭ şi chiar când gloanţele şueraŭ împrejurul eĭ, nu-şĭ părăsì locul; pe urmă fu dusă în triumf sus la palat, unde fu primită cu cele maĭ viĭ aclamaţiĭ de membriĭ Guvernuluĭ.

De am voì să povestim toate faptele de eroism, ce se săvîrşiră în acea ḑi memorabilă, ar trebuì să scriem o carte întreagă. Sfîrşim dar articolul nostru printr'o repede descriere a solemnităţiĭ îmmormîntăriĭ jertfelor libertăţiĭ, care se săvîrşì Duminecă, în 20 Iunie. La 6 ceasurĭ după ameaḑă se adunară la palat tot clerul,

toate corporaţiile, toată gvardia naţională, toţĭ membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, toţĭ Ministriĭ şi amploiaţiĭ Statuluĭ. La 7 ceasurĭ seara pornì cortegiul funebru în rîndueala următoare: corporaţiile cu steagurile lor, o despărţire din gvardia naţională, un pluton de cavalerie, preoţĭ, diaconĭ şi archimandriţĭ, Guvernul provisoriŭ, Ministriĭ şi amploiaţiĭ Statuluĭ, musica ştabuluĭ ostăşesc; două care funebre, fie-care cu câte un cosciug în care se aflaŭ treĭ morţĭ; carele ca şi oameniĭ, carĭ duceaŭ caiĭ, carĭ ţineaŭ făcliile şi carĭ sprijiniaŭ cosciugele, eraŭ îmbrăcaţĭ în alb; cosciugele eraŭ îmbrăcate în roşu trandafiriŭ, copertele cosciugelor se purtaŭ înaintea carelor, iar cadavrele eraŭ împodobite cu laurĭ. După aceste două care funebre urmă al şeaptelea mort purtat de oamenĭ din popol; o altă despărţire din gvardia naţională şi o mulţime numeroasă din popol încheià cortejul funebru, care se duceà la Mitropolie, unde un singur mormînt primì jertfele libertăţiĭ. Peste treĭ-ḑecĭ miĭ oamenĭ eraŭ adunaţĭ acolo, ca să facă fraţilor lor, prin al cărora sânge curat se botezà desrobirea Românieĭ, cea după urmă onoare. D-nul Eliad ţinù, pe marginea mormîntuluĭ comun, un cuvînt funebru, şi gvardia naţională slobodì puscile în locaşul păciĭ, unde se odihnesc ţĕrînele eroilor; iar sufletele lor se bucură acum de fericirea eternă. Patria recunoscĕtoare nu va uità familiile lor; iar cât pentru ceĭ ce aŭ greşit, fie-ne ertat a reclamà indulgenţa voastră, a vĕ aduce aminte că este cea dintâĭ virtute creştinească a ertà vrăjmaşilor sĕĭ, şi că Mântuitorul nostru a ḑis: „értă-le, stăpâne, că nu sciŭ ce fac.“ Arătaţi-vĕ adevĕraţĭ creştinĭ, fraţĭ, arătaţi-vĕ şi acì mărinimoşĭ şi generoşĭ, cum v'aţĭ arătat până acum şi ertaţĭ, precum Christos a ertat ucigaşilor sĕĭ; viermele consciinţeĭ roade inimile lor şi fericire nu maĭ poate fi pentru dînşiĭ. Puterea Sataneĭ este mare, şi dacă un frate a căḑut în cursele demonuluĭ, se cuvine fraţilor luĭ maĭ mult a-l plânge decât a-l osândì: „Doamne, eartă nouĕ greşelele noastre, precum şi noĭ ertăm greşiţilor noştri“.

No. 510. 1848 Iunie 22.

Adresa No. 79 a Şefuluĭ gardeĭ naţionale S. Kretzulescu către Guvernul provisoriŭ al Ţĕriĭ-Româneścĭ.

No. 511. 1848 Iunie 22.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 1848. Dos. No. 3.)

Dreptate şi frăţie.

Inaltuluĭ Guvern provisoriŭ.

Fiind-că puscile ce s'aŭ primit de la arsenalul oştiriĭ pentru garda naţională sînt toate stricate, de aceea daŭ în cunoscinţa

No. 511. 1848 Iunie 22. înaltuluĭ Guvern provisoriŭ, ca să chibzuească de unde va găsì de cuviință a slobodì banĭ pentru dregerea lor, fiind cu neputință a mĕ slujì cu ele în starea în care sînt.

Şeful gvardieĭ naționale, S. Crețulescu.

Salutare și frăție.
No. 79,

(Resoluție:) Șeful gvardieĭ va da puscile spre dregere și va raportà de suma cheltuită.

I. C. Brătianu.

No. 512. 1848 Iunie 22. „Aidețĭ la guardia națională!“ Articol din „Pruncul Român“. No. 4. 1848. 22. VI.

Aidețĭ la guardia națională!

Cetățenĭ românĭ, aidețĭ cu toțĭ să ne scriem la guardia națională; aidețĭ, frațĭ, toțĭ; Statul ne cheamă, ne cere slujba noastră; aidețĭ, nu lăsațĭ să treacă timpul; orĭ-ce minut de zăbavă este un minut perdut. Tot cetățeanul să se pătrundă de datoria luĭ; patria îĭ este mumă, și orĭ-ce chemare făcută în numele patrieĭ trebue ascultată; dar maĭ bine să nu așteptăm până ne va chemà, până ne va aduce aminte datoria noastră; să alergăm cu bucurie de bună voie și să cerem ca un favor a fi primițĭ în numĕrul guardienilor. Și care însărcinare poate fi maĭ nobilă decât aceea a ne apĕrà înșișĭ vetrele, soțiile și copiiĭ? Ce rĕsplătire maĭ frumoasă decât mulțumirea că ne-am împlinit una din cele maĭ sfinte datoriĭ ale noastre, că am contribuit la păstrarea liniștеĭ și a buneĭ rînduelĭ? Privițĭ, frațĭ, pe confrațiĭ, pe concetățeniĭ voștri, ce de la început n'aŭ așteptat chemarea patrieĭ, ci îndată la 11, 12 și 13 Iunie aŭ alergat și s'aŭ înscris; priviți-ĭ aceĭ vrednicĭ cetățenĭ carĭ fiind — cu mâhnire o dic — în numĕr foarte puțin, aŭ obosit de o slujbă maĭ necontenită; mulțĭ, cea maĭ mare parte dintr'înșiĭ n'aŭ maĭ lepĕdat armele, și cu toate că patriotismul lor le-a dat puterea a răbdà atâtea ostenelĭ și a-șĭ împlinì slujba, acum însă natura omenească îșĭ cere drepturile sale și eĭ cu toată bună voința lor nu vor maĭ fi în stare a birui oboseala. Vețĭ lăsà, voĭ concetățenĭ, aceĭ adevĕrațĭ fiĭ aĭ Românieĭ și maĭ multă vreme a exersà singurĭ o datorie, un drept al fie-căruia cetățean? Vĕ putețĭ odihnì în paturile voastre cu consciința încărcată, cu ideia că uniĭ din frațiĭ voștri obosesc păzindu-vĕ averile, în vreme ce voĭ vĕ odihnițĭ? Este asta dreptatea, este asta frăția, ce am jurat în Câm-

pul Libertățiĭ? Saŭ socotițĭ că este de ajuns a avé aceste cuvinte în gură și nu în inimă? Uitați-vĕ la guardia națională și vețĭ vedé că jumătatea guardienilor sînt străinĭ de nascere, dar adevĕrațĭ Românĭ de simțire. Vĕ vețĭ lăsà întrece de dînșiĭ? vețĭ suferì ca mâne, poimâne să se dică că Germanul a arătat maĭ mult patriotism pentru România decât Românul? O nu, aceasta nu va fi nicĭ odată; tot Românul îșĭ iubesce patria maĭ pre sus de orĭ-ce, căcĭ în vinele luĭ maĭ curge sânge roman; trebue dar să fie vre-o altă pricină nouĕ necunoscută, care v'a poprit până acum a intrà în rîndul guardiĭ naționale. Dar care pricină poate să vĕ oprească la împlinirea celeĭ maĭ sfinte datoriĭ a voastre? Gândiți-vĕ că orĭ-ce început este greŭ și dacă tînĕra noastră guardă națională maĭ lasă multe de dorit, în scurtă vreme se vor regulà toate, avețĭ numaĭ încredere și nu maĭ zăbovițĭ, frațĭ românĭ; aidețĭ la guardia națională!

No. 512. 1848 Iunie 22.

Corespondență din Iașĭ către „Gazeta de Lemberg," după „Journal des Débats". 1848. 11. VII.

No. 513. 1848 Iunie 22.

Autriche.

Vienne.

L'événement du jour c'est l'entrée des Russes dans les Principautés. Les lettres de Iassy du 27 Juin en donnent la nouvelle. On croit qu'ils se rendront à marches forcées à Bucharest. Les Consuls de France et d'Angleterre ont envoyé des courriers à Paris et à Londres.

. . . .

On lit dans la „Gazette de Lemberg" du 4 Juillet: „On nous communique une dépêche de l'Agent consulaire à Iassy, dans laquelle nous lisons:

„Iassy, le 26 juin, cinq heures de l'après midi.

„En Valachie, le Prince Bibesco, cédant à la volonté du peuple, a accepté la Constitution et a formé un comité de huit membres. Le Général Duhamel, qui était parti de Bucharest pour Reussich-Leowa (sic!), sur le Pruth, est revenu à Iassy et a informé le Commissair turc Talaat-Effendi, qu'une armée russe de 25.000 hommes d'infanterie et de cavalerie était entrée sur le territoire Moldave et pouvait être attendue ce soir à Iassy. Une partie resterait en Moldavie pour protéger le Gouvernement du Prince Stourdza et

No. 513. 1848 Iunie 22.

la plus grande partie continuerait sa route vers la Valachie. Avant même que la première nouvelle des événements de la Valachie fût parvenue ici, le Commissaire turc avait envoyé à Constantinople un courrier pour donner aux troupes turques l'ordre d'entrer dans les Principautés."

Suivant des nouvelles de Vienne et de Berlin, on avait aussi reçu dans ces deux capitales cette nouvelle si intéressante pour toute l'Europe, si elle est confirmée.

No. 514. 1848 Iunie 22.

Corespondență din „Wiener Zeitung", după „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 190. 1848. 8. VII.

Wien.

Vermöge eines neuern an das Ministerium der auswärtigen Angelegenheiten erstatteten Berichts des k. k. Agenten zu Jassy vom 28. v. M. war die am 26 daselbt allgemein verbreitete und durch einen fürstlichen Befehl wegen freundlicher Aufnahme der einrückenden russischen Truppen beglaubigte Nachricht von dem bereits erfolgten Einmarsch derselben in die Moldau voreilig. Auch die von dem türkischen Commisär angeblich ergangene Aufforderung an seine Regierung, ebenfalls ihrerseits Truppen in die Fürstenthümer einrücken zu lassen, hat sich bis dahin nicht bestättigt. (Wiener Z.)

No. 515. 1848 Iunie.

Corespondență din Iașĭ către „Gazeta de Transilvania". No. 63. 1848. 2. VIII.

Moartea Mitropolituluĭ țĕriĭ, Meletie, deșĭ desvinuită de boala holeriĭ, care acum a scădut foarte, totușĭ alte bănuelĭ murmură în toată Moldova. Ocârmuirea se încercă a oprì publicul spre a da cele maĭ de pe urmă cinstirĭ cuvenite adevĕratuluĭ archipăstor. Chiar când însușĭ Seful Polițieĭ proclamà această poruncă, popolul la ușa bisericiĭ, scârbit de asemenea uneltirĭ, cu sila intră înăuntru. Strigărĭ se audiaŭ: „Pe Mitropolitul țĕriĭ, pe păstorul nostru voim să-l maĭ vedem, pentru ce să ne oprițĭ ?" Mormîntul i se însemnă ca din porunca Domnuluĭ afară de biserică, lucru ce a uimit pe tot clerul și pe popor, căcĭ toțĭ Mitropoliții țĕriĭ se vĕd îmmormîntațĭ în catedrala Mitropolieĭ din Iașĭ și aceleĭ din Suceava. Îmmormîntarea se poruncì a fi Marțĭ, în 22 Iunie, la 4 ore dimineața, poruncă care indignă pe însușĭ locoțiitorul de Mitropolit, Episco-

pul Stavropoleos, sîrb de neam, și dară ea se făcù la 6 1/2 ore după liturghie. Din numĕrul archiereilor ce aŭ împlinit slujba îmmormîntăriĭ, Episcopul Iustin Sedesie fu îndepărtat iarășĭ din poruncă Domnească. Lacrămile acestuĭ archiereŭ vĕdiaŭ simțirea recunoscințeĭ și a dureriĭ ce purtà pentru archipăstorul și binefăcĕtorul sĕŭ. Acestuĭ Episcop fu poruncit a se retrage la o mânăstire departe de Capitală.

No. 515.
1848
Iunie.

Raportul No. 3.412 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Guvernul provisoriŭ.

No. 516.
1848
Iunie 23.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Guvernuluĭ Vremelnic.
Ministrul trebilor din Lăuntru.

Trebuința cerênd a se face preschimbare personaluluĭ Administratorilor de județe, sub-iscălitul recomandează aceluĭ vremelnic Guvern, spre acest sfîrșit, pe aceștia:

D. Dimitrie G. Golescu . . . . . . la Brăila.
„ Ioan S. Filipescu. . . . . „ Buzĕŭ.
„ F. Aron . . . . „ Ilfov.
„ Dumitrie Nigulicĭ . . . . „ Prahova.
„ Michail Predescu. . . . . „ Dâmbovița.
„ Grigorie Zosima . . . . „ Vlașca.
„ Costandinescu . . . . „ Teleorman
„ Dimitrie Jianu. . . . . „ Muscel.
„ Nicolae Simonid . . . . „ Argeș.
„ Scarlat Voinescu . . . . „ Olt.
„ Ioan Arcescu . . . . „ Romanațĭ.
„ Dimitrie Filișanu . . . . „ Dolj.
„ Grigorie Bengescu II-lea . . . . „ Mehedințĭ.
„ Christ. Marghiloman . . . . „ Gorj.
„ Costache Cerchez . . . . „ Vâlcea.
„ D. Ciocârdia . . . . „ Ialomița;

rugându-l ca să binevoiască a încuviințà a lor orînduire; iar cat pentru județul Slam-Râmnic, va rĕmâné tot cel de maĭ nainte d. Scarlat Filipescu.

Ministrul trebilor din Lăuntru.

No. 3.412. Șeful secsieĭ, Steriade.

No. 517.
1848
Iunie 23.

Adresa No. 3.415 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Administratorul de Vâlcea.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

D. Administrator al județuluĭ Vâlcea.

Luându-se sciință că o însemnătoare parte din locuitoriĭ aceluĭ județ, până și din amploiațiĭ publicĭ, spăimântându-se de îndemnurĭ și audirĭ netemeinice, ar fi fugit pe munțĭ părăsindu-șĭ locuințele și slujba, că Maiorul Paznanski, cu oștirea de sub comanda sa și cu un numĕr de dorobanțĭ dintr'aĭ județuluĭ Gorj, ar fi plecat de la Ișalnița spre munțiĭ județuluĭ Vâlcea, cu precugetare împotrivitoare dispozițiilor Guvernuluĭ de acum, că nicĭ una din proclamațiile și osebitele decreturĭ ale Guvernuluĭ provisoriŭ trimise și la acel județ nu s'aŭ obștit până acum locuitorilor, din care pricină se află eĭ întru rătăcire și spaimă, și că Subt-administratoriĭ plășilor, depărtându-se din residențele lor, aŭ lăsat slujba în amorțire și paralisie, subt-însemnatul grăbesce prin într'adins a chemà toată luarea aminte a d-tale asupra unor asemenea neplăcute împrejurărĭ și a-țĭ scrie ca fără perdere de vreme să ieĭ cele maĭ grabnice și stăruitoare măsurĭ, ca toate actele Guvernuluĭ să se publice îndată în tot cuprinsul județuluĭ, spre a se pătrunde fie-care locuitor de folosul întocmirilor propuse și să se asemene la mântuitoarele dispozițiĭ, la carĭ se cheamă a contribuì. Toțĭ slujbașiĭ publicĭ să se întoarcă la posturile lor și să se ocupe cu bărbăție cu îndatoririle ce le sînt încredințate, silindu-se a desamăgi pe sătenĭ de orĭ-ce rătăcire și pornire vrăjmășească li s'ar fi însuflat de către iubitoriĭ de turburare și, în sfîrșit, să întîmpine și să stăvileze cu putere orĭ-ce mișcare ce ar comprometà asigurarea și liniștea locuitorilor județuluĭ încredințat d-tale, grăbindu-te a da subt-însemnatuluĭ o relație deslușită de starea împrejurărilor pomenite și de măsurile ce aĭ luat.

No. 3.415. N. G.

Raport al Administratoruluĭ de Mehedințĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 518.
1848
Iunie 23.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Domnule Ministru din Năuntru,

Prea slabă starea sănătățiĭ mele neertându-mĕ a maĭ ocupà postul de Administrator al județuluĭ Mehedințĭ, ce ațĭ binevoit a-mĭ încredințà, mĕ rog plecat, ca fără cea maĭ mică zăbavă să trimitețĭ îndată pe cine vețĭ găsi de cuviință în locul meŭ, și tot odată să-mĭ slobodițĭ și demisia mea.

Orașul Severin.

Administrator de Mehedințĭ, G. Bengescu.

(Resoluție:) Rĕspuns că este primită demisia d-luĭ și este slobod din însărcinarea ce i s'a fost încredințat. — Iunie 26.

N. G.

Decretul No. 88 al Guvernuluĭ provisoriŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 519.
1848
Iunie 23.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 283.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

D-luĭ Ministru celor din Lăuntru.

Domnule Ministru,

Pentru deosebitele serviciurĭ ale canțelarieĭ Guvernuluĭ, de neapĕrată trebuință fiind a avé și patru dorobanțĭ, pe fie-care ḑi, eștĭ învitat d-ta a trimite cât se va puté maĭ în grab asemenea oamenĭ.

Salutare și frăție.

No. 88.

Bucurescĭ.

Pentru membriĭ Guvernuluĭ, I. Eliade.

No. 520. 1848 Iunie 23.

Scrisoarea Mitropolitului Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Consulul rus Kotzebue.

(Conc. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Consul général,

J'ai l'honneur de vous informer que, dès la réception de la lettre que vous avez bien voulu m'adresser en date du 18, je me suis fait un devoir de publier les généreuses intentions qui animent la Cour protectrice à l'égard de mon malheureux pays; mais d'un côté le Prince Bibesco, auteur du système qui nous a conduit à l'abîme, a passé en Autriche depuis le 14 et d'autre part les individus qui se sont saisis et qui gardent le pouvoir, trop compromis par leur conduite, se refusent à toute mesure de modération et se surexcitent entre eux, en annonçant les plus sinistres projets.

Que peut faire la faible voix d'un prêtre au milieu du déchaînement des passions populaires? se sacrifier seulement, et c'est ce que je fais, en invoquant le secours du Très-Haut, qui seul peut sauver tant d'innocents menacés dans leur existence.

Président nominal d'un Gouvernement qui n'a que le temps de faire le mal, j'ignore complètement si les paysans se sont effectivement laissés séduire par les instigations passionnées des agents révolutionnaires et je suis même dans la plus complète ignorance sur les projets bien coupables d'appeler des bandes hongroises dans le pays, ce que je crois d'ailleurs improbable pour ma part; ce que je puis seulement vous certifier, Monsieur le Consul général c'est que les individus qui gardent jusqu'à ce moment le pouvoir annoncent vouloir se retirer dans les montagnes à l'approche des troupes impériales et persistent dans leur aveuglement; le peu d'habitants qui restent dans la Capitale sont frappés de stupeur et de crainte et tous attendent avec une secrète joie le jour de la délivrance.

Telle est la vraie situation des choses; le retour à l'ordre, le rétablissement des lois foulées aux pieds et l'institution de la Caïmacamie ne sont possibles que le jour où les individus qui oppriment le pays quitteront la Capitale, et ils ne la quitteront, soyez-en bien convaincu, qu'à l'approche des troupes impériales. Si à cette époque je me trouve encore en vie, je formerai, avec les quelques boyards qui sont restés, la Caïmacamie, pour me con-

former aux instructions que vous avez bien voulu me marquer. En attendant, navré de douleur d'avoir assez vécu pour avoir été témoin de la tache ineffaçable que quelques insensés ont imprimée à mon pays, je vous prie de recevoir avec votre bonté accoutumée l'offre de tous les voeux que je forme pour votre bonheur et pour le maintien de vos bonnes dispositions à notre égard.

No. 520
1848
Iunie 23.

Depeșa Generaluluĭ Aupick, Ambasadorul Franciei la Constantinopole, către Ministrul Bastide.

No. 521.
1848
Iunie 23.

Thérapia.

Monsieur le Ministre,

Les événements se pressent, ils devancent toutes les prévisions. Ce qui se passe en Valachie prête un nouvel et puissant intérêt à ce qui se prépare sur le Danube. Cette province donne, en ce moment, le démenti le plus formel à l'opinion généralement admise que la Moldavie et la Valachie, depuis longtemps abandonnées à l'influence sans contrôle de la Russie, s'étaient faites provinces russes. Cette opinion, j'étais porté à la partager, comme à penser que la suzeraineté de la Porte y était devenue tellement nominale qu'on ne la mentionnait plus que pour la forme. Et voilà que tout à coup un mouvement se fait en Valachie dans un esprit libéral tout à fait hostile à la Russie et favorable à la Porte. Ainsi les Valaques repoussent le protectorat qu'ils avaient autrefois demandé et protestent de leur attachement à la Porte, dont ils reconnaissent et respectent les droits: ce qui n'est pas moins curieux, c'est que ce mouvement aurait, si l'on en croit certains indices, été préparé par des agents russes qui croyaient le diriger dans un tout autre esprit.

Une dépêche du 22 Juin de M. Hory m'apprenait qu'une tentative d'assassinat avait été dirigée contre le Prince Bibesco, que des arrestations nombreuses avaient été faites; qu'il régnait dans la jeunesse valaque une grande agitation et qu'on devait s'attendre à une manifestation dans le but de soulever le pays et d'introduire une réforme radicale. J'avais à peine parcouru cette dépêche que j'apprenais que la Légation russe avait annoncé à la Porte qu'à la suite des événements du 21, une révolution avait éclaté à Bucharest et que le Prince Bibesco s'était décidé à accepter le programme qui lui avait été présenté. L'embarras de la Porte était

No. 521.
1848
Iunie 23.

grand. Je crus convenable de lui faire part de mon opinion sur la situation, opinion qu'elle m'avait fait demander et je chargeai en conséquence M. Cor de remettre à Rifat Pacha une instruction dont ci-joint copie sous le No. 1.

L'intérêt de la Porte était de faire de cet événement une affaire intérieure et de prévenir toute intervention; elle ne devait rien négliger pour ne pas compromettre les dispositions favorables des Valaques à son égard. Gagner du temps, c'était beaucoup. Tâcher de faire de cette question une question de politique générale c'était bien plus encore.

Mon opinion avait été fort bien accueillie et on peut deviner dans le langage, tout réservé qu'il soit, de la Porte, qu'elle la partage. Dans sa pensée, si l'intervention est inévitable, elle voudra s'en charger et déjà elle réunit des troupes sur le Danube. Ce sera toujours regrettable, parceque, quoi qu'elle fasse, cette mesure lui aliénera les esprits, surtout s'il y avait collision. Vous trouverez ci-joint, No. 2, la lettre que je me suis empressé d'adresser à M. Hory pour lui tracer la règle de conduite que je croyais la plus propre à venir en aide aux vues de la Porte.

Hier m'est parvenu par un exprès la depêche, dont copie est ci-jointe sous le No. 3, que m'adressait le Ministre des Affaires étrangères du Gouvernement provisoire que s'était donné la Valachie après la révolution. Comme vous le verrez, Monsieur le Ministre, cette lettre qui confirme la nouvelle du mouvement, ajoute que le Prince a cru devoir se démettre de ses fonctions et que le Consul de Russie a protesté contre tout ce qui s'était fait. L'un et l'autre, d'après de nouveaux renseignements, seraient partis. Je me suis hâté de faire remettre à Rifat Pacha la lettre qui lui était destinée. Le Ministre l'a reçue avec un empressement qui confirmait l'opinion que j'avais déjà, que la Porte ne voit pas avec un extrême déplaisir le mouvement de la Valachie. Je savais que Rifat Pacha avait reçu un M. J. Ghika, que les Valaques avaient accrédité auprès de la S. Porte, le même dont il est question dans la dépêche du Ministre valaque. Ce jeune homme, fort intelligent et très au courant des affaires de son pays, avait quitté Bucharest avant la révolution. Il pense avec raison que ce mouvement est prématuré et craint que la Russie, ainsi que la menace en aurait été faite précédemment, ne se soit décidée à intervenir immédiatement, ce qui expliquerait la retraite précipitée du Consul russe. S'il en était ainsi, n'y aurait-il pas lieu à examiner

le droit d'intervention que cette puissance se serait arrogé? Ce serait à la Porte à en appeler aux grandes puissances, démarche que la France s'empresserait sans doute d'appuyer.

No. 521. 1848 Iunie 23.

On ne peut se le cacher, le mouvement de la Valachie (la Moldavie paraît n'avoir pas bougé) jette tout ici dans une perturbation dont on ne saurait prévoir le terme. C'est peut-être le germe d'une grande conflagration et malheureusement la Porte, quels que soient ses vœux secrets, n'est pas en mesure, abandonnée à elle-même, d'y figurer comme son intérêt et le nôtre le demanderaient. Elle a bessoin d'un appui efficace, peut-on le lui promettre? Je ne puis, à cet égard, que m'en référer à mes précédentes dépêches. Un fait que je dois de nouveau vous signaler, Monsieur le Ministre, c'est l'appel fait de toutes parts aux sympathies de la France. C'est sur elle, sur sa puissante influence morale d'abord, matérielle ensuite, s'il est nécessaire, que comptent tous les peuples qui appellent de leurs vœux le bénéfice des institutions nouvelles qu'ils réclament. Mais il est bien à désirer que la France ne les laisse pas longtemps dans une incertitude qui leur est d'autant plus pénible qu'ils comprennent le danger qui les menace. A cette occasion, permettez-moi d'insister sur la nécessité indispensable de la présence de nos agents dans les Principautés Danubiennes. Il nous faut là des hommes habiles, brisés aux affaires, fort au courant de celles du pays, et revêtus d'un caractère officiel, qui ne les laisse pas dans une position d'infériorité devant les agents des autres Puissances. Cette réflexion m'est surtout suggérée par l'absence de M. Mimaut de Bucharest, dans ces moments de crise.

Decretul No. 83 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ către Șeful gardeĭ naționale din Bucurescĭ.

No. 522. 1848 Iunie 23.

(Copie. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. No. 66. Dos. No. 3.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.

D. Comandant al gvardieĭ naționale.

Domnule Comandant,

Fiind-că garda națională face neapĕrată trebuință a se înarmă cât maĭ de grabă, și fiind-că Guvernul nu are arme în dispoziția

No. 522. 1848 Iunie 23.

sa, de aceea eştĭ poftit d-ta, ca fără de zăbavă să chemĭ pe toţĭ meşteriĭ fierarĭ şi să legĭ contract cu dînşiĭ ca să fabriceze până la două miĭ lăncĭ, cât se va puté maĭ curînd.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit Mitropolit, St. Golescu, Brătianu, G. Magheru, Chr. Tell, Rossetti, A. Golescu.

No. 83.

No. 523. 1848 Iunie 23.

Decretul No. 84 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Romănescĭ.

(Monitorul Român. No. 2. 1848. 23. VI.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că domnul Teologu a fost unul din ceĭ dintâĭ cu a căruia pedeapsă fostul Domn se încercă să înece libertatea, decretăm intrarea dumnea-luĭ în funcţiile ostăşescĭ cu gradul de Maior.

Domnul Ministru al Rĕsboiuluĭ este rugat să aducă la îndeplinire acest decret.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, Chr. Tell, G. Magheru, St. Golescu, C. A. Rosetti, I. C. Brătianu, A. G. Golescu.

No. 84.

No. 524. 1848 Iunie 23.

Decretul No. 85 al Guvernuluĭ provisoriŭ către Ministerul de Răsboiŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. No. 67. Dos. No. 3.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
D. Ministru al Răsboiuluĭ.

Domnule General,

Cu toate că s'a decretat ca toate puscile ce sînt în arsenal să se deà gvardieĭ naţionale, dar fiind-că s'a decretat organisaţia uneĭ gvardiĭ mobile, pentru care nu sînt arme, şi fiind-că gvardia naţională s'ar puté înarmà de o cam dată cu lăncĭ; de aceea eştĭ invitat ca puscile ce aŭ maĭ rĕmas în arsenal să le poprescĭ pentru înarmarea gvardieĭ mobile, poruncind a le drege cât maĭ în grab.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit Mitropolitul, St. Golescu, Chr. Tell, G. Magheru, Brătianu, Rosetti, A. Golescu.

Adresa No. 93 a Locţiitoruluĭ de Şef al gvardieĭ naţionale din Bucurescĭ, Locotenent Bucşenescu, către Guvernul provisoriŭ.

No. 525.
1848
Iunie 23.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. No. 106. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăţie.

Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Fiind-că mijloacele cu carĭ am încercat şi prin publicaţie şi prin hârtiĭ, instrucţiile pe la comisiĭ ca să poftească pe tot cetăţeanul a se subscrie la garda naţională, am vĕdut că cu mare greutate s'a subscris un puţin numĕr de oamenĭ, din carĭ şi aceştia n'aŭ calităţile cerute a fi pentru strejuire, deşi sînt cetăţenĭ de sineşĭ, iar nu simbriaşĭ, s'aŭ primit de nevoie ca să putem întîmpinà străjuirea linişteĭ oraşuluĭ cu marĭ strădăniĭ şi zadarnice cheltuelĭ cu birja. Silit fiind de această împedicată înaintare după dorinţa înaltuluĭ Guvern, sînt silit a vĕ supune la cunoscinţă-vĕ înlesnirea ce am găsit-o a se subscrie atât toţĭ cetăţeniĭ cu calităţile cuvenite, precum şi întemeierea completuluĭ de gardie al Capitaleĭ; şi de va fi primit de chibzuirea d-v., să mi se poruncească a intrà în lucrare, spre a puté în soroc de şeapte-opt dile a se isprăvì organisaţia gardeĭ naţionale, după dorinţa înaltuluĭ Guvern şi a celora ce doresc a o aduce în starea cea maĭ plăcută.

1. Toate catastişele fie-căreia comisiĭ, despărţirĭ şi mahalale, în carĭ să fie însemnat fie-care cetăţean cu numĕrul caselor saŭ chiriaşĭ.

2. După aceste catastişe cu observaţiĭ, să trimitem de fie-care cetăţean câte un bilet tipărit, în care se va numì gardist naţional.

3. După suma oamenilor spre a se păzì o regulă a dejurneĭ, iĭ trimetem biletur̆ iarăşĭ tipărite, arătându-le diua intrăriĭ la slujbă şi carĭ din d-niĭ cetăţenĭ nu va puté să vie la slujbă la diua arătată, după cum li se face cunoscut cu o sĕptămână maĭ nainte, să fie slobod a-şĭ pune om în loc, sub a sa rĕspundere, ca cu acest mijloc să ne putem slujì de o cam dată, după numĕrul oamenilor intraţĭ la slujbă pe fie-care di. Cu No. de 180 puscĭ ce avem slobodite, dregêndu-se, după cum am arătat în adresa cu No. . . . înaltuluĭ Guvern.

4. Vĕdênd fie-care că toţĭ cetăţeniĭ sînt gardiştĭ, pot primì cu bucurie biletul ce-l numesce gardist, ajungênd pe fie-care de-

No. 525. 1848 Iunie 23

jurna la câte o lună saŭ maĭ mult, după analoghia ce am făcut-o. În biletul ce se va tipări, numindu-l gardist, se cuprinde ast-fel: D-l cutare, după dorința neamuluĭ românesc ce am câștigat-o, spre liniștea organisațieĭ eĭ și paza fie-căruia cetățean, vĕ numițĭ gardistul Capitaleĭ din batalionul No. 1 al Comisieĭ de roșu, despărțirea 1-ĭ, mahalaua cutare, No. caseĭ.

No. 93. Pentru Șeful gardeĭ, Locotenent Bucșenescu.

Salutare, Frăție.

(Resoluție :) Se primesce și se va pune îndată în lucrare.

A. G. Golescu.

No. 526. 1848 Iunie 23.

Adresa No. 2.733 a Administratoruluĭ de Gorj către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 4. 1848. 12. VII)

Dreptate, Frăție.

D. Ministru al trebilor din Năuntru.

Noua Constituție cerută de nația Română, lățindu-se cu glorie și ajungênd și în cunoscința locuitorilor acestuĭ județ, cu cea dintâĭ sĕrbătoare, la 20 ale acesteia, d-l Radu Roset, fostul Administrator, în fruntea cetelor dorobănțescĭ, cu steagurile colorate cu colorile națieĭ, și obștea orășenească, între carĭ eraŭ și maĭ mulțĭ sătenĭ de la învecinatele sate, la 9 ceasurĭ a mers la catedrala biserică, unde după săvîrșirea sfinteĭ slujbe s'a ținut Te-Deum în numele Constituțieĭ. Iar după aceea, în piața orașuluĭ, suindu-se d-l Roset pe o catedră, ce spre acest sfîrșit se așezase în mijlocul tinerilor școlarĭ și al mulțimiĭ, a proclamat noua Constituție cu glas mare și rĕsunător, care îndată fu primită de tot norodul cu cel maĭ viŭ entusiasm de bucurie, și în toate părțile, în toate clasele se vedeà o bucurie obștească, o îmbrățișare de frăție și dragoste, cu atât maĭ mult că regenerarea țĕriĭ sciură să o facă frațiĭ românĭ fără cea maĭ mică turburare saŭ neordin; iar orășeniĭ, prețuind maĭ cu osebire binefacerile ce această nouă Constituție le făgăduesce, se socotiaŭ neîmpăcațĭ cu cugetul lor, că nu pot a-șĭ arătà și chiar în faptă mulțumirile Guvernuluĭ din pricina depărtăriĭ de acea Capitală și împedecarea ce aŭ cu vremea munciĭ pămîntuluĭ, împăcându-se numaĭ cu chibzuirea de a înfățișà Guvernuluĭ ale lor sim-

ţiminte de bucurie printr'o deputaţie, ce se va trimite maĭ în urmă. Aceste sînt, d. Ministru, cele ce simţiră locuitoriĭ Gorjanĭ la proclamaţia Constituţieĭ, pe care şi sub-iscălitul le împărtăşesc d-vóstră spre sciinţă.

No. 526. 1848 Iunie 23.

Salutare şi frăţie.

Pentru d. Administrator jud. Gorj, N. D. Zătreanu.

No. 2.733.

Notiţă din „Le National" şi „Le Constitutionnel". 1848. 5. VII.

No. 527. 1848 Iunie 23.

La Russie tend toujours à augmenter son influence dans les Principautés Danubiennes. Pour le moment, elle s'efforce de faire comprendre au Prince Bibesco et à la Valachie que, vu la gravité des circonstances, il serait utile d'appeler une garnison russe. Une pétition couverte de nombreuses signatures circule à cet effet. Le Prince cherche à échapper au danger en organisant un corps de volontaires. Les boyards de leur côté, ne paraissent pas disposés à écouter les insinuations du Général Duhamel.

On dit que le Prince Stourdza s'est réfugié en Russie, et qu'il a abdiqué après avoir été frappé d'excommunication par le clergé.

Notiţă din „Le Siècle." 1848. 26. VII.

No. 528. 1848 Iunie 23.

Provinces Danubiennes.

Des lettres de Constantinople du 5 Juillet annoncent que des troupes turques et russes devront, par leurs communs efforts, rétablir l'ordre et la tranquillité dans les Principautés révolutionnaires du Danube. Un corps de 15.000 hommes est destiné à occuper la petite Valachie.

„La Gazette de Vienne" annonce que les Russes ont exigé la réintégration du Prince Bibesco. On pense qu'ils entreront dans Bucharest vers le 15 ou le 16 de ce mois.

No. 529. 1848 Iunie 23.

Corespondență din Constantinopole către „Le Constitutionnel". 1848. 20. VII.

Turquie.

Constantinople.

La révolution de Bucharest a produit ici une sensation profonde. On s'attendait depuis longtemps à quelques manifestations en Valachie de la part des boyards; mais bien que la conduite du Prince Bibesco, dévoué corps et âme à la Russie, eût excité un mécontentement général, on ne pouvait pas croire toutefois à la possibilité d'un mouvement aussi prompt, aussi décisif. La révolution a été complète, et ce qui surprend d'avantage, c'est qu'elle a été faite aux cris de: Vive la Turquie, à bas les Russes. La Russie cependant n'a rien négligé depuis plusieurs années pour se rendre favorables les populations des Principautés Danubiennes, et après ses sacrifices en tout genre, l'habileté de ses agents et ses continuelles intrigues pour assurer sa puissance dans ces contrées au détriment de celle de la Porte, elle devait s'y croire beaucoup plus forte. Il n'y aurait rien de bien extraordinaire, non plus que la Russie, désespérant de pouvoir soutenir plus longtemps le Prince Bibesco et de vaincre l'opinion qui se prononçait contre ses fréquentes velléités de domination, ait laissé faire, sinon provoqué elle-même, le mouvement, afin d'avoir un prétexte pour occuper les provinces qu'elle ne cesse de convoiter. Ce que je vous donne là comme une simple hypothèse est admis par beaucoup de gens haut placés comme une réalité.

La Porte n'a pas été prise au dépourvu, et les changements opérés depuis quelque temps dans le Ministère prouvent qu'elle avait conscience des embarras qu'elle serait bientôt appelée à surmonter; car il ne faut pas se faire une illusion, ce qui vient de se passer en Valachie n'est que le prélude de ce qui doit nécessairement arriver bientôt en Moldavie, en Serbie, et probablement aussi dans les Provinces turques des frontières, telle que la Bulgarie et la Bosnie.

Corespondență din Constantinopole către „Le Constitutionnel.“ 1848. 22 VII.

No. 530.
1848
Iunie 23.

Valachie.

Nous trouvons dans une lettre de Constantinople quelques détails sur l'insurrection qui a éclaté en Valachie et la note adressée par le Gouvernement provisoire de ce pays à la Porte Ottomane, de qui la Valachie relève :

„Constantinople, le 5 Juillet 1848.

„Le Prince Ghyka est arrivé ici comme Représentant du parti libéral en Valachie. Immédiatement il s'est adressé à la légation de France.

„L'opposition à la tête de laquelle sont MM. Campiniano, Golesco, Kretsulesco, etc. avait décidé, après les événements de Vienne, de se débarrasser peu à peu du protectorat russe par une voie légale et pacifique. Pour contrecarrer cette tendance pacifique de l'opposition, le Général russe Duhamel et le Consul Kotzebue tâchèrent d'exciter des troubles dans le pays et d'introduire, à la faveur d'une intervention, l'armée russe dans la Principauté. A cet effet, ils surent exploiter l'ardeur de deux militaires, le Major Tell et M. Magius (sic), anciens volontaires de 1828 et partisans de la Russie. Ils surent se faire promettre par ces volontaires un soulèvement contre la Sublime Porte, suivi d'un appel aux peuples bulgare, serbe, et autres chrétiens de la Turquie. Les agents russes, après avoir fait venir le Major Tell et M. Magius, à Bucharest, et après s'être assurés de leur bonne volonté, les ont laissés sans aucune surveillance, ce qui a permis à MM. Campiniano et Golesco de détourner ces militaires de leur entreprise contre la Sublime Porte et de leur faire voir toute la duplicité de la Russie.

„C'est à ce moment que le Prince Ghyka fut envoyé à Constantinople. Après son départ MM. Duhamel et Kotzebue ont poussé le Hospodar à des actes de rigueur, et l'insurrection à éclaté à Krajowo. Mais les proclamations des insurgés étaient toutes en faveur de la Porte, ce qui mit le parti russe dans une grande perplexité. Le Hospodar voulut faire arrêter plusieurs boyards ; la police s'y prit mollement et quatre coups de feu tirés sur le Hospodar ont résolu ce dernier à subir la volonté de la nation.

„La Russie, quoique trompée dans ses espérances, voulut néan-

No. 530. 1848 Iunie 23.

moins occuper les Principautés ; mais le Grand Seigneur déclara qu'il était certain que les troubles seraient apaisés en Valachie, qu'il interviendrait lui-même au besoin et qu'il regarderait une intervention de la Russie, dans les circonstances présentes, comme une violation des traités ; qu'il protesterait devant le tribunal de l'opinion européenne. Ce langage a arrêté court la Russie, quoique l'Ambassade anglaise, au lieu de s'interposer, prit partie pour elle, en déclarant que la Valachie était une possession extérieure de la Russie, langage tant soit peu hasardé sous l'empire des traités existants.

„En attendant, le Gouvernement provisoire, formé après l'insurrection, a lancé une proclamation dans laquelle ses intentions amicales envers la Sublime Porte sont exprimées d'une manière très claire et très précise. Cette proclamation a été à l'instant envoyée au Gouvernement de la Porte.“

No. 531. 1848 Iun. 23-24.

Extras dintr'o corespondenţă din Cluj către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 200. 1848. 18. VII.

Seit mehreren Tagen sind keine neuern Nachrichten aus der Walachei angekommen. Dass die so schnell geschaffene dako-romanische Republik sich halten werde, erscheint Niemand glaubhaft, obwohl die neuen Minister, besonders Nik. Golesco, Eliade und Stef. Golescu sehr einsichtsvolle Männer sind. Der Einmarsch der Russen ist officiell noch nicht bestättigt. Einem Schreiben aus Jassy von 26 Juni zufolge haben die Russen aber den Pruth überschritten und sind in die Moldau eingerückt. [1]) Es wurden im Auftrag der russischen Regierung Spitäler eingerichtet, und zwar an vier verschiedenen Orten; bei dem berüchtigten russischen Militärverpflegungssystem lässt sich erwarten, dass diese Spitäler bald von Cholerakranken wimmeln werden. Fürst Bibesco, der sich in Kronstadt befindet mit zahlreichem Bojarengefolge, soll keineswegs so niedergeschlagen sein als verbannte Fürsten zu sein pflegen. Gewiss hält ihn die Hoffnung in seiner Trübsal aufrecht, dass sein wohlmeinender Protector in St. Petersburg ihn durch russische

[1]). Nach der „Wiener Zeit“ haben die Russen erst am 8 Juli die Moldau betreten. Die Vorhut bildeten mehrere Polks, welche einem Transport von 100 Wagen zur Bedeckung dienten. Sie kamen von Leowa und sollten in Tolczia (?) das nach der Walachei bestimmte Armeekorps von 24.000 Mann erwarten. Weitere 4.000 Mann sollten über Skuleny am 8 oder 9 Juli in Jassy einrücken.

Regimenter wieder abholen lassen werde. Die Preise der Wohnungen sind seit der Ankunft dieser vornehmen Gäste in Kronstadt sehr gestiegen; manche Bojaren zahlen täglich 2 bis 3 Ducaten für ein Quartier. Doch sollen diese Herren einen schlimmen Gast mit nach Kronstadt gebracht haben: Die Cholera. Die officielle Anzeige des Auftretens derselben am genannten Orte ist noch nicht angelangt, das Gerücht spricht jedoch von zwei Erkrankungsfällen mit sehr verdächtigen Symptomen. Laut den officiellen Listen der k. k. Agentien in Jassy und Bucharest ist die Cholera, namentlich in Bucharest, Braila, Galatz und Jassy, immer noch im Zunehmen und wüthet namentlich in Galatz und Braila mit Heftigkeit; an ersterem Orte war freilich auch Mitte und gegen Ende Junius die Hitze auf 50° Réaum. in der Sonne gestiegen. Eines der Opfer das die Cholera in Bucharest forderte, war der k. k. Agentiekanzler Schweiger-Dürnstein.

No. 531.
1848
Iun 23-24.

In Galatz starben	vom 8	bis 18	Juni	116	Pers.	von	502.
In Braila	12	„ 18	„	151	„	„	314.
In den Dörfern des Braila Distr.	11	„ 18	„	21	„	„	369.
In Giurgavaf (sic!)	12	„ 18	„	7	„	„	20.
In Tirgoves (Dimbovitza Distr.)	10	„ 16	„	12	„	„	24.
In Slova Rimnik bis zum		18	„	85	„	„	640.
In Ialomitza (Ort)	vom 11	bis 18	„	16	„	„	79.
In den Dörfern des obigen Distr.	9	„ 18	„	54	„	„	529.
In Buzeo (Stadt)		am 16	„	1	„	„	13

Erkrankten. Auch auf dem rechten Donauufer in Silistria, Turtukai, Popitza, Sistov, Widdin herrscht die Cholera mit Heftigkeit. In Bucharest starben am 20 Juni 67 von 223 Erkrankten, am 21 erkrankten 180 und starben 35, am 22 erkrankten 176 und starben 43, am 23 erkrankten 191 und starben 52. In Jassy starben nach den Versicherungen des Wiener Arztes Dr. Schiffer täglich 30 bis 40 Personen; leider fehlt es dort überall an Spitälern, Arzneien und den übrigen nöthigen Vorkehrungen gegen die Seuche.

6. Juli. Nach soeben angelangten Berichten aus Bucharest vom 28 Juni herrschte dort noch immer eine allgemeine freudige Begeisterung über die Errungenschaften des 24 Juni. Zu den gleich damals ernannten Ministern waren noch zwei neue erwählt worden: Kampeanu (sic!) für das Justitz-und Odobescu für das Kriegsdepartement. Es hatte sich eine Nationalgarde gebildet, freilich kaum 2.000 M. stark, und noch dazu sehr schwach mit Gewehren versehen.

No. 531. 1848 Iun. 23-24. Der türkische Commissär Talaat Effendi hatte seinerseits auch den bevorstehenden Einmarsch türkischer Truppen angekündigt. Folgendes sind die 22 Punkte welche der Fürst Bibesco am 24 Juni auf Begehren der Bojaren und des Volks unterschrieben hatte, und welche die Grundlagen der neuen Verfassung der Walachei bilden sollen: 1). Administrative und legislative Unabhängigkeit des walachischen Volks, basirt auf die Tractate Mircea's und Vlads V, und keine Einmischung irgend einer fremden Macht in die Verhältnisse des walachischen Staates. 2). Gleiche politische Rechte für alle Staatsbürger. 3). Steuerpflichtigkeit jedes Bürgers ohne Unterschied von Rang und Stand. 4). Allgemeine Ständeversammlung, zusammengesetzt aus den Repräsentanten aller Stände. 5). Verminderung der Civilliste; Beseitigung aller Bestechungsmittel. 6). Verantwortlichkeit des Fürsten, der nur immer auf fünf Jahre und aus allen Ständen der Gesellschaft zu wählen ist. 7). Verantwortlichkeit der Minister und aller von ihnen abhängigen Beamten. 8). Vollständige Pressfreiheit [1]. 9). Belohnungen darf nur das Vaterland durch seine Vertreter decretiren, nie der Fürst. 10). Die Berechtigung jedes Districtes seine Administratoren zu erwählen. 11). Errichtung einer Nationalgarde. 12). Emancipation der abhängigen Klöster [2]. 13). Emancipation des Bauernstandes, welchem Grundstücke als Eigenthum verliehen werden sollen gegen Entschädigung der Grundherrn. 14). Befreiung der leibeignen Zigeuner gegen Entschädigung. 15). Vertretung des Volks bei der Pforte. 16). Freiheit und Gleichheit des Unterrichts für alle Landeskinder beider Geschlechter. 17). Abschaffung der functionslosen Titulaturen und Rangclassen 18). Abschaffung der Prügelstrafen. 19). Abschaffung der Todesstrafe durch die That wie durch Gesetz. 20). Errichtung von Besserungsanstalten für entlassene Sträflinge. 21). Emancipation der Juden und gleiche politische Rechte für alle Confessionen. 22). Augenblickliche Einberufung einer ausserordentlichen constituirenden Versammlung, gewählt aus allen Ständen des Volks.

[1]. Von einem Pressgesetz ist noch nicht die Rede.

[2]. Die Geistlichen sollen bei der Revolution keine unbedeutende Rolle gespielt haben.

Raportul No. 3.745 al Administrațiuniĭ de Vlașca către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 532.
1848
Iunie 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnuluĭ Ministru din Lăuntru.

Prin înfățișătoriĭ neguțătorĭ, d-lor State Ioan și State Anton, din partea orășenilor, vin să recomande glasul întreg al publiculuĭ orășenesc de mulțumirea cu care s'a pătruns de Constituția țěriĭ; aŭ să înfățișeze tot de odată d-v. și osebită înscrisă cerere pe lângă ea, glăsuitoare de sentimentele deslușite, ca să li se îngăduească vremelnicesce roata de soldațĭ până la reformarea gvardieĭ naționale, ce șĭ-a luat începutul.

Sub-însemnatul se cunoasce îndemnat de aceeașĭ curățenie, ca să recomandeze plăcutele sentimente ale orășenilor din Giurgiu, rugându-vě a-șĭ dobândi dovada mulțumirilor d-v. pentru o maĭ înflăcărată aprindere de patriotism.

Salutare, Frăție.

Administratorul județuluĭ Vlașca, Gr. Zosima.

No. 3.745.

Secretar, A Teodorescu.

Raportul No. 5.893 al Administratoruluĭ de Râmnicul-Sărat către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 533.
1848
Iunie 24.

(Orig Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnuluĭ Ministru din Năuntru.

Ca să cunoascețĭ d-voastră maĭ deslușit poprirea ce se face locuitorilor acestuĭ Prințipat de a maĭ trece în viitor în partea Moldavieĭ după trebuințe, purtând asupră-le cocarde și eșarpe — semnul deliberăriĭ națieĭ,—subt-iscălitul cu onoare alătură acĭ, în copie, adresul ce a primit de la Stărostia Putneĭ cu No. 5.634, făcêndu-vě cunoscut că pe de o parte, prin Poliția orașuluĭ, am făcut cunoscut tutulor locuitorilor a nu maĭ trece cu semnul național în partea Moldavieĭ, iar pe de alta mě rog a mi se da și ordinul d-voastră de urmare.

Salutare și frăție.

Administratorul jud. Râmnicul-Sărat, Sc. Turnavitu.

No. 5.893.

Secretar, C. Robescu.

(Resoluție:) La dosier, fiind-că s'a făcut punere la cale de d. Administrator.

No. 533.
1848
Iunie 24.

Anexă.

Copie după adresul cinstiteĭ Stărostiĭ a Putneĭ cu No. 5.634 către Cârmuire.

Cinst. Departament al acestuĭ Prinţipat, prin porunca No. 11.500 urmată după Inalta vroinţă, poruncesce Stărostieĭ a nu se îngădui nicĭ de cum să treacă în pămîntul Moldoveĭ locuitorĭ din acel Prinţipat, purtând asupră-le cocardă şi eşarfe românescĭ, ce sînt semne neîncuviinţate de Ocârmuire, în urmarea căreia cu cinste se face cunoscut aceĭ cinst. Administraţiĭ spre a eĭ regularisire, cu adăogire însă că trecênd niscaĭ-và feţe cu de asemenea semn, Stărostia, în temeiul numerarisiteĭ poruncĭ, îĭ va oprì şi va raportuì la Departament.

Stamatin Agă.
Pentru Sameş, Alecu Costianu.
Întocmaĭ cu originalul, Ajutor C. Iarca.

No. 534.
1848
Iunie 24.

Decretul No. 90 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Domnuluĭ Ministru din Lăuntru.

Fiind-că toţĭ locuitoriĭ satelor nu cunosc încă bine nicĭ proclamaţia, nicĭ adevĕratul eĭ înţeles,

Fiind-că din aceste netâlmăcirĭ se isvorĕsce pagubă proprietarilor şi stavilă linişteĭ publice,

Fiind-că sînt oamenĭ ce răspândesc felurĭ de vorbe, ca să spăiminteze lumea şi tâlmăcesc rĕŭ intenţiile Guvernuluĭ, dorind să facă o reacţie ;

Eştĭ rugat să trimiţĭ numaĭ îndată prin toate judeţele câte un Comisar şi chiar şi câte doĭ prin cele ce sînt maĭ bântuite de reacţionarĭ ; să puĭ îndatorire d-lor Cârmuitorĭ şi Comisarĭ, ca să trimiţă prin toate satele ce sînt în aţîţare oamenĭ cu capacitate şi preoţĭ, carĭ să le vorbească după instrucţiile ce le veĭ da ; să-ĭ facă să se pătrundă de drepturile cele nouĕ şi de datoriile lor, şi să nimicniceze păcătoasa activitate ce depun vrăjmaşiĭ Românieĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, I. Brătianu, St. Golescu, G Magheru, Chr. Tell, C. A. Rosetti.

No. 90.

Adresa No. 3.952 a Administratorului de Romanaţĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

No. 535
1848
Iunie 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al celor din Lăuntru,

Primind astădĭ, la 24 ale acesteia, învitarea Domnieĭ Voastre cu No.   , prin care mě chemaţĭ în funcţia de Administrator la acest judeţ Romanaţĭ, am onoarea a vě arătà că subscrisul încă de la 11 ale curgětoareĭ, fiind însărcinat în această foncţie de către Guvernul provisoriŭ, când se află cu taběra în această cetate Caracal, pe dată de atuncĭ am şi îmbrăţişat datoriile Administraţieĭ cu acelaşĭ entusiasm de patriotism, cu care urmează a se declară orĭ-ce Român hotărît a se sacrifică pentru desrobirea şi slobodenia neamuluĭ sěŭ. La 21 însă, tot ale acesteia, sosind aicĭ la residenţia judeţuluĭ d. Nicolae Opran, îmĭ arătă învitarea Domnieĭ Voastre cu No.   din 14 ale curgětoareĭ, cu care se numesce Administrator la acest judeţ. Şi subt-iscălitul, cunoscênd că Domnia Voastră, ca responsabil pentru lucrările Ministeruluĭ ce vě este încredinţat, aţĭ găsit de cuviinţă rînduirea domnuluĭ Opran şi, către aceasta, că până la diua însemnată în învitătoarea hârtie către d. Opran, n'aţĭ avut poate cunoscinţa celor regulate de Guvernul provisoriŭ ce se află atuncĭ în mişcarea causeĭ sacre, judecând tot într'o vreme că şi alegerea d-luĭ Opran este pe încredere, că se numěră între ceĭ adevěraţĭ patrioţĭ, pe dată am şi predat hârtiile trebuincioase de cunoscinţa celor puse la cale de Domnia Voastră şi de cele decretate de Guvernul provisoriŭ, îndeplinind dumnealuĭ pomenitul foncsia de Administrator de la 22 şi până astădĭ la 24, când, cu prilejul primiriĭ expediţieĭ, avuseĭ onoarea a primì şi pe cea din partea Domnieĭ Voastre învitare, şi căreia următor fiind mě voiŭ silì şi pe viitor, pe cât putinţa mě va ertà, a îndeplinì toate învitările Domnieĭ-tale şi de punerile la cale ale Guvernuluĭ provisoriŭ cu acelaşĭ nesmintit entusiasm, cu care m'am arătat şi până acum.

Salutare şi frăţie.

Administratorul judeţuluĭ Romanaţĭ, I. Arcescu.

No. 3.952.
La Secţia 1-ĭ.

No. 536. 1848 Iunie 24. **Adresa Țěriĭ-Românescĭ către Țarul Nicolae I al Rusieĭ.**

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Fraților!

Potrivit glăsuiriĭ proclamațieĭ poporuluĭ, Guvernul a făcut următoarea adresă care este să se trimiță din partea țěriĭ către Măria Sa Împěratul Rusiilor. Sînteți dar învitațĭ toțĭ de obște a da cetire acesteĭ adrese ce circulează tipărită, și a merge la comisia în care vě aflațĭ cu șederea spre a o sub-însemnà.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, Chr. Tell, St. Golescu, G. Magheru, I. Eliad, C. A. Rosetti.

Sire!

După ce s'a pus sub suzeranitatea Înalteĭ Porțĭ, cu păstrarea dreptuluĭ de o administrație din lăuntru independentă, popolul Român n'a încetat nicĭ odată a protestà în potriva orĭ-căreĭ încercărĭ din lăuntru saŭ din afară de a-ĭ luà acest drept, care este condiția cea dintâĭ și maĭ de căpetenie a supuneriĭ sale la Imperiul otoman. Aceasta a adus maĭ de multe orĭ ca tractatele, încheiate între Înalta Poartă cu puterea Rusieĭ, să întărească acest drept al Românieĭ și să-l asigureze prin garanția celeĭ din urmă Puterĭ. Ast-fel tractatul de la Akerman, recunoscênd că prosperitatea Românieĭ va fi tot-deauna compromitată prin orînduirea de Domn străin, ĭ-a asigurat dreptul de a-șĭ alege pe Domnul din sînul eĭ; iar la anul 1829, simțindu-se și maĭ tare trebuință de o reformă socială, prin tractatul de la Adrianopole s'a întrodus Regulamentul Organic.

La toate aceste împrejurărĭ, Curtea Împěrătească a Rusieĭ a invocat, la încheierea tractatelor cu Turcia, voința poporuluĭ Român, întemeindu-se pe un oare-care numěr de iscăliturĭ de la oamenĭ carĭ simțiaŭ și maĭ puțin trebuința uneĭ reforme radicale, fiind-că eĭ eraŭ toțĭ din clasul privilegiat. Popolul Român, care în Regulament a socotit că salută aurora libertățiĭ și a prosperitățiĭ sale, recunoscênd a sa amăgire, după o tristă experiență de șeapte-sprețece anĭ, șĭ-a dat, printr'o revoluție liniștită și plină de dignitate,

o lege maĭ potrivită cu progresele civilisaţieĭ. Această revoluţie s'a sfîrşit în maĭ putin de treĭ ceasurĭ, fără a se fi întîmplat cea maĭ mică nenorocire şi fără ca să se fi turburat cât de puţin liniştea obştească, şi Prinţul Bibescu, după ce a primit-o, a socotit de cuviinţă a abdicà după două ḑile. Atuncĭ un Guvern provisoriŭ, avênd în capul sĕŭ pe părintele Mitropolitul, a trebuit să se organiseze, şi acum lucrează neîncetat a ţiné buna orînduealǎ, care este foarte îndestulătoare, şi a pune în lucrare noua reformă care, privind numaĭ la regularea trebilor celor din lăuntru, pe basurĭ maĭ întinse şi maĭ bine cumpĕnite, nu aduce cea maĭ mică vătĕmare drepturilor orĭ-căreia puterĭ.

No. 536.
1848
Iunie 24.

Această nouă stare a lucrurilor, reclamată şi statornicită de obşteasca dorinţă a popoluluĭ Român, sub-iscăliţiĭ aŭ cinste a o aduce, în numele luĭ, la cunoscinţa Împĕrătesciĭ Voastre Mărirĭ, precum aŭ declarat-o şi înaintea Europeĭ, fiind încredinţaţĭ că veţĭ binevoì să o privițĭ ca o consecuenţă foarte naturală a independenţeĭ administraţieĭ noastre din lăuntru, independenţă care trage cu sineşĭ neapĕrat şi dreptul de a modificà, şi chiar de a preface legislaţia ţĕriĭ. Întemeindu-ne pe acest princip şi neîndoindu-ne despre simpatia ce tot-deauna Rusia a declarat că are pentru noĭ, avem deplina încredere că Împĕrătească Voastră Mărire nu va refusà a recunoasce această faptă de pacînică regeneraţie, care este singura şi adevĕrata expresie a obşteĭ.

Socotim, în sfîrşit, de datorie a declarà că apelăm despre aceasta către toată Europa, puindu-ne sub a eĭ de-a dreptul protecţie şi invocând ajutorul eĭ, de nu s'ar recunoasce dreptul nostru şi starea lucrurilor ce s'a aşezat acum.

Decretul No. 91 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 537.
1848
Iunie 24.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Domnuluĭ Ministru al Dreptăţiĭ.

Domnule Ministru,

Avênd în privinţă, că nicĭ tribunalul nicĭ curtea criminalicească nu pot avé vacanţie, vĕḑênd că mulţĭ din judecătoriĭ criminali-

No. 537. 1848 Iunie 24. cescĭ părăsiră posturile lor, fiind trebuinţă neapěrată a fi în lucrare, maĭ cu seamă acum, când este a se judecà atentatul de la 19 Iunie, eştĭ rugat, d-le Ministru, a completà numaĭ decât curtea criminală, chemând la posturile lor pe mădulariĭ ce sînt în Capitală, saŭ numind alţiĭ în locul lor.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, St. Golescu, G. Magheru, I. Eliad, Chr. Tell, C. A. Rosetti, I. C. Bră ianu.

No. 91.

No 538. 1848 Iunie 24.

Decretul No. 92 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că Guvernul trecut făcuse un act arbitrar şi în potriva folosuluĭ public de a popri adunarea candidaţilor de sate prin şcoalele din capitalele judeţelor şi fiind-că Guvernul vremelnic vede câtă luminare s'ar rěspândì în ţeară prin candidaţĭ;

Decretă:

Se va strînge în cea maĭ scurtă vreme toţĭ candidaţiĭ satelor în şcoalele judeţelor.

Domnul Ministru Instrucţieĭ publice, prin înţelegere cu d. Ministru din Lăuntru, va executà cele decretate.

Salutare şi Frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, I. Eliad, St. Golescu, G. Magheru.

No. 92.

No. 539. 1848. Iunie 24.

Decretul No. 93 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că d. Oteteleşanu, Vornicul Capitaleĭ, a lăsat postul sěŭ în timp aşà de greŭ;

Fiind-că acum acest post trebue să fie ocupat de un om cu multă activitate și dat cu totul nouĕlor instituțiĭ; No. 539. 1848 Iunie 24.

Numim Vornic al Capitaleĭ pe d. Chesar Boliac.

D. Ministru din Lăuntru este rugat a aduce la îndeplinire acest decret.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, St. Golescu, I. Eliad, C. A. Rosetti.

No. 93.

Adresa No. 3.432 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneścĭ către Guvernul provisoriŭ. No. 540. 1848 Iunie 24.

(Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. No. 77. Dos. No. 3.)

Către Guvernul provisoriŭ.
Dreptate, Frăție.
Ministrul al celor din Lăuntru.

Înființarea gvardieĭ naționale cere oare-carĭ sume de banĭ pentru cumpĕrătoarea obiectelor de neapĕratele trebuințe la această slujbă, din carĭ de o cam dată se înfățișează cele următoare:

1. Sulițele.
2. Tobele.
3. Standardurile.
4. Dregerea armelor și altele asemenea.

Sub-însemnatul roagă pe acel vremelnic Guvern să bine-voească a-ĭ da în grab deslegare, din care anume sume urmează a se întîmpinà aceste cheltuelĭ, avênd cinste a-ĭ pune înainte că cassele unor maghistraturĭ și cutiile unor sate, fiind într'o desăvârșită lipsă de banĭ, nu sînt în stare să hotărască la aceasta, și prin urmare Guvernul este poftit să hotărască trebuincios spre acest sfîrșit fond.

Salutare și frăție.

Ministru din Lăuntru, N. Golescu.

No. 3.432. Șeful secțieĭ, Steriadi.

(Resoluție:) Hârtie către Ministrul Finanțiilor de a se slobodì treĭ sute galbenĭ pentru înarmarea gvardieĭ naționale din Bucurescĭ. Această hârtie se îndreaptă d. Ministruluĭ din Lăuntru.

I. C. Brătianu.

No. 541.
1848
Iunie 24.

Adresa No. 392 a Magistratuluĭ din Giurgiŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.

Onorabiluluĭ Minister din Lăuntru.

Încă de la 13 ale luniĭ curente, Maghistratul oraşuluĭ Giurgiu a fost pregătit de o deputaţie numeroasă de orăşanĭ şi alţĭ neguţătorĭ, avênd în mijlocu-le de povĕţuitor şi pe părintele Protopop Dimitrie Sachelarescu cu crucea şi Evanghelia, ca să vie în Capitală a închinà onorabiluluĭ Guvern şi la toţĭ fraţiĭ Românĭ steagul naţional tricolor, prin cele maĭ viĭ aclamaţiĭ de bucurie, cu care la cel dintâiŭ prilej de proclamare a Constituţieĭ poporul orăşan, însoţit de însuşĭ Presidentul, l-a defilat pompos pe uliţele oraşuluĭ în aclamaţiĭ de bucurie şi în cea maĭ bună orînduială, făcêndu-l să înalţe către cel prea Înalt ferbintele rugăciunĭ, că milostivindu-se a luminat pe bărbaţiĭ libertăţiĭ spre o asemenea faptă privitoare în folosul naţieĭ, atât de nemerită şi potrivită cu obşteasca dorinţă, fără ca să se verse picătură de sânge, dar pentru că împrejurările de atuncĭ cunoscute şi onorabiluluĭ Minister, precum şi cele de acum, neertându-l a lăsà datoriile sale fără cârmă, maĭ vîrtos în lipsa Presidentuluĭ de maghistrat, subt care se învità poporul orăşan a-l însoţì spre acest sfîrşit până în Capitală, s'a stavilit de a face acest pas, spre a nu se ivì după aceea vre-o neorîndueală în oraş, grăbindu-se cu aceasta a supune la cunoscinţa onorabiluluĭ Minister, că orăşaniĭ noştri, pătrunşĭ de simţimente patriotice, cu mâna pe cuget şi cu inimă de Român, representează prin organul sĕŭ via lor bucurie şi osebita rîvnă ce aŭ de a se jertfì cu chiar a lor vieaţă la glasul onorabiluluĭ Guvern, pentru apĕrarea drepturilor naţionalităţiĭ proclamate, precum despre acestea s'a încredinţat şi d. Administrator, când a fost de faţă la sfinţirea steaguluĭ în piaţa cea mare a oraşuluĭ, unde a fost adunat poporul, toţĭ s'aŭ arătat cu rîvnă, de aŭ săvîrşit şi jurămîntul.

Pe asemenea principurĭ fiind statornicit poporul orăşan, din adâncul inimiĭ urează Românieĭ întregĭ isvor vecĭnic de îmbelşugată fericire, şi puternicul braţ al fiilor sĕĭ în potriva duşmanuluĭ, care s'ar amăgi ca să strice asemenea mântuitoare aşezăminte, unite strîns prin dreptate şi frăţie de a se păzì nevătămate.

Trăească România, trăească frăția, trăească Prea Sfinția Sa părintele Mitropolitul, trăească onorabilul Guvern și toți câți aŭ contribuit la această mare faptă.

No. 541. 1848 Iunie 24.

Presidentul Magh. oraș., G. Popovicĭ, D. . . . ., State Anton, Dumitru Minăŭ, Protopopul Dimitrie Sachelarescu, Miron . . . . . .

Secretar, Alexandru Basarabescu.

Cetățenĭ: Doctorul Carol Klein, Z. Boerescu, G. Bădulescu, Mat. Cătulescu, N. Săvescu, Anghel Logofĕtul, Michaiŭ Stoicescu, Gheorghe Vaș..., Zamfir Cărligeanu, Drăghicĭ Micle, Ioan Zippa, I. Carlovicĭ, E. Alexiad, Al. R....., G. Ștefan, Panait ......, Gheorghiță Nicolae.

No. 392.

Scrisoarea luĭ Dimitrie Golescu, Administratorul județuluĭ Brăila, către Nicolae Bălcescu.

No. 542. 1848 Iunie 24.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Brăila.

Iubite Domnule,

Am primit scrisoarea Domnieĭ-voastre prin d. Marin Sergiescu, și mĕ grăbesc să vĕ rĕspund. Frate-meŭ a și pornit îndată la Galațĭ un ofițer sigur spre cercetarea fregateĭ, și deseară la întoarcerea luĭ vĕ voiŭ însciință iar prin ștafetă de rĕspunsul ce va aduce. Nădăjduesc că va fi pentru trebuința noastră, căcĭ frate-meŭ a primit poruncă aseară ca să primească 535 ocà de earbă de pușcă, ce a sosit aicĭ printr'o corabie englesească iarășĭ de la Galațĭ.

Trebile de aicĭ cum merg, le vețĭ aflà de la d. Sergiescu la întoarcerea sa, căcĭ acum n'am vreme. Polițaiul s'a schimbat îndată după sosirea-mĭ, asemenea și un Subt-administrator, ce se bănuià a ne fi împrotivitor. Pentru gvardia națională voiŭ face Guvernuluĭ un deslușit raport, căcĭ aicĭ neguțătoriĭ vor să facă o gvardă civică, iar nu națională, adică numaĭ pentru paza orașuluĭ.

Oștirea de aicĭ a primit poruncă a se pregăti spre plecare la Bucurescĭ.

Mĕ voiŭ socoti tot-deauna onorat, când vețĭ voì să-mĭ poruncițĭ orĭ-ce, și să-mĭ dațĭ ce-và novele din Bucurescĭ.

Al Domnieĭ-voastre ca un frate,

Dimitrie Golescu.

Spunețĭ, mĕ rog, domnuluĭ Administrator S. Filipescu ca la cea

No. 542. 1848 Iunie 24.

dintâĭ mişcare de oştire să mĕ însciinţeze cu stafetă, şi eŭ voiŭ urmà asemenea cât pentru dumnea-luĭ.

În dos:

Domnuluĭ N. Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ vremelnic, la Focşanĭ.

No. 543. 1848 Iunie 24.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Je viens de me procurer le texte de la lettre adressée par le Consul général de Russie au Métropolitain de Valachie, et remise par celui-ci au Gouvernement provisoire, qui s'occupe en ce moment d'y répondre. J'ai l'honneur de vous transmettre copie de ce document.

La confiance que M. Kotzebue paraît avoir dans le Métropolitain, en l'invitant par cette lettre à coopérer au rétablissement de l'ancien ordre de choses, a lieu d'étonner ici tout le monde. Ce Prélat qui, comme vous le savez, Monsieur le Ministre, a presque toujours figuré dans les rangs de l'opposition, sous le régime du Prince Bibesco, a embrassé franchement la réforme amenée par les événements du 23 du mois dernier. Sa haute position sacerdotale exerce une grande influence sur le peuple et sur les soldats. C'est ainsi que, pour éviter toute effusion de sang, on a eu recours à sa parole conciliante pour triompher de la contre-révolution que les Colonels Odobesco et Salomon ont tentée le 1-er de ce mois. Or, on ne comprend pas la raison qui porte les autres membres du Gouvernement à passer sous silence, dans le récit circonstancié de ces événements, la médiation personnelle de ce Prélat, à laquelle seule on doit attribuer le retour aux sentiments patriotiques d'une partie de l'armée, qui avait été un moment séduite par ses chefs. Il semblerait que le Gouvernement provisoire, tout en profitant de l'influence immense du chef de l'Eglise, cherche à s'attribuer à lui seul, aux yeux des Valaques et de l'Europe entière, les bienfaits qui résulteront de cette réforme radicale.

Dans le second paragraphe de sa lettre M. Kotzebue dit: „Je „viens de recevoir la nouvelle que les troupes de S. M. l'Empereur,

„mon auguste maître, ont franchi le Pruth et se dirigent vers la frontière de Valachie.“ Des renseignements, postérieurs de trois jours à la date de cette lettre, qui me sont parvenus de Fokchani même, contredisent positivement cette assertion. On se demande donc pourquoi, et dans quel but, le Consul général de Russie a eu recours à un mensonge aussi flagrant et qui pouvait répandre l'alarme dans le pays.

No. 543. 1848 Iunie 24.

Je joins ici, Monsieur le Ministre, la traduction complète de la proclamation faite au nom du peuple Valaque.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

No. 544. 1848 Iunie 24.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

M. Balcesco, membre du Gouvernement provisoire, envoyé à Fokchani au devant de Tala'at Effendi, vient d'arriver ici, en toute hâte, avec la nouvelle positive que les troupes russes et turques étaient en marche pour entrer simultanément en Valachie. Cette nouvelle importante, apportée aussi par un courrier venant de Jassy, a jeté la consternation parmi les membres du Gouvernement provisoire. Il est à craindre surtout que cette nouvelle ne cause de graves désordres dans le public; et malheureusement on ne peut trop compter sur la milice et sur la garde nationale pour maintenir la tranquillité et faire respecter les personnes et les propriétés.

Je m'empresse de vous adresser ci-joint, Monsieur le Ministre, copie de la réponse du Métropolitain à la lettre que lui a adressée le Consul de Russie et dont j'ai eu l'honneur de vous entretenir par mes dépêches des 4 et 6 Juillet.

Je joins également ici un exemplaire du projet de l'adresse que le Gouvernement a l'intention d'envoyer à l'Empereur de Russie. Cette adresse doit être signée par les habitants de la ville de Bucharest et remise par une députation, soit entre les mains du Commandant des troupes destinées à occuper le pays, soit à Pétersbourg même, si l'on permet à cette députation d'avancer.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

No. 545. 1848 Iunie 24. **Rĕspunsul oficial al Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Consulul Rusieĭ de Kotzebue.**

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Consul Général,

Les événements du 11/23 Juin m'ont fait vouer la plus sérieuse attention sur l'état de choses, sur la situation du pays, sur la marche des affaires conduites par le nouveau Gouvernement, et surtout sur l'attitude du peuple, et j'avoue, non sans un sentiment de satisfaction et d'amour propre national, que le calme et la dignité avec lesquels s'est accomplie, en moins de trois heures, une révolution sans exemple dans l'histoire, les transports frénétiques de la joie de tout le peuple pour les droits qu'il venait de reconquérir et après lesquels il avait tant soupiré, ont rempli mon âme de la plus douce satisfaction, car j'ai cru voir dans ce mouvement le doigt de la Providence.

L'abdication du Prince Bibesco, que ni les conseils de ses amis, ni les supplications des nouveaux Ministres, désignés par la voix du peuple et nommés par lui, n'ont pu déterminer à rester à la tête des affaires, avait, il est vrai, troublé un instant la sérénité de ma joie, car je craignais les suites d'une anarchie; mais cette fois encore j'ai vu avec orgueil que mes craintes avaient été mal fondées.

Le nouveau Gouvernement et le peuple tout entier de la Capitale, pour faire preuve de leurs sentiments de dévouement à la patrie, d'abnégation ou d'éloignement pour tout intérêt ou vues personnelles, se sont portés en masse à ma demeure et ont sollicité ma coopération aux affaires, qu'en ma qualité de Valaque je me suis cru en devoir d'accepter.

Cependant un complot de bas meneurs, d'intrigants insignifiants étant parvenu à séduire une faible partie de la garnison, ayant à sa tête MM. les Colonels Odobesco et Salomon, est venu troubler un instant l'ordre et la tranquillité publique le 19 du courant (1-er Juillet); mais le peuple quoique indigné au suprême degré a écrasé ce complot avec ce calme et cette volonté ferme qu'il avait déployés auparavant, et a réduit à l'impuissance toute démarche réactionnaire, sans toutefois se porter à aucun acte de vengeance. Il a senti que pour lui ce serait s'avilir que de se mesurer à deux ou trois individus, qui du reste sont livrés entre

No. 545.
1848.
Iunie 24.

les mains de la justice, et il est à espérer que rien ne troublera désormais la tranquillité publique.

Voici, M. le Consul, en peu de mots l'état du pays. Permettez-moi, maintenant de passer aux autres considérations contenues dans la lettra que vous m'avez fait l'honneur de m'adresser lc 18/30 courant.

Il est incontestable, et les traités en font foi, que la Principauté de Valachie, en se plaçant sous la suzeraineté de la S. Porte, s'est réservé le droit d'une administration intérieure indépendante, qui implique celui de modifier et de refaire ses lois, suivant que les circonstances et l'intérêt du pays l'exigeront, ainsi que celui d'élire ses Princes dans son sein Elle a constamment joui de ce droit jusqu'au commencement du dernier siècle où quelques Grecs, habitants du Phanar, abusant de la faveur qu'ils étaient parvenus à s'attirer de la part de quelques dignitaires influents de l'Empire ottoman, trouvèrent le moyen d'induire en erreur le Cabinet ottoman sur les sentiments des habitants de la Valachie qu'ils se plurent à qualifier comme fort hostiles et de se faire nommer Princes.

Cependant le pays n'ayant jamais cessé de protester contre la violation de son droit et ses plaintes ayant été reconnues fondées, la Cour Impériale de Russie, qui depuis le milieu du 18e siècle s'était posée en protectrice des chrétiens, et comme garante de leurs privilèges, et la Sublime Porte qui dans sa sollicitude ne pouvait pas souffrir qu'une nation pût être plus longtemps frustrée dans ce qu'elle a de plus précieux, réintégrèrent la Valachie dans son ancien droit, en vertu duquel une réforme fut introduite en 1831. Mais après une expérience de 17 ans, ayant acquis la certitude que cette réforme privait des bienfaits de l'état de société la grande majorité de la nation, et n'étant plus en rapport avec les progrès de la civilisation et des besoins du pays, le peuple Valaque crut devoir user de son droit pour refaire sa législation intérieure, sans léser les intérêts d'aucune puissance. Je ne vois donc pas en quoi le pays a enfreint les droits de la Cour Impériale de Russie. Aussi, proposer maintenant au peuple Valaque le retour de statu quo existant avant le 11/23 Juin, ce serait trop tard et entièrement inutile, car rien ne pourrait désormais le forcer à renoncer aux réformes qu'il a cru devoir introduire dans sa loi constitutive. Si S. M. Impériale voulait faire entrer ses troupes dans le pays, le peuple Valaque ne se fait point illusion, il

No. 545
1848
Iunie 24.

sait qu'il n'est en état d'opposer aucune résistance armée, mais il sait aussi que S. M. Impériale, dans sa bonté et dans sa magnanimité, ne le forcera point au retour d'un ordre de choses qui lui était si odieux que, pour s'en débarrasser, il était prêt à verser tout son sang. Son intention n'est point d'invoquer l'appui des Hongrois, il ne fera parler que son droit, et tout en appelant à la générosité de l'Auguste Monarque, qui a tant de fois officiellement déclaré ses sentiments de bienveillance pour notre pays, il ne manquera pas de protester à la face du monde.

Me basant sur les sympathies que vous voulez bien m'exprimer dans votre lettre précitée, pour la Valachie, et ayant pleine confiance en elles, je vous prie, M. le Consul général, de vouloir bien porter la présente à la connaissance de la Cour Impériale qui, nous n'en doutons pas, prenant en considération les vœux unanimes de la nation et le bien-être qui résultera pour tous ses membres d'un nouvel ordre de choses, voudra bien y donner son adhésion et tenir la main à ce qu'il soit définitivement consolidé. Elle ne fera qu'acquérir par là un droit à la reconnaissance du peuple Valaque.

(Signé :) Le Métropolitain Néophyte.

No. 546.
1848
Iunie 24.

Notă despre eliberarea robilor luĭ Nicolae Rosetti.

(Pruncul Român No. 5. 1848. 24. VI.)

Astădĭ primim scire de la Câmpulung, că d. Nicolae Rosetti, Presidentul judecătorieĭ locale, îndată după cetirea proclamațieĭ, a liberat pe toțĭ țiganiĭ dumi-sale, dăruind fie-căruia câte șeapte sfanțihĭ. Această faptă a d-luĭ Rosetti ar fi de puțin merit, dacă n'am cunoasce sentimentele sale adevĕrat patriotice și din alte ocasiĭ. Dumnea-luĭ stăruesce a îndupleca și pe alțĭ proprietarĭ a urmà exemplul sĕŭ și a se asemĕnà cu apelul ce le-a făcut nația, stăruesce a le însufleți adevĕratele sentimente de frăție și de dreptate ce aŭ pătruns inima luĭ. Nădĕjduim că ceĭ maĭ mulțĭ, înțelegênd că într'o țeară liberă este o pată rușinoasă pentru orĭ-care cetățean a avé rob, nu vor aștepta despăgubirea făgăduită prin Constituție, ci vor liberà îndată pe robiĭ lor, fără a pretinde ce-và din partea Statuluĭ pentru o faptă nobilă, pentru o jertfă, a căreĭ rĕsplată o vor găsì în consciința lor, în iubirea lor de patrie.

Corespondență din Moldova după „Le Siècle“. 1848. 19. VII. No. 547. 1848 Iunie 24.

Provinces Danubiennes.

On écrit de la frontière de Moldavie, 6 Juillet, à la „Gazette de Shestadt(?)“:

„D'après des nouvelles de Jassy du 4, les Russes ont passé le Pruth le 5 courant au nombre de 10.000 et ont marché sur quatre colonnes vers la Moldavie. Le Prince Stourdza est resté à son poste. On assure que quatre mille hommes de troupes se rendront de Silistrie dans la Valachie. On veut probablement empêcher l'élection du nouvel Hospodar et frayer les voies au rétablissement du Prince Bibesco. Il est certain que dans cette affaire la Russie marche d'accord avec la Porte Ottomane, en se fondant sur les traités en vigueur.“

Une lettre de Jassy adresée à la même feuille, annonce que Talaat Effendi presse le Gouvernement turc, d'envoyer des troupes dans les Principautés.

„Unire“. Articol din „Pruncul Român“. No. 5. 1848. 24. VI. No. 548. 1848 Iunie 24.

Concetățenĭ, frațĭ Românĭ, unire! Numaĭ unițĭ vom fi tarĭ, numaĭ unițĭ vom puté gustà rodul libertățiĭ, numaĭ unițĭ vom puté resistà vrăjmașilor, numaĭ unițĭ vom fi un popol mare, un popol liber, un popol de frațĭ. De vom preferà interesele particulare interesuluĭ comun, de vom uità frăția jurată de toțĭ pe Câmpul Libertățiĭ, de nu vom fi sincerĭ și gata a jertfì tot pe altarul patrieĭ, sîntem în primejdie a perde tot ce am câștigat prin dilele glorioase de la 11 și 19 Iunie. Să avem încredere în Guvernul provisoriŭ, pe caré l-am ales; să-l lăsăm a lucrà în odihnă și să fim sigurĭ că el, care a decretat frumoasa devisă „dreptate, frăție“, nu va suferì să se facă nedreptate și să se năpăstuească măcar unul din cetățenĭ; să sprijinim din toate puterile noastre membriĭ acestuĭ Guvern, carĭ aŭ jurat să moară pentru patria, pentru fericirea și libertatea Românilor. Să nu alergăm după posturĭ și slujbe, dar chemându-ne patria să fim gata a o sluji cu toate puterile noastre; să nu rîvnim posturĭ marĭ, căcĭ orĭ-ce slujbă ne va încredințà patria este onorabilă; să nu uităm că rangurile și privileghiurile nu maĭ există, că, după trebuințele momentuluĭ, Guvernul ne orînduesce poate astădĭ în post de Ministru și mâne

No. 548. 1848 Iunie 24.

în post de scriitor, căcĭ Statul poate să disposeze de capacitățile noastre. Să nu se socotească cutare saŭ cutare năpăstuit, că altul se află într'un post mare, în vreme ce el nu ocupă decât un post inferior saŭ nu are nicĭ de cum; mâne poate patria are trebuință de el, s'aștepte dar chemarea eĭ. În vremea de acum nu poate fi vorba de chiverniseală—după cum se ḑiceà altă dată,— și aceĭ carĭ caută slujbe, o fac de patriotism, vrênd a se face folositorĭ țĕriĭ. Onorăm acest simțimînt, dar orĭ-ce cetățean are multe mijloace a sluji patrieĭ și fără să ocupe un post al Statuluĭ, și nu poate fi posiție socială, cât de inferioară, în care omul să nu poată pune în lucrare facultățile sale. Proprietariĭ să nu creaḑă vorbele mincinoase, că li se vor luà moșiile, și altele asemenea; să fie sigurĭ că nimic dintr'ale proprietățiĭ nu se va atinge, până se va adunà, va chibzuì și va hotărî obșteasca Adunare ; să nu deà un înțeles rĕŭ publicațiilor Guvernuluĭ, ci să se pătrunḑă bine, că devisa românească este „dreptate, frăție"; și obșteasca Adunare constituantă, în care toate clasele societățiĭ vor fi representate, va găsì mijloace — să fițĭ sigurĭ— ca nimenĭ să se năpăstuească, căcĭ patria, muma noastră comună, îșĭ iubesce de o potrivă pe toțĭ fiiĭ sĕĭ, și precum nu suferă ca țĕranul, care până acum gemeà subt jugul apĕsăriĭ, care erà lipsit de cele maĭ sfinte drepturĭ ale omuluĭ, să maĭ rĕmâe în starea de înjosire în care se aflà, asemenea nu va suferì ca proprietarul să-șĭ pearḑă proprietatea sa. Un Guvern întemeiat pe dreptate și pe frăție nu poate nedreptățì pe nimenĭ și mijloacele despăgubiriĭ nu-ĭ vor lipsì. Așteptațĭ dar, d. proprietarĭ, până la chemarea obștesciĭ Adunărĭ constituante, care singură are căderea a desbate și a hotărî această întrebare; așteptațĭ cu confiență și nu vĕ maĭ încercațĭ a face o reacție, ale căreĭ triste consecuințe ațĭ vĕḑut la 19. Saŭ voițĭ a câștigà și a meritá ura și disprețul, nu numaĭ al concetățenilor voștri, ci a toateĭ Europeĭ? Voițĭ a vedé în frațiĭ voștri nisce vrăjmașĭ? Vețĭ fi voĭ atât de egoiștĭ în cât să nu jertfițĭ nicĭ cea maĭ mică părticică din interesurile voastre particulare interesuluĭ comun al Patrieĭ? O! atuncĭ nu sînteţĭ vrednicĭ a fi cetățenĭ unuĭ Stat liber, atuncĭ nu sînteţĭ vrednicĭ de numele de Român, atuncĭ nu sînteţĭ vrednicĭ de cerescul dar al libertățiĭ; atuncĭ patria română nu vĕ maĭ cunoasce de fiĭ aĭ sĕĭ, vĕ leapĕdă ca pe nisce bastarḑĭ.

Unirea, frațĭ Românĭ, ne este maĭ vîrtos acum de neapĕrată trebuinţă; în unirea noastră stă fericirea noastră, viitorul nostru ; neunițĭ nu putem nimic, — unițĭ putem tot. Și de ce să

nu fim uniţĭ? Nu sîntem toţĭ fraţĭ, fiĭ aĭ aceleiaşĭ mume? Şi ca fraţĭ putem avé interese diferite? Da, fraţĭ, toţĭ să fim o singură familie şi să ne iubim între noĭ. Ast-fel ne-a învĕţat Mântuitorul lumiĭ, omul-Dumneḑeŭ, asta e adevĕratul creştinism; în nădejdea aceasta Prea Sfinţia Sa Părintele Mitropolitul a îmbrăţişat şi a binecuvîntat causa noastră. El, vrednicul următor al luĭ Isus Christos, cap al Bisericiĭ, President al Guvernuluĭ provisoriŭ, nu póte dori decât binele nostru; cum dar să nu credem în sfinţenia glorioaseĭ noastre revoluţiĭ? Îşĭ poate închipuì cine-và, ca un Guvern, alcătuit de ceĭ dintâĭ patrioţĭ, ce are în capul sĕŭ pe un bărbat, a căruia vieaţă este un şir necontenit de virtuţĭ creştinescĭ, care într'atâtea rîndurĭ ne-a dat netăgăduite doveḑĭ de patriotismul sĕŭ, că un ast-fel de Guvern, ḑic, cu un ast-fel de President, va năpăstui pe un frate, pe un fiŭ al RomânieĭP Departe de noĭ o ast-fel de cugetare; s'avem credinţă în Guvernul nostru şi să nu maĭ dăm creḑămînt acelor oamenĭ rĕĭ, carĭ vor să bage intrigĭ între noĭ, carĭ vor să ne desunească, fiind-că inimile lor cele micĭ nu pot să înţeleagă sfinţenia libertăţiĭ şi a frăţieĭ. Unire în libertate, unire în dreptate, unire prin frăţie!

No. 548
1848
Iunie 24.

„Despre guardia naţională“. Articol de Barbu B. Gănescu.

No. 549
1848
Iunie 24

(Pruncul Român. No. 5. 1848. 24. VI.)

Despre guardia naţională.

În numĕrul 4 din „Pruncul Român“, citiĭ chemarea ce se face fraţilor cetăţenĭ de a se înscrie la guardia naţională, şi socotesc că nu greşesc, de voiŭ ḑice că aceasta face lauda autoruluĭ, atât pentru simţimentele de dreptate şi frăţie pe carĭ este basată, cât şi pentru impulsia ce pricinuesce orĭ-căreia inimĭ de Român, ca să alerge şi să contribuească la pazirea liniştiĭ şi a buneĭ orînduelĭ împrejurul caseĭ sale şi ale fraţilor sĕĭ concetăţenĭ. Aicĭ însă nu-şĭ închipuească cine-và că voesc să laud cele scrise în acel articol; nu, fraţiĭ meĭ Românĭ, timpul este interesant şi nu ne eartă ca să-l perdem cu asemenea scrierĭ, voesc numaĭ să arăt, după ceea ce putuĭ aflà de la maĭ mulţĭ fraţĭ cetăţenĭ, causa pentru care nu se înscriŭ la guardia naţională. Nu este numaĭ una, fraţĭ Românĭ, ci sînt maĭ multe, dar toate nu sînt decât saŭ nisce născocirĭ ale unor capete fricoase, saŭ înspăimîntărĭ şi groaze ce insuflă con-

No. 549. 1848 Iunie 24.

cetăţenilor noştri uniĭ voitorĭ de rĕŭ aĭ patrieĭ şi, în general, aĭ naţieĭ române.

Mi s'a întîmplat să vorbesc cu uniĭ din fraţiĭ noştri cetăţenĭ despre guardia naţională şi voind să-ĭ îndemn a se înscrie, mĭ-aŭ rĕspuns că nu îndrăsnesc să facă aceasta, pentru că aud de pe la mulţĭ, că toate acele liste de guardienĭ o să fie odată liste de proscrişĭ, de vor venì vrăjmaşiĭ libertăţiĭ noastre şi ne vor înăbuşì de odată. Îĭ ascultam cu inima pătrunsă de durere şi lacrămile îmĭ întunecaŭ ochiĭ, vĕḑênd rătăcirea în care se află, de nu greşesc, ceĭ maĭ mulţĭ din fraţiĭ noştri concetăţenĭ. Unul, scriindu-se între guardienĭ, venì şi se adresă către mine ast-fel: „Mĕ scriseĭ şi eŭ, ce erà să fac? maĭ mult de nevoie şi maĭ cu seamă vĕḑênd maĭ multe rude d'ale mele înscrise acolo, cu carĭ de nu voiŭ puté scăpà alt-fel, mĕ voiŭ mângâià în Siberia în timpul de nevoie.“ O! ce ideie rătăcită! ce cugetare ticăloasă! şi vaĭ! aceluia ce seamĕnă asemenea înspăimîntărĭ între fraţiĭ noştri cetăţenĭ! şi de treĭ orĭ vaĭ! aceluia ce crede, saŭ maĭ bine să ḑic, sufere ca nisce asemenea cuvinte satanice să-ĭ supere auḑul! Goniţĭ, fraţiĭ meĭ, dintre voĭ pe toţĭ semĕnătoriĭ de neghină, goniţi-ĭ orĭ-unde îĭ întâlniţĭ cu asemenea vorbe.

Guardia naţională nu va să ḑică nicĭ trupă de volintirĭ, după cum o cred uniĭ; nu, este mare deosebire între una şi alta. A prădà şi a jefuì nu este aceeaşĭ cu a apĕrà liniştea şi siguranţa comună. Nicĭ o trupă de mercenarĭ, ca Arnăuţiĭ din revoluţia de la 1828, a cărora soarte nu a fost alta decât aceea ce se cuvenià cugetuluĭ lor, şi cu carĭ, din nenorocire, vĕḑ că se aseamĕnă guardia noastră naţională de nisce oamenĭ puţin gânditorĭ, şi, ca să nu mĕ amăgesc, ameţiţĭ de cuvintele îndărătnicilor vrăjmaşĭ aĭ linişteĭ comune şi aĭ frumosuluĭ viitor ce-şĭ urzesce România pe un câmp de florĭ. Guardie naţională va să ḑică: Tot cetăţeanul este dator să-şĭ apere şi să-şĭ păzească căminul părintesc, averea, familia, şi apoĭ toţĭ în unire, ca fiiĭ uneĭ aceleaşĭ mume, să ne apĕrăm patria de orĭ-ce vrăjmaş al linişteĭ comune şi al libertăţiĭ noastre, pe care după atâtea veacurĭ de sguduirĭ şi fatalităţĭ abià puturăm să o redobândim.

Dacă dar, după cum scim, toţĭ fiiĭ uneĭ mume aŭ aceleaşĭ datoriĭ să împlinească pentru născĕtoarea lor, dacă toţĭ se supun de o potrivă la orĭ-ce poruncă a eĭ, noĭ, ca fiĭ aĭ aceleiaşĭ patriĭ, nu trebue oare să alergăm cu toţiĭ împreună ca s'o sprijinim şi s'o apĕrăm cu sângele nostru la vreme de trebuinţă? Cine poate ḑice

că pentru muma sa nu şĭ-ar jertfì vieaţa ca s'o scoată din vre-o nenorocire şi să nu maĭ geamă în ticăloşie. Vaĭ! fiuluĭ aceluia ce este surd la glasul născĕtoareĭ sale! Vaĭ! aceluia ce este indiferent pentru soartea părinţilor sĕĭ! Patria ne este mumă comună, şi ca fiĭ ascultătărĭ, vom fi protectaţĭ de mâna Provedinţeĭ, iar ca fiĭ neascultătorĭ şi îndărătnicĭ va cădé urgia ceruluĭ peste capetele noastre, patria întocmaĭ ca o mumă părăsită de fiiĭ sĕĭ, pe carĭ ĭ-a născut şi ĭ-a crescut cu sudoarea sa, va puté să ne cufunde în abisul nenorocirilor celor maĭ grozave cu lacrămile sale.

No. 549. 1848 Iunie

Dar, ce ḑic? am mers prea departe, fraţiĭ meĭ Românĭ nu vor aşteptà chemarea mumeĭ lor spre ajutor, nu, negreşit eĭ vor alergà şi vor sta gata, la poruncile sale; Românul a fost tot-deauna ascultător la glasul patrieĭ, sângele luĭ s'a vĕrsat de maĭ multe orĭ cu mulţumire pentru dînsa, şi eată că Dumneḑeŭ ne-a arătat protecţia sa în toate lucrările noastre, fiiĭ ceĭ ascultătorĭ.

Fraţiĭ meĭ Românĭ şi concetăţenĭ! pătrundeţi-vĕ maĭ bine de însemnarea cuvintelor g v a r d i e n a ţ i o n a l ă, nu vĕ lăsaţĭ a vĕ amăgì de nisce fiinţe netrebnice şi capabile de ura şi dispreţul vostru, carĭ doresc ruina patrieĭ şi printr'aceasta ruina fiilor eĭ. Fiţĭ Românĭ într'adevĕr, nu vĕ înspăimîntaţĭ de vorbele Sataneĭ, ci toţĭ să ne arătăm Fabriciĭ şi Scipionĭ în norocirĭ şi fiĭ aĭ luĭ Regul în nenorocirĭ.

Lumea ne privesce cu mirare, aidem, fraţiĭ meĭ, să-ĭ arătăm că, în toată întîmplarea, Românul a fost şi va fi mare, şi că România saŭ va trăì liberă, saŭ va fi un cimitir pentru toţĭ fiiĭ sĕĭ, aidem toţĭ să ne apĕrăm vetrele, averile, copiiĭ noştri, şi să vedem dacă ast-fel toţĭ în unire nu vom puté să merităm numele cel glorios de Romanĭ, de fiĭ aĭ luĭ Traian. Trăească România, trăească libertatea, trăiască gvardia naţională!

Cetăţeanul B a r b u B. G ă n e s c u.

„S u z e r a n, s e m i - s u v e r a n în M o l d a v o-R o m â n i a. A r t i c o l d i n „G a z e t a d e T r a n s i l v a n i a“. No. 48. 1848. 14. VI.

No. 550. 1848 Iunie

S u z e r a n, s e m i-s u v e r a n în M o l d a v o-R o m â n i a.

Pusura politică şi rangul politic în carĭ staŭ Prinţipatele România şi Moldavia este pentru Europa anomalie cu totul singulară. Ce este suveran, scim; ce este vasal încă cunoascem. Numirea de vasal a eşit în veacurile maĭ vechĭ la neamul cel mare

No. 550. 1848 Iunie

german și a desemnat om carele s'a îndatorat către altul a-ĭ fi credincios și a-ĭ face oareșĭ-carĭ slujbe maĭ ales la răsboiŭ, pentru carĭ el încă să aibă dreptul nebântuit de a stăpânì și a se folosì de vre-o moșie saŭ proprietate și tot de odată să fie apĕrat de către omul cel mare, căruia îĭ jurui credință și servițiurĭ. Astfel de vasalĭ s'aŭ făcut prințiĭ, duciĭ, grafiĭ, baroniĭ, episcopiĭ, abațiĭ și alțiĭ la împĕratul și iarășĭ aceiașĭ vasalĭ aveaŭ alțĭ subvasalĭ și așà maĭ încolo.

În ḑilele noastre maĭ vedem în Germania și prințĭ „mediatisațĭ“, precum îĭ numiră. Acest fel de stăpânitorĭ se făcură în urmarea răsboaelor bonapartistice, prin carĭ mulțĭ prințĭ și domnĭ maĭ mărunțĭ aĭ Germanieĭ îșĭ perdură stăpânirile lor și căḑură subt „suveranitatea“ altora. Congresul de la Viena, saŭ maĭ bine conferințele legătuințeĭ staturilor germane în urma păciĭ introduse s'aŭ silit a planisà și a împăcà diferințele escate între domniĭ scăpătațĭ și între noiĭ lor suveranĭ. Interesul unitățiĭ germane nu maĭ puteà suferì, ca suveranitatea să se reîntoarcă iarășĭ la atâțĭ prințișorĭ mărunțĭ, ale căror stăpânirĭ abià făceaŭ cât face un județ saŭ district de cele maĭ micĭ din țĕrile noastre, cu câte 10 până la 80 miĭ suflete.

Erà însă foarte cu anevoie a aflà o cale de mijloc, pe care umblând și compunênd escatele diferințe, nicĭ drepturile nouluĭ suveran să nu fie vătĕmate (în Bavaria, Württemberga, ș. a.), nicĭ iarășĭ drepturile de proprietar ale domnilor căḑuțĭ din suveranitate să nu pată. După cum ne încredință istoricul Rottek, congresul de la Viena confundă dreptul privat cu dreptul public; de aicĭ urmă că el dede prinților mediatisațĭ și câte-và dreptuŕĭ de ale suveranuluĭ, iar nu numaĭ pe ale proprietaruluĭ.

Dacă este greŭ a hotărî ce este „domn mediatisat“ în Germania, este cu mult maĭ greŭ a cunoasce ce este „suzeran“ în Constantinopol și „semi-suveran“ în Bucurescĭ și în Iașĭ. Și totușĭ aceste douĕ numirĭ staŭ la Dunăre în corelație strînsă una către alta. Eŭ, din parte-mĭ, mărturisesc că nicĭ odată n'am putut cunoasce sensul deplin al acelor cuvinte. Cum? suzeran nu este tot una cu suveran? Adecă sultanul nu ține Prințipatele România și Moldavia cu drepturile de suveran? Nu, întru adevĕr, pentru că el nicĭ odată n'a subjugat țĕrile acestea prin arme, nicĭ le-a câștigat prin vre-un formal act de supunere totală, care să desbrace pe popor și pe tronurile luĭ de drepturile suverane, ci tocmaĭ din contră nația română în ambele Prințipate, ca doamnă ce

No. 550.
1848
Iunie.

a sciut că este, ţinêndu-şĭ rangul de suverană, a încheiat cu Poarta tractate, a făcut învoïelĭ pe carĭ apoĭ le-a sciut apĕrà până târḑiŭ şi cu armele. Dacă totuşĭ timpul aduse cu sine ca Românii în Prinţipate să se încovoaie câte odată subt voinţa tiranuluĭ, de aici nu poţĭ scoate nicĭ o consecuinţă stângace asupra lor. Aŭ nu şi Maghiariĭ şi chiar Austriaciĭ avură aceeaşĭ soarte până la 1690? Din aceste puţine încă putem pricepe, cumcă dacă voim să aflăm ideile lămurite, carĭ zac învĕluite în ḑicerile „suzeran“ şi „semi-suveran“ întrebuite astăḑĭ în Europa, trebue negreşit să mergem îndărăt pe canalul istorieĭ ambelor Prinţipate şi să o întrebăm pe aceea, ce staturĭ aŭ fost acele, până când ajunseră sub protectoratul Rusieĭ.

Punctul 1-lea al tractatuluĭ Românieĭ încheiat cu Baiazid Ildirim la 1393 ţine: „Domnul să aibă deplină voie a porni răsboaie contra vecinilor sĕĭ şi asemenea a face cu dînşiĭ pace orĭ-când va voì, şi prin urmare el să aibă dreptul pe vieaţa şi moartea supuşilor sĕĭ.“ Iar punctul al 4-lea ḑice: „Domniĭ creştinĭ (tot-deauna) se vor alege de Mitropolitul şi de boerĭ.“

Tractatul încheiat cu Sultanul Mehemet II şi cu Ţeara-Românească la 1460, pe lângă ce recunoasce şi întăresce toate cincĭ punturile cuprinse în firmanul luĭ Baiazit, apoĭ maĭ adaogă: „Înalta Poartă nu se va amestecà nicĭ de cum în ţeară, nicĭ va stăpânì, şi nicĭ un Turc să nu intre în ţeară cu lăcaşul, ş. c. l.“

Relaţia şi rangul Moldavieĭ către Turcia fu regulat în acelaşĭ chip la anul 1536. Dacă drepturile cuprinse în tractatele acì însemnate nu sînt drepturĭ suverane, spuneţi-mĭ ce sînt ele? Negreşit că drepturĭ de naţie şi de staturĭ suverane. Deşeartă ar fi acea reflexie, că Turciĭ aŭ călcat acele drepturĭ în multe chipurĭ; pentru că: 1) tiranismul şi călcarea de drept, tocmaĭ pentru că este tiranism şi călcare nu pot fi recunoscute, cu atât maĭ puţin consfinţite; 2) pentru că martoră este istoria, Moldavo-Româniĭ, orĭ-când li s'aŭ călcat drepturile şi libertatea, eĭ n'aŭ tăcut, ci aŭ reclamat în feliurĭ de chipurĭ, prin urmare n'aŭ lăsat a se face prescripţie răpitoare de patrie şi de libertate. Reclamaţiile acestor ţĕrĭ n'aŭ încetat nicĭ odată, şi credem că nu vor încetà până în ceasul în care vor fi lăsaţĭ nebântuiţĭ.

Cum că Româniĭ s'aŭ îndatorat a plătì un fel de tribut Sultanuluĭ, aceasta nu fu vre-o raritate, pentru că şi Împĕratul Romanilor (nemţesc) plătì Porţiĭ multă vreme tribut, fără ca drepturile suverane să-ĭ pată prin aceasta; iar Ungaria se prefăcuse în pa-

No. 550. 1848 Iunie.

şalicurĭ turcescĭ, ea însă tot este Ungarie. Acea împrejurare, cum că tronul Moldavieĭ, cum şi al Ţĕriĭ-Românescĭ, a fost electiv, iar nu moştenit în vre-o familie, nu adaogă nicĭ nu detrage nimic suveranităţiĭ acelor două staturĭ. Împĕraţiĭ Romanĭ se făceaŭ prin alegere, regiĭ Ungarieĭ până la casa austriacă, cum şi aĭ Polonieĭ se alegeaŭ ş. a., ş. a.; însă pentru aceea suveranitatea, precum a aleşilor domnitorĭ, aşà şi a staturilor, unde aŭ fost aleşĭ, fu recunoscută pururea. Din contră în veacurile de mijloc, orĭ unde şĭ-a putut păstrà poporul, saŭ şi numaĭ aristocraţia, dreptul de a-şĭ alege domnitor, a fost semn, că acolo libertatea nu cădeà aşà lesne subt picioarele absolutismuluĭ. Dacă însă dreptul de alegere, împreunat de atâtea orĭ cu intrigĭ şi trădărĭ periculoase, a stricat maĭ mult, orĭ a folosit Moldavo-Românilor în privinţa viitoruluĭ lor, această întrebare o lăsăm ca să o deslege istoriciĭ naţieĭ noastre cât maĭ curînd.

Unguriĭ pretind şi eĭ un fel de superioritate asupra Moldavo-Românieĭ. Este însă cam deşenţat, că eĭ o reduc pe aceeaşĭ tot cam la vremile, în care vĕḑurăm, că Moldavo-Româniĭ tractaŭ ca naţie suverană cu Turciĭ, în cât asemenea pretensiĭ, ce e drept, răzimate şi pe câte o urmă istorică, vĕdesc numaĭ un fel de rivalitate trecĕtoare între Poartă şi Ungaria, fără ca aceasta din urmă să-şĭ fi ajuns scopul dorit în privinţa Prinţipatelor. Apoĭ scim că Suleiman-cel-Mare în veacul al 16-lea subjugă chiar Ungaria şi se aşeză în Buda, când România tocmaĭ pe atuncĭ maĭ puteà lucrà încă prin tractate cu Turciĭ [1]).

Din acestea puţine, fără a maĭ cetì capete întregĭ din istoria patrieĭ, încheiem fără sfieală, că statul Moldavieĭ şi statul Ţĕriĭ Românescĭ aŭ fost de la început staturĭ suverane şi că ele, orĭ-când li s'a vătĕmat dreptul de suveranitate, aŭ reclamat până în cele maĭ nouĕ vremĭ, prin urmare noĭ nu putem pricepe, cu ce drept s'a dat numitelor Prinţipate titlul de „semi-suverane," care seamĕnă a ce-và ermafrodit.

[1]) Veḑĭ Hammer Purgstall, tom. II.

Corespondenţă din Bucurescĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 206. 1848. 24. VII.

No. 551. 1848. Iun. 24-26.

Donaufürstenthümer.

Bucharest.

Hinsichtlich der demnächst zu berufenden constituirenden Versammlung hat die provisorische Regierung vorgeschlagen 100 Deputirte der Landbesitzer, 100 aus dem Bauernstand, 40 für den Handel, 40 für die Industrie (worunter die Gewerbe wahrscheinlich begriffen) und nur 20 (!) Repräsentanten der Intelligenz (Aerzte, Rechstgelehrte, Ingineure, Architecten, Professoren, etc.); somit zusammen 300 wählen zu lassen. Höchst wahrscheinlich wird aber in der Vertheilung des 3-ten Hunderts eine Aenderung eintreten. Das Unzweckmässige der Beschränkung der letzten Rubrik auf 20 Köpfe wurde bereits im democratischen Club verhandelt. Es steht ohnehin zu erwarten, dass die reicheren oder älteren Bojaren alles aufbieten werden um nicht nur in ihrer eigenen sondern auch in den Abtheilungen der Bauern und Kaufleute, durch Überredungskünste und blanke Ducaten eine der neuen Constitution wenig günstige, um nicht zu sagen feindliche, Majorität zu erzielen. — 8. Julius. Ich erfahre soeben, dass die Wahlen der Bauern indirect sein, und um Unordnungen zu verhüten die eigentlichen Deputirtenwahlen hier in Bucharest unter den Augen der provisorischen Regierung vorgenommen werden sollen, so dass dieser letzteren dadurch ein Mittel an die Hand gegeben sein wird die Wahlen auf Männer der Intelligenz zu lenken, wodurch die Zahl 20 bedeutend erhöht werden soll. Um dieses wichtige Resultat zu sichern, wird der demokratische Club sich sofort damit beschäftigen eine für die Regierung bestimmte Liste von solchen Personen zu entwerfen, die nicht nur als einsichtsvoll bekannt, sondern auch hinsichtlich ihres Characters keinem Zweifel unterliegen.

Nachschrift. Aus authentischer Quelle wird mir soeben die Eröffnung, dass der in Jassy anwesende Pascha die officielle Mittheilung an die hiesige Regierung gemacht hat, er erwarte türkische Truppen, welche gemeinschaftlich mit den russischen einrücken würden.

No. 552. 1848 Iunie 25.

Raportul No. 3.986 al Administrațiunii de Romanați către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕrii-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 269.)

Dreptate, Frăție.

D-le Ministru al celor din Lăuntru,

În urmarea invitării ce se face prin cea din partea Domnieĭ-vóstre No. 3.115, puindu-se în lucrare facerea uneĭ cete de pandurĭ și la acest județ, și găsindu-se până acum un numĕr de 25, se trimite pe lângă aceasta Domnieĭ-voastre listă de numele lor, și se deslușesce că toțĭ n'a fost cu putință a primì o leafă maĭ puțin decât leĭ 63 pe lună, și osebit de aceasta aŭ făcut cerere ca, de va fi să se primească în slujbă, să li se și sloboadă acum maĭ din vreme leafa pe câte treĭ lunĭ, ca să cumpere cele ce maĭ aŭ de trebuință, adecă: arme și caĭ, căcĭ ceĭ maĭ mulțĭ n'aŭ; și nădăjduesce Administrația că prin Căpitaniĭ acestor oamenĭ, și anume : d. Nica Rusul și Gheorghe Pârșcoveanu, se vor găsì și alțiĭ, și atuncĭ iarășĭ se vor supune la cunoscința Domnieĭ-voastre. Acum însă Administrația, cunoscênd de neapĕrată trebuință a se cumpĕrà pe socoteala acesteĭ armate o câtățime, ce s'ar puté cuprinde, de arme după la ceĭ ce aŭ de prisos, pe de o parte s'a și numĕrat în mâna celuĭ dintâĭ Căpitan (ce este om de capațitate) de la însumĭ treĭ-ḑecĭ galbenĭ, ca să umble și să cumpere de pe unde va găsì nisce asemenea trebuincioase arme, iar pe de alta se cere și întru aceasta cuvenita deslegare.

Maĭ adăogând sub-iscălitul părerea sa, care se aprobează pe împrejurările ce cunoasce din partea loculuĭ, că adecă s'ar puté însumà maĭ cu înlesnire un adaos numĕruluĭ de dorobanțĭ, cu aceleașĭ drepturĭ ce sînt ceĭ în ființă, găsindu-se maĭ mulțĭ amatorĭ a slujì ca dorobanțĭ decât ca pandurĭ și carĭ șĭ-ar puté găsì și din armele trebuincioase. Această părere iarășĭ de se va încuviințà de Domnia-voastră, vețĭ binevoì a mĕ împărtășì cu cuvenita deslegare. Tot însă ce aduce împedecare la armătura ce s'ar puté găsì, atât pe la ceĭ ce voiesc a se înrolà ca pandurĭ, cât și chiar la dorobanțĭ, este causa că într'acest județ nu sînt lăcătușĭ meșterĭ de reparație de arme, ca pe cele stricate să le poată aduce în bună stare, pentru care împrejurare vĕ și rog, Domnule Ministru, că de se va găsì cu înlesnire acì în Capitală vre-un asemenea meșter,

să se tocmească saŭ cu luna, orĭ cu bucata și să se angajeze a veni aicĭ la Administrație pentru sfîrșitul ce se arată, de unde îșĭ va primi plata meșteșuguluĭ cu mulțumirea celor întrebuințațĭ de reparația armelor lor.

No. 552. 1848 Iunie 25.

Salutare și frăție.

No. 3.986 Administratorul jud. Romanațĭ, I. Arcescu.

Secția 1-ĭ.

(Resoluție:) Respuns ca atât pentru aceasta cât și pentru cele de la rap. No. 3.987 să se înțeleagă cu d. Magheru, Căpitan General al oștiriĭ neregulate și al gvardiilor naționale.— Iulie 9.

Raportul No. 3.987 al Administrațiuniĭ de Romanațĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 553. 1848 Iunie 25.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 269.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al celor din Lăuntru,

Prin instrucțiile deslușitoare asupra întocmiriĭ gardeĭ naționale, carĭ mi s'aŭ alăturat cu învitarea ce mi se face a primi funcția de Administrator la acest județ Romanațĭ, se cuprinde că atât pentru locuitoriĭ cetățiĭ, cât și pentru ceĭ de sate, pentru câțĭ nu vor avé armele lor, să se sloboadă banĭ din cassa Maghistratuluĭ și a cutiilor satelor, spre facere de sulițĭ de lemn cu împungĕtura de fier. Apoĭ pentru căcĭ la unele sate nu numaĭ nu vor fi banĭ de ajuns prin cutiĭ pe No. locuitorilor gvardiștĭ, dar încă urmează a se luà în considerație și trebuințele ce aŭ aceste cutiĭ de fondurĭ pentru acoperirea defițituluĭ fie-căruia trimestru, precum pentru ceĭ morțĭ, nevolnicĭ și cu alte împrejurărĭ, nenorocirĭ și greutățĭ, trase din lucrarea fosteĭ comisiĭ de catagrafie, care a înscris pe toțĭ juniĭ satelor și maĭ pe toțĭ nevolniciĭ, și așa acum în toate trimestrurile fondurile aflate maĭ dinainte prin cutiĭ merg spre scădere, dacă odată spornicĭ maĭ nu sînt, iar pricinĭ de scădĕmînt pe greutatea cutiilor nenumĕrate.

De aceea subt-iscălitul, pe de o parte am pus la cale, ca înființarea unor asemenea unelte de apĕrare să se înființeze pe o a patra parte din No. gvardiștilor fie-căruĭ sat, iar pe de alta grăbesc a vĕ supune cunoscințiĭ împrejurarea, ca să binevoițĭ a-mĭ da cât maĭ în grabă deslegarea ce vețĭ chibzui, ca să mĕ conformez aceleia.

Salutare și frăție.

No. 3.987.

Secț. 1-ĭ. Administratorul județuluĭ Romanațĭ, I. Arcescu.

No. 554.
1848
Iunie 25.

Adresa No. 451 a Magistratuluĭ din Craiova, către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al trebilor din Lăuntru,

Tabĕra renasceriĭ Românieĭ intrând în această capitală în Dumineca trecută din 13 Iunie, a proclamat Constituția țĕriĭ. Cetățeniĭ Craiovenĭ, învitațĭ de toată buna cugetare și frăție adevĕrată, aŭ primit cu toată cuvenita onoare pe membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ împreună cu toțĭ ceĭ-lalțĭ ce alcătuiaŭ tabĕra.

În această Capitală aŭ stat ḑiua din 13, 14 și 15 Iunie, după prânz aŭ pornit de aicĭ. În această aflare a taberiĭ s'a cheltuit din cassa Magistratuluĭ pentru îndestularea hraneĭ trebuincioase o sumă de leĭ două miĭ două sute douĕ-ḑecĭ și opt, parale opt. Deși din partea onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ s'a primit încunosciințare ca Magistratul să-ĭ trimiță foaea cheltuelilor ce s'aŭ făcut, spre a se plăti, dar până să se adune sciințele cuvenite și să se alcătuească ceruta socoteală, mijlocind o puțină întârḑiere, când să se înfățișeze, tabĕra fiind gata de plecare, a rĕmas nedesfăcută această socoteală.

Printr'aceasta dar are onoare Magistratul Craioveĭ a vĕ face cunoscut, Domnule Ministru, cheltueala urmată în suma coprinsă de leĭ 2.228 parale 8, rugându-vĕ să bine-voițĭ a-ĭ da voie ca să-ĭ treacă între cheltuelile caseĭ orășenescĭ, saŭ cum vețĭ bine chibzui să aibă rĕspunsul d-v.

Salutare, frăție.

Magistratul orașuluĭ Craioveĭ: President . . . . Gr. Matruca, M. Chintescu.

Secretar Magistr., Guranu.

No. 451.
Secț. 1-ĭ.

Scrisoarea Guvernuluĭ provisoriŭ către Ambasadoriĭ Austrieĭ, Anglieĭ şi Prusieĭ la Constantinopole.

No. 555.
1848
Iunie 25.

(Copie. Acad. Hârt. Cantacuzino-Sturdza.)

A. S. Ex. Mr. le Comte de Stürmer, Internonce d'Autriche près la Sublime Porte.

A. S. Ex. M. Stratfort Canning, Ambassadeur de S. M. Britannique près la Sublime Porte.

A. Son Excellence Mr. l'Ambassadeur de S. M. le Roi de Prusse près la Sublime Porte.

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Il doit être parvenu à votre connaissance que le peuple Valaque, trouvant que la législation qui l'a régi jusqu'ici n'était plus en rapport avec les nouveaux besoins que le progrès de la civilisation lui avait créés, et usant du droit d'administration intérieure indépendante que les traités lui ont assuré depuis des siècles, a cru devoir y apporter des réformes d'autant plus impérieuses et urgentes, que la grande majorité de la nation était exclue de l'exercice de tout droit civil et politique. Cette œuvre de régénération s'est accomplie le 11 (23) juin par un mouvement spontané de toute la population, sans aucune secousse violente, sans que les droits d'aucune puissance aient été lésés, et en protestant, comme nous les faisons encore aujourd'hui, du dévouement le plus illimité de la nation envers la Sublime Porte, notre suzeraine. Cependant pour que la malveillance ne parvienne pas à nous susciter des embarras, en dénaturant les faits et en représentant le peuple Valaque comme saisi d'une tourmente anarchique et en proie aux déchirements de la guerre civile, dont la Providence et nos efforts l'ont préservé jusqu'ici, les soussignés constitués par le vœu unanime de la nation en Gouvernement provisoire, à la suite de l'abdication du Prince Bibesco, se sont empressés de charger d'une mission extraordinaire leur Ministre des Relations extérieures, Mr. Voynesco II, porteur de la présente, et de l'envoyer auprès de la Sublime Porte dans l'unique but de la rassurer sur nos intentions pacifiques et, d'une part, lui exposer le nouvel ordre de choses et la légalité incontestable de notre démarche et, de l'autre, solliciter et obtenir la reconnaissance de la Constitution que la Valachie vient de se donner.

No. 555. 1848 Iunie 25.

Nous prenons donc, Monsieur le Ministre, la liberté de vous recommander Mr. Voynesco II, persuadés que les nobles sentiments qui vous animent en faveur d'un peuple qui fait tous les efforts pour s'ouvrir de la manière la plus paisible une ère nouvelle de prospérité et de bonheur, sans manquer à ses devoirs envers son suzerain et en se bornant à régler ses affaires intérieures sur des bases plus stables et avec plus d'équité pour les intérêts de tous, vous porteront à lui accorder votre bienveillant appui pour qu'il puisse s'acquitter honorablement de sa mission.

Veuillez, Mr. . . , agréer l'assurance de notre plus haute considération.

No. 556. 1848 Iunie 25.

Decretul No. 101 al Guvernuluĭ provisoriŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 78. Dos. No. 3.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

La raportul d-le cu No. 3.432 vi se rěspunde că cât pentru orașele și satele, carĭ n'aŭ fondurĭ ca să înarmeze gvardia națională, Guvernul se va chibzuì. Dar cât pentru înarmarea Capitaleĭ, vi se alătură acilea un decret către Ministru Finanțeĭ, ca să vi se sloboadă un acont de treĭ sute galbenĭ.

(Iscălițĭ:) Neofit Mitropolitul, G. Magheru, I. Eliad, Chr. Tell, St. Golescu, Rosetti, Brătianu, A. Golescu.

No. 101.

No. 557. 1848 Iunie 25.

Decretul No. 102 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 4. 1848. 12. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

Fiind-că d. Enric Winterhalder locuesce de nouě-spre-ḑece anĭ pămîntul Românesc;

Fiind-că prin conduita sa în acest lung termen a sciut să câştige stima şi iubirea tutulor Românilor, fiind-că prin cunoscinţa ce are de limba românească, prin poesiile sale, pline de dulceaţă şi de un adevĕrat amor pentru România, prin puternicile ajutoare şi jertfe chiar, ce a făcut pentru România şi pentru isbutirea revoluţieĭ noastre, a dovedit că este unul din ceĭ maĭ călduroşĭ şi adevĕraţĭ fiĭ aĭ Românieĭ;

No. 557.
1848
Iunie 25.

Decretăm:

Domnul Enric Winterhalder a bine meritat de la patrie. Privind iarăşĭ interesele Românieĭ şi cererea ce ne-a făcut-o, primim naturalisaţia sa, dându-ĭ toate drepturile de Român. Domnul Ministru din Lăuntru este rugat a îngrijì de executarea acestuĭ decret.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungrovlachieĭ, C. A. Rosetti, St. Golescu, A. G. Golescu, I. C. Brătianu.

No. 102.

Decretul No. 104 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 558.
1848
Iunie 25.

(Copie. Arch. Statuluĭ. Dos. No. 2.132/105.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Pentru cheltuelile ce urmează a se face de d. I. Voinescu II, cu prilejul mergeriĭ sale la Constantinopole, unde se trimite cu misie, Guvernul hotăresce a se slobodì în primirea dumnea-luĭ galbenĭ împĕrătescĭ una mie, No. 1.000.

D. Ministru Finanţelor este rugat a slobodì aceştĭ banĭ din paragraful cheltuelilor extraordinare.

Membriĭ Guvernuluĭ: St. Golescu, I. Eliad, Chr. Tell, Rosetti, A. G. Golescu, I. Brătianu, G. Magheru.

No. 104.

No. 559.
1848.
Iunie 25

Decretul No. 105 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 81. Dos. No. 3.)

Fiind-că d. Colonel Creţulescu, Şeful gvardieĭ naţionale, a luat conje pentru 15 ḑile, Guvernul numesce loc-ţiitor pe d. Aristia.

D. Ministru din Lăuntru va da urmare acestuĭ decret.

(Iscăliţĭ:) Neofit Mitropolitul, Chr. Tell, I. Eliad, Alecu Golescu, Brătianu, Rosetti.

No. 105.

No. 560.
1848
Iunie 25.

Decretul No. 113 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 4. 1848. 12. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Věḑêndu-se adresa d-luĭ Ministru al Finanţelor cu No. 1.054, ce a adresat Guvernuluĭ; věḑêndu-se observaţiile făcute în ea; luându-se în băgare de seamă budgetul anuluĭ curgětor, alăturat pe lângă dînsa.

Guvernul provisoriŭ decretă:

Art. 1. Spre a nu cercà budgetul vătěmare la partea veniturilor, se va cere de la Cassa centrală suma de un milion leĭ, 1.000.000, ce urmează a rěspunde ea potrivit disposiţiilor decretate de fosta obştească Adunare.

Art. 2. Datoriile Statuluĭ carĭ, după arătarea ce se face în acea adresă, se urcă la suma de leĭ două milioane treĭ-ḑecĭ şi nouě de miĭ treĭ sute şeapte-ḑecĭ şi cincĭ, sînt recunoscute de sacre, şi se vor plătì în aniĭ viitorĭ, după stipulaţiile cuprinse în obligaţiile Statuluĭ.

Art. 3. Suma de leĭ una sută douě-ḑecĭ şi nouě de miĭ cincĭ-ḑecĭ şi unul, par. cincĭ, No. 129,051 par. 5, ce se află în cassa Statuluĭ, rěmasă din taxa asupra exportaţieĭ vitelor (care erà dată de fosta obşt. Adunare gratificaţie persoaneĭ fostuluĭ Domn Bibescu) se va věrsà în cassă în socoteala sumeĭ de leĭ patru sute şeapte ḑecĭ şi

No. 560.
1848
Iunie 25.

una de miĭ una sută ḑece par. treĭ-ḑecĭ şi treĭ, No. 471,110 par. 33, ce este dator Statuluĭ fostul Domn din § listeĭ civile, şi sumele ce vor intrà în cassă pe viitor din această exportaţie se vor întrupà cu venitele Statuluĭ, potrivit decretuluĭ cu No. 111, făcênd parte a venituluĭ extraordinar.

Art. 4. Spre despăgubirea Statuluĭ de suma de leĭ treĭ sute patru-ḑecĭ şi douĕ de miĭ cincĭ-ḑecĭ şi nouĕ par. douĕ-ḑecĭ şi opt, No. 342,059 par. 28, ce maĭ rĕmâne dator fostul Domn din sus arătata sumă ce a luat maĭ mult în socoteala listeĭ civile, se va pune secvestru pe toată starea nemişcătoare ce ĭ-a rĕmas în ţeară.

Art. 5. Suma de leĭ una sută opt-ḑecĭ şi douĕ de miĭ opt sute nouĕ-ḑecĭ şi şease, No. 182,896, ce este a se maĭ rĕspunde de contracciul exportaţieĭ productelor pe trimestrul luĭ Iunie, Iulie şi August, se va cere de la d. contracciŭ şi se va trece tot la venitele extraordinare.

Art. 6. Suma de leĭ treĭ sute treĭ-ḑecĭ şi nouĕ de miĭ şease sute nouĕ-ḑecĭ şi patru, par. treĭ-ḑecĭ şi douĕ, No. 339,694, par. 32, ce se află în cassa Statuluĭ adunaţĭ din cele şease ḑile de lucru, va sta în păstrare, spre a se întrebuinţà în ceea ce maĭ la urmă se va hotărî.

Art. 7. Rĕmăşiţurile ce se arată că maĭ are a primì cassa Statuluĭ şi carĭ fac suma de leĭ şease sute şaĭ-ḑecĭ şi opt de miĭ cincĭ sute şaĭ-ḑecĭ şi doĭ, par. douĕ, No. 668,562, par. 2, se vor împlinì cât maĭ curînd, spre a se puté întîmpinà cheltuelile ce urmează a se face.

Art. 8. La întîmplare ca uniĭ din dd. contracciĭ să zăbovească rĕspunderea câştiurilor peste termenul prescris în contracte, se vor aduce îndată la îndeplinire disposiţiile cuprinse în acele contracte pentru asemenea casurĭ.

Art. 9. Cheltuelile se vor face în viitor potrivit disposiţiilor sus pomenituluĭ budget, afară numaĭ de acelea ce ar luà vre-o modificaţie prin deosebite decrete ale Guvernuluĭ.

Art. 10. D. Ministru al Finanţelor este rugat a aduce la îndeplinire disposiţiile acestuĭ decret.

Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, G. Magheru. Chr. Tell, I. Eliad, St. Golescu, I. Brătianu, C. A. Rosetti, A. G. Golescu.

No. 113.

No. 561. 1848 Iunie 25.

Decretul No. 116 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ către Şeful gardeĭ naţionale.

(Copie. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 76. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Comandant al gvardeĭ naţionale,

Cu întristare şi durere chiar Guvernul provisoriŭ vede că în gvardia naţională încă se maĭ află oamenĭ din ceia ce nu sciŭ să poarte cu dignitate arma încredinţată gvardiştilor naţionalĭ pentru apĕrarea patrieĭ.

Noĭ scim că în ḑilele dintâĭ, fie-care, fără excepţie, a luat arma în mână, şi în numele patrieĭ le mulţumim tuturor.

Sînt uniĭ din tinerĭ carĭ, exaltaţĭ cu totul de fericirea libertăţiĭ, nu aŭ încă puterea de a se potolì în ḑilele de pace.

Sînt iarăşĭ uniĭ cărora nu li se cuvine nicĭ de cum a purtà arma.

De aceea noĭ punem toată această rĕspundere asupra d-nieĭ tale, rugându-te a pune cea maĭ desăvîrşită activitate ca ceĭ nevrednicĭ să lepede arma; ceĭ ce o poartă să înţeleagă că soldatul gvardeĭ naţionale este soldatul cel maĭ nobil, şi prin urmare e dator a da pildă de moderaţie şi delicateţă; în sfîrşit cerem de la domnia-ta ca purtarea cea maĭ delicată să domnească în gvardia naţională, încredinţându-te cà, când ea va fi cu desăvîrşit formată, şi patria va sci să recunoască meritele domnnieĭ-tale.

(Iscăliţĭ:) Neofit Mitropolit, I. Eliad, Chr. Tell, Rosetti, Brătianu.
No. 116.

No. 562. 1848 Iunie 25.

Decretul No. 117 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 8. 1848. 30. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

După Constituţia jurată de popol în ḑiua de 15 Iunie, Ministrul Credinţeĭ şi al Instrucţieĭ publice, avênd toată rĕspunderea

organisăriĭ și administrațieĭ școalelor din tot Prințipatul Țĕriĭ-Românescĭ, Eforia Școalelor se desființează, și domnul Ministru va avé a poruncì d'a dreptul către tot corpul profesorilor.

No. 562. 1848 Iunie 25.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, G. Magheru, St. Golescu, Chr. Tell, I. Eliade, A. G. Golescu, C. A. Rosetti, I. C. Brătianu.

No. 117.

Circulara Ministeruluĭ Instrucțiuniĭ publice pentru convocarea candidaților în Capitala județuluĭ.

No. 563. 1848 Iunie 25.

(Urechiă (V. A.), Istoria școlelor de la 1800—1864. Bucurescĭ 1892. Vol. II, pag. 342.)

Fă, d-le profesor, din învĕțătorĭ organe fidele ale libertățiĭ, trimite-ĭ în sate a luminà pe frațiĭ lor și tot odată a le însuflà spiritul păciĭ și al buneĭ orînduelĭ, căcĭ numaĭ buna orînduealā poate a ne întărì libertățile; fă din trimișĭ apostolĭ închinațĭ libertățiĭ, iar nu demagogĭ și turburătorĭ. Libertatea, pacea, ordinea, acestea sînt cele maĭ frumoase însărcinărĭ ale d-tale. Ia-le cu bărbăție asupra d-tale și veĭ servì causa sacră, asemnată luptătorilor pentru libertate.

Declarațiunea dată de Generalul Tell Comisieĭ ostășescĭ judecătorescĭ, pentru fapta de la 19 Iunie.

No. 564. 1848 Iunie.

(Orig. Acad.)

La 19 ale curgĕtoareĭ pe la ameadĭ, viind fostul Șef al oștiriĭ d. Colonel Odobescu cu toți d. ofițerĭ aflațĭ în Capitală, spre a-ĭ înfățișà Guvernuluĭ provisoriŭ, după săvîrșirea acesteĭ înfățișerĭ, coborîndu-se pe scară cu toțiĭ, eŭ am intrat într'o cameră, când d'odată m'am pomenit fără veste că vin cu iuțime peste o sută de soldațĭ și, intrând în locuințele noastre, aŭ început să umple pușcile. Eŭ temêndu-mĕ că s'a făcut vre-o rĕscoală în curte de către proprietarĭ în protiva Guvernuluĭ, și că soldațiĭ s'aŭ suit în apartamente ca să ne apere, vrênd tot odată să nu se facă vĕrsare de sânge, rugam pe soldațĭ să nu facă foc fără porunca noastră. După aceea dându-mĕ jos ca să vorbesc proprietarilor și, ajungênd în capul scăriĭ, unde se aflà d. Colonel Odobescu cu mulțĭ ofițerĭ, îndată ce m'a vĕdutără, d. Odobescu, puind mâna pe mine, a poruncit ofițerilor a mĕ arestà, subt cuvînt că eŭ, neavênd proprietate, cum am îndrăsnit să fac proprietarĭ pe țĕranĭ. Mĭ-aŭ luat

No. 564. 1848 Iunie.

dar sabia, trăgêndu-mĕ în toate părţile, şi dându-mĕ în mâna soldaţilor, la numĕr ca la două-ḑecĭ saŭ treĭ-ḑecĭ şi, ţiindu-mĕ tot odată şi doĭ ofiţerĭ cu săbiile goale, mĕ târîe pe uliţa din dosul palatuluĭ. Tîrîndu-mĕ ast-fel ca la vre-o douĕ sute de paşĭ, vine un ofiţer şi, întorcêndu-mĕ înapoĭ la palat înaintea d. Odobescu, dumnea-luĭ mĭ-a ḑis că să începem a modificà Guvernul, eŭ spuindu-ĭ că nu pociŭ să deliberez arestat, a poruncit să-mĭ deà sabia şi vĕḑênd că nu vine nimenĭ cu dînsa, vĕḑênd tot odată că lumea erà puţină şi că soldaţĭ eraŭ mulţĭ, am întrebat pe d. Colonel în ce chip voesce să modifice Guvernul. D-sa mĭ-a propus a intrà în Guvern împreună cu d. Câmpineanu, am început dar a-l recomandà poporuluĭ, dar îmmulţindu-se lumea şi indignându-se de atentatul săvîrşit, a început a-l amerinţà aspru. Suindu-mĕ apoĭ sus, l-am vĕḑut rĕsturnat pe o salteà ce erà trântită pe parchet, şi protestând că, deşì a făcut atentatul, nu l-a făcut însă ca să facă rĕŭ ţĕriĭ. Vede cu toate acestea că a greşit, şi că se căesce foarte. Acesta fiind adevĕrul, cu mâna pe inimă adeverez şi mărturisesc; fapta Coloneluluĭ Solomon se scie de toată Capitala.

Chr. Tell.

No. 565. 1848 Iunie.

Declaraţiunea dată de Al. G. Golescu Comisieĭ ostăşescĭ judecătorescĭ, pentru fapta de la 19 Iunie.

(Orig. Acad.)

La 19 ale curgĕtoareĭ, pe la amiaḑĭ, a venit fostul Şef al oştiriĭ, d. Colonel Odobescu, cu corpul ofiţerilor aflaţĭ în Capitală, spre a-ĭ înfăţişà Guvernuluĭ provisoriŭ, fără a fi fost însă Guvernul însciinţat de maĭ nainte despre aceasta; după săvîrşirea înfăţişeriĭ, şi pe când se trăgeaŭ toţĭ ofiţeriĭ, aŭ năvălit o sumă de soldaţĭ prin toate camerele palatuluĭ, şi m'am vĕḑut de odată înconjurat de o mulţime de baionete, dimpreună cu d. Eliad, Nicolae şi Ştefan Golescu şi d. Bălcescu. D. Colonel Solomon poruncì soldaţilor să ne ţie la arest, încredinţându-ne că nu avem a ne teme de vieaţa noastră, căcĭ ne iea subt protecţia d-luĭ, poprindu-ne însă tot de odată de a vorbì cu soldaţiĭ, carĭ ne amenințaŭ să facă foc, de am voì a ne arătà la ferestre, ca să ne vaḑă popolul. Eŭ atuncĭ adresându-mĕ către d. Colonel Odobescu, l-am rugat în numele patrieĭ, ca să mijlocească să nu se facă vĕrsare de sânge, adăogênd că noĭ, ca să scăpăm ţeara de turburărĭ crunte, carĭ ar puté să o aducă la primejdie de o năvălire străină, ne lepĕdăm

bucuros de toată puterea provisorie ce ni s'a încredințat de către popolul român în ḑiua de 13 Iunie, și ne supunem la orĭ-ce judecată criminală, la care ar voì să ne deà guvernul noŭ, în capul căruia ĭ-am și propus să se pue d-luĭ însușĭ cu d. Câmpineanu și cu alțĭ câțĭ vor voì să aleagă d-lor.

No. 565. 1848 Iunie.

Vĕḑênd pe d. Odobescu mulțumit de aceste propunerĭ, am alergat și la d. Colonel Solomon, rugându-l asemenea să scape ţeara de o vĕrsare de sânge, care ar fi o tristă pată pentru frumoasa noastră revoluţie și o pricinuire maĭ mult pentru o năvălire străină. D. Solomon mĕ încredință că nicĭ d-luĭ nu voesce vĕrsare de sânge, ci numaĭ schimbarea Guvernuluĭ provisoriŭ. Curtea însă a palatuluĭ se umpluse de tot felul de cetățenĭ, ce veniaŭ ca să scape Guvernul provisoriŭ din mânile soldățimiĭ și începuse a și pătrunde în apartamentele palatuluĭ. Mulțimea începuse a strigà „Jos Odobescu, jos Solomon, să se tragă oștirea înapoĭ"; atuncĭ Colonelul Solomon isbutì a se strecurà printre lume și a eșì din curtea palatuluĭ ; iar Colonelul Odobescu rĕmase între noĭ și, învitat de noĭ, a eșit în balcon și a poruncit oștiriĭ să se tragă înapoĭ. Solomon a început a se depărtà în mijlocul soldaților sĕĭ, însă popolul strigà că Solomon nu se trage cu totul, ci că se ține ascuns în dosul palatuluĭ, ca să vie să atace fără veste. Atuncĭ se și auḑiră maĭ multe focurĭ de puscĭ și maĭ mulțĭ din cetățenĭ aŭ căḑut morțĭ saŭ rănițĭ. D. Odobescu, remâind arestat în puterea noastră, a poruncit, subt învitația noastră, ca D. Solomon să meargă să se închiḑă în casarmă ; așà s'a și urmat; apoĭ după aceasta vor puté maĭ bine mărturisì despre purtarea d. Solomon aceĭ ce s'aŭ dus cu misie din partea Guvernuluĭ ca să-l invite la supunere.

Despre acestea cu cuget curat și cu mâna la inimă mărturisesc și adeverez.

A. G. Golescu.

Arătarea Coloneluluĭ Ioan Solomon către Comisia ostășească judecătorească, pentru fapta de la 19 Iunie.

No. 566. 1848 Iunie 25.

(Orig. Acad.)

Cinstiteĭ comisiĭ ostășescĭ judecătorescĭ.

Plecată arătare.

Fiind-că s'a uitat a trece încă o adevĕrată dreptate a mea, care n'a îngăduit-o d. Maior Mavrocordat, că în minuturile acelea,

No. 566. 1848 Iunie 25.

Sâmbătă la 19 Iunie, a venit divisionul din porunca d-luĭ Polcovnic Odobescu la Guvern, iată dară și aceasta este destulă dovadă de rĕul cuget al d-luĭ Polcovnic Odobescu, ce a avut asupra Guvernuluĭ, ca să-l amăgească ca și pe mine un păcătos nevinovat, căcĭ divisionul nu aveà Duhul Sfînt să vie. Și pentru ce-l adusese, dacă erà om drept și cinstit către Guvern, ci-l adusese numaĭ ca să-șĭ împlinească scopul cel rĕŭ, precum asemenea mĕ adusese și pe mine. Aceste mĕ rog să se treacă în taclirul meŭ, fiind-că n'a îngăduit-o d. Maior Mavrocordat înaintea d-v., și se vede că Dumnedeŭ nu lasă pe ceĭ dreptĭ.

Ioan Solomon.

No. 567. 1848 Iunie.

Declarațiunile a doĭ unter-ofițerĭ și treĭ sold din polcul III, făcute Comisieĭ ostășescĭ judecătorescĭ, pentru fapta de la 19 Iunie.

(Orig. Acad.)

Eŭ unter-ofițerul Nedelea Mărin Pârcălabul mărturisesc sciința mea, în frica luĭ Dumnedeŭ, că la întîmplarea din Sâmbăta trecută (19 Iunie) mĕ aflam sus în palat, și am vĕdut după fereastră că întâiașĭ dată a comandat domnul Solomon foc, când s'aŭ și slobodit puscile asupra ferestrelor palatuluĭ; și după aceea a început a aruncà și popolul cu pietre asupra soldaților comandațĭ de pomenitul d. Polcovnic.

Eŭ unter-ofițerul Nedelea Mărin Pârcălabul din roata No. 4, polcul No. 3, mărturisesc cele de maĭ sus.

Și noĭ ceĭ maĭ jos însemnațĭ mărturisim asemenea în frica luĭ Dumnedeŭ, că aflându-ne în rîndurile comendilor dinapoia palatuluĭ, întâiașĭ dată s'aŭ slobodit de către soldațĭ două puscĭ în vînt, fără comandă, ca să se sperie popolul ce era adunat în fața noastră; iar după aceea, comandând d. Solomon foc, s'aŭ slobodit puscile regulat după comandă, apoĭ în urmă a început și popolul a aruncà cu pietre și cu lemne în soldațiĭ slobozitorĭ de focurĭ, când am vĕdut că s'aŭ slobodit și două puscĭ din partea popoluluĭ asupra comendiĭ înarmate.

Acestea am vĕdut, acestea le și mărturisim în cuget curat și în frica luĭ Dumnedeŭ.

Eŭ Moise Băcanu din roata No. 4
Eŭ Michaĭ sin Costea din roata No. 5
Eŭ Radu Ion din roata No. 7
} tot din polcul No. 3.

No. 567. 1848 Iunie

Și eŭ unter-ofițerul Țicleanul din roata No. 1 arăt în frica luĭ Dumnedeŭ cele următoare, însă: când am pornit de la casarmă, ni s'a dis să mergem pe treapĕd întâiŭ la Vornicie, că s'ar fi spart vistieria și s'aŭ prădat baniĭ, și am urmat precum ni s'a poruncit. Dar de acolo iarășĭ în treapĕd ni s'a poruncit să alergăm la palat, unde am și venit după poruncă și unde s'aŭ urmat acelea ce sînt cunoscute de toată obștea, întocmaĭ precum se mărturisesc de soldațiĭ de maĭ sus. După aceea ne-am întors la casarmă, unde d. Solomon, aducênd și tunurile, ne am închis în casarmă și a adus un preot, puindu-ne ca să-ĭ jurăm credință, că vom ținé cu dumnea-luĭ, când noĭ ĭ-am rĕspuns că nicĭ jurămînt facem, nicĭ vom da cu foc asupra fraților noștri, și am și pus două roate puscile jos.

Aceste le mărturisesc în frica luĭ Dumnedeŭ.

Eŭ unter-ofițerul Țicleanul din roata No. 1, polcul No. 3, adeverez.

No. 568. 1848 Iunie 25.

Nota Lorduluĭ Palmerston către Ministrul trebilor din Afară al Țĕriĭ-Româneschĭ I. Voinescu II.

(Copie. Col. Ion Ghica.)

Foreign Office.

Monsieur,

J'ai eu l'honneur de recevoir votre lettre du 14 (26) juin, dans laquelle vous portez à ma conaissance que le peuple Valaque s'est donné une Constitution, qui appelle tout Valaque à la jouissance des droits civils et politiques. De plus, vous m'informez que le Consul général de Russie a protesté contre cet acte et, dans ces circonstances, vous en appelez au Gouvernement britannique pour sa médiation.

Je vous prie d'être bien persuadé que le Gouvernement de la Grande Bretagne porte un intérêt sincère au bien-être du peuple Valaque et il sera toujours heureux de se trouver en état de pouvoir contribuer à sa prospérité.

Mais la Valachie est placée sous la suzeraineté de la Porte, et le Gouvernement de S. M. ne se trouverait pas, par conséquent, en droit de prendre sur lui, à moins qu'elle ne fût sollicitée par la Porte, la médiation que vous désirez en faveur du peuple Valaque.

J'ai l'honneur, etc.

(Signé:) Palmerston.

No. 569. 1848 Iunie 25. Scrisoarea luĭ Czaika Czaikowski, Agentul Principeluĭ Czartoryski la Constantinopole, către Ion Ghica.

(Copie. Acad.)

Mon cher Monsieur,

Suleyman Pacha est désigné pour aller en Valachie.

On dit qu'Emin Effendi doit l'accompagner.

Si vous expédiez un courrier, ayez la bonté de me prévenir.

Suleyman Pacha doit partir dans 4 ou 5 jours. Vous ferez bien de l'aller voir.

Tout à vous.

No. 570. 1848 Iunie 25. Scrisoarea luĭ Nicolae Bălcescu către A. G. Golescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Focșanĭ.

Iubite Golescu,

Sînt tot în Focșanĭ ca exilat, fără să am până acum nicĭ un rĕspuns despre turc. Spun că ar fi bolnav de holeră la Iașĭ. Socotesc ca până mâine să primesc rĕspuns, atuncĭ d'oiŭ vedé că întârḑiează, apoĭ mĕ întorc. Pe aicĭ se tot aude că vin Muscaliĭ. Aseară mĭ-a spus cine-và că ar fi vĕḑut la Isprăvnicia de Focșaniĭ Moldoveĭ poruncĭ prin care se zice să se facă gătirea trebuincioasă de provisiĭ pentru 30 miĭ Rușĭ ce aŭ trecut Prutul la Hușĭ. Am pornit d'aseară un om într'acolo ca să mĕ asigurez. Kotzebue este în Focșaniĭ Moldoveĭ.

N'am scire din Bucurescĭ după plecarea mea. Am vĕḑut erĭ o poruncă către locuitoriĭ sătenĭ, în care sînt și eŭ iscălit, cu toate că nu eram în Bucurescĭ, când s'a făcut. Imĭ pare rĕŭ d'aceste nerândueli.

I. Filipescu a fost doue ḑile prin județ pe la maĭ multe sate și mĭ-a spus că e cu totul în potrivă de ceea ce se ḑiceà. Țĕraniĭ sînt foarte liniștițĭ, prea liniștițĭ încă; eĭ se învoiesc cu orĭ-ce se ḑice, și că aŭ trebuință a fi aprinșĭ, iar nu potolițĭ, că toate acele ce se ḑiceaŭ, că țĕraniĭ nu vor să lucreze, sînt minciunĭ scornite de arendașĭ. Eŭ însumĭ am început a mĕ teme de intrarea Rușilor și am fi trebuit a luà măsurĭ grabnice și energice, spre a organisà o resistență. Am auḑit că prin negutătorĭ putem avé arme din Prusia de la Breslau în scurtă vreme. Ar trebuì să facețĭ o comandă de arme care, deșì poate n'ar sosì până la intrarea Rușilor, dar ar venì maĭ în urmă, când ne-om aflà trașĭ la munte. Admi-

nistrațiile de aicĭ și de la Brăila se plâng că le lăsațĭ fără poruncĭ, ca să scie ce să facă la întîmplare de o invasie. De la Ministeriul din Lăuntru n'a venit încă p'afară nicĭ o poruncă pentru depunerea jurămîntuluĭ. Asemenea nicĭ de la Mitropolitul nicĭ o circulară către preoțime. Îngrijițĭ d'acestea. Ar fi bine să luațĭ toate disposițiile și să porunciți din vreme Ispravnicilor ca să tragă lumea la munte la întîmplare de sosire a Rușilor. Ar trebui asemenea ca toate grânele din Brăila, ce n'aŭ acum preț, să le oprițĭ pe seama Statuluĭ prin dare de recunoscință, plătind poate o parte din banĭ, și le pornițĭ spre munțĭ, ca să avem cu ce ne hrăni acolo și să nu slujească Rușilor.

No. 570. 1848 Iunie 25.

Nu sciŭ ce măsurĭ ațĭ luat cu înrolarea la garda mobilă și cu pandurii. Ar trebui să punețĭ steagul și toba să bată în piață și ast-fel să chemațĭ lumea a se înscrie.

A fost acolea un Prusian, ofițer de artilerie, care a adus nisce scrisorĭ din Moldavia. Ar fi avut plăcere ca să rĕmâe la noĭ în această slujbă. Pentru ce nu l-ațĭ oprit, că vĕ fusese recomandat? Eŭ am vorbit cu dînsul și se vede că cunoasce treaba luĭ și răsboiul de partisanĭ. De vrețĭ, scriețĭ aicĭ la I. Filipescu și îndată îl aducem din Iașĭ.

Ațĭ primit vr'un rĕspuns de la Ghica? Trimisu-ĭ-ațĭ un om într'adins ca să-l găsească? Adresa fabricantuluĭ de arme de la Breslau din Prusia este: Hübner et Sohn în Breslau. Pentru ce se întârdiează sosirea Comisarilor? Ar trebui o proclamație, invitând pe țĕranĭ la apĕrare în contra acelor ce ar voi a le luà drepturile dobândite.

În Moldavia este liniște. Sturzea a otrăvit pe Mitropolitul, care a și murit. Ofițeriĭ și soldațiĭ aŭ lăsat pe Sturzea și s'aŭ împrăștiat. El a rĕmas fără oamenĭ în Iașĭ, dar nimenĭ nu îndrăsnesce a-ĭ face nimic. Frica Rușilor le leagă mânile. La Iașĭ mor mulțĭ de holeră și toțĭ boeriĭ aŭ fugit pe la țeară.

I. Filipescu vrea să-șĭ deà demisia. Căutațĭ de-l remplasațĭ cu vre-un om sdravĕn. Numirile Ispravnicilor ne-aŭ comprometat destul în ochiĭ publiculuĭ. Ar trebui mulțĭ schimbațĭ.

Sînt tare supĕrat că îmĭ petrec vremea aci în nelucrare, căutând să vĕd barba Turculuĭ. Adio, frăție tutulor. Și lucrațĭ iute și cu energie, că vĕ perdețĭ și pe voĭ și țeara.

N Bălcescu.

Silițĭ-vĕ ca Comisariĭ să fie bunĭ de treaba asta și să li se deà instrucția ce am făcut, cum și să fie câte doĭ-treĭ de fie-care județ.

No. 571.
1848
Iunie 25.

Scrisoarea luĭ Nicolae Bălcescu către A. G. Golescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Focșanĭ.

N'apucase să plece dorobanțul, și înĭ veniră încă alte scirĭ, pe carĭ sînt dator a vi le încunosciință. Aflasem d'aseară și astădĭ venì Tudorache Popescu, de-mĭ spuse, că a fost la Kotzebue, care ĭ-a arătat două scrisorĭ: Una de la Talaat Efendi, care îĭ scrie că peste două-treĭ dile pleacă din Iașĭ, ca să vie la Focșanĭ să-șĭ înpreune puterile și să intre în țeară. Alta de la Duhamel, care dice că 30.000 Rușĭ intră în Moldova și se îndreptează spre Focșanĭ, și că 25.000 Turcĭ vin prin Brăila. Afară de aceasta spun că sînt, după cum v'am spus, trimise poruncĭ la Ocârmuirea de Focșanĭ, ca să gătească de proviant. Nu sciŭ cât pot fi adevĕrate acestea. Popescu spune că a vĕdut însușĭ scrisorile. Eŭ aștept însă până mâne, ca să primesc scire maĭ sigură de la oameniĭ ce am trimis în Moldavia. D-voastră nu perdețĭ vreme. Lucrațĭ cu inimă. Ațîțațĭ poporul și țĕraniĭ. Facețĭ proclamațiĭ, de punețĭ lucrurile pe față. Nu-ĭ maĭ menajațĭ, că eĭ vedețĭ, chiar după scrisoarea luĭ Kotzebue către Mitropolitul, că nu ne menajează. Gătiți-vĕ și facețĭ cunoscut Administratorilor de marginea aceasta, ca să scie ce să facă.

Adio.

N. Bălcescu.

No. 572.
1848
Iunie 25.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea)

Bucurescĭ.

Iubite Bălcescule,

Și aicĭ lucrurile merg cam slab. Despre lucrările Guvernuluĭ d'abià s'a hotărît a le înpărțì în patru secțiĭ, rĕmâind o parte specială sub rĕspunderea fie-căruia Secretar. Aceste secțiĭ sînt: 1°. Armarea generală (Brătianu). 2°. Relațiile din afară (Rosetti). 3°. Propaganda în țeară (eŭ până veĭ venì și tu). 4°. Finanțele și aprovisionamentul (frate-tĕŭ Costache, deșì fără caracter oficial). Cu regula aceasta socotesc că vòm merge maĭ bine de acum înainte.

Cluburile merg slab precum și gazetele; ajutor de banĭ nu scim încă de unde să dăm; eŭ sînt de părere ca să dăm din Vis-

terie, sub nume de ajutor pentru propagandă, și socotesc că părerea asta se va primi.

No. 572. 1848 Iunie 25.

Cu tipărirea Pruncului Român s'aŭ făcut câte-và greșelĭ foarte grele și cu atât maĭ supĕrătoare pentru noĭ, că Rosetti, Secretar al Guvernuluĭ, figurează ca redactor rĕspundĕtor în acea foae.

Judecata ostășească a luĭ Odobescu, Solomon și Lăcusteanu s'a început; Odobescu dă câte-và semne de nebunie saŭ adevĕrată saŭ prefăcută. Vorbele luĭ Câmpineanu în privința luĭ Odobescu nu mi se par curate. Domnul să mĕ erte, dar eŭ gândesc că de nu cu fapta, cel puțin cu dorința, maĭ mulțĭ aŭ dat în complotul luĭ Solomon. Ce ne va descoperì judecata, nu sciŭ; destul este că multe vorbe de comploturĭ s'aŭ rĕspândit în lume, cu scop de a scăpà pe Solomon.

Bolliac s'a numit V o r n i c d e p o l i t i e; ce va ḑice și va face acuma Niculescu? Teamă mĭ-este că va lucrà una cu proprietariĭ în potriva noastră; Șef de Poliție nu-l putem numi, căcĭ orĭ-cum, el credincios cu noĭ nu va fi.

Desbaterile despre alegerĭ s'aŭ început și foarte de trebuință ar fi să fiĭ și tu de față, spre a apĕrà radicalismul cel curat, căcĭ altminterĭ cade, fiind puținĭ la numĕr ceĭ ce-l apĕră; da nu cred să poțĭ să viĭ la vreme pentru aceasta. Câmpineanu, Voinescu, Rosetti, Filipescu și N. Golescu aŭ într'o unire mare autoritate pentru moderantisme. Voinescu se trimite la Constantinopole cu adresa către Sultan. Ion Ghica se ḑice că ar fi fost silit să fugă de la Constantinopole ca să nu pue mâna pe dînsul Aristarki. Voinescu merge cu Pigal, carele va comunicà adresul în locul luĭ, de se va întîmplà să cadă în mâinile Turcilor.

Saŭ că toate scirile despre Turcia eraŭ mincinoase saŭ că Pașiĭ de lângă Dunăre vor să ne prindă cu vorbe amăgitoare, căcĭ rĕspunḑêndu-ne la o scrisoare prin care le facem cunoscut că aŭ eșit vorbe că oamenĭ rĕŭ-voitorĭ din Turcia ar voì să treacă Dunărea, eĭ ne ḑic să nu ne fie frică că ar puté să cutezească nisce asemenea oamenĭ să vie să ne turbure liniștea, căcĭ păzesc cu luare aminte. Prin altă scrisoare a lor ne cer câțĭ-và caĭ în socoteala tributuluĭ trimestruluĭ viitor; și această scrisoare este adresată nu către Bibescu ci către Divan, căcĭ a ajuns, precum ḑic eĭ, la cunoscința lor că s'ar fi schimbat lucrurile în țeară. Semne bune dar, de nu vor fi urmărĭ amăgitoare de trădător.

Unirea în sînul Guvernuluĭ provisoriŭ este maĭ mult de necesitate decât în natura caracterelor; prepusul pretutindenĭ, iar în-

No. 572. 1848 Iunie 25.

crederea nicăerĭ. Primejdia ne unesce în destul, da nu sciŭ cum va fi, când va lipsì și ea, bine saŭ rĕŭ?!!!

Adio, maĭ mult nu-ţĭ pot scrie. Turcul nu sciŭ când o să vie. Se audise că o să plece drept la Constantinopole prin Galaţĭ.

A. G. Golescu.

No. 573. 1848 Iunie 25

„O înaltă trădare". Articol din „Popolul Suveran". No. 2. 1848. 25. VI.

O înaltă trădare.

Avem un Guvern provisoriŭ compus de oamenĭ luminaţĭ, cu inimă, și cu capacitate. Popolul Român a înţeles, în dreapta luĭ judecată, cum că datoria luĭ cea maĭ sacră este a sprijinì acest Guvern, a-șĭ pune într'însul toată credinţa și a așteptà cu liniște întemeierea desăvîrșită a prinţipurilor ce a proclamat naţia română în dilele de 9 și 11 Iunie. Toţĭ adevĕraţiĭ patrioţĭ aŭ venit de aŭ îmbrăţișat cu entusiasm pe liberatoriĭ patrieĭ și le-aŭ jurat credinţă și sinceritate.

Doĭ inșĭ însă — despre carĭ naţia română nu s'ar fi îndoit poate — aŭ venit și dînșiĭ, sînt douĕ dile, a face membrilor Guvernuluĭ provisoriŭ protestaţiĭ entusiaste pentru credinţa și patriotismul lor; aŭ venit și eĭ a le da sărutărĭ călduroase: aceștia sînt ColoneliĭOdobescu și Solomon; dar protestaţiile lor eraŭ ipocrite și mincinoase și sărutările lor sărutărĭ de Iudă. Căcĭ după ce, pe de o parte aŭ luat de martorĭ patria și Dumnedeŭ că se vor sacrificà pentru fericirea ţĕriĭ noastre, pe de alta, stăpâniţĭ de o ambiţie nemernică și egoistă, socotiră a rĕsturnà Guvernul, a se pune prin sforţă în locu-ĭ și a scufundà în chipul acesta ţeara noastră în cea maĭ adâncă anarchie și nenorocire prin necapacitatea și ignoranţa completă a lor. Este un Dumnedeŭ însă care nu lasă România să peară; este un popol care a jurat și este gata a-șĭ vĕrsà până la cea din urmă picătură de sânge pentru conservarea naţionalităţiĭ sale; în sfîrșit este o junime unită și bravă, care veghează cu un devuement nemărginit patria în pericol. Dd. Odobescu și Solomon îșĭ concertară proiectul Vinerĭ toată diua și adĭ până la 4 ore de dimineaţă la casarma de pedestrime: acì înșelară prin mijloace infame câţĭ-và din fraţiĭ noștri soldaţĭ și isbutiră a-ĭ face să ieà armele.

No. 573. 1848 Iunie 25.

Adĭ erà hotărît a se presentà la Guvern toțĭ comandiriĭ și ofițeriĭ din regimentul al 3-lea, spre a-ĭ face felicitațiile cele de cuviință. Conspiratoriĭ cu toate acestea, temêndu-se de popol, se gândiră a-ĭ trage atenția în altă parte și prin compliciĭ lor anunțară cum că, înainte de 12 ore, se va ținé un club în sala domnuluĭ Momolo. Sala fu într'adevĕr deschisă, o mulțime de lume o umplù îndată, și un domn Opran, ginere al d-luĭ Solomon, se suì pe masă a ne cetì un panegiric al ex-Principeluĭ! o cronică a belleĭ noastre revoluțiĭ, în care spuneà, fără a se sfiì, că numaĭ proprietariĭ aŭ făcut-o și că nicĭ un țĕran n'a luat parte la dînsa; a întărîtà patimile micĭ și târîtoare ale câtor-và din proprietarĭ. În vremea aceasta, pe la 11 ore, Guvernul provisoriŭ erà foarte amenințat. D. C. G. Florescu sare din balconul palatuluĭ în brațele poporuluĭ, cu riscul de a-șĭ perde vieața, ca să meargă a strigà pe ulițe fatala trădare, și câte-và gloanțe îĭ ciuruesc poalele haineĭ sale. Juniĭ, aflând primejdia în care se află Guvernul, începură să se împrăștie pe ulițe și a chemà lumea la arme, și lumea nu erà surdă și veniă din toate părțile. Dd. Odobescu și Solomon arestase pe dd. Eliad, Tell, Ștefan Golescu și A. G. Golescu. Domnul Solomon, în gergul dumnea-luĭ pronunță o vorbă infamă către unul din membri. Lumea urlà afară și conspiratoriĭ, pălind înaintea mulțimiĭ, angajară pe membriĭ Guvernuluĭ a eșì în balconul palatuluĭ ca să asiste la triumful lor, și d. Odobescu, după ce declară Guvernul cădut, se puse a numì altul noŭ, și acesta se compuneà de d. I. Câmpineanu, de d-luĭ și de d. Solomon! Mulțimea însă se indignează maĭ rĕŭ, și toțĭ, plinĭ de furie, fac irupție pe scările palatuluĭ, se sărută cu soldațiĭ carĭ se aflaŭ în palat, se asvârlă asupra d-luĭ Odobescu, care-șĭ scapă dilele prin clemența unuia din membriĭ Guvernulu, și în sfîrșit armia se trage la ordinul d-luĭ Odobescu, după ce partida erà cu totul perdută din partea acestuia. D. Solomon sare pe fereastră și, în dosul palatuluĭ, ca să-șĭ împace spurcata sa mânie și rușinoasa-ĭ învingere, comandă de doue orĭ foc, și 9 inșĭ nevinovațĭ, carĭ priviaŭ cu mânile în sîn, cad de odată morțĭ. Soldatul ce fusese amăgit, care credeà, după cum îĭ insinuase vîndĕtoriĭ, că cu aceasta îșĭ recâștigà drepturile ce le-ar fi fost luat înapoĭ Guvernul provisoriŭ, îșĭ vine în simțire și vede că a omorît pe frațiĭ sĕĭ, și nu se maĭ supune când i se comandă încă odată foc. Atuncĭ d. Solomon se îndreptă spre casarmă și, îngrozindu-se de dreapta mânie a popoluluĭ, se închide acolo dimpreună cu tunurile. Domnul Odobescu începe

No. 573. 1848 Iunie 25.

să tremure, căcĭ se află în disposiția Guvernuluĭ provisoriŭ și a popoluluĭ; cu toate acestea dumnea-luĭ nu i se plătesce tot cu aceeașĭ monedă, și Guvernul provisoriŭ, moderat în indignația sa, se mulțumesce a pune numaĭ la arest pe acest culpabil de înaltă trădare, spre a-l da maĭ în urmă sub judecată criminală militară. De o cam dată, voind a-șĭ maĭ îndreptà puțin infama sa conduită, scrie d-luĭ Solomon a venì la palat și a se despărțì de soldațiĭ sĕĭ. Acest ordin rĕmâne fără efect. Trimite și alt ordin spre a se da tunurile ca să se aducă la palat, și trimisuluĭ i se rĕspunde că d. Odobescu, împreună cu Guvernul provisoriŭ să se grăbească a venì la casarmă spre a se închinà d-luĭ Solomon, saŭ alt-fel nu va rĕmâné picior de om în Bucurescĭ! Judece orĭ-cine de patriotismul conspiratorilor! Căpitan Mavrocordat fu însă credincios la jurămîntul ce a făcut Constituțieĭ și hotăresce a murì pentru Guvernul provisoriŭ ales de popol. Domnul Căpitan Boteanu sosesce și d-luĭ cu comanda sa de pompierĭ și jură a murì pentru causa sacră. Popolul se armează și cere rĕsbunare. Atuncĭ, împinșĭ de un sentiment filantropic, și spre a nu da ocasie la vre-o altă vĕrsare de sânge, mădulariĭ Guvernuluĭ provisoriŭ voiesc a sustrage pe d. Solomon din furia publică, și spre aceasta Prea Sfinția Sa Mitropolitul, însoțit de d. St. Golescu și de d. Costache Filipescu. se duce la casarmă spre a primì demisia culpabiluluĭ și spre a-ĭ da pasport de trecere în Transilvania.

Se face seară și popolul pleacă armat la casarmă, hotărît saŭ să moară saŭ să rĕsbune pe frațiĭ luĭ. D. Solomon eșise însă din barieră; dar maĭ mulțĭ junĭ patrioțĭ și devuațĭ causeĭ naționale. avênd în frunte uniĭ pe d. Ipătescu, alțiĭ pe bravul cadet Andreescul îĭ țin calea și acest din urmă îl face prisonier în numele popoluluĭ la grădina d-luĭ Banov și îl aduce la Ministerul din Năuntru. Acum, conspiratoriĭ ne vor spune negreșit infamul lor complot, compliciĭ d-lor și cum și pentru ce aŭ proclamat pe d. Câmpineanu și pe d-lor guvernatorĭ aĭ țĕriĭ.

Această tentativă a dovedit voința popoluluĭ suveran și puterea Guvernuluĭ actual: Orĭ-cine a avut inimă de român, orĭ-cine a simțit durere de țeara sa, s'a armat pentru dînsul și a hotărît să se sacrifice pentru causa națională. Guvernul dar e puternic, și popolul nu-ĭ face altă rugăciune decât de a fi maĭ puțin indulgent cu criminaliĭ carĭ aŭ conspirat, nu în protiva membrilor Guvernuluĭ, ci în protiva țĕriĭ întregĭ, căcĭ eĭ juraseră a păzì Constituția și recunoscuseră Guvernul.

No. 573. 1848 Iunie 25.

Cât pentru voĭ, victime inocente ale infameĭ trădărĭ, suiţi-vĕ la cerurĭ şi vĕ rugaţĭ pentru ertarea păcătoşilor; căcĭ mare le este pedeapsa. Sângele vostru a ţîşnit pe feţele lor şi nicĭ odată nu se va şterge. Întocmaĭ ca Baltazar, eĭ vor vedé umbrele voastre în bancheturile lor. Nouĕ, voĭ cu sângele vostru, ne-aţĭ asigurat pentru eternitate libertăţile sacre şi fericirea Romănieĭ şi patria recunoscĕtoare va înălţà monument în memoria voastră.

D***

No. 574. 1848 Iunie.

Depeşa luĭ Ion Ghica către Ministerul Afacerilor străine al Guvernuluĭ provisoriŭ.

(Conc. Col. Ion Ghica.)

Monsieur le Ministre,

Arrivé ici il y a vingt jours, je me suis aussitôt mis en relation avec quelques-uns des personnages les plus marquants de la Turquie, et déjà avant que la nouvelle des événements soit arrivée ici, on était prévenu, on m'avait écouté avec beaucoup de bonté, car, je dois vous le dire, les Ministres actuels sont des hommes capables, et lorsque la Mission de Russie a présenté la question de la Valachie et demandé une solution, le Conseil, présidé par le Sultan, au palais du Séraskiérat, n'a pu être pris au dépourvu: il connaissait la question. L'ultimatum de la Porte a surpris l'Ambassadeur. On répondait à Mr. Titoff que, si les événements devenaient de nature à exiger une intervention, on enverrait des instructions à Housséhim Pacha, qui ferait entrer des troupes; d'autre part, on envoyait des ordres à Omer Pacha de s'entendre avec les chefs de l'insurrection de la Petite-Valachie, avant de commencer ses opérations et de chercher à terminer toutes ces difficultés sans en venir aux tristes nécessités de la violence.

J'ai voulu me mettre en relation avec Omer Pacha et trouver moyen de lui faire parvenir des notions exactes sur les hommes avec lesquels il aurait à traiter, et j'y ai réussi.

Dans ma dernière réception chez Rifaat Pacha, j'ai été obsédé de questions, que le Ministre des Affaires étrangères parraissait avoir subies lui-même. Il m'a demandé entr'autres, si nous n'avions pas fait là une république et si la forme du Gouvernement que nous voulions nous donner était compatible avec le système suivi

No. 574. 1848 Iunie

chez les deux puissances dont nous dépendons. J'ai répondu, en faisant observer à Son Excellence, que la forme du Gouvernement des Valaques avait différé de tout temps de celle des deux empires et que l'objection était tout aussi valable avant les derniers événements, car le fils du Prince Bibesco ne pouvait pas succéder à son père, comme le Sultan Medgid au Sultan Mahmoud. Le Ministre a terminé la conversation, en me déclarant que, quoiqu'on force la Porte à intervenir, il n'en serait rien pour le moment et que rien ne serait décidé avant le rapport de S. E. Talaat Efendi. Un jour avant, on avait annoncé que les troupes russes avaient occupé les Principautés; aussi, je m'étais empressé de remettre à la Porte un protêt, dont j'ai l'honneur de vous transmettre copie ci-joint. J'ai remis ce même protêt aux Ambassadeurs de France et d'Angleterre. Depuis, les choses ont pris une autre tournure: le Ministre de Russie a annoncé à la Porte que le corps d'armée, au moment de passer le Pruth, a été obligé de marcher en Pologne, en engageant la Porte à occuper militairement la Valachie. Le Ministère, voulant éviter un conflit entre les Valaques et les Turcs, a décidé que la Porte enverrait deux Commissaires, qui probablement partiront d'ici par le bateau prochain. Ce sont des hommes tels que nous aurions pu les désirer; Soleiman Pacha et Emin Efendi. Actuellement notre question ne dépend plus que de nous-mêmes et le maintien de la tranquillité en est la clef de voûte. Maintenant, voici leurs instructions: Ils devront être d'une sévérité très grande à désapprouver la conduite des Valaques, qui se sont donnés tort par la manière dont ils ont opéré ces changements. Ils feront aussi des observations sur le radicalisme de la proclamation révolutionnaire. Ils chercheront à s'entendre avec le Gouvernement actuel sur la manière d'envoyer ici une vingtaine de députés valaques pour discuter les articles de la proclamation et les modifier. A mon avis, je crois que la Porte aurait été bien plus condescendante, si elle avait été abandonnée à son propre mouvement et, malgré tout, tout en supposant qu'elle tienne un peu à la forme, qu'elle voudrait que ces concessions nous viennent d'elle, je suis persuadé que nous obtiendrons tout quant au fond. Il faut seulement beaucoup de dignité et un peu de souplesse, et je crois que l'on pourrait ménager facilement sa susceptibilité. Il y a une justice à lui rendre: elle a beaucoup lutté contre l'idée d'une intervention armée et, le dirai-je, sans avoir été soutenue par personne, car je dois vous

No. 574.
1848
Iunie.

avouer que je suis sorti de chez Mr. Canning le cœur navré et le Général Aupick ne peut pas avoir encore une influence directe. Une chose qui me paraît facile a obtenir dans les circonstances actuelles c'est la réunion des deux Principautés. Entendez-vous avec les Moldaves pour faire une manifestation digne et pacifique auprès de la Commission. Ne vous étonnez pas de la sévérité des Commissaires. Cette attitude est plutôt dictée par la nécessité que par leurs sentiments individuels. L'avenir est à nous.

J'en viens maintenant à vous parler de ma position. Je sais que j'ai été nommé par le Gouvernement provisoire à la place de Mr. Aristarchi. Je l'ai su malgré l'arrestation des deux premiers courriers. Le troisième m'est parvenu, et l'adresse du Gouvernement, ainsi que la communication du protêt de Mr. Kotzebue, ont été remises à la Porte. Ma position, assez facile dans le commencement, est devenue très difficile depuis que je suis le représentant d'un Gouvernement qui n'est pas encore reconnu.

Je ne puis être reçu chez les Ministres que sous le sceau du secret et en trompant la surveillance active que Mr. Aristarchi et d'autres exercent sur moi. J'éspère que, dès que les Commissaires seront à Bucarest et qu'ils se seront mis en relation avec le nouveau Gouvernement, il n'y aura plus aucun obstacle à me reconnaître comme le véritable représentant et qu'on obligera Mr. Aristarchi à me remettre les papiers qui m'étaient adressés. J'avais préparé une petite réclamation contre notre ex-représentant, mais j'ai été conseillé de patienter encore quelques jours, afin de ne pas causer des embarras à la Porte.

En terminant, je dois vous prévenir que ma position ici m'occasionne des dépenses qui sont au-dessus de mes moyens et qu'il est indispensable qu'on m'ouvre un crédit chez un banquier ici. Vous pouvez être sûr, Monsieur le Ministre, que j'en userai avec la plus grande circonspection.

Il serait peut-être utile de faire donner des ordres à Mr. le préfet de Braïla pour la réception des Commissaires, ainsi que pour faciliter leurs moyens de transport jusqu'à Bucarest.

Agréez, Monsieur le Ministre, l'assurance de ma considération très distinguée.

No. 575. 1848. Iunie 26.

Raportul No. 1.818 al Subadministratorului plășii Oltului-de-jos către Administratorul de Romanați.

(Copie. Arch. M. de Interne. Dos. No. 269.)

Dreptate, Frăție.

D-le Administrator al acestuĭ jud. Romanațĭ,

Puind în urmare cele scrise prin No. 3.808, pentru găsire de pandurĭ, deșì s'aŭ aflat mulțĭ doritorĭ, dar aŭ cerut să li se deslușească ce datoriĭ vor avé să îndeplinească și sub ce formă de haină vor petrece și de unde vor fi hrana lor și a cailor, și fiind-că despre aceasta nu se deslușesce nicĭ Subadministrațieĭ, neputênd da nicĭ un resultat la cererea lor, de aceea se supune cunoscințiĭ onorabileĭ Administrațiĭ, ca binevoind să facă cuvenita observație întru aceasta.

Salutare și frăție.

Subadministrator plășiĭ Oltuluĭ-de-jos, I. Bunescu.

După cea în original. I. Rădulescu

No. 1.818.

No. 576. 1848 Iunie 26.

Adresa orășenilor din Turnu-Măgurele către Guvernul provisoriŭ al Țěriĭ-Româñescĭ.

(Original. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate și Frăție.

Guvernuluĭ vremelnic.

Zăcuțĭ în adormire, că Duhul sfînt s'a recoborît asupra unora din Româniĭ noștri și le-a dat putere de s'aŭ luptat cu aristocrațiĭ ce îșĭ aveaŭ cu tărie din veacurĭ uitate lanțul întins pe grumazul nostru, după prăznuitoarea ḍi de la 11 ale acesteĭ lunĭ, la 15, pe când încă cârmuià județul nostru d. Ion Gigârtu, a venit de la Rușĭ aicĭ d. Emanoil Costandinescu, și numaĭ din sunete, fără a ne spune cine-và, că fierosul lanț s'a rupt și prin slobodenie tot poporul patrieĭ șĭ-a căpětat dreptatea și frăția, am aflat a doua ḍi pe alăturĭ, după întoarcerea la Rușĭ a d-luĭ Costandinescu înaintea expedițieĭ, că venise Cârmuitor în locul d-luĭ Gigârtu, că nu a avut cine să ne deslușească, ca încurajându-ne să fi putut luà îndată pricina sfîrșit; pentru noĭ după dreptate s'ar puté ḍice că a fost năpăstuire, iar d. Gigârtu a rěmas pe loc ca neutru despre orĭ-ce prefacere.

No. 576. 1848 Iunie 26.

Tot la 16, după sosirea expediţieĭ şi pornirea îndată a d-luĭ Gigârtu către Ruşiĭ de aicĭ, aflând că fostul Domn al ţěriĭ Gheorghe Bibescu a abdicat, şi că d. Gigârtu a lăsat cârma oblăduiriĭ din noŭ întocmită, ne-am deşteptat şi noĭ din somnul întunereculuĭ şi cunoscênd lumina am vĕrsat lacrămĭ de bucurie.

La 17, Joĭ, când d. Costandinescu iarăşĭ s'a întors aicĭ de la Ruşĭ, l-am primit în numele dreptăţiĭ şi frăţieĭ cu entusiasmul întipărit vecĭnic în inimile noastre.

Cu prilejul sosiriĭ aicĭ a d-luĭ Costandinescu Administrator, am aflat şi întreprinderea la Ruşĭ din partea unora, străinĭ de oraşul nostru, către persoana d-luĭ Gigârtu, dintre carĭ maĭ cu osebire s'a arătat unul din avuţiĭ d-luĭ Subt-cârmuitor la plasa Călmăţuiuluĭ, orăşan din Ruşĭ, d. Michail Apostolescu (bine s'a pătruns de înţelesul sfinteĭ programe), şi se vede că-ĭ place de-şĭ ocupează postul până acum, în vremea ce, de! ar trebui să se gândească, că orĭ cum o fi avênd şi d-luĭ pricinaşĭ în plasă-ĭ, ca Subt-cârmuitor, după vechiul obiceiŭ, şi bănuim că nu o să aibă îndrăzneală, ca persoana d-luĭ să aducă la îndeplinire întocmirea nouĕlor aşezămînturĭ de dreptate şi frăţie.

De atuncĭ încoace nu am fi vrut să dicem, că am adăstat aşezarea paznicilor după la picheturile de la Dunăre, prin rîndueala ce trebue să fi făcut Guvernul şi învitarea întocmiriĭ gvardiĭ, în urma uneĭ hârtiĭ date la Maghistrat prin aflarea de faţă în mijlocul nostru a d. Administrator, care socotim că împrejurarea de acum cere, şi până astădĭ vedem că lipsesc, ca să arătăm că tocmaĭ erĭ am aflat, că cea întâĭ grijă a d. Administrator a fost ca să mute administraţia de aicĭ la Ruşiĭ-de-Vede, şi că de mult, pentru acest sfîrşit, cu ce hârtie şi pe ce temeiŭ nu scim, s'a trimis într'adins acolea la Guvern d. Alexandru Petrescu, orăşan din Ruşĭ.

Socotim de prisos a desluşi dacă d. Administrator cu pricina aceasta se îndeamnă a da dovadă de Român lucrător al patrieĭ în favorul dreptăţiĭ şi al frăţieĭ, saŭ l-a silit personalul întreg ca Român, orĭ ca să-şĭ apere vieaţa de boala holeriĭ ce bântue oraşul nostru, iar maĭ cu osebire Ruşiĭ-de-Vede.

Dacă hristoismul astădĭ îl avem în mijlocul nostru, întemeiaţĭ pe păzirea acesteĭ legĭ, dicem:

1-iŭ. Orĭ-ce propunere se va fi făcut, firea sbieară că este fără temeiŭ, şi Administraţia să rĕmâe la locu-ĭ, şi 2-lea: Să se ieà grabnice măsurĭ în privinţa administraţieĭ judeţuluĭ de prin plăşĭ

No. 576. 1848 Iunie 26.

pentru ștergerea cu totul a egoismuluĭ, înaintarea punerilor la cale ale Guvernuluĭ și încurajarea popoluluĭ, ca să se poată bucurà de dreptate și frăție.

Guvernul primească propunerile noastre în de aproape privință și creadă că sînt date fără pată, și tot interesul este al dreptățiĭ și al frățieĭ.

Salutare și frăție.

Orășeniĭ Turnuluĭ din sud Teleorman.

President (Nedescifrabil).

......., Filip Ionescu, ..., ..., G. Stoenescu, Simon Ioan, Em. Vasiliu, Dimitrios Ciurescu, Ștefan Sfetcovicĭ, Zlate Pop, Velciu Chelciu, Simion Popov, V. Dimitriu, I. Berendeĭ, ..., C. Mândreanu, Mitre sin Voicu, Marinache Cosma, Ioan Pop, Anghel sin Andreĭ, Eŭ Hristea sin Pop, Apostolis Anastasiŭ, Petre Croitorul, ..., Nicolae Sava, Dimitrie Christea, Anghelovicĭ, I. Teodorescu, N. Burdeanu, Ioniță Ioan, Hristache Nicol. Popescu, Petrache Nicolaŭ, Stoian Boiangiu, Ilie Stoian, Anastasie Crăciunescu, Răducan Cojocaru, Ioan Stefan, Păun Niculcea, Mitrache Cojocaru, Ioan Băcanu, Ion Popescu, Tudor Dicu, Gheorghe Neacșu, Ștefan Ioanid, Alecu Neacșu, C. Chirițescu, Nasta Staicu, Tănase sin Dobre, Pantilei Nicolae, Gavrilă Ence, P. Hristu, Paraschiv Oienescu, Ilie Prăvu, Stan Bunescu, Alexe Văș..., Gheorghe Slugitorul, Păun Spirciu, Petco Boiangiu, Teodorache Petcovicĭ.

(Resoluție:) Domnul Ministru din Lăuntru va luà în băgare de seamă această jalbă și va face cele de cuviință.

Presidentul Guvernuluĭ, † Neofit, Mitropolit Ungrovlachieĭ.— 1 Iulie.

No. 577. 1848 Iunie 26.

Raportul No. 3.256 al Administrațiuniĭ de Vâlcea către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-RomâneScĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al trebilor din Năuntru,

La adresa Domnieĭ-voastre cu No. 3.415, primită prin ștafetă astădĭ, la ceasurile 7 de dimineață, am onoare a vě rĕspunde, că toțĭ locuitoriĭ județuluĭ și aĭ Capitaleĭ din această administrație se află petrecênd în liniște și îndeletnicindu-se cu câmpeneasca lor muncă.

Că dintre toțĭ amploiațiĭ administrativĭ și judecătorescĭ, numaĭ

d. Panait Copcea, judecătorul tribunalului local și d. Nae Poenaru, procurorul, se află strămutați de la posturile d-lor maĭ nainte de ḑiua 11 Iunie, spre marginile hotarului Austrieĭ, adecă la punctul Câinenĭ; iar ceĭ-lalțĭ se află restatorniciți la posturile lor, îndeletnicindu-se în ascultarea poruncilor Guvernuluĭ, fără a se cunoasce cea maĭ mică împotrivire saŭ împedicare din parte-le.

No. 577. 1848 Iunie 26.

Iar poporul județuluĭ se bucură de noua Constituție proclamată lor.

Că toate acturile Guvernuluĭ slobodite prin această Administrație n'a primit zăbavă maĭ multă în a canțelarieĭ lucrare, decât numaĭ un termen de patru, saŭ cel mult șease ceasurĭ, și îndată li s'aŭ proclamat tuturor locuitorilor de obște.

Că întru ceea ce se atinge de persoana Maioruluĭ Paznaski, Administrația aceasta nu are cea maĭ mică sciință, și nicĭ că s'a arătat în acest cuprins.

Ast-fel, Domnule Ministru, avețĭ toată încrederea că Administrația, sciind să-șĭ prețuească datoriile eĭ, sciind iarășĭ să însufle noroduluĭ pace și liniște, ce după tot dreptul cuvînt meritează a o avé, are bună nădejde că lucrările sale vor avé o întindere potrivită cu dorința Guvernuluĭ.

Aceasta și nu lipsesc a-ĭ raportui iarășĭ prin într'adins ștafetă.

Salutare și frăție.

Administratorul județuluĭ Vâlcea, C. Cerchez.

No. 3.256.

Proclamațiunea No. 118 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Româneseĭ.

No. 578. 1848 Iunie 26.

(Foae vol. Acad.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Timpiĭ de robie aŭ trecut, și țiganiĭ astăḑĭ sînt frațiĭ noștri. Guvernul provisoriŭ, în puterea jurămîntuluĭ făcut pe Câmpul Libertățiĭ (Câmpul Filaret), îĭ declară liberĭ prin voința poporuluĭ Român și așteaptă de la stăpâniĭ lor dovadă de patriotism și de dragoste pentru dreptate și frăție. Mulțĭ dintr'înșiĭ, nemaĭ așteptând decretul Guvernuluĭ, aŭ și liberat robiĭ lor, fără a pretindà vre-odată despăgubire de la Stat. Guvernul provisoriŭ, în numele luĭ Dumneḑeŭ, învită pe toțĭ aceia ce maĭ aŭ robĭ a urmà și eĭ această

No. 578. 1848 Iunie 26.

frumoasă și creștinească pildă. Iar pe toți aceia ce-ĭ va ertà cugetul ca să ieà banĭ, pe suflet de om, Guvernul îĭ poftesce a se îndreptà cât maĭ în grabă către Comisia orînduită pentru aceasta cu documentele doveditoare de câțĭ robĭ aŭ; și acea Comisie le va da adeverință de numĕrul țiganilor, pentru carĭ vor avé a se despăgubì la deschiderea obștesciĭ Adunărĭ. Țiganiĭ sînt slobodĭ a se îndreptà asemenea către acea Comisie, spre a primì de la Guvern cărțĭ de slobodenie.

Pe lângă aceasta, fiind spre folosul țiganilor din casele particularilor a-șĭ căutà din vreme slujbă cu simbrie, ca să nu rĕmâie toțĭ de odată pe drumurĭ și fără pâne, și cerênd și dreptatea să nu rĕmâie și stăpâniĭ lor de odată fără slugĭ, Guvernul provisoriŭ hătărĕsce ca până la 10 Iulie să urmeze toțĭ țiganiĭ a slujì tot pe la casele stăpânilor lor, precum slujiaŭ și până acum, însă stăpâniĭ lor sînt însciințațĭ că bătaia este desființată, și că de acum înainte vor avé să-ĭ trateze cu omenie, căcĭ, urmând într'alt chip, vor perde tot dreptul de despăgubire către Stat.

Comisia se va alcătuì de treĭ membri: d. Cesar Boliac, d. Petrache Poenaru și părintele Ioan Egumenul de la Snagov.

D-lor vor alcătuì o masă și vor presentà raport pentru cheltueala cancelarieĭ. Lucrările comisieĭ vor începe la 28 Iulie.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ, Chr Tell, Ștefan Golescu, N. Bălcescu, I. C. Brătianu, A. G. Golescu.

Bucurescĭ.
No. 118.

(Sigiliul Guvernuluĭ provisoriŭ.)

No. 579. 1848 Iunie 26.

Adresa No. 138 a Loc-țiitoruluĭ șef al gvardeĭ naționale C. Aristia către Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine.Act Rev. 88. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăție.

Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Cu cinste se supune la întărirea Guvernuluĭ provisoriŭ însemnare de cheltuelile urmate în trebuința gvardeĭ naționale, pentru carĭ rog să binevoițĭ a chibzuì slobodirea banilor, atât pentru lucrurile carĭ se fac, precum și pentru cele ce urmează pe

fie-care lună statornice, după proiectul încheiat prin decretul cu No. 60 de la 21 ale aceeiaşĭ ḑi.

No. 579. 1848 Iunie 26.

Salutare, frăţie.

Pentru Şeful gvardieĭ, C. Aristia.

(Resoluţie:) La delă, fiind lucrarea făcută la hârtia primită la No. 113.

Însemnare.

	Leĭ	Par.
Pentru facerea a 500 lăncĭ câte $5^1/_2$ sf. una, face	6.175	—
Pentru dregerea a 180 puscĭ stricate, una peste alta, face	4.050	—
Pentru facerea a 12 tobe, face	2.298	—
Pentru facerea a 6 standardurĭ		

Statornice.

Pentru 12 toboşarĭ de fie-care câte leĭ 80 pe lună, cu mâncarea, îmbrăcămintea, şi şederea de la sine, fac	960	—
Remontul tobelor pe lună	27	—
Leafă pe lună a cheltueliĭ canţelarieĭ	250	—
Leafă a patru scriitorĭ, un pomojnic 180, reghistrator 180, doĭ scriitorĭ câte 130, fac peste tot. . .	620	—
Pentru odăiaşul canţelarieĭ pe lună câte	63	—

Pentru Şeful gvardeĭ, C. Aristia.

Jurămîntul membrilor Comisieĭ ostăşescĭ judecătorescĭ pentru fapta de la 19 Iunie.

No. 580. 1848 Iunie 26.

(Orig. Acad.)

Jurămînt.

Mĕ jur pe sfîntul nume al prea puternicuiuĭ Dumneḑeŭ, şi pe cinstea mea, că voiŭ judecà cât maĭ bine, după înţelegerea mea şi după cuget şi că nu este nicĭ o pricină saŭ părtinire, care să mĕ facă a ascunde adevĕrul.

Presidentul	Comisieĭ,	Colonel	Pleşoianu.
Asesor	„	Maior	Racotă I.
„	„	„	Mavrocordat.
„	„	Căpitan	Ciocârlan.
„	„	„	Serghie.
„	„	„	Hagiopol.
„	„	„	Dimitrescu.

În faţa mea s'a săvîrşit acest jurămînt, care s'a iscălit de d. Comisarĭ, după cum se vede maĭ sus.

Preotul sf. bis. Creţulescu, (Nedescifrabil).

No. 581.
1848
Iunie 26.

Protocolul făcut de D. Ciocârdia, judecătorul de instrucție al Comisieĭ ostășescĭ judecătorescĭ, pentru fapta de la 19 Iunie.

(Orig. Acad.)

Protocol.

Astă-dĭ Sâmbătă, 26 Iunie, anul 1848, în urmarea decretuluĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, No. 73, din 21 ale acesteiașĭ lunĭ Iunie, s'a alcătuit Comisia ostășească judecătorească asupra domnuluĭ Colonel Ioan Odobescu, fost Șef al oștirilor, asupra domnuluĭ Colonel Ioan Solomon, Comandirul polculuĭ No. 3, și asupra domnuluĭ Maior Grigore Lăcusteanul, Comandirul batalionuluĭ No. 2, din acelașĭ polc No. 3, datĭ sub judecată ostășească pentru învinovățire că aŭ atacat pe Guvern, puindu-l la arest, și că din aceasta a isvorît tristul resultat de a se vedé pentru întâiașĭ dată frate armat înprotiva frateluĭ sĕŭ.

La această comisie s'aŭ aflat față dumnea-lor, și anume, însă:

Presidentul	Comisieĭ	domnul	Colonel	Pleșoianu.
Asesorĭ	„	„	Maior	Mavrocordat.
„	„	„	Maior	Racotă.
„	„	„	Căpitan	Serghie.
„	„	„	„	Ciocârlan.
„	„	„	„	Hagiopol și
„	„	„	„	Dimitrescu.

De către comisie s'aŭ luat în băgare de seamă maĭ întâiŭ hârtiile următoare, însă:

1. Decretul Guvernuluĭ No. 73, a căruia cuprindere se vorbì maĭ sus.

2. Act din partea domnuluĭ General Tell, membrul Guvernuluĭ provisoriŭ, arătător că d. Odobescu l-a împins la arest în cel maĭ neomenos mod, ș. c. l., vedĭ foaia No. . . .

3. Act din partea domnuluĭ Alexandru Gheorghe Golescu, Secretar al Guvernuluĭ, arătător de felul arestăriĭ dumi-sale și al celor-lalțĭ membri aĭ Guvernuluĭ ș. c. l., vedĭ foaia No. . . .

4. Înscrisă mărturie din partea a cincĭ cinurĭ de jos ostășescĭ din polcul No. 3, însă doĭ unter-ofițerĭ și treĭ soldațĭ, carĭ arată că întâiŭ aŭ început soldațiĭ a slobodì focurĭ și apoĭ a început popolul a da cu pietre într'înșiĭ, ș. c. l., vedĭ foaea No. . . .

După ce s'aŭ cetit aceste hârtiĭ, aducêndu-se foștiĭ foncsionerĭ

ostășescĭ înaintea Comisieĭ, cărora cetindu-li-se în auḑ însemnatele maĭ sus acte, și făcêndu-li-se cuviincioasele întrebărĭ, aŭ rĕspuns cele ce se vĕd înainte în tacrirurile d-lor, unde șĭ-aŭ însemnat și numele cu însășĭ mâna d-lor.

No. 581. 1848 Iunie 26.

Judecător de instrucție, D. Ciocârdia.

Depositiunea Coloneluluĭ Ioan Odobescu, despre atentatul de la 19 Iunie.

No. 582. 1848 Iunie 26.

(Orig. Acad.)

Tacrirul d. Ioan Odobescu, fost Șef al oștirilor.

Întrebarea 1. Cum te cheamă?

Rĕspunsul 1. Numele meŭ este Ioan Odobescu, ales de popol Ministru al Răsboiuluĭ și recunoscut prin multe decrete ce am primit de la Guvernul provisoriŭ; iar maĭ nainte numit de fostul Domn Gheorghe Bibescu Șef al oștirilor, încunosciințat de aceasta prin adresul d-luĭ Ministru din Lăuntru.

Într. 2. De câțĭ anĭ eștĭ, de ce nație eștĭ și de care religie țiĭ?

Rĕsp. 2. Sînt de anĭ cincĭ-ḑecĭ și cincĭ, sînt de neam român, sînt de legea bisericiĭ rĕsărituluĭ.

Într. 3. Te-aĭ spovedit, te-aĭ cuminecat în toțĭ aniĭ, asemĕnat sfintelor dogme?

Rĕsp. 3. În toțĭ aniĭ și m'am spovedit și m'am cuminecat, afară numaĭ din anul acesta.

Într. 4. Din care județ și din ce sat saŭ oraș eștĭ?

Rĕsp. 4. Sînt născut în orașul Bucurescĭ.

Într. 5. Însurat eștĭ, aĭ familie, copiĭ, și ce avere aĭ mișcătoare saŭ nemișcătoare?

Rĕsp. 5. Sînt însurat, am soție, am copiĭ, am și avere mișcătoare și nemișcătoare, atât moștenire de la părințĭ cât și agonisită și cumpĕrată cu strădaniile mele.

Într. 6. Aĭ maĭ fost altă dată dat subt judecată și pentru ce învinovățire; în carĭ slujbe de ale Statuluĭ te-aĭ maĭ aflat după vremĭ, politicescĭ saŭ ostășescĭ?

Rĕsp. 6. N'am maĭ fost nicĭ odată subt judecată, ci din protivă tot-deauna am avut dobândite laude, rangurĭ și mulțumirĭ, atât de la împĕrățiile străine, cât și aicĭ în patria mea în vremea Guvernuluĭ vremelnic rusesc, subt presidenția Generaluluĭ Kisselef, în vremea Domnuluĭ Alexandru Dimitrie Ghica, precum și în domnia încetată a Domnuluĭ Gheorghe Dimitrie Bibescu.

No. 582.
1848
Iunie 26.

Într. 7. Guvernul provisoriŭ, prin decretul No. 73 din 21 Iunie curgĕtor, te-a dat subt judecată ostăşească pentru învinovăţire, că d-ta, întovărăşit de d. Colonel Solomon, Comandirul polculuĭ No. 3, şi de d. Maior Lăcusteanu, Comandirul batalionuluĭ No. 2 din acelaş polc, avênd împreună şi comenḑĭ soldăţescĭ înformate de infanterie, la 19 Iunie aţĭ atacat chiar pe acest Guvern provisoriŭ în palatul sĕŭ, puindu-l la arest, care nelegiuire a adus tristul resultat de a se vedé pentru întâiaşĭ dată frate armat în protiva frateluĭ sĕŭ; că aţĭ comandat foc asupra palatuluĭ şi asupra popoluluĭ suveran; înfăţişând judecăţiĭ spre dovadă la aceste şi treĭ înscrisurĭ, unul din partea d. General Tell, membrul Guvernuluĭ, altul din partea d. Alexandru Gheorghe Golescu, Secretar al Guvernuluĭ, şi celă-lalt din partea a cincĭ cinurĭ de jos ostăşescĭ, doĭ unter-ofiţerĭ şi treĭ soldaţĭ, carĭ înscrise se cetiră acum în faţa şi auḑul d-tale, afară din tristele rĕmăşiţe a şeapte cetăţenĭ omorîţĭ şi alţĭ şease răniţĭ, ale căror morminte şi rănĭ staŭ în vederea obşteĭ. În urma acestora judecata întreabă pe d-ta să arăţĭ care pricină te-a îndemnat către o asemenea faptă a blestemuluĭ şi cu cine alţiĭ, afară din pomenitele douĕ feţe ostăşescĭ, aĭ maĭ fost înţeles şi implicat, unde se află acuma aceĭ tovarăşĭ aĭ d-tale? aicĭ în Capitală? aicĭ în pămîntul nostru? Sînt dintre fiiĭ sĕĭ? dintre cinurile ostăşescĭ? dintre ceĭ politicescĭ? Saŭ sînt dintre străinĭ, din niscare-va vrăjmaşĭ din afară aĭ patrieĭ? Arată adevĕrul înaintea dreptăţiĭ, nu ascunde nimica, dacă eştĭ fiŭ al RomânieĬ şi dacă se maĭ află în inima d-tale vre-o scânteie de iubire de patrie. Nu aĭ a te teme de moarte, negrul sĕŭ nume nu va maĭ fi scris în condicele Românieĭ, dar încă mărturisind d-ta adevĕrul şi dând pe faţă pe orĭ-carele alt complotist şi concugetător la fapta ce aĭ săvîrşit-o, judecata te încredinţează că veĭ aflà multă îndurare la mărinimia Guvernuluĭ provisoriŭ şi a popoluluĭ suveran a nu te osândì pre cât meritezĭ.

Rĕsp. 7. Nicĭ odată n'am avut cuget a doborî Guvernul, pentru că n'am avut nicĭ un fel de dorinţă pentru slujbă în această epocă, şi aceasta o pot mărturisì ceĭ ce guvernaŭ în ḑiua de 11 Iunie; când la palat s'a strigat: jos Ministerul, eŭ atuncia am vrut să descing sabia, norodul însă luându-mĕ pe mânĭ şi purtându-mĕ toată curtea îmĭ strigà, ura; după aceasta suindu-mĕ sus şi vĕḑênd pe d. Brătianu, ĭ-am ḑis ca să se orînduească altul în locu-mĭ, fiind-că eŭ nu voesc să-mĭ maĭ ţiŭ postul, când d. Brătianu, împreună cu alţiĭ pe carĭ nu-ĭ pot ţiné minte, m'a poftit să rĕ-

No. 582.
1848
Iunie 26.

mâĭ macar până a doua ḑi, pentru a se ţiné buna orînduealâ în oraş, fiind că toţĭ sînt osteniţĭ, la care înduplecându-mĕ am chemat pe d. Căpitan Mavrocordat, dându-ĭ cuviincioasele poruncĭ pentru paza buneĭ orînduelĭ asupra ţineriĭ linişteĭ în Capitală. De acolo am mers acasă, în urmă la Dep. din Lăuntru şi apoĭ am umblat toată noaptea pe uliţele politieĭ, visitând strejile şi pe la casarmă, făcênd tot ce trebuesce făcut de o căpetenie ostăşească la asemenea împrejurărĭ.

Pe la 9 ceasurĭ, a doua ḑi, am chemat pe d. Colonel Voinescu I, aflându-mĕ în pat acasă obosit de multa trudă a umbletuluĭ nopţiĭ, l-am poftit de mĭ-a scris demisia, maĭ poftindu-l să o şi ducă la Guvern. În puţin după aceasta m'am pomenit viind la mine d. Costache Creţulescu, D. Brătianu, D. Costache Rosetti, rugându-mĕ în genuchĭ ca să primesc a rĕmâné în postul meŭ măcar încă douĕ ḑile, avênd de ajutor la aceasta şi chiar pe soţia mea, ce alergase împreună ca să le sprijine cererea spre a mĕ înduplecà. Le-am primit în sfîrşit cererea, cu condiţia însă numaĭ pentru douĕ ḑile, căreia făgăduelĭ am şi rĕmas credincios, îmbrăcând îndată a treia ḑi haine civile, când mergênd la Depart. din Lăuntru în această haină, ĭ-am arătat că am scăpat de greaua sarcină a rĕspunderiĭ cu care eram înpovărat.

A doua ḑi după aceasta, auḑind că voiesc să vie la mine domniĭ ofiţerĭ ca să mĕ vaḑă, am socotit de cuviinţă a-ĭ primi iarăşĭ în mundir, iar nu în haine civile, şi îmbrăcându-mĕ îndată a venit atuncĭ şi d. Manolache Florescu ḑicêndu-mĭ din partea Preaosfinţieĭ sale părinteluĭ Mitropolit ca să merg la Preaosfinţia sa. În vremea aceasta a venit la mine şi d. Colonel Ioan Florescu, după d-luĭ îndată şi d. Costache Creţulescu cu d. Ioan Brătianu, ḑicêndu-mĭ să merg la Depart., ca împreună apoĭ să mergem cu toţĭ la Preaosfinţia sa. Eŭ le-am rĕspuns că ca un om slobod mĕ duc d'a dreptul la Preaosfinţia sa şi d. Creţulescu mĭ-a făgăduit să meargă şi d-luĭ cu mine, când coborîndu-ne jos am ḑis, ca d. Florescu să meargă cu d. Brătianu, iar eŭ cu d. Creţulescu. Însă d. Brătianu a ḑis d-luĭ Creţulescu că nu poate merge d'a dreptul la Mitropolitul fără de ceĭ-lalţĭ conlucrătorĭ aĭ d-sale, ca împreună cu toţĭ să vie acolo de la Depart. din Lăuntru.

Atuncĭ eŭ m'am pus cu d. Florescu într'o trăsură şi am mers drept la Preaosfinţia sa, unde se aflaŭ şi alţĭ boerĭ. Peste puţin a venit şi d. Solomon cu câţĭ-và din domniĭ ofiţerĭ, când Preaosfinţia sa ne-a spus că Domnul Gheorghe Bibescu a abdicat şi a şi plecat,

No. 582.
1848
Iunie 26

ḑicêndu-mĭ că Prea sfinţia sa erà gata a veni cu domniĭ ofiţerĭ, spre a mĕ înduplecà ca iarăşĭ să primesc comanda oştirilor; am rĕspuns Prea sfinţieĭ sale că sînt gata a jerfi orĭ-ce spre a păzi liniştea şi buna orînduealǎ, chezeşuind că spre dovadă nicĭ soţia nicĭ copiĭ meĭ nu se vor mişcà din casa părintească. Şi întorcêndu-mĕ către d. Solomon şi la domniĭ ofiţerĭ le-am ḑis ca, păzind buna rînduealǎ, să se ducă la casarmă, rĕmâind eŭ împreună cu ceĭ-lalţĭ boerĭ întru aşteptarea d-lor Ministri, când de odată m'am pomenit cu o strigare din norod: Jos Odobescu, jos Mitropolitul. În aceste strigărĭ aŭ sosit şi domniĭ Ministri cu toţĭ ceĭ-lalţĭ şi s'a strîns o mulţime de norod, trăgêndu-se şi clopote pe la unele biserici, şi suindu-se sus aŭ îndemnat pe Prea sfiinţia sa să ieà crucea şi să easă în balcon, unde a şi cetit un decret, prin care se numià Prea sfinţia sa President al Guvernuluĭ provisoriŭ şi eŭ Ministru al Răsboiuluĭ. După aceasta, coborîndu-mĕ de la Mitropolitul ca să mĕ duc acasă, mĭ-a ḑis d. Voinescu II că Guvernul şi domniĭ Ministri voiesc a merge la casarme şi să poruncesc ca toţĭ domniĭ ştabĭ şi oberĭ ofiţerĭ să se afle strînşĭ acolo. Şi eŭ am poruncit să fie strînşĭ la o casarmă de la 6 până la 7 ceasurĭ, şi la alta de la 7 până la 8.

Pe la $5^1/_2$ ceasurĭ după amiaḑĭ, în aceeaşĭ ḑi, am primit un curier de la Colonelul Engel din Brăila, că s'ar fi aflat din scrisorĭ particulare, că sînt să treacă trupe străine în Prinţipat şi cerêndu-mĭ poruncă de urmare.

Îndată m'am dus la Departamentul din Lăuntru spre a le arătà acest raport, dar n'am găsit pe nimenĭ şi aflând că d. Ministru din Lăuntru se află acasă încă şi cu alţiĭ, m'am dus la d-luĭ şi ĭ-am arătat acestea, ḑicêndu-mĭ că şi d-luĭ a primit asemenea ştafetă, şi fiind vremea înaintată am întrebat, dacă nu trebue să daŭ de scire la casarmă spre a nu ne maĭ aşteptà, şi a ḑis prea bine, vom merge altă dată, iar noĭ am mers la Departament şi de acolo la Prea sfinţia sa spre a-ĭ arătà aceste noutăţĭ; acolo s'a hotărît ca a doua ḑi să se adune toată oştirea din Capitală împreună cu popolul şi cu garda naţională în Câmpul Filaretuluĭ, ca să săvîrşească jurămîntul, pentru care poruncind a rĕmâné în Capitală numaĭ pompieriĭ spre paza buneĭ orînduelĭ şi pentru vre-o întîmplare de foc, iar a doua ḑi s'a şi adunat oştirea la locul şi ceasul hotărît, unde a şi săvîrşit jurămîntul.

Se aşteptà în acele ḑile şi sosirea d-lor membri şi Ministri de peste Olt, cărora în seara de 11 Iunie, după sfătuirea ce am

avut la Departament, s'a chibzuit a se însciinţa că Domnul Gheorghe Bibescu a primit Constituţia şi d-lor să vie cât maĭ în grab, şi roata să se întoarcă la Islaz, unde să aştepte a mea poruncă, iar dorobanţiĭ şi alţiĭ ce se vor fi maĭ strîns să se sloboadă a merge pe la casele lor; peste câte-và ḑile aŭ sositără şi d-lor. În aceeaşĭ ḑi, după amiaḑĭ, a venit d. Teologu la mine, ḑicêndu-mĭ că unde a prânzit astăḑĭ, l-aŭ salutat toţĭ de Maior, cerênd povaţa mea ce trebue să facă. I-am rĕspuns că la asemenea vremĭ nu sînt în stare să daŭ povaţă nicĭ mie nicĭ copiilor meĭ, şi fie-care să se sfătuească pe sine, pe cum îl va luminà Dumneḑeŭ.

No. 582. 1848. Iunie 26.

A doua ḑi a venit d. Solomon, ḑicêndu-mĭ că are să-mĭ vorbească, ĭ-am rĕspuns că n'am a vorbì cu nimenia decât a poruncì la câte se atinge de disciplina ostăşească.

La 18 ale acesteia, după ameaḑă, m'am dus la casarma cavaleriei, maĭ mult pentru a deslușì porunca ce o dădusem a nu eşì nimenĭ din casarmă şi pentru care uniĭ din domniĭ ofiţerĭ mĭ-aŭ adus reclamaţiĭ, că nu-ĭ lasă d. Mavrocordat să iasă de acolo. Şi strîngênd pe toţĭ domniĭ ofiţerĭ câţĭ se aflaŭ acolo, le-am ḑis că cuprinderea porunciĭ n'a fost ca să nu lase pe nimenĭ din casarmă, ci numaĭ cu voia Comandiruluĭ, ca să scie unde fie-carele se află. De acolo m'am dus pe jos la d. Lenş, ce se aflà bolnav în căsuţa de la grădina casarmeĭ, fiind-că mĕ rugase maĭ dinainte a-ĭ spune când trebue să-şĭ deà dimisia, ḑicêndu-ĭ că acuma poate a-şĭ da dimisia, şi că să ceară forma de la Polcovnicul Garbaski, şi că Guvernul are dorinţă şi îngrijesce a rĕsplătì pe toţĭ carĭ aŭ slujit ţĕriĭ; m'am rugat apoĭ să-mĭ deà un vistavoiŭ ca să-mĭ cheme pe iuncărul Magheru la poarta casarmeĭ, ca să-ĭ vorbesc când voiŭ trece p'acolo, dar nu l-am găsit. Ceea ce erà să ḑic Magheruluĭ este aceasta că: când am venit la casarmă, am vĕḑut un iuncăr carele, îndată ce m'a zărit, a dat fuga în lăuntru şi că acel iuncăr am socotit că este d-luĭ. Şi găsind pe d. Praporcic Răctivanul, ĭ-am ḑis să cerceteze şi să afle cine este acel iuncăr, şi să-ĭ spue că un ostaş nu trebue să se ascunḑă, când vede pe şefiĭ sĕĭ. De acolo m'am dus la casarma infanterieĭ, şi ḑicêndu-le că am băgat de seamă că santinelele nu şĭ cunosc datoriile şi că, când noaptea merge cine-và la casarmă să se întrebe de santinelă cine este, şi după darea rĕspunsuluĭ să cheme caraula afară, şi atuncĭ să lase pe aceĭ nacialnicĭ a intrà, după formele ce mĕ voiŭ maĭ ocupà maĭ în urmă, şi de acolo m'am dus la dejurstvă, de la dejurstvă, întorcêndu-mĕ acasă, şi trecênd podul, am găsit pe d. doctor Vitman în uliţă, carele

No. 582. 1848 Iunie 26.

venise de la Câmpulung, și vĕḑêndu-l m'am poprit ca să-l întreb, dacă Măria Sa fostul Domn a trecut peste graniță, și tot de odată l-am întrebat și pentru bolnaviĭ din spitalul milițieĭ și mĭ-a rĕspuns că bolnaviĭ s'aŭ îmmulțit de boala holeriĭ și că pricina este mâncarea lucrurilor de post, și m'am dus acasă, și pe seară m'am dus la palatul cel vechiŭ, unde erà a se strînge mădularele oblăduiriĭ și Ministriĭ, și găsind (pe cine, nu țiŭ minte), unul dintre d-lor, mĭ-a ḑis că strîngerea d-lor o să se facă la Depart. din Lăuntru, și că d-lor îndată ce vor isprăvì vor venì acolo, iar eŭ m'am dus la Depart., unde găsind pe d. Ministru din Lăuntru și vre-o câțĭ-và dintre d-lor domniĭ proprietarĭ, ce vorbiaŭ pentru decretul ce se dedese în acea ḑi asupra proprietățiĭ. Și am întrebat pe d. Ministru, dacă acest decret s'a dat maĭ întâiŭ în chibzuirea Ministrilor, și mĭ-a rĕspuns că nu. Și iarășĭ l-am întrebat dacă, ca un Ministru rĕspunḑător, o să deà acel decret în cunoscința publiculuĭ, și mĭ-a rĕspuns că o să maĭ întrebe pe Guvern, voind să se și ducă; iar eŭ l-am poprit, ḑicêndu-ĭ că domniĭ membriĭ Guvernuluĭ o să vie acolo ca să conlucreze, și vĕḑênd că întârḑiează venirea d-lor, am ḑis d-luĭ Ministru din Lăuntru să trimiță pe cine-và să întrebe, de sînt să vie d-lor saŭ să ne ducem noĭ acolo, și ne-a dat rĕspuns că o să vie.

Între alțĭ proprietarĭ și arendașĭ se aflà și d. Duca, carele venise Joĭ dimineața la mine, împreună cu altul necunoscut, când se aflà și d. Câmpineanu, și carele, înfocat fiind de bucuria prefaceriĭ acesteĭ țĕrĭ, a început să strige lăudând aceste fapte, în cât mĭ-a fost teamă să nu mi se sperie copiiĭ; și cunoscêndu-l din acea ḑi cu atâta aprindere, l-am tras la o parte și ĭ-am ḑis că, de are a vorbì Guvernuluĭ ce-và, să-ĭ vorbească liniștit, iar nu precum a vorbit la mine.

După aceasta aŭ sositără și domniĭ membriĭ Guvernuluĭ și intrând și eŭ în lăuntru cu vre-o câțĭ-và dintre proprietarĭ, am arătat că socotesc că trebue a se da aceasta maĭ întâiŭ în chibzuirea Ministrilor, ca uniĭ ce sînt rĕspunḑĕtorĭ, și mĭ-aŭ rĕspuns că vor poprì aceasta și până mâne vor chibzuì.

Eŭ, ca un Ministru al Răsboiuluĭ, unde nu trebue a se împedicà trebile oștiriĭ, ceream de la Guvern a slobodì un decret, când nu țiŭ minte, prin care se maĭ numească pe cine va găsì de cuviință, spre a purtà poruncĭ oștiriĭ la orĭ-ce întîmplare, și a trecut în altă odae cu mine unul din domniĭ Secretarĭ, mi se pare

că d. Bălcescu, de a scris câte-vâ însemnărĭ de ale oștiriĭ, în carĭ se cuprindeà și numirea unuĭ nacialnic la orĭ-ce întîmplare.

No. 582. 1848 Iunie 26.

Iar în seara de 18, după vorbirea făcută maĭ sus, m'am dus acasă destul de târḍiŭ, m'am pus la masă și după masă mĭ-am adus aminte de cele ce vorbisem cu doctorul Vitman, pentru a da soldaților carne în loc de post și am poruncit să-mĭ pue caiĭ și mĭ-aŭ rĕspunseră că droșca este stricată și dată la meșter. Atuncĭ am chemat pe vistavoiŭ, l-am trimes la d. Solomon ca să facă bine a-mĭ trimite droșca dumi-sale, avênd trebuință să viŭ la casarmă. Îndată ce a sosit droșca, m'am și dus și am trecut prin Curtea Arsă, când se luminà de ḍiuă, și am băgat de seamă că din douĕ santinele ce păzesc zidul în curtea temniței, una era dintre ostașĭ și alta din gvardia națională.

Am stătut și am poruncit să-mĭ cheme pe unter-ofițerul ce erà peste garda națională de acolo, și a eșit un nălban ce fusese în oștire la cavalerie și se slobodise din slujbă; l-am întrebat din a cuĭ poruncă a rînduit santinelă din gardă acolo, și mĭ-a rĕspuns că după porunca d. Colonel Crețulescu, și m'am dus la casarmă unde am dojenit pe dejurna peste caraule din acea ḍi, căcĭ la un asemenea delicat post urmà a mĕ încunosciințà și pe mine de prefacerea ce s'a făcut, și mĭ-a rĕspuns că și el așà a găsit de la altul. După aceasta am intrat în odaia din stânga, unde mi se pare că locuesce roata 1-ia; am găsit pe oameniĭ roțiĭ dormind și fetfeibelul ce erà în picioare cu alțĭ câțĭ-vâ unterĭ-ofițerĭ, voind a-ĭ deșteptà, ĭ-am poprit, și le-am ḍis că am venit să-ĭ îndemn a mâncà carne, căcĭ din pricina postuluĭ se bolnăvesc soldațiĭ, și că pentru aceasta voiŭ scoate și blagoslovenia Prea sfinţieĭ sale. Și eșind în curte, am poruncit d-luĭ Solomon, ca îndată să poruncească a da carne câte o litră de om peste porția ce le da de post de către contracciŭ, și că li se va plătì deosebit de la dejurstvă. Iar la vre-o câțĭ-vâ din domniĭ ofițerĭ ce se aflaŭ acolo, le-am ḍis ca să îndemne pe cinurile de jos să mănânce carne.

De acolo mergênd pe jos cu d. Solomon și apropiindu-ne de locuința d-luĭ mĭ-a ḍis să poftesc sus ca să vorbim ce-vâ, și suindu mĕ mĭ-a arătat că are sciință că vin douĕ roate cu d. Pleșoianu și cu dorobanțiĭ de peste Olt; trebue să ne grăbim a întîmpinà acest rĕŭ, că de vor sosì, o să facă o mare turburare și că o să fim de rîsul lumiĭ, și că aceasta este lucru de întîmpinat, arestuind pe treĭ persoane, Magheru, Tell și Eliad, și eŭ ĭ-am rĕspuns că nu cunosc inimile acestor oamenĭ, fiind-că nicĭ odată n'am

No. 582.
1848
Iunie 26.

trăit cu d-lor în de aproape alianță, dar cunosc pe d. Boleac, care are inimă rea și că trebue și acesta arestat. Iar d. Solomon mĭ-a rĕspuns că nicĭ fisionomia acestuĭ om n'o cunoasce, și eŭ ĭ-am ḑis că îl voiŭ arătà atuncĭ.

Eŭ însă, pentru a ține liniștea ce am făgăduit în genunchĭ înaintea Preaosfinţieĭ Sale Părintele Mitropolit, am și hotărît, maĭ vîrtos dându-mĭ maĭ multă bănueală, că această oștire vine în Capitală fără sciința mea, și ĭ-am ḑis, că deseară, la 19 ale acesteia, să-mĭ pregătească 10 soldațĭ fără nicĭ un fel de armă și 30 înarmațĭ, sub comanda vre-unuĭ ofițer ce are credincios, și să ḑică la vre-unul din cunoscuțiĭ d-luĭ ca să spuie deputaților aleșĭ din partea proprietarilor, ce erà în ḑiua aceea să meargă la membriĭ Guvernuluĭ ca să primească rĕspunsul ce li se făgăduise seara, și să ceară soroc până la 10 ceasurĭ seara, când vor aduce rĕspuns, de se mulțumesc proprietariĭ de punerea la cale ce făcuse Guvernul; când atuncĭ ne vom aflà și noĭ acolo și, suindu-ne sus cu aceĭ 10 soldațĭ nearmațĭ, să punem mâna pe acele treĭ persoane și să-ĭ dăm în mâna acelor 30 soldațĭ armațĭ, ca să-ĭ ducă la casarmă spre arest, carĭ mĕ încredință d-l Solomon că sînt de inimă rea și că popolul nu-ĭ iubesce, și dându-ĭ mâna ĭ-am ḑis ca să maĭ trimiță încă o roată pe care va chibzuì la casarma de cavalerie, pentru maĭ bună pază a tunurilor, și am plecat acasă și m'am pus în pat ca să mĕ odihnesc puțintel.

Tot în ḑiua aceea, fiind-că se poruncise a se strînge toțĭ d-niĭ ștabĭ și oberĭ-ofițerĭ la dejurstvă la 12 ceasurĭ, ca să mergem spre înfățișare la domniĭ membri Guvernuluĭ, despre care iĭ încunosciințasem însumĭ prin graiŭ, am plecat de acasă pe la 9 saŭ 10 ceasurĭ și m'am dus la d. Polcovnicul Voinescu, unde am tras un ciubuc, fără a-ĭ spune ce-và d-luĭ de cele ce aveam să urmăm, și luându-l pe d-luĭ ne-am dus la dejurstvă și, lucrând câte-và hârtiĭ, aŭ început și din domniĭ ofițerĭ a se strînge, când m'am pomenit și cu d. Căpitan Racotă 1-iŭ că se înfățișează și, dându-ĭ mâna, ĭ-am ḑis să deà D-ḑeŭ să ne ajute la ceea ce s'a început, și întrebându-l de unde vine, mĭ-a rĕspuns că de la Craiova, și eŭ ĭ-am ḑis că-l socotiam la Zimnicea, și iarășĭ întrebându-l unde iĭ este divisionul, mĭ-a rĕspuns că vine împreună cu douĕ roate și vre-o câțĭ-và dorobanțĭ de peste Olt, căcĭ celor maĭ mulțĭ li s'a dat drumul, și că poposesc astăḑĭ între Vadul-lat și Prisicenĭ, și că mâne sosesc în Capitală; eŭ ĭ-am poruncit ca îndată să se întoarcă înapoĭ și să ḑică d. Pleșoianu a nu se mișcà, ci să steà pe loc

No. 582.
1848
Iunie 26.

până la al 2-lea poruncă a mea. D-sa mĭ-a respuns că a fost bolnav de holeră și că este slab și nu poate să meargă; acest respuns m'a revoltat, și îndată ce a venit Solomon la dejurstvă, l-am chemat în odaia Presusdvieĭ dejurstveĭ, ĭ-am dis că ceea ce am hotărît să facem deseară, să o facem acuma, ĭ-am dis ca să poruncească la vre-un credincios ce va fi avênd a venì îndată cu comanda ce se hotărîse a venì pentru seara, iar în casarmă să aibă doue roate gata și am și plecatără noĭ la palat cu toțĭ domniĭ ștabĭ și oberĭ-ofițerĭ, unde ajungênd am intrat în sala de jos, așteptând să vie d-niĭ ofițerĭ aĭ cavaleriei, carĭ încă nu sosiră, și întâlnind pe d. Polcovnicul Crețulescu, Șeful gvardieĭ naționale, ĭ-am făcut băgare de seamă că s'a făcut greșeală, rînduind d-luĭ de pază gvarda națională la temniță, fără a se înțelege maĭ întâiŭ cu mine, căcĭ un asemenea delicat punct urmează a se păzì orĭ numaĭ de gvardie saŭ numaĭ de soldațĭ, la carĭ șĭ-a cerut excuse și că vede și însușĭ că s'a făcut greșeală.

După aceasta aŭ sosit și domniĭ ofițerĭ aĭ cavaleriei și fiind toțĭ gata, am trimis sus, pe cine nu țiŭ minte, ca să întrebe dacă toțĭ membriĭ Guvernuluĭ sînt adunațĭ a ne primì și dacă Prea Sfinția Sa Mitropolitul a venit, și mĭ-a adus respuns că sînt gata a ne primì, însă Prea Sfinția Sa Mitropolitul, pentru slăbiciunile cunoscute ce și eŭ le cunosc, n'a putut venì și nu se află aicĭ; ne-am suit sus, întîmpinându-ne toțĭ domniĭ membriĭ Guvernuluĭ în capul scăriĭ sus, ne-aŭ primit cu cea maĭ mare cinste, și am intrat în casă după d-lor toțĭ noĭ, și am dis: „Am cinstea a representà d-v. pe toțĭ domniĭ ștabĭ și oberĭ-ofițerĭ aĭ oștiriĭ, ce se află în Capitală". D-lor mĭ-aŭ respuns că sînt prea mulțumițĭ de această cinste, și aŭ început a-mĭ dice că și ceea ce erà să se publice pentru proprietate, aseară s'a îndreptat și remâne ca să se hotărască de obșteasca Adunare ce este a se face.

Asemenea le-am propus ca și oștirea ce se așteaptă să vie în Capitală să se oprească pe loc și d-lor nu mi-aŭ refusat-o, și d-lor vor poruncì, dicêndu-mĭ ca să poruncesc d-luĭ Racotă a merge însușĭ cu porunca mea; atuncĭ m-am aflat între doue nedumerirĭ că ce trebue să fac, adecă orĭ să me țiŭ de ceea ce am hotărît cu d. Solomon dimineața, saŭ să cred pe domniĭ membriĭ, ce ne primiseră așà de bine și ne-aŭ făgăduit toate câte le doriam și le propuseserăm.

Așteptând ca să se urce sus soldațiĭ ceĭ fără de puștĭ, după cum vorbiserăm, fiindu-mĭ teamă că coborîndu-ne și găsind acea co-

No. 582. 1848 Iunie 26.

mandă voiŭ da bănueală, avênd de gând, ca suindus-e soldaţiĭ sus, să ḑic d-luĭ Solomon înaintea tuturor, ca să poruncească să meargă la casarmă comanda ce din porunca mea a adus-o, şi d-luĭ nu cunoasce pentru care pricină s'a fost adus; şi eŭ hotărîsem a arătà acest al meŭ plan membrilor Guvernuluĭ, fără a arătà că d. Solomon cunoasce despre aceasta cevaşĭ.

Vĕḑênd însă că se întârḑiează, am şi eşit de vre-o câte-và orĭ din odae şi iarăşĭ m'am întors, în sfîrşit am hotărît să plec şi, eşind până în capul scăriĭ de sus, am vĕḑut o mulţime de soldaţĭ armaţĭ suindu-se pe scară în sus, şi atuncĭ m'a frapat această urmare neaşteptată de mine, m'am întors în odae unde eraŭ toţĭ, şi am hotărît să săvîrşesc aceea ce vorbiserăm dimineaţa, şi m'am adresat către d. Eliad, puind mâna pe braţul dumi-sale, şi ĭ-am ḑis: „Domnule, d-ta eştĭ arestuit“, însă cu mare blândeţe, după cum însuşĭ va puté mărturisi; iar d. general Tell şi d. Magheru, când şi cum aŭ eşitără din odae, nu cunosc şi nicĭ n'am vĕḑut. Iar cât pentru d. Boleac, nicĭ prin gând nu mĭ-a maĭ trecut, nicĭ am băgat de seamă de a fost de faţă saŭ nu.

După aceasta, dându-mĕ jos în capul scăriĭ din curte, am vĕḑut pe d. Tell încunjurat de mulţĭ ofiţerĭ şi soldaţĭ, şi ĭ-am ḑis: „Domnule, d-ta eştĭ arestuit şi poftim la casarmă subt arest“, d-luĭ descingêndu-se de sabie a dat-o unuĭ ofiţer, cuĭ nu sciŭ, şi s'a pornit să meargă la locul ce i s'a ḑis cu vre-o câţĭ-và ofiţerĭ şi cu soldaţĭ.

Îndată după aceasta, cugetul ḑicêndu-mĭ că am săvîrşit o faptă necinstită, iar maĭ vîrtos chiar în ḑiua când le-am fost representat pe d-niĭ ofiţerĭ, am hotărît să-mĭ trag înapoĭ parola ce dădusem d. Solomon şi am alergat însumĭ până în uliţa din dosul palatuluĭ, poruncind să întoarcă pe d. Tell, şi peste puţin a şi sosit în capul scăriĭ unde-l aşteptam şi am poruncit să i se deà sabia că nu maĭ este arestuit, şi îndată m'am suit sus, unde am găsit pe acea mulţime de soldaţĭ ţiind puscile la mână şi le-am poruncit ca îndată să se coboare toţĭ jos şi am fost ascultat, tot de odată ḑicênd că Guvernul este tot acela. După dînşiĭ m'am coborît şi eŭ jos şi am vĕḑut că norodul a început să se strîngă şi soldaţiĭ se apĕră puind şpanganetele înaintea lor, iar uniĭ vreaŭ să umple puscile prin curte, şi am poruncit ca nimenĭ să nu îndrăznească să încarce puşca, că va fi judecat, şi să se tragă fără cea maĭ puţină zăbavă. Atuncĭ fiind ascultat, s'aŭ strîns toţĭ soldaţiĭ în front maĭ încolo de palat spre poarta cea din dos, unde

No. 582. 1848 Iunie 26.

am vĕḑut şi pe d. Solomon lângă dînşiĭ, care voià să vie singur spre mine ce stam în scara de jos, şi eŭ ĭ-am ḑis: „Poronciţĭ să meargă soldaţiĭ la casarmă şi du-te şi dumnea-ta cu dînşiĭ“, făcêndu-ĭ semn şi cu mâna şi a şi eşit din curte pe poarta din dos iar eŭ m'am suit sus.

În această vreme s'a umplut curtea de norod, iar câţĭ vor fi fost prin prejur nu cunosc; şi după îndemnarea altora, am eşit în balcon, unde eraŭ d. Eliad şi d. Tell, şi mĭ-aŭ ḑiseră să numim Guvernul, iar eŭ ĭ-am rĕspuns că Guvernul este tot acela, iar d. Tell mĭ-a ḑis că d-luĭ se vede arestuit, şi eŭ ĭ-am rĕspuns că poate va fi auḑit, că am poruncit să-ĭ deà sabia. Când tot de odată m'am pomenit cu unul, care mi se pare că a fost d. Eliad, că proclamă numele meŭ de cĭlen al Guvernuluĭ, iar norodul a rĕspuns „ura“! După aceea aŭ proclamat numele Câmpineanuluĭ şi norodul a strigat iarăşĭ „ura“! Auḑind şi o întrebare către mine, de este bun, şi eŭ am rĕspuns că „da“, şi alte persoane s'aŭ maĭ proclamat, ale cărora nume nu ţiŭ minte. După aceasta mĭ-aŭ ḑiseră că trebue să mĕ daŭ jos la norod, şi dându-mĕ pe scară, a pus unul mâna pe epoletele mele, dar cine anume nu-l cunosc, căruia ĭ-am ḑis: „Nu necinstì mundirul, că este al ţĕriĭ“, şi îndată şĭ-a şi tras mâna după el; iar eŭ eşind la norod, m'a ridicat cu strigărĭ de „ura“, dându-mĕ din mână în mână, şi eŭ îĭ rugam să mĕ lase, căcĭ cu aceasta mĕ obosesce, şi m'am suit iarăşĭ sus, când după aceasta m'am pomenit că a venit nevasta mea cu doĭ copiĭ aĭ meĭ, băeţĭ, în salonul din mijloc pe lângă uşa balconuluĭ, şi mulţimea de norod ce stà în salon a vrut să o ridice şi pe dînsa, şi eŭ ĭ-am rugat să lase o femee, ce poate să se sperie, iar pe băiatul meŭ cel mare Alexandru, am vĕḑut că l-a ridicat. Puţin după aceasta m'am pomenit ḑicênd: „Domnule, se face omor, poruncitĭ să nu deà“, şi eŭ am rĕspuns: „Cuĭ să poruncesc, că soldaţiĭ s'aŭ duseră“; mĭ-aŭ rĕspuns că sînt în dosul palatuluĭ, şi le-am ḑis: „Duceţi-mĕ să vĕḑ pe aceĭ soldaţĭ şi le voiŭ poruncì.“ M'aŭ şi duseră în câte-và odăĭ, din carĭ n'am putut vedé nicĭ un soldat, iar d-lor tot ḑiceaŭ că se face omor, atuncĭ le-am propus să-mĭ deà voie să mĕ daŭ însumĭ jos, însă nu aŭ avut încredere în mine şi nu m'aŭ lăsat; peste puţin mĭ-aŭ adus înainte un om rănit şi sângerat pe cap, ḑicêndu-mĭ: „Veḑĭ, domnule, că se varsă sânge?“ Şi auḑind că voesc să-l trimiţă la spital, le-am propus ca să-l caute aicì, ca să nu întărîte norodul, iar eŭ am trecut în odaia din stînga de lângă salonul din mijloc, am scos şarful şi sabia, am aruncat pălăria, m'am descheiat şi m'am trântit pe o salteà ce erà lângă

No. 582. 1848 Iunie 26.

fereastra de lângă ușă, când am și hotărît în sine-mĭ a nu maĭ avé grija ce mi se încredințase de stăpânire, ci a avé numaĭ grija mea.

În vreme ce se dicea că focurile încă nu încetează, am trimis, după cerere, vre-o doĭ ofițerĭ, cu poruncă ca să nu maĭ îndrăznească a maĭ trage focurĭ, precum și poruncă în scris tot pentru aceasta, și la urmă am trimis chiar pe d. Voinescu 1-iŭ ce se aflà între noĭ, să poruncească din parte-mĭ ca să poprească de orĭ-ce rĕŭ, iar de aŭ ajuns poruncile mele la locul cuviincios saŭ nu, nu cunosc, căcĭ cine s'a dus, n'am vĕdut ca să se maĭ întoarcă. Asemenea și cine a poruncit să încarce puscile și să sloboadă focurĭ iarășĭ n'am nicĭ o sciință. In această vreme am vĕdut numaĭ pe d. Ioan Călinescu, dicêndu-mĭ că d'abià a putut răsbì până sus, căcĭ norodul erà să-l sfâșie; dar de unde venià nu sciŭ.

Iar cât pentru cele ce arată d. General Tell prin hârtia d-sale către Comisia ostășească, că așĭ fi dis că dumnea-luĭ n'are moșie, nu sciŭ nimic, căcĭ nicĭ odată n'am întrebat pe nimenĭ din d. ofițerĭ, de are saŭ nu are. Adevĕrul însă este că, când m'am coborît jos, am găsit pe d. General Tell înconjurat de maĭ mulțĭ ofițerĭ, din carĭ uniĭ strigaŭ: „Domnule, d-ta n'aĭ moșie, și cum disposezĭ de ale noastre?

Iar pentru ceea ce dice, că am vrut să modificez Guvernul, nu cunosc nimic să fi dis, și despre aceasta pot da mărturie uniĭ din d. membriĭ Guvernuluĭ ce se aflaŭ aicĭ până la sosirea celor din Valachia-mică, carĭ îmĭ propuneaŭ a mĕ însărcinà cu Ministerul, și când așĭ fi putut cere orĭ-ce alt așĭ fi voit; iar eŭ atuncĭ, luând pe d. Ministru din Lăuntru de mână, față cu alțiĭ, ĭ-am dis: „Primesc spre a ține buna rînduială în oștire, până când vețĭ avé trebuință de dînsa, și vĕ rog chibzuiți-vĕ bine spre a nu face vre-un rĕŭ țĕriĭ“. Aceste vorbe s'aŭ dis cu lacrămĭ pe ochĭ atât din partea mea, cât și din partea dumnea-lor; iar cât pentru ceea ce arată d. A. G. Golescu, arăt în cuget curat că n'am audit nimic despre aceste propunerĭ, nicĭ nu sciŭ de se afla acolo, maĭ vîrtos că pe d. Golescu nicĭ nu l cunosceam, și audind într'o seară numele luĭ de la alțiĭ carĭ conlucraŭ cu mine, l-am întrebat de este fiul d-luĭ Iordache Golescu, și mĭ-a dis că da, iar eŭ ĭ-am rĕspuns că-mĭ pare bine că-l cunoscuĭ și în persoană, că în audire îl cunoscusem din destul și cu destule laude.

Afară din d. Solomon și numaĭ în diua aceia de dimineață, n'am avut cu nimenĭ nicĭ un fel de înțelegere saŭ înclinare, nicĭ cu ceĭ

din Capitală, nicĭ cu ceĭ din lăuntrul țĕriĭ, nicĭ cu alt cine-vâ din ceĭ din afară a țĕriĭ; asemenea nicĭ cu d. Lăcusteanu n'am avut nicĭ o înțelegere, dar în diua în care s'a săvîrșit jurămîntul, vĕdêndu-l călare în front și viind acasă, aducêndu-mĭ aminte că dumnea-luĭ este slobodit din serviţiŭ, după cererea sa, prin porunca pe oștire a fostuluĭ Domn, care însumĭ am supus-o spre iscălire față cu d-luĭ, precum și o altă poruncă tot a fostuluĭ Domn, prin care i se da voie a merge peste graniță, iscălită tot de odată cu cea-laltă, a doua di mergênd la casarmă și vĕdêndu-l, l-am dojenit pentru ce a venit la slujbă, în vreme ce este slobodit, și mĭ-a răspuns că Colonelul Solomon ĭ-a trimis poruncă ca să vie, și el fiind-că n'a vĕdut poruncă dată pe oștire, a socotit că este dator a împlinì slujba până atuncĭ.

Într. 8. D-ta aĭ săvîrșit la 15 ale acesteĭ lunĭ, Iunie, pe Câmpul Libertățiĭ, în fața luĭ Dumnedeŭ și în fața popoluluĭ român, sfîntul jurămînt că veĭ fi credincios patrieĭ, Guvernuluĭ provisoriŭ și sfinteĭ Constituțiĭ, întru toată întregimea eĭ, proclamată și primită de obștea țĕriĭ noastre în memorabila di a doririlor din 11 Iunie; cum de nu te-a mustrat cugetul, când aĭ hotărît să-țĭ calcĭ jurămîntul?

Cel puțin simțĭ acum în sufletul d-tale, la această sperjură, căire? Aĭ cunoscut marea crimă ce aĭ săvîrșit?

Rĕsp. 8. Am săvîrșit jurămîntul din tot cugetul meŭ, fiind gata tot-deauna a-l împlinì, iar fapta ce am săvîrșit-o, am socotit-o iarășĭ pentru binele țĕriĭ, pentru cuvintele ce am arătat în ale mele rĕspunsurĭ; iar de căit, în adevĕr mĕ căesc, că nicĭ odată n'am voit decât linștea și buna rînduealâ a țĕriĭ, și măcar că, în diua acea, vĕrsarea de sânge s'a făcut fără voia mea și fără a mea sciință, precum va dovedì Comisia din cercetările sale, ce va face maĭ întins, și nicĭ nu pociŭ tăgăduì, că nu simț multă mâhnire pentru această nenorocită și sângeroasă întîmplare.

Într. 9. În urma acestora maĭ aĭ ce-vâ să arățĭ spre ușurarea păcatuluĭ ce aĭ săvîrșit?

Rĕsp. 9. Nu maĭ am nimic a maĭ arătà decât cele ce am arătat

Într. 10. La toate câte aĭ fost întrebat, arătat-aĭ sfîntul adevĕr în frica luĭ Dumnedeŭ?

Rĕsp. 10. Am arătat tot adevĕrul în frica luĭ Dumnedeŭ și câte cunosc.

(Sub toate rĕspunsurile se află iscălitura proprie a Coloneluluĭ Odobescu.)

No. 583. 1848 Iunie 26. **Deposițiunea Colonelului Ioan Solomon, despre atentatul de la 19 Iunie.**

(Orig. Acad.)

Tacrirul domnuluĭ Colonel Solomon, fostul Comandir regimentuluĭ No. 3.

Intrebarea 1. Cum te cheamă?

Rĕspunsul 1. Numele meŭ este Ioan Solomon, fiul luĭ Căpitan Petru Solomon.

Intr. 2. De câțĭ anĭ eștĭ, de ce nație eștĭ și de care religie?

Rĕsp. 2. Sînt de anĭ cincĭ-ḑecĭ și cincĭ. Sînt de neamul meŭ român din amândoĭ părințiĭ. Sînt creștin de ritul bisericiĭ rĕsărituluĭ.

Intr. 3. Te-aĭ spovedit, te-aĭ cuminecat în toțĭ aniĭ, asemĕnat sfintelor dogme ale religieĭ?

Rĕsp. 3. În toțĭ aniĭ m'am spovedit, adecă în anul trecut la orașul Brăila, la biserica grecească, iar estimp aicia în Bucurescĭ, în sĕptămâna cea mare după sĕptămâna brânzeĭ, și alaltăerĭ când mĕ aflam la Cernica, la 20 ale acesteia, auḑind că vine norodul să mĕ omoare, și m'am și cuminecat.

Intr. 4. Din care județ, din ce sat saŭ oraș eștĭ?

Rĕsp. 4. M'am născut în satul Pleșoiul, ce-ĭ ḑice acum Solomonescĭ, din județul Doljuluĭ.

Intr. 5. Însurat eștĭ? Aĭ familie, copiĭ? Ce avere aĭ mișcătoare saŭ nemișcătoare și în ce loc se păstrează?

Rĕsp. 5. Am fost căsătorit, mĭ-a murit soția, acum sînt văduv, am doĭ copiĭ, avere am și mișcătoare și nemișcătoare la satul Solomonescĭ, de moștenire și de cumpĕrătoare, precum și la Șimnic, județul Doljuluĭ și la Drăgoescĭ în județul Oltuluĭ.

Intr. 6. Aĭ maĭ fost altă dată subt judecată? și pentru care vină? În ce servițurĭ ale Statuluĭ te-aĭ maĭ aflat după vremĭ? politicescĭ saŭ ostășescĭ?

Rĕsp. 6. Subt judecată n'am maĭ fost până acuma, maĭ nainte am servit Statuluĭ și în serviciurĭ ostășescĭ și în politicescĭ, precum Zapciŭ și Polcovnic de județ, și acum Colonel și Comandir de la începutul formăriĭ oștirilor regulate ale țĕriĭ și până alaltă erĭ, în curs de opt-spre-ḑece anĭ trecuțĭ, precum cunoasce toată obștea.

Intr. 7. Guvernul provisoriŭ, prin decretul No. 73 din 21 Iunie

curgĕtor, te are dat subt judecată ostăşească pentru învinovăţire că d-ta, întovărăşit de d. Colonel Ioan Odobescu, fost Şef al oştirilor, şi de d. Maior Grigorie Lăcusteanu, fostul Comandir al batalionuluĭ No. 2 din regimentul No. 3, avênd împreună şi comendĭ soldăţescĭ din regimentul ce vĕ erà încredinţat, la 19 ale acesteiaşĭ lunĭ Iunie, aţĭ atacat chiar pe acest Guvern în palatul sĕŭ, puindu-l la arest, care nelegiuire a adus tristul resultat de a se vedé pentru întâiaşĭ dată frate armat în potriva frateluĭ sĕŭ; că aţĭ comandat foc asupra palatuluĭ şi asupra popoluluĭ suveran: înfăţişând judecăţiĭ spre dovadă la aceste şi treĭ înscrise, unul din partea domnuluĭ Gheneral Tell, membrul Guvernuluĭ, altul din partea d. Alexandru G. Golescu, şi celalalt din partea a cincĭ cinurĭ de jos ostăşescĭ (doĭ unter-ofiţerĭ şi treĭ soldaţĭ) din roatele No. 1, 4, 5 şi 7 ce ĭ-aĭ comandat în acea ḑi de jale a patrieĭ, care aceste doveḑĭ înscrise se citiră acum în faţa şi auḑul dumi-tale, şi afară din aceste doveḑĭ, maĭ staŭ în vederea judecăţiĭ şi a obştiĭ Capitaleĭ tristele morminte a şeapte cetăţenĭ omorîţĭ şi şease rănitĭ prin focurile ce aĭ comandat, şi că după aceea te-aĭ închis în casarmă, aĭ adus un preot îndatorând toate roatele ca să-ţĭ jure credinţă la criminalele-ţĭ cugetărĭ în potriva patrieĭ d-tale şi a noastră.

No. 583. 1848 Iunie 26.

În urma acestora judecata ostăşească întreabă pe dumnea-ta, care pricină te-a îndemnat către o asemenea faptă a blestemuluĭ? şi cu cine altul, afară din pomenitele două feţe ostăşescĭ comanduitoare, aĭ maĭ fost înţeles şi înclinat? Unde se află acum aceĭ tovarăşĭ aĭ d-tale de crime? Sînt aicĭ în pămîntul patrieĭ? Sînt dintre fiiĭ eĭ? Sînt şi dintre ţivilĭ saŭ numaĭ dintre cinurile ostăşescĭ? Orĭ sînt şi dintre străinĭ, din niscare-và vrăjmaşĭ din afară aĭ patrieĭ? Şi care v'a fost scopul? Ce hotărîrĭ vĕ însuflase iadul pentru patria d-voastră, aceasta care vĕ blestemă pentru reaua pildă ce aţĭ dat fiilor eĭ? Arată adevĕrul înaintea dreptăţiĭ, nu ascunde nimica, dacă eştĭ fiŭ al Românieĭ, şi dacă încă se maĭ află în inima dumi-tale vre-o scântee de iubire de patrie. Nu aĭ a te teme de moarte, deşi aĭ adăpat cu paharul eĭ pe fraţiĭ d-tale; sfînta noastră Constituţie a şters acest negru nume al morţiĭ din condicele patrieĭ, şi d-ta aĭ jurat în pămîntul libertăţiĭ paza acestuĭ prinţip însuflat de îngerul vieţiĭ. Oh, frate al nostru, mare ţĭ-este vina! Şi cruntă ţĭ-este crima! Dar însă de te căescĭ de faptă, mărturisesce adevĕrul, mărturisesce, dă de faţă pe tot complotistul, pe tot concugetătorul la fapta ce aĭ săvîrşit-o, şi judecata te încredinţează că veĭ află multă îndurare la mărinimia Guvernuluĭ

No. 583. 1848 Iunie 26.

provisoriŭ și a popoluluĭ suveran a nu te osândì pe cât o merițĭ.

Rĕsp. 7. Vinerĭ spre Sâmbătă, la 19 Iunie, cam pe la treĭ ceasurĭ după miedul nopțiĭ, unde dormiam, în somn m'am pomenit cu un soldat, ḑicênd că este trimis de la Colonelul Odobescu să-ĭ trimiț droșca mea ca să vie la casarmă, căruia ĭ-am poruncit să ieà trăsura mea de subt șopron și să o ducă d. Odobescu; iar eŭ m'am îmbrăcat de loc și m'am dus la casarmă, când sculând pe d. ofițerĭ ce eraŭ acolo, le-am spus că este să vie d. Colonel Odobescu. Auḑind sunetul drosceĭ că vine și că s'a oprit la mine, am eșit pe poarta casărmiĭ înaintea dumnea-luĭ; când d. Odobescu, aflând că nu sînt acasă, a plecat către casarmă; a mers apoĭ împreună cu mine în casarmă și, plimbându-se puținel, mĭ-a ḑis că-ĭ pare bine că se păzesce disciplina. După aceasta plecând pe jos amândoĭ până în dreptul curțiĭ mele, mĭ-a ḑis să mergem sus să tragă un ciubuc. După ce i s'a dat ciubucul, s'a rĕsturnat în pat și a început să-mĭ ḑică, că Guvernul nostru nu se ține de Constituție și umblă să ne ieà și moșiile noastre să le deà țĕranilor. Întrebându-mĕ dacă soldațiĭ maĭ poartă credință către mine, ĭ-am spus că la soldațĭ tot am credință, dar la ofițerĭ nu prea. Mĭ-a maĭ ḑis, de am auḑit de un manifest ce aŭ datără afară, atingĕtor de moșiĭ; ĭ-am rĕspuns că l-am auḑit cititindu-l ofițeriĭ afară pe la poartă.

După aceasta a ḑis că singurĭ proprietariĭ o să deà acest Guvern jos, și de ce nu noĭ ostașĭ bătrânĭ să facem acest folos patrieĭ. I-am rĕspuns că: „Ce-mĭ veĭ poruncì ca un șef, eŭ din porunca dumi-tale nu es". M'a luat de mână și a ḑis: „prea bine", ḑicênd că d-luĭ mâne, după înfățișarea noastră la Guvern, va propune că seara la ḑece ceasurĭ să se strîngă proprietariĭ să facă desbaterea în pricina articoluluĭ moșieĭ, și eŭ la arătatul soroc să viŭ cu douĕ roate la palat și la acea vreme va poruncì să vie și divisionul de cavalerie, ca să nu se facă vre-o turburare, arătând că a început a se desbinà acest Guvern; că domnul Rosetti și d. Voinescu II și d. Brătianu aŭ dat demisia, și noĭ să luăm de acolo pe d. Eliad, pe d. Tell și pe d. Magherul, fiind-că o să vie Muscaliĭ. I-am ḑis că dacă nu vor venì Muscaliĭ, o să fie vaĭ de noĭ! I-am ḑis că o să mĕ duc și eŭ dimineață ca să întreb pe Catov, de vin Muscaliĭ saŭ nu. Intâiŭ mĭ-a ḑis: „să te ducĭ, dar poate te va vedé cine-và". Pe urmă mĭ-a ḑis: „Ce, orĭ n'aĭ încredere în mine?" I-am ḑis: „Domnule Colonel, am toată încrederea, ca într'un părinte, și nu mĕ maĭ duc." Și după aceste vorbe ne-am despărțit amândoĭ.

I-am ḑis pe urmă, de are încredere în domnul Mavrocordat;

No. 583.
1848
Iunie 26.

mĭ-a rĕspuns că „ce-mĭ pasă? că scie el ce vorbesce“. După aceasta dimineaţa la 19, când se şi adunaseră la mine câţĭ-và ofiţerĭ, după poruncă, ca să mergem la 12 ceasurĭ la dejurstvă şi apoĭ să mergem la Guvern, a venit un soldat maĭ nainte acasă la mine călare, ḑicênd să merg maĭ curînd la dejurstvă; am şi plecat de loc cu adunaţiĭ domnĭ ofiţerĭ, unde am maĭ găsit şi pe alţiĭ înaintea soroculuĭ de 12 ceasurĭ, precum fusese dată porunca, şi găsindu-l tulburat, nu mĭ-a ḑis alt nimica, decât că a pus pe Căpitan Racotă la arest, şi că Căpitanuluĭ Pleşoianu ĭ-a făcut poruncă să se întoarcă înapoĭ, şi că să trimit să ieaŭ câte o comandă de ḑece, douĕ-ḑecĭ de soldaţĭ din fie-care roată şi ḑece fără puscĭ, cu carĭ să viŭ la palat, adecă atât cu ceĭ armaţĭ, cât şi cu aceĭ ḑece, fără puscĭ, ca să-ĭ înveţe minte.

De loc am poruncit Căpitanuluĭ Boboc ca să vie cu această comandă de soldaţĭ împreună cu treĭ, patru ofiţerĭ la palat, iar eŭ împreună cu d-luĭ şi cu ceĭ-lalţĭ ofiţerĭ am venit drept la palat. Acilea înfăţişându-ne şi arătându-ne Guvernul dreptăţile obşteĭ, vĕḑênd că nu vin soldaţiĭ curînd, mĭ-a făcut semn din cap d. Odobescu, şi m'am dus jos; puindu-mĕ în droşcă, m'am dus până la Agie, şi n'am găsit comanda poruncită. Am venit iarăşĭ la palat, şi peste câte-và minute vĕḑênd comanda că a ajuns, m'am dus jos iarăşĭ şi le-am ḑis soldaţilor să se sue sus şi celor de la obaht le-am ḑis asemenea.

Când m'am dus eŭ sus, am auḑit că pe d. Gheneral Tell îl pusese la opreală, iar celor-lalţĭ boerĭ le-am ḑis să şeaḑă pe canapeà şi să nu se teamă de nimica.

Vĕḑênd că norodul vine, am şi ḑis d. Golescu, Ministru din Lăuntru, să se ducă afară ca să ḑică să se întoarcă norodul, a nu se întîmplà ce-và.

În vălmăşeala aceasta rugaŭ toţĭ pe Colonelul Odobescu şi pe mine ca să întoarcem soldaţiĭ, să nu se întîmple ce-và.

Mĭ-a şi poruncit Colonelul Odobescu să ieaŭ soldaţiĭ să mĕ duc cu dînşiĭ la casarmă. Am mers jos, am poruncit să bată toba de tragere înapoĭ, şi am plecat împreună cu soldaţiĭ; şi mergênd pe uliţă mult în vale, m'am pomenit cu uniĭ dintre dd. ofiţerĭ, şi maĭ ales Căpitan Fărcăşanu, strigând: „D. Solomon, pentru ce să fugim ca curvele şi să lăsăm pe Şeful nostru Odobescu, că poate să-l omoare“. I-am ḑis: „Mergem la casarmă, că nu-ĭ face nimica“. Strigând Fărcăşanu: „roata întâia, staĭ!“ aşà de ruşine m'am întors şi eŭ împreună, şi venind până la colţ în ulicioară, ne-am pomenit

No. 583
1848
Iunie 26

cu pietre și cu două saŭ treĭ puscĭ slobodindu-se după fereastra palatuluĭ. În furia aceea aŭ început și soldațiĭ să deà fără nicĭ o comandă. Iarășĭ am bătut toba să tacă, și am plecat către casarmă, audind iarășĭ înaintea noastră către Agie slobodindu-se câte-và puscĭ. După drum am trimis eŭ la casarma de cavalerie ca să vie tunurile în deal, fiindu-ne frică că puind norodul mâna pe ele, vine de ne omoară. Făcênd eŭ însumĭ cu soldațiĭ la casarmă alt jurămînt, ca să ție, și orĭ-cine va venì asupra noastră, să ne apĕrăm, a și venit norod și armat și nearmat și n'aŭ dat nicĭ eĭ în noĭ, nicĭ noĭ în eĭ. După aceasta am și trimis tunurile la palat, precum este sciut.

Toată această amăgire a mea a fost căcĭ am ascultat porunca șefuluĭ meŭ, carele dintru început a avut acest cuget, căcĭ a venit împreună cu fostul Domnitor G. Bibescu la casarmă în 11 Iunie, dimineața pe la 9 saŭ 10 ceasurĭ, ca să ne amăgească să stăm în potriva fraților noștri cu arme, până la cea maĭ mică picătură de sânge, numindu-ĭ răsvrătitorĭ. Eŭ împreună cu dd. ofițerĭ aĭ regimentuluĭ meŭ, atât aceĭ de față în casarmă, cât și la palat, unde nu am zăbovit a ne duce, și am spus hotărît d. Odobescu ca să arate Domnitoruluĭ G. Bibescu, că nu dăm cu puscile în frațiĭ noștri. Atuncĭ Domnitorul, perdêndu-șĭ nădejdea de ajutor din partea noastră, a iscalit Constituția.

Iar pentru aceasta din urmă întîmplare, o arăt în frica luĭ Dumnedeŭ și cu cel maĭ mare blestem care va voì Guvernul să-mĭ facă, că eŭ nicĭ cu gândul, nicĭ cu cugetul nu m'am dus nicĭ odată către o asemenea faptă. Pentru toate acestea Prea Sfinția Sa părintele Mitropolitul să deà deslegare duhovniculuĭ meŭ de la Cernica, ca să mărturisească spovedania mea, când eŭ însă așteptam ceasul morțiĭ, căcĭ pe dreptate astădĭ sînt depărtat și de servițurile mele de patru-decĭ de anĭ, care am săvîrșit acesteĭ țĕrĭ cu sângele meŭ, rănit de patru orĭ pentru dînsa. Cerceteze-se în toată Țeara-Românească, de am avut eŭ vre-o pată, orĭ de hoție saŭ de mâncătorie și la toate împrejurările am fost jertfă neamuluĭ românesc. Iar daca vina mea se cunoasce că e faptă rea, ascultarea mea către Colonelul Odobescu, și eŭ și copiiĭ meĭ și credincioasele mele servițurĭ rĕmân la mila Guvernuluĭ provisoriŭ, și iarășĭ mĕ jur pe numele luĭ Dumnedeŭ și a Maicheĭ Precisteĭ, că pe nimenia nu cunosc amestecat la acest complot.

Întreb. 8. Dumnea-ta, la 15 ale acesteĭ lunĭ Iunie, aĭ făcut sfîntul acela și de treĭ orĭ marele jurămînt pe Câmpul Libertățiĭ în

No. 583. 1848 Iunie 26.

fața luĭ Dumnedeŭ, în fața Prea Sfințuluĭ nostru Mitropolit și în fața a tot popoluluĭ Român, că veĭ fi credincios patrieĭ, Guvernuluĭ provisoriŭ și cerescii noastre Constituțiĭ, și că o veĭ păzì întru toată întregimea eĭ proclamată și primită în unanimitate de toțĭ fiiĭ Românieĭ, în acea dі de mare cuviință și memorabilă, în acea di a doririlor, în acea di preursită de cerurĭ și sfințită, în 11 ale curgĕtoruluĭ Iunie, pe care o vor serbà toate veacurile Românieĭ; cum nu te-a mustrat cugetul, când aĭ hotărît să-țĭ calcĭ jurămîntul?

Cel puțin spune acum judecățiĭ prin adevĕrată mărturisire a tuturor vrăjmașilor patrieĭ, carĭ țĭ-aŭ otrăvit sufletul, poate prin banĭ saŭ alte amăgitoare făgăduelĭ, vĕdêndu-te comandant de putere armată. Mângâie pe frațiĭ dumi-tale, carĭ te privesc, cu darea de față a tot adevĕrul, și că te-aĭ căit, și că te căescĭ pentru totdeauna pentru călcarea jurămîntuluĭ, ca să vĕrsăm împreună lacrămĭ pentru fiul patrieĭ cel rătăcit, că s'a întors din rătăcire-ĭ. Deschide-țĭ toată inima înaintea noastră, înaintea judecătorilor fraților dumi-tale, carĭ te plâng! Nu maĭ lăsà nicĭ o pată a nelegiĭ în acea inimă de Român, pe care de obște o cinstiam și o stimam, precum nu o poțĭ tăgăduì. Bucură pe frațiĭ cetățenĭ cu adevĕrata-țĭ căință, care numaĭ atuncĭ va fi adevĕrată, când veĭ face cunoscut judecățiĭ pe toțĭ complotiștiĭ cu carĭ aĭ fost înțeles în protiva sfinteĭ noastre Constituțiĭ.

Rĕsp. 8. Iar către călcarea jurămîntuluĭ n'am fost pornit de vre-o altă patimă decât de singura amăgire cea din partea domnuluĭ Odobescu, rostită către mine că vin Muscaliĭ, și nu vom scăpà nicĭ în gaură de șearpe și vom umplé Siberia maĭ întâiŭ noĭ. Și căirea sufletuluĭ meŭ pentru această greșeală a călcăriĭ jurămîntuluĭ o vedețĭ, domnilor, în fața chipuluĭ meŭ. Și dacă d-voastră sînteți Românĭ, cred că v'ațĭ învins de adevĕrata mea căire.

Întreb. 9. În urma acestora maĭ aĭ ce-và să arățĭ spre ușurarea păcatuluĭ ce aĭ săvîrșit?

Rĕsp. 9. Nu maĭ am a maĭ arătà nimica decât acelea ce le-am vorbit maĭ sus.

Întreb. 10. La toate câte aĭ fost întrebat, arătat-aĭ dreptul adevĕr în frica luĭ Dumnedeŭ? orĭ maĭ aĭ ce-và a spune spre curățirea inimiĭ pe care țĭ-a întinat-o vrăjmașul neamuluĭ omenesc?

Rĕsp. 10. Dreptul adevĕr am arătat și în toată frica de Dumnedeŭ și cu cea maĭ curată inimă, fără a ascunde cel maĭ mic adevĕr în sufletul meŭ. Și afară din aceste, adaog a maĭ arătà dreptățiĭ băgarea de seamă ce am făcut asupra mișcărilor d.

No. 583. 1848 Iunie 26. Odobescu, că cugetul sĕŭ ca să mĕ amăgească și maĭ mult a poruncit de a venit și un division de cavalerie subt comanda d. Maior Mavrocordat, chiar în minutele acelea, Sîmbătă la 19 Iunie, ca să sprijine pe soldațiĭ de infanterie la întîmplare de a se întîmpinà împotrivire din partea noroduluĭ spre apĕrarea Guvernuluĭ provisoriŭ, pe care numitul hotărîse a-l rĕsturnà. Care aceasta chiar d. Mavrocordat n'a tăgăduit înaintea judecățiĭ, că din porunca d-luĭ Odobescu a venit cu divisionul. Care această arătare a mea și prin osebit protest al meŭ am deslușit acesteĭ Comisiĭ, cerênd trecerea luĭ în tacrirul meŭ.

(Toate rĕspunsurile sînt semnate cu mâna proprie de Colonelul Solomon)

No. 584. 1848. Iunie 26. Deposițiunea Maioruluĭ Grigorie Lăcusteanu, despre atentatul de la 19 Iunie.

(Orig. Acad.)

Tacrirul domnuluĭ Maior Grigore Lăcusteanu, fostul Comandir batalionuluĭ al 2-lea din polcul No. 3.

Întrebarea 1. Cum te cheamă?

Rĕspuns 1. Mĕ cheamă Grigorie Lăcusteanu.

Într. 2. De câțĭ anĭ eștĭ? de ce nație și de care religie eștĭ?

Rĕsp. 2. Sînt de anĭ treĭ-ḑecĭ și șease. Sînt de neam Român. Sînt creștin de ritul ortodox.

Într. 3. Te-aĭ spovedit, te-aĭ cuminecat în toțĭ aniĭ, asemĕnat sfintelor dogme?

Rĕsp. 3. M'am spovedit și m'am cuminecat regulat în toțĭ aniĭ.

Într. 4. Din ce județ, din care sat saŭ oraș eștĭ?

Rĕsp. 4. Din județul Ilfov, orașul Bucurescĭ.

Într 5. Însurat eștĭ? Aĭ familie? Aĭ copiĭ? Și ce avere aĭ mișcătoare saŭ nemișcătoare, și unde este și în ce loc?

Rĕsp. 5. Însurat sînt, am soție și copiĭ. Avere am și mișcătoare și nemișcătoare.

Într. 6. Aĭ maĭ fost altă dată dat sub judecată ostășească și sub ce învinovățire? În ce alte slujbe de ale Statuluĭ aĭ maĭ fost?

Rĕsp. 6. N'am maĭ fost dat sub judecată nicĭ odată. Decât în slujbă ostășească n'am maĭ fost.

Într. 7. Guvernul provisoriŭ, prin decretul No. 73 din 21 Iunie curgĕtor, te-a dat sub judecată ostășească pentru învinovățire că d-ta, întovărășit de domnul Colonel Odobescu și Solomon, avênd împreună cu d-voastră și comenḑĭ ostășescĭ armate, din polcul

No. 3, la 19 ale acesteia Iunie, ațĭ atacat chiar pe acest Guvern în palatul sĕŭ, puindu-l la arest, care nelegiuire a produs tristul resultat de a se vedé pentru întâiașĭ dată frate armat în potriva fratelui sĕŭ, și dovadă staŭ actele mărturisitoare ce se cetiră acum în audul dumi-tale și tristele morminte a șeapte cetățenĭ omorîțĭ și alțĭ șease răniți în acea di de focurile comendilor d-v.

No. 584.
1848
Iunie 26.

În urma acestora judecata te întreabă, care pricină te-a îndemnat să pășescĭ către o asemenea neomenită faptă a blestemuluĭ? Și cu cine alțiĭ, afară din pomenitele două fețe ostășescĭ comănduitoare aĭ maĭ fost înțeles și înclinat la această crimă ce ațĭ săvîrșit, unde se află acum aceĭ tovarășĭ aĭ d-tale, fiĭ aĭ fără-de-legiĭ? Sînt eĭ aicia în pămîntul patrieĭ? Sînt dintre fiiĭ eĭ? Nu cum-và sînt și dintre țivilĭ, saŭ numaĭ dintre cinurile ostășescĭ? Orĭ sînt și dintre străinĭ, din niscaĭ-và vrăjmașĭ de din afara patrieĭ, și care v'a fost scopul la această întreprindere a păcatuluĭ? Arată adevĕrul înaintea dreptățiĭ, nu ascunde nimic, dacă eștĭ fiŭ al Românieĭ și dacă încă maĭ simțĭ iubire de patria d-tale. N'aĭ a te teme de moarte, deșì aĭ adăpat cu paharul eĭ pe frațiĭ dumi-tale; sfînta noastră Constituție pe care aĭ jurat a șters pentru vecie acest crunt nume al morțiĭ din condicile eĭ. Deșì d-ta aĭ împărtășit pe concetățeniĭ noștri cu amarul eĭ, mărturisesce, frate al nostru, mărturisesce tot adevĕrul care îl sciĭ, ca să te erte părințiĭ, mumele, frațiĭ și surorile celor omorîțĭ în diua blestemuluĭ, și ca să te erte patria, care lăcrămează pentru pata ce aĭ pus pe fața fiilor eĭ. Nu ascunde nimica, spune tot ce țĭ-aĭ ascuns în inima d-tale păgubitor patrieĭ și încrede-te nouĕ, Românilor, judecătorilor d-tale, că dând tot complotul de față, veĭ află multă îndurare la mărinimia Guvernuluĭ provisoriŭ și a poporuluĭ suveran a nu te da osândeĭ perdĕtoare ce o meritezĭ, căcĭ poporul român are aceeașĭ patrie cu d-ta, și această dulce patrie care te-a hrănit cu pânea eĭ, te-a adăpat cu laptele eĭ și te-a încăldit la sînul eĭ, deșì d-ta te-aĭ arătat nerecunoscĕtor la facerile eĭ de bine, deșì te-aĭ făcut pricina a se vĕrsà sângele fiilor eĭ, dar ea este bună, îndurătoare, blajină, și blândă, ca și îngerul vieții ce ne-a apĕrat de furia d-voastră.

Patria nu este rĕsbunătoare, patria nu voesce să piardă pe nicĭ unul din fiiĭ eĭ, carĭ s'aŭ rătăcit ca d-ta; ea așteaptă numaĭ îndreptare și căire adevĕrată de la odraslele eĭ la cele trecute, pe carĭ le va uità cu desăvîrșire, dacă d-ta nu veĭ ascunde pe vrăjmașiĭ eĭ, cu carĭ aĭ fost înclinat la fapta păcatuluĭ de alaltăerĭ, ca

No. 584. 1848 Iunie 26.

să-ĭ scie și să-ĭ cunoască a se ferì de dînșiĭ, a nu ĭ maĭ aduce în viitor vre-o asemenea ḑi de rușine și de lacrămĭ pentru fiiĭ sĕĭ, atâta numaĭ cere astăḑĭ de la d-ta prin noĭ frațiĭ și judecătoriĭ d-tale.

Rĕsp. 7. La toate acestea mărturisesc cu mâna pe cugetul meŭ și în frica mareluĭ Dumneḑeŭ, că nicĭ odată n'am cugetat rĕŭ Guvernuluĭ provisoriŭ, nicĭ prea iubiteĭ noastre patriĭ, nicĭ sfinteĭ noastre Constituțiĭ.

Asemenea arăt judecățiĭ, că precum mĕ cunosc pe mine însumĭ nevinovat în trista întîmplare din 19 Iuniè, tot asemenea nu cunosc pe nimenia complotist nicĭ dintre confrațiĭ noștri concetățenĭ, nicĭ dintre străiniĭ din afara patrieĭ. Tot ce sciŭ în această întîmplare este că am fost împreună cu toțĭ ceĭ-lalțĭ dd. ofițerĭ poruncit să ne aflăm spre visită la palatul Guvernuluĭ provisoriŭ, când fără nădejde am vĕḑut năvălirea celor carĭ îșĭ însușise puterea de a arestuì persoanele membre ale Guvernuluĭ; și când de spaima acesteĭ criminale cugetărĭ m'am dat pe scară jos, și suindu-mĕ într'o birjă pe capra eĭ, și cu sabia siliam caiĭ birjaruluĭ ca să mĕ ducă maĭ în grab în sînul familieĭ mele; însă între acestea m'am pomenit cu norodul ce alergà în uliță, dintre carĭ numaĭ pe d. Costache Bălăceanu l-am putut cunoasce; acea adunare de norod, cotropindu-mĕ pe de toate părțile, m'a dat jos din trăsură și a întrebuințat asupră-mĭ orĭ ce-șĭ poate închipuì cinevașilea că ar puté face nedumerirea și neînțelegerea. În sfîrșit, mĕ aduseră în felul acesta de la poarta fostuluĭ mare Ban Iordache Filipescu și până la poarta caseĭ mele, unde încredințându-se ceĭ ce mĕ aveaŭ în disposiția lor despre neamestecul și nevinovăția mea, m'aŭ lăsat în pace.

După aceea peste vre-unul și jumătate de ceas am auḑit puscĭ slobоḑindu-se spre partea palatuluĭ, pe când eŭ stam liniștit acasă cu familia mea. Îndată după ce am auḑit puscile, luându-mĭ familia, am trecut peste drum la Nicu Manu, fiind împrejmuirea caseĭ maĭ bună, spre a fi apĕrat de vre-o silnică călcare. Către seară m'am pomenit că mĕ caută d. Dadu Filipescu, Bălăceanu, Mitică Crețulescu, Paleologu și iuncărul Costiescu, carĭ negăsindu-mĕ acasă m'aŭ căutat la Nicu Manu, unde găsindu-mĕ m'aŭ arestat în numele Guvernuluĭ, lăsându-mĭ pe d. Costiescu de pază; apoĭ pe la 10 ceasurĭ noaptea s'aŭ întreit și s'aŭ împătrit străjile, strămutându-mĕ eŭ însumĭ la d. Crețulescu. Și că nu am fost în complot, saŭ nu am meditat, se poate întrebà chiar săvîrșitoriĭ aceste ĭ crime, daca vre-odată mĭ-aŭ destăinuit vre-un asemenea se-

cret, și în sfîrșit că am lipsit cu un ceas și jumĕtate înainte de a se întîmplà acea nelegiuire, se poate dovedi de la chiar mahalagiiĭ meĭ, precum și dd. gvardiștĭ, carĭ m'aŭ întâlnit când mĕ duceam acasă.

Întreb. 8. D-ta către 15 ale curgĕtoruluĭ Iunie, aĭ săvîrșit sfîntul acela jurămînt pe Câmpul Libertățiĭ în fața luĭ Dumnedeŭ, în fața Preaosfințituluĭ și venerabiluluĭ nostru Păstor, și în fața a tot poporuluĭ, că veĭ fi credincios patrieĭ, Guvernuluĭ provisoriŭ și sfinteĭ noastre Constituțiĭ și că o veĭ apĕrà cu chiar sângele d-tale. Adu-țĭ aminte de marea cuviință a dileĭ de 11 Iunie curgĕtor, când aceasta s'a proclamat și s'a primit de popolul român cu atâta entusiasm, di frumoasă, di strălucită, ce încă până acilea nu s'a pomenit în analele Românieĭ, adu-țĭ aminte cu câtă glorie se împodobiră săbiile noastre, carĭ nu sciură să verse sânge de frate în acea di a doririlor; cum nu te cutremurașĭ când hotărîșĭ să-țĭ calcĭ sfîntul jurămînt ce îl depuseșĭ în acea di a dilelor noastre la picioarele tronuluĭ celuĭ prea înalt, ci făcù să te păteze cu sânge de frate acea cunună a nemuririĭ, ce se pusese pre creștetele noastre ale tuturor Românilor de însășĭ mâna cerescului părinte și pe care aŭ binecuvîntat-o toate neamurile, cum nu te mustră cugetul, când te hotărîșĭ spre acéstă sperjură; cel puțin căesce-te acuma, spuind tot adevĕrul, și iarășĭ veĭ fi fratele nostru ca și maĭ nainte.

Rĕsp. 8. Am săvîrșit jurămîntul, l-am păstrat, nu l-am călcat și-l voiŭ aveà ca o lege sfîntă în tot cursul viețiĭ mele, și această pâră și bănueală ce s'a adus asupră-mĭ, că am fost amestecat în complot, și că mĭ-am călcat jurămîntul, se dă de față din cele maĭ sus, că a fost numaĭ o rea înțelegere.

Întreb. 9. În urma acestora maĭ aĭ ce-và să arățĭ spre ușurarea păcatuluĭ ce aĭ săvîrșit?

Rĕsp. 9. Nu maĭ am nimic, fiind, că nu am săvîrșit nicĭ o faptă criminală.

Întreb. 10. La toate câte aĭ fost întrebat de frațiĭ judecătoriĭ d-tale, carĭ plâng pentru d-ta, fratele lor, ce țĭ-aĭ perdut cariera și numele bun ce cu atâtea sudorĭ din copilărie-țĭ ți-l agonisiseșĭ, spune de aĭ arătat tot adevĕrul în frica luĭ Dumnedeŭ, să nu te desnădăjduescĭ însă, frate al nostru greșit, vedĭ că frățiĭ d-tale, carĭ te judecă astădĭ, nu sînt crunțĭ și aspri, ca ceĭ până acilea judecătorĭ aĭ tribunalurilor, vedĭ că eĭ lăcrămează la mustrarea cugetuluĭ, care poate te chinuesce în fundul inimiĭ pentru

No. 584. 1848 Iunie 26. greşeala ce aĭ făcut, şi care mare este întru adevĕr, dar aĭ nădejde căcĭ tot ast-fel de inimĭ veĭ aflà ca ale judecătorilor d-tale de astădĭ şi în persoanele membrilor Guvernuluĭ provisoriŭ, aleşĭ de popolul suveran, şi aceştĭ domnĭ cetăţenĭ ce ne oblăduesc astădĭ vor face ca iarăşĭ să-ţĭ redobândescĭ stima ce aĭ perdut-o, când veĭ da dovedĭ în viitor că te aĭ căit în adevĕr şi că îţĭ blestemĭ greşeala, şi pe ceĭ carĭ te-aŭ învitat către o asemenea posomorîtă faptă a urîciuniĭ şi care nu va cutezà a se atinge de nicĭ o inimă de Român, din câţĭ astădĭ îşĭ iubesc patria şi îşĭ preţuesc gloria numeluĭ şi a Constituţieĭ lor, căcĭ asemenea sentimente ce vor sânge sînt lăsate numaĭ pentru fiiĭ periciuniĭ, iar nu pentru adevĕraţiĭ fiĭ aĭ Românieĭ.

Rĕsp. 10. Tot ce am arătat a fost cu cuget curat şi cu mâna pe sfînta cruce şi Evanghelie.

(Toate rĕspunsurile sînt iscălite cu mâna proprie de Maiorul Lăcusteanu.)

No. 585. 1848 Iunie 26. **Încheierea Comisiuniĭ ostăşescĭ judecătorescĭ, pentru fapta de la 19 Iunie.**

(Orig. Acad.)

Încheiere.

În urmarea decretuluĭ Guvernuluĭ provisoriŭ slobodit asupra Coloneluluĭ Odobescu, fost Şef oştirilor; asupra Coloneluluĭ Solomon, fost Comandir polculuĭ No. 3 şi asupra Maioruluĭ Lăcusteanu, fost Comandir batalionuluĭ No. 2 din acelaşĭ polc, daţĭ subt judecată oştăşească pentru învinovăţirea că aŭ atacat pe Guvern, puindu-l la arest, făcênd cu aceasta a se vedé pentru întâiaşĭ dată frate armat în protiva frateluĭ sĕŭ ;

Comisia ostăşească judecătorească, luând în băgare de seamă actele alăturate pe lângă această delă, trecute în prescurtare la protocolul pricineĭ;

Observând tacrirurile ce li s'aŭ luat trecute aicia maĭ sus în faţa întrebărilor ce li s'aŭ făcut, precum şi osebita hârtie No. 10 a d-luĭ Solomon, prin carĭ tacrirurĭ şi hârtie aruncă învinovăţirea unul asupra altuia ;

Pe lângă acestea, avênd judecata în vederea eĭ şi tristele morminte ale concetăţenilor omorîţĭ în 19 Iunie, şi ranele celor răniţĭ în acea dĭ de către soldaţiĭ comandaţĭ de pomenitele feţe ostăşescĭ ;

Din toate acestea apoĭ se culeg următoarele adevĕrurĭ, însă :

No. 585. 1848 Iunie 26.

1. Că d. Odobescu, deşì se muncesce prin înşiruirea a multor vorbe recĭ şi fără nicĭ un temeiŭ a dovedì pe d. Solomon ca întâiul cugetător al acesteĭ marĭ fără-de-legĭ, dar după toate criminalele-ĭ începuturĭ, şi după infernalele-ĭ planurĭ, mărturisite de însuşĭ înaintea judecăţiĭ, atât prin înscris, cât şi prin viul sĕŭ graiŭ, se dovedesce că însuşĭ a fost şi este întâia căpetenie şi singurul făptuitor al acesteĭ vĕrsătoare de sânge contra-revoluţiĭ. Prin urmare d. Odobescu este 1-iŭ călcător de jurămînt şi trădător; al 2-lea demoralisator oştirilor patrieĭ; al 3-lea vrăjmaş al sfinteĭ noastre Constituţiĭ, şi ca pe un asemenea, judecata, pe temeiul pravileĭ ostăşescĭ de la partea a 4-a, cap. 1-iŭ, §. 79, 80 şi 81 osândindu-l hotăresce:

Să se gonească din slujbă, ştergêndu-se din catastişe numele sĕŭ, să i se ieà toate cinurile, şi să se deà subt judecată criminalicească politicească, unde să se judece ca un ucigaş.

2. D. Colonel Solomon, ca unul ce s'a lăsat a se amăgì şi a se conformà în ucigătoarele planurĭ ale numituluĭ Odobescu, şi a luat parte la toate fără-de-legile sale, făcêndu-se călcător jurămîntuluĭ, ce a săvîrşit la 15 Iunie în Câmpul Libertăţiĭ, şi demoralisator ostaşilor de subt comandă-ĭ, socotindu-se de judecată şi acesta ca un vrăjmaş al sfinteĭ noastre Constituţiĭ, pe temeiul aceleiaşĭ pravilĭ, vorbită maĭ sus, se osândesce asemenea la gonirea din slujbă, ştergerea numeluĭ din catastişe şi, luându-i-se toate rangurile, să se deà subt judecată politicească criminalicească, unde va fi asemenea judecat ca un ucigaş.

3. D. Maior Lăcusteanu, deşì s'a dovedit că n'a luat parte la nelegiuitul complot al pomenitelor douĕ feţe ostăşescĭ, dar pentru că a acordat strigarea d-luĭ Odobescu: „Proprietariĭ la palat," vorbă ce însuşĭ a mărturisit-o prin graiŭ înaintea judecăţiĭ, adăogând a spune că a ḑis-o zăpăcit de întîmplare, şi prin care această vorbă a dat bănueală publiculuĭ, că ar fi şi numitul în înţelegere cu ceĭ doĭ de maĭ sus, şi prin urmare a tras asupră-şĭ ura şi dispreţul popoluluĭ, făcênd tot într'o vreme a perde şi încrederea ce se cere de către Guvern de la un ostaş, apoĭ şi pentru numitul Maior, judecata, pe temeiul acesteiaşĭ pravilĭ ostăşescĭ, de la aceeaşĭ parte, cap. 2, § 90 şi 95, hotăresce ca să se gonească din slujbă, ştergêndu-i-se numele din catastişe.

No. 585. 1848 Iunie 26.

Iar hotărîrea cea desăvîrșită rĕmâne la îndurarea Guvernuluĭ provisoriŭ.

Presidentul Comisieĭ Colonel Pleșoianu.
Asesorĭ „ Maior Racotă.
„ „ „ Mavrocordat.
„ „ Căpitan Ciocârlan.
„ „ „ Serghie.
„ „ „ Hagiopol.
„ „ „ Dumitrescu.
Judecător de instrucție, D. Ciocârdia.

No. 586. 1848 Iunie 26.

Scrisoarea luĭ I. C. Brătianu și C. A. Rosetti către Edgar Quinet.

(Le Courrier Français. 1848. 31. VII.)

Bucharest.

Cher maître, nous vous envoyons le premier acte de notre civilisation sociale. Il vous appartient, car il est votre ouvrage. C'est votre esprit qui nous a animés ; ce sont vos idées que nous avons essayé de traduire.

Que de fois, dans nos entretiens familiers, au sortir de ces leçons où nous avions senti nos intelligences grandir à votre souffle et nos cœurs devenir meilleurs, nous avons parlé comme d'un rêve des grandes choses que nous voyons aujourd'hui s'accomplir ! Oui, notre époque est grande, et cette œuvre est évidemment l'œuvre de Dieu.

Mais, après Dieu, c'est vous, c'est Michelet, ce sont les hommes au cœur droit et à la parole puissante comme les vôtres, qui avez fait notre époque ce qu'elle est.

Cher maître, laissez un moment nos cœurs reconnaissants aller à vous; laissez-nous vous dire nos espérances, nos craintes, le but où nous marchons.

La France s'est levée, et l'Europe tout entière s'est levée à sa voix. La liberté s'est élancée du sein de la France, comme les dieux d'Homère des sommets de l'Olympe, et en trois pas elle a fait le tour du monde.

Son pied s'est posé sur notre terre, sur ce sol Roman dont vous approfondissiez la langue, les origines ; où votre nom, vos livres, vos idées éveillent tant de sympathies.

Son pied s'est posé, et le sol a tremblé : un frémissement a couru des rives de ses fleuves au sommet de ses monts ; et en un moment, sans trouble, sans secousses, sans déchirements, sans que

No. 586. 1848 Iunie 26

le sang ait coulé, comme par enchantement, l'œuvre de ténèbres est rentrée dans l'ombre, l'œuvre de lumière et de vie s'est montrée aux hommes: Lux fiat et lux facta est.

Le ciel est serein sur nos têtes, mais des nuages sont à l'horizon. Ils s'avancent vers nous, poussés par le vent du Nord, et portant dans leurs flancs la mort, la barbarie, l'esclavage.

La Russie arme ; ses soldats se tiennent prêts à passer la frontière.

En attendant, elle proteste au nom des traités ; elle en appelle à son droit de puissance protectrice.

Le protectorat de la Russie ! Nous savons ce que c'est. Mais nous ne l'avons pas demandé, nous n'en voulons pas. Qui a le droit de nous l'imposer ?

Les traités ! Tous consacrent le droit du peuple Valaque dans ses actes d'administration intérieure.

D'ailleurs, les anciens traités n'existent plus ni en fait ni en droit : ont-ils empêché l'occupation de Cracovie ? ont-ils empêché l'Italie de se constituer librement en face de l'Autriche, obligée de retirer ses soldats ?

La Turquie seule pourrait élever la voix. Mais la Turquie se tait, et son silence est la reconnaissance de notre droit.

Mais le droit protège mal les faibles. La Russie nous écrasera si elle le peut, si Dieu et la France la laissent faire.

Tout notre espoir est donc en vous, en notre seconde patrie.

Et cela est vrai. Tout Roman a deux patries : d'abord le sol où il est né, puis la France.

Alexandre se disait à la fois redevable de la vie à son père Philippe et à son précepteur Aristote.

C'est la France qui nous a élevés, instruits. L'étincelle qui a embrasé notre pays, nous l'avons puisée à son foyer.

Voilà ce que nous vous prions de lui dire en notre nom, cher maître. Parlez pour nous; elle vous écoutera. Soyez l'avocat de notre cause, le parrain de notre jeune liberté.

Rappelez encore à la France que nous sommes ses fils; que nous avons combattu pour elle sur les barricades. Ajoutez que ce que nous avons fait, nous l'avons fait à son exemple; que le temps des calculs étroits de la politique est passé; que nous sommes d'ailleurs sa sauvegarde du côté de la Russie, et que notre sang versé retomberait sur elle.

Pour nous, vos disciples, nous nous sentons forts, parce que

No. 586. 1848 Iunie 26.

nulle crainte, nulle préoccupation personnelle n'est en nous. Nous ne savons pas quel est le sort réservé à notre entreprise. Mais que la patrie et la liberté soient sauvées; le reste n'est rien. Respublica valeat quocumque modo, cætera se habeant bene est. Pourvu que nous soyons appelés à voir les derniers de nos compagnons entonner l'hymne de délivrance en franchissant les dernières limites du désert, nous sommes prêts à mourir, comme Moïse, au sein de la Terre promise.

Adieu, cher maître, que votre esprit, que l'esprit de la France soient avec nous!

I. C. Bratiano, C. A. Rosetti, Secrétaires du Gouvernement provisoire de Valachie.

No. 587. 1848 Iunie 26.

Scrisoarea luĭ Constantin Roman către A. G. Golescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Sibiiŭ.

Fraților de peste Carpațĭ!

Isbutirea cea norocită o audirăm din jurnale și din alte scirĭ private, care ne dede și nouĕ un noŭ motiv de vieață și ne am bucurat prea mult, însă nu Ungurii și Sașiĭ. Acum așteptăm cu nerăbdare să vedem cum va isbutì și în Moldova. Audirăm maĭ deunădi că ar fi intrat Muscaliĭ în Iașĭ, dar după aceea se adeveri că e minciună. După cum stăm noĭ ceștĭ de dincoace de Carpațĭ, toată mântuirea Românilor atârnă de la unirea și bună starea Principatelor, pentru că noĭ sîntem împedecațĭ din toate părțile, maĭ întâiŭ prin aĭ noștri, carĭ vînează dregĕtoriĭ de la Ungurĭ, prin episcopiĭ și preoțimea noastră, carĭ desmîntă pe popor a nu luà arme, după aceea prin Ungurĭ carĭ ne sînt dușmaniĭ noștri de veacurĭ, și carĭ, precum sciți, aŭ toată puterea în mâna lor, iar noĭ nimic. Împĕratul se guvernă de alțiĭ, și maĭ cu seamă în trebile transilvane de Ungurĭ, și așà, prin urmare, avênd și puterea în mâna lor, fac ce vor cu noĭ, ne despoae de drepturĭ, ne sugrumă, și D-deŭ maĭ scie câte nelegiuirĭ fac cu noĭ. Afară de aceea, poporul nostru e născut în sclavie, și e greŭ de a-ĭ îndemnà la o revoltă generală, fiind-că li e frică de miliție și de pușcă. Dar pe lângă toate acestea s'ar puté face ce-và, dacă popimea cu capetele eĭ n'ar fi atât de ticăloasă. Noĭ pe poporul nostru nu-l putem învinovățì, că câtă stăruință a arătat și arată în toate părțile e lucru de mirare. Acum nicĭ noĭ, carĭ purtarăm 60.000 de oamenĭ la Blaj, nu maĭ

No. 587. 1848 Iunie 26

putem eșì prin țeară, că ne prigonesc din toate părțile și ne prind; popiĭ ceĭ maĭ de treabă sînt prinșĭ prin temnițe. Lângă acestea se maĭ adaogă neaverea și sărăcia neamuluĭ nostru. Aceste, frațiĭ meĭ, sînt nisce crise prin carĭ a trebuit să trecem odată, și nicĭ de cum nu desperăm, „că și a face și a pătimì este a Romanilor". Noĭ acum stăm firm pe lângă cererile noastre, și nu voim a sci nimic de unia cu țeara Ungurească, pentru că e în detrimentul Românuluĭ, și aŭ făcut fără noĭ o tocmeală de la care atârnă vieața noastră, ne-aŭ vîndut ca pe nisce dobitoace, ne supun altuĭ stat, etc. V'am descris starea noastră ca să scițĭ cum stăm și cum să vě îndreptațĭ. Să scițĭ că nu stăm așà precum ni se arătà dintru'ntâiŭ. Să scițĭ și aceea că ni s'aŭ încurcat ițele. Trebue bine să ne luăm seama, că de nu va lucrà tot Românul în interesul comun, sîntem perduțĭ, că toate elementele s'aŭ conjurat în contra noastră, și toate elementele omogene astădĭ umblă să se concentreze, așà Italianiĭ, așà Germaniĭ, așà Slavoniĭ. Apoĭ noĭ, de ce să nu o facem aceasta, acum când ni s'a arătat epoca? Toțĭ ne strigă că voim să formăm o Dacie, pentru ce să maĭ ascundem pisica în sac? Trebue deșteptată Europa, că numaĭ prin ridicarea Dacieĭ se poate împedecà Panslavismul, precum l-a împedecat de atâtea sute de anĭ. Ca să se informeze Europa despre aceasta, voĭ o putețĭ face maĭ ușor, că avețĭ mijloace pe carĭ noĭ nu le avem. De va pune Muscalul mâna pe Principate, sîntem perduțĭ, dară atuncĭ va simțì și Europa că s'a înființat Panslavismul. Relațiile proprietărescĭ încetară, dar ce folos, că acuma vor să ne maghiariseze, naționalitate nicĭ decum nu ne daŭ, și fără vĕrsare de sânge anevoie vom eșì la calea dorită. Așteptăm mișcările sîrbo-croatice, așteptăm din ḑi în ḑi ca să se încaere, și nu înțelegem pentru ce întârḑie? Numaĭ atuncĭ vom puté mișcà și noĭ ce-và, până atuncĭ anevoie, că acum Turtă-dulce ne-a supus ministeruluĭ Maghiar și a și început a face rînduelĭ; silesc pe Românĭ ca să aleagă deputațĭ la Pesta, firesce tot Maghiarĭ, apoĭ Românul ce a câștigat? Româniĭ din Ungaria, precum am înțeles, nu vor a se supune Ministeruluĭ. Tocmaĭ în 23 Iunie sosì Russo din Ungaria prin Banat și ne spuse că a fost la adunarea din Lugoș, unde poporul e ca pretutindenea. A vorbit cu Murgu, care prin proclamațiile luĭ și-a perdut mult din popularitate, și numaĭ prin discursele luĭ cele particulare s'a maĭ îndreptat. Ne spuse și aceea, că poporul și acolo e maĭ înțelept ca inteligențiĭ. Russo în 24 pleacă către Bucovina la Cernoviț, unde se află și ceia-lalțĭ frațĭ Moldovenĭ. De acolo vor să erumpă

No. 587.
1848
Iunie 26.

spre Iașĭ, — Dumnedeŭ să le ajute! Noĭ am maĭ trimis o deputație la Împĕrat, prin care-ĭ arătarăm nemulțumirea și primirăm rĕspuns că Împĕratul ar fi întărit toate. Dară cum? Ḑice: că să ne deà Ministerul cel Măgăresc. Apoĭ dînsul da-ne-và? Ungurii sînt înverșunațĭ în contra noastră ca leul spre pradă.

Eŭ v'am scris de atâtea orĭ, și nicĭ măcar un rînduleț nu primiĭ. Adevĕrat că ațĭ fost ocupat, dar acum mĕ rog scrieți-mĭ ce-và, ca să sciŭ maĭ bine intenția voastră — și maĭ repetez încă odată că devisa noastră să fie formarea Dacieĭ. Apoĭ, frațiĭ meĭ, mĕ maĭ rog de una, nu uitațĭ pe Romanul vostru cu trup și suflet, — vĕ rog faceți-mĭ cevà parale, că n'am nimic. Planul nostru este că, de ne vor strîmtori ca să nu ne maĭ putem mișcà, atuncĭ vom trece toțĭ dincolo saŭ în Bucovina, de unde să putem tipărì după plac. Bariț iară scrie cruciș, de nu scim ce să maĭ ḑicem. Și așteptându-vĕ rĕspunsul, vĕ sărută al vostru confrate,

Const. Romanu.

Vĕ maĭ rugăm ca să stațĭ în unire, precum ațĭ început, și nu vĕ abateţĭ de la cele începute odată cu capul, să arătăm lumiĭ că sîntem Romanĭ.

P. S. Mĕ rog trimiteți-mĭ prin acest prilej Regulamentul milităresc, unde se află mustra, că poate vom formà și noĭ garda națională, — marșul românesc de Strașu, Pompa de Festa și cadrilul românesc.

P. S. Vĕ scrisesem maĭ înainte că planul ne e ca să venim la voĭ, acum să scițĭ că ne-am și resolvat a venì și maĭ așteptăm încă o scrisoare pe poșta viitoare de la voĭ, și poate vom plecà. Maiorescu sosi în 28 la noĭ, ne bucurăm mult de cele ce s'aŭ întîmplat la voĭ, dară de Moldova nu putem sci nimic de sigur. Cetiĭ tocmaĭ erĭ într'o scrisoare privată, că dieta de la Francfort ar fi trimis deputațĭ la Muscalĭ, ca să nu intre în Principate, că îndată ce vor intrà vor avé răsboiŭ cu Germania. Drept e? Scrie-mĭ, te rog, ce-và de sigur. Tot așà stăm, cum țĭ-am scris maĭ sus. Noĭ revocarăm deputațiĭ, carĭ aŭ rĕmas la Pesta fără voia națiuniĭ române, dar noĭ sîntem încredințațĭ că dînșiĭ n'o să se întoarcă, însă nouĕ puțin ne pasă, fiind-că tot-deauna va avé loc protestul nostru din Blaj, și maĭ curînd saŭ maĭ târḑiŭ trebue să se maĭ adune nația iarășĭ la un loc.

C. R.

Spuneţĭ, mĕ rog, gazetarilor ca să nu maĭ scrie Roumania ci Romanie, că Romaniĭ noştri nu pot suferì aceasta, şi Saşiĭ încă îşĭ bat joc de noĭ.

No. 587. 1848 Iunie 26.

În dos:

Domnuluĭ Domn Alecu Golescu, etc. la Bucurescĭ.

„Către fraţiĭ noştri din Moldova". Articol din „Pruncul Român". No. 6. 1848. 26. VI.

No. 588 1848 Iunie 26.

Către fraţiĭ noştri din Moldova.

Cincĭ-spre-ḑece ḑile aŭ trecut, de când s'a ardicat în Bucurescĭ şi în toată ţeara dincoace de Milcov stindardul libertăţiĭ, de cincĭ-spre-ḑece ḑile ne bucurăm de acest dar Dumneḑeesc, ce am dobândit în maĭ puţin de treĭ ore, şi până acum încă ne lipsesce orĭ-ce scire din partea voastră. Această tăcere ce însemnează? Este oare tăcerea morţiĭ? O, nu! Moldoveanul cunoasce preţul libertăţiĭ, Moldoveanul, ca şi Munteanul, are trebuinţă de o reformă radicală, căcĭ şi el suspină subt jugul tiranieĭ, cum am suspinat noĭ până maĭ deunăḑi, şi el simte lanţurile sclavieĭ, şi luĭ ĭ-a sunat ora deliberaţieĭ, şi el are acelaşĭ drept ca şi noĭ a intrà în rîndul naţiilor libere. Ce maĭ aşteptaţĭ dar, fraţĭ Moldovenĭ? Michail Sturza nu maĭ poate domni în Moldova, aceasta trebue s'o simţă el însuşĭ. după cruḑimea după urmă ce a săvîrşit, după atâtea tiraniĭ, de carĭ s'a făcut vinovat, după necontenitele jafurĭ şi abusurĭ ce marchează îndelungata sa domnie.

Goniţĭ din ţeara voastră pe un tiran, întinat înaintea toateĭ Europeĭ, ardicaţĭ stindardul libertăţiĭ şi, cum sîntem o singură naţie, cum sîntem fraţĭ, vorbind aceeaşĭ limbă, avênd aceeaşĭ religie, aceleaşĭ obiceiurĭ, şi de atâţia secolĭ aceeaşĭ soarte, veniţĭ să vĕ împărtăşiţĭ şi de aceleaşĭ drepturĭ cu noĭ, veniţĭ şi gustaţĭ rodul libertăţiĭ, lepĕdaţĭ cu bărbăţie fiearele ruşinoase ale despotismuluĭ şi arătaţi-vĕ înaintea lumiĭ vrednicĭ de strămoşiĭ noştri, dovediţĭ naţiilor Europeĭ că duhul luĭ Ştefan-cel-Mare încă n'a perit dintre voĭ. Vouĕ nu vĕ lipsesc bărbaţĭ vrednicĭ, bărbaţĭ cu inimă, voĭ aveţĭ aĭ voştri apostolĭ şi martirĭ aĭ libertăţiĭ, chemaţi-ĭ înapoĭ şi rĕsturnaţĭ pe şovăindul scaun al tiranieĭ şi al despotismuluĭ, ca toată naţia română să fie liberă, ca toată naţia română să alcătuească un singur stat, un singur popol de fraţĭ! Voĭ, fraţĭ. aţĭ făcut întâia cercare şi daca n'aţĭ isbutit, pricina este poate, că prea v'aţĭ

No. 588. 1848 Iunie 26.

mărginit în cererile voastre; în secolul nostru, un popol cere saŭ tot saŭ nimic, și cerênd tot, dobândesce totul. Aruncațĭ o privire asupra Europeĭ: Italianul, Franțesul, Germanul, toate națiile, mult maĭ puțin subjugate decât noĭ, aŭ scuturat jugul despotismuluĭ și îșĭ cer sfintele lor drepturĭ, un Dumnedeŭ puternic este cu dînsele, el le apĕră, el le sprijină și cu el biruesc. Avețĭ dar credință, frațĭ, și nu vĕ temețĭ, căcĭ Dumnedeŭ este cu voĭ. Fără voĭ, nu ne putem bucurà decât pe jumătate de dobândirile noastre, cu voĭ bucuria noastră va fi desăvîrșită, cu voĭ vom fi îndoit de fericițĭ, îndoit de puternicĭ și nimic nu ne va puté resistà. Aidețĭ, frațĭ, deșteptați-vĕ din lunga letargie, aidețĭ, sculați-vĕ și să ne dăm frățeasca sărutare a libertățiĭ. Încă odată, în numele suferințelor noastre, în numele aceluĭ sătean român ce de atâția secolĭ hrănesce cu sângele sĕŭ pe ceĭ de alt neam și pe vrăjmașiĭ libertățiĭ, vĕ jurăm să vĕ sculațĭ, să rĕsturnațĭ pieatra de pe mormîntul libertățiĭ, și să ne dațĭ mâna, ca să doborîm zidul desunririĭ, ce tiraniĭ înălțară între noĭ. Frațĭ Moldovenĭ, nu uitațĭ că numaĭ când vom fi un singur trup, precum sîntem și un singur suflet, vom fi liberĭ. Brațele noastre vĕ sînt deschise, deschideți-ne și pe ale voastre, venițĭ spre noĭ, precum venim spe voĭ, lepĕdațĭ acele micĭ interese de provincialism, isvorul nenorociriĭ noastre, și venițĭ să formăm o singură nație, o singură Românie, care va fi atât de tînĕră, mare și puternică, în cât Europa toată va recunoasce că eĭ i s'a dat din cerurĭ să fie puternicul rampart între barbarism și civilisație.

No. 589. 1848 Iunie 26.

Articolul luĭ Zotovicĭ în cestiunea proprietățiĭ.

(Pruncul Român. No. 6. 26. VI, și No. 7. 29. VI. 1848.)

Problema proprietățiĭ, atinse printr'un articol al proclamațieĭ, a ridicat discuțiĭ tarĭ și opiniatre. D. proprietarĭ, credênd că Guvernul cel noŭ are principurĭ comuniste, s'aŭ sculat cu amărăciune înpotriva luĭ, și a adus pe România douĕ pasurĭ departe de prăpastie, nesocotind că în nenorocirea generală ar găsì mormîntul lor, că prin turburările ce aŭ pricinuit ar puté să se înlesnească oare-cum intervenția armată vre-uneĭ puterĭ străine, și că înaintea concheranthuluĭ toțĭ supușiĭ aŭ de o potrivă drepturĭ și privilegiurĭ, precum am vĕdut și la frațiĭ noștri din Besarabia, de unde boeriĭ, rĕmâind săracĭ, fură silițĭ a venì aicĭ ca să se facă birjarĭ. Să discutăm și noĭ aicĭ problema aceasta, dar cu moderație și fără patimă, și să ne aducem aminte că nimic nu atârnă de la resultatul

No. 589.
1848
Iunie 26.

discuţiilor noastre, precum nicĭ de la ale proprietarilor, ci de la Adunanţa generală, care va fi compusă de toate stările poporuluĭ. Şi dacă discutăm, exersăm numaĭ dreptul de gândire şi de publicaţie liberă spre luminarea reciprocă.

Este adevĕrat că societatea garantesce inviolabilitatea personală şi aceea a proprietăţiĭ. Toţĭ cetăţeniĭ se bucură de o potrivă de aceste drepturĭ într'un stat bine organisat, şi călcarea lor este infracţie de lege. Însă:

I. Este un princip atât de general şi de adevĕrat, în cât chiar despotismul cel maĭ absolut, care pe de o parte îl rĕstoarnă, n'a putut pe de altă parte să nu-l ţie, pentru că ar cădé îndată. Principul este simplu şi îl scie orĭ-cine, că: binele particular trebue să fie sacrificat la binele general. Numaĭ în puterea acestuĭ princip putem pedepsì pe făcĕtoriĭ de rĕŭ, pe infractoriĭ de lege, pe trădătoriĭ patrieĭ, într'un cuvînt de la greşeala cea uşoară până la cea maĭ mare crimă. Pe principul acesta este basată pedeapsa pentru crime de lèse-majesté; pentru că despotismul cufundă interesul naţieĭ cu al tronuluĭ, saŭ maĭ bine stinge interesul naţieĭ, ca să nu existe decât acela al tronuluĭ. După principul acesta, legea cheamă pe fie-care cetăţean la apĕrarea patrieĭ cu jertfirea intereselor luĭ particulare. În sfîrşit, principul acesta este care dă dreptul de cetăţean, şi cine urmează în contra, perde dreptul acesta. De ce, s. e., un trădător nu se maĭ socotesce compatriot cu aceĭ ce a trădat? Pentru că ĭ-a vîndut, nu vrăjmaşulul ci interesuluĭ sĕŭ personal. De ce un ucigaş se scade din numĕrul concetăţenilor sĕĭ? Pentru că a atacat societatea, atacând un membru al eĭ, şi din el ese ca o consecinţă principul următor:

II. Soţietatea are dreptul de expropriaţie prin despăgubire pentru binele comun, adică poate luà proprietatea unuĭ cetăţean, despăgubindu-l pentru aceasta. Dacă pe moşia mea, ce se află lângă granița vrăjmaşă, este un loc tare, care ar puté sluji spre apĕrarea patrieĭ, naţia are dreptul de a mi-l luà cu despăgubire. Şi precum nimenĭ n'a ḑis, că pedeapsa unuĭ criminal este călcare de lege saŭ comunism, asemenea nicĭ eŭ nu voiŭ puté ḑice, că actul prin care guvernul îmĭ iea locul este un act de violenţă şi comunism propus de şeapte oamenĭ, carĭ şed toţĭ pe o pele de oae. [1]) Acest al doilea princip iar este atât de adevĕrat şi de tare, în cât în

[1]) Aşà s'a exprimat—n'am cunoscut cine—într'un club, pentru ceĭ maĭ patrioţĭ bărbaţĭ.

No. 589. 1848 Iunie 26.

parlamentul engles s'a propus, ca şefiĭ de fabricĭ să se îndatoreze a micşorà numĕrul maşinelor, ca să poată trăì lucrătoriĭ [1]).

În puterea acestuĭ princip, şefiĭ reformeĭ aŭ pus în proclamaţie articolul: „să se deà ţĕranuluĭ o parte de pămînt şi proprietarul să se despăgubească." Articolele aceĭ proclamaţiĭ a jurat tot Românul a le păzì; actele Guvernuluĭ provisoriŭ, cele până acum, nu s'aŭ depărtat de sensul proclamaţieĭ; şi d. proprietarĭ, carĭ la clubul luĭ Momolo aŭ strigat: „Jos Guvernul cel noŭ, pentru că nu-şĭ păzesce datoriile," sunt numaĭ violatorĭ de jurămînt. Mulţumită sgomotuluĭ şi mulţimiĭ ce erà la acel club, de nu-şĭ maĭ aduce nimenĭ aminte de aceĭ ce aŭ făcut acea strigare revoluţionară şi antipatriotică; alt-fel popolul ĭ-ar învĕţà cum să ţie altă dată maĭ bine jurămintele lor.

Acum întreb pe d. proprietarĭ, de ce s'aŭ sculat cu atâta acrime în protiva articoluluĭ din proclamaţie? S'aŭ sculat pentru că n'aŭ primit principiul ce a dictat articolul, saŭ pentru că nu vĕd mijloace de despăgubire? Dacă n'aŭ primit principul, trebuià să nu primească nicĭ pe cel dintâiŭ care este maĭ general, şi atuncĭ se strică societatea; şi creḑ că d. proprietarĭ n'aŭ avut aceasta în gând, când aŭ declarat că Guvernul n'are dreptul de expropriaţie. Iar dacă, nevĕḑênd mijloace de despăgubire, aŭ lepĕdat un princip bun, aŭ făcut ce nu erà în cadinţa lor să facă. Căcĭ noĭ nu putem cunoasce toate mijloacele Guvernuluĭ. Numaĭ dacă Guvernul ar voì să ieà proprietăţile fără despăgubire, atuncĭ şi numaĭ atuncĭ ar avé dreptul, nu maĭ ḑic proprietariĭ, ci tot cetăţeanul cu cuget curat, să se scoale în protiva unuĭ asemenea act de violinţă, care nu e basat pe nicĭ un princip de dreptate. Însă pentru că nu e aşà, trebue să aşteptăm ceea ce Adunanţa generală va hotărî după o profundă discuţie.

Acestea eram să le public încă de la 19, dar în momentul ce erà gata a se pune sub teasc, mĭ-a împedicat lucrarea neliniştea ce s'a ivit în acea ḑi, întîmplare sciută şi publicată prin foaia aceasta No. 4, când vĕḑurăţĭ, fraţilor românĭ, în ce prăpastie erà să fim aruncaţĭ, aproape fu a se comprometà şi chiar vieaţa bărbaţilor înflăcăraţĭ de dorinţa bineluĭ obştesc, ce alcătuesc corpul Guvernuluĭ vremelnicesc, şi cu aceasta să perdem totul, şi să ajungem nu în starea ce am fost, ci mult maĭ rĕŭ. La aceasta a fost dar pricină strigarea a unuĭ mic numĕr de persoane din ceĭ veniţĭ din

[1]) Nu cunosc dacă nu s'a şi decretat aceasta maĭ târḑiŭ.

No. 589. 1848 Iunie 26.

străinătate carĭ, sălășluindu-se în pămîntul nostru, întreprind negoțul cu arendĭ de moșiĭ, cum că aceĭ membri aĭ Guvernuluĭ vremelnic ar fi grăbit de aŭ publicat, întru ceea ce se atinge de datoriile sătenilor către proprietarĭ, în contra publicațiilor ce s'aŭ fost dat înaintea sosiriĭ d-lor în Capitală, de a se supune, până după înființarea legilor celor nouĕ de către obșteasca Adunare, spre a-șĭ urmà fie-care datoriile, tot după cele până acum legiuirĭ. Aceasta negreșit calomnie, căcĭ asemenea publicație nu s'a vĕdut, și intrigă a celor ce nu le place această sacră Constituție, oftând încă după interesele în parte ce aveaŭ în vremile trecute și foloasele ce trăgeaŭ din întreprinderile lor; acest mic numĕr de persoane dintre arendașĭ ce dișeĭ, fără a-șĭ aduce aminte că stările și le-aŭ făcut în pămîntul nostru, viind săracĭ de la patria lor, fără a-șĭ aduce aminte că noĭ Româniĭ ĭ-am primit cu dragoste între noĭ și șĭ-a întreprins fieș-care verĭ-ce negoț a vrut, slobodĭ ca și nisce pămîntenĭ, și fără să judece în sfîrșit, că astădĭ în toată lumea negoțul se află în nemișcare, și pentru care și eĭ se cuvine să suposeze la asemenea întîmplare a sătenilor (de va fi adevĕrată), că le staŭ capitalurile închise într'un curs de vreme, până după obșteasca Adunare, când are a se chibzuì și a se legiuì chipul despăgubirilor fie-căruia, — cuteză de făcù o adunare în Capitală și pricinuì atâta sgomot între norod și discordie între Guvern și comandiriĭ oștiriĭ, în cât fu aproape să perdem totul, și să ne căim în urmă fără folos. Pentru una ca aceasta, fraților, Guvernul, îndată ce s'ar însciințà printr'o mică deputație, va îngrijì negreșit a face toate mijloacele și a ridicà orĭ-ce împedicare de a nu rĕmâné fînurile și toate cele-lalte felurimĭ de producte pe câmpurĭ nestrînse și neîncăpuite, după cum se dice de aceĭ arendașĭ, cunoscĕnd că dintr'aceasta isvorĕsce o nenorocire, o sărăcie și o lipsă obștească, închidĕndu-se și negoțul cu desăvîrșire.

Nisce întîmplărĭ ca acestea, de la 19, fraților, de a ne sfâșià și a ne măcelărì uniĭ pe alțiĭ, noĭ frațĭ între noĭ, prin contra-revoluțiĭ, ne va pricinuì nenorocirile cele maĭ grozave, ne vom perde toate nădejdile de fericire ce dorim. Acestea vor sluji de pretext inimicilor ce nu doresc fericirea Românuluĭ și a Românieĭ, și vor grăbì băgarea de oștirĭ străine în pămîntul nostru, care fără acest pretext, este fără îndoiealǎ credut, că nu vor călcà hotarele noastre, neavênd nimic cu noĭ pentru prefacerea celor din lăuntru.

De aceea, iubiților frațĭ Românĭ de toată clasa, uniți-vĕ, fițĭ frațĭ adevĕrațĭ, ca să putem ajunge la scopul dorit, fără vĕrsare de

No. 589. 1848. Iunie 26.

sânge, și ca să se poată încoronà revoluția noastră constituantă cu maĭ multă laudă decât a tuturor celor-lalte națiĭ, să nu turburăm liniștea cu cererĭ în toate dilele de a schimbà pe membriĭ Guvernuluĭ, pe ministriĭ și ceĭ-lalțĭ funcționarĭ. I-am ales odată, și fiind singurĭ bărbațiĭ ce aŭ arătat dovedĭ de iubire de fericirea națieĭ, și fiind trebuință de multă și prea multă lucrare, să-ĭ lăsăm să lucreze în liniște, spre a grăbì deschiderea obșteściĭ Adunărĭ, întocmită din deputațĭ aleșĭ din toate clasele, ca toate printr'o bună chibzuire în liniște să se legiuească și să se puie la cale după cuviință, fără a se păgubì nimenĭ, după cum s'a proclamat. N'a sosit încă momentul a ne cere fie-care despăgubirea cuvenită, făgăduită prin proclamația Constituțieĭ. Aceasta vine după chibzuirea și hotărîrea obșteściĭ Adunărĭ. Să nu ne luăm după neomenita pildă a arendașilor, care pricinuì Capitaleĭ în diua de 19 o neodihnă fatală și bucurie nespusă inimicilor. Unire fraților, frăție, dragoste și respect, ca după o puțină adăstare să putem ajunge cu toțiĭ fără osebire la fericirea dorită.

Zotovicĭ.

No. 590. 1848 Iun. 26-28

Corespondență din Galațĭ către „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 208. 1848. 26. VII.

Galatz.

Das gestern Abends aus Konstantinopel hier angelangte Dampfboot des österreichischen Lloyd brachte die Nachricht, dass aus Syrien und aus der türkischen Hauptstadt bedeutende Truppentransporte nach Varna stattfänden. Die Truppen sollen von dort an das Bulgarische Donaulittoral instradirt werden um sonach die Donaufürstenthümer zu besetzen. Zwei türkische Dampfer sollen in Galatz stationirt werden. Gleichzeitig traf mit jenem Lloydboote ein Courier mit Depeschen für den hiesigen russischen Consul Hrn Colla ein, über deren Inhalt aber nichts im Publicum bekannt wurde. Die heute früh aus Gladosnitza und Skela Cladovi eingetroffenen Dampfboote Pesth und Mercur der Donaudampfschifffahrtgesellschaft bestättigen die Ankunft bedeutender türkischer Truppenabtheilungen in den bulgarischen Stappelplätzen und Festungen Rustschuk, Silistria und Matschin. In wohlunterrichteten Kreisen will man wissen, dass die türkischen Truppen das moldauisch-walachische Donaulittorale und die Russen das Innere der beiden Fürstenthümer besetzen werden.

9. Juli. Gestern abend erhielten wir hier aus glaubwürdigen Quellen die Nachricht, dass die Russen den Pruth überschritten haben und bereits vor Berlad lagern. Die hier residirenden H. H. Consuln machten hierüber alsogleich die Anzeige an ihre respectiven Regierungen. Der hiesige russische Consul Hr. Colla hält sich in tiefes Schweigen und will Niemanden über Politik sprechen. Die in der Walachei eingeführte Pressfreiheit hat dort ein neues deutsches Journal „Romania" unter der verantwortlichen Redaction eines Hrn Petri auftauchen lassen. Die directe Dampfschifffahrtscommunication mit Wien ist wieder des Krieges zwischen den Slaven und Ungarn halber unterbrochen. Sie erhalten demnach meine Berichte vom 4. und 6 d. M. etwas verspätet, da ich selbe mit der morgigen Landpost (diesem Schreiben angeschlossen) übermittle, in dem jener Unterbrechung halber heute kein Wiener Postpaquet mit dem Dampfboot befördert wurde.

No. 590. 1848 Iun. 26-28.

10. Juli. Reisende aus dem Innern der Moldau sagen aus, in der Gegend von Berlad russische Truppen gesehen zu haben. Aus der Walachei erhielten wir betrübende Nachrichten. Die Bauern weigern sich der Robotarbeiten für die Gutsherren und Pächter, für deren Ablösung erst der constituirende Landtag die gesetzlichen Bestimmungen erlassen soll. Bereits sollen mehrere Gutsbesitzer und Pächter getödtet worden sein, die andern massenweise in die Städte fliehen. Die Cholera hat noch nicht aufgehört. Hier kommen noch täglich etwa 20 Erkrankungs- und 2 bis 3 Todesfälle an der Seuche vor. Der Handel liegt hier ganz darnieder.

Raportul No. 2.939 al Administrațiuniĭ de Teleorman către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 591. 1848 Iunie 27.

(Orig. Arch. M. de Interne Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

D-luĭ Ministru din Năuntru.

Instrucțiile atingĕtoare pentru întocmirea gvardieĭ naționale obștindu-se îndată în toată cuprinderea județuluĭ, prin administratoriĭ plășilor, polițaiĭ orașelor i maghistratul local și comisiile celor-lalte târgurĭ, aicĭ, în orașul Turnul, s'a și pus la cale înfiin-

No. 591. 1848 Iunie 27. țarea acesteĭ gvardiĭ, rĕmâind a se pune în lucrare și prin celelalte târgurĭ i prin sate.

De care subt-iscălitul grăbesce a face d-v. cunoscut spre sciință. Salutare și frăție.

Administratorul jud. Teleorman, Em. Costandinescu.

Secția 1-ĭ.
No. 2.939.

No. 592. 1848 unie 27.

Adresa Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Româneseĭ către Sultan.

(Foae vol. Acad.)

Sire!

Le droit de suzerainété de la Sublime Porte sur la Principauté de Valachie remonte à une époque déjà fort ancienne, où, par suite d'un traité conclu entre le glorieux ancêtre de Votre Majesté Bajazet I et notre Prince Mircea, traité ratifié par toutes les conventions subséquentes, notamment par le traité de 1460, la Valachie se reconnaît tributaire de la Sublime Porte, sous la réserve d'une administration intérieure complètement indépendante et le droit d'élire, dans son sein, les chefs de la nation. C'est ainsi que la suite naturelle des temps et les progrès de la civilisation, ayant démontré l'insuffisance de notre legislation, telle qu'elle existait avant la dernière guerre avec la Russie, la Valachie, en vertu de ce même droit d'administration intérieure, reconnu de nouveau et consacré de la manière la plus formelle par l'art. 5 du traité d'Andrinople, modifia ses lois par le Règlement Organique de 1831, modification insuffisante encore, car le Règlement Organique, à la rédaction duquel la classe privilégiée, faible portion du pays, avait seule concouru, était loin de pouvoir être considéré comme l'expression du vœu national.

Mais aujourd'hui, après une triste expérience de dix-sept années, convaincus plus que jamais que cette réforme, opérée uniquement au profit d'une très faible minorité, constituait un état de choses violent, illégal, contraire à toute justice, attendu que ceux qui supportaient seuls les charges de l'Etat étaient exclus de l'exercice de tout droit, et désirant faire une répartition plus équitable des droits et des devoirs entre tous les membres de la grande famille, le Peuple Valaque vient, par un mouvement unanime,

spontané, pacifique, de se donner une Constitution plus en harmonie avec les besoins du pays et les droits impérissables de l'équité. Loin de nous la pensée, Sire, de porter atteinte aux droits d'aucune Puissance. L'acte émané de la souveraineté nationale est un acte d'administration intérieure, qui ne touche en rien aux affaires du dehors, et qui ne doit avoir d'autre résultat que d'assurer à jamais le bien-être et la tranquillité du pays. Il n'a jamais été dans notre pensée, et aujourd'hui moins que jamais, de nous détacher de la Sublime Porte. Nous consentons avec joie à être ses tributaires; considérant le tribut que nous lui payons comme une dette de reconnaissance pour les bienfaits que nous recevons de Sa paternelle sollicitude.

No. 592. 1848 Iunie 27.

Ainsi confiant dans son droit d'autonomie et dans la protection que Votre Majesté Impériale a toujours accordée aux peuples qui ont désiré la lumière et la justice, sûr d'autre part que Votre Majesté Impériale préfère quatre millions de bras libres et des fils éclairés, prêts à sacrifier leur vie pour le salut de Son puissant empire, à un peuple malheureux qui, comme tout esclave, est plus enclin à la haine qu'à l'amour et n'est jamais responsable ni devant Dieu ni devant les hommes des excès auxquels le désespoir peut les porter, le Peuple Valaque supplie Votre Majesté Impériale de consolider par Son Auguste approbation la Constitution nouvelle et de la protéger toutes les fois que le danger le forcera de recourir à la protection de Votre Hautesse. Les Valaques promettent en retour que leur poitrines serviront de rempart aux murs de Constantinople.

Scrisoarea Administratoruluĭ județuluĭ Brăileĭ Dimitrie Golescu către A. G. Golescu, despre starea spiritelor de acolo.

No. 593. 1848 Iunie 27.

(Orig. Ecat. A. G. Golescu.)

Mon cher frère! Quant à ce que vous m'écrivez qu'il faut révolutionner mon district, sachez que, quant à la ville de Braïla, elle n'est composée que de marchands. Il ne s'y trouve pas ce qu'on appelle proprement une jeunesse qui puisse prendre part au mouvement, comme dans les autres villes. Pour s'adresser à la canaille, n'y aurait-il pas du danger et n'indisposerai-je pas par là tout ce qu'il y a de plus distingué dans la ville, tout ce qui représente la propriété et le commerce? Je vois que le Gouverne-

No. 593. 1848 Iunie 27.

ment provisoire veut rassurer les propriétaires, bien loin de leur susciter de nouvelles inquiétudes. Sachez que cette ville fait une exception, qu'il ne s'y trouve que des sujets étrangers qui nous sont très peu favorables. Je ferai bientôt un rapport détaillé sur l'état des esprits au Ministre de l'Intérieur. Braïla est une ville étrangère, une colonie, pour ainsi dire, dans la Principauté. Pour le district, c'est tout autre chose. J'ai envoyé le professeur Maxime avec le protopope pour engager, les paysans à la soumission, quant à ce qui concerne la claca. Vous concevez que la chose est très délicate pour que d'un côté on leur prêche la soumission en faveur des propriétaires et de l'autre leur inspirer un esprit de révolution. Je tâcherai de concilier ces deux choses. Ici nous sommes tous dans le doute, quel est l'esprit du Gouvernement provisoire, veut-il la résistance ou ne la veut-il pas?

Les Vice-consuls d'ici, par esprit d'intérêt personnel, sont contre nous; ils prévoient qu'avec de nouvelles réformes, leurs sujets quitteront leur protection pour se faire sujets valaques. Telles sont les difficultés qui se présentent ici.

Votre dévoué,

Démètre.

No. 594. 1848 Iunie 27.

Scrisoarea Archimandritului George Poenaru către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Duhovnicească dreptate.

Scumpul meŭ frate și fiule al slobodeniei, în trecutele dile v'am adresat încă o scrisoare despre oare-carĭ mișcărĭ, ce am simțit că făceaŭ fiiĭ întunereculuĭ; și se vede că împrejurările nu v'aŭ ertat a-mĭ rĕspunde spre liniștea duhuluĭ meŭ. Și acum, după îndatorirea atât a luĭ Dumnedeŭ cât și a binecuvîntatuluĭ Guvern, vĕ arăt cele următoare. Aicĭ, în acest plaiŭ, Prahova, poporul este în pace și liniște binecuvîntând pe slobodițoriĭ și mântuitoriĭ lor. Și după ce am însuflat în duhurile cele înțelepte de atâtea veacurĭ, că la venirea unor dușmanĭ străinĭ ca iară să ne puie jugurĭ de fer vecĭnice, să fie gătițĭ, mulțĭ s'aŭ aprins și aŭ făcut legăturĭ că sînt gata sa moară pentru țeara lor; asemenea din partea părinților călugărĭ ce sînt un numĕr frumos prin mânăstirĭ și schiturĭ sînt gata a murì pentru patria lor și a se face martirĭ. Aristocrațiĭ felurĭ de complotturĭ fac în Brașov, pentru care pe larg

am făcut cunoscut bunului nostru Guvern. D. Director al carantineĭ Timişuluĭ lucră neobosit pentru Românii acesteĭ țĕrĭ. Guvernul Ungarieĭ și Gheneral-comandă are mare încredere într'însul. Le-a arătat soartea Românilor acestor Principate; și a explicat în multe rînduri prea lămurit că la întîmplare de vre-o armie rusească ce ar obrăznicì a păşì în țĕrile moldo-românescĭ, pricinuesce atât Transilvanieĭ cât și Ungarieĭ loviturĭ de moarte, și trebue să iea măsurile cuvenite și spre multă siguranță a lor, și ar trebuì o strînsă alianță cu aceste Principte, ba la vre-o nevoie ce ar amenință țeara vre-un demon de dușman, să deà tot ajutorul, și aŭ prins bucuros, îmĭ dise d. Vasicĭ. Toate aceste le lucră, ca să aibă scire din vreme și a fi pregătite și întocmite lucrurile, ca când se va trimite din partea Guvernuluĭ nostru vre-un comisar din acest Principat, în orĭ-ce privire prietenească să fie ca și făcute și de grab hotărîte. Așà bunul nostru Român, domnul Director Vasicĭ lucră. D. Maiorescu a trecut, maĭ zăbovesce vre-o două dile în Brașov, ca să proctasească maĭ nainte la Gheneral-comandă de la Sibiiŭ și la Guvernul Ungarieĭ nisce hârtiĭ ale d. Vasicĭ, numaĭ în privirea maĭ sus disă, și pe urmă se va duce și d. profesor Maiorescu ce s'a trimis din partea credinciosuluĭ nostru Guvern. Iară eŭ, ca Român, ca propoveduitorul sfinteĭ dreptățĭ, al slobodenieĭ, nu voiŭ încetà a sprijinì acest dar dat de provedință din toată virtutea, socotindu-mĕ și eŭ adevĕrat fiul libertățiĭ.

No. 594. 1848 Iunie 27.

Al d-v. duhovnicesc părinte,

G. P. Archimandrit.

Mânăstirea Poiana lângă Câmpina.

De avețĭ vreme rĕspundeți-mĭ. De sînt ce-và trebuincios în Capitală, vestițĭ că sînt gata. Nădăjduesc ca d. Laurian să se trimiță în Bucurescĭ ca Agent nemțesc, așà se aude. Dumnedeŭ într'ajutor!

Domnule Bălcescule, mijlocesce și scăparea Vernesculuĭ, că este de mare trebuință într'această epohă; și el a luat ce-và parte la această revoluție cu sfat și îndemnare.

Notă din „Albina Românească". No. 51. 1848. 27. VI.

No. 595. 1848 Iunie 27.

Lunĭ, în 28, pe la $5^1/_2$ ore, aŭ intrat în Iașĭ Rușiĭ. Armia lor se alcătuesce din 4.000 infanteriștĭ, peste 250 Cazacĭ și o baterie de 8 tunurĭ. Tabĕra rusească este așternută pe laturea stângă a dea-

No. 595. 1848 Iunie 27. luluĭ Copoŭ, ce dă spre Cârligu și Aron-Vodă. Colonelul Wranghel este în fruntea infanterieĭ și Maiorul Semilovicĭ, comandant Cazacilor.

Cu patru ḑile înainte, se ḑice că a trecut pe la Liova, ținutul Fălciuluĭ, un corpos de vre-o câte-và miĭ infanteriștĭ, Cazacĭ și câte-và bateriĭ de tunurĭ de măsură mare. Această armie înaintează printre ținuturile Bârlad și Tecuciŭ.

No. 596. 1848 Iunie 27. Notiță din „Gazeta Poștelor" din Francfort, după „Le Siècle" și „Le Constitutionnel". 1848. 9. VII.

Principautés Danubiennes.

On lit dans la „Gazette des Postes" de Francfort:

„Le Général Luders, un favori du Czar, se trouve à la tête de 60.000 hommes sur le Pruth inférieur. Il est prêt à occuper les principautés du Danube, dont les habitants redoutent l'entrée des Russes et désirent vivement être annexés à l'Autriche. C'est en Orient que la grande querelle politique de l'Europe sera vidée."

No. 597. 1848 Iunie 28. Adresa No. 3.667 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Presidentul Sfatuluĭ orășenesc din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Presidentuluĭ Sfatuluĭ orășenesc.

Cheltueala ce se va fi urmat cu îndestularea oștiriĭ sosite din Valachia-mică, peste 19 parale hotărîte pentru fie-care pe ḑi de la Guvern, precum și pentru cumpěrarea rogojinilor și altor asemenea obiecte pentru cfarteria lor, veĭ binevoì a o întîmpinà de o cam dată din fondurile Sfatuluĭ orășenesc, și apoĭ vețĭ arătà subsemnatuluĭ suma cheltuită și la ce anume, spre a se chibzuì slobodirea banilor.

No. 3.667.

N. G.

Petițiunea luĭ Mich. Abdulaid către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 598.
1848
Iunie 28.

(Orig. Arch. M. de Internc. Dos. No. 244.)

Dreptate, Frăție.

D. Ministru din Lăuntru.

Onorabilul Sfat orășenesc m'a însărcinat cu pregătirea și ținerea cheltueliĭ cuvenite pentru Exelenția Sa Talaat Efendi, de la 21 Iunie, cu câte douĕ-ḑecĭ # pe ḑi, socotițĭ din ḑiua ce va sosì, dându-mĭ înainte 100 # pe cincĭ ḑile, ḑicêndu-mi-se a mi-ĭ plăti cât maĭ în grabă. Pe acest temeiŭ, că este a venì curînd, am și făcut gătirea cuvenită, luând lucrurĭ cu chirie, dând și lefile slujbașilor cuvenițĭ pe cincĭ ḑile înainte, după cum dovedesce socoteala ce înfățișez. Însă după scirile luate că Exelenția Sa are a maĭ zăbovi, și așà chiria ce daŭ, cum și lefurile, trebue a urmà, vețĭ binevoi a porunci ca cinst. Sfat să-mĭ deà și acea cuvenită sumă, ce din împrejurărĭ a cerut trebuința a se face.

Salutare și frăție.

Mich. Abdulaid.

(Urmează lista cheltuelilor făcute, în suma de sf. 527.)

(Resoluție :) Să se scrie Sfatuluĭ orășenesc, ca să plătească baniĭ cerațĭ de jos-iscălitul.

N. G.

Ordinul de ḑi pe oștire No. 31.

No. 599.
1848.
Iunie 28.

(Arch. M. de Răsboiŭ. Condica poruncilor, f. 84.)

Ordin de ḑi pe oștire No. 31.

1. . . . .

2. Se însemnează acì forma despre chipul cu care trebue a se păzì și a se adresà toate dregĕtoriile una către alta în viitor.

Dreptate, Frăție,

Domnule Ministru,

. . . .

. . . .

Salutare și frăție.

Iscălitura.

No. 599. 1848 Iunie 28.

3. Prin decretul Guvernuluĭ provisoriŭ cu No.77, de la 22 ale acesteia, se decretează înălțarea în rangul de Colonel a Maioruluĭ Pleșoianu, pentru care se face cunoscut.

4. Prin decretul cu No. 84, de la 23 Iunie, d. Teologu, ca unul ce a fost unul din ceĭ dintâĭ prin a căruia pedeapsă fostul Domn se încercà să înece libertatea, Guvernul decretă intrarea d-luĭ în funcțiile ostășescĭ cu rangul de Maior. Pentru care poruncesc a se însumà în oștire peste complet de la 1-iŭ Iulie, trecêndu-se cu vechimea de maĭ înainte.

5. . . . .

(Iscălit:) General Tell.

No. 600. 1848 Iunie 28.

Circulara No. 3.631—3.647 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Româneseĭ către toate administrațiunile de județe.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos.No. 291.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Administrator al județuluĭ....

Alăturata petiție din partea popoluluĭ Român către Mărirea Sa Împěratul Rusieĭ o veĭ comunicà tutulor locuitorilor aceluĭ județ de obște, de orĭ-ce treaptă, ca să o iscălească ceĭ ce vor voĭ, și în cel maĭ scurt soroc să o întorcĭ la subt-iscălitul. Dacă hârtia nu va fi încăpĕtoare pentru toate iscăliturile, veĭ adăogà d-ta la dînsa o altă hârtie de aceeașĭ mărime.

N. G.

No. 3.631.—No. 3.647.

No. 601. 1848 Iunie 28.

Circulara No. 3.676—3.678 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Româneseĭ către Administrațiunile de Buzěŭ, Brăila și Slam-Râmnic.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 289.)

Către d. Administratorĭ județelor de maĭ jos.

După sciința luată, că peste puțin sosesce în Prințipat un trup de oștirĭ rusescĭ, se scrie dumi-tale a avé toată îngrijirea ca, la o asemenea întîmplare, să întîmpinĭ tot ce va cere trebuința pentru primirea, îndestularea și pentru marșul acelor oștirĭ într'acel județ, odihnind și pe locuitoriĭ județuluĭ spre a petrece în liniște.

No. 3.676, la Buzěŭ.
„ 3.677, „ Brăila.
„ 3.678. „ Slam-Râmnic.

Decretul No. 123 al Guvernuluĭ provisoriŭ asupra dorobanților și a regimentelor de pandurĭ și volontirĭ.

No. 602. 1848 Iunie 28.

(Foae vol. Acad.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Pentru pregătirile și îndatoririle dorobanților în viitor și pentru înființarea de regimente de pandurĭ și volontirĭ, ce s'a chibzuit că sînt de trebuință, Guvernul decretă:

1-iŭ. Dintre toțĭ dorobanțiĭ tutulor districtelor, două părțĭ din treĭ, ceĭ maĭ bunĭ și exersațĭ la arme, cu tiștiĭ lor și călărețĭ, să fie tot-deauna pregătițĭ de Administratoriĭ localĭ ca, în minutul ce vor fi trebuincioșĭ, să meargă la locul unde vor fi chemațĭ; iar cea-laltă a treia parte va rĕmâné atuncĭ pentru servițiurile districtuluĭ cu rondul ca și până acum; Sub-administratoriĭ se vor servì cu vătășeiĭ de sate în locul dorobanților și satele în lăuntrul lor cu gardă națională.

2-lea. Toțĭ Administratoriĭ districtelor vor grăbì găsirea și formarea unuĭ numĕr cât se va puté maĭ mare de volontirĭ de orĭ ce clasă, nație și religie, între carĭ vor fi și toțĭ militariĭ eșițĭ din slujbă de la anul 1840 încoace, câțĭ însă se vor găsì de bunĭ, din cea maĭ de aproape cercetare a Administratorilor, sub a lor rĕspundere.

3-lea. Aceștĭ pandurĭ volontirĭ se vor compune în regimente. Regimentul care o să fie de 2.000 oamenĭ să se împarță în două batalioane, fie-care batalion în patru companiĭ, fie-care companie în două plutoane și fie-care pluton în șease despărțirĭ. Aceste companiĭ vor avé de șefĭ, fie-care regiment câte unul, fie-care batalion câte unul, fie-care companie câte unul, fie-care pluton câte unul, fie-care despărțire câte un sub-ofițer; deosebit de aceasta șeful de regiment și de batalion vor avé câte un adiotant pentru ținerea canțelarieĭ și alțĭ doĭ, unul însărcinat cu hrana și cu cvartiruirea și altul cu lefile, iar dacă va fi trebuință a se luà ofițerĭ dintre ceĭ cu activitate din oștirea de linie, aceștia vor avé leafa graduluĭ lor respectiv, precum și dacă li se va încredințà comandă maĭ mare, decât ce aveaŭ în oștire, vor luà leafa graduluĭ ce vor ocupà între volontirĭ.

4-lea. Lefile vor fi leĭ 1.500 pe lună pentru șeful regimentu-

No. 602. 1848 Iunie 28.

luĭ, 750 pentu fie-care șef de batalion, 400 pentru fie-care șef de companie, 200 pentru fie-care șef de pluton și 90 pentru fie-care sub-ofițer; simplul ostaș va avé 6 leĭ pe lună; iar ofițeriĭ canțelariilor vor avé 200 pe lună.

5-lea. Lefile acesteĭ garde ostășescĭ se slobod numaĭ pe câtă vreme sînt chemațĭ sub steagurĭ, iar când aceste trebuințe nu vor fi, se vor slobodì pe la casele lor, și pentru această vreme nu vor primì lefĭ decât numaĭ ofițeriĭ de toate gradele, pe jumătate însă, ca nisce oamenĭ a cărora capacitate trebuincioasă pentru șefĭ este expusă de a nu puté, în orĭ-care timp al anuluĭ, să întreprindă altă profesie.

6-lea. Numĕrul acestor pandurĭ volontirĭ, câțĭ vor fi dintre ceĭ îndatorațĭ cu vre-o dare de capitație, vor fi apĕrațĭ din minutul înscrieriĭ lor, precum și de orĭ-carĭ îndatorirĭ săteuescĭ, iar toțĭ aceia ce până acum nu sînt supușĭ la asemenea rĕspunderĭ, și vor intrà într'acest corp întocmit pentru apĕrarea țĕriĭ, vor primì asemenea lefile graduluĭ lor și se vor recomandà pentru slujba lor la obșteasca Adunare constituantă, ca oameniĭ ce aŭ binemeritat de la patrie.

7-lea. Atât dorobanțiĭ cu tiștiĭ lor, cât și volontiriĭ și toate căpeteniile lor, vor fi sub cea de-a dreptul comandă, supunere și ascultare a d-luĭ Magheru, unul din ceĭ de acum membri aĭ Guvernuluĭ, pe care patria, după meritele sale, l-a numit, prin decretul No. 124, General-Căpitan al tutulor oștirilor neregulate de dorobanțĭ, pandurĭ și volontirĭ și Inspector al tutulor gardelor naționale; vor merge dar, sub ascultarea dumnea-luĭ, la timpul cuviincios, orĭ unde îĭ va chemà și orĭ când și unde trebuințele patrieĭ vor cere, și vor avé în acelașĭ timp, de la plecarea de pe la casele lor, atât dorobanțiĭ cât și volontiriĭ pandurĭ, îndestularea hraneĭ lor și a cailor lor de la patrie.

8-lea. Dorobanțiĭ vor avé leafa lor legiuită ca și până acum, asemenea și pentru toată vremea ce vor slujì fără rînd; iar tiștilor li se va maĭ adăogà câte leĭ 100 pe lună.

9-lea. Câțĭ dintre volontirĭ nu vor avé arme, li se va da de la patrie, precum și tutulor li se va da plumbul și earba în patroane, cum și cremenele trebuincioase, asemenea li se va da furgoanele trebuincioase cu caiĭ lor pentru transportare, orĭ unde va cere trebuința a celor din urmă.

10-lea. Numirile regimentelor ce se vor puté înființà în toată România se vor da de către d. Magheru, cât se va puté maĭ naționale, precum asemenea și ale batalioanelor, plutoanelor, companiilor și despărțirilor.

No. 602.
1848
Iunie 28.

11-lea. Pentru aceea ce privesce la starea și disciplina gardeĭ naționale, șefiĭ gardelor naționale din Capitale și județe vor raportà d-luĭ Magheru, Inspectorul gardelor naționale, de la care vor primi instrucțiile și deslușirile cuviincioase, potrivit decretelor Guvernuluĭ.

12-lea. Progonul poștelor, orĭ unde va merge d. Magheru și va expedià în trebuințele acesteĭ funcțiĭ, se va da de la patrie.

13-lea. Fiind-că pentru toate acestea și maĭ înainte de a se completà armia neregulată, d-luĭ Magheru îĭ este de neapĕrat a avé e cancelarie cu care să se poată servi în greaua domnieĭ-sale funcție, această cancelarie va avé de o cam dată, până la înfățișarea regimentelor, treĭ despărțirĭ:

1-iŭ. Despărțirea pentru lucrurile atingĕtoare de gardă.

2-lea. Pentru dorobanțĭ și

3-lea. Pentru pandurĭ volontirĭ.

Fie-care despărțire va avé câte un șef, registrator și scriitoriĭ trebuincioșĭ.

Pe lângă aceste despărțirĭ va fi și un osebit cassier pentru contabilitate, cu ajutorul și scriitoriĭ trebuincioșĭ.

Iar după înființarea regimentelor, se va reformà această cancelarie, după mijloacele ce vor fi de a se servì, cu din ofițeriĭ regimentelor.

Domnul Ministru celor din Lăuntru va grăbi a aduce aceste decrete la întocmaĭ îndeplinire.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ : Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ, Ioan Eliad, Ștefan Golescu, Chr. Tell, N. Bălcescu, I C. Brătianu, A. G. Golescu.

Bucurescĭ.
No. 123.

No. 603.
1848
Iunie 28.

Decretul No. 131 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 296.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ hotăresce:

Toțĭ arestanțiĭ din temniță se vor transportà la Ocna Telega.

Domnul Ministru din Lăuntru, prin înțelegere cu d. Ministru resbeluluĭ, va aduce acest decret îndată la îndeplinire.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitr. Ungro-Vlachieĭ, Chr. Tell, Ștefan Golescu, I. C. Brătianu, N. Bălcescu.

No. 131.
Bucurescĭ.

No. 604.
1848
Iunie 28.

Adresa No. 3.616 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneścĭ, anunțând luĭ I. C. Brătianu numirea sa de Administrator la Râmnicul-Sărat.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

D-luĭ Ioan Brătianu,

Trebuința cerênd a se orînduì la județul Slam Râmnic Administrator în locul domnuluĭ Scarlat Filipescu, subt-iscălitul încredințează dumi-tale acest post, poftindu-te a te pornì îndată la acel județ și a intrà în îndatoririle slujbeĭ.

No. 3.616.

No. 605.
1848
Iunie 28.

Raportul Coloneluluĭ Nicolae Pleșoianu despre hotărîrea Comisiuniĭ ostășescĭ judecătorescĭ, pentru fapta de la 19 Iunie.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru!

Comisia ostășească judecătorească, alcătuită în urmarea decretuluĭ (Guvernuluĭ) provisoriŭ din 21 Iunie curgĕtor sub No. 73, asupra Coloneluluĭ Ioan Odobescu, fost Șef al oștirilor, asupra Coloneluluĭ Ioan Solomon, fost Comandir polculuĭ No. 3, și asupra Maioruluĭ Grigore Lăcusteanu, fost Comandir batalionuluĭ No. 2, din acelașĭ polc, dațĭ sub judecată ostășească, pentru învinovățire că la 19 ale acesteiașĭ lunĭ aŭ cutezat a atacà la palat pe Guvernul provisoriŭ, puindu-l sub arest, care această cerbicoasă cutezare a numiților a produs tristul acela resultat de a se vedé pentru întâiașĭ dată frate armat în protiva frateluĭ sĕŭ;

Astădĭ, la 26 Iunie, a și dat hotărîrea sa asupra vinovaților în chipul următor, adică: După ce s'a cetit maĭ întâiŭ în audul daților sub judecată adunatele de Comisie acte, doveditoare de barbara și criminala lor întreprindere, și anume unul din partea domnuluĭ Gheneral Tell, membru Guvernuluĭ provisoriŭ, arĕtător că la 19 Iunie pe la amiadĭ, viind Colonelul Odobescu la palat, ca șef al oștiriĭ, spre a înfățișà Guvernuluĭ provisoriŭ pe d. ofițerĭ aflațĭ în Capitală, după săvîrșirea acesteĭ înfățișărĭ, numitul Odobescu s'a coborît jos cu toată suita ofițerilor ce îĭ urmaseră, iar

d. Tell a intrat în cameră, când, afară de toată așteptarea, de odată s'a pomenit cu o ințime viind peste una sută soldațĭ și, intrând în apartamentele palatuluĭ, aŭ început să umple puscile.

No. 605. 1848 Iunie 28.

Atuncia domnul Tell, ca membru, temêndu-se de vre-o rĕscoală în protiva Guvernuluĭ, din partea proprietarilor de moșiĭ, ce se arătaseră în dimineața aceleĭ ḑile cu strigărĭ sgomotoase în sala de la Momulu asupra articoluluĭ proprietățiĭ, și socotind că soldațiĭ s'aŭ suit în palat ca să apere pe Guvern, vrênd tot de odată a nu se întîmplà și vre-o vĕrsare de sânge, a rugat pe soldațĭ să nu facă foc cu puscile fără porunca Guvernuluĭ. După aceea pornindu-se a se coborî pe scară, ca să vorbească proprietarilor, a întîmpinat în capul scăriĭ pe d. Odobescu cu mulțĭ din ofițerĭ, carele, îndată puind mâna pe dumnea-luĭ, a poruncit ofițerilor să-l aresteze, sub cuvînt că domnul Tell, neavênd proprietate, cum a îndrăznit să facă proprietarĭ pe țĕranĭ? Că luându-ĭ sabia îl târîse în toate părțile, și dându-l în mânile soldaților, în numĕr ca la 20 saŭ 30, ținându-l tot-de-odată și doĭ ofițerĭ cu săbiile scoase, l-aŭ târît pe ulița din dosul palatuluĭ, într'o distanță ca la 200 pașĭ. Că după aceea, viind un alt ofițer, ĭ-aŭ întors la palat, înfățișându-l domnuluĭ Odobescu, când acesta i-a propus aceste cuvinte: „Să începem a modificà Guvernul“, atuncia d. Tell, rĕspunḑêndu-ĭ că nu poate să delibereze arestat, a poruncit să-ĭ deà sabia, însă nimenia nu se vedeà a ĭ-o aduce. Că după aceasta, suindu-se în palat, l-a întrebat pe Colonelul Odobescu, în ce chip voesce să modificeze Guvernul? Iar el ĭ-a rĕspuns că voesce să intre și însușĭ (adică Odobescu) în Guvern, împreună cu d. Câmpineanu, pe carĭ și înfățișându-ĭ popoluluĭ (ce se îmmulțise și aflase de atentatul săvîrșit), nu ĭ-a primit, începênd a amenințà aspru pe Odobescu, ș. c. l. Iar pe cât se atinge causa de Solomon, ḑice d. Tell că „se scie de toată Capitala“.

Alt act, din partea domnuluĭ Alexandru G. Golescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ, a căruia coprindere despre începutul acesteĭ neleginirĭ este unită cu arătarea domnuluĭ Telll, iar despre cele ce s'aŭ maĭ urmat în palat, pe când domnul Tell se târà la arest pe ulița din dosul palatuluĭ, vorbesce în chipul următor, că adică d. Golescu, împreună cu d. Eliad, cu d. Nicolae și Ștefan, frațiĭ Golescĭ și N. Bălcescu, s'aŭ vĕḑut fără de veste înconjurațĭ de baionete; că d. Solomon a poruncit soldaților să-ĭ ție la arest, încredințându-ĭ însă că nu aŭ a se teme de vieață, fiind-că ĭ-a luat sub protecsia dumi-sale, sub îndatorirea de a nu vorbì vre-unul din dumnea-lor

No. 605.
1848
Iunie 28.

cu soldaţiĭ, carĭ îĭ amerinţaŭ că, îndată ce vor cuteză a se arătà la fereastră popoluluĭ, toţĭ vor fi înpuşcaţĭ. Când atuncia, d. Golescu, Secretarul, adresându-se către Colonelul Odobescu, l-a rugat în numele patrieĭ (dulce nume şi a-tot-puternic în inima adevĕratuluĭ patriot), ca să mijlocească a nu se face vĕrsare de sânge; că d. membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, ca să scape ţeara de întîmplărĭ crunte, ce ar puté să o aducă în primejdie de vre-o năvălire străină, se leapĕdă cu toată bucuria de puterea provisorie, ce li s'a încredinţat de popolul român în ḑiua de 13 Iunie; şi că se supun la orĭ-ce judecată criminală ĭ-ar osândi noul Guvern, ce l-ar alege Odobescu, în capul căruia Guvern i s'a şi propus a se pune însuşĭ cu d. Câmpineanul şi cu alţiĭ, ce îĭ vor maĭ alege dumnea-lor. Că vĕḑênd pe d. Odobescu mulţumit de această propunere, a alergat şi la d. Solomon, rugându-l asemenea a cruţà patria de vre-o vĕrsare de sânge, care ar fi o tristă pată pentru frumoasa noastră revoluţie din 11 Iunie, şi o pricină maĭ mult pentru năvălire străină. Că d. Solomon l-a încredinţat că nicĭ dumnea-luĭ nu voesce vĕrsare de sânge, ci numaĭ schimbarea Guvernuluĭ provisoriŭ; curtea palatuluĭ însă între acestea se umplusese de tot felul de cetăţenĭ veniţĭ ca să mântuească pe Guvern, carĭ şi începură a pătrunde în apartamentele palatuluĭ, cu acelaşĭ entusiasm patriotic şi bărbăţie, cu care s'aŭ arătat în memorabila ḑi din 11 Iunie, ce va face cea maĭ frumoasă (pagină) în istoria şi analele Românieĭ, nesfiindu-se cât de puţin de săbiile şi baionetele ce îĭ staŭ înainte. Că popolul începuse a strigà: „Jos Odobescu, jos Solomon, trădătoriĭ naţieĭ; să se tragă oştirea înapoĭ!". Atuncĭ Solomon isbutì a se strecurà pe scara din dos şi a eşi din curtea palatuluĭ; iar Odobescu rĕmase sus între dumnea-lor; căruia după invitaţia ce i s'a făcut de d. membri, eşind în balcon, a poruncit să se tragă oştirea, popolul însă băgând de seamă, strigà că Solomon, în mijlocul soldaţilor sĕĭ, nu se trage înapoĭ, ci că se ţine ascuns în dosul palatuluĭ, ca să vie să atace fără de veste Guvernul; atuncĭ se auḑiră maĭ multe focurĭ de puscĭ, şi maĭ mulţĭ dintre cetăţenĭ aŭ căḑut morţĭ saŭ răniţĭ, iar Odobescul rĕmase arestuit în palat; după o altă invitaţie a d-lor membri, prin trimişiĭ din parte-ĭ, a poruncit luĭ Solomon să se tragă cu oştirea în casarmă, care s'a şi urmat.

Al treilea act este din partea a cincĭ cinurĭ de jos ostăşescĭ, doĭ unter-ofiţerĭ şi treĭ soldaţĭ din roatele 1, 4, 5 şi 7-lea, din polcul No. 3, carĭ arată în frica luĭ Dumneḑeŭ, că uniĭ dintr'înşiĭ

aflându-se sus în palat, iar alțiĭ între rîndurile soldaților din dosul palatuluĭ, mărturisind că întâiŭ s'a început comanda foculuĭ de către Solomon, și apoĭ a început popolul să arunce cu lemne și pietre asupra soldaților.

No. 605. 1848 Iunie 28.

În puterea și înțelesul acestor acte, s'aŭ închipuit întrebările cuvenite pomenitelor treĭ fețe ostășescĭ; în fața cărora, fostul șef al oștiriĭ, prin rĕspunsurile ce a dat sub a sa iscălitură, umple șeapte coale de hârtie, în carĭ nu se vĕd decât pricinuirĭ deșerte și contradicerĭ.

Nu voiŭ maĭ spune că, după ceșĭ-a început discursul prin vorbire cu o îngâmfare și gesturĭ desprețuitoare pentru decretele Guvernuluĭ provisoriŭ și pentru tot individul ce îĭ întîmpină vederea, îngânfare din acele despotice, ce numaĭ mormîntul le șterge din sufletele rătăcite în felul acesta, apoĭ urmează cu scrisul, înșiruindu-șĭ maĭ întâiŭ bravurile, decorațiile și rĕsplătirile primite de la Împĕrățiĭ străine pentru calitățile-ĭ personale ce, adevĕrul mărturisind, pe mulțĭ până acilea aŭ amăgit.

După aceasta adaogă că, de la 11 Iunie până la 19, toată lumea îĭ cădeà înainte cu lacrămĭ rugându-l ca să primească comanda oștiriĭ, și ca dascăl de disciplină să ție regula și buna orînduealǎ în oștire, saŭ maĭ bine dicênd nedisciplină, neregulare și demoralisație în oștire, precum faptele-ĭ criminale aŭ dovedit-o; și precum însușĭ îșĭ mărturisesce fără-de-legea, cu care dice că s'a înbrăcat numaĭ ca să-șĭ păzească parola ce ar fi dat-o Colonelului Solomon, de către carele ar fi fost învitat către această trădare; și că criminalul acesta păcat l-a avut în cuget să-l săvîrșească noaptea pe la 10 ceasurĭ, în acea di de 19 Iunie; dar hotărît de eveniment, aceea ce erà să se săvîrșească noaptea, aŭ hotărît să o săvîrșească diua, precum aŭ și urmat; și din toate apoĭ se culege că Odobescu a maĭ fost înțeles la fapta blestemuluĭ și cu alțiĭ din mariĭ proprietarĭ de moșiĭ, ale cărora nume n'a voit a le spune. (Vedĭ în delă de la foaia No. 15 până la No. 29.)

În ceea ce crima apoĭ se asvârle pe fața Coloneluluĭ Solomon, din simplele sale mărturisirĭ, din suspinele sufletuluĭ sĕŭ, din vĕrsarea lacrămilor înaintea judecățiĭ, expresiĭ ce mărturisesc adânca-ĭ căință, și din toate imprejurările, se dovedesce că numitul a fost amăgit de Odobescu, iar nu Odobescu, precum el dice, învitat de Solomon; că Odobescu l-a înfricoșat cu venire de oștirĭ muscălescĭ, și că eĭ amândoĭ, ca căpeteniĭ ostășescĭ, aŭ a umplé Siberia de

No. 605. 1848 Iunie 28. nu vor săvîrşi această meditată fără-de-lege, şi, în sfîrşit, scopul le-a fost rĕsturnarea Guvernuluĭ provisoriŭ şi doborîrea sfinteĭ noastre Constituţiĭ, acest dar ceresc, după care popolul Român, după atâtea veacurĭ de suspinurĭ, abià acum, în această strălucită epohă a civilisaţieĭ neamurilor, l-a putut dobândi. Mulţumită însă braţuluĭ celuĭ Prea Înalt, şi statorniculuĭ caracter al popoluluĭ Român, credincios sfîntuluĭ sĕŭ jurămînt, depus în Câmpul Libertăţiĭ, că a întîmpinat rĕul, sprijinindu-şĭ drepturile cu chiar vĕrsarea gloriosuluĭ sânge a câţĭ-và din sînul sĕŭ, concetăţenĭ aĭ noştri.

Iar pre cât pricina se atinge de Maiorul Lăcusteanu, după ceea ce se vede, atât din tacrirul sĕŭ, cât şi din acela al Odobesculuĭ, se dovedesce neînclinat la criminala faptă a pomenitelor două feţe ostăşescĭ; ci bănueala ce s'a adus asupră-ĭ a purces de aicia, că numitul, aflându-se venit la palat, în suita fostuluĭ Şef al oştiriĭ, împreună cu corpul celor-lalţĭ dd. ofiţerĭ, din învălmăşeala sa la neomenoasa cutezare a Odobesculuĭ asupra membrilor Guvernuluĭ provisoriŭ, vrênd să scape din amestecul turburăriĭ ce se începuse în apartamentele palatuluĭ, a dat fuga pe scară în jos, strigând: „Proprietariĭ la palat“, până ce strecurându-se printre mulţime, a apucat a se aruncà într'o birjă; când, scoţênd sabia, a început a bate cu dînsa caiĭ birjaruluĭ, ca să fugă maĭ cu iuţeală către casa d-sale, şi ajungênd până în dreptul porţiĭ curţiĭ fostuluĭ Ban Gheorghe Filipescu, întîmpinându-l popolul ce venià despre podul Mogoşoaeĭ către palat, pe carele vĕḑêndu-l cu sabia deschisă, l-a socotit ca pe un înclinat la fapta blestemuluĭ şi, dându-l jos după capra aceleĭ trăsurĭ, l-a târît pe uliţĭ înainte, până când încredinţându-se de nevinovăţia sa, l-a slobodit. În urmă însă, cine scie după a căruia arătare, s'a arestuit; dovedindu-se maĭ cu seamă neînclinarea sa din aceasta, că isbucnirea focurilor la palat s'a urmat cu un ceas şi jumătate în urma sceneĭ sale din droşca birjaruluĭ.

Acestea avêndu-le în vedere judecata pentru fie-care în parte şi în de obşte pentru câte treĭ, hotărĕsce cele următoare:

1-iŭ. Pentru fostul Şef al oştiriĭ, Colonelul Odobescu, ca un dovedit călcător de jurămînt şi trădător, ca un desmoralisator oştirilor patrieĭ şi ca un vrăjmaş aĭ sfinteĭ noastre Constituţiĭ, în faţa căruia se rĕscoală ţĕrâna a şeapte cetăţenĭ omorîţĭ şi ranele a altor şeapte răniţĭ, pe temeiul Regulamentuluĭ ostăşesc judecătoresc, partea a IV, cap. 1-iŭ, § 79, 80 şi 81, să i se ieà rangurile, să se isgonească din slujbă, ştergêndu-i-se numele din catastişe şi

să se deà sub judecată politicească criminalicească, unde se va judecà ca un ucigaș.

No. 605. 1848 Iunie 28.

2-lea. Pentru fostul Comandir polcului No. 3, Colonelul Solomon, ca unul ce s'a lăsat a se amăgì și a se conformà cu ucigătoarele planurĭ ale Odobesculuĭ, și a luat parte la toate fără-delegile sale, făcêndu-se călcător jurămîntuluĭ ce a săvîrșit la 15 Iunie pe Câmpul Libertățiĭ, și ca un demoralisator ostașilor de sub comanda sa, socotindu-se și acesta ca un vrăjmaș sfinteĭ noastre cause și Constituțiĭ, pe temeiul aceleiașĭ pravilĭ ostășescĭ, vorbită maĭ sus, să i se ieà rangurile, să se gonească din slujbă, ștergêndu-i-se numele din catastișe și să se deà asemenea sub judecată politicească criminalicească, unde se va judecà asemenea ca un ucigaș.

3-lea. Pentru Maiorul Lăcusteanu:

Deșì s'a dovedit că n'a luat parte la nelegiuitul complot cu Odobescu și Solomon, dar pentru că a acordat strigarea Odobesculuĭ: „Proprietariĭ la palat“, fie după „zăpăceală“, precum ḑice, fie după consciință, prin care această vorbă a dat bănueală publiculuĭ a-l socoti complotist cu ceĭ doĭ de acì de sus, și prin urmare a tras asupră-șĭ ura și disprețul poporuluĭ, necinstindu-ĭ epoletele, făcênd tot într'o vreme a-șĭ perde și încrederea ce se cere de Guvern de la un ostaș, judecata pe temeiul Regulamentuluĭ ostășesc de la aceeașĭ parte, cap. al II-lea, § 90 și 95, hotăresce ca să se gonească și acesta din slujbă, ștergêndu-i-se numele din catastișe, iar hotărîrea cea desăvîrșită rĕmâne la îndurarea Guvernuluĭ provisoriŭ.

President Comisieĭ ostășescĭ, Colonel **Pleșoianu**.

Bucurescĭ.

Scrisoarea Cleopatreĭ T. către Dimitrie Ghica la Brașov.

No. 606. 1848 Iunie 28.

(Orig. Col. I. I. Brătianu.)

Mon cher cousin et ami,

A l'heure qu'il est, j'espère que vous avez reçu ma première lettre, par laquelle je vous annonçais notre arrivée à Cronstadt; mais ce voyage m'offrant mille contrariétés, j'y ai renoncé. Heureusement, à l'instant je viens d'apprendre l'entrée des Russes en Moldavie et l'arrivée positive des Turcs à Bucharest; dans l'état des choses actuel, c'est un bonheur pour nous et pour notre pauvre pays; mais comme nous ne savons trop comment ils prendront et

No. 606
1848
Iunie 28

traiteront nos affaires, je pense, et c'est là l'idée générale des hommes sages, qu'il est du devoir de tout noble Valaque de revenir dans le pays et de prendre part à tout ce qui aura lieu, puisque maintenant on aura le moyen de parler aux deux Cours et non aux gens qui ont placé et veulent placer la Valachie dans le plus triste état. Connaissant donc, cher cousin, vos nobles sentiments, j'espère que vous ne tarderez plus à présent votre retour, ainsi que vos frères, et je me flatte aussi que vous aurez assez d'influence sur les autres personnes, qui se trouvent là-bas et qui peuvent être nécessaires dans ce moment au pays, pour les décider à rentrer; il n'y a que le Grand Mogol (Bibesco) qui peut rester où il est, nous ayant déjà rendus assez malheureux nous et notre pauvre patrie. Adieu, mon très cher, ou plutôt au revoir. C'est avec ce doux espoir, mon cher et bon cousin, que je vous prie de me croire comme toujours de coeur,

Votre toute dévouée,

Cléopâtre T.

Pe dos:

A Monsieur Monsieur le Prince Démètre Grégoire Ghyka à Cronstadt.

Către D. Bizdadeà Mitică în Braşov.

No. 607.
1848
Iunie 28.

Notă din „Popolul Suveran". No. 3. 1848. 28. VI.

Uniĭ din ceĭ ce vin după la judeţe ne aduc veste, că prin maĭ multe sate locuitoriĭ ţĕranĭ nu vor a se supune celor din urmă instrucţiĭ ale Guvernuluĭ, întru ceea ce se atinge de causa proprietarilor.

Dacă această veste va fi adevĕrată, iar nu o uneltire din partea inimicilor patrieĭ, apoĭ rugăm pe d. Ministru celor din Năuntru să deà ordin cât maĭ fără întârdiere ca să se trimiţă prin toate satele Principatuluĭ proclamaţiĭ repetitoare despre cele din urmă instrucţiĭ, ce sînt date întru aceasta de către Guvern, carĭ proclamaţiĭ se vor ceti în bisericĭ, învitând tot-de-odată pe locuitorĭ la linişte şi aşte[illegible]re, şi declarând pe orĭ-care nu va fi ascultător duşman al patrieĭ şi al linişteĭ obştescĭ; vor intrà în categoria de turburătorĭ şi rĕŭ-voitorĭ aĭ linişteĭ toţĭ aceia ce s'ar dovedì că prin intrigĭ voiesc să aţîţe duhurile ţĕranilor a urmà în contra pacĭnicilor măsurĭ luate de Guvern, ca până la Adunarea naţională să nu se schimbe întru nimic lucrurile câmpenescĭ.

Notă din „Gazeta de Transilvania". No. 53. 1848. 28. VI.

No. 608. 1848 Iunie 28.

Maĭ noŭ. De la Bucurescĭ avem scirĭ sigure numaĭ până la 23 Iunie. Nicĭ revoluția din Moldova, nicĭ trecerea Muscalilor peste Prut nu se adeverì. Se pare că faima revoluțieĭ moldovene se lățì prin înfocata proclamație a boerilor Moldovenĭ petrecĕtorĭ în Bucovina. Însă schimbările marĭ se produc numaĭ prin fapte, iar nu singur prin vorbe, fie acelea încă pe atât de înflăcărătoare. La Bucurescĭ sosi un curier prusian în persoana ofițeruluĭ Prunk, cu dechiarație către Guberniul provisoriŭ că „Rusia nu voiesce a călcà în Principate cu oștirĭ". Cu toate acestea, oameniĭ se maĭ tem și de un coup d'Etat, pentru care bine fac, dacă se păzesc.

Guberniul provisoriŭ merge bine, contra-revoluția din 19 ĭĭ dete o lecție foarte serioasă, ca să se scie păzi în viitor. Cel maĭ urîcios rĕŭ de care pătimesce este ceata vînătorilor după posturĭ și chiverniselĭ. Datoria jurnalelor e: de o parte a aduce în minte Guberniuluĭ pe tot minutul, că are să aplice numaĭ oamenĭ harnicĭ și curațĭ în opinia publică, de alta a-l apĕrà de atâțĭ pretendențĭ, carĭ se fac ridiculĭ cu aroganța lor, atâtea musce urîcioase.

Corespondență de la granița Moldoveĭ către „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 208. Supl. 1848. 26. VII.

No. 609. 1848. Iunie 28.

Donaufürstenthümer.

Moldauische Gränze.

Meine chronologischen Mittheilungen verfolgend theile ich Ihnen mit, dass am 12. Mai Abends Hr. v. Kotzebue nach Bucharest abgereist sei; seine Bemühungen die Bojaren mit dem Fürsten auszusöhnen scheiterten gänzlich; ja der Fürst hatte seinen Kopf soweit verloren, dass er zu seinem Kammerdiener Zuflucht nahm ihn mit dem Metropoliten auszusöhnen, allein dieser würdige Metropolit wies diesen Missgriff gebührend in seine Schranken. Am 1. Junius (a. St.) haben mehrere Officiere ihre Dimission mit der Erklärung gegeben, dass sie ferner nicht bei dem Militär dienen könnten, welches als Räuberbande agire. Auch der Gouverneur von Galatz, Peter v. Maurogeni, hat seine Dimission gegeben, weil der Fürst ihm zumuthete durch Gewaltstreiche Unterschriften für ihn zu sammeln. Der Abscheu und Unwillen gegen

No 609. 1848 Iunie 28.

den Fürsten nimmt mit jedem Tage zu, so zwar dass sich mehrere Personen, die sonst für dessen Interesse arbeiteten, ganz zurückzogen und den Gutgesinnten anshchlossen. Die neuesten Flugschriften, Tagsblätter und poetischen Erzeugnisse entwickeln hinlänglich den Nothschrei des romanischen Volkes.—Am 2. Junius reiste der Sohn des Fürsten, Gregor, nach Bessarabien; wie seine Gläubiger mit ihm in Ordnung kommen werden, wissen wir nicht, denn er soll an 30.000 Piaster Schulden haben. Es wäre durchaus keine Ehre für die russischen Officiere einen so schlechten Character zu den ihren zählen zu müssen, und es steht zu erwarten, dass Kaiser Nikolaus dem russischen Officiercorps kein solches Individuum einreiht. Der Fürst soll im Sinischler Walde an 300 Fussklötze (Buduk) haben fertigen lassen um die wiederspenstigen Bojaren bei erster Gelegenheit zu knebeln. Die jungen Moldauer, welche von Maczin nach Konstantinopel abgeführt wurden, sollen daselbst gut empfangen worden sein und zu ihrem Unterhalt 50.000 Piaster erhalten haben, als Aufenthalt wurde ihnen Brussa angewiesen ; Reschid Pascha nimmt wieder seine Stelle ein, was dem russischen Consulat gewiss keine Freude macht. Auch Petraki Assaki, ein armenischer Convertit, Handlanger des Fürsten in allen schmutzigen und betrügerischen Angelegenheiten, kurz ein Ausbund von Schlechtigkeit, ist auch in Angelegenheiten des Fürsten nach Bessarabien abgereist, dessen Bruder Georg, sein wallender Aesop, Eingeweihter des Fürsten, Modell eines schlechten Characters, möchte bei Entfernung dieses Volksschinders kein Bleiben mehr in der Moldau finden. Sowie wir hören, wurde der berüchtigte Costin Katargi, einer der grössten Schwindelgeister, vom Fürsten zum Minister der Justiz ernannt, weil seine liebenswürdige Frau Smarandiza der Fürstin bein diesen trüben politischen Ereignissen die Zeit vertreibt. Als Polizeidirector von Aga ist einer der grössten Spitzbuben, ein gewisser Prunkul angestellt. Am 9. Junius sperrte der Fürst die ganze Stadt Jassy ab, nicht wegen der Cholera, denn dies wäre eine Dummheit, da die Krankheit schon heftig in der Stadt wüthete, sondern damit die Bojaren nicht ihre Klagen dem türkischen Commissär vorbringen können. Talaat Effendi, der früher in Bucharest war, ist den 10. Junius in Jassy angekommen, und ein k. türkischer Beamter ist in Galatz in Quarantäne um auch hier einzutreffen. Der Fürst bietet alles auf um ihn für sich zu gewinnen, allein der brave Türke durchschaut genau dessen Ränke und wir hoffen, er wird gewissenhaft handeln

No. 609. 1848 Iunie 28.

und sein Möglichstes thun um diese Landesgeissel und seine Helfershelfer zu entfernen. Wir haben eher Schutz von der Türkei als von Russland, denn dieses hält nun den schlechten Fürsten allein, der Sultan schützt das unterdrückte Volk.— Den 14. Junius um 11 Uhr gingen alle gutgesinnten Bojaren, an ihrer Spitze der Metropolit, zu Talaat Effendi, ihre Klagen gegen den Fürsten vorzubringen, haben aber auch schon ein Memoire nach Konstantinopel dem Sultan eingeschickt, welches dort von mehreren auswärtigen Mächten unterstützt wird. —Am 14, um 10 Uhr Morgens ist auch General Duhamel im russischen Consulat angekommen, er soll an der Gränze in Leowa gewesen sein, man spricht vom Einmarschiren der Russen dieser Tage, wir hoffen ein Schrei des Unwillens wird das ganze westliche Europa durchziehen gegen solche Willkür, und wir müssen vor aller Welt erklären, dass wir an keinen Schutz glauben, da sie einen öffentlichen Räuber und Blutsauger unterstützen. Nachmittags sandten der Metropolit und die Bojaren einen Bischof zum General, ihm um die Erlaubniss zu bitten den nächsten Tag ihre Klageschrift gegen den Fürsten übergeben zu dürfen. Er schrie den Bischof an, dass das Benehmen des Metropoliten schändlich sei, dass derselbe seinen Platz verlieren werde und dass er an der Stelle des Talaat Effendi allen Bojaren die Thüre gewiesen hätte. Die Bojaren, indignirt über dieses Betragen des Generals, verliessen andern Tages die Stadt. Hr. Duhamel soll Schritte gemacht haben um sein Betragen zu beschönigen.—Am 14. kam die sichere Nachricht, dass die Walachen dem russischen Consul v. Kotzebue die Protection aufgekündigt haben und demselben die Weisung gegeben Bucharest zu verlassen ; er hält sich in Fokschan auf und soll dort den Einmarsch der russischen Truppen abwarten. Die Walachen legten dem Fürsten Bibesko eine Constitution vor, die er beschwor, wählten ihn wieder auf 5 Jahre, setzten einen Minister ein und hoffen auf Unterstützung von Ungarn und Siebenbürgen; 15.000 Walachen vereinigten sich mit den 6.000 Linientruppen, und ihre Macht soll auf 30.000 Mann angewachsen sein.—18. Junius. Die Courriere wechseln schon einige Tage. Heute schickte der Fürst den feilen Costin Katargi nach Leowa mit Geld und Befehlen, um die Russen zu empfangen und Nahrungsmittel für sie aufzukaufen.—Den 21. Junius Morgens starb der verehrungswürdige Metropolit, aber nicht an der Cholera, es war nur eine leichte Diarhöe; sein vorgerücktes Alter und verkehrte Behandlung führten ihn einer

No. 609. 1848 Iunie 28.

schnellen Auflösung zu. Der Fürst jubelt bei dem Unglück des Volkes. Die Cholera haust stark, denn obgleich über die Hälfte der Bevölkerung die Stadt verlassen hat, sterben doch durchschnittlich täglich an 150. Der Fürst trug seine Rache selbst im Tode dem Metropoliten nach, und soll nicht erlaubt haben, dass man ihn in der Kirche beisetze. Man spricht der Fürst lasse zwei Bataillone russischer Infanterie, 300 Kosaken und eine Batterie nach Jassy kommen und auf eigene Rechnung unterhalten — ein Verlangen zu dem der Fürst kein Recht hat, indem das Land die Kosten tragen muss, welche sich nach Berechnung des Fürsten auf 800.000 Piaster im Jahr belaufen werden. — Am 20. Junius ward das Constitutionsfest in Braila gefeiert; sowie man zuversichtlich glaubt, heist die Pforte die Schritte der Walachen gut. Der Fürst Bibesko ist aus Bucharest fort, wahrscheinlich aus Furcht, da man von seiner Russenneigung überzeugt war, und er gewiss Verräther geworden wäre. — Am 27. Jun. Gestern soll ein Officier mit 10 Mann als Quartiermacher in Jassy eingeritten sein, und es sollen einige tausend Mann als Besatzung der Moldau folgen. Bei Leowa sollen mehrere tausend schon den Pruth passirt haben um nach der Walachei zu rücken. Was sagen die andern Mächte Europa's gegen solche Gewaltmassregeln Russlands? Wir hoffen dass man unsern Nothschrei hört und wir durch Hülfe von Westen erstarken, und dadurch auch die uns zu Hülfe eilenden Völker eine Brustwehr finden.

No. 610. 1848 Iunie 28.

Corespondență din Bucurescĭ către „Journal des Débats“ și „Le Constitutionnel“. 1848. 30. VII.

Principautés du Danube.

Bucharest (Valachie).

La nouvelle de l'entrée des Russes dans la Valachie, à laquelle on n'avait pas voulu ajouter foi hier, est aujourd'hui pleinement confirmée. Toute la journée on a vu arriver au palais une foule de personnes qui venaient s'informer du véritable état des choses. Un grand nombre de jeunes officiers se sont réunis dans un hôtel, où ils ont tenu conseil sur la partie qu'ils devaient prendre relativement aux résolutions du Gouvernement provisoire. Le Gouvernement voulait se retirer dans les montagnes avec une partie de la force armée, probablement pour y former un nouveau centre

d'action, car il était impossible de songer à aucune résistance sérieuse, soit devant la ville, soit au dedans. Les officiers s'opposèrent à l'exécution de ce projet. Le Gouvernement provisoire à délibéré jusqu'à la nuit. Maggiero parut enfin sur le balcon pour déclarer au peuple, que le Gouvernement resterait. Cependant on voyait des voitures de voyage dans la cour. Le Chancelier du Consulat français fit savoir aux Français résidants que les Russes étaient déjà à Fockschany et les invita en outre à se réunir au Consulat, dans le cas où ils seraient en danger d'être insultés. Le Consul anglais confirma également la nouvelle de l'entrée des Russes.

No. 610.
1848
Iunie 28.

Les membres du Gouvernement provisoire sont partis en effet dans la nuit, sous une escorte de cavalerie et d'infanterie. Partout on voit des affiches qui annoncent le départ des membres du Gouvernement. Ils ont, dit-on, emporté beaucoup d'argent, mais cela ne paraît guère possible, attendu que le Trésor était vide. Hier, l'interprète du Consulat prussien a reçu une lettre de l'interprète du Consulat prussien à Iassy, qui lui annonce qu'une révolution venait d'éclater dans cette ville, que le Prince était parti, et que les habitants ne lui avaient pas permis d'emporter la moindre chose. Le Prince Ghika qui, avant l'explosion de la révolte s'était rendu à Constantinople en qualité de médiateur, y a été arrêté. (Notre correspondant de Constantinople ne parle pas de cette arrestation.) Voici la proclamation que les membres du Gouvernement provisoire ont adressée, en se retirant, au peuple de la Valachie:

(Urmează proclamațiunea Guvernuluĭ provisoriŭ din 29 Iunie. A se vedé No. 617.)

Articol din „Popolul Suveran". No. 3. 1848. 28. VI.

No. 611.
1848
Iunie 28.

Guvernul provisoriŭ a tras următoarele base asupra moduluĭ de elecție, pe carĭ ne grăbim a le împărtăși cetitorilor noștri, făgăduind că cu No. viitor vom face observațiile ce ne vor păré cuviincioase.

Basurile constituante.

1-iŭ. Adunarea constituantă va fi compusă de treĭ sute deputațĭ, aleșĭ din toate stările.

No. 611.
1848
Iunie 28.

2-lea. Alegĕtor este tot Românul de orĭ-ce religie, de orĭ-ce stare liberă, independentă, în vîrstă de 21 anĭ.

Prin ḑicerea Român înţelegem pe pămîntenii, pe Româniĭ din toate părţile Românieĭ, şi aşezaţĭ în ţeară în orĭ-ce vreme, precum şi ceĭ pămînteniţĭ de orĭ-ce religie ar fi.

Săteniĭ de o cam dată îşĭ vor numì pe representanţiĭ lor în Adunarea constituantă prin patru deputaţĭ de fie-care sat, chemaţĭ pentru acest sfîrşit de către Guvernul provisoriŭ ; această mĕsură este primită numaĭ pentru acum, atât pentru imperioasa nevoie cât şi pentru neprepararea lor la exersisul unuĭ asemenea drept, precum asemenea pentru evitarea a orĭ-ce fel de neorînduelĭ ce s'ar puté pricinuì în starea de acum a lucrurilor prin adunărĭ numeroase şi pentru străgănirea lor.

3-lea. Eligibil va fi tot Românul în vîrstă de 25 anĭ, care ar merità încredere şi a căreia conduită nu va fi defăimată prin act public.

4-lea. Potrivit cu proclamaţia se vor representà în Adunarea constituantă toate interesele soţietăţiĭ, prin urmare se primesc următoarele basurĭ :

a). Interesele ce urmează a fi representate sînt treĭ: întâiŭ proprietatea, al doilea comerţul, industria, capacitatea şi inteligenţa, şi al treilea interesul agricol saŭ interesul sătenilor ; spre acest sfîrşit împărţind în de o potrivă părţĭ numĕrul representanţilor pe numĕrul intereselor saŭ elementelor, aşezăm următoarele regule :

Elementul 1-iŭ.—Proprietatea va da :

Pentru oraşul Bucurescĭ	50	representanţĭ.
„ „ Craiova	16	„
Judeţe, câte doĭ de fie-care.	34	„
Total	100	„

Elementul al 2-lea.—Comerţul.

Bucurescĭ	10	
Craiova	5	
Ploescĭ	4	cu târgurile judeţuluĭ.
Teleorman.	3	„ „ „
Slam-Râmnic.	2	„ „ „
Brăila	2	„ „ „
Argeş	2	„ „ „
Vâlcea	2	„ „ „
Mehedinţĭ	2	„ „ „
Buzĕŭ	1	„ „ „

Târgoviştea	1	cu târgurile judeţuluĭ.
Câmpulung	1	" " "
Gorj	1	" " "
Romanaţĭ	1	" " "
Olt	1	" " "
Vlaşca	1	" " "
Ialomiţa	1	" " "
Total	40	
Industria.	40	
Capacitatea saŭ inteligenţa.	20	
Total	100	

NB. Sub numire de capacitate şi inteligenţă înţelegem pe medicĭ, profesorĭ, avocaţiĭ ceĭ cu diplome, autorĭ, artiştĭ şi spiţerĭ, avênd calităţile cerute la articolul al treilea pentru eligibilĭ ; aceştia se vor adunà din toată ţeara în Capitală şi vor fi aleşĭ cu majoritatea absolută. Elementul al treilea agricol saŭ elementul sătenilor va da asemenea numĕrul de una sută representanţĭ, după analogia familiilor fie-căruia judeţ, şi socotind câte unul la fie-care treĭ miĭ patru sute familiĭ, ese potrivit familiilor fie-căruia judeţ următorul resultat.

Slam-Râmnic	4
Brăila	2
Buzĕŭ	6
Prahova	7
Ialomiţa	3
Ilfov	9
Dâmboviţa	6
Vlaşca	5
Teleorman	6
Muscel	3
Argeş	7
Olt	4
Romanaţĭ.	6
Vâlcea	7
Dolj	10
Gorj	7
Mehedinţĭ	8
Total	100

No. 612. 1848 Iunie 28.

„Patria". Articol din „Popolul Suveran". No. 3. 1848. 28. VI.

Patria.

Printr'acest articol nu voim a face cunoscut poporuluĭ Român ce este patria. Scenele de la 9, 11 și 19 Iunie vor spune Europeĭ, vor spune posterităţiĭ, că naţia Română, chiar de subt vĕlul instituţiilor ce o robise, când a audit numele patrie, frăţie, a rupt lanţurile carĭ-ĭ deosebiaŭ în clase, s'a înfrăţit și a schimbat faţa Românieĭ, întocmaĭ după cum o ḑi de soare preface spectacolul naturiĭ încărcate de norĭ.

Clasele în carĭ după vechile instituţiĭ se împărţià popolul Român aveaŭ firesce ideile sale, mulţĭ se mulţumiaŭ cu dînsele, pentru că le găsiaŭ favorabile, și omul care nu scie a cugetà maĭ mult, acela firesce că se face partisan ideilor ce-l favorează.

Noĭ nu osândim pe ceĭ ce nu sînt de ideile noastre, pentru că când am jurat pe principul libertate, am socotit că fie-care e liber a cugetà după cum crede că e maĭ bine, căcĭ acesta e unul din drepturile libertăţiĭ, și care se numesce libertatea consciinţeĭ.

Dacă din nenorocire, astăḑĭ întîmpinăm o ușoară anevoinţă în aplicaţia principelor ce am proclamat, principe pe carĭ Christul viind pe pămînt le-a sădit în inimile creștinuluĭ, asta vine de acolo, că nu sîntem pătrunșĭ de dînsele, nu le cunoascem interesul.

Pentru că nu putem crede că inima Românuluĭ, acea inimă tînĕră și plină de amor, acea inimă care s'a deschis tot-deauna pentru ajutorul și ospitalitatea străinuluĭ, va fi rece și închisă, când fratele sĕŭ vine și cere dragostea și frăţia sa. Nu, nu, inima Românuluĭ este mult maĭ nobilă decât a fi rece la amorul frateluĭ sĕŭ.

Fie-ne dar ertat, în interesul principelor ce am proclamat, să ne încercăm a desvoltà oare-cum principul Patria.

Patria este locul, căminul în care ne-am născut, și care ne hrănesce, locul de care sînt legate suvenirele copilărieĭ noastre, suvenire atât de dulcĭ, a cărora coardă face să tresae omul bărbat. Această simpatie ce avem către patrie se numesce amorul patriotic, care se nasce de odată cu inima omuluĭ, de odată cu sine; omul nu scie pentru ce iubesce locul pe care pentru prima oră șĭ-a încercat pasul, scenele naturiĭ ce pentru prima óră l-aŭ impresionat.

Ast-fel este amorul patrieĭ la început, dar el nu se concentră

numaĭ într'aceasta. Este în natura luĭ ca să se desvolte și să se întindă.

No. 612.
1848
Iunie 28.

Patria nu este numaĭ locul în care ne-am născut și în care familia noastră locuesce; patria este țeara întreagă în care găsim concetățenĭ, adecă oamenĭ ce trăiesc subt aceleașĭ legĭ, vorbesc aceeașĭ limbă, se închină în aceeașĭ religie, îșĭ împărtășesc aceleașĭ sentimente și aceleașĭ ideĭ. Această unire de sentimente face naționalitatea. Prin urmare, fără de dînsele nu poate fi naționalitate, nu poate fi România.

Patria, această ființă ideală, pe care locuitoriĭ eĭ sînt gata a o apĕrà cu vieața, este identitatea intereselor, ideilor, pasiunilor ce-ĭ strînge și-ĭ unesce în apĕrarea unuĭ bine comun.

Robul n'are patrie, pentru că robul n'are nimic.

Ca să avem patrioțĭ, ca să ne putem apĕrà în reciprocă interesele, casa, vieața, familia, cată să ne legăm printr'aceleașĭ interese, cată să avem fie-care parte dintr'acéstă patrie, ast-fel fie-care vom învĕțà a iubi patria, și atuncĭ fie-care va dice: „Prefer familia înaintea mea, prefer patria înaintea familieĭ.“

Proclamațiune, în vederea probabilitățiĭ de a intrà Rușiĭ în Țeara-Românească.

No. 613.
1848
Iunie.

(Conc. Col. N. Mandrea.)

Fraților!

Temerea Domnuluĭ Moldoveĭ de dreapta mânie a Moldovenilor, noua proclamație a patrioților Moldovenĭ făcură pe acest Domn să facă a intrà oștirĭ rusescĭ în Moldavia. Nu este sigur însă dacă vor intrà și în pămîntul nostru, pentru că la noĭ nimenĭ nu ĭ-a cerut. De vor intrà însă, fraților, noĭ nu avem arme să ne batem cu dînșiĭ, și chiar de am avé, trebue să fim următorĭ în toate punturile Constituțieĭ pe carĭ am jurat cu toțiĭ. S'a dis că se vor trimite preoțiĭ și bătrâniĭ înaintea lor cu crucea și Evanghelia, îĭ vor rugà să nu intre în țeară, și dacă nu vor voi să asculte de glasul luĭ Dumnedeŭ și de a-tot-puternicia slăbiciuniĭ, ne vom trage și vom lăsà țeara goală. Pe aceasta am jurat, fraților, pe Câmpul Libertățiĭ; aceasta sîntem datorĭ a dice și înaintea luĭ Dumnedeŭ și a oamenilor. La întîmplare dar de a se apropià Rușiĭ de Capitală, s'a aflat cu cale, sub datoria jurămîntuluĭ, și ca să nu se întîmple nenorocirĭ maĭ marĭ, a se trage din Bucurescĭ tot ce este

No. 613. 1848 Iunie.

armat și orĭ-cine va voì să nu-șĭ calce jurămîntul. Orĭ-câțĭ însă nu vor avé mijloace saŭ nu vor voì a se trage, pot rĕmâné fără teamă ca o turmă cu păstorul sĕŭ. Părintele Mitropolitul și ca membru și Presidant al Guvernuluĭ provisoriŭ rĕmâne cu cârma spre a o da cuĭ Dumnedeŭ va binevoì a o încredință.

No. 614. 1848 Iunie 29.

Circulara No. 3.679—3.695 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către toate județele.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 292.)

Țirculare.

Asemĕnat poruncii c. Căimăcămiĭ a Prințipatuluĭ No. . . . , Departamentul face aceĭ c. Cârmuirĭ cunoscut că toate actele și dispositiile publicate în țeară și cerute a se îndeplinì în urmarea întîmplărilor de la 11 Iunie curgĕtor și a basurilor primite de săvîrșitoriĭ lor, se desființează cu desăvîrșire, privindu-se nepravilnice și ca când nu s'ar fi urmat. C. Cârmuire dar va pune îndată în lucrare, ca să se adune de prin sate toate de obște exemplarele tipărite și alte poruncĭ de asemenea fire împărțite satelor, puindu-se în păstrare în cançelaria Cârmuiriĭ; să readucă în a lor ființă toate dispositiile Guvernuluĭ legiuit, urmate înainte de 11 Iunie, pe temeiul Regulamentuluĭ Organic, să se silească a desrădăcinà de la locuitorĭ rătăcirea în care ĭ-aŭ pus cele urmate de la 11 Iunie până acum și să-ĭ cheme la cunoscința pravilelor țĕriĭ și la a lor întocmaĭ păzire, liniștind duhurile, ca fie-care să se ocupe în pace de îndeletnicirile lor și maĭ cu osebire de lucrarea câmpuluĭ și de pravilnicele trebuințe ale proprietarilor și arendașĭ, spre a nu se pricinuì recolteĭ vre-o vătĕmare; și până la întoarcerea Cârmuitoruluĭ aceluĭ județ, se va îndeplinì aceasta de Secretarul Cârmuiriĭ orînduit maĭ înaintea întîmplărilor.

No. 3.679 — No. 3.695.

No. 615. 1848 Iunie 29.

Ordinul No. 3.696 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 292.)

Către d. Clucer Ioan Cătuneanu.

Prin ofisul c. Căimăcămiĭ No. 35, urmat după recomandația c. Sfat administrativ, fiind d-ta întărit de Cârmuitor la județul

Vlașca, Departamentul grăbesce a-ți face cunoscut orînduirea la acest post, ca fără întârdiere să te pornescĭ acolo, să îmbrățișezĭ slujba cu bărbăție, silindu-te a restatornicì leguirile în ființă, liniștea și supunerea locuitorilor la leguitele lor datoriĭ, precum și orĭ-ce alt se atinge de această însemnătoare însărcinare ce se încredințează dumi-tale.

No. 615.
1848
Iunie 29.

No. 3.696.

Raportul No. 3.697 al Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Căimăcămie.

No. 616.
1848
Iunie 29.

(Conc. Arch. M. de Interne Dos. No. 292.)

C. Caimăcamiĭ Prințipatuluĭ Țěriĭ-Românescĭ.

Raport.

De trebuință fiind a se orînduì la jos însemnatele județe alțĭ Cârmuitorĭ, sfatul recomandează c. Căimăcamiĭ de fie-care județ câte doĭ candidațĭ, și anume:

Dd. Clucer Ioan Cătuneanu și Clucer Costache Nicolidi, pentru județul Vlașca.

Dd. Clucerul Manolache Faca și Paharnicul Anghelache Samurcaș, pentru Slam-Râmnic.

Dd. Paharnicul Iancu Lenș și Paharnicul Costache Cârlova, pentru Romanațĭ.

Rugând-o plecat să binevoească a da întărire asupra acelora ce va binechibzuì.

No. 3.697.

Proclamațiunea Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ către popor.

No. 617.
1848
Iunie 29.

(Pruncul Român. No. 8. 1848. 6. VII.)

Frațĭ Românĭ!

Cu toate drepturile noastre cele sfinte, recunoscute și chezășuite de toate puterile străine, armiile rusescĭ sosiră la Focșanĭ.

Ațĭ proclamat că arma noastră va fi crucea, care este arma celor dreptĭ.

Nu vě temețĭ dar, căcĭ de vor trece peste cruce și Evanghelie, Dumnedeŭ are arme mult maĭ puternice decât ale lor: arme puternice ca acelea cu carĭ de 18 veacurĭ a apěrat pe Românĭ de

No. 617. 1848 Iunie 29.

toțĭ vrăjmașiĭ sĕĭ, arme ca acelea cu carĭ în treĭ ceasurĭ recâștigarățĭ libertatea.

Românĭ, crucea este arma vulturuluĭ nostru, crucea a fost mântuirea lumiĭ și crucea și armele luĭ Dumnedeŭ vor fi apĕrarea noastră, dacă vom avé credință în Dumnedeŭ și în sfintele noastre drepturĭ, pe carĭ de acum înainte nicĭ o putere nu va puté să ni le maĭ ieà. Însă Guvernul ales de voĭ, credênd că misia luĭ cea grea, cu care l-ațĭ onorat, nu s'a sfîrșit, a făcut apel la toate puterile străine, carĭ de multe orĭ ne-aŭ făgăduit ajutor, a trimis agențĭ ca să ceară ajutor de armiĭ—și pentru ca să poată tratà cu aceste puterĭ, ca să poată să facă o protestație cu armele în mână, în cugetul sĕŭ de Român și învitat de multe deputațiĭ, s'a socotit dator să se tragă la munțĭ, acolo sus, pe culmea Carpaților, care este singura noastră cetate.

Românĭ! În numele a 18 veacurĭ de suferințe, în numele libertățiĭ, ce ațĭ câștigat pentru tot-deauna, vĕ jurăm că nu vom lepĕda sacul de cenușă de pe capul nostru, până ce România nu va fi liberă. Păstrațĭ patrieĭ acel amor sfînt ce dovedirățĭ în fața lumiĭ că-l avețĭ, păstrațĭ curagiul și credința în puterea voastră, ajutați-ne până în sfîrșit ca și până acum, și Dumnedeŭ va fi cu noĭ.

Românĭ! 40 de anĭ Ovreiĭ ședură în pustie și Dumnedeŭ a fost cu dînșiĭ, până când avură credința. Venițĭ dar să ne dăm sărutarea de frăție și jurațĭ cu noĭ să luăm în inimile noastre patria și să nu lepĕdăm arma ostașuluĭ și toiagul pelerinuluĭ, până nu ne vom da sărutarea învieriĭ.

C. A. Rosetti, Șt. Golescu, I. Eliad, G. Magheru, Chr. Tell, A. G. Golescu, N. Bălcescu, N. Golescu, C. Filipescu.

No. 618. 1848 Iunie 29.

Publicațiunea Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ, despre plecarea Guvernuluĭ provisoriŭ.

(Foae vol. Acad.)

Publicație.

Rebeliștiĭ fugînd din Capitală în noaptea dintre 28 și 29 ale următoareĭ, îndată ce s'a însciințat că oștirile înaltelor două Curțĭ, suzerană și protectriță se apropie de hotarele noastre, grăbim vestind această bună vestire tutulor locuitorilor țĕriĭ, tot odată să le arătăm că într'o unire cu d-lor boeriĭ, carĭ se află în Capitală s'aŭ luat toate măsurile pentru statornicirea liniștei obștescĭ și, cu

această ocasie, sînt poftiţĭ toţĭ locuitoriĭ, de orĭ-ce clasă şi treaptă vor fi, să primească cu sentimente de recunoscinţă şi de dragoste pe isbăvitoriĭ ţĕriĭ.

No. 618. 1848 Iunie 29.

Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ.

Proclamaţiunea Căimăcămieĭ Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 619. 1848 Iunie 29.

(Foae vol. Col. General Pencovicĭ.)

Căimăcamia Prinţipatuluĭ Ţĕriĭ-Românescĭ.

În urma întîmplăriĭ de la 11 Iunie cunoscute obştiĭ, încetând Domnul stăpânitor Gheorghie Dimitrie Bibescu de a maĭ cârmuì ţeara, prin trecerea M. Sale peste graniţă în statul Austrieĭ, Noĭ, pe temeiul art. 18 din Regulamentul Organic, luând cârma stăpâniriĭ ţĕriĭ, facem cunoscut aceasta tutulor locuitorilor spre sciinţă, tot de odată şi tutulor acelor dregĕtorĭ, carĭ nu vor fi luat parte d'a dreptul în rĕsturnarea Guvernuluĭ în fiinţă, spre a se întoarce ca să ocupe posturile ce li s'aŭ fost încredinţat de Domnul ţĕriĭ.

Banul Teodor Văcărescu.
Emanuil Băleanu.

Nota No. 1.174—1.179 a Căimăcămieĭ Ţĕriĭ-Românescĭ către Consulatele Rusieĭ, Francieĭ, Britanieĭ, Grecieĭ, Prusieĭ, Austrieĭ, Belgieĭ şi Sardinieĭ.

No. 620. 1848 Iunie 29.

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. rev. 1848. Dos. No. 3.)

A l'honorable Agence et Consulat général de France.

L'état de choses existant avant le 11 juin venant d'être rétabli dans toute sa plénitude, et les affaires ayant repris leur cours régulier, je m'empresse d'en informer l'honorable Agence, en ajoutant qu'une Caïmacamie (Gouvernement provisoire), instituée d'après les dispositions de l'art. 18 du Règlement Organique, vient de prendre les rênes de l'Etat pour veiller au maintien de la tranquillité publique.

No. 1.174 Consulat général de Russie.
„ 1.175 „ „ „ France.
„ 1.176 „ „ „ Britannique.
„ 1.177 „ „ „ Grèce.
„ 1.178 „ R-l de Prusse.
„ 1.179 A l'Agence d'Autriche.
Consulat de Belgique.
„ „ Sardaigne.

No. 621.
1848
Iunie 29

Scrisoarea Mitropolitului Neofit al Ungro-Vlachiei către Talaat Efendi, Comisarul Sublimei Porți în Principate.

(Conc. Acad.)

Monsieur le Commissaire,

Je m'empresse d'annoncer à Votre Excellence que les rebelles ont quitté la Capitale sur le premier avis que les troupes impériales combinées approchent des frontières de la Principauté; je fais tous mes efforts pour maintenir à cette occasion l'ordre et la tranquillité publique et bientôt je crois pouvoir espérer qu'un Gouvernement provisoire, installé d'après les dispositions du Règlement Organique, pourra légalement représenter le pays et sera à même de prendre les mesures nécessaires, soit pour envoyer au devant des troupes de Sa Hautesse des députés, soit pour préparer les vivres et les quartiers militaires.

Veuillez, Monsieur le Commissaire, agréer en attendant l'offre de ma respectueuse considération, avec laquelle j'ai l'honneur d'être de Votre Excellence.

Le t. h. et t. o. s.

Le Métropolitain de Valachie, Néophyte.

No. 622.
1848
Iunie 29.

Scrisoarea Mitropolitului Neofit al Ungro-Vlachiei către Kotoff, funcționar al Consulatului rus.

(Conc. Acad.)

Monsieur,

Quoique Monsieur de Kotzebue n'ait point désigné de remplaçant à son départ pour Focsani, informé cependant que vous n'avez point quitté Bukarest, je m'empresse, en vous annonçant la fuite des rebelles, de vous prier de me communiquer telles directions que vous jugeriez convenable de m'adresser au nom du Consulat général de Sa Majesté l'Empereur, l'auguste protecteur de cette Principauté, désormais n'existant aucun obstacle à ce que je puisse invoquer et suivre les avis qu'il plairait au Consulat impérial de me donner.

Recevez, à cette occasion, Monsieur, l'offre de ma considération la plus distinguée.

Le Métropolitain de Valachie, Néophyte.

Scrisoarea Mitropolitului Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Colonelul Ioan Solomon.

(Conc. Acad.)

No. 623.
1848
Iunie 29.

D-luĭ Colonel Ioan Solomon.

Fiind-că, din nenorocire, Guvernul provisor, astă noapte la 28 Iunie, s'a făcut nevĕḍut împreună și cu Comandirul căruia se încredinṭase de Guvern comănduirea polculuĭ No. 3, din garnison, în vremea arestăriĭ d-voastră după nenorocita întîmplare de la 19 Iunie, rĕmâind orașul în cea maĭ mare desperaṭie, și pentru că acum, după plecarea pomenituluĭ Guvern, v'aṭĭ dobândit iar slobodenia, eŭ ḍic să rĕmâie toate ertate și uitate, căcĭ aŭ fost nisce lucrurĭ carĭ s'aŭ întîmplat și în alte ṭĕrĭ, și vĕ scriŭ, poftindu-vĕ ca numaĭ decât să luaṭĭ iarășĭ în comănduire polcul No. 3 și să îngrijiṭĭ împreună cu d. Colonel Odobescu, șeful d-voastră, căruia veṭĭ da toată ascultarea, a se păzì buna orînduealǎ și liniște între locuitorĭ, ca să nu se întîmple neorînduelĭ și, ferească Dumneḍeŭ, să puie cine-và foc orașuluĭ, prin care să aducă cea maĭ mare derăpĕnare și ticăloșie fraṭilor noștri, și veṭĭ avé și binecuvîntarea luĭ Dumneḍeŭ și blagoslovenia mea și recunoscinṭa poporuluĭ.

Bucurescĭ.

Scrisoarea Generaluluĭ Comite Kisseleff către Gheorghe Bibescu.

(G. Bibesco, Règne de Bibesco. Paris 1893. Vol. I, pag. 325.)

No. 624.
1848
Iunie 29.

Pawlovsa.

Mon Prince,

M. Grammont vous remettra ces quelques lignes que je vous adresse en réponse à votre lettre du 16 mai, qu'il m'a remis exactement après un long et périlleux voyage. Il nous est venu au milieu du choléra, qui ravage en ce moment la Capitale, et pourtant il a placé ses enfants et va nous quitter pour aller vous rejoindre, ainsi que ses pénates. Je l'ai revu avec infiniment de plaisir et d'autant plus que je l'ai retrouvé tel que je l'avais connu jadis, toujours dévoué à son chef, et dévoué franchement et loyalement. Nous avons beaucoup parlé de vous, mon Prince, et de la Valachie et nous nous réjouissions de l'état satisfaisant des affaires, lorsque de nouvelles vagues sont parve-

No. 624 1848 Iunie 29.

nues sur des événements fâcheux, dont je ne puis encore apprécier la portée, n'ayant rien de positif sur leur nature. Aussi je n'en dirai pas davantage, tout en gémissant sur la folie des hommes qui cherchent un mieux douteux, sacrifiant un bien réel, que l'on perd sans pouvoir le retrouver — je ne parle que des hommes égarés; car pour les meneurs, c'est différent. Ils savent ce qu'ils veulent et sont actifs et courageux en raison de la faiblesse de leurs adversaires qui—pour la plupart—par inactivité, se laissent prendre et maîtriser.

J'espère que le bon esprit valaque ne laissera pas à une poignée de mauvais sujets le droit de faire marcher la population à leur guise, qu'on se ravisera et que l'ordre, s'il était effectivement troublé, reprendra son empire, dans l'intérêt de tous et de chacun. L'essentiel est de ne point se décourager et, au contraire, se croire obligé de rester sur la brèche tant que les forces le permettent, et qu'en conscience on a la persuasion intime de pouvoir être utile. La retraite des honnêtes gens ferait bon marché aux mauvais drôles, qui n'ont en vue que désordre et bouleversement, et le tout dans leur intérêt exclusif et personnel.

(Signé:) Kisseleff.

No. 625. 1848 Iunie 29.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

La nouvelle certaine de l'arrivée des troupes russes à Fokchany, frontière de Valachie, s'est répandu ici dans la journée d'hier. Après une longue délibaration, où divers projets ont été discutés et rejetés, les membres du Gouvernement provisoire ont adopté, sans contredit, la mesure la plus sage, celle de se réfugier tous, à l'exception du Métropolitain, en Transylvanie. Cette décision, je dois le dire, a d'ailleurs été approuvée, et appuyée même, par le peuple assemblé dans la Cour du palais.

Aussitôt le Métropolitain a convoqué les grands boyards présents à Bucharest et a formé la Caïmacamie, selon le vœu de l'art. 18 du Règlement Organique, qui prévoit la vacance du siège hospodarial.

Les Colonels Odobesco et Salomon, mis en liberté, ont repris

le commandement de la milice. Un nouveau chef de police a été nommé, et tous les employés inférieurs sont rentrés dans leurs fonctions. La garde nationale est dissoute.

No. 625
1848
Iunie 29.

La transition d'un pouvoir à l'autre s'est faite avec calme et sans le moindre désordre dans la Capitale.

Le paysan, malheureusement trop habitué à être le jouet de ses maîtres, n'avait d'abord accepté qu'avec défiance les bienfaits promis par la nouvelle Constitution. Il pliera, encore cette fois-ci, la tête sans murmurer, quand il apprendra que l'ancien état de choses est rétabli. Toute fois, il faut en convenir, cette révolution laissera de profondes racines dans le pays, et je suis convaincu qu'il en résultera des avantages réels et prochains pour la classe, qui, à elle seule, supporte les charges de l'Etat.

Je joins ici, Monsieur le Ministre, la proclamation publiée par les membres du Gouvernement provisoire, au moment où ils ont quitté le pouvoir.

J'ai reçu ce matin la communication officielle, également ci-jointe, du Secrétaire d'Etat, annonçant que l'ancien état de choses venait d'être rétabli dans toute sa plénitude en Valachie.

Je suis, etc.

(Signé :) Hory.

Declarațiunea colectivă adresată de Consulii Franciei și Prusiei Secretariatului de Stat al Moldovei, Consulatului Rusiei și Comisarului Sublimei Porți Talaat Efendi.

No. 626.
1848
Iunie 29.

Les soussignés prenant en considération :

1. Que la Principauté de Moldavie, placée sous la suzeraineté de la Sublime Porte, vient d'être occupée par un nombre considérable de troupes de S. M. Impériale de Russie, sans que les motifs et le but de cette occupation soient connus;

2. Que les soussignés se trouvant accrédités auprès du Gouvernement Moldave par les bérats de la Sublime Porte, et ne pouvant exercer leurs fonctions auprès d'un pouvoir qui subit une influence, autre que celle légitime de la Porte ;

Déclarent que dans cet état de choses, ils croient devoir suspendre leurs relations avec le Gouvernement de S. A. le Hospodar de Moldavie jusqu'à la réception d'ordres ultérieurs de leurs Gouvernements respectifs.

(Signés:) Thions, Richthofen.

No. 627. 1848 Iunie 29. Corespondență din Bucurescĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 207. 1848. 25. VII.

Donaufürstenthümer.

Bucharest.

Die Nachricht von dem Einmarsch fremder Truppen fand zwar gestern noch viele Ungläubige, heute aber hat sie sich bestättigt. Den ganzen Tag über fanden Zuläufe der verschiedenartigsten Personen im Palast statt, um sich über die Sachlage zu berathen. Nachmittags versammelten sich im Garten eines Gasthofs viele der jüngeren Officiere um hinsichtlich eines Vorschlages der provisorischen Regierung Beschluss zu fassen; derselbe ging dahin sich in die Gebirge zurückzuziehen und den grösseren Theil des Militärs mitzunehmen, wahrscheinlich um dort ein anderes Centrum zu bilden, da es rein unmöglich sein wird auch nur den mindesten Versuch eines Widerstandes vor oder in der Stadt selbst zu machen. Diesem Vorhaben widersetzen sich die Officiere, theils aus politischer Unkenntniss, theils aus Furcht sich neuerdings blosszustellen. Auch ist diesen Abend die Zaghaftigkeit des grössern Theils der Jugend durch Aeusserungen die man aller Orten hörte recht deutlich ans Licht getreten. Die provisorische Regierung hielt bis spät in die Nacht hinein Sitzung und um 10 Uhr trat Magiero auf den Balkon um den spärlich auf dem Platze Versammelten zu erklären die Mitglieder der provisorischen Regierung seien entschlossen zu bleiben auch wenn sie Gefahr laufen sollten nach Sibirien abgeführt zu werden (ich war selbst gegenwärtig). Diess scheint mir aber blosse Redensart zu sein: so viel ist sicher, dass in manchen Höfen diesen Nachmittag die Reisewagen hergerichtet wurden. Der französische Consulatskanzler hat in Abwesenheit des neuen Consuls, der noch nicht angekommen ist, den sich hier befindenden Franzosen anzeigen lassen, dass die Russen bereits in Fokschan, dem Gränzort zwischen Moldau und Walachei, eingerückt seien und Donnerstag hier sein können, zugleich hat er sie einladen lassen, falls Plünderung von Seite des Pöbels zu befürchten, oder eine Beleidigung der französischen Standarte in Aussicht stehe, sich im Consulatsgebäude mit oder ohne Waffen zu versammeln. Auch weiss ich von Jemandem der einem Gespräche des englischen Consuls gestern beiwohnte, dass derselbe seinerseits das Einrücken der Russen bestättigt hat,

No. 627. 1848 Iunie 28.

es kann also keinem Zweifel mehr unterliegen. — Den 11. Sämmtliche Mitglieder der provisorischen Regierung sind diese Nacht um halb 2 Uhr vom Palast aus abgereist. Sie haben sich von einer zahlreichen Abtheilung Cavallerie in die Bergahet (?) begleiten lassen; was sie von Infanterie mitgenommen wird Mühe haben zu folgen. Odobesko, Salomon und der Major sind frei und in die Caserne zurück, die Kanonen abgeführt, Plakate an allen Strassenecken, die das neue Ereigniss kundgeben. Es wird behauptet alle Gelder sein aus dem Schatze mitgenommen worden; entweder war das Gerücht, als habe die provisorische Regierung den Schatz leer gefunden, falsch, oder die jetzt mitgeführten Summen können nur unbedeutend sein. Dem Dolmetsch des preussischen Consulats ist gestern ein Brief des gleichen Beamten beim gleichen Consulat in Jassy zugekommen, worin gesagt ist: eine Revolution sei dort ausgebrochen, der Fürst sei fort und die Einwohner hätten ihm nicht erlaubt das mindeste mitzunehmen; diess der Hauptinhalt den ich von einem der preussischen Beamten habe. Ob die Russen den Fürsten nach Jassy zurückgeführt und neuerdings eingesetzt haben, wird sich zeigen. Man erwartet hier dass die noch im Lande anwesenden Minister der frühern Regierung ihre Aemter sogleich wieder antreten werden. Bis jetzt, 11 Uhr, kein Anschein von Unordnungen in der Stadt. Noch diese Nacht wurde ein anderer Polizeichef gewählt, ein früherer Commissär, dessen Energie und Sachkenntniss jedermann bekannt sind. Ghika, der vor dem Ausbruch der hiesigen Bewegung als Vermittler nach Konstantinopel gegangen war, ist dort festgenommen worden.

Notiță din „Le Constitutionnel“. 1848. 11. VII.

No. 628. 1848 Iunie 29.

Allemagne.

L'événement du jour à Vienne, c'est la nouvelle de l'entrée des Russes dans les Principautés Danubiennes. Les lettres de Jassy, capitale de la Moldavie, annoncent que cette entrée a eu lieu le 23, que le Général Duhamel, Consul général de la Russie, en a donné l'ordre, de concert avec le Commissaire turc Talaat Efendi, mécontent de la conduite du Prince de la Valachie, Bibesco, qui, cédant au voeu populaire, a consenti à donner une Constitution au pays, et a formé un comité de huit membres pour la rédiger. On évalue le nombre des Russes, qui ont franchi le Pruth, à

No. 628. 1848. Iunie 29.

vingt-cinq mille. Une partie de ces troupes restera en Moldavie pour appuyer le Gouvernement du Prince Stourdza, créature de la Russie, l'autre marchera en Valachie *pour y rétablir l'ordre*. Un grand nombre des boyards cherchent un asile en Autriche devant cette intervention *des protecteurs* des Principautés.

No. 629. 1848 Iunie 29

Notiță din „Le National". 1848. 11. VII.

Allemagne.

La Russie enfin s'est mise en marche. Sous prétexte de rétablir l'ordre momentanément troublé en Valachie, les troupes russes sont entrées dans cette Principauté. A peine cette nouvelle connue, ordre à été donné aux troupes turques, par le Commissaire du Sultan, de franchir elle aussi la frontière. Voici donc sur un territoire neutre les deux Puissances à côté l'une de l'autre. Nous ne pouvons guère douter de cette nouvelle qui préoccupait à Vienne tous les esprits. Elle émane de l'Agent consulaire de l'Autriche à Jassy et a paru dans la *Gazette polonaise* de Lemberg. Nous nous croyons obligés de donner le texte même de ce document.

(A se vedé No. 513.)

La même nouvelle était arrivée à Vienne par des lettres datées de Jassy, le 27. On pensait que les Russes se rendraient, à marches forcées, à Bucharest. Les Consuls de France et d'Angleterre on dû, par courriers extraordinaires, aviser de ce fait important les Cabinets de Paris et de Londres.

La correspondance de Vienne porte à 25.000 hommes le nombre des troupes russes qui sont entrées en Moldavie. Elle annonce qu'elles viennent rétablir l'ordre.

Nous lisons encore à ce sujet dans la *Gazette de Breslau*:

„On assure que le Prince Bibesco a joué un rôle équivoque dans les derniers événements, il a fait semblant d'agir de concert avec les boyards. Le Général Duhamel est mécontent du Prince, et il a donné immédiatement aux troupes russes l'ordre d'entrer à Jassy, ce qui a eu lieu le 23. Pour ne pas enfreindre la lettre des traités, il avait à ses côtés le Commissaire turc Talaat Effendi. A Bucharest on frémit à l'idée de voir arriver les Russes. Les boyards songent à prendre la fuite."

Raportul No. 5.286 al Secretaruluĭ Administrațiuniĭ de Slam-Râmnic către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 630.
1848
Iunie 30.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 292.)

Cinst. Departament din Năuntru.
Serdarul Costache Robescu.

Jos-iscălitul orînduit de încetatul Guvern provisoriŭ în calitate de Secretar al județuluĭ Slam-Râmnic, primind porunca cinst. Departament, No. 3.679, am vrut a mĕ depărtà din datoriile postuluĭ încredințat mie.

Dar pentru că și Cârmuitorul județuluĭ, d. Căpitan Filipescu, și Secretar, d. Paharnicul Alecu Borănescu, lipsesc peste graniță, și se dice că s'ar fi îndreptat către Brașov, am socotit de cuviință a consultà pe d. Ghineral-consul Kotzebue de urmarea ce trebue să păzesc, așà dar după a d. povață m'am vĕdut îndatorat a-mĭ urmà datoriile slujbeĭ, potrivit poruncilor ce s'aŭ primit prin cea de astădĭ expediție de la osebitele Departamente, iar pe de altă parte, într'adins dorobanț am trimis în partea Moldavieĭ, la Târgul-Ocneĭ, unde se dice că s'ar fi poprit d. Paharnicul Borănescu, făcêndu-ĭ cunoscut a se întoarce la postul sĕŭ. Aceasta socotind de datorie, o aduc la cunoscința c. Departament.

No. 5.286. C. Robescu.

Raportul No. 3.931 al Câmuiriĭ de Dâmbovița către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 631.
1848
Iunie 30.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 292.)

Cinst. Departament din Lăuntru.
Cârmuirea județuluĭ Dâmbovița.

Mădulările fostuluĭ Guvern provisor, despre care se atinge porunca c. Căimăcămiĭ No. 8, s'aŭ ivit și în acest județ trecĕtorĭ, și fiind-că în numerarisita poruncă nu se cuprinde pentru prinderea lor, Cârmuirea n'a cutezat a face o asemenea mișcare, ci cu grăbire supuind c. Departament, se roagă a i se înapoià deslegare cât s'ar puté maĭ neîntârdiat.

Pentru d. Cârmuitor, I. Alicsăndrescu.

La secția 1, masa 1.
No. 3.931.

No. 632.
1848
Iunie 30.

Decretul No. 132 al Guvernuluĭ interimar al Țĕriĭ-Românescĭ către Colonelul Odobescu.

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 89. Dos. No. 3.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.

Domn. Pol. Odobescu.

Fiind-că Comandantul gvardieĭ naționale este cu voie peste granițǎ, de aceea eștĭ învitat a da voie domnuluĭ Mavrocordat de a venì aicĭ, la Guvern, ca să primească comanda gvardieĭ, vremelnicesce.

No. 132.

No. 633.
1848
Iunie 30.

Decretul No. 135 al Guvernuluĭ interimar al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 295.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

D. Ministru din Lăuntru este învitat a slobodì o podorojnă d-luĭ Gheorghe Ursescu și altor șeapte persoane, spre a merge în slujba ce li s'a dat de către Guvern.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, Ioan Câmpineanu, C. A. Crețulescu.

No. 135.

No. 634.
1848
Iunie 30.

Circulara No. 3.703—3.719 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru către toate județele din Țeara-Românească.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 293.)

Dreptate, Frăție.

Către Administrația județuluĭ....

Guvernul provisoriŭ s'a reînființat astădĭ după voința poporuluĭ, precum va vedé acea Administrație din alăturata proclamație; prin urmare poruncile trimise erĭ aceĭ Administrațiĭ cu No.   și pentru întocmirea Căimăcămieĭ, se desființează cu desăvîrșire, fără a se

pune întru nimic în lucrare. Iar actele și dispozițiile Guvernuluĭ provisoriŭ, urmate de la 11 până la 28 Iunie, se vor privì temeinice în toată a lor întindere și se vor păzì cu întregime, reintrând îndată în foncsie și d. Administrator rînduit la acel județ de pomenitul Guvern.

No. 634. 1848 Iunie 30.

Aceste se vor obștì îndată în tot județul.

No. 3.703—3.719.

Scrisoarea luĭ Gr. Vlădoianu către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 635. 1848 Iunie 30.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 265.)

Dreptate, Frăție.

Departamentuluĭ din Lăuntru.

Cu toată dorința ce am de a slujì patrieĭ, mĕ vĕḍ silit cu mare mâhnire a nu puté primì postul de Administrator la județul Buzĕŭ, ce a binevoit Guvernul a mĕ numì, din pricină că maică-mea este foarte rĕŭ bolnavă și nu o pociŭ lăsà în starea aceasta.

Salutare și frăție.

Gr. Vlădoianu.

(Resoluție:) Se rînduesce în locu-ĭ d. Scarlat Voinescu, acum la Olt.— Iulie 1-iŭ.

N G

Publicațiunea Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ, contra-semnată de Ioan Câmpineanu.

No. 636. 1848 Iunie 30.

(Foae vol. Acad.)

Publicație.

Ceea-ce s'a obștit erĭ la 29, ale acesteia, subt iscălitura noastră, făcênd Guvernul provisoriŭ rebelĭ și altele, astăḍĭ, după dorința popoluluĭ Român, o refusăm cu desăvîrșire, adeverind și întărind din toată puterea mea jurămîntul ce am săvîrșit în Câmpul Libertățiĭ în 15 ale acesteia, ca să păzim tot acele 21 articole, afară din articolul proprietățiĭ, care îl va hotărî obșteasca Adunare, pe care Constituție jur că nu vom călcà-o subt orĭ-ce sacrificiŭ din parte-mĭ. Stindardele libertățiĭ se vor ridicà pe toate edificiurile publice. Cocardele se vor repurtà, și toată poliția cea veche se va desființà prin grabnice poruncĭ ale mele. Guvernul provisoriŭ se va chemà

No. 636. 1848 Iunie 30. prin într'adins curier și toțĭ foncsionariĭ orînduițĭ de Guvernul provisoriŭ se vor întărì în foncsiile lor. Această publicație subt a mea iscălitură se va obștì prin glasul foilor, pe care am subtînsemnat-o de față cu deputațiĭ popoluluĭ.

Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Ioan Câmpineanu.

Bucurescĭ.

No. 637 1848 Iunie 30.

Publicațiunea Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ și a Colonelilor Odobescu și Solomon.

(Pruncul Român. No. 9. 1848. 7. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Presidentul Guvernuluĭ provisoriŭ.

Vĕ încredințez, fraților, sub a mea rĕspundere, că frațiĭ noștri d-lor Polcovnicul Odobescu și Solomon consfințesc și dumnea-lor, împreună cu tot norodul și toată armata lor, această causă sacră a libertățiĭ și vĕ asigurez tot-d'odată de a dumnea-voastră liniște fără nicĭ o temere. Sînteţĭ rugațĭ însă ca și dumnea-voastră să fițĭ în liniște și în pace, ca nu cu aceasta să vĕ pricinuițĭ înși-vĕ un rĕŭ prea mare.

Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ.
Pol. Odobescu, Ioan Solomon.

No 638. 1848 Iunie 30

Adresa No. 3.180 a Administratoruluĭ de Vâlcea către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 4. 1848. 12. VII.)

Dreptate, Frăție.

D. Ministru al trebilor din Năuntru,

După instrucțiile date de către onorabilul Departament supunem la cunoscința domnieĭ-voastre, că astădĭ la 20 am celebrat memorabila di de 11 Iunie, cu toată solemnitatea ce merită pentru viitorul fericit în care a făcut să intrăm.

Drapelele tricolore pe la 7 ore dimineața vîntilaŭ în curtea bisericiĭ tutulor Sfinților; toțĭ foncționariĭ civilĭ și militarĭ se aflaŭ înăuntru. În mijlocul nostru aveam pe Prea Sfințitul Archiereŭ Nifon Sevastis, Administratorul sfinteĭ Episcopiĭ.

După terminarea țeremoniilor religioase și a Te-Deumuluĭ, Prea Sfinția Sa, eșind afară, a binecuvîntat popopul, care plin de entusiasm îl primì în cele maĭ marĭ aclamațiĭ de „vivat Constituția!“ apoĭ cu toțiĭ dimpreună porniră cu drapelele în mânĭ către lăcașul Prea Sfințieĭ Sale, unde fie-care îșĭ exprimă simțiciunile sale prin salutațiĭ cuvenite.

No. 638. 1848 Iunie 30

Seara tot orașul fi iluminat, fie-care se socotià fericit a face ce-và frumos pentru singurul isvor de fericire al inimiĭ omenescĭ.

Acestea, Domnule Ministru, sunt detailurile ce vĕ putem aduce.

Salutare și frăție.

No. 3.180. Administratorul districtuluĭ Vâlcea, C. Cerchez.

Scrisoarea luĭ Dimitrie Brătianu către Paul Bataillard la Paris.

No. 639. 1848 Iunie 30.

(Orig. Col. I. I. Brătianu.)

A Monsieur Paul Bataillard.
21 bis. R. Jacob, à Paris.

Pesth (Mercredi).

Vive la République!

Mon cher ami, vous recevrez par le même courrier trois feuilles de la Gazette de Transylvanie, que je vous envoie sous bande. Vous irez prendre à la bibliothèque roumaine l'adresse d'un Valaque ou d'un Moldave résidant à Paris. Vous irez trouver le Roumain qu'on vous désignera et vous vous ferez dicter par lui la traduction littérale de tout ce qui est relatif à notre révolution dans les journaux valaques, et vous communiquerez cette traduction aux journaux français. Adressez-vous aux Débats, car il est presque l'unique journal français que l'on reçoit en Allemagne et en Hongrie. Au besoin, allez voir Mr. Pascal Duprat ; vous le savez, il est très dévoué à notre cause. Je continuerai de vous communiquer tout ce qui se passera en Roumanie. Vous le communiquerez à votre tour au public français par la voie de la presse.

Envoyez-nous, en grand nombre, les journaux qui parleront de nous. Vous adresserez deux exemplaires à chacun des Valaques que vous avez connus. Vous m'adresserez vos lettres à Bucarest, à la librairie de Mrs. Rosetti, Winterhalder et C-ie. Excusez, mon cher Bataillard, le ton de ma lettre; je m'adresse à vous comme à mon meilleur frère. Rappelez-moi au bon souvenir de nos bien

No. 639
1848.
Iunie 30.

aimés maîtres. Offrez-leur l'hommage de mes sentiments de respect et d'affection. Racontez-leur notre révolution. La gloire de la belle révolution roumane leur appartient. Qu'ils nous continuent leurs symphaties. S'ils pouvaient nous abandonner maintenant que le combat est engagé, ils auraient commis le plus grand des crimes; car ce sont eux qui ont armé nos bras, la Roumanie le sait. Qu'ils popularisent notre cause parmi les Français ; qu'ils la leur montre comme la leur propre, car elle est sainte ; qu'ils leur apprennent que nous sommes leurs frères et les Français seront nos frères. Ils disposent de moyens puissants : ils ont la chaîre, la tribune, la presse et des noms chers aux Français et aux Roumans et connus, vénérés de toute la terre. Il nous faut une protestation énergique de la France contre toute intervention ennemie dans nos affaires, des armes et deux ou trois officiers supérieurs, exercés dans la pratique de la guerre, et par dessus tout il nous faut vos coeurs. Nous les aurons; Dieu est avec nous. Mille amitiés à nos camarades de Paris; embrassez pour moi nos chers Pilette, Gambon, Ragon et Gédroyé (Guédrovitchi). Recommadez-leur à tous notre sainte révolution. Cette lettre vous est commune à vous, à Gambon et à Pilette ; mettez-vous tous trois à l'oeuvre. Elle vous apprendra pourquoi je ne vous ai pas écrit plus tôt, pourquoi je ne me suis pas encore acquitté envers vous en ma double qualité d'ami et de débiteur. Il y a quelques jours la jeunesse Viennoise m'a reçu avec un grand enthousiasme. Au premier appel, m'ont-ils dit— les étudiants de Vienne,— une légion Viennoise volera à notre secours. Ah, si je pouvais être au milieu de vous! Des instructions que j'attends ici de notre Gouvernement provisoire me permettront, peut-être, de continuer mon voyage jusqu'à Paris. Adieu, mes bons amis ; au revoir, mes chers Bataillard, Pilette et Gambon. Je vous embrasse mille fois.

Votre frère,

D. Bratiano.

Nos amis Rosetti, Balcesco, Alexandre Golesco (le noir) et J. Bratiano vous serrent la main cordialement. Ils sont les Secrétaires du Gouvernement provisoire.

Notre nouvelle Constitution est calquée sur votre Constitution républicaine. De plus, nous avons rendu tous les paysans propriétaires du sol qu'ils cultivaient sans indemnité de leur part. Il ne nous manque plus que le beau nom de république. Si vous êtes nos frères, la République Française aura bientôt une soeur

en la Roumanie. Les Roumains, en comptant ceux qui se trouvent sur la rive droite du Danube, sont au nombre de dix millions, et la Terre Roumane (l'ancienne Dacie) pourrait nourrir une population trois fois plus nombreuse.

No. 639. 1848 Iunie 30.

Corespondență din Iașĭ către Gazeta de Breslau, după „Journal des Débats". 1848. 25. VII.

No. 640. 1848 Iunie 30.

Moldavie.

Iassy.

Le 7, les Russes ont commencé à passer le Pruth. 6.000 hommes ont pris position dans le faubourg de la ville. Aucune explication n'ayant été donnée sur ce mouvement, le Consul général de Prusse, M. B. de Richthofen a interrompu toute communication avec le Gouvernement, exemple qui a été imité par les autres Consuls. Les déclarations faites par le Consul général de Prusse au Gouvernement moldave, au Consul russe et au Commissaire turc s'appuient sur le motif qu'il a été accrédité auprès du Gouvernement du Hospodar par un bérat de la Porte Ottomane, et qu'il ne peut continuer ses fonctions auprès d'un Gouvernement qui est sous une influence illégitime. Les troupes qui sont déjà entrées sont évaluées à 28.000 hommes; elles sont presque toutes concentrées près de Berlat, dans la Moldavie centrale; elles ont l'ordre de continuer leur marche en avant. On assure que le mouvement de la Valachie est déjà comprimé. L'occupation russe des Principautés semble hors de doute. Le commerce est anéanti.

(Gazette de Breslau.)

Scrisórea Generaluluĭ Tell către Mitropolitul Neofit al Ungro-Vlachieĭ.

No. 641. 1848 Iunie

(Conc. Col. N. Mandrea.)

Prea Sfinte Părinte,

Toțĭ câțĭ mĕ cunosc bine pot mărturisì, dacă în lucrările mele am fost mânat de vederĭ individuale, dacă ar fi pentru mine un sacrificiŭ personal să las dreptul ce am a luà parte în Guvernul provisoriŭ, dacă nu doresc cu nerăbdare minutul când să mĕ vĕḑ liber de orĭ-ce însărcinare publică.

No. 641. 1848. Iunie.

Dar chemat acolo prin voința poporuluĭ, nu cred că e de dignitatea mea și a poporuluĭ să mĕ leaped prin voința unor trădătorĭ, carĭ aŭ vĕrsat sângele sfînt și nevinovat al poporuluĭ și carĭ sînt osândițĭ și isgonițĭ din slujba militară prin judecata ostășească și dațĭ subt judecată criminală.

Mĕ mir, P. S. Păr., cum în înțelepciunea Sf. V. n'ațĭ vĕḑut că cererea ce vi se face este o insultă către vitézul popol biruitor de douĕ orĭ al uneltirilor vinovate ale trădătorilor.

După o lungă chibzuire cu colegiĭ meĭ am hotărît a vĕ declarà că în împrejurările de acum, maĭ cu seamă, nu mĕ pociŭ trage, decât numaĭ când popolul ar revocà îndărăt însărcinarea pusă asupră-mĭ saŭ va lepĕdà cererile ce Guvernul îĭ face prin actul subt iscăliturile lor ce se trimite S^r^. V.

Al Sfințieĭ Voastre plecat și supus fiŭ.

No. 642. 1848 Iunie.

Nota Ministeruluĭ Afacerilor străine al Țĕriĭ-Românescĭ către Consuliĭ Puterilor străine, anunțând reîntoarcerea Guvernuluĭ provisoriŭ.

(Copie. Acad. Hârt. Cantacuzino-Sturdza.)

Monsieur le Consul,

Une suite d'événements, aussi imprévus dans leurs causes que féconds dans leurs résultats, ayant amené l'éloignement momentané du Gouvernement provisoire et son rétablissement presque immédiat, je m'empresse, afin d'éviter toute méprise sur le caractère et la portée de ces événements de reprendre, pour les porter à Votre connaissance, la série des faits dans l'ordre où ils se sont produits et avec les circonstances qui les ont accompagnés.

Le mouvement qui emportait la Valachie vers des destinées nouvelles et plus heureuses suivait paisiblement son cours. Le peuple confiant dans le patriotisme et le dévouement des chefs de l'Etat attendait et fort le résultat de leurs délibérations. Autant qu'il est permis à l'homme de pénétrer dans le secret de Dieu, tout semblait promettre une fin glorieuse à d'aussi beaux commencements. Tout à coup dans les derniers jours qui précédèrent le 29 juin, la scène change; une sorte d'inquiétude règne dans les esprits; le bruit se répand que les armées russes ont franchi la frontière et s'avancent à marches forcées vers la Capitale. Toutes les lettres, tous les courriers qui arrivent le confirment. Le Gouvernement n'a reçu aucune communication officielle; mais il se

rappelle que Mr. le Ministre de Russie, par une lettre adressée le 18 (30) juin à S. Em. le Métropolitain, lui a signifié la mise en marche des troupes impériales, en fixant même le délai dans lequel elles seront arrivées devant les murs de la Capitale; et quoi que rien depuis lors n'eût paru confirmer cette menace d'intervention, cependant comme il ne peut suspecter la foi d'un résidant étranger, il voit, au contraire, dans les nouvelles qui lui arrivent de toutes parts, la confirmation un peu tardive, il est vrai, des déclarations de Mr. Kotzebue.

Mais bientôt le doute n'est plus permis. Le 26 juin, une lettre semi-officielle est remise à S. Em. le Métropolitain de la part de Mr. Moïsaki, Secrétaire de S. E. Talaat Effendi. Cette lettre dit formellement qu'un corps d'armée turco-russe se prépare à passer la frontière valaque; de plus, elle requiert le Gouvernement d'envoyer immédiatement deux boïers, suivant l'usage, et de prendre les mesures nécessaires pour l'approvisionnement des troupes combinées. Enfin elle fixe jour par jour la marche des deux armées, et l'époque précise de leur arrivée.

Le Gouvernement délibère. Appuyé sur Dieu et sur son droit, prêt à tous les sacrifices, hors à celui de sa cause, et à l'oubli de son serment, confiant, d'ailleurs, dans le bon sens du peuple qui l'entoure, il restera ferme à son poste. Mais le péril croit de minute en minute. Ces nouvelles reçues, d'autres pareilles, qui sont arrivées à divers Consulats, ne tardent pas à franchir l'enceinte légale, et semées dans la foule, commentées, exagérées à dessein, augmentent le trouble, l'appréhension générale. Des tentatives sont faites pour soulever l'armée; les ennemis du pays relèvent la tête; ils ne cachent plus leurs desseins; tout révèle l'existence d'un complot tramé de longue main et touchant à son terme; tout fait prévoir un nouveau 19 juin, plus terrible, plus sanglant que le premier. L'heure, le moment, sont fixés d'avance, c'est dans la nuit du 28 au 29 que le Gouvernement provisoire doit être renversé, et avec lui la liberté naissante.

Dans de telles circonstances, le Gouvernement n'avait qu'une ligne de conduite à suivre, il l'a suivie. Placé dans cette alternative, ou de se retirer momentanément ou de verser le sang de ces concitoyens, en offrant un prétexte à l'intervention étrangère, il n'a pas hésité. C'est une triste nécessité quand on en est réduit à couvrir d'un voile la statue de la liberté; périsse plutôt la cause régénératrice qu'il a entreprise qu'une seule goutte de sang

No. 642. 1848 Iunie.

soit répandue par sa faute. Le Gouvernement provisoire remit donc ses pouvoirs entre les mains du Métropolitain, Président, et sans peur, comme sans réproche, toujours prêt à rendre compte à ses concitoyens du mandat, dont ils l'avaient investi, il quitta la Capitale pour donner à la nation le temps de se reconnaître et de manifester librement sa volonté suprême. Sûr d'elle, comme elle l'était de lui, il ne craignit pas de l'abandonner à elle-même.

Ses prévisions ne furent pas trompées. Le départ des membres du Gouvernement provisoire eut lieu le 29 au matin. La suite des événements vous est connue, Monsieur le Consul, vous savez comment ce même jour une Caïmacamie, basée sur les dispositions de l'ex-Règlement Organique, prononça la déchéance du Gouvernement provisoire et le rétablissement de l'ancien ordre de choses. Vous savez aussi avec quelle violence le mouvement réactionnaire commença aussitôt. Mais ce peuple n'avait pas respiré impunément pendant vingt jours l'air pur de la liberté, et la contre-révolution livrée à elle-même devait avoir la destinée de ces insectes d'un jour qui naissent le matin pour mourir le soir.

Frappée à mort dans son principe même, comme toutes les choses mauvaises et impies, elle hâta encore sa ruine par ses propres excès. Dans la matinée du mercredi, 30, une députation composée de tous les principaux négociants de la Capitale, se présenta au palais de S. Em. le Métropolitain redemandant la Constitution et le rappel immédiat du Gouvernement provisoire. La grande voix du peuple se fit entendre à son tour, et elle fut obéie. La Caïmacamie fut dissoute sur le champ, et un pouvoir intérimaire fut nommé en attendant le retour du Gouvernement provisoire.

Tel est, Monsieur le Consul, ainsi que vous avez pu en juger par vous-même, le récit exact des événements. La nation s'est prononcée de nouveau, et cette fois sans appel. Il a fallu trois semaines aux ennemis du pays, trois semaines d'intrigues, de fourberies et de mensonges, pour opérer un semblant de contre-révolution, et il a suffi au peuple de trois heures pour reconquérir ses droits foulés aux pieds et venger sa bonne foi trompée.

En conséquence, j'ai l'honneur de vous transmettre l'avis officiel, que le Gouvernement provisoire a repris ses fonctions, et je saisis avec empressement cette occasion de vous réitérer, Mr. le Consul, l'assurance de ma haute considération.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica către N. Bălcescu. No. 643. 1848 Iunie.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

1. (Cifrat) Să se pue boeriĭ sub judecată ca mâncătorĭ și să se trimită la ocnă. Facețĭ o anchetă generală.

2. Să ne înțelegem cu toate partidele române, să numim un vicar de Imperiŭ, pentru că și Slaviĭ aŭ de gând să o facă. S'o facem odată cu eĭ, proclamând că nu voim să ne despărțim de Staturile respective, dar voim unitate națională.

(Cursiv) On écrit de Paris qu'on envoie deux commissaires en Moldo-Valachie, un député Mr. Duprat et et Mr. Degerendeau, l'auteur de l'ouvrage sur les Valaques de la Transylvanie. Pour ce qui est de la prescription No. 2, entendez-vous avec (cifrat) Moldoveniĭ din Bucovina, cu Murgu și Laurianu. Murgu eŭ voiŭ să vină în țeară.

(Cursiv) Duprat et Degerendeau n'irront en Valachie qu'après avoir visité la Hongrie et la Transylvanie.

(Cifrat) Dacă ne vom înțelege cu Turciĭ, să mi se trimită cărțĭ de credit și tot odată un succesor saŭ un locoțiitor. Dacă nu ne-om înțelege cu Turciĭ, trimiteți-mĭ poruncĭ să viŭ. Feriți-vĕ de Simicĭ.

(Cursiv) Ici tout le monde se porte bien, il brûle beaucoup de maisons.

J'ai lu sur le journal de Constantinople que Mr. Mimot est changé et remplacé por un autre, dont le nom m'échappe en ce moment.

Tâcher d'avoir un peu d'influence sur (cifrat) Hory (cursiv) par ce qu'il écrit des bêtises à (cifrat) Aupick. Acesta a primit bunicèle instrucțiĭ. Envoyez-moi des journaux.

P. S. (Cifrat) Ali pașa a scris la Londra, se va temporisà până ce va venì rĕspuns. Cererea sa în oficial. Reșid mĭ-a trimis rĕspuns să șed aicĭ. (Cursiv) Communiquez ce post-scriptum à (cifrat) Voinescu și luĭ Tell și luĭ Golescu și luĭ Eliad.

În dos:

Monsieur Monsieur Nicolas Balcesco, à Bucarest.

Circulara Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Protopopĭ, ca să ție pe poporenĭ în supunere. No. 644. 1848 Iunie.

(Conc. Acad. Ms. No. 1.069.)

Vointa popoluluĭ Român, fiind voință de pace, de dreptate uniĭ către alțiĭ, de credință către religie și de supunere către legĭ,

No. 644. 1848 Iunie.

chemăm luarea aminte și îngrijirea Cuvioșieĭ tale a sta întru neadormită priveghere, spre a nu se semĕnà printre acest blagoslovit popol neghina rĕutățiĭ, a vîndărilor și a corumperiĭ de către aceĭ trădătorĭ, carĭ vor fi vrênd a strică acest măreț început ce popolul Român a pus ca temelie la edificiul libertățiĭ și fericirĭ sale.

Veĭ binecuvîntà dar pe ceĭ bunĭ și veĭ sfătuì pe ceĭ rĕĭ în numele Mântuitoruluĭ nostru a păzì pacea, unirea, credința și supunerea la măsurile de îmbunătățire și organisație ce se vor luà de către mădulările Cârmuiriĭ vremelnice, pe carĭ voința popoluluĭ ĭ-a ales la 14 Iunie.

În urma lepĕdăriĭ din cârma acestuĭ popol a Domnuluĭ G. Bibescu, popolul alegênd însușĭ el cârma sa dintr'însul și printr'însul, această cârmă va fi stimată, va fi ascultată și binecuvîntată de către norod; iar norodul va avé de la dînsa toate cele ce-ĭ vor fi spre folos și fericire până la alegere de Domn.

Fă cunoscută poporenilor Cuvioșieĭ tale, că acum lipsind orĭ-ce pricină de învălmășeală, să meargă a-șĭ căută fie-care de îndeletnicirile pentru hrana sa. Să nu asculte de vorbele rĕsculătoare, căcĭ părintele lor duhovnicesc, jurând pe sf. Evanghelie și sărutând steagul libertățiĭ, a jurat a face, pe cât se va cere de la el, fericirea popoluluĭ Român și a sărutat unirea și frăția luĭ cu dînsul. Fie pace luĭ! Dar priveghează și sfătuesce din partea mea pe ceĭ ce se vor cercà să strice reputația ce Româniĭ șĭ-aŭ făcut în ochiĭ lumiĭ întregĭ prin revoluția pacînică de la 11 Iunie.

Spune poporenilor că vrăjmașiĭ Românieĭ nicĭ odată nu vor cutezà a ne atinge, decât când vom călcà jurămintele de frăție ce am făcut și nu vom fi în pace cu noĭ. Spune că vrăjmașiĭ noștri vor uneltì să facă rĕsculărĭ între noĭ, vor cercà a ne face să fim nemulțumițĭ și să cârtim uniĭ asupra altora, ne vor insuflà ură către Cârmuire, se vor silì a pătà numele cârmuitorilor și toate aceste, spune popoluluĭ, că se vor face spre a desbinà și a desmădulà acest mare popol, ca să-l sfărîme și să-l nimicească. Arată dar că, spre a nu se bucurà vrăjmașiĭ noștri de noĭ, să ne liniștim, să lăsăm toate la îngrijirea și înțeleapta chibzuire a mădulărilor cârmuitoare, să lăsăm pe aleșiĭ noroduluĭ a lucrà în pace, căcĭ de astădĭ înainte numaĭ prin pace vom dobândì rodurile cele mântuitoare ale Constituțieĭ, pe care am consfințit-o toțĭ într'o unire.

Memoriul Generaluluĭ Aupick, Ambasadorul Franciei la Constantinopole, către Rifaat Paşa, Ministrul Afacerilor străine al Porţiĭ.

No. 645.
1848
Iunie.

(Copie. Acad.)

Ce qu'il faut remarquer surtout, dans les événements qui viennent d'avoir lieu à Bucharest, c'est: 1) que la suzeraineté de la Porte, loin d'être mise en question, est hautement proclamée, 2) qu'il ne s'agit que de questions intérieures, qui peuvent être réglées entre le Hospodar et les Valaques, 3) que le Hospodar a déjà accepté le programme qui lui a été présenté.

Il est regrettable que les Valaques aient eu recours à des moyens violents, mais la Porte, en réunissant immédiatement des forces imposantes sur le Danube, peut au moyen des agents qu'elle a déjà, ou qu'elle peut envoyer en Valachie, jouer le rôle de médiateur et amener un accord entre le Prince Bibesco et les Valaques.

Peut-être cet accord est-il déjà établi.

Il semble qu'une intervention à main armée de la part de la Porte n'est pas nécessaire, tant que les droits du Sultan ne sont pas mis en cause. Les moyens indiqués plus haut paraissent devoir suffire.

En supposant, comme on le dit, que le mouvement soit dirigé contre la Puissance protectrice, y aurait-il lieu à une intervention armée?

Non, sans doute, au moins de la part de la Puissance suzeraine.

La Puissance protectrice pourrait-elle prétendre à occuper seule la Principauté?

Le droit de protection de la Russie dans les Principautés n'a été établi et reconnu que sur la demande des Valaques.

S'ils n'en veulent plus aujourd'hui, comment la Russie justifierait-elle la réclamation et l'exercice de ce droit de protection à l'égard d'un pays qui le repousse?

Si la Porte ne croit pas utile d'intervenir, cela ne regarde qu'elle. Si on lui faisait un crime de sa modération et de sa sagesse, ne pourrait-elle pas dire à toutes les Puissances, ses alliées, les motifs de sa conduite, en déclarant qu'elle observera et fera observer toutes les stipulations des traités que la Puissance protectrice peut invoquer légitimement?

Il est à croire que devant une pareille attitude, la Russie s'ar-

No. 645. 1848 Iunie.

rêterait et pourrait tout au plus imiter la conduite de la Turquie, c'est-à-dire avoir un corps d'observation et laisser la querelle intérieure de la Valachie arriver pacifiquement à une solution qui laisserait intacts les droits de chacun.

(Ce qui suit a été seulement communiqué au Ministre.)

Pourquoi les conseils qui précèdent sont-ils donnés?

C'est qu'il est à craindre que la Russie ne veuille obtenir l'une des trois choses suivantes:

Soit une intervention en commun de ses troupes avec celles de S. M. le Sultan;

Soit une intervention de la Turquie seule sans le concours de la Russie;

Soit enfin une intervention de la Russie seule sans le concours de la Turquie.

Si la Turquie intervient de concert avec la Russie, il arrivera tout d'abord, que l'on aura montré au monde entier qu'il y a entre la Turquie et la Russie alliance et amitié, communauté d'idées et d'intérêts, en second lieu on amènera un combat entre des musulmans et les chrétiens vassaux de la Sublime Porte.

En montrant au monde que la Turquie est de fait son alliée, la Russie soulèvera contre l'Empire ottoman presque toute l'Europe.

Si un soldat musulman tire un coup de fusil contre des chrétiens sujets de la Porte, qui déclarent vouloir lui être fidèles, le Gouvernement ottoman devient à jamais odieux aux Valaques. Il est possible alors que les Serbes se soulèvent, et après eux les Bulgares. La Russie voudra aussi intervenir pour ces révoltés, et elle parviendra à occuper militairement toute la Turquie d'Europe.

C'est ainsi qu'elle a fait en Pologne avant le démembrement de ce pays.

Si après cela les Puissances amies de la Turquie veulent venir à son secours, la position sera mauvaise. Les troupes que la Turquie aurait alors dans les Principautés de l'autre côté du Danube pourraient devenir prisonnières de guerre de la Russie. Cette Puissance serait maîtresse des positions militaires et par ses troupes et par les mouvements panslavistes qu'elle aurait produits partout.

L'occupation des Principautés en commun par la Porte et par la Russie est donc un grand danger.

Il vaudrait mieux que la Turquie occupât seule, mais est-elle

en mesure de réussir seule? Pourrait-elle réussir sans verser du sang? S'il y en a de versé, la Russie sera la première à soulever les populations chrétiennes et à crier vengeance contre la Turquie. Les conséquences d'un conflit entre musulmans et chrétiens seront encore plus désastreuses que dans le cas où la Russie combattrait à côté de la Turquie.

No. 645. 1848 Iunie.

Si la Russie intervenait seule, sans que la S. Porte protestât, et fît appel aux Puissances de l'Europe, elle aurrait, dès ce jour, abdiqué tous ses droits en faveur de la Russie.

Il est donc du devoir d'un ami de donner à la Turquie le conseil d'éviter à tout prix l'occupation à main armée des Principautés du Danube, soit seule, soit en commun avec la Russie, et pour le cas où la Russie voudrait les occuper seule, de protester, de l'arrêter en portant la question devant le tribunal des Puissances amies.

Memoriul luĭ Ion Ghica, Agentul Țĕriĭ-Românescĭ la Constantinopole, către Poartă și Ambasadoriĭ Franciеĭ și Anglieĭ și către Agentul Principeluĭ Czartoryski.

No. 646. 1848 Iunie.

(Copie. Acad.)

Les anciennes capitulations accordées à la Principauté de Valachie par les Sultans Bajazet et Mahomet II ont été de tout temps plus ou moins respectées par la Sublime Porte, aussi la Valachie n'a jamais été considérée dans la même catégorie que les autres parties de l'Empire ottoman. Longtemps après sa soumission, elle a joui du droit de se donner des princes indigènes et même lorsque ce droit lui a été supprimé et que la Porte nommait les princes de son plein gré, ces princes, conjointement avec le clergé et les boyards réunis en Assemblée générale, faisaient tous les changements exigés par les circonstances, prélevaient tel impôt qu'ils jugeaient nécessaire et armaient autant de monde que les besoins du moment l'exigeaient.

Ce droit même d'avoir des princes indigènes a été restitué à la Principauté par un hattischérif de l'année 1821. Mais en admettant que les capitulations soient tombées en désuétude par leur non-mise à exécution, quoique des faits très nombreux protestent contre de telles assertions, l'article V du traité d'Andrinople serait venu les remettre en vigueur.

No. 646.
1848
Iunie.

C'est en vertu de ces capitulations que la Porte a reconnu le Règlement Organique, avant même qu'il ne soit fait. Ce Règlement, fait dans la chancellerie du Comte Kisseleff, et discuté sous la présidence de M. Minciaki, Consul russe, pendant l'occupation militaire de la Principauté, se trouve être une pièce remarquable par ses contradictions, tant avec les traités et capitulations, qu'avec lui-même. Tous les articles principaux, ceux particulièrement qui se rapportent à l'élection du Prince, et à la formation de la Chambre, sont entièrement à la merci d'un sophisme ou d'une virgule. Aussi tel Valaque éligible ou électeur d'après l'ordonnance d'une époque, ne l'est plus d'après une autre d'une autre époque. Le grand jurisconsulte qui est toujours appelé à juger en dernier ressort pour résoudre les différences qui s'élèvent entre les pouvoirs, sur la manière d'interpréter, c'est toujours le Ministre impérial de St. Pétersbourg. Il en résulte que celui qui n'était que protecteur, suivant les traités, se trouve être de fait le souverain.

Pour le redressement des griefs et la protection, il faudrait venir les chercher à Constantinople. Cet intervertissement des rôles effraie beaucoup de Valaques par l'exemple de la Bessarabie qui, dans l'espace de quarante ans, a entièrement perdu sa nationalité, tandis que les Principautés ont conservé, sous l'égide de la Sublime Porte, la langue, les costumes et tout enfin.

D'ailleurs ce Règlement même qui avec des corrections et de légères modifications faites de bonne foi aurait pu devenir une collection de lois capables d'assurer le bonheur intérieur du pays, se trouve n'être qu'une lettre morte, un vain nom par suite des violations nombreuses qu'il a éprouvées. L'Assemblée générale n'était devenue qu'une vaine formalité, elle a été fermée à plusieurs reprises et pour plusieurs années, tantôt parce que les députés refusaient de souscrire à un nouvel article, tantôt pour n'avoir pas voulu accorder privilège de monopole à une compagnie industrielle.

Les nombreuses infractions aux lois du pays, les nombreux avis de l'administration, les injustices sans fin des tribunaux, qui mettaient la fortune particulière à la merci de la mauvaise foi des juges; le choix de ces juges, qu'on dirait fait dans le seul but de nourrir des haines et des causes de mécontentement; tous les malheurs permanents et sans espoir de remède tenaient les esprits dans une irritation continuelle. Le Gouvernement était le premier à l'avouer, et ses agents attribuaient hautement à l'ingérence im-

médiate du Consulat de Russie dans les affaires intérieures, et il faut le dire, cet agent n'a jamais manqué depuis cinq ans de soutenir hautement tous les actes arbitraires.

Dans les deux dernières années surtout il commençait à s'opérer un travail qui ne pouvait avoir pour résultat que de rendre éternel l'abrutissement et le malheur du pays. On proclamait très hautement qu'on empêcherait les jeunes gens d'aller faire leurs études à l'étranger, presque en même temps qu'il paraissait en Russie une ordonnance de l'Empereur, qui ouvrait les écoles de Pétersbourg aux jeunes gens des Principautés. Cette mesure d'empêcher les jeunes Valaques d'aller s'éclairer en occident a reçu un commencement d'exécution l'automne dernier. Le Prince Bibesco engageait les parents à rappeler les enfants et refusait des passeports à tous ceux qui voulaient y aller. Il y a plus d'un an que le collège de S-t Sava, le seul en Valachie, a été désorganisé et les jeunes gens renvoyés de leurs études pour cause de nouvelle organisation. Il est vrai que, au commencement du printemps, on a annoncé à grande pompe l'ouverture d'une université. Cette université c'était une école contenant trois classes de latin et de français pour les enfants de huit à onze ans. La langue valaque en était entièrement exclue, et ceci, contrairement à ce Règlement que l'on prône tant, et dont la lettre porte catégoriquement que la langue nationale sera la base de l'enseignement et que l'enseignement de toutes les sciences se fera dans cette langue. Dans ce nouveau collège on a mis une taxe de six livres sterling par an pour les externes et de cinquante pour les internes, ceci encore contrairement au Règlement qui proclame l'instruction gratuite. De cette manière les quatre cents jeunes gens de toutes les conditions, qui suivaient le collège ancien, ont été réduits au vingtième et encore parmi ces vingt élèves qui coûtent à l'état un budget de quinze mille livres, les deux tiers et plus sont-ils boursiers du Gouvernement. On a profité des derniers événements de l'Europe, pour supprimer entièrement tous les journaux du pays, et certes on aurait eu de la peine à les accuser de démagogie avec la sévérité de la censure existante, qui avait défendu l'entrée du journal valaque de Transylvanie, même à l'époque où ce journal était tenu de passer à la double censure de la Hongrie et de l'Autriche. Dans un pays ainsi opprimé et privé de ses droits, il est facile d'exciter des troubles. Depuis quelque temps tous les efforts se concentraient à en susciter par toutes sortes de nou-

No. 646. 1848 Iunie.

velles mesures vexatoires. Des étrangers d'un caractère notoire disaient souvent à assez haute voix que les Valaques étaient bien misérables pour se laisser traiter de la sorte.

Il y a moins d'un an, qu'il a paru à Bruxelles une brochure anonyme, écrite par des Russes pour les Russes. C'est une espèce de mémoire contre le Prince Bibesco et le Consul Daschkoff, et porte pour titre „La Valachie sous le Prince Bibesco." Je la recommande beaucoup à l'attention de Votre Excellence. L'auteur de cet écrit prouve jusqu'à l'évidence que le système suivi ne peut manquer d'amener des troubles. Les événements de Vienne ont produit, à la vérité, une grande agitation à Bucharest, agitation qui n'était rien autre chose que le résultat d'une inquiétude commerciale, sans avoir aucun caractère politique. Néanmoins on voulait mettre à profit cette inquiétude, afin de rompre les liens qui attachent la Valachie à la Cour suzeraine. De nombreux agents ont été mis en oeuvre. On espérait de cette manière l'occupation de la Principauté par les troupes russes, soi-disant dans l'intérêt de la Cour suzeraine.

Les Valaques réellement dévoués à la bonne cause, d'un côté déployaient la plus grande activité pour contenir le mouvement, d'autre part ils avaient avisé d'envoyer à Constantinople un agent confidentiel pour éveiller l'attention de la Porte et des représentants des Puissances amies, sur toutes ces menées. Je fus désigné à cet effet, et muni d'un mandat dont j'ai l'honneur de vous transmettre copie, pièce dont je n'ai eu le temps de faire aucun usage, vu l'inattendu des événements. J'aurais dû être à Constantinople il y a trois mois, si le Gouvernement n'avait constamment refusé de me délivrer un passeport, et pour que j'y sois, à l'heure qu'il est, il n'a fallu rien moins que l'intervention du choléra, qui a obligé le Gouvernement à ouvrir sa frontière.

Les hommes sages n'ont pu contenir le mouvement, il a éclaté, mais toutes les manifestations ont été avant tout jalouses de conserver intacts les droits de suzeraineté de la Porte sur la Principauté.

Certes il a fallu que ce sentiment soit bien universel et la protection bien à charge, pour qu'on n'ait pu réussir à donner au mouvement le caractère qu'on aurait désiré lui voir prendre.

Même après le mouvement, les Valaques, remplissant leur devoir à l'égard de la Cour suzeraine, se trouvaient en droit de demander toutes les améliorations nécessaires par la voie légale,

et la Cour protectrice ne pouvait amener une occupation militaire dans la Principauté, sans être en contravention des traités et de son dernier manifeste même. Le Consul de Russie, en protestant contre l'atteinte portée au Règlement, a voulu sans doute amener le départ du Hospodar, afin de placer le pays dans un état anormal, et trouver dans cette situation un prétexte d'intervention.

No. 646. 1848 Iunie.

Je me sens dans le devoir de faire cet exposé à la Cour suzeraine, ainsi qu'aux Puissances ses amies, pour déjouer l'intrigue qui non seulement veut restreindre et annuler les privilèges et libertés de la Valachie, mais même à briser les liens qui unissaient la Principauté à la Cour suzeraine, et par là porter une grave atteinte à l'intégrité de l'Empire ottoman.

Nous avons tout espoir et toute confiance dans la Sublime Porte. Forte de ses droits et je dirai de ses devoirs envers nous, elle nous viendra en assistance; elle conservera nos droits et nous mettra dans la possibilité de remplir religieusement notre devoir envers elle, c'est là notre désir. Il est possible que la proclamation des Valaques soit exagérée et que, sous l'empreinte de la précipitation et de l'exaltation du moment, elle n'ait pas la mesure et la correction nécessaire.

Mais on ne juge pas un pays, on ne condamne pas sa cause pour des erreurs que l'on peut facilement faire disparaître par une intervention paternelle. Ce que les Valaques veulent avant tout, c'est un gouvernement national à l'abri de l'influence étrangère, un gouvernement probe, honnête et civilisateur. Le leur accorder ce serait humanité, ce serait justice, c'est aussi, nous le répétons, l'intérêt, le devoir et le droit de la Puissance suzeraine.

(Signé): Ion Ghika.

Proiect de instrucțiunile Comisarilor propagandiștĭ.

No. 647. 1848 Iunie.

(Conc. Acad.)

Să caute a fi în toate funcțiile oamenĭ aĭ Constituțieĭ ; să nu se amăgească în alegerea oamenilor după vorbele lor, ci să aprofunde în vieața lor trecută și în faptele lor, ca să nu se înșele în alegere. Chiar pe Cârmuitor de-l va vedé abătêndu-se din ale sale datoriĭ, să-l facă cunoscut Guvernuluĭ. Prin sate, încredințându-se de nedestoinicia saŭ lipsa de moral prin purtărĭ urîte ale juraților și aleșilor, să-ĭ schimbe prin înțelegere cu Subt-administratorul.

No. 647.
1848
Iunie.

Să îngrijească ca în toate să se păzească dreptatea și să facă să se simță întru toată puterea bunurile Constituțieĭ.

Vorbind oamenilor despre ale lor drepturĭ, să-ĭ facă să le simță pe deplin; să facă pe popor să-șĭ simță marea sa putere, când voința-ĭ e tare și statornică. În toate însă să le insufle ideia de dignitate, respectul către ceĭ maĭ marĭ, să nu fie umilitor, dar nicĭ purtarea necuviincióså, într'un cuvînt să deștepte în eĭ acel orgoliŭ național, ce este mântuirea popoarelor în timp de revoluție. Minciuna, necinstea, intriga, hoția, nesupunerea la cele ce sînt datorĭ după dreptate, să fie nisce lucrurĭ pe carĭ să le vadă cu un dispreț vrednic de un bărbat matur.

Tot de odată să nu uite că aŭ și datoriĭ către patrie și către ceĭ-lalțĭ frațĭ aĭ lor, așà să-ĭ facă să înțeleagă, că contribuția este o avere a Statuluĭ, o avere a tutulor, cu care țin greutățile Statuluĭ, și că urmează a plătì fie-care contribuție, ca și până acì. Guardia națională că nu este o instituție militară, ci numaĭ o maĭ bună pază a linișteĭ tutulor, în locul strejilor ce eraŭ până acì; că sulițele nu li se daŭ ca să se răsboească cu nimenĭ, ci numaĭ ca să păzească maĭ bine această liniște, atât de trebuincioasă acum în potriva tâlharilor, ce s'ar încercà să bântue țeara. Să facă tot ce va puté, ca să întocmească o gvardie maĭ numeroasă, bine înțeleasă și bine întocmită.

Să scoață dintre țĕranĭ frica de armiĭ străine ce vrăjmașiĭ lor din lăuntru le insuflă, ca să le întoarcă simpatiile de la întocmirile constituționale, și să-ĭ încredințeze că nu va călcà nicĭ odată picior armat în țeară, voind a desființà Constituția.

Alegerea deputaților este fapta de căpetenie asupra căreia Guvernul cere cea maĭ mare băgare de seamă, cea maĭ mare atenție, cel maĭ mare devument al Comisaruluĭ; căcĭ de acì atârnă mântuirea națieĭ. Adunarea națională cată a fi însuflețită de duhul revoluționar, altminterĭ nația ar fi amenințată de răsboiŭ civil și de anarchie. Comisarul dar trebue să se ferească bine de intriga oamenilor cu douĕ fețe, carĭ după ce aŭ slujit Guvernuluĭ celuĭ plin de abusurĭ, după ce aŭ ajutat și aplaudat infameĭ Căimăcămiĭ de o ḑi, se aruncară apoĭ în partea poporuluĭ și se făcură slugile și demagogiĭ luĭ. Aceia sînt înșelătorĭ. Iĭ va însemnà dar bine poporuluĭ și îl va face să vadă, că uniĭ ca aceștia caută a-l sluji ca să-l peardă. Dreptul de a fi deputat în Adunarea națională va fi dat numaĭ aceluia ce va puté înfățișà o vieață nepătată în trecut și o simpatie sinceră cu nouĕle principe. Se vor alege dar cât se

va puté maĭ mult din oamenii ceĭ noĭ și prietenĭ vechĭ aĭ poporuluĭ, cât se va puté maĭ mulțĭ dintre țĕraniĭ maĭ deșteptĭ și dintre popiĭ maĭ vrednicĭ. No. 647. 1848 Iunie.

Comisarul să însemne maĭ dinainte pe oamenii ceĭ vrednicĭ, să se adune cu dînșiĭ pe la tactele Sub-administrațiilor saŭ pe la orașele capitale ale județuluĭ și acolo să-ĭ lumineze și maĭ bine despre spiritul Constituțieĭ și să le arate sfînta datorie de a o sprijinì. Ast-fel revoluția începută se va continuà, făcêndu-se simțită tutulor și atuncĭ vom avé a așteptà o regenerație frumoasă și sigură în contra orĭ-ce intrigĭ; va fi însă tot de odată cu mare băgare de seamă, asupra acelor ce, nevrednicĭ de a fi aleșĭ, ar căutà prin corupțiĭ de banĭ saŭ intrigĭ să se aleagă de representant al națieĭ, și pe aceștia îĭ va face cunoscut Cârmuitoruluĭ, care va trebuì, în înțelegere cu Comisarul, să ieà măsurĭ serioase și grabnice, spre a le împedecà urîtele urmărĭ.

Comisarul este un preot al Constituțieĭ, pe care am jurat toțĭ; nicĭ prieteșugul, nicĭ orĭ-ce altă simpatie orĭ complesență să nu-l înpedice a ḑice adevĕrul despre persoane și a le arătà oamenilor ast-fel cum ele sînt în fața intereselor națieĭ. Să nu uite încă, că de aci spânzură fericirea și nefericirea națieĭ, și să facă tot putinciosul, ca ḑina electieĭ să fie o ḑi de triumf a Constituțieĭ.

Publicațiunea Ministeruluĭ Instrucțiuniĭ publice al Țĕriĭ-Româneseĭ, cu privire la școale.

No. 648. 1848 Iunie.

(Urechiă V. A., Istoria școlelor de la 1800—1864. II. p. 335.)

Fiind-că instrucția publică este singurul organ, ce contribuesce la întinderea cunoscințelor și lățirea ideilor, și fiind-că printr'însa numaĭ se póte formà bărbațĭ folositorĭ patrieĭ, noul Guvern a socotit aceasta una din cele maĭ serioase ocupațiĭ ale sale; prin urmare dar, cunoscênd că contribuirea de un galben pe lună, la care se îndatorà a rĕspunde orĭ-care școlar ar fi dorit să urmeze regulat cursurile ce se predaŭ în Academia națională, este o stavilă pentru tinerimea ce ar puté să se folosească de învĕțătură și care, neavênd mijloace spre rĕspunderea uneĭ asemenea taxe, se mulțumesce într'o singură învĕțătură, ce nu-l poate ajutà spre desvoltarea unuĭ duh ce ar sluji și chiar în folosul patrieĭ lor, a chibzuit a se desființà în viitor această contribuție, potrivit principiilor Constituțieĭ, avênd a se folosì de o potrivă orĭ-care ar dorì să urmeze cursurile academice; drept aceea dar se dă în cunoscința obșteĭ această punere la cale, spre sciință.

Salutare și frăție.

No. 649. 1848 Iunie.

Raportul No. 53 al Căpitanuluĭ Dănilescu, Comandantul graniţeĭ despre Transilvania, către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 437. Administrative noué.)

Luminăriĭ Sale
Gheneral-Inspector miliţieĭ Prinţipatuluĭ Moldoveĭ, Domnuluĭ Hatman şi Cavaler, Prinţuluĭ Dimitrie Michail Sturdza.
Comandirul graniţeĭ despre Transilvania.

Raport.

Prin predpisania cu No. 2.408 am vĕḑut pilduirea ce se face de buna urmare a Comandiruluĭ zastaveĭ Cornu-Lunciĭ, despre care obiect întru totul supus aduc la sciinţa Luminăriĭ Voastre, că eŭ îndată de la primirea poruncilor atingĕtoare de revoltanţĭ am pus privighere la graniţă, ca orĭ-care persoană se înfăţişează spre a avé comunicaţie în vorbă măcar pentru speculaţie, fără a fi faţă păzitorĭ de aĭ graniţeĭ, n'aŭ voie să vorbească şi nicĭ cu vre-un străin nu sînt slobodĭ măcar orĭ-care a se întâlnì, până nu se dovedesce maĭ întâiŭ : cine este acel din cea-laltă parte ; aşà precum aicia la zastava Comănesciĭ este exportaţie de păpuşoiŭ şi afară de jidoviĭ speculanţĭ, apoĭ mulţĭ din boeriĭ proprietarĭ saŭ posesorĭ vin de alcătuesc hambare în cea-laltă parte, unde aduc păpuşoiŭ spre a-l vinde şi pe toţĭ asemenĭ se îngăduesc a-şĭ face îndemnare speculaţieĭ, dar cu această urmare şi uniĭ se cam supĕră, vĕḑêndu-se a umblà cu convoiŭ, dar eŭ păzesc datoria mea, fiind îngrijat pentru întâlnire, căcĭ am luat sciinţă că la Braşov sînt mulţĭ din oposanţiĭ revoltanţĭ, între carĭ s'ar găsì şi aceĭ patru cutezătorĭ, carĭ aŭ împuşcat pe Comandir şi slujitorul de la zastava Oituzul.

Căpitan Dănilescu.

No. 53.

Cuvîntarea deputațiuniĭ din Slam-Râmnic și rĕspunsul luĭ Eliade, din partea Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 650.
1848
Iunie.

(Monitorul Român N. 3. 1848. 6. VII.)

Deputațiĭ trimișĭ de către locuitoriĭ județuluĭ Slam-Rîmnic, ca să feliciteze Guvernul Provisoriŭ, aŭ rostit cele următoare:

„Onorabile Guvern provisoriŭ,

„Noĭ ca deputațĭ aĭ județuluĭ Slam-Râmnic, venim în numele concetățenilor noștri a felicità pe onorabilul Guvern provisoriŭ, pentru asiguranța ce insuflă tutulor Românilor, cum că va executà cu toată sanctitatea Constituțiunea decretată de popolul Român în 9 și 11 Iunie: Constituțiune după care Românul suspină atâta timp și care astădĭ îĭ venì să-l tragă de lângă prăpastia ce-ĭ dechise crisele prin care trecù.

„Venirea noastră este nu spre a felicità Constituțiunea, căcĭ ea e fapta Românilor tutulor, ci arătându-vĕ omagiile noastre, să vĕ asecurăm că astădĭ tot Românul așteaptă de la d-voastră să-ĭ creștețĭ cu căldură pruncul ce vi-l încredință, căcĭ într'însul noĭ cât și iubita noastră mumă, România, îșĭ privesce fericirea. De îl vețĭ perde, vețĭ avé a da socoteală atât înaintea luĭ Dumnedeŭ cât și a oamenilor, iar de îl vețĭ aduce în vîrsta bărbățieĭ, fără să-ĭ lipsească ce-và, vețĭ dobândi, pe lângă mulțumirea consciințeĭ d-voastre, și eterna recunoscință a Românilor."

Domnul I. Eliad a rĕspuns deputaților în modul următor:

Domnilor deputațĭ aĭ județuluĭ Râmnic-Sărat,

„Simtimentele și urările, ce ne înfățișațĭ, ne sînt scumpe și sacre, pentru că sînt scumpe patrieĭ, pentru că numaĭ prin urările unanime din toate părțile țĕriĭ se pot întemeià libertățile proclamate în numele popoluluĭ Român.

„Partea cea închinată a servì causa comună cu însășĭ vieața n'a avut putere de arme nicĭ de brațe, puterea eĭ a fost evanghelică și proclamatoriĭ Constituțieĭ se sculară ca apostoliĭ; înaintea adevĕruluĭ și dreptățiĭ și frățieĭ ce puseră eĭ înainte se frânse orĭ-ce baionetă, se îmmuie orĭ-ce fer și se desnervì orĭ-ce braț. Ca îngerul Domnuluĭ, proclamația liberătoare mergeà înainte și făceà să se ardice barierele cetăților, și toate populațiile să binecuvinte pe ceĭ ce veniaŭ în numele Domnuluĭ.

No. 650. 1848 Iunie.

„Pentru omagiile ce aduce judeţul Râmnicului prin organul dumnea-voastră Guvernului provisoriŭ, Guvernul este foarte simţitor şi nu le poate primì decât ca nisce expresiĭ ale unor simţimente de frăţie în care intrăm. Nicĭ Domn nicĭ Guvern provisoriŭ de acum înainte nu maĭ poate fi Domn peste suveranitatea popoluluĭ. Guvernul provisoriŭ, însuflat de spiritul Evangelieĭ, nu este în capul lucrărilor, decât ca ceĭ maĭ marĭ să fie ceĭ maĭ micĭ, ca să poată ajunge a spĕlà picioarele popoluluĭ şi cu această spĕlare să ajungă a spélà toate, orĭ-ce ponos, orĭ-ce greşeală a Românilor. Întinarea picioarelor vine din necurăţenia drumuluĭ pe care păşim. Guvernul va preparà calea şi Românul prin ajutorul însuşĭ al sĕŭ va intrà pe căile Domnuluĭ, carĭ sînt curate. Guvernul provisoriŭ nu e Domnul popoluluĭ, ci servitorul luĭ cel maĭ închinat. Asigurarea Constituţieĭ din ḑiua proclamăriĭ eĭ stă în mânile popoluluĭ, de la dînsul Guvernul cere ajutor, ajutaţi-ne fraţilor şi Dumneḑeŭ ne va ajutà. Uite crucea aceasta pe care s'a răstignit Christos pentru mântuirea şi libertatea oamenilor. Guvernul vĕ jură, că va suferì până în cele după urmă supliciul cruciĭ la care s'a hotărît pentru causa sacră.

„Pruncul cel de curînd născut, acéstă Constituţie, încă până a nu-şĭ luà botezul, voitoriĭ de rĕŭ voiră şi voiesc să-l sugrume. Leagănul luĭ nu poate fi umbrit şi apĕrat maĭ firesce decât de părinţiĭ luĭ, carĭ sînt toţĭ Româniĭ, şi când în decretele provedinţeĭ va fi scris de a rĕmâné orfan, atuncĭ Dumneḑeŭ e tatăl orfanilor şi îngerul sĕŭ îl va legănà în nevinovăţia luĭ, îl va apĕrà de tot rĕul, şi îl va cresce cu laptele Evangelieĭ ca să-l arate curat lumiĭ şi să înfiinţeze speranţele dumnea-voastră."

No. 651. 1848 Iunie.

Dare de seamă despre sĕrbătorirea Constituţiuniĭ la Pitescĭ.

(Pruncul Român. No. 8. 1848. 6. VII.)

Pitescĭ.

Cu prilejiul sfinţiriĭ steagurilor în oraşul nostru, domnul Pretorian, profesorul şcoaleĭ publice, a ţinut următorul cuvînt:

„Aruncă-ţĭ împrejur ochiĭ tĕĭ, Sioane,
„şi veḑĭ pe fiiĭ tĕĭ adunaţĭ la tine."

„Ce sînt steagurile acestea, ce fâlfâie pe d'asupra capetelor noastre? Ele sunt semnele Constituţieĭ noastre; Constituţia e legea aceea, care apropie pe om maĭ mult de Dumneḑeŭ şi-l face

No. 651. 1848 Iunie.

adevĕrat fiŭ al patrieĭ, şi patria ca o mumă a noastră a tutulor dă fişte-căruia ce este al sĕŭ. Patria, da, fraţiĭ meĭ, muma noastră a gemut aşà de lung de atâtea veacurĭ, sub legea cea nedreaptă chiar a fiilor sĕĭ. Eraŭ prea de mult suferinţele eĭ şi Dumnedeŭ care vede toate, părintele nostru cel ceresc, făcù a se coborî peste un numĕr din fiiĭ sĕĭ lumina adevĕruluĭ, el le dise prin puternicul sĕŭ glas: „Deşteptaţĭ din letargia în care aŭ adormit fraţiĭ voştri, spuneţi-le că un Dumnedeŭ este, Dumnedeul viilor şi Dumnedeul morţilor, Dumnedeul aristocratuluĭ şi Dumnedeul ţĕranuluĭ, Dumnedeul bogatuluĭ şi Dumnedeul săracuuluĭ.“ Acest numĕr mic de fiĭ eraŭ de mult deşteptaţĭ, eĭ ţipaŭ la gemetele mumeĭ lor, dar cine îĭ audià? Numaĭ Dumnedeŭ ce priveghează asupra noastră, el numaĭ audì suspinele fiilor sĕĭ, el, care este îndelung răbdător, hotărî a fi drept şi dise: „Veniţĭ, blagosloviţiĭ părinteluĭ meŭ, de moşteniţĭ împĕrăţia ce am gătit vouĕ.“

„Erà diua de 11 Iunie când, către seară colo'n vale, pe malul Dâmboviţeĭ, în măreaţa capitală Bucurescĭ, pe vîrful coasteĭ Radul-Vodă, fâlfăi acest steag; erà purtat de studenţĭ, erà purtat de fiĭ aĭ patrieĭ, de fraţiĭ noştri, şi ce diceaŭ eĭ şi ce cereaŭ eĭ? Libertate, Constituţie. O libertate, libertate!... o rob a atâtor veacurĭ! o dulce nume! o îngere al frăţieĭ!... Tu te arăţĭ între studenţĭ întâiŭ, între creaturile cele maĭ nevinovate, pentru că înaintea ta tot ce e viclean cade. Acolo, unde tu te ivişĭ întâiŭ, pămîntul e român şi pămîntul unde calc eŭ e tot român, tot ce mĕ înconjură e român.... Dar ce dic eŭ? Eŭ n'am acel geniŭ ce înalţă pe om la Dumnedeŭ, ca să pot ce.i în fundul inimiĭ fie-căruia. Ipocrite! Român saŭ de orĭ-ce naţie veĭ fi, teme-te a atinge steagul nostru, este steagul ce Michaiŭ Viteazul purtă odată pe câmpul de răsboiŭ. O Michaiŭ, Michaiŭ! umbră a luĭ Michaiŭ! cât e de dulce numele de Mihaiŭ! Eŭ la tine mĕ adresez, tu numaĭ aĭ arătat ce este Românul în câmpul de răsboiŭ.

„Eŭ însă, fraţilor, sînt convins că astădĭ, când ne-am adunat cu toţiĭ la această splendidă (măreaţă) sĕrbătoare spre a strînge în braţele noastre acest frumos drapel, spre a jurà în numele luĭ care este al patrieĭ, spre a ne da mână de frate iar nu de Iudă, astădĭ tot omul cel vechiŭ s'a îmbrăcat în omul cel noŭ. Astădĭ, fraţilor, cerul Românieĭ e limpede, nicĭ un nor nu maĭ poate a ne ascunde soarele de la ochiĭ noştri. Avem Constituţie, Constituţia este a noastră, dată de noĭ, adică de popol. Această sfîntă Constituţie este întemeiată pe dreptul naturiĭ; erĭ v'am citit-o,

No. 651. 1848 Iunie.

aduceți-vĕ aminte, însă devisa eĭ este: „Respect către persoane, respect către proprietate“, să nu cugetăm nimic a face rĕŭ aproapeluĭ nostru, pentru că rĕul aproapeluĭ nostru e rĕul nostru chiar

„Dar înainte de toate, buniĭ meĭ frațĭ, este unirea între noĭ; asta e tot ce ne poate face tarĭ și neînvinșĭ de nimenĭ. Christos, sfîntul acela, omul acel Dumnedeŭ, el însușĭ cu gura luĭ a dis: „Unde sînt adunațĭ maĭ mulțĭ întru numele meŭ, acolo sînt și eŭ în mijlocul lor.“ Voĭ sînteți creștinĭ, voĭ credețĭ în Christos, facețĭ dar ceea ce poruncesce el, și Christos va fi în mijlocul vostru.

„Proclamația prin art. 22 cheamă o generală Adunare prin deputațĭ aleșĭ din toată țeara; la această Adunare se vor înfățișà toate interesele saŭ meseriile națieĭ, ea va fi datoare a face Constituția noastră pe temeiul acelor 21 de articole decretate de popolul Român.

„Fraților, uitați-vĕ împrejurul vostru, aruncați-vĕ ochiul în numĕrul mulțimiĭ ce este adunată la această solemnitate, pregătiți-vĕ omul ce este a fi representant al județuluĭ, meditați-l, întrebați-vĕ în sine-vĕ consciința și pe omul ce vĕ va arătà ea, arate-l și degetul vostru. Peste curînd vor venì și instrucțiile nouluĭ Guvern despre această alegere. Acesta va fi din orĭ-ce stare a societățiĭ noastre; dreptul ni-l dă Constituția prin art. 4. El va propune acolo între frațiĭ noștri trebuința ce județul nostru simte și frațiĭ noștri nu vor ascultà cu sânge rece, vor sci a-ĭ face reflexiĭ, vor intrà în rîndul propuneriĭ luĭ și orĭ-ce ar găsì eĭ bun și drept nu vor sci a refusà.

„Sistema guvernială de astădĭ este destul de părintească, destul de dreaptă, plină de sfințenie și umanitate. În capul Guvernuluĭ provisoriŭ astădĭ stă un cuvios părinte. Cât pentru aceĭ bărbațĭ rarĭ, ce aŭ lucrat Constituția, aceĭ martirĭ ce s'aŭ luptat cu totul, pentru că totul erà vrăjmaș al Constituțieĭ, din parte-mĭ nu cutez a dice nicĭ o laudă, pentru că orĭ-ce așĭ dice eŭ e puțin, când nația întreagă le e datoare. O Românie! o Românie! Ce dile frumoase pregătiaĭ tu fiilor tĕĭ, ce frumos îțĭ este astădĭ orizontul! Istoriciĭ noștri contimporanĭ vor avé ce spune copiilor noștri, vor avé câte-và pagine pe Istoria patrieĭ, de carĭ se vor interesà și străiniĭ a le cetì.“

„Generație viitoare, tinerĭ Românĭ, vouĕ vi se pregătesc dile de florĭ, la voĭ îmĭ este speranța! Voĭ scițĭ a face și pe alte națiĭ a-șĭ aruncà ochiul asupra micululuĭ colțuleț de pămînt ce ține România în Europa! Voĭ, ce ațĭ fost model de patriotism și în Franța, voĭ sînteți carĭ plângeațĭ la gemetele mumeĭ noastre, și vaĭ!...

noĭ carĭ eram lângă dînsa să n'o păzim! Voĭ sburațĭ d'acolo, vĕ arătațĭ în mijlocul nostru și ne deșteptațĭ din letargia în care dormiam... Sunase ceasul ca și România să deschidă loc în Istoria lumiĭ spre a se îmbrăcà iarășĭ cu secolĭ anticĭ. Cu voĭ împreună erà de mult filomela noastră a Românilor, omul acela, al căruia glas erà neobosit, al căruia condeiŭ nu respectà nimic nedrept, omul ce întâiŭ ne-a făcut literatura limbiĭ noastre, omul ce ne-a înavuțit limba, păsĕrica ce priveghià aurora spre a o face să zîmbească Românieĭ. Da, fraților, respectez talentul, respectez sentimentele, respectez omul întreg.

No. 651. 1848 Iunie.

„În mijlocul nostru stă față și persoana căruia acest noŭ Guvern ĭ-a încredințat administrația acestuĭ județ; el este fratele nostru, este Român ca și noĭ, este venit ca să ne povățuească și noĭ trebue să-l ascultăm, nu ca să ne poruncească, pentru că astădĭ glasul nostru, glasul popoluluĭ poruncesce.

„Guvernul provisoriŭ astădĭ se îndeletnicesce la lucrărĭ marĭ, lucrărĭ colosale, la interesele națieĭ; că el lucrează părintesce și frățesce, avem probe din parte-ĭ; la noĭ nu este decât ascultare și supunere. Adunarea generală se va chemà cât maĭ în grab la lucrarea Constituțieĭ, în puțin timp vom avé Constituția, când atuncĭ ne vom și îmbrăcà cu dînsa; până atuncĭ urmațĭ ceea ce e scris în sfînta Evanghelie: legea s'a dat prin Moise, iar darul și adevĕrul prin Isus Christos."

Acest cuvînt fu primit cu cele maĭ viĭ aclamațiĭ; iar după sfințirea stindardelor libertățiĭ, funcționariĭ publicĭ aŭ depus următorul jurămînt:

„În numele sfinteĭ Treimĭ, jur că voiŭ fi credincios sfinteĭ noastre Constituțiĭ și că-mĭ voiŭ vĕrsà sângele până la cea din urmă picătură pentru patria noastră România; o jur pe crucea ce s'a răstignit Christos. Jur și Dumnedeŭ să ne binecuvinteze. Amin."

No. 652. 1848 Iunie.

Ioan Pașu alias Popovicĭ, „O scurtă cuvîntare spre deslușirea tinereĭ Constituțiĭ a Românieĭ în înțelesul popular țesută." 1848. Bucureștĭ. Tipografia luĭ C. A. Rosetti și Vinterhalder.—Broșură în 8, pag. 16.

În numele Tătăluĭ și al Fiuluĭ și al sfîntuluĭ Duh, Amin.

„Dumnedeŭ e Domnul și s'a arătat nouĕ; bine este cuvîntat cel ce vine în numele Domnuluĭ."

Cu aceste cuvinte începe tot adevĕratul creștin a lucrà ce-và bun saŭ a săvîrșì oare-care rugăciune Sfîntă. Aceste cuvinte ale

No. 652. 1848 Iunie.

sfinteĭ Scripturĭ le punem și noĭ în frunte, când vrem a vorbì despre un lucru bun, despre un lucru drept, despre un lucru pe care tot sufletul curat l-a dorit și-l doresce, adică despre sfînta noastră Constituție. Sfîntă se numesce, pentru că e răzimată pe Evanghelia luĭ Christos. Sfîntă, ḍic eŭ, pentru că e dreaptă, și prin urmare, tot lucrul drept e sfînt. Sfîntă este, pentru că toțĭ ceĭ dreptĭ și fără păcat aŭ dorit-o și o doresc ca pe un mântuitor al lor.

Și când ne-ar întrebà cine-và, ce va să ḍică Constituție, cum ĭ-am rĕspunde noĭ?

I-am rĕspunde, fraților, că nu va să ḍică alt ce-và, decât numaĭ punerea la cale, adică așezarea unor legĭ bune, unor legĭ omenoase, unor legĭ carĭ păstrează averea cuĭ-và nevătĕmată, carĭ prin despăgubire ieaŭ de la cel bogat și daŭ și celuĭ sărac. Constituția noastră, ḍic, este așezarea unor legĭ, carĭ pe toțĭ fiiĭ patrieĭ îĭ face frațĭ adevĕrațĭ și la bine și la rĕŭ. Această întemeiare de legĭ, fraților, este răzimată pe temeiul sfinteĭ Evangheliĭ, pe temeiul dreptuluĭ naturiĭ.

Ea ne aduce aminte, că Dumneḍeŭ, după ce a făcut cerul și pămîntul cu toate dobitoacele și insectele, a vĕḍut că e de lipsă să maĭ facă o ființă însuflețită, după chipul și asemĕnarea sa, care ființă să domnească preste cele-lalte făpturĭ, iar preste dînsa nimenia să poată domnì fără numaĭ făcĕtorul eĭ. Acestea cugetând Dumneḍeirea, a luat lut în mână și a început a zidì maĭ întâiŭ pe Adam și apoĭ pe Eva, de la care cu toțiĭ ne tragem, și suflându-le în gură aer dumneḍeesc, ĭ-a înviat pe eĭ și ĭ-a binecuvîntat, dându-le la amândoĭ drepturĭ de o potrivă.

Îmmulțindu-se însă oameniĭ, Satana, vrăjmașul lor, a început a vîrî între dînșiĭ intrigĭ și învrăjbirĭ, întunecându-le mintea și încurcându-ĭ întru toate fără-de-legile, cât nu maĭ sciaŭ ce fac, și așà ametițĭ fiind eĭ, ca și pescele ce a mâncat mislie, prea bun prilej a aflat vicleanul a-șĭ aruncà mreaja asupra sufletelor lor și a le duce în robia tartaruluĭ, până când, în sfîrșit, se făcù Dumneḍeiriĭ milă de zidirile sale și trimise Tatăl pe Fiul, adică pe Mântuitorul nostru, care cu sângele sĕŭ cel nevinovat le rescumpĕră și le slobodì din lanțurile tartaruluĭ....

N'a ajuns cu atâta. După ce Dumneḍeirea a pus pe Satana și pe suita sa în lanțurĭ grele, cât nu se maĭ puteà atinge de sufletele oamenilor, s'aŭ sculat alțĭ Satanĭ, alțĭ Mamonĭ, carĭ se numiaŭ de frațĭ aĭ noștri, și-șĭ câștigară și eĭ încrederea noastră.

No. 652. 1848 Iunie.

Aceştia, dic, numindu-se de fraţĭ aĭ noştri, noĭ le credurăm toate, şi socotirăm, că frate pe frate nicĭ odată nu-l va face sluga sa, sclavul sĕŭ.

Noĭ socotirăm că eĭ încă aŭ o inimă nesmolită, ca a noastră, că eĭ încă ne vor fericirea, precum voim şi noĭ a lor; dar şi a doua oară ne înşelarăm, sărmaniĭ de noĭ!... Noĭ cu nădejde că fraţiĭ noştri vor împărţì cu noĭ toate frăţesce, ne luptarăm eroicesce, ne vĕrsarăm sângele pentru eĭ în timpurile răsboinice, şi le câştigarăm bogăţiĭ, aceĭ fraţĭ făţarnicĭ ne-aŭ întors dosul, s'aŭ împodobit cu titlurĭ felurite, pe noĭ, fraţiĭ lor, ne-aŭ făcut robĭ, ne-aŭ făcut iobagiĭ saŭ clăcaşiĭ lor. În loc de a ne împărţi şi nouĕ proprietate, ne încărcară cu bice pe spate şi cu vărgĭ pe tălpĭ; pe uniĭ ne vindeaŭ ca pe boĭ, pe alţiĭ după pofta lor ne scotiaŭ din moşia, pentru care pe nedrept le făceam claca şi plătiam deciueala. Daca ne tirăniaŭ pe vre-unul, nu-ĭ puteam trage la judecată pentru crima lor; fiiĭ noştri, dacă nu purtaŭ titlurĭ de boeraşĭ, de pitarĭ, saŭ maĭ scie Dumnedeŭ de ce, nu puteaŭ intrà la nicĭ o slujbă de ale Statuluĭ... Aceasta erà dreptatea! aceasta erà frăţietatea!...

Decĭ vedem acum că duhul luminăriĭ a strălucit în toate părţile Europeĭ. Populiĭ s'aŭ deşteptat din mârşava melancolie; eĭ îşĭ scuturară spatele şi nu voiră a maĭ purtà ca dobitoacele acel jug greŭ. De pildă avem la aceasta maĭ întâiŭ pe Franţa cea măreaţă, care numaĭ şi numaĭ pentru sfînta eĭ Constituţie vĕrsă rîurĭ de sânge frăţesc. De pildă avem pe Germania cea plină de filosofie, care s'a luptat, şĭ-a vĕrsat sângele numaĭ ca să scape de lanţurile robieĭ aristrocratice, numaĭ pentru o sfîntă Constituţie.

Asemenea lor a făcut Elveţia, o mână de oamenĭ, şi-şĭ câştigară sfînta Constituţie.

Asemenea îşĭ vĕrsă sângele neîncetat sora noastră Italia, numaĭ chiar pentru câştigarea uneĭ Constituţiĭ dorite. Asemenea s'a sculat şi s'a luptat şi România, scumpa noastră Românie, dic, şĭ-a vĕrsat şi ea sânge frăţesc din pricina intriganţilor şi a oamenilor fără Dumnedeŭ, carĭ doriaŭ să o maĭ ţie subt masca întunericuluĭ şi a robieĭ. Însă pronia cerească ĭ-a părtinit, vĕdênd-o dreaptă, ĭ-a ajutat şi a isbutit asupra amăgitorilor, asupra tiranilor, asupra vrăjmaşilor de fericirea eĭ!

Acel duh de slobodenie dic, care a strălucit în toţĭ popoliĭ Europeĭ a strălucit şi în inima popoluluĭ Român. Popolul Român şĭ-a ridicat capul, şĭ-a dat nisce drepturĭ, carĭ nu fac deosebire între boer, între sătean, între meseriaş, între preot, între neguţător, între sol-

No. 652. 1848 Iunie.

dat, student și între Domn; ele pe toți îĭ privesc de fiiĭ patrieĭ. Și precum o mamă adevĕrată pe toți fiiĭ eĭ îĭ strînge la peptul sĕŭ cel duios, fără să facă vre-o deosebire între dînșiĭ la împărțirea dragosteĭ, la împărțirea hraneĭ și a averilor, așà și scumpa noastră patrie, mama noastră a tutulor, putem dice, nu maĭ face deosebire între noĭ; ea pe toțĭ ne privesce de fiĭ adevĕrațĭ, ea pe toțĭ ne îmbrățișează fără deosebire; ea la toțĭ ne împarte drepturĭ de o potrivă, pe toțĭ ne face slobodĭ, neatârnațĭ de nimenia; cu un cuvînt, ea pe toțĭ ne face fericițĭ.

Acele drepturĭ, fraților, toțĭ Româniĭ le-aŭ cunoscut de bune, afară numaĭ de câțĭ-và vrăjmașĭ aĭ fericiriĭ de obște, acele drepturĭ, dic, le-a cunoscut de bune și de drepte chiar și fostul nostru Domn și le-a iscălit; acele drepturĭ rĕzemate fiind pe temeiul Evangheliei, pe dreptul naturiĭ, pe dreptate, pe frățietate, chiar și Înalta Poartă a trebuit și trebue să le întărească, fiind-că ele nu asupresc pe nimenia, nu fac nimĕnuĭ nedreptate, ci cele ce se cuvin luĭ Dumnedeŭ, luĭ Dumnedeŭ le daŭ, iar cele ce se cuvin Împĕratuluĭ, Împĕratuluĭ le daŭ. Acele drepturĭ, fraților, sînt date în judecata tutulor popolilor Europeĭ, și toțĭ le-aŭ cunoscut și le vor cunoasce de bune și de drepte; aceleașĭ drepturĭ, dic, se maĭ aștern odată înaintea popoluluĭ Român, ca să le judece cu inimă curată, cu minte sănătoasă și cu sânge rece, dacă sînt după dorința luĭ saŭ nu.

1. Popolul Român strigă și însemnează înaintea lumiĭ, că de acì încolo vrea și-șĭ dă dreptul de neatârnarea sa în dregĕtoriĭ și legiuirĭ pe temeiul învoielilor cu Înalta Poartă, de Mircea și de Vlad V făcute, și tot de odată nu primesce nicĭ un amestec al nicĭ uneĭ Puterĭ din afară, în trebile sale dinăuntru.

2. Egalitatea drepturilor politice, adică drepturĭ de o potrivă la toțĭ împămînteniţiĭ Românieĭ, fără deosebire de strate, de nascere, de religie saŭ de limbă. Cunoscut este tutulor, că până acum numaĭ o părticică a locuitorilor patrieĭ noastre, adică numaĭ aceia carĭ se trăgeaŭ din familie boerească, pitărească, păhărnicească, serdărească, și maĭ scie Dumnedeŭ ce, aveaŭ drept de a puté intrà în dregĕtoriĭ de ale Statuluĭ, iar partea cea maĭ mare, adică săteniĭ, orășeniĭ și meseriașiĭ nu puteaŭ să intre la nicĭ un fel de slujbă. De acì încolo vor avé drept de o potrivă să intre la orĭ-ce dregĕtoriĭ de ale Statuluĭ, după hărnicia lor.

3. Contribuție generală, adică dajdia, care până acum o plătiaŭ

numaĭ ceĭ maĭ apĕsaţĭ, de aicĭ încolo s'o plătească toţĭ fiiĭ patrieĭ de o potrivă şi fără de nicĭ o deosebire de stare saŭ rang.

No. 652.
1848
Iunie.

4. Adunanţă generală compusă de representanţĭ aĭ tutulor stărilor societăţiĭ; adică de acì încolo obştească Adunare să steà din aleşiĭ societăţilor, orĭ de ce stare ar fi, spre pildă, din dregĕtorĭ, din cetăţenĭ, din orăşenĭ, din meseriaşĭ şi din sătenĭ, după voia şi dorinţa popoluluĭ.

5. Domnul responsabil, ales pe câte cincĭ anĭ şi căutat în toate stările societăţiĭ; adică de aci înainte Domnul ţĕriĭ se va alege pe câte cincĭ anĭ şi va fi rĕspundĕtor pentru toate lucrările ce va întreprinde în timpul domniriĭ sale; el nu va maĭ fi denumit de Domn prin nicĭ o putere străină, ci popolul Român, făcênd obştească Adunare, îşĭ va alege Domn din sînul sĕŭ pe bărbatul, în care va avé maĭ multă încredere. Prin urmare, acel Domn trebue să fie Român adevĕrat, născut din sînul patrieĭ noastre; el poate fi sătean, poate fi cetăţean saŭ orăşan, numaĭ să fie împodobit cu sciinţele şi însuşirile cerute, după dorinţa popoluluĭ.

6. Împuţinarea listeĭ civile, adică leafa Domnuluĭ să se împuţineze şi tot de odată să se şteargă orĭ-ce mijloace, carĭ ar puté aduce patrieĭ şi fiilor eĭ stricăciune şi neorînduează; care va să dică toate cămătăriile şi mitele, ce se făceaŭ până acum din partea stăpânitorilor, spre ajungerea vre-unuĭ scop spurcat, şi stricaŭ prin aceea pe maĭ mulţĭ oamenĭ harnicĭ, de acì încolo nu vor maĭ fi.

7. Responsabilitatea ministrilor şi a tutulor funcţionarilor în funcţia ce ocupă; adică toţĭ ministriĭ şi toţĭ aceia, carĭ se află în vre-o slujbă, să fie rĕspundĕtorĭ înaintea popoluluĭ pentru lucrările lor.

8. Libertatea absolută a tiparuluĭ, adică tiparul să aibă desăvîrşită slobodenie a tipărì tot felul de cărţĭ şi scrisorĭ, carĭ ar slujì spre folosul şi fericirea patrieĭ şi a fiilor eĭ; care va să dică tot omul, care se simte destoinic, poate să-şĭ deà în tipar părerile şi mustrările sale asupra uneĭ greşelĭ, ce ar aduce patrieĭ stricăciune şi necinste, întru asemenea şi asupra foloaselor, carĭ ar puté aduce patrieĭ îmbunătăţire.

9. Orĭ-ce recompensă să vie de la patrie prin representanţiĭ sĕĭ, iar nu de la Domn; adică orĭ-ce fel de rĕsplătire pentru vrednicia cuĭ-và, care ar venì din partea patrieĭ, să vie prin representanţiĭ saŭ aleşiĭ eĭ, iar nu de la Domnul ţĕriĭ. Care va să dică, Domnul ţĕriĭ nu va avé voie de a da nicĭ un fel de rĕsplătire nimĕnuĭ, fără scirea representanţilor ţĕriĭ.

No. 652.
1848
Iunie.

10. Dreptul fie-căruĭ județ de a-șĭ alege dregĕtoriĭ sĕĭ, drept care purcede din dreptul popoluluĭ întreg de a-șĭ alege Domn. Adică popolul din fie-care județ are dreptul să-șĭ aleagă dregĕtoriĭ sĕĭ după plac, precum are și dreptul de a șĭ alege Domn.

11. Gvardie națională. Aceasta va să dică, că tot pămîntenitul în patria noastră are drept și voie să-șĭ facă arme. Nu doară ca să le întrebuințeze în toată vremea, ca soldațiĭ ceĭ regulațĭ, nicĭ ca grănițeriĭ, ci numaĭ ca să le aibă în casa sa, ca la întîmplare — de care să ne ferească Dumnedeŭ, — când vrăjmașiĭ noștri ar da năvală asupra patrieĭ noastre, asupra caselor noastre și asupra persoaneĭ noastre, și ar vré să ne jăfuească, să ne necinstească, numaĭ atuncĭ dic, să fim cu toțiĭ înarmațĭ, să ne luptăm cu vrăjmașiĭ noștri și să-ĭ învingem. Pentru că socotesc, cum că tot sufletul nobil, tot fiul patrieĭ noastre și tot Românul adevĕrat, care vrea să fie vrednic de al sĕŭ nume, de a sa patrie și de aĭ sĕĭ frațĭ, maĭ bine va vré să-șĭ verse sângele pentru fericirea patrieĭ, pentru fericirea sa; maĭ bine va vré să moară luptându-se cu vrăjmașul sĕŭ și al patrieĭ, decât să steà cu mânile în sîn și să privească pe vrăjmaș cum îĭ jefuesce patria, cum îĭ răpesce averile și drepturile, și cum îĭ necinstesce soția și fiicele sale.

Aceasta va să dică gvardia națională; aceasta va să dică pază națională, unde un frate se jertfesce pentru cel-lalt! Drept aceea nicĭ un adevĕrat Român să nu se amăgească, nicĭ un fiŭ al patrieĭ să nu se facă nevrednic de dînsa, ci cu toțiĭ să îmbrățișăm armele, să le sărutăm, să le strîngem la peptul nostru ca pe un prieten adevĕrat, pe care nu-l poate amăgì nimenia, și care până în sfîrșit stă credincios brațuluĭ ce-l poartă. Curaj dar, Românilor! La arme fraților! Faceți-vĕ vrednicĭ de străbuniĭ voștri!

12. Emancipația mânăstirilor închinate; adică toate mânăstirile închinate sfîntuluĭ Mormînt vor avé iarășĭ desăvîrșita lor slobodenie și drept. Care va să dică, stăpânirea va fi îngrijitoare, ca din venitul mânăstirilor închinate sfîntuluĭ Mormînt să se trimiță la sfintele Locurĭ toate cele trebuincioase; însă prisosul, care până acuma îl mâncaŭ numaĭ nisce oamenĭ fariseĭ, pe viitor va rĕmâné în Vistieria țĕriĭ, și se vor face cu el alte lucrurĭ folositoare patrieĭ.

13. Emancipația clăcașilor, ce se fac proprietarĭ prin despăgubire; adică toțĭ aceĭ frațĭ aĭ noștri, carĭ până acum făceaŭ clacă pentru moșioarele ce le aveaŭ de la stăpâniĭ acelora, spre a se hrănì după ele, din acest an încolo nu vor maĭ face pentru ele

nicĭ un fel de clacă și iobăgie, ci se vor învoi cu proprietariĭ, după cum se va hotărî în obșteasca Adunare.

14. Desrobirea Țiganilor prin despăgubire. Este o rușine de omenire, este un păcat strigător la cer, este o călcare în picioare de dreptul omeniriĭ, ca să maĭ ție cine-và pe fratele sĕŭ de rob fără nicĭ un drept și să-l vîndă ca pe dobitoc. Dumnedeŭ a făcut pe tot omul slobod, neatârnat de nimenia, cu drept de o potrivă, iar nu pe unul Domn și pe altul rob. Această călcare de dreptul omeniriĭ a străbătut până la tronul dumnedeesc. Dumnedeirea n'a putut s'o sufere, a vĕrsat lumină în capetele bărbaților voitorĭ de fericirea omeniriĭ, le-a dat să înțeleagă, că Țiganiĭ încă sînt oamenĭ, încă sînt frațiĭ noștri, și că robesc pe nedrept. Aceĭ bărbațĭ vrednicĭ, dic, aŭ așezat legĭ, prin carĭ pe tot-deauna și frațiĭ noștri Țiganĭ sînt slobodĭ ca și noĭ. Și dacă cine-và, vre-un proprietar, dic, ar vré să se facă nevrednic de omenire și ar maĭ poftì despăgubire pentru Țiganĭ, unul ca acela își va căpĕtà despăgubire.

15. Representant al țĕriĭ la Constantinopole dintre Românĭ; adică Aghentul Țĕriĭ-Românescĭ la Țarigrad să fie Român și nu de altă nație; pentru că fiind el de altă nație, nicĭ odată nu-l va duré de nația română, cum l'ar duré pe un fiŭ al eĭ, adică pe un Român, și prin urmare el, în loc să apere drepturile noastre, de multe orĭ ne va apĕsà și ne va pricinuì stricăciune, precum s'a întîmplat și până acum. Așà dar de neapĕrată trebuință este, ca acel Aghent să fie Român din nascere și de caracter bun.

16. Instrucție egală și întreagă pentru tot Românul de amândouĕ sexele, adică toțĭ Româniĭ, parte bărbătească și femeească, să aibă deplină și asemenea învĕțătură, fără nicĭ o deosebire.

Toată nefericirea și toată primejdia, câtă vine asupra uneĭ țĕrĭ, maĭ cu seamă vine din neînvĕțătura locuitorilor eĭ. În patria noastră scim cu toțiĭ, că până acum nu se aflà maĭ nicĭ o școală bună, în care și săteniĭ și orășeniĭ să-șĭ poată procopsì fiiĭ și fiicele lor. Și aceasta nu s'a întîmplat din altă pricină, fără numaĭ dintr'un scop afurisit și blestemat a câtor-và oamenĭ de nimica, carĭ se puneaŭ în capul trebilor și se siliaŭ să ție popolul în întunecime și neînvĕțătură, ca cu atât maĭ lesne să poată ședé pe el călare, ca și ursul pe boŭ, și așà să-ĭ sugă sângele și agoniseala sa. Toate aceste mișeliĭ aŭ perit pe tot-deauna. În viitor și încă din anul acesta începênd, pe la toate satele și pe la toate orașele se vor face școlĭ bune cu învĕțătorĭ harnicĭ, spre a se puté luminà și procopsì toțĭ fiiĭ patrieĭ, fără de nicĭ o deosebire.

No. 652.
1848
Iunie.

17. Desființarea rangurilor titulare, ce nu aŭ funcție; adică orĭ-ce rang purtà până acum cine-và numaĭ cu numele, fără să fie în vre-o dregĕtorie, de la care să-șĭ aibă numirea, de acì încolo nu maĭ este, precum: boer, pitar, și altele ca acelea; fiind-că numaĭ din acele numirĭ s'a făcut spurcata desbinare între nația română, și acel ce nu purtà ast-fel de secăturĭ de nume se supuneà și se lingușià celuĭ de le purtà, prin urmare se înjosià pe sine și se prăvălià în mârșava sclavie saŭ robie.

18. Desființarea pedepseĭ degradatoare cu bătăia; adică toate înjositoarele pedepse cu bătaia, ce se întrebuințaŭ până acum spre rușinea omeniriĭ, precum bicele pe spate, vergile pe talpă, pe totdeauna sînt șterse pentru toțĭ locuitoriĭ Românieĭ și maĭ vîrtos pentru soldațĭ.

19. Desființarea atât în faptă cât și în vorbă a pedepseĭ cu moarte; adică deșì până acum în patria noastră nu se întrebuințà în faptă nicĭ un fel de pedeapsă cu moartea, totușĭ se aflà un articol de lege, care înjosià pe omenire și o supuneà la pedeapsa morțiĭ, acela însă de acì încolo este cu totul șters din legile patrieĭ noastre. Prin urmare nimenĭ nu va maĭ fi pedepsit cu moarte.

20. Așezăminte penitențiare, unde să se spele ceĭ criminalĭ de păcatele lor și să easă îmbunătățițĭ. Stăpânirea se va îngrijì pentru nisce așezăminte, în carĭ toțĭ făcĕtoriĭ de rele vor trebuì să sufere pedeapsă amăsurat greșeliĭ lor, dându-li-se de lucru pe plată, și așà se vor curățì de păcate și în urmă vor eșì îmbunătățițĭ cu prisosul agoniseliĭ lor.

21. Emancipația Israeliților și drepturĭ politice pentru orĭ-ce compatrioțĭ de altă credință. Constituția noastră răzimată pe temeiul Evanghelieĭ, pe dreptul naturiĭ, pe dreptate și pe frățietate, vrea să vadă pe tot sufletul, ce viează în sînul scumpeĭ noastre patriĭ, că se folosesce de drepturĭ asemenea cu fiiĭ Românieĭ, prin urmare ea, adică Constituția, îĭ face pe toțĭ fiĭ aĭ patrieĭ. Ea sloboade pe Evreĭ și pe toțĭ ceĭ de altă nație și lege să-șĭ cumpere în patria noastră moșiĭ, case și orĭ-ce; să-șĭ facă școale și să intre la dregĕtoriĭ, după vrednicia lor de o protivă cu noĭ.

22. Convocare îndată a uneĭ Adunanțe generale extra-ordinare constituante, alese spre a representà toate interesele saŭ meseriile națieĭ, care va fi datoare a face Constituția țĕriĭ pe temeiul acestor 21 articole decretate de popolul Român. Adică să se concheme îndată o obștească Adunare după Constituție, afară de rînd, la care

tot pămînteanul din toate județele va avé drept de a-şĭ alege deputațĭ şi de a-ĭ trimite la acea Adunare, carĭ vor înfățişà, vor lucrà şi vor apěrà toate foloasele saŭ meseriile națieĭ române, care Adunare va fi datoare a face Constituția țěriĭ pe temeiul celor 21 articole, ce am ḑis maĭ sus, carĭ sînt însemnate de către popolul Român.

No. 652. 1848 Iunie.

Fraților Românĭ de toate stările!

Iată Arhanghelul Gavriil prin trâmbița sa din toate unghiurile Românieĭ ne vestesce zemislirea Mântuitoruluĭ nostru, precum oare-când fecioareĭ Maria! Iată îngerul cel luminat străluce astăḑĭ şi varsă o nespusă mângâere în inima fie-căruĭ pămîntean al Românieĭ cu simțirĭ omenoase împodobit! Iată astăḑĭ aurile raḑe ale soareluĭ slobodenieĭ încălḑesc rărunchiĭ tutulor fiilor Românieĭ şi-ĭ deşteaptă din molipsitorul somn al peiriĭ! Iată zorile ḑileĭ de mult dorite ne-aŭ adus cu sine pe Mântuitorul nostru, adică pe tînĕra noastră Constituție!

Salutați-o, fraților, din adâncul inimiĭ, ca şi ceĭ din corabia luĭ Noe pe porumbelul aducĕtor de odraslă înfrunḑită! Strîngeți-o la peptul vostru, ca şi muma duioasă pe fiul sugar! Închinați-vĕ la dînsa ca la scăpătoarea voastră din lanțurile robieĭ! Astăḑĭ luceafĕrul mântuiriĭ, tînĕra Constituție, ḑic, a străbătut prin încuetorile tartaruluĭ şi a frînt cătuşele robieĭ aristocratice în care gemeà popului Român.

Veniți, fraților, astăḑĭ să strigăm cu bătrânul Simion: „Acum slobodesce, Doamne, pe robiĭ tĕĭ, că vĕḑură ochiĭ lor mântuirea ta, care aĭ gătit înaintea fețiĭ tutulor popolilor, lumină spre descoperirea neamurilor şi mărirea popoluluĭ tĕŭ Român“. Popolul Român e astăḑĭ slobod, neatârnător de nimenia; el îşĭ pune nădejdea în Dumneḑeŭ şi nu se teme de nimenia.

Popolul Român şĭ-a dat o Constituție, care nu vatĕmă pe nimenia, o Constituție, care de către toate Puterile Europeĭ este şi trebue să fie recunoscută de bună, de dreaptă şi de sfîntă.

Popolul Român se închină astăḑĭ la sfînta sa Constituție şi jertfesce toate, ca s'o păstreze în feciorie nepângărită de nimenia. Popolul Român cheamă astăḑĭ toate Puterile Europeĭ spre apĕrarea sfinteĭ sale Constituțiĭ. Popolul Român nu năvălesce asupra nimĕnuĭ, nu supĕră pe nimenia, nu vatĕmă pe nimenia; însă se înarmează, protestează, îşĭ varsă sângele, îşĭ jertfesce şi vieața spre

No. 652
1848
Iunie.

apĕrarea drepturilor sale. El cu braţ de eroŭ, el cu braţul strĕbunesc, voiŭ ḑice, va reîmpinge orĭ-ce năvălire duşmană, care ar vré să-ĭ pângărească, să-ĭ necinstească sfînta sa Constituţie. El prin aceea va da dovadă înaintea lumiĭ, cum că e hrănit, cum că e adăpat cu sânge de strĕbun, cu sânge de eroŭ, cum că e viţă de Roman, cum că e strănepotul luĭ Romul şi al luĭ Traian.

Constituţia aceasta, pe care popolul Român o apĕră cu atâta scumpĕtate, va rĕmâné de moştenire fiilor, nepoţilor şi strănepoţilor noştri; ea va păstrà dreptul pe viitorime, ca tot la 15 anĭ, din dreptul sĕŭ, să-şĭ aleagă popolul Român deputaţiĭ sĕĭ afară de rînd carĭ, făcênd o obştească Adunare afară de rînd, să întroducă, adică să aşeze toate reformele, ce s'ar cere după duhul timpuluĭ. Cu aceasta pe viitor se împedică de plâns vrednica nevoie de a se cere reforme tot cu mâna armată şi cu vĕrsare de sânge; şi aşà copiiĭ şi strănepoţiĭ noştri vor fi feriţĭ de lipsa în care s'a aflat astăḑĭ popolul Român.

Aceste însemnărĭ vin din glasul de obşte al ţĕriĭ; ele sînt drepturĭ vechĭ, sînt după legĭ, sînt după tractate. Nimenia nu se poate împrotivì la acestea, fiind-că nu supĕră pe nimenia. Cine ar cutezà sĕ se împrotivească, ar dovedì înaintea lumiĭ, cum că este un nelegiuit, un tiran, un barbar! Atuncĭ se va sculà asupra luĭ popolul Român; se vor sculà asupra luĭ, ḑic, toţĭ popoliĭ Europeĭ, şi ca pe un câne turbat îl vor fugărì din hotarele noastre.

Iată, fraţilor, ce va să ḑică Constituţia noastră! Iată ce vor să ḑică drepturile noastre, fraţilor Românĭ! Oare maĭ află-se acum între fiiĭ Româneĭ vre-un suflet înegrit, vre-o inimă îndrăcită, ḑic, care să le hulească? Se maĭ află oare-cine între Româniĭ ceĭ cu inimĭ drepte, care să nu fie mulţumit cu această Constituţie? Se maĭ află vre-un nemernic, vre-un ticălos, ḑic, care să nu se jertfească spre apĕrarea eĭ?...

Eŭ nu creḑ să maĭ fie cine-và atât de molipsit, atât de ros de boala rugineĭ, cât să nu-ĭ pese de ast-fel de drepturĭ sfinte. Eŭ creḑ, că tot sufletul de Român este convins despre adevĕrul şi folosul Constituţieĭ noastre. Eŭ creḑ, că şi numaĭ sunetul „libertate, dreptate şi frăţietate" îĭ va pătrunde rărunchiĭ şi-l va face să se jertfească spre apĕrarea eĭ. Eŭ socotesc, că nicĭ un fiŭ al Românieĭ nu se va maĭ puté amăgì de gurile fariseilor şi a le cărturarilor mincinoşĭ, carĭ ar vorbì în protiva acesteĭ Constituţiĭ omenoase.

Eŭ sînt încredinţat, că tot Românul adevĕrat, tot fiul patrieĭ

noastre, pe un ast-fel de fariseŭ și amăgitor, când îl va audì pângărind și vorbind în protiva tinereĭ noastre Constituțiĭ, în protiva mântuiriĭ patrieĭ noastre, îl va legà cu mânile îndărăt, și ca pe un criminal îl va aduce înaintea tribunaluluĭ.

No. 652. 1848 Iunie.

Îmbărbătați-vĕ, fraților, înarmați-vĕ, Românilor, cum diseĭ maĭ sus, și nu vĕ temețĭ de nimenia, că cu noĭ este Dumnedeŭ!

Doamne, Dumnedeul nostru, cel ce aĭ făcut cerul și pămîntul cu toate ce vedem cu ochiĭ și pe om după chipul și asemĕnarea ta, și l-aĭ pus pe el maĭ mare peste toate cele-lalte făpturĭ, iar peste dînsul numaĭ tu să fiĭ maĭ mare, Doamne, pleacă urechia ta spre fiiĭ Românieĭ, și-ĭ scapă de lanțurile robieĭ. Trimite Duhul tĕŭ cel de vieață făcĕtor, să insufle curaj și să îmbărbăteze pe toțĭ fiiĭ Românieĭ, precum a îmbărbătat pe sfințiĭ tĕĭ apostolĭ, când se ascunseseră de frica păgânilor, că a ta este împĕrăția și puterea și mărirea în vecĭ! Amin.

„Moldova cătră fiiĭ sĕĭ“.

No. 653. 1848 Iunie.

(Foae vol. Acad.)

Moldova către fiiĭ sĕĭ.

Plângețĭ Românĭ, plângețĭ cu lacrămĭ de sânge! Fiiĭ meĭ ceĭ iubițĭ, aleșiĭ inimiĭ mele aŭ cădut sub ghiarele luĭ Michaiŭ Crudul.

De paĭ-spre-dece anĭ, eŭ zac în chinurĭ și durerĭ, de paĭ-spre-dece anĭ vĕ strig în numele luĭ Dumnedeŭ și al Dreptățiĭ, ajutați-mĕ, ajutați-mĕ să mĕ scol din patul dureriĭ, și voĭ, o fiilor meĭ, surdĭ la glasul mumeĭ voastre, voĭ v'ațĭ unit încă cu dușmanul, cu acest șearpe pre care l-am hrănit în sînul meŭ, v'ațĭ unit de mĭ-ațĭ străpuns peptul cu loviturĭ adâncĭ. O fiiĭ meĭ, încă vĕ strig, încă nu blestem ceasul în care v'am născut. Deșteptați-vĕ, privițĭ și înțelegețĭ, că unindu-vĕ cu Michaiŭ Crudul, voĭ mergețĭ la peire. Deșteptați-vĕ și înțelegețĭ că slujbele și boeriile cu carĭ el rĕsplătesce încuviințările ce voĭ facețĭ nelegiuirilor luĭ, sînt lanțurile cu carĭ el vĕ leagă, pentru de a vĕ târî în prăpastie. Uniți-vĕ, uniți-vĕ! Căcĭ acolo este mântuirea voastră. Lăsațĭ patimele personale, interesurile de taraf, ca să lucrațĭ pentru „interesul cel mare“, binele public și fericirea patrieĭ voastre. S'aŭ sculat uniĭ din fiiĭ meĭ la 1835, voĭ ĭ-ațĭ lăsat singurĭ; ațĭ dat iscăliturĭ și mărturiĭ minciunoase tiranuluĭ, ĭ-ațĭ arătat mulțumire cu ocârmuirea luĭ; și ce ațĭ primit drept rĕsplătire? Soartea fiește-

No. 653. 1848 Iunie.

căruia din voĭ a fost în deosebite chipurĭ bântuită. Acele iscăliturĭ, acele mulţumirĭ ce aţĭ făcut „mârşavuluĭ şi netrebniculuĭ Domn" ĭ-aŭ dat putere să jăcuească maĭ tare, să înmulţească abusurile şi să facă pentru tot Românul nesigură cinstea, averea şi vieaţa. De câte-orĭ vre-unul din fiiĭ meĭ aŭ vroit binele patrieĭ, voĭ v'aţĭ unit cu Michaiŭ Crudul şi l-aţĭ oborît pe acela ce strigà dreptate, voĭ l-aţĭ clevetit, ba că este „Aristocrat", ba că este „Ciocoiŭ", ba că lucrează din ură saŭ interes. Dar oare Apostoliĭ luĭ Christos eraŭ eĭ numaĭ dintr'un neam aleşĭ? Oare Mântuitorul lumiĭ nu s'a suit pe cruce împreună cu doĭ tâlharĭ, pentru ca să isbăvească neamurile? Fiilor, fiilor! Vameşiĭ şi curvele strigaŭ în numele Domnuluĭ, şi el ĭ-a ascultat pe dînşiĭ. Nu le-a ḑis, sînt rĕĭ şi că nu trebue să vorbească binele şi adevĕrul; ce maĭ vîrtos ne-a învĕţat să ascultăm pe toţĭ; să urmăm cuvintelor celor bune. Voĭ v'aţĭ tras însă înapoĭ tot-deauna, aţĭ iscălit la nelegiurile tiranuluĭ, şi jertfele din ḑi în ḑi s'aŭ făcut maĭ marĭ.

Iată acum floarea şi viitorul Moldoveĭ, iată tinerimea în care erà pusă toată nădejdea patrieĭ, iat'o ferecată, bătută, străpunsă de soldaţĭ, ce se ḑic pămîntenĭ, aruncată în închisorĭ, isgonită din ţeară, şi dată în mânile Turcilor, carĭ îĭ tratează cu maĭ multă omenire decât acela ce spre hulă se numesce încă „prea bine credincios şi de Christos iubitor!" şi voĭ nu plângeţĭ, voĭ nu vĕ îmbrăcaţĭ în haine de jale, voĭ nu vĕ acoperiţĭ capul cu cenuşă! Nu! Ci, o ticăloşie! o ruşine! Voĭ daţĭ hârtiĭ de mulţumire luĭ Michaiŭ Avanul, că bine sînt cruḑimile luĭ asupra fraţilor voştri, ḑicênd că altmintrelea, dacă aceĭ fraţĭ aĭ voştri ar fi isprăvit planul lor, de voĭ erà să fie rĕŭ. Oamenĭ nesocotiţĭ! Judecaţĭ întâiŭ, şi apoĭ vorbiţĭ şi lucraţĭ! Tinerimea care a căḑut jertfă a cerut îndeplinirea legilor, apĕrarea cinsteĭ, a averiĭ, a vieţiĭ fieşte-căruia, în ce dar erà să aducă nenorocirea ţĕriĭ, saŭ a orĭ-cuĭ în parte?

O treziţi-vĕ! Lumea toată se mişcă spre bine, toate popoarele păşesc pe calea propăşiriĭ. Soarele dreptăţiĭ lucesce până la hotarele voastre, primiţĭ raḑele luĭ. Din toate părţile nu se aude decât slobodenie, frăţie, unire. Să se deştepte decĭ tot Românul la aceste marĭ cuvinte, propovĕduite în lume de către însuşĭ Mântuitorul Christos! Să înţeleagă că binele fieşte-căruia atârnă de la păzirea legilor şi a dreptăţiĭ, să înţeleagă că Michaiŭ Crudul cu amândoĭ fiiĭ sĕĭ sînt duşmaniĭ omeniriĭ, carĭ se silesc prin toate chipurile să jefuească ţeara, să desbrace şi să nenorocească pe toţĭ. Palaturile luĭ sînt făcute prin ostenelele bieţilor locuitorĭ sătenĭ,

No. 653. 1848 Iunie.

carĭ ĭ-aŭ cărat pieatra și cheresteaua fără plată și cu silnicie. Baniĭ reserveĭ ĭ-a luat tot Lacomul! Boeriile le-a împărțit celor ce aŭ alergat întru voințele luĭ. Slujbele le-a vîndut celor fără de cuget. Sfintele locașurĭ ale Mitropolieĭ și ale Episcopiilor le-a sărăcit, luând Michaiŭ Nesățiosul, pe de o parte, baniĭ ce se strîng la Departamentul bisericesc, iar pe de alta fiul sĕŭ Grigorie, luând în posesie moșiile mânăstirescĭ, fără să plătească câștiurile și schingiuind pe biețiĭ sătenĭ!

Dreptatea este numaĭ un cuvînt, căcĭ la ce Judecătorie, Isprăvnicie, Divanurĭ, Departament din Lăuntru, Logofeție Dreptățiĭ, poate cine-và să câștige dreptul sĕŭ, până când nu se scurge de banĭ? Și pentru ce aceste rele? Pentru că voĭ ațĭ încuviințat tot ce face Michaiŭ Avanul, pentru că el pe la toate instanțele n'a pus decât oameniĭ luĭ, deprinșĭ ca și dînsul în nelegiuirĭ și furtișagurĭ.

Acum, când tineriĭ ce aŭ cădut jertfă aŭ cerut îndreptarea acestor rele, el ĭ-a schingiuit și, ca un al doilea Lăpușneanu, s'a silit să-ĭ omoare, ca să rĕmâie el cu fiiĭ sĕĭ și cu un norod prost și plecat luĭ! Dar ce dic al doilea Lăpușneanu? Un maĭ cumplit decât Lăpușneanu, căcĭ acela a tăiat pe boerĭ cu sabia, iar nu ĭ-a clevetit și ĭ-a defăimat ca acesta, nerușinându-se de a-ĭ numì prin ofisurile sale „netrebnicĭ și tulburătorĭ liniștei publice“. Dar care din cererile lor privià a tulburà liniștea obșteĭ? Nu! „mârșăvesce și ticăloșesce“, și ca să-șĭ deà o față nelegiuirilor luĭ, a presurat vorbe, a scris ofisurĭ că aŭ vroit să-l omoare. Oare cine însă îl va puté crede? Dacă ar fi vroit să-l omoare, eraŭ eĭ să se adune la tractirul de Petersburg, peste drum de casărmĭ, de tunurĭ și de oastea luĭ? și nu prin taină ar fi isprăvit gândul lor, saŭ ar fi strîns mână de la mână baniĭ cerutĭ de camardinerul sĕŭ, și l-ar fi otrăvit?

N'a fost vieața luĭ Michaiŭ, ce se căutà în iveală înaintea tuturor, fără nicĭ o sfieală, precum s'a urmat acum, ci fericirea patrieĭ, și de aceea nimenĭ nu se ferià nicĭ cu vorba, nicĭ cu fapta, căcĭ de ar fi vroit să-l omoare, fie-care puteâ să aibă atâția aĭ luĭ, cât să desființeze numaĭ el și cu aĭ sĕĭ pe toțĭ puținiĭ aceĭ din miliție ce ar fi voit să tragă asupra poporuluĭ.

O! deșteptați-vĕ dar, fiilor meĭ! ca nu cum-và un Dumnedeŭ, în carele credem că este, să vĕ pedepsească! Opriți-vĕ de a maĭ da tiranuluĭ arme prin iscăliturĭ, hârtiĭ și altele. Mărturia mincinoasă, dice sfînta Scriptură, nu va fi fără pedeapsă. Să gândească

No. 653. 1848 Iunie.

fieşte care dar la aceea ce face. Poate mâne nu va maĭ fi vreme de pocăinţă. Treĭ ḑile, a strigat Prorocul către Niniviteni, maĭ aveţĭ încă, şi apoĭ urgia luĭ Dumneḑeŭ vĕ va cuprinde. La voĭ însă de patru-spre-ḑece anĭ glasul legiĭ şi al adevĕruluĭ, pe lângă glasul meŭ, vĕ strigă ca să veniţĭ la dreapta cunoscinţă. Oare să nu ascultaţĭ încă, şi să lucraţĭ, în sfîrşit, voia luĭ Dumneḑeŭ, iubind pe aproapele vostru ca pe voĭ înşi-vĕ, şi nefăcêndu-ĭ nimica ce nu vĕ place să vi se facă vouĕ?

Toată starea: boerĭ, neguţătorĭ, sătenĭ, treziţi-vĕ şi urmaţĭ după dreptate.Părinte Mitropolite, adu-ţĭ aminte că Michaiŭ Nelegiuitul s'a arătat către Prea Sfinţia Ta maĭ vinovat decât Neronul ţĕriĭ românescĭ, Neculaĭ Mavrocordat, carele prin Turcĭ a ucis numaĭ trupul Mitropolituluĭ Antim, iar nu prin jurnalurĭ ĭ-a defăimat duhovnicescul caracter, precum Michaiŭ-Vodă a făcut Mitropolituluĭ Meletie. Legea sfîntă şi biserica luĭ Dumneḑeŭ Michaiŭ a necinstit-o. Voĭ dar, Archiereilor, Egumenilor şi voĭ toţĭ Preoţiĭ şi Călugăriĭ luĭ Christos, nu staţĭ în nelucrare. Eşiţĭ din altarele şi chiliile voastre, aduceţi-vĕ aminte de părinţiĭ bisericescĭ, ce în vremea primejdiilor eraŭ în fruntea popoarelor. Eĭ ameninţaŭ pe tiranĭ şi deşteptaŭ noroadele. Nu tăceţĭ! spuneţĭ tuturor datoriile ce-ĭ privesc. Surghiunirile, prigonirile aŭ fost partea luĭ Gură-de-aur, a luĭ Atanasie, a luĭ Vasilie, şi a tuturor acelor marĭ bărbaţĭ, luminĭ ale omeniriĭ şi stăpânĭ adevĕruluĭ. Aŭ maĭ multă putere are Michaiŭ-Vodă, decât aveà Teodosie Împĕratul Romeĭ, când sfinţitul Ambrosie l-a isgonit din biserică? Şi oare primejdiile vĕ înspăimântează, de tăceţĭ? Dar sfînta Scriptură vĕ strigă: Păstorul cel bun sufletul îşĭ pune pentru turma sa. Învĕţaţĭ noroadele să deà în lăturĭ pietrele de pe calea sa! Sfătuiţĭ pe fieşte-care să înfrunte pre tiranul. Spuneţĭ luĭ Michaiŭ Crudul şi fiilor sĕĭ, că numele lor este scris în pămîntul patrieĭ cu cuvîntul blestemuluĭ şi al păcatuluĭ; că nelegiuirile lor aŭ ajuns până la al noĕlea cer, şi că vremea a sosit ca Dumneḑeŭ, deşì îndelung răbdător, cu urgie mare să-ĭ pedepsească! Şi de vĕ vor îngrozì cu prigonirĭ şi surghiunurĭ, rĕspundeţi-le cu cuvintele luĭ Gură-de-aur: Că nu vĕ temeţĭ de nicĭ o furtună, căcĭ vĕ aflaţĭ pe o stâncă nebiruită; că orĭ-unde vĕ vor surghiunì, tot locul luĭ Dumneḑeŭ este!

Ci voĭ Românilor! fieşte-care urîţĭ tiranul şi pe fiiĭ luĭ, urîţĭ şi blestemaţĭ şi pe aceĭ carĭ împlinesc poruncile luĭ, isgoniţi-ĭ din casele voastre, eĭ ca şi Cain s'aŭ sculat asupra fraţilor voştri, şi poartă cu sine păcatul luĭ Dumneḑeŭ. Lepĕdaţĭ slujbele şi

rangurile ce vĕ dă tiranul, el cu aceste va să cumpere cugetele voastre ca să vĕ aibă legaţĭ către dînsul şi să tăceţĭ asupra tuturor nelegiuirilor luĭ. Nu vĕ amăgiţĭ, că de acum Michaiŭ asvîrle pe aceĭ ce-s numiţĭ „Aristocraţĭ“, şi că pe voĭ are să vĕ pue d'a dreapta Tatăluĭ. Temeţi-vĕ pentru un asemenea minut. Atuncĭ voĭ şi fiiĭ voştri în vecĭ veţĭ fi însemnaţĭ cu marca „defăimăriĭ“, căcĭ începutul familiilor voastre se va trage din ḑiua peiriĭ patrieĭ. Şi credeţĭ, poate, că fiind lângă dînsul, veţĭ puté isprăvì ce-và pentru ţeară? Cât vĕ înşelaţĭ! El nu s'a oprit în fără-de-legile sale de ruda, de prietenul sĕŭ, de cel crescut tot la o mancă cu dînsul, de cel legat cu el din copilărie, care tot îndrăsnià a-ĭ vorbì câte odată adevĕrul, ca unuĭ ce fiind de o potrivă cu dînsul maĭ nainte de a se face Domn şi, fiind în legăturĭ vechĭ, tot puteà a-ĭ vorbì slobod. Dar din voĭ oamenĭ lacomĭ şi negânditorĭ la cele de mâne, cine va îndrăsnì să-ĭ ḑică adevĕrul? V'am făcut boerĭ, vĕ va ḑice Nelegiuitul, v'am pus în slujbe, ca să umblaţĭ după vrointele mele. Şi carĭ vor fi vrointele luĭ, atuncĭ când el nu se va maĭ sfiì de nimica, nu se va maĭ îngrijì de nimenĭ? O! fugiţĭ dar de o asemenea propunere. Nu jertfiţĭ binele ţĕriĭ pentru înaintirea uneĭ stărĭ, care poate să ajungă la putere şi prin alte mijloace maĭ cinstite, căcĭ legea lasă drum slobod la toţĭ! Aduceţi-vĕ aminte că tiraniĭ Romeĭ, Neron, Tiberie, Caligula, întâiŭ aŭ omorît pe senatorĭ, aŭ isgonit pe ceĭ marĭ, şi după ce n'aŭ rĕmas decât ceĭ carĭ se închinaŭ lor ca la nisce Dumneḑeĭ, apoĭ atuncĭ aŭ început a jefuì cele sfinte, a prădà Roma, a o arde cu foc, ca să vadă o asemenea privelişte, a luà femeia de la bărbat, fata de la părinte, şi aŭ sfîrşit a ḑice: O, de ar fi Roma numaĭ cu un cap. ca cu o lovitură să o omorîm! Iată ce vrea Michaiŭ-Vodă prin dărîmarea a tot ce este nobil, a tot ce este merit, a tot ce este cinste şi curaj în ţeară, căcĭ fiţĭ singurĭ că Nelegiuitul nu va ţiné nicĭ odată lângă sine oamenĭ vrednicĭ, şi de-l veţĭ ajutà, vremea nu este departe, când vĕ va pune de ministru pe calăul sĕŭ. Curaj dar, fiilor, uitaţĭ deosebirile de tarafurĭ şi de stărĭ. Sînteţĭ toţĭ fraţĭ, toţĭ Românĭ, fiţĭ una, şi cu toţiĭ în protiva neîmpăcatuluĭ duşman al ţĕriĭ şi al neamuluĭ!

Nu vĕ îngroziţĭ, căcĭ de veţĭ pătimì pentru dreptate, ḑice Apostolul, fericiţĭ veţĭ fi, iar de îngrijirile luĭ să nu aveţĭ frică, nicĭ să vĕ tulburaţĭ. Dumneḑeŭ este cu voĭ, căcĭ sprijiniţĭ dreptatea, cel maĭ frumos al sĕŭ dar. Deşteptaţi-vĕ, Românĭ, deşteptaţi-vĕ, şi lucraţĭ, în sfîrşit, pentru fericirea voastră! Nu ḑiceţĭ că sînteţĭ

No. 653. 1848 Iunie. puținĭ, căcĭ cincĭ dreptĭ de ar fi fost în Sodoma, cetatea erà mântuită. Nu vĕ uitațĭ înapoĭ, ca să vedețĭ de vĕ urmează cine-và, căcĭ tot acela carele se opresce în calea adevĕruluĭ, se îndoiesce și se uită înapoĭ, în pieatră se va preface.

(Scris de mână:) Anastasie Panu.

No. 654. 1848 Iulie 1.

Decretul No. 142 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că d. Ministru din Lăuntru nu se află în Capitală, ca să recomanduească Administratorĭ pentru locurile vacante de la Slam-Râmnic și Buzĕŭ, Guvernul orînduesce la cel dintâiŭ județ pe d. Turnavitu și la cel de al doilea pe d. Gr. Vlădoianu.

D. Steriadis, îndeplinitorul loculuĭ de Ministru din Lăuntru, va face cunoscut aceasta numiților, invitându-ĭ a plecà astădĭ pe la posturile dumnea-lor.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, Ioan Câmpineanu, C. A. Crețulescu.

Secretar, I. C. Brătianu.

No. 142.
Bucurescĭ.

No. 655. 1848 Iulie 1.

Decretul No. 143 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 294.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

De astădĭ înainte toțĭ amploiațiĭ Administrațiilor vor începe lucrarea de la 9 ceasurĭ de dimineață și seara de la 8, însă în intervalul acestor ceasurĭ, la fieste-care secsie va rĕmâné câte un scriitor, ca dacă într'această vreme se va ivì o neapĕrată trebuință,

să se poată lucrà. Iar aceĭ amploiațĭ, carĭ nu vor urmà această regulă, se vor depărtà din posturile lor.

No. 655. 1848 Iulie 1.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Ioan Câmpineanu, C. A. Crețulescu, I. C. Brătianu.

No. 143.

Bucurescĭ.

D. Steriadis va comunicà această poruncă celor-lalte Departamenturĭ.

I. C. Brătianu.

Raportul No. 4.083 al Secretaruluĭ Cârmuiriĭ de Romanațĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 656. 1848 Iulie 1.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 292.)

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Secretarul Cârmuiriĭ județuluĭ Romanațĭ.

Cu toată supunerea și neasemĕnată bucurie primind astădĭ la 7 ceasurĭ după amiadĭ, cinstita poruncă cu No. 3.702, prin care mĕ rînduesc a îndeplinì și locul de Cârmuitor până la numirea celuĭ ce se va găsì de cuviință de cinstitul Departament, cu toată rîvna și credința cu care m'am arătat și maĭ nainte în postul meŭ de Secretar, cu același fel de emulație așĭ fi îndeplinit și acum adăugata însărcinare de loc de Cârmuitor. Dar pentru că din nenorocire fusese pusă asupră-mĭ fără voie-mĭ de către fețele ce luaseră cârma țĕriĭ însărcinarea de Cârmuitor al judetuluĭ, și fiindcă încă de erĭ la 30 ale trecuteĭ lunĭ, pe dată ce am luat sciință că acele fețe aŭ părăsit capitala Bucurescĭ, cunoscĕnd de cea maĭ sfîntă datorie a lepĕdà acea silnică și nelegiuită însărcinare, și a da cârma judetuluĭ în mâna d-lor orășanĭ aĭ acestuĭ județ, păstrând pentru mine numaĭ postul de maĭ nainte de Secretar, pe dată am și dat prin în scris a mea lepĕdare și s'aŭ ales, după cererea orășanilor, treĭ domnĭ comisarĭ carĭ să îndeplinească datoriile de Cârmuitor, și care cu ștafeta de astă seară supun cunoscințeĭ cinst. Căimăcămiĭ rostirea lucrărilor din parte-le, asemĕnat cu legiuirile țĕriĭ, și așà neputĕnd intrà în datoriile de Cârmuitor, până la deslegarea ce se va primì de la cinstita Căimăcămie, grăbesc tot cu ștafetă, cu supunere, a da în cunoscința cinstituluĭ Departament împrejurarea ce mĕ poprì de la adăogata însărcinare.

No. 4.083.

I. Arcescu.

Secs. 1-ĭ.

No. 657. 1848 Iulie 1.

Raportul No. 2.850 al Administrațiunii de Gorj către Departamentul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 292.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.
Cârmuirea județuluĭ Gorj.

Primindu-se la Cârmuire porunca cinst. Departament, subt No. 3.694, se rěspunde plecat că, deși subt-iscălitul mě aflam depărtat de fostul Guvern din slujba cârmuiriĭ acestuĭ județ, dar aflându-mě tot în acest oraș, pe dată am și luat datoriile slujbeĭ asupră-mĭ, silindu-mě cu tot dinadinsul a trage asupră-mĭ încrederea unuĭ Guvern, ce l-am privit tot-deauna de sfînt, fiind legiuit.

Cât pentru stăruința mea, va fi tot aceea ce și până acum am avut, și care mĭ-a tras dragostea șefuluĭ.

Cârmuitor, R. D. Roset.

No. 2.850.

Secția 1-ĭ. Masa 1-ĭ.

No. 658. 1848 Iulie 1.

Ordinul No. 147 al Guvernuluĭ provisoriŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 289.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

D. Ministru din Lăuntru va binevoi a slobodi un pașport d-lor Nicolae Băluță și Michail Cacipu, în mergere peste graniță în Moldova, cu trăsura cu opt caĭ de poștă în socoteala Finanțiĭ, în mergere și întoarcere.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitr. Ungro-Vlachieĭ, I. Câmpineanu.

No. 147.

Adresa No. 2.866 a fostuluĭ Cârmuitor de Gorj R. D. Roset către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 659.
1848.
Iulie 1.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al trebilor din Năuntru,

Sînt câte-và ḑile de când poruncĭ contradictoare una în potriva alteia aŭ adus neliniştea în tot judeţul şi în acest oraş. Alaltăerĭ Guvernul provisoriŭ orînduì Administrator; erĭ Căimăcămia îl scoase, numindu-mĕ pe mine. Astăḑĭ iscălitura D. Steriad mĕ depărtează şi recheamă pe cel dintâiŭ.

Eŭ am privit toate acestea ca consecuenţa uneĭ marĭ aduse prefacerĭ în Stat. Obştea însă ce n'are tot acea flegmă le-a privit ca semnalul turburăriĭ, şi în desnădejduirea lor, atât de această nestatornicie, cât şi de alte bice ce-ĭ loviaŭ, precum holera, lăcuste, şi la carĭ nu puteà aduce nicĭ o stavilă, din pricina neorduluĭ dintre impiegaţĭ, venirà în sgomot şi în mulţime, pe când eram gata să mĕ depărtez din acest oraş, după cea din urmă poruncă, şi-mĭ opriră îndată a mea plecare, dându-mĭ o hârtie ce v'o trimeţ în copie. Capetele eraŭ aprinse, liniştea se schimbase în desordr, urmà ca să primesc administraţia.

Am intrat în lucrare, Domnule, deşì depărtat de d-voastră. Însă această sarcină nu voiŭ avé-o asupră-mĭ decât până atuncĭ, până când d-v., restabilindu-vĕ puterea, veţĭ puté întroduce liniştea prin acela ce-l veţĭ orînduì.

Am luat măsurĭ ca să linişteșc obştea, chezăşuindu-le grabnică lucrare pentru potolirea tutulor relelor de carĭ se tem.

Salutare, frăţie.

R. D. Roset.

No. 2.866.

Secţia 1-ĭ. Masa 1-ĭ.

(Resoluţie :) Rĕspuns către Administraţia judeţuluĭ, că acolo rînduit fiind Administrator d. Christodor Marghiloman, întărit şi prin decretul Guvernuluĭ provisoriŭ No. 107, dumnea-luĭ va intrà îndată în foncsie, rĕmâind d. Roset slobod de orĭ-ce îndatorire despre aceasta. — Iulie 6.

N. G.

No. 659. 1848 Iulie 1.

(Anexă).

Domnule Radu Roset,

În grelele împrejurări în carĭ noĭ ne aflăm astădĭ, vedem că ne aflăm fără nicĭ o cârmă și amerințațĭ a ne primejdui în toate chipurile. Iar către aceasta d-v. vedem că, trăgêndu-vĕ din cârmuirea județuluĭ, vĕ și gătițĭ a plecà. Drept aceea noĭ, obștea orașuluĭ, nu vĕ lăsăm să plecațĭ, și tot de odată vĕ rugăm ca îndată să intrațĭ în lucrarea cârmuiriĭ județuluĭ.

(Urmează iscăliturile tutulor orășenilor Târgu-Jiuluĭ.)

Pentru copie întocmaĭ.

M. I. Vladimirescu.

No. 660. 1848 Iulie 1.

Raportul No. 56 al Administratoruluĭ de Vlașca către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Dreptate, Frăție.

Domnuluĭ Ministru din Lăuntru.

Voind a mĕ întoarce la postul meŭ, și bolnăvindu-mĕ la cea dintâĭ poștă, m'am găsit silit ca să mĕ întorc în Capitală de a mĕ curarisì cu doctor, de unde am pornit pe dată ștafetă către d. Secretarul județuluĭ, ca până la întoarcerea mea să se silească cu toate mijloacele ca să pue în lucrare toate poruncile Guvernuluĭ și ale Ministerieĭ, fără întârdiere, îngrijind ca să privegheze a se păzì liniștea dorită de Guvern subt a dumnea-luĭ rĕspundere, pentru orĭ-ce neorînduează în lipsa mea. Pentru care supuind la cunoscința domnieĭ-voastre, vĕ rog, Domnule Ministru, ca să binevoițĭ a îmbunătățì șederea mea aicia pe soroc de dece dile, ca să mĕ pot căutà de patima boaleĭ ce mĕ bântue a mea sănătate, fără de care nu m'așĭ găsì în stare ca să îndeplinesc fără smintealá poruncile Guvernuluĭ.

Salutare și frăție.

Administratorul județuluĭ Vlașca, Gr. Zosima.

(Resoluție:) Fiind-că s'a orînduit acì alt Administrator, va sta la dosar.—Iulie 2.

No. 661.
1848
Iulie 1.

Adresa Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Româneascĭ către Mitropolitul Neofit al Ungro-Vlachieĭ.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Prea Sfinte Mitropolit și President al Guvernuluĭ provisoriŭ!

În calea noastră spre munțiĭ Carpațĭ suferirăm multe împedicărĭ, poruncite de dușmaniĭ Românilor, carĭ se închinaŭ fostuluĭ Regulament, adică interesuluĭ particular al unor familiĭ privilegiate; însă suferințele noastre fură rĕsplătite cu cea maĭ desăvîrșită fericire, când vĕdurăm pe ceĭ ce eraŭ trimișĭ să ne ieà vieața plângĕnd, îmbrățișându-ne, dându-ne uniĭ puscile lor, alțiĭ arme, trăsurĭ, și jurând fie-care să moară pentru patrie, și cu orĭ-ce preț să ne apere vieața noastră. Ast-fel mâhnițĭ de a vedé că încă se maĭ află în România câte un om ce fură și omoară pe maică-sa, și fericițĭ de dovedile ce ni se daŭ, că nu ne înșelasem când proclamarăm, că cerul a binecuvîntat România și a rupt pentru tot-deauna lanțurile eĭ, urmarăm drumul nostru spre munțiĭ Carpațĭ, și astădĭ pe la cincĭ ore sosirăm la satul Rucălu, de unde ne pregătiam că, de vom perde toate nădejdile, să ne înconjurăm de frațiĭ noștri Transilvănenĭ, când maĭ mulțĭ Românĭ sosiră, umbrițĭ iară de stindardul libertățiĭ, și purtătorĭ uneĭ proclamațiĭ subt-însemnată de Prea Sfinția Ta, și de cetățeanul Ioan Câmpineanu, prin care anunțațĭ a doua înviere a Românieĭ. Nu ne surprinse nicĭ de cum fapta popoluluĭ Român, căcĭ noĭ sciam că prin minunĭ a trăit și prin minunĭ a înviat și a reînviat; însă tot nu ne puturăm oprì d'a vĕrsà lacrămĭ de fericire și de recunoscință; și în adevĕr, cum să nu fim oameniĭ ceĭ maĭ fericițĭ, când vĕdurăm că și acum, în douĕ-decĭ și patru de ore, junimea și popolul Român, armat numaĭ cu puterea sa cea morală, rĕstórnă robia impusă luĭ de un complot infam și sprijinit de un regiment demoralisat.

Așà, Prea Sfinte Părinte, acum o spunem că ne luptarăm opt-spre-dece dile, și opt-spre-dece nopțĭ depuind toată silința să ascundem nerușinarea trădătorilor patrieĭ, credĕnd că-ĭ vom aduce la căire și la frăție prin conduita noastră; însă vĕdĕnd că nu isbutim, vĕdĕnd că glasul păcatuluĭ maĭ are un ecoŭ pe pămînt, și că nu maĭ putem să-l înecăm, și temĕndu-ne de o vĕrsare de sânge, după un consiliŭ permanent de douĕ-decĭ și patru de ore, hotărîrăm să facem o jertfă, ce încă nimenĭ n'a făcut-o: aceea

No. 661.
1848
Iulie 1.

d'a ne despărți de frații noștri din Capitală, în dile foarte critice. Plecarăm pentru că în diua aceea eră să eclate a doua încercare de contra-revoluție, pătată de sânge și fără-de-lege, ca și autorii ei, și credeam că lipsa noastră va cruță vĕrsarea unuĭ sânge prețios, ca acela ce circulă prin vinele popoluluĭ întreg. Plecarăm, pentru că voiam să amorțim gurile păcătoase, dovedind în fața Europeĭ că revoluția noastră n'a fost făcută de cutare și cutare individ, ci de nația întreagă. Și, în sfirșit, plecarăm, pentru că sciam că reacția ce eră să se facă aduceà negreșit în țeară armiĭ străine, și în acel cas noĭ ne credem datorĭ să ne apĕrăm libertatea, ca să putem lucrà în locul acelora, a cărora gură eră să fie amuțită de baionete. Acum însă când popolul maĭ făcù iarășĭ o minune, prin care nădăjduim că nu a maĭ rĕmas nicĭ un om cât de depărtat de Dumnedeŭ, carele să nu creadă că popolul Român este puternic și binecuvîntat de Dumnedeŭ, acum când el ne face onoarea de a ne rechemà în sînul sĕŭ, ne adresăm către Prea Sfinția Ta, și te rugăm să arățĭ popoluluĭ că noĭ, pătrunșĭ de recunoscință, sîntem gata a sărì la apelul sĕŭ și că ardem de dorință d'a veni ca să ne maĭ realțăm sufletele printr'o îmbrățișare a luĭ. Însă nicĭ odată nu putem să primim orĭ-ce cerere ne va face popolul, dacă în consciința noastră vom crede că acea cerere este nedreaptă saŭ primejdioasă fericiriĭ luĭ. Arată-ĭ dar, Prea Sfinte Părinte, că nu putem venì până ce foștiĭ Colonelĭ Odobescu și Solomon nu se vor pune iarășĭ la arest, precum Prea Sfinția Ta ne-aĭ făgăduit, și nu se vor pune sub paza gvardieĭ naționale ca să intre în judecata criminală, după hotărîrea Comisieĭ ostășescĭ. Nu putem venì până ce regimentul al 3-lea nu se va da sub vremelnica comănduire a cetățeanuluĭ Maior Mavrocordat, până la întoarcerea Coloneluluĭ Pleșoianu, șeful regimentuluĭ ; și până ce artileria nu va fi mutată la palat sub paza gvardieĭ naționale.

Ca Guvern, avênd a rĕspunde de liniștea publică și a chezășui păstrarea Constituțieĭ, noĭ ne vedem îndatorațĭ a face aceste cererĭ și numaĭ când ni se vor acordà, ne vom întoarce la postul nostru, spre a servì sfînta causă, cu toată căldura și sfinţenia unuĭ Guvern proclamat de un popol carele, cu prudența și mărinimia sa, s'a pus în treĭ ore în rangul națiilor celor maĭ marĭ și maĭ luminate.

Aĭ Prea Sfinţieĭ Tale prea plecațĭ,

Ștefan Golescu, Gheorghe Magheru, Chr. Tell, N. Bălcescu, A. G. Golescu, Rosetti.

Rucălu.

Decretul No. 150 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 662.
1848
Iulie 1.

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 90. Dos. No. 3.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Va binevoì onorabila Dejurstvă a slobodì în primirea Șefuluĭ Poliției, chiar astă-seară, toate puscile din arsenalul reghimentuluĭ al 3-lea, spre a se împărțì la gvardia națională pentru paza liniștei Capitaleĭ.

Salutare și frăție.

No. 150.

Bucurescĭ.

Adresa No. 1.187 a Coloneluluĭ Odobescu către Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 663.
1848
Iulie 1.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 91. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăție.

Guvernuluĭ provisoriŭ.

Aseară, la 30 ale luĭ Iunie, vremelnicescul Comandant al gvardieĭ naționale, viind în casarmă, când se aflaŭ și uniĭ din membriĭ Guvernuluĭ, a cerut să se orînduească patru-ḍecĭ oamenĭ de patrulă pentru paza liniștei și a buneĭ orînduelĭ în oraș. Am și orînduit îndată acel numĕr de ostașĭ, și după rîndul ce se ține în regiment pentru ofițerĭ, s'a orînduit Praporcicul Lăcusteanu care, îndată ce s'a înfățișat la locul poruncit, a fost depărtat de către vremelnicescul Comandant al gvardieĭ naționale, încredințând acea comandă sub poruncile unter-ofițeruluĭ Condiescu, și a voit să ieà patrontașele ostașilor, sub cuvînt că aveaŭ patroane în ele. Dar fiind-că de la formarea oștiriĭ, tot-deauna s'a urmat ca ostașiĭ să-șĭ aibă patroanele cu sine, de aceea rog pe Guvern să poruncească vremelnicesculuĭ Comandant al gvardieĭ naționale ca, când cere patrule, să-șĭ numească pe d. ofițer ce trebue s'o însoțească, și dacă trebue să aibă patroanele cu dînșiĭ saŭ nu, și tot de odată să mi se facă cunoscut, ca pentru patrule și altele ce se vor cere, a cuĭ poruncă să urmez, căcĭ într'alt chip nu voiŭ puté ținé nicĭ o dițiplină ce buna orînduealǎ cere.

Salutare și frăție.

No. 1.187.

Colonel Odobescu.

No. 664. **1848** **Iulie 1.**

Adresa No. 1.189 a Coloneluluĭ Odobescu către Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 92. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăție.
Guvernuluĭ provisoriŭ.

Prin porunca Guvernuluĭ, cu No. 134, mi se scrie a da toate armele ce aŭ fost împărțite la garda națională și acum se află în casarmă; fiind însă că aceste puscĭ în numĕr de una sută douĕ-ḑecĭ și nouĕ, ce aŭ fost slobodite în primirea gardiĭ naționale, s'aŭ găsit frânte și stricate, aruncate în palatul vechiŭ, și acum în magasia oștiriĭ, acelea ce se maĭ află sînt în maĭ proastă stare decât acelea, eŭ rog pe Guvern să binevoească a orîndui pe cine va găsi de cuviință, spre a se încredință de starea lor.

Salutare și frăție.

Colonel Odobescu.

(Resoluție:) Se va pune la delă.
No. 1.189. I. C. Brătianu.

No. 665. **1848** **Iulie 1.**

Scrisoarea Consululuĭ rus Kotzebue către Banul Gheorghe Filipescu.

(Orig. Acad.)

A Monsieur le Bano G. Philipposco, etc., etc.

Fokchany.

Monsieur le Bano,

Dans les circonstances actuelles, une administration énergique et prudente étant plus nécessaire que jamais, et le Ministre de l'Intérieur se trouvant absent, je crois de mon devoir de vous énoncer l'avis que vous rendriez un service immense à votre pays, en vous chargeant, en votre qualité de Président du Conseil, du Département de l'Intérieur et par conséquent des fonctions de Caïmacam.

Par vos qualités distinguées et vos lumières, jointes à celles de vos collègues, désignés par le Règlement Organique, vous parviendrez sans doute à maintenir le repos et la tranquillité du pays, et je suis persuadé que Son Eminence le Métropolitain ne vous refusera pas ses conseils pour faciliter le succès de votre oeuvre.

Agréez, Monsieur le Bano, l'assurance réitérée de ma considération très distinguée.

Ch. Kotzebue.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica către Generalul Aupick, Ambasadorul Franciei la Constantinopole.

No. 666.
1848
Iulie 1.

(Copie. Acad.)

Constantinople.

Monsieur l'Ambassadeur,

La sympathie que j'ai trouvée dans les sentiments de V. E. pour la cause de mon pays, ainsi que l'appui que vous avez bien voulu m'accorder dans ma mission actuelle, m'encourage à avoir recours à votre intervention auprès du Gouvernement français, afin de subvenir à la plus grande difficulté que les Valaques éprouvent aujourd'hui à s'organiser militairement contre une invasion.

Nous sommes complètement dépourvus d'armes; le Gouvernement français pourrait aisément nous envoyer jusqu'à vingt mille fusils de munition et une centaine de canons au prix ordinaire, que le Gouvernement valaque s'empresserait de payer aussitôt. Je fais cette demande, persuadé qu'elle ne souffrirait aucune opposition de la part du Gouvernement ottoman, auquel V. E. peut communiquer ma proposition, si Elle le juge convenable. Les circonstances sont urgentes et les moments ne sont pas à perdre.

Agréez, Monsieur l'Ambassadeur, etc.

(Signé :) Ghica.

Notă din „Gazeta de Transilvania." No. 54. 1848. 1. VII.

No. 667.
1848
Iulie 1.

Ţeara-Românească şi Moldova.

De la Bucurescĭ avem scirĭ până în 28 Iunie. Guvernul provisoriŭ şi Ministerul lucră cu nespusă încordăciune. Tributul Porţiĭ se trimise prin I. Voinescu II. Către Ţarul Rusieĭ se compuse o adresă de mare interes, pe care o vom împărtăşi în No. urm. al foaeĭ. Cu organisarea gardeĭ naţionale simt destule greutăţĭ; însă maĭ marĭ sînt intrigile acelora carĭ se silesc a sperià pe proprietarĭ, că nu vor luà nicĭ o despăgubire după scăparea clăcaşilor; gazetele să-şĭ pună toată puterea spre a lămurì şi a împăcà opiniile în privinţa aceasta.

1848.
Iulie

Notă din „Gazeta de Transilvania." No. 55. 1848. 5. VII.

Bucurescĭ.

Maĭ noŭ: Rușine și batjocură! Iată douĕ circulare carĭ se fac de rîs unul pe altul, carĭ daŭ testimoniŭ în ochiĭ Europeĭ de caracterul unor oamenĭ din Principate.

(Urmează publicațiunile Mitropolituluĭ Neofit de la 29 și 30 Iunie. A se vedé No. 618 și No 636.)

Ce apucătură fu aceasta? Resultatul intrigilor și al tuturor minciunilor. Însă Guberniul provisoriŭ dice că fu înșelat prin stafetele mincinoase înaintate prin proprietariĭ reacționarĭ; iar Mitropolitul se descarcă asupra Secretaruluĭ sĕŭ Zosima, care l-ar fi înșelat prin scrisorĭ plastografe, care însă astă-dată îșĭ luă de la popor rĕsplata nenumĕratelor sale blestămățiĭ, căcĭ i se sfărîmară toate mobilele și toată averea din casă. Așà dar noua reacție fu produsă numaĭ prin minciunĭ. Proprietariĭ cuprinseseră drumurile, apucaseră stafete, le falsificară, amploiațiĭ vechĭ reocupară pe un minut posturile lor. Într'acestea se primesce scire sigură că Muscaliĭ nu vin. Poporul din Bucurescĭ se readună în maĭ multe miĭ, silesce pe Mitropolit a rechemà pe Guberniul provisoriŭ. Mitropolitul maĭ jură odată pe Constituție, lucru ce compromită prea mult sfințenia jurămîntuluĭ, care nicĭ decum nu se depune așà des, ușor, eftin. Poporul îșĭ maĭ rĕsbună și de alțĭ reacționarĭ, sfărmându-le mobilele făr a înstrăinà măcar un ac, maĭ vîrtos Costache, Căpitanul de poliție, îșĭ luă plata pentru desele sale tiraniĭ, căcĭ tocma și Marțĭ începuse a corbăcì la oamenĭ.

No. 669.
1848
Iulie 1.

Corespondență din Bucurescĭ către „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 209. 1848. 27. VII.

Bucharest.

Statt der Russen haben wir wieder die provisorische Regierung! Man erfuhr nämlich vorgestern, dass die nach allen Seiten hin ausgesprengten Gerüchte sowie mehrere Depeschen falsch seien. Aufgereizt durch die rohen Misshandlungen der Polizeikommissäre mit der Reitpeitsche, bearbeitet von demjenigen Theil der jungen Leute die nicht geflohen waren, stand diessmal das Volk in Masse auf, und ermuthigt durch die Kaufleute, die sich endlich nach langen Hin- und Herschwanken entschieden für die constitu-

tionelle Sache erklärten, zog es zur Wohnung des Metropoliten, der umsonst den Sturm abzuwenden versuchte. Nach einer tüchtigen Philippica musste er niederknien und auf das Evangelium schwören die Wahrheit zu antworten. So kam die Bestättigung des Verdachts, dass er selbst die Depeschen habe fälschen lassen. Die Kaimakane wurden abgesetzt, eine Staffette an die provisorische Regierung gesandt, dass sie zurückkehre, und sogleich Unterhandlungen mit Odobesco und Salomon eröffnet; ersterer zeigt sich der Volkssache geneigt, besteht aber darauf, dass Tell und Magiero (die zwei energischen Mitglieder) aus der provisorischen Regierung scheiden. Lauert kein Verrath hinter diesem Vorschlage, so wird man jene zwei Herren auf andere Weise nützlich verwenden können. Man hatte gestern abend Besorgnisse hinsichtlich der Ruhe der Stadt während der Nacht; sie ist glücklich verstrichen. Vorgestern und gestern sind einige Häuser beschädigt worden: das des frühern Finanzministers Heresco, in früheren Zeiten in russischen Diensten, und des Secretärs des Metropoliten, des erwähnten Polizeibeamten; übrigens ist die Stadt vollkommen ruhig.

No. 669. 1848 Iulie 1.

Corespondență din Galați către „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 209. 1848. 27. VII.

No. 670 1848 Iulie 1.

Galatz.

Soeben (10 Uhr) strömt die hiesige Bevölkerung ausser der Linie von Galatz, um das Landen der türkischen Truppen zu sehen. Man erblickt von hier aus am jenseitigen Ufer gegen 5.000 Mann sowohl Infanterie als Cavallerie. Etliche und zwanzig Transportbarken stehen bei Matschin. Das türkische Dampfboot hat soeben zwei grosse Barken mit Kanonen herüber remorkirt, und ist wieder zurückgekehrt. Bis Abends dürften alle Truppen auf dem diesseitigen Ufer sein. Dieselben beziehen ein Lager vor der Linie von Galatz. Lebensmittel in grosser Quantität werden soeben von den Localbehörden an den Landungs-und Lagerplatz geschafft.

Notiță din „Gazeta de Viena" și „Gazeta lui Spener", după „Le Siècle". 1848. 13. VII.

No 671. 1848 Iulie 1

Provinces Danubiennes.

La „Gazette de Vienne" du 4 annonce que la nouvelle de l'entrée des Russes en Moldavie, bien que généralement accréditée,

No. 671.
1848
Iulie 1.

était au moins prématurée. Il n'est pas vrai, non plus, ajoute cette feuille, que le Commissaire turc ait, de son côté, invité le Gouvernement de Constantinople à faire entrer des troupes dans les Principautés. La „Gazette de Vienne" ne dit pas sur quelle autorité elle fonde cette rectification, ou si l'on veut, ce démenti, qu'il est permis de croire hasardé.

La „Gazette de Spener" qui est un journal grave, répète dans sa feuille du 9, d'après sa correspondance de Vienne du 6, la nouvelle de l'entrée des Russes en Moldavie et la donne comme positive. L'occupation des Provinces, d'ailleurs, n'eut-elle pas lieu en ce moment, elle est une éventualité tellement certaine que, dès à présent la France et l'Allemagne doivent aviser au parti qu'elles ont à prendre sur ce premier terme de la question d'Orient.

La Russie joint à beaucoup de résolution toute la ruse des Grecs du Bas-Empire. Si la France et l'Allemagne se montrent disposées à agir d'accord, le Czar n'entreprendra rien de sérieux; dans le cas contraire, il poussera hardiment ses troupes vers Constantinople, en offrant son alliance à l'Allemagne pour la préserver de l'invasion des idées démagogiques de la France. Sans doute, c'est là un des moyens les plus usés de la tragi-comédie politique. Il ne faut pourtant pas les dédaigner, car il s'adresse à des passions souvent vaincues, mais toujours vivantes. Nous croyons donc utile de répéter à l'Allemagne, d'abord que la France n'en veut à la liberté et à l'indépendance d'aucun peuple, petit ou grand, et que rien ne serait moins national chez nous qu'une guerre de conquêtes. Voilà pour ce qui concerne la question du territoire. Quant à celle des formes de gouvernement, la France n'a aucun intérêt à ce que ses voisins vivent sous un régime qui ne leur convient pas. Sa volonté, son intérêt, sont qu'Anglais, Allemands, Espagnols, Italiens soient libres chez eux, parce que la liberté des peuples est une garantie contre l'ambition des gouvernements; mais la liberté admet plus d'une forme, et chaque nation est maîtresse de prendre celle qui convient le mieux à son esprit et à ses moeurs. L'Allemagne et la France n'ont point à disputer entre elles de la Monarchie ou de la République. Ce qu'il faut décider, c'est s'il y aura en ce monde une Pologne libre, une Italie indépendante; si la mer Noire, le Bosphore, les Dardanelles appartiendront à un peuple demi-barbare qui de là pourrait peser sur l'Europe du poids de ses armes.

A cet égard l'opinion de la France est assez connue, et nous

ne comprendrions pas que désormais elle ne fut pas conforme à celle de l'Allemagne. La Russie menace incessamment la liberté des peuples allemands ; elle leur barre le chemin de l'Orient et travaille par le panslavisme à les enfermer dans un cercle qui irait toujours se resserrant. En revanche que leur offre-t-elle ? Nous avouerons franchement l'ignorer, s'il ne s'agit pas de ces soit-disant moyens d'ordre qui ne profitent qu'aux privilèges. Pour être libre, heureuse, forte chez elle, l'Allemagne n'a besoin d'aucun secours extérieur. Nous espérons que pour la question de la Pologne, comme pour celle des Provinces danubiennes, l'Allemagne et la France marcheront unies et que la Russie cette fois en sera pour la honte de ses intrigues.

No. 671. 1848 Iulie 1.

Notiță din „Le National". 1848. 13. VII.

No. 672. 1848 Iulie 1.

Allemagne.

Pour se faire une idée du mouvement révolutionnaire contre lequel la Russie interviendrait à Bucharest, il faut savoir qu'il est dirigé par les jeunes boyards, le commerce, et beaucoup d'officiers de l'armée. A la suite d'une assemblée tumultueuse tenue dans le Fürstenhaus, le Prince Bibesco avait été amené à signer une Constitution en 22 articles, dont voici les principaux:

Liberté de la presse, suppression du servage des Bohémiens et des paysans, ainsi que toutes les charges féodales, indemnité de la part de l'Etat, réduction de la liste civile de moitié, renvoi des Ministres, droit électoral actif, général, rétablissement d'un système administratif national, émancipation des Israélites, les biens des couvents et les dotations des églises déclarés propriété nationale, la souveraineté limité à cinq ans (tous les cinq ans choix d'un Hospodar), les Ministres et le Prince responsables, établissement d'une garde nationale, suppression de la distinction des rangs, par conséquent égalité devant la loi.

Moyennant l'arrivée des 25.000 Russes, d'autres disent 60.000, reçus amicalement par ordre du Prince, ces réformes si légitimes seront ajournées à des temps meilleurs.

Notiță din Gazeta luĭ Spener, după „Le Siècle" și „Le Constitutionnel". 1848. 13. VII.

No. 673. 1848 Iulie 1.

La „Gazette de Spener" publie la note suivante de l'entrée des Russes dans les Principautés danubiennes:

No. 673. 1848 Iulie 1. „Le Général russe Duhamel s'était rendu en toute hâte à Léowa (de Russie) au delà du Pruth. Arrivé le 25 juin, il donna le signal d'alarme à coups de canon et aussitot l'armée de 25.000 hommes, commandée par le général Erzenstein (2 régiments de chevau-légers, 2 régiments de uhlans, 3 divisions de cosaques et d'infanterie de ligne), traversa le Pruth et entra dans la Moldavie. Ceci se fit avec une telle hâte, que les pontons n'étant pas prêts, la plus grande partie de l'armée traversa le Pruth à gué. Le Général Duhamel se rendit à Jassy et annonça au Prince que pour maintenir l'ordre et la tranquilité dans la Moldavie, il occuperait Jassy, et que la plus grande partie de l'armée se rendrait dans la Valachie. Le Commissaire turc fit aussitot un rapport à Constantinople, et le lendemain, les boyards moldaves, le chef métropolitain et plusieurs évêques portèrent au Sultan une protestation contre l'occupation russe".

No. 674. 1848 Iulie 1-6. Informațiunĭ din Principatele Române, reproduse din presa germană de „Le Constitutionnel." 1848. 1. VIII.

Provinces Danubiennes.

Frontières de la Valachie, 18 juillet. 4.000 Russes étaient restés à Jassy. Les Russes avancent dans la Valachie sans rencontrer des résistances; 3.000 hommes se rendent à Krasowa. On attend le Prince Bibesco.

(Gazette de Breslau.)

Galatz, 13 juillet. Toutes les populations se précipitent hors des barrières pour voir le débarquement des troupes turques. On assure que leur nombre s'élève à 5.000 hommes, infanterie et cavalerie. Une vingtaine de bateaux de transport sont près de Madgin. Des canons sont arrivés. Un camp sera établi devant Galatz. On apporte de tous côtés des vivres aux troupes.

(Gazette d'Augsbourg, 27 juillet)

No. 675. 1848 Iulie. Extract dintr'o notă a Ambasadoruluĭ engles de la Constantinopole Canning către Lord Palmerston.

(I. Ghica, Amintirĭ din pribegia după 1848. Bucurescĭ 1890, pag. 31.)

Rifaat Pașa a venit de mĭ-a cerut cu stăruință a vĕ informà că Poarta ar dorì să strîngă maĭ mult decât orĭ-când relațiunile

de încredere și cordialitate ce există între Guvernul Sultanului și acela al Maiestății Sale Britanice. Excelența Sa mĭ-a observat că Poarta se află expusă la un mare pericol, și că aveà încredere că Guvernul Britanic ar fi dispus a o susținé și chiar a o ajutà la trebuință. Mĭ-a cerut maĭ întâiŭ a cunoasce opiniunile mele asupra moduluĭ cum Europa ar privì starea lucrurilor față cu Turcia, și când ĭ-am expus că în mijlocul întunereculuĭ și al incertitudineĭ se arătaŭ treĭ casurĭ de pericol maĭ mult saŭ maĭ puțin apreciabile: eventualitatea uneĭ erupțiunĭ din partea Franciei, deșteptarea populară a consciințelor naționale și necesitatea în perspectivă de nouĕ combinațiunĭ politice, s'a oprit maĭ special asupra eventualitățiĭ din urmă, ca asupra unuĭ obiect de neodihnă pentru Poartă. Mĭ-a dis că în insurecțiunea Valachieĭ vedeà apropierea celor douĕ eventualitățĭ din urmă ; și a adăogat că dorià să cunoască vederile Excelențeĭ Tale despre recunoascerea Republiceĭ francese, acum că maĭ multe din Statele cele micĭ aŭ recunoscut acel Guvern.

No. 675. 1848 Iulie.

Raportul No. 5.362 al Administrațiuniĭ de Râmnicul-Sărat către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 676. 1848 Iulie 2.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 289.)

Dreptate, Frăție.

D-l Ministru al trebilor din Lăuntru.

În urmarea ordinuluĭ d-tale No. 3.678, luând înțelegere cu d. Starostele ținutuluĭ Putna, am aflat articolele trebuincioase spre îndestularea armiilor rusescĭ (a căria avan-gardie mâne saŭ poimâne urmează a sosì aicĭ la Focșanĭ, după cele ce am aflat cu încredințare), precum și cătățimea lor. După care mâne voiŭ și da ordine a se adunà pe la puncturile acestuĭ județ, în care sînt treĭ după marș, adică Focșaniĭ, Cucu și Râmnicul, unde aŭ a face și o di niufcă.

Aceste dar provisiĭ am hotărît a le luà de la verĭ-cine se va găsì, sub luare de cvitanțiĭ și ținere de socoteală regulată, orînduind și magazierĭ la fie-care stanță.

Iar lemnele se vor tăià din pădurile mânăstirescĭ.

Acestea, Domnule Ministru, spre sciința d-tale. Tot odată cu această ocasie nu lipsesc a vĕ maĭ face cunoscut că erĭ, la 1 Iulie,

No. 676. 1848 Iulie 2. aflaĭ osebit că și la Galațĭ a sosit un trup de 5.000 oștire otomanicească, cu scop și aceea ca să treacă pe la schela Vădeniĭ, iarășĭ într'acest Prințipat.

Salutare și frăție.

Pentru Administratorul j. Râmnicul-Sărat.

C. Robescu.

No. 5.362.

No. 677. 1848 Iulie 2. Adresa No. 3.751 și 3.752 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Administrațiunile de Prahova și Dâmbovița.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 293.)

D-lor Administratorĭ aĭ județelor maĭ jos însemnate.

Pentru câțĭ din d-niĭ membri aĭ Guvernuluĭ provisoriŭ se vor fi aflând încă în cuprinsul aceluĭ județ, domnul Administrator, în minutul ce va primì porunca aceasta, să se înțeleagă cu dumnealor și să le deà tot cuviinciosul ajutor și toate mijloacele ce se vor socotì de trebuință pentru grabnica d-lor pornire de acolo și sosirea aicĭ în Capitală, unde aflarea d-lor de față cât maĭ în grabă este foarte neapĕrat.

No. 3.751. Prahova.
No. 3.752. Dâmbovița.

K.

No. 678. 1848 Iulie 2. Adresa No. 2.129 a Sfatuluĭ orășenesc din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al trebilor din Năuntru.

După adresa d-voastră cu No.   , însărcinându-se îndată unul din funcționeriĭ Sfatuluĭ cu îngrijirea pentru cumpĕrătoarea celor de trebuință la îndestularea soldaților veniți d'afară în această Capitală la 19 Iunie trecut, s'a urmat această îndestulare de la arătata ḑi de 19 până la 25 ale trecuteĭ lunĭ, și s'aŭ cheltuit leĭ douĕ miĭ doue sute treĭ-ḑecĭ, par. șeapte-spre-ḑece; și fiind-că aceștĭ banĭ urmează a se întoarce în cassa orășenească, de unde

s'aŭ rĕspuns cu chip de împrumutare, nefiind asemenea cheltueală privitoare a se întîmpinà din fondurile eĭ, Sfatul roagă pe domnia-voastră să binevoiţĭ a face cele de cuviinţă pentru trimiterea dişilor banĭ la Sfat, spre despăgubirea casseĭ sale.

No. 678.
1848
Iulie 2.

De odată cu aceasta Sfatul îndreptează d-voastră şi 17 bileturĭ sub iscăliturile ce se vor vedé, carĭ dovedesc trimiterea obiectelor de îndestulare la aceĭ soldaţĭ.

Salutare şi frăţie.

Sfatul municipal: President (Nedescifrabil); N. Lahovari, D. Iconomide, Ioan Triandafil.

Ajutor, A. Costescu.

No. 2.129.
S. Administrativă.

Ordin de ḑi pe oştirea Ţĕriĭ-Românescĭ, No. 32.

No. 679.
1848
Iulie 2.

(Arch. M. de Răsboiŭ. Condica de poruncĭ, f. 84.)

Ordin de ḑi pe oştire. No. 32.

Se alătură pe lângă aceasta în copie decretul Guvernuluĭ sub No. 140, dat de la 1 Iulie, spre sciinţă:

Domnul Polcovnic Odobescu şi Solomon, carĭ aŭ fost daţĭ sub judecată ostăşească, pentru că la 19 Iunie aŭ vrut să arestuească uniĭ din mădulariĭ Guvernuluĭ, astăḑĭ, după dorinţa popoluluĭ, se eartă şi li se dă iarăşĭ rangurile d-lor, cu toată vechimea, fără a maĭ rĕmâné nicĭ un prepus asupra d-lor.

(Iscăliţĭ:) Presidentul Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Ioan Câmpineanu, C. A. Creţulescu, I. C. Brătianu.
(Iscălit: Colonel Voinescu I-iŭ.)

Adresa No. 2.130 a Sfatuluĭ orăşenesc din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 680.
1848
Iulie 2.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 244.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al trebilor din Năuntru.

În temeiul adreseĭ cinst. Departament cu No. 2.419, Magistratul, puind îndată la cale prin unul din membriĭ sĕĭ, anume d. Michail Bâţcoveanu, pregătirea celor trebuincioase pentru găz-

No. 680. 1848 Iulie 2. duire, dejun, prânz, cină și bufet Exelenţeĭ Sale Talaat Efendi, Comisarul Î. Porţĭ, trimis cu trebĭ ale acestuĭ Prinţipat, care a sosit în Capitală la 24 ale trecutuluĭ Maiŭ, s'a cheltuit din cassa orășănească leĭ opt-spre-ḑece miĭ patru sute șeapte-ḑecĭ și unul, No. 18.471 par. 38, pe cele însemnate în alăturata listă; și fiind-că aceștĭ banĭ urmează a se întoarce de unde s'aŭ luat, sînteţĭ poftit, d-le Ministre, să binevoiţĭ a face punere la cale d'a se trimite cât se va puté maĭ neîntârḑiat ḑișiĭ banĭ, fiind cassa Magistratuluĭ întrebuinţată spre întîmpinarea cheltuelilor ce fără încetare face pe fie-care ḑi, după neapĕratele trebuinţe ce se ivesc.

Salutare și frăţie.

Magistratul municipal: President; (Nedescifrabil); N. Lahovari, D. Iconomide, Ioan Triandafil.

I. V. Nicolescu.

No. 2.130.

S. Administrativă.

(Resoluţie:) Atât pentru aceștia cât și pentru ceĭ 2.462 par. 5, cheltuiţĭ de Cârmuirea Brăileĭ, să se ceară de la Guvern a porunci să se sloboaḑă de la Vistierie. — Iulie 7.

N. G.

No. 681. 1848 Iulie 2. Publicaţiunea No. 154 a Guvernuluĭ interimar al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Pruncul Român. No. 10. 1848. 8. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că dumnea-lor Coloneliĭ Ioan Odobescu și Ioan Solomon șĭ-aŭ dat demisia din slujba ostășească, Guvernul decretă că demisia dumnea-lor este primită și că pentru vechile dumnea-lor slujbe se vor bucurà de toate drepturile carĭ se câștigă printr'o slujbă de 18 anĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, Ioan Câmpineanu, C. A. Creţulescu, N. Minco.

Secretar, I. C. Brătianu.

No. 154.

No. 682.
1848
Iulie 2.

Proclamaţiunea Guvernuluĭ interimar al Ţĕriĭ-Românescĭ către poporul Capitaleĭ.

(Pruncul Român. No. 10. 1848. 8. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Guvernul provisoriŭ.

Glorie şi de o mie de orĭ glorie eroismuluĭ vostru, fiind-că numaĭ printr'însul libertatea şi cu dînsa patria fu isbăvită de patru orĭ, şi un popol care pune nu numaĭ atâta curaj, dar încă şi atâta stăruinţă, acel popol este popol ales al luĭ Dumneḑeŭ, şi acesta ne face să avem o adâncă credinţă, că nicĭ odată nu vom maĭ cădé în robie.

Însă, fraţilor, ca să putem fi liberĭ ne trebue şi linişte, nu linişte ca aceea a despotismuluĭ, ci o linişte cum se cade unor oamenĭ liberĭ. Nicĭ nu ḑic să lăsaţĭ să se stingă sfîntul foc, de care sînteţĭ aprinşĭ pentru libertate, nu, ci cel regulat, acel foc, să nu-l cheltuiţĭ de prisos şi să-l întrebuinţaţĭ rĕŭ, ci să-l păstraţĭ pentru când patria va avé trebuinţă de dînsul.

Până astăḑĭ aveţĭ dreptate să fiţĭ spăimântaţĭ, să fiţĭ în picioare; dar astăḑĭ când libertatea neamuluĭ şi libertatea mădularelor Guvernuluĭ este asigurată, fiind-că toţĭ vrăjmaşiĭ patrieĭ aŭ intrat în vizuină; astăḑĭ pe când oştirea jură ca să apere Constituţia, iar nu să o dărîme; astăḑĭ pecând d-nul Colonel Ioan Odobescu şi d-nul Solomon din a dumnea-lor bună-voinţă şĭ-aŭ dat demisia, astăḑĭ ḑic, ar trebuì, nu să ne adormim, ci să ne liniştim, fiind-că într'alt-fel Guvernul nu poate rĕspunde de ceea ce poate a se întîmplà, şi nicĭ nu poate a-şĭ împlinì gréua sarcină ce aţĭ pus-o asupră-ĭ, adică de a asigurà un viitor fericit Românilor.

Presidentul Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; Ioan Câmpineanu, C. A. Creţulescu, N. Minco, I. C. Brătianu.

No. 683.
1848
Iulie 2.

Decretul No. 158 al Guvernuluĭ interimar către Ministerul din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 297.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.

Fiind-că domnul Colonel Solomon doresce a merge la Me-

No. 683. 1848 Iulie 2. hadia, se invită d. Ministru din Lăuntru ca să sloboadă o poruncă către autorităţĭ, ca să-ĭ înlesnească a d-luĭ ajungere la numitul loc.

Presidentul Guvernuluĭ, Neofit, Mitr. Ungro-Vlachieĭ.
Membri: I. Câmpineanu, C. A. Creţulescu.
Secretar, I. C. Brătianu.

No 158.

No. 684. 1848 Iulie 2.

Nota luĭ Voinescu II, Ministrul Afacerilor străine al Ţĕriĭ-Românescĭ, către Talaat Efendi.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur l'Envoyé,

La lettre que nous venons de recevoir, écrite par le drogman de V. Ex. M. Moïsaki, en date du ....., a corrompu la joie de nos cœurs et dissipé comme une fumée les espérances que nous fondions sur la justice de notre cause et sur la nouvelle de votre prochain retour parmi nous. Ainsi au lieu de V. Ex., ce sont les soldats armés de la Turquie et de la Russie qui entreront dans nos murs, et ce jour que nous saluions d'avance comme le jour de la régénération de notre patrie, nous le pleurerons comme un jour de deuil.

Certes, qu'il nous soit permis de le dire, la S. P. s'est laissée gravement induire en erreur par nos ennemis communs, sur le caractère et la gravité de l'événement du 19 juin, si elle y a vu un motif suffisant pour changer ses dispositions à notre égard et nous retirer l'exercice d'un droit qu'elle avait toujours reconnu jusqu'à présent.

Nous sommes les premiers à déplorer un attentat, à la source duquel il ne serait pas diffcile de remonter. Nous eussions voulu que notre révolution, en paraissant devant le tribunal du juge suprême, se présentât les mains pures de sang. Mais qu'elle est l'oeuvre humaine qui ne porte pas avec elle quelque tache, cachet de son origine. Le crime de quelques factieux doit-il nous être imputé. Et la tranquillité, l'union qui règne parmi nous, l'assentiment que le Gouvernement provisoire rencontre partout, dans les rangs de la population, ne sont-ils pas une garantie suffisante aux yeux de la S. P.; et la preuve en même temps que les principes proclamés par l'acte de Constitution du 11 juin, sont la véritable expression du voeu national? Je voudrais que V. Ex. eût pu, comme nous l'espérions, venir quelque temps encore s'asseoir

parmi nous. Elle aurait vu elle-même que notre œuvre était vraiment une œuvre de paix, l'œuvre de Dieu.

No. 684.
1848
Iulie 2.

Dans toute autre circonstance, nous eussions vu sans inquiétude les troupes ottomanes entrer sur notre territoire, assurés que notre bien aimé Suzerain ne pouvait avoir de mauvais desseins contre nous et nous mêmes aurions été les premiers à demander son intervention, si les événements en eussent fait sentir la nécessité.

Mais cette intervention, dans les circonstances qui la rendent non seulement inutile, mais même dangereuse pour le pays, et surtout la présence simultanée des troupes russes, ne nous permet plus de voir autre chose que des ennemis, là où nous comptions trouver des protecteurs.

Quelle peut donc être la cause d'une pareille agression, quand nous avons toujours protesté, comme nous protestons encore, de notre dévouement à la S. P., quand loin de vouloir rompre nos liens avec elle, nous remplissons scrupuleusement tous nos engagements, et appelons de tous nos vœux une nouvelle occasion de lui prouver notre fidélité! Et quand bien même la Sublime Porte croirait avec justice intervenir, comment se fait-il qu'elle attente elle même à son droit, en demandant ou acceptant la coopération de la Russie dans une affaire, dont l'appréciation appartient exclusivement au Gouvernement de sa Hautesse.

Si je ne craignais que V. Ex. se méprit sur le sens de mes paroles, j'essayerais de lui montrer ce que Sa haute sagesse a, j'en suis sûr, pressenti d'elle même, que cette intervention ne peut profiter qu'à la Russie.

Le mouvement qui a emporté l'ancien ordre de choses a été trop unanime pour qu'on puisse compter le rétablir jamais parmi nous: La Russie le sait bien. Si donc elle ne pense pas à rappeler l'ancien Gouvernement, quel peut être son but, sinon de s'implanter elle même dans les Principautés?

V. Ex. me pardonnera de prévoir d'aussi funestes conséquences; je me laisse aller, en lui écrivant, à la tristesse qui a pénétré mon cœur et celui de tous les vrais Valaques, tristesse bien naturelle, quand nous voyons l'œuvre de paix et de fraternité, que nous avons commencée si heureusement, compromise par la menace de l'intervention étrangère.

Nous espérons encore néanmoins que le Gouvernement de Sa Hautesse, mieux instruit de ce qui s'est passé, reviendra sur une

No. 684. 1848 Iulie 2.

détermination dont les suites seraient aussi déplorables pour la Valachie que dangereuses peut-être pour l'Empire Ottoman, et nous supplions V. Ex., en donnant communication de cette lettre à la S. P., d'intercéder en notre faveur auprès de notre Auguste Suzerain.

Après tout, il n'arrivera de nous que ce que Dieu a ordonné et quelque sort qui nous attende, nous serons toujours reconnaissants à V. Ex. de la sympathie qu'elle n'a cessé de nous témoigner.

(Signé): Voïnesco II.

No. 685. 1848 Iulie 2.

Ordinul No. 2.742 al Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Colonelul Singurov.

(Concept. Arch. St. Iaşĭ. No. 443. Administrative nouĕ.)

No. 2.742. D. Colonel Singurov.

Din Înalta poruncă, urmând a se aduce aicĭ pe Căpitanul Dragomir, ce ocupă postul de Comandir garnisonuluĭ de la Ocnă, se pune înaintea d-voastră ca de îndată să comandarisiţĭ pe Leitenantul Mihailovicĭ, carele astădĭ cu poşta, după inamul alăturat, să se pornească şi să meargă la T.-Ocnelor, spre a primì comanda garnisonuluĭ, pe temeiurile legiuite, de la Căpitanul Dragomir, iar acesta să fie adus întovărăşit de doĭ slujitorĭ aĭ Isprăvniciei de Bacăŭ, potrivit celor ce s'aŭ scris eĭ din partea Dejurstveĭ.

No. 686. 1848 Iulie 2.

Ordinul No. 2.744 al Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Isprăvnicia de Bacăŭ.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. No. 443. Administrative nouĕ.)

No. 2.744. La Isprăvnicia de Bacăŭ.

Din Înaltă poruncă, urmând a se aduce la Iaşĭ pe d. Căpitan Dragomir sub priveghere, Dejurstva cu cinste poftesce pe acea Isprăvnicie să binevoească a rînduì 2 slujitorĭ spre întovărăşirea d. Dragomir, dându-le inam pentru venire şi întoarcere, fără sminteală.

Depeşa luĭ Thions, Consulul Franciei la Iaşĭ, către Ministrul Bastide.

No. 687. 1848 Iulie 2.

(Copie. Acad.)

Iassy.

Citoyen Ministre,

J'ai l'honneur de vous transmettre ci-jointe une copie de la note que j'ai adressée de concert avec le Consul général de Prusse à Iassy, et simultanément au Secrétariat d'Etat de Moldavie, au Consulat de Russie et à Talat Efendi, Commissaire de la Porte Ottomane.

L'Agent d'Autriche se propose d'imiter bientôt un semblable exemple. Déjà le Consul de Prusse a pris la résolution de se retirer immédiatement.

Le Prince de Moldavie qui paie un tribut secret aux Russes et qui les a, assure-t-on, fait venir aux frais de l'Etat pour répondre par la compression matérielle aux demandes modérées et légitimes du peuple moldave, a refusé, sous divers prétextes, de recevoir ma visite. Je présume que cette conduite n'est dans sa pensée qu'une nouvelle manière de faire sa cour à la puissance usurpatrice.

D'une autre part ayant été, depuis mon installation, constamment malade, soit du choléra, soit de la fièvre, si des raisons graves de santé me forçaient de quitter le poste avant d'avoir, dans un si grand éloignement, reçu vos instructions, veuillez croire, Citoyen Ministre, que je n'en agirai ainsi que sur des motifs pressants, sauf à moi d'en justifier auprès de vous, à mon retour à Paris.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) Thions.

Depeşa Generaluluĭ Aupick, Ambasadorul Franciei la Constantinopole, către Ministrul Bastide.

No. 688. 1848 Iulie 2.

(Copie. Acad.).

Thérapia.

Monsieur le Ministre,

Le mouvement de la Valachie, dont je vous ai entretenu dans ma dernière dépêche (5 juillet, No. 5) s'est complètement dessiné. Vous trouverez ci-joint la traduction de la proclamation faite à cette occasion au nom du peuple Valaque. On doit comprendre qu'il n'y

No. 688. 1848 Iulie 2.

a pas unanimité de volonté et dès le 1 juillet deux Colonels, MM. Odobesco et Solomon, essayaient un mouvement réactionnaire à la tête de leurs troupes. Il a été immédiatement comprimé et ces deux officiers supérieurs, poursuivis et arrêtés, doivent être jugés. Ce mouvement, dans l'intérêt des propriétaires lésés par l'article 13 du projet de Constitution (voir le document cité plus haut) s'explique d'ailleurs par les précédents des deux Colonels qui ont servi longtemps dans l'armée russe et qui sont dévoués à l'Empereur. Bien que comprimé sans beaucoup d'efforts, il n'en porte pas moins préjudice à la cause valaque et c'est ce qu'a parfaitement compris M. Ion Ghika, Agent confidentiel ici de la Valachie: aussi s'est-il empressé de rédiger et remettre au Ministre des Affaires étrangères une note, dont ci joint copie sous le No. 2, à laquelle je joins un autre document sous le No. 3, et qui n'offre pas moins d'intérêt. Celui-ci a été remis à Talaat Effendi, Commissaire extraordinaire en Valachie, où il a été envoyé par la Porte, lorsque de son côté la Russie y envoyait le Général Duhamel. Les griefs des Valaques et leurs vœux sont exprimés dans ce document. Certes tout ce qu'ils demandent ne pourrait leur être concédé, mais ils renonceraient à plusieurs de leurs prétentions, s'ils gagnaient le point principal, l'affranchissement du protectorat russe qui, dans son action lente et habile, tend à l'absorbtion des deux Provinces moldo-valaques, comme cela a eu lieu pour la Bessarabie. Vous avez vu, Monsieur le Ministre, par ma dépêche précédente, que je partage votre opinion sur la ligne de conduite à tenir par la Porte à l'égard de ces provinces. Je puis vous donner l'assurance qu'elle même n'en voudrait point suivre d'autre et qu'elle le déclarerait hautement, si elle croyait pouvoir le faire. Mais le peut-elle, lorsque nous nous taisons et que l'Angleterre lui recommande de n'agir qu'avec une prudence extrême. Elle voudrait éviter toute intervention et, si une intervention est indispensable, elle voudrait s'en charger et déjà à cet effet des troupes se réunissent sur le Danube. Le choix de Soliman Pacha, le dernier Ambassadeur de la Porte à Paris, qui part avec des pleins pouvoirs, accompagné d'Emin Effendi, 1-er Drogman du Divan, est heureux. Ses intentions sont bonnes. Il fera tout pour prévenir l'intervention en Valachie: si les Russes intervenaient, il en demanderait le motif et solliciterait des instructions. Comme je l'avais fait féliciter de sa mission délicate, il m'a fait recommander de ne pas le juger, sans lui tenir compte des

No. 688.
1848
Iulie 2.

difficultés qu'il aura rencontrées, difficultés qu'il croit ne pouvoir provenir que des Russes et des traités et actes précédents entre les deux Puissances. Il m'a fait exprimer le désir que les relations de notre Consul avec lui ne soient pas ostensiblement telles qu'elles puissent donner ombrage aux autres Consuls. Il recevra très volontiers, par communications écrites et confidentielles, tous les renseignements que notre Agent pourrait désirer lui faire parvenir. J'ai parfaitement compris le but de cette recommandation et j'écris dans ce sens à M. Hory.

J'apprends à l'instant que sur la demande du Hospodar de Moldavie, demande faite à l'instigation de quelques boyards intéressés à l'intervention, les Russes ont fait entrer 3.000 hommes dans cette province. Je ne comprends pas que cela n'aie déjà eu lieu. L'armée russe forte, dit-on, de 40.000 hommes est sur le Pruth et réunie notamment à Leowa et à Réni. Soliman Pacha espère éviter l'intervention en Valachie. Si cette espérance se réalise, il faudra attribuer à quelque motif grave la modération des Russes, dont l'entrée en Valachie était regardée comme aussi inévitable qu'elle est redoutée. Vous ne trouverez peut-être pas déplacées à cette occasion, Monsieur le Ministre, quelques réflexions sur l'état moral et politique des deux provinces. L'opinion à l'égard de la Russie s'y est bien modifiée. Ce protectorat, naguère désiré, sollicité, s'est changé en une lourde chaîne. On voulait échapper aux avanies turques : on a trouvé l'action insensible d'abord, mais chaque jour plus sentie, du pouvoir russe. Sous l'administration de la Porte on souffrait, mais on restait Moldo-Valaque. Sous le protectorat russe on est contraint à se faire lentement Russe. Les populations savent d'ailleurs combien s'est améliorée et tend à s'améliorer l'administration turque et elles comprennent qu'elles ont tout à gagner à rentrer purement et simplement sous la suzeraineté du Sultan, qu'elles voudraient aujord'hui voir efficace. De là le sentiment de répulsion, qui se manifeste si inopinément et qui trouve un point d'appui dans les sympathies des Transylvaniens et des Serbes, aussi peu Russes que les Moldo-Valaques. Ajoutez que des sentiments semblables se manifestent dans la Bucovine. Le Gouvernement russe penserait-il que son intervention très facile, il est vrai, maintenant en Valachie, pourrait amener une conflagration générale dans ces diverses provinces, conflagration qui pourrait, si mes renseignements sont exacts, gagner la Bessarabie elle même? Ce qui, d'ailleurs, n'est pas dou-

No. 688. 1848 Iulie 2. teux c'est que l'occupation russe ajouterait à l'animadversion publique. Je le comprends si bien que dans la prévision d'un grand mouvement plus ou moins prochain dans les populations Danubiennes je ne verrais pas avec regret que la Russie se donnât d'avance le tort d'une occupation, qui serait une infraction flagrante aux traités, puisqu'elle n'est pas demandée.

En résumé, voici l'état des choses.

Les Rusess ont 3.000 hommes en Moldavie et 35 à 40.000 hommes en Bessarabie prêts à agir.

Les Valaques sont en pleine insurrection contre le protectorat, ce qui a motivé le départ et la protestation du Consul russe.

La Russie hésite à intervenir. La Turquie réunit des troupes sur le Danube et envoie Soliman Pacha avec pleins pouvoirs et mission de tout faire pour prévenir l'intervention russe et même ne pas rendre nécessaire celle de la Porte. Il tâchera d'amener les Valaques à modérer leurs prétentions et il espère y parvenir.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) **Aupick.**

P. S. Je reçois de M. Ion Ghika, et je m'empresse de vous transmettre, la demande ci-jointe, qui a pour objet d'obtenir qu'il soit envoyé en Valachie, moyennant payement par le Gouvernement valaque, un approvisionnement de diverses armes de guerre.

No. 689. 1848 Iulie 2.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Aussitôt après le départ des principaux membres du Gouvernement provisoire, le Métropolitain s'est empressé de se conformer aux ordres contenus dans la lettre du Consul de Russie, en formant la Caïmacamie.

A cette occasion une scission déplorable s'est manifestée parmi le peu de boyards présents à Bucharest. Chacun d'eux voulait faire partie de ce nouveau gouvernement intérimaire.

Enfin M. Théodore Vacaresco, Emmanuel Balliano et Heresco ont formé la Caïmacamie.

La nomination des deux derniers personnages a soulevé un mécontentement général, qui a acquis un caractère plus fâcheux

No. 689.
1848
Iulie 2.

encore par les deux proclamations, dont traductions ci-jointes, (Lit. A. et B.), dans lesquelles le Gouvernement provisoire est traité de rebelle.

Ce début regrettable du nouveau pouvoir a été corroboré encore par une réaction toute personnelle et par une conduite vexatoire et brutale des agents de police envers le peuple dans la journée du 11.

Toutes ces circonstances réunies ont amené, le 12, un rassemblement nombreux qui s'est porté chez le Métropolitain et chez les Caïmacams, en exigeant le rétablissement de la Constitution et le retour du Gouvernement provisoire. Le désordre était complet, quelques maisons ont été saccagées.

La gravité de ce mouvement, tout populaire, a fait renoncer la Caïmacamie au rétablissement de l'ancien ordre de choses avec ses abus et ses privilèges. La voix publique a désigné M. Campiniano comme représentant du Gouvernement libéral, jusqu'au retour des autres membres. Une proclamation (lit. C.) a fait connaître immédiatement ces nouvelles dispositions au public et le désaveu complet de tout ce qui s'était passé dans la journée du 11.

J'ai l'honneur de vous remettre également copie de la lettre adressée par le Gouvernement provisoire à Talaat Effendi (lit. D.).

Pour rassurer le peuple sur les intentions pacifiques de la milice qui s'était retirée dans la caserne avec ses commandants, le Métropolitain a publié hier au soir la proclamation ci-jointe. (lit. E.), contre-signée par les Colonels Odobesco et Salomon. Malgré ces assertions appuyées par un nouveau serment, prêté en présence de l'Archevêque et de plus de dix mille personnes, qui se sont rendues à la caserne dans la journée d'hier, pour empêcher le départ projeté de la milice, le Colonel Odobesco, deux heures plus tard, pour disperser la foule et se frayer un passage, a commandé aux soldats de faire feu sur elle ; peu d'entr'eux seulement ont tiré en l'air. Sur ce refus, et en face d'un ordre de choses aussi grave, Odobesco et Salomon. habitués depuis 20 ans au respect et à l'obéissance de la milice, ont arraché leurs épaulettes et donné leur démission.

On vient de me communiquer à l'instant une adresse du Gouvernement provisoire au Sultan (lit. F.). Ce document intéressant résume exactement les faits, qui se sont passés depuis le 23 juin dernier, en exposant d'une manière respectueuse et digne les changements survenus en Valachie, comme une question d'intérieur et

No. 689. 1848 Iulie 2. comme une nécessité de la marche du temps et de la civilisation, en Valaques, protestant de la fidélité envers la Porte, espérant qu'elle voudra bien reconnaître une Constitution qui ne tend qu'à resserrer les liens qui les unissent à l'Empire ottoman, et les préserver de toute agression étrangère.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

No. 690. 1848 Iulie 2. Scrisoarea d-luĭ Ioan Gheorghescu către „Popolul Suveran.“ No. 6 și 7. 1848. 12 și 14. VII.

Târgoviștea.

Domnule!

Nu s'ar cuvenì ca pentru uniĭ din concetățeniĭ meĭ Târgoviștenĭ să-mĭ las condeiul pe voie, în a descrì mișeloasa lor purtare și rea întreprindere către membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, și alțĭ foncsionarĭ, în ḑiua de 29 și 30 ale trecuteĭ lunĭ Iunie, când prin dreptul orașuluĭ nostru, din pricinile ce le cunoascem și le sciŭ; dar pentru că și dumneata eștĭ Târgoviștean ca mine, și porțĭ sânge de patriot iar nu de trădător fraților tĕĭ, și maĭ cu seamă ca să nu rĕmâie această pată pe tot publicul Târgoviștean ce e nevinovat, ci numaĭ asupra acelora ce s'aŭ ispitit a trage asupră-le ura și dispreţul d'a nu se maĭ socotì patrioțĭ, ci tiranĭ, nu putuĭ tăcé d'a nu ți-o descrì acì, și tot într'o vreme a te rugà, ca s'o și trecĭ în foaia ce ținețĭ spre sciința tutulor patrioților și desvinovățirea popoluluĭ Târgoviștei.

Felul dar întîmplăriĭ urmează în chipul acesta:

În ḑiua de 29, către 6 ore evropenescĭ, a sosit la Administratorul de aicĭ, Michail Predescu, domnul Chesar Boliac cu familia sa, stă câte-và ore, vorbesce cu domnul Secretar, nu sciŭ ca ce făcêndu-ĭ cerere să-ĭ deà, sub pretext că trece peste Carpațĭ, după trebuința Statuluĭ; disputa urmată între d-lor a făcut să se întârḑie, până ce sosì scire despre încetarea din lucrare a Guvernuluĭ provisoriŭ și înființarea de Căimăcămie după Regulament, când domnul Boliac s'a și strecurat și șĭ-a luat drumul unde singur poate sci. În momentele acestea sosì și domnul Eliad, unul din membri, și încă cu un amic al sĕŭ, și luând de pază de la Administrator doĭ dorobanțĭ și osebit carte de slobodenie de a-șĭ urmà drumul către munte, n'a apucat d'a se depărtà distanță d'o oră, și l-a ajuns un căprar dorobănțesc, prin care cu dispreț i s'aŭ luat dorabanțiĭ de

pază și cartea de slobodenie, lăsându-l în singura întîmplare și voie de soarte.

Bunul patriot însă nu s'a desnădăjduit, ci și-a urmat drumul până la satul Pietroșița, unde după o scrisoare a unora din oposanții de aicĭ (precum se vorbesce) fu poprit de către un șĕrb Popescu de acolo și sub-comandir de graniță (cu pretext că a luat din visterie peste patru-decĭ miĭ galbenĭ), l-a maltratat ca pe cel maĭ criminal om. Condus până la Sub-administratorul plaiuluĭ Ialomițeĭ, domnul Costache Ciocârlan, cu un fel atât de apĕsător delicateței acestuĭ om al Românieĭ, în cât nicĭ tâlharilor nu li s'a întrebuințat vr'odată acest fel de convoiŭ: pus adică între o mulțime de plăieșĭ cu puscĭ și spăngĭ, maltratat în ducere până la Bezdead, cu felurĭ de vorbe necuvenite persoanelor acestora; iar acolo domnul Ciocârlan, luând asupră-șĭ cu rĕspundere această causă, ĭ-a ținut prea bine, până ce patria și patrioțiĭ rechemară pe domnul Eliad la capul națieĭ, ca cap al eĭ. Până acì, domnule, cele întîmplate cu domnul Eliad.

Tot în 29 seara, și în urma plecăriĭ domnuluĭ Eliad, domnul Nicolae Brătescu, ce cu plăcere se intitulà în trecut m-a-a-re Paharnic și unul din ceĭ de frunte oposanțĭ aĭ Constituțieĭ, și cu alțĭ doĭ (pe carĭ, de rușinea lor, mĕ roșesc d'a le maĭ pronunțà numele, și carĭ la înființarea Constituțieĭ aŭ fost ceĭ maĭ de căpetenie intriganțĭ d'a oprì poporul să nu meargă a închinà steagurile la Guvern ca cele-lalte orașe), luând dreptul administrațieĭ, es în piață și strigă la arme pe toțĭ cetățeniĭ, prin lovire de baraban trivoguar, ridică popolul în picioare și-l îndeamnă cu glas gigantic ca să easă afară din Capitală, să ieà în goană și să prindă pe tâlhariĭ carĭ aŭ guvernat Constituția, căcĭ aŭ prădat Visteria, și altele multe ca acestea le pun înainte spre îndemn, amerințându-le în sfîrșit că, de nu se vor asemĕnà îndemnuluĭ acestuia, apoĭ înșișĭ cetățeniĭ vor rĕmâné rĕspundĕtorĭ cu ale lor averĭ jafuluĭ ce aŭ făcut aceĭ tâlharĭ. Popolul dar, rezemat pe o asemenea propovĕduire, rostită din gura unor ast-fel de capĭ aĭ lor, în toată noaptea de 29 Iunie, alergà pe ulițele orașuluĭ într'un tapaj așà de mare, în cât se păreà că a cădut asupra orașuluĭ urgia ceruluĭ; iar a doua di dimineața tot aceĭ oposanțĭ es în mijlocul popoluluĭ în piață și strigă prinderea tâlharilor și amerințând învinovățirea asupra domnuluĭ N. G. Chirculescu de aicĭ, Comisar al Guvernuluĭ, îndemnà norodul că s'ar cuvenì a-l împroșcà cu pietre, căcĭ el, adică Chirculescu, lămurià prin citire programa, saŭ cele 21 articole ale Constituțieĭ, care după a lor părere diceaŭ că se

No. 690. 1848 Iulie 2.

degradă nobleţea, binele trecut şi proprietatea (iar la aceste funebre propuneri s'a ridicat din popol unul şi singur, numai Nicu Vlădescu, rĕspundênd domnului Brătescu chiar aşà, că „Chirculescu n'a făcut alt nimic decât s'a supus Guvernului cu citirea programii". Popolul însă, deşi aprins de ale dumnea-lor amerinţătoare şi crâncene îndemnuri, nu s'a putut de tot înduplecà de a împroşcà pe nevinovatul lor cetăţean, ci s'aŭ pornit numai cu mulţimea asupra trecĕtorilor, avênd în cap pe un Sătan Subt-cârmuitor, denumit Ispas Farcaş, creatură a fostului Guvern, şi cu care întîmpinând pe trecĕtorii buni patrioţi şi anume: domnul N. Golescu, Ştefan Golescu, G. Magheru, C. Aristia, fraţii Voinescĭ, C. A. Rosetti, Generalul Tell, D. Grădişteanu şi alţii, însoţiţi încă unii din dumnea-lor şi de familii cu copii mărunţi, le-a poprit drumul cu amerinţări de a slobodi focuri, de se vor mişcà maĭ nainte; li s'a propus de către trecĕtori, că cu ce poruncă voesc a le poprì trecerea, şi rĕspunsul le-a fost din partea luĭ Farcaş cu ton măreţ şi cu dispreţ, că sînt prisioneri. Într'aceste momente, doĭ din trecĕtori, între cari şi domnul Rosetti, s'aŭ dat în mânile gonacilor, cu din cari a venit în Capitală, şi adresându-se către Secretarul Administraţieĭ l-a întrebat de are porunca a le poprì trecerea, şi a luat rĕspuns că nu sînt popriţi, ci slobodi; cu care veste şi însoţiţi de orăşeni aŭ mers de aŭ vestit celor-lalţi, ca să-şi ieà tima călĕtorieĭ. Domnule, în vremea în care domnul Rosetti şi cel-lalt s'a aflat în Capitală d'a-şi vedé slobodenia, nu mĕ ajută puterea condeiului d'a mĕ puté exprimà ca să-ţi descriŭ tiranica purtare a acelui Farcaş, căci fiind prea nepilduită, nu sciĭ pe care să încep şi să vĕ însemn; află numai că acest neleginit, acesta Satana, acest crud ca nimenia altul, şi în sfîrşit despuiat de orĭ-care virtute şi întreprindere morală, pe lângă cele-lalte maltrataţiĭ ce făcù acestor buni şi mari Români, întrebuinţă şi acéstă barbarie saŭ tiranie, că nici voie le-a dat a-şi udà cu apă sufletele cele uscate de multă căldură şi arşiţa soareluĭ, căcĭ înconjurase cu dorobanţiĭ sĕĭ un puţ ce erà acolo alăturĭ de tabĕra trecĕtorilor; ţipaŭ, frate, nevinovatele fiinţe, adică copiii, că mor de sete, şi tiranul nu se milostivì a le slobodi apa, ci încă amerinţà omor aceluia ce va îndrăznì să le sloboadă măcar picătură; câţĭ-và însă din tineri şi juni orăşeni, ce se convinseră de obidă şi compătimire, n'aŭ putut să maĭ sufere tirania neomenosuluĭ Farcaş, ci despreţuind în privinţă-le toate ale luĭ ca de tigru furioase amerinţări, aŭ năvălit şi aŭ slobodit apa puţuluĭ ca să rĕcorească sufletele ce pătimiaŭ de sete, şi cari le adusese la se-

conta de peire, iar Farcaş saŭ dorobanţiĭ luĭ, vĕḑênd slobodenia venită, aŭ năvălit asupra taberiĭ trecĕtorilor şi ĭ-aŭ prădat de câte-và lucrurĭ scumpe, cu care prilej nu sciŭ care din ceĭ aflaţĭ acolo le-a luat şi în arjan, şi din lucrurĭ s'aŭ şi găsit în urma plecăriĭ acestor marĭ Românĭ. Într'acest chip, domnule, a luat sfîrşit această scenă, care ca să rĕmâie de exemplu urmaşilor a toateĭ Românieĭ, în analele istorieĭ acesteĭ patriĭ, nu te lenevì d'a o trece în sloboda foae, fără să te sfiescĭ, când tiparul este slobod, şi când ceĭ ce aŭ pătimit acestea le sciŭ, ca ceĭ ce aŭ suferit, şi adevĕrul nu se cuvine a rĕmâné ascuns.

No. 690. 1848 Iulie 2.

Amicul tĕŭ şi frate din copilărie,

Ioan Gheorghescu.

Scrisoarea d-lor Apolonie şi Marghiloman către „Gazeta de Transilvania". No. 56. 1848. 8. VII.

No. 691. 1848 Iulie 2.

Reacţiunea şi astă-dată înecată.

Ni se scrie de Vinerĭ, 2 Iulie, următoarele: „Părintele Mitropolitul, ne maĭ putênd suferi dreptele imputărĭ ce-ĭ făceà popolul, a promis încă Mercurĭ, în 30 Iun., prin graiŭ, că nu va maĭ trădà causa popoluluĭ, şi că dacă va maĭ cutezà a face una ca aceasta, popolul să-l arḑă ca pe un călcător de jurămînt şi trădător de patrie. A doua ḑi, Joĭ, în 1 Iulie, vĕḑênd că criminaliĭ Odobescu şi Solomon maĭ staŭ în casarmă ca capĭ aĭ miliţieĭ şi pretind depărtarea domnilor Tell şi Magheru din Guvernul provisoriŭ, popolul Bucurescian, în numĕr ca de 20.000, înconjură casarma şi. dărîmând îngrădirea eĭ, puse mâna pe soldaţĭ, pe tunurĭ şi pe ceĭ doĭ capĭ criminalĭ, luă tunurile, se îmbrăţişă cu soldaţiĭ, şi despreţuind pe ceĭ doĭ criminalĭ, le dăruì vieaţa subt condiţiune de a eşì din posturile lor şi a părăsì România, până ce Constituţiunea de la 11 Iunie va prinde rădăcinĭ sigure. Odobescu şi Solomon primiră graţia popoluluĭ, şi prin jurămînt făcut înaintea soldaţilor şi a popoluluĭ, la picioarele Mitropolituluĭ, promiseră împlinirea condiţiunilor. D. Odobescu aruncă în acel moment jos unul din epoletele sale şi încinse eşarpa libertăţiĭ. D. Solomon ar fi făcut asemenea, dar erà maĭ mult mort decât viŭ de leşinul ce-ĭ veni. Vinerĭ, în 2 Iulie, se făcù cunoscut publiculuĭ, că d. Odobescu şi Solomon îşĭ dederă dimisiunile şi cer a fi conduşĭ cu pază până la hotar.

„Apolonie şi Marghiloman."

No. 691.
1848
Iulie 2.

Până acì scrisoarea ce primirăm. Noĭ nu ne putem oprì de a nu lăudà curagiul și cumpĕtul poporuluĭ român, prin care a dovedit un grad însemnat de cultură morală; însă Guvernuluĭ provisoriŭ îĭ recomandăm acum o activitate și energie îndoită.

În contra reacționarilor și conspiratorilor să se ieà măsurile cele tarĭ și chiar extraordinare, spre a mănținé liniștea în țeară. Am și înțeles că, la întîmplare de a nu se astîmpĕrà turburătoriĭ și conspiratoriĭ de din afară și din lăuntru, Guvernul provisoriŭ va publicà legea marțială[1]).

No. 692.
1848
Iulie 2.

Corespondență din Iașĭ către „Gazeta de Transilvania." No. 57. 1848. 12. VII.

Iașĭ, maĭ noŭ. . . . . . . La porunca Guberniuluĭ de a se slobodì liste de subscripțiĭ pe la corporăciunile orășenilor, cu îndatorire ca să easă înaintea Rușilor cu pâne și cu sare, aceștia, urmând pildeĭ Bucurescenilor, nu voiră a se subscrie, afară de prea puținĭ, în cât Iacovache, Presidentul Capitaleĭ, eșì însoțit maĭ numaĭ de mulțimea Evreilor. Rușiĭ, carĭ trecură pe la Leova, traseră drept către Focșanĭ.

D. L.

No. 693.
1848
Iulie 2.

Corespondență din Iașĭ către „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 208. 1848. 26. VII. Supl.

Jassy.

Am 10. Abends rückten die Russen hier ein, Infanterie und donische Kosaken, etwa 4.300 Mann mit acht Geschützen. Das Volk eilt in Masse nach dem Kopo hinauf, Moscali, Moscali! hiess es überall, und Alles schaute neugierig zu, wie die gebräunten Moskali Lager schlugen. Die Wagen waren wieder in Bewegung, und bisweilen sah man geputzte Dämchen ganz strohwittwenhaft und einsam darinnen sitzen. Auch Talaat Effendi's Türken fehlten nicht, sie machten lange Gesichter, als schiene die Ankunft der Moskali ihnen ein Anachronismus. Der kommenden harrten übrigens unabsehbare gedeckte Tische, ganz so wie Jovialis die Scenerie im Himmelreiche angibt. Aber warum dieses bewaffnete Einschreiten, werden Sie fragen; warum? wird man vielleicht auch

---

[1]) O avețĭ în Condica criminală?

in Downing Street etwas bedenklich fragen. Längst habe man dem subversiven Geiste mit Nachsicht zugesehen, alle Mittel angewendet um ihn zu beschwören, dessen ungeachtet seien die verderblichen Ideen des ungläubigen Westens wie giftiges Miasma immer dichter, immer ansteckender eingeströmt, bis sie zuletzt gar in Form von Versammlungen und Petitionen im offenen Aufruhr übergegangen und in frevelhafter Beschwerde über den anerkannten Landesfürsten sprechendes Zeugniss wider sich selbst abgelegt hätten. Heilige Pflicht einer väterlich besorgten Schutzmacht sei es von diesem Augenblick an geworden mittelst bewaffneten Einschreitens die irregeleiteten Begriffe wieder zu regeln, und mit Hülfe moskowitischer Geschütze und donischer Kosaken die erschütterte Liebe zum rechtmässigen Landesfürsten wieder dauerhaft zu befestigen. So, meinen die einen, werde die Sache erklärt werden; andere behaupten, und so schwer es zu glauben ist, wird es doch geglaubt, der Fürst selbst habe sich diesen Freundschaftsdienst von Seite Russlands erbeten, um die revolutionären Bewegungen seiner Hauptstadt zu bekämpfen. Aber glauben Sie mir, es ist gegenwärtig keine revolutionäre Bewegung in Jassy; Jassy ist ein stiller Mann, most secret and most grave. Wer sie sonst gekannt diese lebhafte prunksüchtige Stadt mit ihrem betäubenden Wagengerassel, ihrer täglichen Schaustellung des Reichthums und Luxus und ihrem blühenden Handel, und wer sie in den letzten Wochen durchwanderte, der musste Mitleid fühlen mit dem stillen trauererfüllten Wittwenhause. Todtenstille auf den Gassen, alle Magazine geschlossen, ein Drittheil der Bevölkerung entflohen, aller Verkehr, aller Erwerb verschwunden. Hier taumelt ein Kranker den die Beine nicht mehr nach Hause tragen wollen, dort auf dem Gehpfade ein Sterbender mit krampfhaft verzerrten Gliedern, Leichen in den Höfen, Leichen in den Häusern, Leichen auf der Strasse, Leichen überall. Dort führt man sie auf einem mit Ochsen bespannten Karren hinaus, im obersten Sarge liegen drei Leichen; der Deckel schliesst nicht und schlägt im Rütteln den oben liegenden beständig auf die Stirne. Wer hat Zeit die letzten Liebesdienste mit der üblichen Sorgfalt zu leisten! In jenem Seitengässchen werden auf einem ähnlichen Karren schwere Säcke in Menge geladen. Es sind sämtliche Hausbewohner von denen nicht einer so lange verschont blieb, dass er für die andern hätte Särge bestellen können. Sie werden hinausgefahren ohne Priester, ohne Küster und bei den Windmühlen in Gruben verscharrt. Dort um die Ecke biegt aber

No. 693. 1848 Iulie 2.

ein Leichenzug mit Priestern und Sängern, mit Fackeln und Klageweibern. Sechs Männer tragen einen offenen Sarg; darin liegt eine weibliche Leiche. Das Atlasskleid ist blendend weiss, allein das Gesicht bräunlich schwarz und auf der Brust falten sich zwe starre schwarze Hände. Das ist eine Bojarenfrau die mitten in der Stadt auf einen der vielen Kirchhöfe begraben wird, die noch immer allgemeine Begräbnissstätte sind. Nach drei Jahren werden die Leichen wieder ausgegraben und im Innern der Kirche beigesetzt. Was die Krankheit nicht zu Stande bringt, das vollenden die Sitten dieses Landes. Einige Strassen sind fast gänzlich ausgestorben und der Lauf der Bäche bezeichnet die dichteste verderblichste Spur des schwarzen Todes. Dort scheint er in tollem Wirbeltanze alles unter seinen Füssen zu zertreten, während er über die höheren Stadttheile leichteren Fusses hinschwebt, und mehr vereinzelt bald dürre Zweige knickt, bald eine Blume zertritt. Ganz verschont sind wohl nur wenige Häuser geblieben.

Es gibt hier eine Pflanze, eine niedere überall wuchernde Distel, die vor den Dreissigerjahren hier unbekannt gewesen sein soll. Der gemeine Mann nennt sie Cholera und die einen behaupten sie sei der sichtbare Ueberrest, gleichsam das materielle Residuum der Krankheit; die andern behaupten, die Russen hätten diese Pflanze ins Land gebracht. Beide Anschauungsweisen sind gleich naiv, und doch liegt in der Ideenverbindung des Rumunen ein eigenthümlicher Sinn. Wie immer, diese Pflanze ist diesen Sommer massenhafter als je hervorgeschossen, und da sich Cholera und Russen dazugesellen, bleibt die Controverse einstweilen unerledigt. Ueber die Zahl der Todten weiss ich ihnen vorderhand nichts bestimmtes anzugeben. In der letzten Hälfte des Junius sollen täglich zwischen 400 und 500, im Julius etwas weniger gestorben sein. Die Gesammtzahl soll 8.000 bereits weit überschritten haben, die nach Abzug der Flüchtlinge auf eine Bevölkerung von höchstens 60.000 Menschen entfallen. Die Hälfte der Sterbefälle mag auf die jüdische Bevölkerung trefen.

Einen Massstab für das Unglück gewinnt man wenn man des Abends auf den Balcon eines der Häuser hinaustritt die am Rande von Beylik liegen. Da hat man an der Abdachung des Berges hinab und unten im Thale zu seinen Füssen die Vorstadt Kahaina und am jenseitigen breiten Hügelrücken hinauf die grosse aber äusserst ärmliche Vorstadt Tatarasch im Angesicht. Aus allen Häusern und Häuschen schimmern tausend Feuer und Lichter, alles rennt und

läuft durch einander, und durch die stille Nacht dringt tausendfältiges Wehklagen, Weinen und Stöhnen—der Jammer einer ganzen Stadt. Dazwischen unterscheidet man grössere und kleinere dunkle Stellen, wo nur die weissen Mauern halb kenntlich aus dem Dunkel heraufdämmern, aber kein Licht, kein Feuer. Da gibt es nichts mehr zu weinen, aber auch nichts mehr zu begraben. Ueber all den Jammer zieht der Sommer mit seinen lauen Nächten und heissen Tagen in all seiner lächelnden Pracht dahin. Der Himmel ist schöner als je; um Sonnenuntergang lagert sich ein breiter rosenfarbener Gürtel um den ganzen Horizont, und breite rothe Strahlenbüschel ragen in Scheitellinien beinahe bis ins Zenith hinauf und schimmern fast nordlichtartig bis in die tiefe Dämmerung hinein. Unten in den Höfen qualmt aber dichter Rauch und flackern muntere Feuer, die man zur Reinigung der Luft allenthalben anzündet. Wie lange werden sie noch qualmen diese Todtenfeuer!

No. 693.
1848
Iulie 2.

Notă din „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg.
No. 206. 1848. 24. VII.

No. 694.
1848
Iulie 2.

Donaufürstenthümer.

Nach directen Briefen aus Jassy vom 14. Jul. die wir erhalten haben, sind die Russen am 10. Abends, 4.300 Mann stark, in Jassy eingerückt. Die Cholera richtet daselbst schreckliche Verheerungen an.

Notiță din „Le National“. 1848. 14. VII.

No. 695.
1848
Iulie 2.

Allemagne.

Nous avons enfin des nouvelles de Bucharest, de 28 et 30 juin, qui nous donnent des détails sur les événements. Le Prince Bibesco a accordé les Constitutions, que ses sujets lui avaient demandées, et s'est débarassé du protectorat russe. Le Général Duhamel a protesté. Des nouvelles concessions ayant été exigées du Prince, il a voulu prendre la fuite, mais les boyards l'ont forcé d'abdiquer. Il est cependant parvenu à s'évader et est arrivé à Cronstadt. Après son départ, le Gouvernement provisoire a été établi, à la tête duquel se trouve le Métropolitain de la Valachie. On a organisé une garde nationale et l'ordre n'a plus été troublé. Depuis le départ du Prince, les boyards se préparent à procéder

No. 695. 1848 Iulie 2

à une nouvelle élection, pour éviter une occupation russe. Dans la petite Valachie, la tranquillité a été également rétablie. Les dernières nouvelles de Jassy ne parlent plus de l'entrée des Russes dans les Principautés. Il est vrai que le Consul russe, après avoir reçu la nouvelle des événements de Jassy, a menacé le Gouvernement d'appeler des troupes russes, mais sur la demande du Prince Bibesco et du Métropolitain, il a été décidé que l'Empereur serait préalablement consulté.

Le Zeitungs-Halle du 10 juillet raconte les mêmes événements, sans parler des nouvelles concessions exigées du Prince Bibesco et de son abdication contrainte. Ce journal dit simplement qu'après avoir signé, le 23, sans hésiter, les 12 articles de la Constitution et nommé un nouveau Ministère, le Prince demanda, le 25, ses passeports pour Cronstadt et la Transylvanie. Le nouveau Gouvernement, qui prit le nom de Gouvernement moldave (sic!), est présidé par le Métropolitain. L'acte constitutionnel, traduit en français, a été envoyé à Constantinople. Des agents diplomatiques sont partis pour Paris et Vienne.

No. 696. 1848. Iulie 3.

Corespondență din Constantinopole despre revoluțiunea din Țeara-Românească.

(„Le National". 1848. 1. VIII.)

Constantinople.

Monsieur le Rédacteur,

Une révolution a éclaté à Bucharest le 23 juin. Le Prince Bibesco est rentré dans la vie privée; la Russie a protesté par son Consul général M. Kotzebue et la Porte a dit: c'est bien.

Si je ne vous ai pas donné cette nouvelle par le départ du Rhamsès, c'est la faute de la Direction générale des postes, qui a apporté des changements au service des paquebots-postes, sans prévenir le public. Ce bateau à vapeur qui, d'après l'ancien itinéraire, n'aurait dû partir d'ici que le 7, a quitté le Constantinople le lendemain de son arrivée, c'est-à-dire le 5. Cette mesure prise si promptement a dérangé toutes les correspondances. Voici donc les détails que j'ai à vous donner sur la révolution de Bucharest.

Dans mes précédentes lettres, je vous avais dit que la Russie, par l'intermédiaire de son Commissaire, M. Duhamel, faisait de son mieux pour que l'effervescence qui régnait dans toute la Va-

No. 696.
1848
Iulie 3.

lachie, par suite des événements de l'Europe, s'accrût de jour en jour et amenât une explosion qui rendrait necéssaire l'entrée des troupes russes dans cette Principauté. Le Commissaire turc Talaat Effendi s'efforçait, au contraire, de calmer les esprits. Son opinion était qu'avec quelques concessions on pourrait satisfaire aux justes exigences des Valaques. Le Commissaire russe soutenait qu'il n'en fallait d'aucune sorte, mais il demandait que les troupes des Cours suzeraine et protectrice occupassent sans retard toute la Principauté.

Cette insistance se renouvelant tous les jours, le Commissaire turc tint bon et quitta Bucharest pour aller attendre à Jassy la suite des événements, qui ne pouvait manquer d'acquérir une sérieuse gravité sous la funeste influence du Commissaire russe, resté à Bucharest pour mettre la dernière main à son œuvre détestable, laquelle pourrait se formuler en un mot: occupation. Jamais homme ne mit autant de zèle et de courage à se faire détester; hué de toute part, quand il vit l'incendie près d'éclater, il quitta Bucharest.

C'était le 23 dans la soirée et, deux heures après son départ, le palais du Prince Bibesco était envahi par le peuple. Mais pour ne pas anticiper sur l'ordre des faits, je dois vous dire ce qui s'était passé durant les quelques jours qui précédèrent le 23 juin.

Après avoir exaspéré les esprits, le Général Duhamel donna au Prince Bibesco la liste des personnes qu'il fallait faire arrêter à l'instant même. Le Commissaire russe savait que l'exécution de cette mesure aménerait l'explosion qu'il désirait. Le Prince Bibesco obéit, et trois cents personnes, les plus notables du pays, furent jetées dans les prisons. Ces arrestations eurent lieu du 19 au 21, et produisirent une irritation difficile à rendre. C'est à ce point que le Prince Bibesco se promenant, le 21, en voiture, avec M. Villara, Ministre de l'Intérieur, fut l'objet d'un attentat. Cinq ou six coups de pistolet, qui ne l'atteignirent pas, furent tirés sur lui par des jeunes gens qui se trouvaient également en voiture. L'habileté de son cocher lui sauva la vie. Le Prince se réfugia chez M-me Philippesco, sa fille, et rentra dans son palais, accompagné d'un escadron de cavalerie.

Tandis que la révolution était imminente à Bucharest, elle venait d'éclater dans la Petite-Valachie, où les esprits étaient en grande fermentation, depuis quelque temps, par suite des événements de la Transylvanie. La nouvelle en fut donnée le 22 au

No. 696. 1848 Iulie 3.

Prince Bibesco. MM. Maghiéro et Tell, auxquels allèrent se joindre MM. E. Golesco et J. Eliades, qui venaient d'échapper aux arrestations de Bucharest, se mirent à la tête du mouvement et occupèrent successivement Islaz, Caracal et Crayova, capitale de la Petite-Valachie, où ils entrèrent à la tête de 4.000 hommes. Les troupes qui s'étaient portées à leur rencontre, sous les ordres du frère du Prince Bibesco, fraternisèrent avec eux. Il se forma aussitôt un Gouvernement provisoire, qui posa au Prince Bibesco cette alternative, ou se mettre à la tête de la révolution ou abdiquer, ajoutant, qu'en cas de résistance de sa part, sept à huit mille hommes de la Petite-Valachie se porteraient sur Bucharest. Cinq jours étaient laissés au Prince pour prendre une détermination.

Guidé par les détestables conseils du Général Duhamel, ou, pour mieux dire, obéissant à ses injonctions, le Prince Bibesco prit les mesures qu'il crut nécessaires pour soutenir la lutte. Il fit mettre sur pied les trois ou quatre mille hommes de troupes qui composaient la garnison de Bucharest, leur fit prêter serment et attendit les événements.

Comme vous le voyez, l'explosion était bien préparée, et pour qu'elle éclatât, il ne fallait plus qu'une toute petite étincelle. C'est alors que le Commissaire russe s'éloigna de Bucharest. Une heure après, la révolution était faite. Un rassemblement composé d'environ 4.000 personnes, sans armes, se porta le 21, vers six heures du soir, avec des bannières et des cocardes aux trois couleurs, sur le palais du Prince Bibesco, qui fut envahi sans lutte, les troupes ayant fraternisé avec le peuple, ainsi que dans la Petite-Valachie. Un programme en 22 articles fut présenté au Prince, qui le signa d'assez mauvaise grâce. Aussitôt la joie fut universelle, et pendant toute la nuit on n'entendit sur les places publiques que musique et chants nationaux. Aucun désordre ne fut commis.

Voici le programme dont je viens de parler:

1). Indépendance législative et administrative des Valaques, basée sur les traités de Mirtcha et Vlad V, sans intervention d'aucune Puissance étrangère dans les affaires intérieures de la Principauté.

2). Contribution générale, c'est-à-dire concours de tous aux charges de la Principauté.

3). Egalité des droits politiques.

4). Assemblée générale composée de représentants pris dans toutes les classes de la société.

5). Responsabilité du Prince, qui ne pourra être élu que pour cinq ans et pourra être pris dans toutes les classes de la nation.

6). Diminution du chiffre de la liste civile et suppression de tout moyen de corruption.

7). Responsabilité des Ministres et des fonctionnaires.

8). Liberté absolue de la presse.

9). Toutes les récompenses nationales données au nom de la patrie par ses représentants.

10). Droit pour chaque district d'élire ses autorités, droit émanant du peuple, qui élit le Prince.

11). Etablissement d'une garde nationale.

12). Emancipation des monastères relevant des Lieux saints.

13). Emancipation des paysans, auxquels il sera cédé des terres par les boyards, moyennant indemnité à ces derniers.

14). Abolition de l'esclavage, avec indemnité aux propriétaires d'esclaves.

15). Enseignement général et commun pour les deux sexes.

16). Le représentant de la Principauté à Constantinople choisi parmi les Valaques.

17). Abolition de tous titres qui ne se rattachent pas aux fonctions actives de la Principauté.

18). Abolition des peines corporelles.

19). Abolition de la peine de mort.

20). Etablissements pénitentiaires mieux appropriés aux besoins de la civilisation.

21). Emancipation des Israélites et concession des droits politiques à tous les cultes.

22). Convocation immédiate d'une Assemblée constituante, en prenant pour base le vote universel.

Lorsque le Consul général de Russie, M. Kotzebue, qui a secondé de son mieux les projets du Général Duhamel, a vu que les choses étaient au point où la Russie les voulait, il a, lui aussi, quitté Bucharest, pour se rendre en Moldavie, après avoir écrit au Prince Bibesco pour lui faire savoir qu'il protestait contre tous les actes de la révolution. Le même jour, c'est-à-dire le 25, le Prince Bibesco s'est démis de ses fonctions, et s'est retiré dans une de ses terres de la Principauté. Aussitôt un Gouvernement provisoire a été formé.

No. 696. 1848 Iulie 3.

Le 25, le Gouvernement provisoire a publié six décrets : le premier porte que le drapeau national est composé de trois couleurs, bleu, jaune et rouge, avec cette devise: Justice et Fraternité. Les deuxième et troisième prononcent l'abolition des titres nobiliaires et de la censure. Les quatrième et cinquième sont relatifs à l'organisation immédiate et à l'armement de la garde nationale dans toute la Principauté. Enfin le sixième abolit la peine de mort et les peines corporelles. Jusqu'à l'adoption d'un Code pénal, l'emprisonnement ne pourra être que de un à cinq jours.

Les administrateurs des districts et les commissaires de police ont presque tous été révoqués et remplacés par des hommes nouveaux. Un commissaire du Gouvernement provisoire a été adjoint à chaque administrateur.

M. Jean Ghyka, qui se trouve à Constantinople, a été nommé chargé d'affaires auprès de la Sublime Porte en remplacement de M. Aristarchi, l'âme damnée de la Russie. La Porte n'a pas reconnu officiellement M. Ghyka, mais elle l'a reçu officieusement et lui a fait bon accueil.

Le Gouvernement provisoire a envoyé une députation à Saint Pétersbourg et des agents sont partis pour Pesth, Vienne, Berlin, Paris et Londres.

Le chiffre des gardes nationaux inscrits s'élève déjà à 4.000.

Depuis le 23 juin jusqu'au 1-er juillet tout s'était passé sans désordre et sans effusion du sang; mais le 1-er juillet, les Colonels Odobesco et Salomon ont tenté un mouvement de réaction à la tête d'un régiment. Après avoir fait boire les soldats, ils se sont dirigés vers le palais où se trouvaient les membres du Gouvernement provisoire dans l'intention de s'emparer. Le régiment a fait feu sur le peuple inoffensif et désarmé; il y a eu une douzaine d'hommes tués et autant de blessés. On a riposté vigoureusement du palais, et le régiment a dû rentrer dans sa caserne; Odobesco a été fait prisonnier. Le peuple s'est levé en masse, et au départ du courrier il faisait l'assaut de la caserne du régiment qui a tiré sur lui.

Les dernières lettres de Galatz portent que 80 mille Russes se disposaient à traverser le Pruth sur trois ponts qu'ils venaient de construire à Reni, à Léowa et à Sculeni; elles ajoutent que s'il s'agissait seulement de la Moldavie et de la Valachie, 5 à 6 mille suffiraient à l'œuvre. Tout le monde est persuadé dans les Principautés que la Russie veut frapper un grand coup de nature

No. 696. 1848 Iulie 3.

à étonner l'Europe. Il est incontestable que le Czar croit l'occasion bonne pour réaliser en Orient les rêves de Catherine. Reste à savoir si la France et l'Angleterre laisseront faire Nicolas. On dit que le Général Aupick a déjà protesté contre l'entrée des Russes dans les Principautés. On ignore si M. Canning a fait quelque protestation de cette nature. Dieu veuille que l'alliance entre la France, l'Angleterre et la Turquie, dont je vous ai parlé, se forme sans retard. Alors on aurait promptement le dénouement du drame, qui se joue en Orient depuis si longtemps, et ce dénouement serait conforme à la grande civilisation de l'Europe. Que cette alliance se forme, et la Russie apprendra qu'il est dangereux d'avoir trop d'ambition.

La Porte ne cesse d'envoyer des troupes vers les Principautés ; elle veut être prête à tout événement. Le Ministre de commerce Suleyman Pacha, qui était naguère Ambassadeur à Paris, est parti hier pour Bucharest, accompagné d'Emin Effendi, premier Interprète du Divan. Ces deux choix sont bons et comme Suleyman Pacha a été Ministre de la guerre, il aura, peut-être, autre chose à faire que des notes diplomatiques. Le Conseil des Ministres se réunit trois ou quatre fois par semaine. Il sent qu'il touche à une crise ; fort heureusement, il est composé de façon à maîtriser les événements, s'ils peuvent être maîtrisés.

. . . .

P. S. Des lettres plus récentes de Galatz annoncent l'entrée positive des Russes dans les Principautés. 3.000 hommes de cavalerie se sont dirigés sur la Moldavie, par Bredat (!), dans la journée du 7 au 8 juin. Ils continuaient leur marche sur Fokchani pour aller occuper Bucharest. Les troupes turques, par cela même, ont dû quitter Roustchouk pour entrer aussi en Valachie. Tous les mesures sont prises pour une longue occupation. L'entrée des Russes dans les Principautés a produit à Constantinople une très grande sensation. Nous savons que le Général Aupick a protesté contre cette occupation. Je n'ai pas appris que l'Angleterre, ni aucune autre Puissance, ait suivi l'exemple du Général Aupick. M. de Titow fait ici tous ses efforts pour amoindrir cet événement le plus possible, et tranquilliser la diplomatie européenne et le Gouvernement sur les intentions de son souverain, dont le but, dit-il, n'est autre que de rétablir la tranquillité dans les Principautés. Occupant ces pays, si les événements de l'Europe présentent des complications de nature à favoriser les projets de la Russie sur l'Orient, je vous

No. 696
1848
Iulie 3

laisse à penser quel ne sera pas son empressement à profiter de l'occasion. L'entrée des Russes dans les Principautés est un fait des plus graves, et leurs partisans ici se frottent les mains toutes les fois que les embarras intérieurs de la France semblent augmenter. Ils ne savent trop comment apprécier l'insurrection du 23 juin; sera-t-elle une cause d'affaiblissement ou de force pour la république? Telle est la question qu'ils s'adressent; mais ici tout le monde est convaincu, en songeant à l'énergie qu'a deployée le Gouvernement français, que cette lutte, qui était malheureusement inévitable, aura produit de bons résultats, et que l'établissement de la république n'en sera que plus solide. Les Russes auraient donc tort de s'en applaudir, et la France sera toujours assez puissante pour protéger l'Orient contre leur ambition.

No. 697.
1848
Iulie 3.

Raportul No. 5.364 al Administratoruluĭ de Râmnicul-Sărat către Guvernul provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 289.)

În numele poporuluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Onoratuluĭ Guvern provisoriŭ.

Trecerea mea prin oraşul Buzĕŭ şi Râmnic mĭ-a întârḑiat ajungerea la oraşul Focşanĭ până seara la 23 ale curgĕtoareĭ.

Curiositatea cetăţenilor din ḑisele oraşe de a aflà evenimentele de la plecarea Guvernuluĭ până la a doua restaurare, şi entusiasmul de bucurie pentru restatornicirea Constituţieĭ merită o întinsă descripţie; însă timpul e puţin. Şi mĕ grăbesc a însciinţà nouĕle auḑirĭ, că Ruşiĭ se află de sigur la Bârlad în Moldova în numĕr ca de 20.000, iar avantgarda se află la Siret, aşteptându-se ca mâne să sosească aicĭ. Pentru care d. Secretar a luat toate cuviincioasele măsurĭ spre îndestulare, pe temeiul poruncit d. Ministru din Lăuntru No. 3.678, şi pentru care din noŭ aştept porunca onoratuluĭ Guvern, de trebue a face cu dinadinsul asemenea îngrijire, ne-avênd altă poruncă de la restaurarea onoratuluĭ Guvern.

Adaug încă sciinţa că auḑindu-se că şi trupe turcescĭ ar fi intrat în Moldova, d. Secretar a urmat cu înţelepciune a trimite într'adins om sigur la Brăila, care a adus sciinţă în scris, că într'adevĕr la 1-ĭ Iulie a desbărcat la Galaţĭ o trupă de 5.000 oa-

menĭ, carĭ după o carantină de 24 ore aŭ eșit așezându-șĭ tabĕra lângă ḍisul oraș, și că astăḍĭ după ḍisa unora ar fi fost să intre în Prinţipatul nostru prin schela Vădeniĭ; iar după a altora că de la Galaţĭ or să se îndrepteze prin Moldova, ca la 5 ale acesteia să se afle aicĭ la Focșanĭ, spre a se împreună cu trupele rusescĭ și a păşì în Prinţipatul nostru.

No. 697.
1848
Iulie 3.

Salutare și frăție.

Administratorul j. Râmnicu-Sărat, S c. T u r n a v i t u.

P. S. Intrigile Moldovenilor și ale unora dintr'aĭ noștri aŭ vrut a înduplecà pe cetățeniĭ noștri să-ĭ cheme prin înscris, însă până acum aŭ rĕmas amicĭ sincerĭ Constituțieĭ, și mi se pare că fac evoluțiĭ prin prejur ca saŭ să ne sperie saŭ să deà causă de neunire și anarchie spre a avé cuvinte să vie. D. Gheorghe Filipescu mĭ-a trimis rĕspuns ca să mĕ fac nevĕḍut, că scie maĭ multe, însă eŭ rĕmâĭŭ credincios făgădueliĭ mele.

No. 5.364.

Publicațiunea No. 162 a Guvernuluĭ interimar al Țĕriĭ-Româneseĭ.

No. 698.
1848
Iulie 3.

(Monitorul Român. No. 4. 1848. 12. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

D-lor Maior Gr. Lăcusteanu și Praporcicul Ioan Lăcusteanu șĭ-aŭ dat demisia, pre care d. Ministrn de Răsboiŭ a și înaintat-o Guvernuluĭ prin adresa No. 2.220.

Guvernul decretă că demisia numiților ofițerĭ este primită și că sînt slobodĭ din slujba ostășească.

D. Ministru de Răsboiŭ va aduce acest decret la îndeplinire.

No. 162.

(Urmează iscăliturile membrilor Guvernuluĭ.)

No. 699.
1848
Iulie 3.

Decretul No. 163 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ,

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. rev. N. 94. Dos. No. 3.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că d. Căpitan Racotă al 2-lea nu poate fi de odată și cu divisionul încredințat d-luĭ și îndeplinitorul de Șef al gvardieĭ naționale din Capitală, va binevoi onorabila Dejurstvă a însărcinà vremelnicesce cu cea din urmă funcție pe d. Locotenentul Deivos.

No. 163.

No. 700.
1848
Iulie 3.

Publicațiunea No. 148 a Sfatuluĭ orășenesc al Capitaleĭ.

(Buletin Oficial. No. 36. 1848. 13. VII.)

Silindu-se Sfatul în tot chipul de a se puté vinde pânea și carnea maĭ eftină și de cualitate maĭ bună, și fiind-că mulțĭ socotesc că asemenea întreprindere ar fi numaĭ pe seama corporațiilor brutarilor și măcelarilor, n'aŭ găsit alt mijloc decât a da în cunoscința obșteĭ că slobod este fie-care a vinde jimblă, pâne și carne, însă cu îndatorire ca maĭ întâiŭ să deà înscris că asemenea întreprindĕtorĭ nu se vor lepĕdà în cursul vremiĭ, ce se vor legà, nicĭ nu vor vinde nicĭ pânea, nicĭ carnea, maĭ scumpă și maĭ jos la calitate decât competentele corporațiĭ (carĭ sînt îndatorate a ținé orașul cu aceste obiecte). Iar nevoind a maĭ întreprinde, după împlinirea termenuluĭ zapisuluĭ lor, să reclame cu treĭ lunĭ înaintea soroculuĭ legăturiĭ lor, că nu pot să-șĭ maĭ urmeze întreprinderea în viitor.

No. 148. President, C. A. Crețulescu.

No. 701.
1848
Iulie 3.

Scrisoarea Consuluĭ rus Kotzebue către Mitropolitul Neofit al Ungro-Vlachieĭ.

(Orig. Acad.)

Fokchany.

Monseigneur,

Venant de faire une visite au Commandant en chef des troupes impériales, j'ai acquis la certitude que l'avant-garde se trouvera

ce soir sur les bords du Sireth et que sous peu le corps d'armée franchira la frontière valaque.

No. 701.
1848
Iulie 3.

J'ai à peine besoin d'appeler l'attention de Votre Eminence sur l'urgence de prendre, avec la plus grande promptitude, des mesures pour l'approvisionnement de nos troupes. Je vous prie, Monseigneur, de donner en conséquence les ordres nécessaires et de faire toutes les dispositions que les circonstances exigent impérieusement.

Pour ma part, ayant engagé Monsieur Théodore Popesco de se charger de pourvoir à tous les besoins de l'armée, du moment de son entrée en Valachie, je l'ai muni à cette fin d'une liste de tout ce dont elle a besoin. En outre, je ne crois pas superflu que, pour éviter tous les conflits, un employé actif soit nommé Administrateur du district de Slam-Rimnik, et je pense que le Paharnic Sihleano serait celui qui réunirait les qualités requises pour remplir cette tâche.

J'ai l'honneur d'être avec une très haute considération de Votre Eminence le très dévoué serviteur,

Ch. Kotzebue.

Adresa No. 14 a Căpitanuluĭ Racottă II către Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 702.
1848
Iulie 3.

(Orig Arch. M. Afacerilor străine. Act. rev. 93. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăție.

Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Fiind-că divisionul mie încredințat din poruncă iarășĭ s'a întors la punctul Zimnicea, unde neapĕrat cereà trebuința spre a se maĭ puté îndreptà și caiĭ la tabun, și tot de odată avêndu-mĭ și socotelile încurcate, rog pe onorabilul Guvern provisoriŭ a ridicà această sarcină de Comandir al gardiĭ naționale, numind pe altul în loc, ca să pociŭ și eŭ plecà după division, stăruind pentru regularisirea luĭ și îndreptarea cailor, de unde se cere o mare îngrijire, ca să se poată aduce la starea cea dintâĭ.

Salutare și frăție.

Șeful gvardieĭ naționale, Căpitan Racottă 2-lea.

No. 14.

No. 703. 1848 Iulie 3.

Scrisoarea luĭ F. Faustain, delegatul Comitetuluĭ național polones, către Guvernul provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Monsieur le Ministre,

Le Département des Affaires extérieures du Comité national polonais m'ayant investi du pouvoir d'agir en son nom, tant en Moldavie qu'en Valachie, et m'ayant chargé spécialement d'entrer en relations avec le Gouvernement provisoire de Bucharest, je viens faire acte de mission auprès du Gouvernement provisoire en vous communiquant, Monsieur le Ministre, que la lettre que vous avez adressée à notre Comité par l'entremise de M. Eugène Podhayski est arrivée à sa destination; il est à présumer que vous ne tarderez pas à recevoir une réponse. Quant aux renseignements à l'ordre du jour que je puis vous transmettre, je m'empresse de vous faire savoir que rien n'est préparé en Moldavie, que rien ne s'y fait et que rien ne s'y fera au moins spontanément et dans le sens libéral de la révolution de Bucharest, laquelle révolution, pour le dire en passant, est bien mal venue de l'aristocratie moldave, qui ne veut rien perdre de ses privilèges, et qui est fort éloignée de faire d'une révolution une question de principes, tant les questions de personne ont pour elle d'importance. La haute aristocratie n'en veut qu'au Prince, dont le plus grand crime à ses jeux est de s'être enrichi trop et trop vite; elle veut sa déposition et son remplacement; inutile de vous dire que les candidats ne manquent pas. Mais d'améliorations sociales et administratives il n'en est pas question. Il s'est formé à Iassy un Comité; quel est son but, quels sont ses moyens? impossible de le deviner et de le comprendre. Il n'y a ici qu'une classe d'hommes que les aristocrates signalent au mépris par le nom de tchocoï, qui soient pleins de bonne volonté; mais le peu de participation que l'aristocratie leur a dévolu jusqu'aujour d'hui dans les affaires publiques les rend timides, inexpérimentés et peu hommes d'action; ils n'osent secouer ce joug de subordination par aucune initiative, il ne leur faudrait qu'un chef un peu puissant autour duquel les rallierait un peu de confiance.

L'entrée des troupes russes a jeté l'effroi parmi l'aristocratie, qui craint que cette force ne soit entre les mains du Prince un

puissant instrument de vengeance; elle fait parvenir les plaintes et ses griefs aux deux Commissaires russe et turc, et elle se tiendra pour très satisfaite par la déposition de Michel Stourdza. Le bruit court en effet que le Prince sera déposé, et que la Moldavie sera provisoirement sous le gouvernement militaire de ses nouveaux hôtes.

No. 703. 1848 Iulie 3.

Tel est l'état des choses en Moldavie; si vous pouviez m'envoyer ici un émissaire, nous parviendrions à former un comité démocratique et pourrions, si non annuler, du moins paralyser les efforts de l'aristocratie moldave.

D'après le nombre des bataillons, l'armée russe compterait 28 mille hommes; mais comme ces bataillons ne sont guère que des cadres, il faut réduire de beaucoup ce nombre, se sont des troupes épuisées dont la moitié est composée de Polonais; elles viennent du Caucase, et le Czar, ne pouvant les employer sûrement dans aucune affaire européenne, leur a donné mission d'étouffer votre révolution. Les circonstances étant telles, nous pouvons sans aucun doute être d'un grand secours; il me sera facile de mettre dans votre parti, qui est le nôtre, les officiers et les soldats polonais, qui seront bien aises de l'occasion de secouer le joug d'un despotisme qu'ils maudissent secrètement.

Voici, Monsieur le Ministre, le mouvement que j'organise: J'arme tous les Polonais qui sont dans cette Principauté. Avec cetto armée d'élite je harcellerai l'armée russe sur les flancs et sur les derrières, je l'attaquerai par détachements, je m'emparerai de ses convois. J'établirai des relations dans les rangs de cette armée pour y mettre la désertion, de manière que nos compatriotes puissent de nouveau se vouer à la défense des principes sacrés et des droits pour lesquels ils ont déjà combattu. Puis, quand par ce moyen nos forces se seront multipliées, alors nous pourrons prendre l'offensive et entrer en guerre ouverte avec nos ennemis communs.

J'espère donc, Monsieur le Ministre, que vous trouverez le moyen de correspondre régulièrement avec moi. Comme je ne puis disposer que de bien faibles ressources, cela me deviendrait très onéreux, si ce frais de correspondance devaient rester à ma charge; à ce compte je vous promets de vous tenir au courant de tout ce qui se passera ici.

Adressez, je vous prie, vos courriers à Iassy à M. Winkler Antoine, l'avocat, pour remettre à M. Faustain.

Veuillez agréer, Monsieur le Ministre, salut et fraternité.

F. Faustain.

No. 703. 1848 Iulie 3.

P. S. Si le Gouvernement provisoire veut agir énergiquement contre l'ennemi qui menace son existence, il faut qu'il m'envoie quelques secours d'argent qui me mettera moi-même en mesure d'employer immédiatement toutes les ressources dont je puis disposer.

Je vous prie, Monsieur le Ministre, de communiquer à M. Rossety la nouvelle de la mort de M. Stanislas Baginski, connu sous le nom de Viorrain, qui a succombé le 23 juin dernier à une attaque du choléra.

No. 704. 1848 Iulie 3.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Pour faire suite à ma dernière dépêche, je m'empresse de vous annoncer que deux des membres du Gouvernement provisoire sont de retour à Bucharest depuis hier soir. Ce sont MM. Eliade et Constantin Philipesco. Les autres sont attendus sous peu.

Il est question aujourd'hui de former un nouveau Gouvernement composé de 6 boyards de divers rangs, de 6 négociants, de 6 artisans et présidé par le Métropolitain. A cet effet il se forme à tout moment des rassemblements, qui répandent l'inquiétude dans la ville en faisant sonner le tocsin.

Je m'abstiens de mentionner, Monsieur le Ministre, tous les bruits absurdes qu'on fait courir sur l'arrivée et la non-arrivée des Russes et des Turcs; il ne paraît certain, jusqu'à présent, que leur entrée en Moldavie.

Ci-inclus, j'ai l'honneur de vous adresser traduction d'un décret qui porte à la connaissance du public la démission des Colonels Odobesco et Salomon.

Je suis, etc. (Signé:) Hory.

No. 705. 1848 Iulie 3.

Extract din raportul Căpitanuluĭ de Laroncière le Noury către Ministrul de Marină al Franciei.

(Copie. Acad.)

Vidette, Constantinople.

Les événements de Valachie occupent fortement les esprits. Il paraît certain que les Russes sont entrés; chacun l'affirme ici,

mais il faut encore en douter. Le Gouvernement turc lui-même ne le sait pas d'une manière positive. 4 régiments d'infanterie et 2 de cavalerie turque viennent de partir pour cette Principauté, soit pour coopérer avec les Russes, afin de rétablir l'ordre, ce que ceux-ci désirent, soit pour rester en observation sur la frontière, ce qui serait peut-être plus prudent.

No. 705. 1848 Iulie 3.

Notă din „Gazeta de Transilvania". No. 55. 1848. 5. VII.

No. 706. 1848 Iulie 3.

Astăḑi, în 3 Iulie, primirăm scire sigură de la Guberniul unguresc că, dacă emigranţiĭ reacţionarĭ vor cuteză a maĭ corespunde cu Rusia de aicĭ, vor fi lipsiţĭ de orĭ-ce asil, iar intrarea Ruşilor va fi primită ca răsboiŭ asupra Austrieĭ şi a Germanieĭ.

Corespondenţă din „Le National". 1848. 15. VII.

No. 707. 1848 Iulie 3.

Correspondance particulière du National.

Les événements qui se passent sur les bords du Danube ont une telle gravité que c'est un devoir pour la presse d'appeler l'attention de la France de ce côté.

Voici d'abord le simple récit des faits qui viennent de se passer dans la Valachie.

Le Prince Bibesco se trouvait à Campo-Longo, ville de la montagne, lorsqu'il apprit qu'un mouvement se préparait à Bucharest. Il revint en toute hâte le 7 juin (le 19 juin, d'après notre calendrier), et aussitôt l'autorité procéda à des perquisitions chez plusieurs patriotes connus, chez le peintre Negoulitzi, chez plusieurs membres de la famille Golesco, et chez M. Galistiano. Ces perquisitions n'amenèrent aucune découverte.

Le lendemain, 8 juin (20 juin), le Prince revenait de la promenade, accompagné du Ministre des Finances Villara: sur leur passage, trois coups de feu partent d'une voiture; une balle atteint l'épaulette du Prince; mais ni lui, ni son Ministre ne sont blessés. Tandis que la voiture s'éloigne au galop, le Prince entre chez son gendre Philippesco, et il se fait escorter d'un escadron pour revenir au palais. Aussitôt le poète C. A. Rosetti, le Major Voïnesco le jeune, et M. Alexandre Cocoresco sont jetés en prison comme suspects.

Le 9 (21) juin, l'autorité arrête, sur la promenade Philarète, les étudiants du collège Saint-Sébastien qui, ayant à leur tête un

No. 707. 1848 Iulie 3.

archidiacre de la Métropole, commençaient à s'agiter. Mais voilà que le Prince reçoit de Caracal, ville de la Petite-Valachie (ancien Banat de Craïova), une adresse couverte d'un grand nombre de signatures, et notamment de celles du prêtre Jean Znagoviano (du monastère de Znagow), de Jean Eliad, d'Etienne Golesco, de Grégoire Plechoïano et du Major Tell. On l'instruit qu'un Comité révolutionnaire vient de se former à Caracal, et on le somme, au nom de la Roumanie et du peuple souverain, de se montrer vrai Roumain, de signer la nouvelle Constitution, dont on lui envoie le texte, et de se mettre à la tête du mouvement. En même temps, les jeunes gens de Bucharest se répandent dans les rues, distribuant la nouvelle Constitution. Le peuple se porte en foule au palais, pour réclamer la signature du Prince. Celui-ci demande le temps de réfléchir et prie le peuple de se retirer pour revenir le lendemain. Mais le peuple se rappelle que le mouvement bâtard qui s'était produit en Moldavie deux mois auparavant avait échoué, faute de fermeté; que Stourdza, lui aussi, avait demandé un jour de réflexion, et que, durant la nuit, les meilleurs patriotes avaient été incarcérés, torturés, proscrits; et le peuple tient bon. Bibesco, alors, court à la caserne principale, il sonde les dispositions des soldats en cherchant à les entraîner; tous déclarent qu'ils ne tireront pas sur leurs frères. Le Prince revient au palais et signe la nouvelle Constitution.

Le jour même (21 juin), le Prince composa un nouveau Ministère dans lequel étaient appelés les chefs du mouvement. Constantin Cretzulesco est Président du Ministère sans portefeuille; Nicolas Balcesco, Ministre des Affaires étrangères; Nicolas Golesco, de l'Intérieur; Etienne Golesco, de la Justice; Eliad, de l'Instruction publique et des Cultes; Magiero, des Finances. Un nouveau Ministère est créé, celui de la Guerre, qui est confié au Major Tell; C. A. Rosetti est Préfet de Police. Enfin, le Colonel Odobesco, qui commandait provisoirement les troupes de la Valachie, est nommé Chef de l'armée.

Le Général russe Duhamel a été témoin de cette révolution. On raconte même qu'avant de céder, Bibesco le consulta. Duhamel répondit: „Je n'ai pas de conseils à vous donner; le pays est miné par la révolution".

Aussitôt Duhamel partit pour Léova (sur le Pruth, en Bessarabie), et ordonna aux troupes russes d'avancer.....

Au moment où je vous écris, on annonce que les troupes

russes ont franchi le Pruth, et traversent le petit coin de territoire moldave qui les sépare de la Valachie. Mes renseignements ne vont pas plus loin; mais je suis d'ailleurs en mesure d'apprécier la valeur des faits.

No. 707. 1848 Iulie 3.

Et d'abord il est nécessaire de prémunir les esprits qui, à force de se défier de la Russie, sont prêts à lui attribuer tout ce qui arrive dans les Principautés. La Russie est une Puissance infernale; depuis bien des années, elle travaille, par tous les moyens les plus pervers, à gagner les populations qui la séparent de Constantinople. Mais la révolution qui vient d'éclater à Bucharest a-t-elle été faite par ses partisans ou par ses ennemis? Les noms que nous avons publiés répondent suffisamment à cette première question. Ces noms sont ceux des hommes les plus dévoués à la cause de la démocratie européenne. Le mouvement a été fait par des jeunes gens que vous avez connus presque tous à Paris, et dont plusieurs se battaient avec vous sur les barricades de Février. A défaut de la connaissance des hommes, celle de leur programme suffirait pour éloigner toute défiance; on y trouve l'abolition des corvées, l'abolition de la noblesse, la proclamation de l'égalité civile et politique. Or, les instigateurs du mouvement sont tous des boyards ou des fils de boyards. Honneur à eux!

Mais, dira-t-on, tout dévoués qu'ils soient, n'ont-ils pas commis une grave imprudence? En croyant agir contre la Russie, n'ont-ils pas merveilleusement secondé ses desseins? La Russie, ajoute-t-on, ne cherchait qu'une occasion d'intervenir dans les Principautés: ils la lui ont fournie. La conduite que les amis de la liberté avaient à tenir dans le pays était, au contraire, d'ôter à la Russie protectrice tout prétexte d'intervention, en ne bougeant pas, en se serrant de plus en plus du côté de la Turquie suzeraine.

Ce sont là de graves erreurs, et voici la vérité. D'abord il est étrange d'engager un peuple à la patience, lorsque chaque jour il se sent garrotté par un lien de plus. D'un côté les Russes, et en particulier Duhamel (un fils de Français!) travaillaient le pays par l'or et les intrigues. D'un autre côté les hommes de Cour opposaient leurs efforts à cette conspiration de perfidie. Je ne suppose pas qu'on leur en fasse un crime. Cependant la Russie, qui se voyait ainsi contrecarrée, sentait qu'il n'y avait pas de temps à perdre. Si les Princes qui lui étaient dévoués étaient renversés ou obligés de suivre une politique contraire avant qu'elle eût fran-

No. 707. 1848 Iulie 3.

chi le Pruth, elle ne pouvait plus occuper le pays pacifiquement, et c'était un grave obstacle à ses desseins ultérieurs sur Constantinople. C'est pourquoi elle aurait concentré à la hâte un corps de 50.000 hommes en Bessarabie. Duhamel, établi à Bucharest, surveillait l'état des esprits, en continuant ses intrigues; lui-même avait senti que le pays était miné, c'est-à-dire que l'influence russe perdait du terrain en Valachie. Il lui fallait un prétexte pour occuper cette Principauté avant qu'elle pût résister; et ce prétexte, il l'avait trouvé : quelques boyards de Moldavie et de Valachie venaient, à son instigation, de signer une adresse par laquelle ils réclamaient l'occupation du pays par les Russes... Oui des Valaques et des Moldaves avaient poussé l'infamie jusqu'à prier les Russes de vouloir bien passer le Pruth.

De ces explications il résulte: Que les Russes étaient décidés à occuper les Principautés sous un prétexte quelconque, et que leur plus grande crainte était qu'une révolution éclatât dans ce pays avant leur arrivée; que le prétexte qu'ils cherchaient leur était fourni, non par la révolution, mais par la lâcheté d'un petit nombre de boyards ; que le mouvement national qui vient de commencer en Valachie était au contraire la seule chance de salut qui restât à la Roumanie et à l'Europe orientale, et qu'en fin de compte ce mouvement n'est point la cause, mais l'effet de l'invasion certaine des Russes.

On ne saurait trop le répéter, la Roumanie était perdue, si les Russes l'eussent occupée avant la révolution qui vient d'avoir lieu à Bucharest; aussi leur tactique était-elle de devancer ce mouvement. Cette tactique a été déjouée par le dévouement des Valaques. Voilà la vérité.

Mais quelles sont les ressources de la Valachie contre un pays tel que la Russie? Le premier coup-d'œil est désespérant: l'armée de la Valachie se réduit à trois régiments d'infanterie et sept escadrons de cavalerie qui, d'après le Règlement Organique, doivent donner un effectif de 10.000 hommes, mais qui n'atteignent pas même ce chiffre. Si l'on ajoute à ces troupes la gendarmerie disséminée dans les dix-huit districts, et qui peut être évaluée à sept ou huit mille hommes, on aura toutes les forces militaires officielles de la Valachie. L'artillerie n'existe pas; car on ne peut donner ce nom aux six ou douze pièces de petit calibre qui sont à Bucharest. Voilà, certes, un tableau peu rassurant, et pourtant, nous qui connaissons le pays, nous ne désespérons pas.

No. 707.
1848
Iulie 3.

On a évalué la population de la Moldo-Valachie à 1.500.000 âmes; c'est une grave erreur: la Moldo-Valachie compte quatre millions d'âmes, dont deux millions cinq cent mille pour la Valachie seule. Mais ce n'est pas seulement de la Moldo-Valachie qu'il s'agit, c'est de la Roumanie tout entière, qui comprend la Transylvanie, la Bucowine et la Bessarabie elle-même. Il y a, en somme, huit millions de Roumans qui forment une population parfaitement homogène, parfaitement étrangère à la race slave, une population d'origine latine, comme son nom l'indique: un tel peuple, s'il se lève avec ensemble contre ses oppresseurs, peut faire des prodiges.

Malheureusement, l'ensemble est impossible dans le premier moment. La Valachie va lutter probablement toute seule, et peut-être subira-t-elle de graves échecs. Ne croyons pas toutefois que les hommes qui ont pris la responsabilité du mouvement soient des insensés. Si le nouveau Gouvernement a le temps de faire replier sur Bucharest le régiment qui séjourne d'ordinaire à Braïla, et de faire arriver celui qui tient garnison à Craïova, il n'y manquera certainement pas, et peut-être, avec toutes les forces réunies de la Valachie, pourra-t-il remporter devant Bucharest quelques avantages sur les premières troupes russes, qui arrivent, dit-on, à marches forcées, par corps sans doute peu nombreux. En tout cas, il est probable que les Valaques ne tiendront pas longtemps dans les villes, ni dans la plaine. Mais ils se retireront dans les montagnes, pour se mettre en communication avec les Transylvains, les Moldaves et les Bucovinois. Si les Valaques peuvent tenir quelque temps, rien n'est désespéré; car alors leurs propres forces s'accroîtront rapidement, et toute la Roumanie se lèvera; et si toute la Roumanie se lève, il est à croire que les peuples qui l'entourent voudront partager le péril commun.

Que deviendront, en effet, les provinces slaves, et la Hongrie elle-même, si les Russes triomphent? A force d'intrigues, le panslavisme a trouvé des adhérents dans l'Europe orientale; mais ce parti ne forme encore, nous l'espérons, qu'une faible minorité. Nous gardons confiance dans le sentiment national des Serbes, des Bulgares, des Croates, et de toutes les populations slaves de l'Orient. Nous comptons avant tout sur la Hongrie, mais hélas! pourquoi faut-il que d'injustes prétentions se mêlent ici aux plus généreux sentiments? La Hongrie, en recouvrant son indépendance, veut en-

No. 707. 1848 Iulie 3.

glober dans sa nationalité la Transylvanie, qui est roumane, la Slavonie, la Croatie et l'Illyrie, qui sont slaves. Déjà la guerre a éclaté entre les Hongrois et les Croates, appuyés par les Slavons. Au nom de la civilisation, cessons ces déplorables querelles, et réunissons-nous contre l'ennemi commun, contre la Russie!

Quant à la Turquie, que fera-t-elle? on ne le sait pas encore. Mais ce qu'on peut présager facilement, c'est que si par crainte de la Russie et dans l'espoir de conserver ses provinces slaves et roumanes, elle seconde les Russes, elle perdra tout pour avoir voulu tout conserver. Qu'elle se résigne, au contraire, à un démembrement nécessaire; qu'elle rétablisse de bonne grâce les Slaves et les Roumans dans leur nationalité; qu'elle se ligue avec eux : c'est la seule chance qui lui reste de conserver Constantinople.

Quoi qu'il arrive, la France peut-elle assister tranquillement à un pareil débat? Non, mille fois non. Alors même qu'il ne s'agirait que de la cause de la Roumanie, elle devrait intervenir par tous les moyens en son pouvoir, car les Roumans sont un peuple qui lutte héroïquement pour son indépendance. Mais il s'agit de tout l'Orient, de toute l'Europe; il s'agit de savoir si la barbarie prévaudra sur la civilisation.

Si la France ne veut que parler, qu'elle parle au moins, mais qu'elle n'attende pas!

Qu'elle prête au moins son appui moral à tous ces peuples de l'Orient, qui aspirent à l'indépendance, et qui n'ont pas encore eu le temps de s'entendre; qu'elle ne laisse pas étouffer ces éléments de résistance, dont elle aura tout-à-l'heure si grand besoin! La question qui demain troublera l'Europe est aujourd'hui renfermée dans la Valachie. N'attendez pas, pour ouvrir les yeux, que les Valaques soient écrasés.

P. S. Voici trois nouvelles proclamations que je joins à ma lettre: La première est de M. Rosetti, qui était encore Préfet de police; la seconde vous fait connaître des changements nouveaux survenus dans le Gouvernement. Le Prince a déposé ses pouvoirs et en conséquence un Gouvernement provisoire a été formé, ce qui a entraîné des modifications dans le Ministère.

Gouvernement provisoire: le Métropolitain, President; Jean Eliad, Etienne Golesco, Tell, Magiero, Scurto. Secrétaires: C. A. Rosetti, Nicolas Balcesco, A. G. Golesco, Jean Bratiano.

Ministère: Intérieur, N. Golesco; Justice, Jean Campineano; Extérieur, Jean Voïnesco le jeune; Finances, C. N. Philippesco; Con-

trôleur général, G. Nicesco; Guerre, J. Odobesco; Instruction publique, Jean Eliad. Commandant provisoire de la garde nationale, le Capitaine Farcachano; Président de la commune, Constantin Cretzulesco; Chef de la police, Mochoï.

No. 707. 1848 Iulie 3.

La troisième proclamation est un appel aux armes, adressé par le Gouvernement provisoire à tous les Roumans.

Notiță din „Le Constitutionnel". 1848. 15. VII.

No. 708 1848 Iulie 3.

Valachie.

Une correspondance de Vienne laisse pressentir que la révolution qui vient de s'accomplir à Bucharest et la Constitution qu'elle a amenée sont le résultat d'une intrigue concertée entre le Général russe Duhamel et le Hospodar de Valachie Bibesco.

Il paraît prouvé aujourd'hui que ce Prince n'était rien moins que sincère, lorsqu'il affectait de se mettre à la tête du mouvement libéral. Son but véritable était de fournir aux Russes un prétexte d'entrer dans les Principautés.

Corespondență din Constantinopole după „Journal des Débats."

No. 709 1848 Iulie 3.

(Pruncul Român, No. 23, 1848, 5. VIII.)

Jurnalul „Débats" de la 30 Iulie cuprinde un articol de corespondență de la Constantinopole din 15 Iulie, din care împărtășim cetitorilor noștri următoarele:

Întîmplările din Prințipaturile Danubiene ieaŭ un caracter de gravitate din ce în ce maĭ neodihnitor. Curierul după urmă de la Galațĭ a adus scirea, că trupele rusescĭ aŭ trecut peste Prut și de la 6 la 7 Iunie aŭ intrat aproape 3—4.000 oamenĭ, cavalerie și infanterie, în Moldova, la Bârlad, și de acolo aŭ apucat drumul spre Bucurescĭ. Această nuvelă a produs aicĭ o mare sensație asupra Divanuluĭ și asupra Corpuluĭ diplomatic. Intervenția armieĭ rusescĭ în Moldova s'a făcut fără vre-o ințelegere de maĭ nainte cu Poarta; întru adevĕr se puteà prevedé putința, dar Rusia n'a făcut Divanuluĭ nicĭ o comunicație definitivă în pricina aceasta; de aceea Poarta are netăgăduitul drept de a privì această intervenție armată a Rusieĭ ca o călcare a tratatelor și a drepturilor Sultanuluĭ. Urmările Rusieĭ sînt ale uneĭ Curțĭ suverane; ea tratează Prințipaturile ca când ar fi în adevĕr provințiĭ rusescĭ; Poarta

No. 709. 1848 Iulie 3. se vede osândită la un rol secundar şi la o atitudine defensivă. Se ḑice că Generalul Aupick ar fi protestat în potriva intrăriĭ Ruşilor în Prinţipaturĭ; nu scim dacă este adevĕrat, dar credem că Generalul puteà să învite pe Divan a protestà. Aicĭ corespondentul spune, că Poarta ar fi luat o atitudine maĭ tare, dacă ar fi sprijinită maĭ bine de Englitera şi dacă Franţa nu ar fi de o cam dată în împrejurărĭ critice, apoĭ urmează:

Cu toate acestea Poarta nu-ĭ va lăsà câmpul de tot liber. Aproape 15.000 oamenĭ aŭ fost trimişĭ de aicĭ la Rusciuc, şi se ḑice că vre-o 20.000 se află la hotarul Valachieĭ. Erĭ a plecat un noŭ Comisar, Suleiman Paşa, însoţit de Emin Efendi, întâiul Dragoman al Divanuluĭ, spre a merge la Bucurescĭ cu instrucţiĭ foarte amărunte şi deliberate în două marĭ sfaturĭ, ţinute sub presidenţa Mareluĭ Vizir. Guvernul Înălţimiĭ Sale, recunoscĕnd în principul sĕŭ dreptul Românilor de a-şĭ da instituţiĭ maĭ liberale, de a întroduce oare-carĭ îmbunătăţirĭ în administraţia lor din năuntru, nu se poate însă oprì a găsì fără cale mijloacele silnice (??) ce aŭ întrebuinţat spre a dobândì aceste resultate. Divanul dar se unesce cu Rusia spre a stricà ordinul lucrurilor întocmit vremelnicesce în Bucurescĭ, dar cu reserva de a se înţelege pe urmă cu popolul Român ca să combine şi să adopte acele din înoirile şi îmbunătăţirile administrative, carĭ se vor cunoasce trebuincioase şi folositoare intereselor şi fericiriĭ Prinţipatuluĭ. Între cele 22 articole, cuprinse în programul proclamat de către Guvernul provisoriŭ la Bucurescĭ, nu sînt decât libertatea nemărginită a tiparuluĭ şi gardia naţională, carĭ sperie Poarta.

Rugăm pe cetitoriĭ noştri să nu uite că vorbesce un corespondent din Constantinopole, iar nu un jurnal franţez.

No. 710. 1848 Iulie 3. Corespondenţă din Iaşĭ după „Le National.“ 1848. 15. VII.

Allemagne.

La Gazette autrichienne allemande contenait récemment la correspondance suivante de Iassy, qui explique le mouvement des Russes.

„Depuis quelques jours, le Général russe Duhamel est arrivé ici. Après une conversation avec le Hospodar, personnage haï de tout le monde, il a envoyé un courrier à Pétersbourg. Aussi nous attendons nous à voir Michel Stourdza énergiquement appuyé par les Russes. L'oppression de notre pays convient trop à la poli-

tique russe, pour que nous attendions une autre issue de ces négociations. Les agents russes entendent si bien leur besogne, qu'ils agissent dans le sens de leur mission sans même attendre d'instructions spéciales.

No. 710. 1848 Iulie 3.

„Le Général s'est mis aussitôt en relation avec le clergé et les personnages considérables du pays. Mais il a trouvé parmi eux une exaspération implacable, justifiée par quatorze années d'opression. Il déclarèrent unanimement qu'ils étaient fermement résolus à ne plus supporter le despotisme du plus abominable des satrapes. Quoique les habitudes de la politique russe soient connues, la conduite de ses agents nous a cruellement surpris. Deux individus d'une immoralité avérée ont été revêtus des premières charges de l'Etat. On a peine à croire aux cruautés commises par ces hommes. Ils proscrivent des citoyens, que leur seule vertu rend suspects aux oppresseurs. Ils répandent des calomnies contre les hommes du parti libéral. En même temps, Stourdza, par terrorisme et par toutes sortes de moyens, se fait présenter des lettres de remerciements par quelques laquais tremblants. Il a envoyé de grosses sommes à Pétersbourg pour se ménager la protection des Russes, et il nous menace des troupes russes qui doivent nous envahir. Il seconde secrètement les menées des émissaires russes, qui s'adresant à toutes sortes de gens perdus, pour causer des troubles et des désordres, veulent procurer au Czar le prétexte légal d'occupper militairement la Moldo-Valachie, pour y ramener la paix. Nous espérons que l'occident de l'Europe n'abandonnera pas la question orientale comme un monopole russe, et ne souffrira pas qu'un pays, aussi favorisé de la nature que le nôtre, tombe aux mains de la Russie. Nous tournons nos regards vers les libéraux viennois, avec qui nous sommes en relation de commerce, sur les nobles et vaillants Hongrois, auxquels nous unit le même fleuve, et qui ont à redouter les Russes autant que nous. Nous comptons sur nos frère roumains de Transylvanie et de Bucovine qui, aujourd'hui libres eux-mêmes, feront quelque chose pour la liberté de leurs frères malheureux."

Articol din „Le Siècle". 1848. 15. VII.

No. 711. 1848 Iulie 3.

Les Provinces Danubiennes.

C'est assurément une des plus instructives et des plus tristes pages de l'histoire du monde que celle où est écrite la

No. 711. 1848 Iulie 3.

destinée de ces peuplades d'origine romaine qui, dispersées dans. la Bucovine, la Bessarabie, la Transylvanie, la Hongrie et les deux Principautés Moldo-Valaques, forment une population d'environ huit à dix millions d'âmes. Situé au confluent, pour ainsi dire, de tous les courants de l'invasion barbare et sur le chemin des grandes conquêtes, ce pays fut envahi tour à tour par les Romains, les Goths, les Sarmates, les Huns, les Slaves, les Tatares et les Turcs.

Résumons en peu de mots l'histoire des deux Principautés, sur lesquelles l'ambition moscovite tente avec succès, chaque année, quelque nouvel empiètement. Vaincu par le Sultan Bajazet en 1391, le Voïvode Valaque Mirtza se soumit à un tribut annuel de trois mille piastres. Un soulèvemet éclata en 1460 et fut réprimé par Mahomed II. Le traité qui fut conclu en cette circonstance est digne d'attention, parce qu'il énumère les droits laissés à la Valachie. Par cet acte la Sublime Porte imposait à cette province un tribut de dix mille ducats, mais elle lui promettait défense et protection contre tous ses ennemis; elle s'engageait à ne point s'immiscer dans l'administration locale, et reconnaissait aux boyards et aux évêques le droit d'élire le Voïvode, et aux Voïvodes le droit de faire la guerre et la paix, enfin les privilèges de la religion étaient garantis par la prohibition de construire aucune mosquée sur le sol valaque. En 1536, la Moldavie s'engagea envers la Porte à des redevances à titre de présents. Par la suite, les traités des Valaques faits avec les Turcs furent rendus communs aux Moldaves et la position des deux pays devint identique. Le siècle suivant est rempli par les guerres de l'Allemagne contre la Turquie. Les Sultans, au mépris des traités, hérissèrent de forteresses les bords du Danube. Le brave Voïvode Michel, qui voulut rendre la liberté à sa patrie, mourut assassiné, en 1602, par un émissaire autrichien. Les Principautés, trompées ainsi dans leurs espérances par le machiavélisme de l'Autriche, se laissèrent facilement prendre au piège que leur tendit la Russie dans les premières années du siècle dernier. Cependant le Prince de Valachie Brancovano, par une sorte de pressentiment des funestes effets du protectorat de la Russie, refusa de s'allier au Czar en 1714, et paya de sa tête ce refus; dès que la paix fut conclue, la Cour de Moscou usa de toute son influence auprès du Divan pour faire périr de mort violente Brancovano; elle contribua plus tard à faire nommer et destituer plusieurs Princes de la Valachie et de la Moldavie. Sa politique consista à provoquer

par ses agents à Constantinople l'ambition de la Porte contre l'indépendance de ces provinces, pour intervenir ensuite en leur faveur.

De 1714 à 1775, la Valachie épuisa la mesure des maux que peut souffrir un peuple. Des Grecs Phanariotes, secondés par la Russie, achetaient du Divan le titre de Hospodar et cette dignité leur conférait l'impunité du pillage. La corruption, la vénalité, la crainte, étaient les seuls ressorts de leur gouvernement. Vers la fin du dix-huitième siècle, l'Impératrice Catherine, qui dans son orgueilleuse promenade à travers ses états, passait sous des arcs de triomphe, où se lisaient ces mots: „C'est ici le chemin de Byzance", souleva les populations valaques contre la Puissance ottomane, et reçut de la Valachie des secours en vivres et en hommes. Le traité de Kaïnardji, signé le 21 juillet 1774, termina la guerre entre la Porte et la Rusie. L'article 16 de ce traité stipule la restitution des deux Principautés à la Porte ottomane, une amnistie pour les Valaques compromis et divers concessions à l'avantage du clergé. Enfin la Turquie permit au gouvernement russe d'établir des Consuls en Moldavie et en Valachie, et aux Ministres russes accrédités à Constantinople de lui faire des représentations en faveur de ces deux pays. La Russie se posa dès lors en protectrice officielle de ces deux peuples qui, de leur côté, voyant dans cette alliance un contre-poids à la tyrannie musulmane, se fièrent sans réserve à des promesses intéressées. La guerre se ralluma en 1787; les Principautés furent forcées de recevoir leurs dangereux protecteurs et, à la paix de Jassy, en 1792, elles obtinrent d'eux quelques avantages en échange du bon accueil qu'elles leurs avaient fait. L'acte de Bucharest du 28 mai 1812 étendit jusqu'au Pruth les frontières de la Russie, qui se trouva maîtresse d'une partie de la Moldavie et à portée d'agir sur le reste.

Ces divers traités consacrent, au profit de la Russie, une double abdication; celle de la suzeraineté ottomane et celle de l'indépendance valaque. Une des clauses porte que les Princes ne pourront pas être déposés avant un terme de sept ans à moins d'un délit grave, discuté préalablement par la Porte avec le Ministre de Russie; une autre que les Hospodars seront tenus d'avoir égard aux observations et aux représentations du Consul moscovite; une troisième que les Princes ne seront plus choisis parmi les indigènes, mais exclusivement dans quatre familles Phanariotes. En 1821, les émissaires russes s'efforcèrent

No. 711. 1848 Iulie 3.

d'entraîner les Valaques dans l'insurrection des Hellènes; Théodore Vladimiresco se proclama Prince de Valachie et prit les armes pour soustraire son pays à l'influence russe et reconquérir les droits réservés dans le traité de 1460. Aussi fut-il exécuté par les ordres du Général russe Ypsilanti. Enfin, en 1827, les Russes entrèrent en Moldavie et Valachie comme des libérateurs.

„Moldaves et Valaques! disait dans sa proclamation le Feld-maréchal Wittgenstein, les légions du monarque protecteur de vos destinées franchissant les limites de votre terre natale, apportent toutes les garanties de l'ordre et d'une parfaite sécurité."

Dans le traité d'Akerman (1826), la Russie, tout en maintenant le droit de censure pour ses Consuls, se vit obligée de reconnaître aux Moldo-Valaques le droit de se donner des Princes indigènes, droit que la Porte leur avait restitué par un hatti-shérif après les troubles de 1821; et pour se créer un moyen d'intervention dans leurs affaires intérieures, stipula qu'ils feraient des règlements sur plusieures branches de l'administration. C'est pendant l'occupation des Principautés que le Gouvernement russe réunit à Bucharest en 1828 et 1829 un comité chargé de préparer sous la présidence du Consul de la Russie, la charte qui régit actuellement la Moldo-Valachie. Le travail fut envoyé à Saint-Pétersbourg. Là, le Consul impérial, assisté de deux commissaires, fit les modifications qu'il jugea convenables et arrêta la rédaction définitive qui dut être adoptée par les Assemblés moldo-valaques. Le traité du 29 janvier 1834 ratifie cet acte, moyennant un tribut annuel de cinq millions de ducats. Ces Règlements Organiques changent le mode de la représentation nationale et de l'élection des Princes, violent les anciens privilèges et consacrent l'intrusion des Cours de Pétersbourg et de Constantinople, qui commencèrent par nommer directement les Hospodars Ghika et Stourdza.

Le traité d'Andrinople (1829) et la Constitution nouvelle ont assuré la prépondérance de la Russie dans les Principautés. Des lois contraires aux droits du pays ont été imposées, des taxes ont été levées sur un ordre venu de Pétersbourg. Avec la seule autorisation de la Russie, le Prince Bibesco a pris dans la caisse de réserve cent mille ducats. En 1837, M. de Bouttenieff fit insérer dans le Réglement une clause qui portait qu'aucune loi nouvelle ne pourrait être faite sans le consentement préalable de la Cour suzeraine et de la Cour protectrice. La Chambre valaque refusa de l'admettre. Un firman du Grand Seigneur brisa cette ré-

sistance. Un firman condamna les députés à l'exil; un autre avait destitué le Prince Aleko Ghika, après quelques années de règne, malgré la disposition contraire du Règlement et des traités. C'est aussi en vertu d'un firman que l'Assemblée générale fut close et resta deux années sans convocation Ces ordres venus de Saint-Pétersbourg, par la route de Constantinople, n'étaient que des ukases déguisés en firmans. Nous ne rappellerons pas les nombreuses atteintes que la Russie a portées, dans ces dernières années, à l'indépendance des Provinces Danubiennes. Le traité d'Unkiar-Skelessi, du 8 juillet 1833, lui ouvre, par l'art. 3, l'entrée de ce pays. Cet article porte que, dans le cas où la Turquie, pour maintenir son indépendance réclamerait l'assistance navale et militaire de la Russie, cette dernière Puissance tiendrait à la disposition du Grand Seigneur des forces de terre et de mer. Or la Chancellerie de Pétersbourg trouvera toujours le moyen de se faire demander ce que son intérêt lui prescrira d'accorder. C'est au nom de l'intégrité de l'Empire ottoman qu'elle violera l'intégrité du territoire Moldo-Valaque. L'abus du protectorat est la forme sous laquelle depuis longtemps elle est accoutumée à déguiser son ambition.

No. 711.
1848
Iulie 3.

Raportul No. 4.703 al Administrațiunii de Prahova către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěrii-Românescĭ.

No. 712.
1848
Iulie 4.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție

Domnule Ministru din Lăuntru.

Deși până la 28 ale încetatuluĭ Iunie, aicĭ în cetatea Ploescilor, popolul se aflà în cea maĭ mare liniște și înscrierea la gvardia națională se urmà, dar scirile particulare că Guvernul provisoriŭ ar fi părăsit capitala Bucurescĭ, din pricina năvăliriĭ Rușilor, carĭ ar fi și călcat pămîntul Românieĭ, a îngrijat de odată pe toțĭ concetățeniĭ, apoĭ și oare-carĭ vrășmașĭ aĭ Constituțieĭ, înfricoșând pe toțĭ sub-înscrișiĭ la gvardie, că vor cădé în marĭ rĕspunderĭ și nenorocirĭ,aŭ și cerut a desființà listele gvardieĭ. Încunosciințându-mi-se însă aceste, și deșì însumĭ sciam depărtarea Guvernuluĭ, dar fiind-că nu o cunosceam ofițial, și nicĭ de cum credeam venirea armateĭ rusescĭ, am socotit de datorie-mĭ, nu numaĭ de a nu părăsì postul, dar încă de a sprijini curajul popoluluĭ, și a-l liniști despre cele de carĭ el se temeà. Luând stindardul și eșind

No. 712. 1848 Iulie 4.

în piață, am chemat popolul sub dînsul și în mijlocul tuturor le-am vorbit și m'aŭ ascultat întrerupêndu-mĕ numaĭ cu strigările: Să trăească Constituția, să trăească patria liberă! Entusiasmul erà mare și sublim, înscrierea la gvardia națională se făceà pe întrecere; și pe la 11 ceasurĭ noaptea fuĭ purtat în triumf pe brațele popoluluĭ până la residență, în mijlocul celor maĭ sgomotoase aclamațiĭ, conservându-se tot de odată și cea maĭ desăvîrșită bună rînduează. A doua ḑi, 29, s'a urmat înscrierea la gvardia națională tot asemenea, stând sub-însemnatul în mijlocul popoluluĭ și chemându-l sub stindardul național, cu toate tristele nuvele ce ni le aduceaŭ persoanele fugare din Capitală, ce treceaŭ pe aicĭ. Seara însă, după ce s'a întunecat, și fiind-că sosirea curieruluĭ întârḑiase cu câte-và ceasurĭ, iar tristele nuvele nu încetaŭ, începù iarășĭ popolul a se descurajà, și deși am luat sciință de la maĭ mulțĭ din concetățenĭ, că de către cine-và din eĭ s'ar urzì ce-và silniciĭ asupră-mĭ, și deși prieteniĭ mĕ îndemnaŭ a mĕ depărtà, totușĭ am stat neclintit la residența Administrațieĭ, lăsându-mĕ cu totul în încrederea popoluluĭ, a gvardeĭ naționale și a prietenilor, în mijlocul cărora am rĕmas în toată siguranța până la mieḑul nopțiĭ din 29, când a sosit curierul cu fatalele ordine ale Căimăcămieĭ, nuvelă care strivì pe buniĭ concetățenĭ aĭ acesteĭ cetățĭ; toțĭ rĕmaseră pălițĭ ca de moarte. A doua ḑi, 30 Iunie, toată cetatea fu tristă și tăcută, afară numaĭ de vre-o câțĭ-và, dar foarte puținĭ la numĕr, carĭ se bucuraŭ de retornarea tiranieĭ și insultaŭ durerea prietenilor libertățiĭ și insemnele eĭ. Am petrecut și această ḑi în siguranță la residența Administrațieĭ, și până la 1 Iulie, când spre seară sosì proclamația Pr. Sf. P. Mitropolitul, însoțită cu ordinul Ministeruluĭ din Lăuntru No. 3.706, încunoscințătoare despre reînființarea Guvernuluĭ provisoriŭ și restatornicirea Constituțieĭ prin voința popoluluĭ. Îndată atuncĭ am și desființat orĭ-ce hârtie primită de la Căimăcămie și cele-lalte autorităţĭ și, prin ordinele din noŭ slobodite, aŭ reintrat în foncție toțĭ sub-administratoriĭ orînduițĭ de maĭ nainte de sub-semnatul, luând fie-care povățuirile cuvenite de a lucrà în duhul Constituțieĭ și actelor slobodite de la 11 și până la 28 Iunie. Iară pe de alta, eșind însumĭ cu stindardele libertățiĭ în piața cetățiĭ și cetind în auḑul concetățenilor proclamația alăturată pe lângă maĭ sus numerarisitul decret, m'aŭ și înconjurat într'un minut toțĭ fruntașiĭ concetățenĭ dimpreună cu un însemnat numĕr din popol cu salutare de: „ura, să trăească Constituția, să trăească patria liberă,“ petrecênd cu toțiĭ

stindardul națieĭ prin maĭ multe ulițe ale cetățiĭ cu strigărĭ veselitoare, până iarășĭ ne-am înturnat la residența Administrațieĭ. A doua ḑi, la 2 ale următoruluĭ, s'a serbat restatornicirea Constituțieĭ cu Te-Deum la toate bisericile cetățiĭ, aflându-se de față și toțĭ enoriașiĭ mahalalelor. Nemărginita dar bucurie a poporuluĭ, cetățenĭ din Ploescĭ, și entusiasmul ce aŭ arătat chiar în ceasurile critice despre ceea ce se înfioraŭ, fără a se abate din buna orînduealǎ, ci din amorul libertățiĭ, sub-însemnatul nu lipsesce a face cunoscut onoratuluĭ Minister.

No. 712. 1848 Iulie 4.

Salutare și frăție.

No. 4.703. Administratorul jud. Prahova, I. D. Negulicĭ.

I. N. Rătescu.

Proclamațiunea No. 167 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Româneseĭ.

No. 713. 1848 Iulie 4.

(Foae vol. Col. Generaluluĭ Pencovicĭ.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fraților locuitorĭ aĭ Capitaleĭ!

Întîmplările din 30 Iunie sînt frumoase ca revoluția din 11. Româniĭ s'aŭ arătat vrednicĭ de libertate, nesuferind o ḑi măcar despotismul ce reînviase. Istoria va păstrà pomenirea acestor ḑile, și generația viitoare va profità cu recunoscință de drepturile ce ațĭ câștigat. Dar, fraților, cu cât fapta e maĭ măreață, atât abusul o înegresce maĭ cu lesnire, cu cât ea merită a trage privirea lumiĭ și aprobația națiilor libere, atât micile răsbunărĭ și proastele patimi sînt maĭ vrednice de dînsa. În acea ḑi a redobândiriĭ drepturilor, ce erà să le perdem iarășĭ prin intrigile vrăjmașilor noștri, o parte din norod, amăgițĭ negreșit iarășĭ din intrigile lor, și de câțĭ-và oamenĭ fără pricepere, pentru carĭ cuvîntul libertate va să ḑică neorînduaelă și nesupunere la legĭ, o parte de norod, ḑicem, năvălind la casele unor particularĭ, aŭ adus spaima și groaza în locuința lor, aŭ sdrobit tot ce le-a eșit înainte și aŭ făcut pe voitoriĭ de rěŭ să găsească prilej a ḑice, că Româniĭ nu sînt pregătițĭ pentru instituțiĭ libere. Noĭ credem că uniĭ din aceĭ oamenĭ ce aŭ suferit pot fi vinovațĭ în trecutul lor, îĭ credem vinovațĭ, de vreme ce aŭ tras asupră-le ura publică. Dar cea maĭ mare pedeapsă

No. 713. 1848 Iulie 4.

pentru ceĭ rěĭ e neputinţa de a maĭ face rěŭ ; dar dreptul de a pedepsì crimele este păstrat legilor, este încredinţat Guvernuluĭ ce le execută; şi când acest Guvern este ales de popol, este luat din sînul sěŭ, a nesocotì cine-và legile şi a paralisà puterea Guvernuluĭ va să ḑică a păcătuì în protiva naţieĭ.

Guvernul provisoriŭ învită dar pe popolul Român la moderaţie şi blândeţe. El protestează dimpreună cu toţĭ Românii binecugetătorĭ, în potriva orĭ-căruĭ act de asemenea natură, şi se socotesce dator a declarà că va întrebuinţà toată puterea ce i s'a încreḑut de popol, ca să înfrîneze asemenea urmărĭ, ce nu ar face decât a pătà gloria revoluţieĭ şi onoarea naţieĭ române.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; I. Eliad, I. Câmpineanu, N. Bălcescu, N. Minco.

No. 167.

No. 714. 1848 Iulie 4.

Scrisoarea de acreditare a delegaţilor Gorjenĭ către Guvernul provisoriŭ.

(Orig. Acad.)

Subt-iscăliţiĭ, încredinţaţĭ pe douĕ temeiurĭ sfinte, aŭ mulţumirea şi nădejdea ce trebue s'o avem către Dumneḑeŭ şi al doilea supunerea către orĭ-ce stăpânire puternică de a statornicì binele şi folosul obştesc, chezăşuim şi tragem de povaţă scriptura sfinteĭ Evangheliĭ că făcĕtoriĭ de pace fiiĭ luĭ Dumneḑeŭ sînt.

Împrejurările vremiĭ critice de astăḑĭ, pe lângă toată ţeara supusă şi locuitoriĭ judeţuluĭ nostru fraţĭ cu noĭ de o potrivă la o rătăcire, în cât nu sciŭ de ce se tem, şi din ḑi în ḑi odihna lor şi a noastră ajunse o spaimă ce n'are început şi sfîrşit, păgubitoare şi de negoţ şi de orĭ-ce muncă, care ţine vieaţa omeniriĭ.

Subt-iscăliţiĭ am chibzuit un sfat de obşte şi am trimis doĭ bărbaţĭ din sînul nostru la Bucurescĭ, pe d. D. Radu Roset, Cârmuitorul judeţuluĭ, şi pe d. Zamfir Broşteanu, Presidentul maghistratuluĭ acestuĭ oraş, cetăţeniĭ noştri, cu misiune a se înfăţişà către Guvernul provisoriŭ ce s'a declarat în toată ţeara şi a cere temeiurĭ de toate prinţipurile manifestate, potrivit cu desluşirile ce a obştit, în urma cărora, încredinţându-se de orĭ-ce resultat, să ne aducă adevĕrata cunoscinţă, spre a puté şi obştea acestuĭ judeţ a luà parte în datoriile ce se vor cunoasce de statornic folos obştesc. Până atuncĭ însă obştea cheamă întru ajutorul şi apĕrarea eĭ o îngrijire de oamenĭ credincioşĭ a nu se vătĕmà liniştea ora-

șuluĭ, din care apoĭ, maĭ cu seamă, și a județuluĭ întreg. Una sută Sîrbĭ, saŭ cât va fi numĕrul, ceĭ ce aŭ fost lucrătorĭ la mânăstirea Tismeneĭ, se vor aduce acì, în oraș, cu plată de simbrie, pre cât îĭ vom puté tocmì, și li se vor da arme la ceĭ ce nu vor avé, orînduind asupra lor căpetenie de comandir pe d. Costache Vulpescu, credinciosul pămîntean, a fi între dînșiĭ nepristan, spre paza și liniștea orașuluĭ, până se vor întoarce de la Bucurescĭ însărcinațiĭ din partea obșteĭ, și dacă leafa acestora nu va primì-o stăpânirea din fondurile Visterieĭ, vom plătì-o noĭ, orășeniĭ și județeniĭ Gorjenĭ, câtă vreme vor fi întrebuințațĭ, avênd de datorie a le da și hrana trebuincioasă.

No. 714. 1848. Iulie 4.

C. Roșianu, R. D. Roset, I. Economu, ..., Constadin Săvoiu, Ioan Ș......, Nic. Medelniceru, Ior. Bibescu, C. Vulpescu, ..., Z. Broșteanu, C. M.....

Articol din „Le Siècle." 1848. 16. VII.

No. 715. 1848 Iulie 4.

Révolution de la Moldo-Valachie.

Bibesco a été obligé d'abdiquer et de prendre la fuite; un Gouvernement provisoire exerce à Bucharest les prérogatives dévolues au Hospodar; le bruit est accrédité à Presbourg, dit une lettre de Vienne, que Stourdza, Hospodar de Moldavie, a été décapité par l'ordre d'un tribunal national, pour avoir entretenu des relations secrètes avec la Russie. Ce dernier fait est au moins douteux, mais le premier est certain, et il suffit, aux termes des traités, pour motiver l'entrée d'une armée russe dans les Principautés. Or les Valaques ne pouvant ignorer la teneur de ces traités, il est évident qu'ils ont agi dans la conviction que le Czar interviendrait avec ou sans prétexte plausible et qu'il fallait se hâter de proclamer la révolution, afin que l'étranger en entrant trouvât devant lui la résistance organisée. Il est difficile, à la distance où nous sommes, vu l'absence de renseignements positifs, d'apprécier les chances de succès des Roumains. Nous inclinons toutefois à croire que le parti qu'ont pris les Valaques de prévenir les Russes est après tout le plus sûr. La Roumanie, qui comprend la Moldo-Valachie, la Bucovine, la Transylvanie et une partie au moins de la Bessarabie, compte huit millions d'habitants. S'ils sont résolus à opposer une sérieuse résistance, ce sera pour la Russie une longue et grande affaire dans laquelle l'Allemagne et la Hongrie auront le temps d'intervenir.

No. 715.
1848
Iulie 4.

La question est de savoir si les Valaques seront en mesure de résister au premier choc.

La Valachie compte environ 2 millions 500 mille habitants. C'est autant que la Hollande; c'est un million de plus que le Danemark, qui vient de montrer ce que peut un petit peuple brave et bien organisé contre une grande puissance. Mais la Valachie ne compte que dix mille hommes de troupes de ligne, et sept à huit mille gendarmes disséminés sur la surface du pays. Si peu nombreuse qu'elle soit, l'armée régulière pourrait servir de noyau et de moyen d'organisation pour une levée en masse. Le peuple est-il disposé à cette levée? Les jeunes gens élevés à Paris, et qui viennent de proclamer dans leur pays les principes du droit public français, ne sont-ils pas trop en avant du gros de la nation? Les Valaques sont d'origine romaine, comme tous les habitants de cette partie du Bas-Danube, à laquelle on donne justement le nom de Roumanie. Ils descendent des colonies fondées par Trajan. Mais la religion les rapproche des Russes. On peut prouver historiquement que l'église Moldo-Valaque fut indépendante et que la prétention du Czar de la ranger sous sa papauté constitua une usurpation. Les peuples se soucient peu de ces sortes de démonstrations et il est à craindre que les Moldo-Valaques, se souvenant que la Russie est intervenue pour garantir leur religion contre les violences de l'Islamisme, ils ne voient pas d'abord dans le Czar un conquérant qui doit être à tout prix repoussé.

Loin de nous toutefois la pensée de décourager les Valaques et en général toute cette forte race roumane qui vit au bord du Danube. Les idées survivent à la perte des batailles et nous sommes convaincus, que les principes proclamés à Bucharest vivront, dussent les hommes généreux qui les professent être tous moissonés par le sabre russe. Ce que nous devons dire, c'est que les Roumains ne peuvent arriver à l'indépendance qu'avec le concours de l'Allemagne, de la Hongrie et de la France. Leur indépendance est le premier terme du problème posé par l'établissement des Turcs en Europe; problème dans lequel toutes les Puissances sont engagées et l'Allemagne entre autres plus qu'elle ne semble le croire. A la Roumanie, comme à la Pologne, qui nous tient encore de plus près au cœur, nous ne pouvons, pour le moment, offrir que des vœux. Pour leur porter l'appui de nos armes, il faudrait traverser l'Allemagne et réveiller des passions,

dont la liberté générale aurait trop à souffrir. La France est prête à aider l'Allemagne à reparer toutes les injustices commises par l'ambitieux moscovite et celles des Princes allemands ; elle est prête à réintégrer toutes les nationalités violées; c'est maintenant aux Allemands à mesurer l'étendue de leurs devoirs envers les peuples opprimés, dont ils nous séparent par une masse de 40 millions d'hommes.

No. 715. 1848. Iulie 4.

Proclamațiunea Generaluluĭ Tell asupra organisăriĭ gardeĭ naționale.

(Foac vol. Acad.)

No. 716. 1848 Iulie.

Fraților cetățenĭ!

Garda națională, care este garanția cea maĭ tare a mănțineriĭ Constituțieĭ noastre, până acum a mers foarte slab în formarea eĭ.

Sînteți chemațĭ, fraților concetățenĭ, a vĕ pătrunde de sfînta misie a dumnea-voastră, de marea importență a acesteĭ întocmirĭ și s'alergațĭ toțĭ cu toată inima a vĕ înscrie în rîndurile acesteĭ gardiĭ, ce vĕ asigură viețile, averile și onoarea d-voastră, ce va fi o manifestație a naționalitățiĭ noastre, și va face onoare Capitaleĭ.

Câte-và nenorocite întîmplărĭ aŭ putut să vĕ arăte de ce mare importență este garda națională.

Ea a apĕrat libertatea noastră de câte orĭ a fost amerințată; ea face puterea și ea poate să ne asigureze în toată vremea acele articole pe carĭ am jurat în Câmpul Libertățiĭ.

Spre acest sfîrșit, s'a alcătuit o comisie centrală de nouĕ membri, carĭ vor înscrie în registrele generale toțĭ gardiștiĭ din Capitală, și alte cincĭ comisiĭ, carĭ vor stărui, fie-care în despărțirea sa, a înscrie cât maĭ în grab în gardie pe toțĭ cetățeniĭ locuitorĭ în Capitală, de la vîrsta de douĕ-ḍecĭ anĭ și până la cincĭḍecĭ. Aceste comisiĭ ale văpselilor vor presentà încă și liste de candidațĭ de ofițerĭ gardiștĭ de toate gradele.

Alegerile de comandirĭ de toate gradele și ofițerĭ aĭ gardeĭ se vor face peste puține ḍile.

De aceea vi se face cunoscut tutulor, fraților concetățenĭ, că comandiriĭ gardieĭ și ofițeriĭ se vor alege numaĭ de aceia ce vor fi înscrișĭ în registre.

No. 716. 1848 Iulie.

Membriĭ Comisieĭ Centrale:

D. Gheorghe Galţ, Alecu Chirilov, Gligore Vlădoianu, Nicolae Savopolu, Grigore Arghiropolu, Grigore Filitis, Alexandru Golescu, Adolf Spor.

Membriĭ Comisiilor:

Văpseaua roşie.

D. Vasile Dancovicĭ, Ghiţă Eliad, Ghiţă Pascale.

Văpseaua verde.

D. Costache Aristia, M. Mavromati, Al. Orĕscu.

Văpseaua albastră.

D. Teodoridi Avocatu, N. Năcescu, Ioan Poenaru.

Văpseaua neagră.

D. Gligore Ipătescu, Dimitrie Orghidan, Pascale Savopolu.

Văpseaua galbenă.

D. Nicolae Ipătescu, D. Ciutinu, Radu Costandin Golescu.

Toţĭ d. membriĭ aĭ Comisiilor sînt învitaţĭ a intrà numaĭ decât în lucrarea dumnea-lor.

Comisia centrală se va adunà la Statul-major al gardeĭ, iar cele-lalte la comisiile de văpselĭ.

Lucrarea va fi pe toată ḑiua de la 10 ceasurĭ dimineaţa până la 2 după amiaḑĭ.

Provisoriul Şef al gardeĭ naţionale, General Tell.

No. 717. 1848 Iulie 5.

Ordinul No. 3.755 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Poliţia din Capitală.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 289.)

La Poliţie.

Din porunca d. Ministruluĭ celor din Lăuntru, eştĭ poftit a trimite acum îndată prin aducĕtorul la acest Minister un paşport pe numele d. Costache Anghelescu, pentru mergerea sa în Moldavia cu însărcinările ce-ĭ sînt date de Guvernul provisoriŭ şi fără plată de taxă.

No. 3.755.

Adresa No. 3.803 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Guvernul provisoriŭ.

No. 718. 1848 Iulie 5.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Act. rev. 102. Dos. No. 3.)

Către Guvernul provisoriŭ.
Dreptate, Frăție.
Ministrul din Năuntru.

Domnul Împlinitorul Șefuluĭ gardieĭ naționale, prin raportul cu No. 1, a cerut la sub-iscălitul de a i se slobodì cincĭ sute ḑece sfanțihĭ pentru plata cheltuelilor ce s'aŭ urmat, după cum anume se vor vedé din copia ce aicĭ se alătură. Sub-iscălitul, cu onoare aducênd acestea la cunoscința aceluĭ Guvern, îl roagă ca să binevoească a scrie domnuluĭ Ministru al Finanțieĭ a slobodi d. Aristia aceștĭ banĭ.

Salutare și frăție.

Ministru din Năuntru, N. Golescu.
Șeful Secțieĭ, Steriadi.

No. 3.803.
Secț. 1. Masa 1-ĭ.

Anexă.

Dreptate, Frăție.
Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Este trebuință a se rĕspunde cheltuelile ce s'aŭ urmat și carĭ se vor însemnà din partea Canțelarieĭ gvardieĭ naționale:

	Sfanțĭ.
1. În douĕ ḑile și în douĕ nopțĭ la birjĭ pentru a întîmpinà toate greutățile câte s'aŭ cerut de la Canțelaria noastră .	50
2. Se cere de mâne încolo pentru săptămâna asta, începênd de Marțĭ, Iulie 6, câte un galben și jumătate pe ḑi pentru birjă, adică până Duminica viitoare	126
3. Leafa jumătate a Secretaruluĭ Canțelarieĭ gvardieĭ naționale, și a scriitoruluĭ pe luna asta, adică pentru Secretar sfanțĭ 40, și pentru scriitor sfanțĭ 28, carĭ fac	68
4. Banĭ dațĭ parte Protopopesculuĭ, ofițer al gvardieĭ naționale ce se află dus cu Guvernul, și parte surorilor sale carĭ aŭ rĕmas aicĭ sĕrmane și fără nicĭ un fel de ajutor.	24
De reportat . . .	268

		Sfanțĭ.
	Report . . .	268
No. 718. 1848 Iulie 5.	Idem o pereche cipicĭ, tot pomenituluĭ	7
	5. Banĭ dațĭ pentru armele acestuĭ ofițer, adică pentru o pală turcească	84
	Idem o pușcă	28
	„ o pereche pistoale	28
	6. La părintele Nichifor pentru eșarful sĕŭ.	14
	7. Steagul Șefuluĭ gvardieĭ	42
	8. Steagul ce acum este în ființă la poarta Șefuluĭ gvardieĭ.	21
	9. De astădĭ încolo, socotindu-se mâncarea de 3 gvardienĭ carĭ păzesc steagul la casa Șefuluĭ gvardieĭ naționale, câte 3 sfanțĭ pe dĭ, pentru 6 dile	18
		510

Este rugat onorabilul Guvern provisoriŭ de a pofti pe onorabila Vistierie pentru slobodirea acestor banĭ.

Șeful gvardieĭ naționale, C. Aristia.

Întocmaĭ după cea adevĕrată.

Șeful Secțieĭ, Steriadi.

No. 719. 1848 Iulie 5.

Adresa No. 3.843 și 3.844 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către C. Cerchez și I. Hristopol, vestindu-le numirea de Administratorĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

D. Costache Cerchez.

După trebuință, administrația județuluĭ Muscel se încredințează d-tale, urmând a se chemà d. Jianu, cel de acum Administrator la altă însărcinare. Sub-iscălitul dar poftesce pe d-ta să îmbrățișezĭ slujba de Administrator la numitul județ, îndeplinind-o cu toată exactitatea și bărbăția.

No. 3.843.

N. G.

3.844. Asemenea către d. Ioan Hristopol la Argeș, în locul d. Simonidi.

Adresa No. 3.845 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Administratorul de Slam-Râmnic.

No. 720.
1848
Iulie 5

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 289.)

Către Administrator. Slam-Râmniculuĭ.

Vědêndu-se de Guvernul provisoriŭ raportul d-tale No. 5.364, sub-iscălitul grăbesce a-țĭ rěspunde că d-ta în orĭ-ce imprejurare urmează să păstrezĭ în toată întregimea postul ce îțĭ este încredințat și dignitatea luĭ, fără a îngădui de a luà alt cine-vașĭ parte la lucrările atingětoare de administrația aceluĭ județ.

Cât pentru oștirile rusescĭ și otomanicescĭ sosite în pămîntul Moldoveĭ, veĭ avé d-ta cuvenita îngrijire ca, la întîmplare de a păși și în acest Prințipat, să le daĭ, după ințelegerea ce veĭ avé cu domniĭ Comandiriĭ lor, toate trebuincioasele înlesnirĭ pentru marșul, pentru îndestularea și pentru cfartiruirea lor, asemĕnat porunciĭ cu No. 3.678, grăbindu-te a încunosciință pe sub-iscălitul de numĕrul acestor oștirĭ, numele Comandirilor, ḑiua porniriĭ din Focșanĭ și în care parte a Prințipatuluĭ se îndreptează.

No. 3.845.

Decretul No. 175 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Româneseĭ.

No. 721.
1848
Iulie 5.

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. rev. 104. Dos. No. 3)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

În urmarea adresuluĭ d. Ministru din Lăuntru cu No. 3.803, arătând că d. Aristia, Îndeplinitorul Șefuluĭ gvardieĭ naționale, a cheltuit sfanțihĭ cincĭ sute ḑece, în trebuințele aceĭ gvardiĭ, cere a se face punere la cale pentru a d-luĭ despăgubire, este poftit d. Ministru Finanțieĭ a slobodi arătațiĭ banĭ în primirea pomenituluĭ d. Aristia.

No. 175.

Membriĭ Guvernuluĭ.

No. 722. 1848 Iulie 5. **Adresa No. 2 a Împlinitoruluĭ de Şef al gardeĭ naţionale C. Aristia către Guvernul provisoriŭ.**

(Orig. M. Afacerilor străine. Act. rev. 105. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăţie.
Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Gheorghe Arnăutu, unul dintre răniţiĭ în ḑiua revoluţieĭ de la 19 ale trecutuluĭ Iunie, s'a şi dat de atuncĭ în căutarea spitaluluĭ Colţeĭ, ne maĭ fiind nădejde de scăpare şĭ-a şi dat obştescul sfîrşit, şi fiind-că este sărac cu desăvîrşire, cu soţie şi copil, Onorabilul Guvern va chibzui pentru a luĭ îmmormîntare şi mângâierea familieĭ sale, meritând aceasta, cu atât maĭ mult cu cât că a slujit şi în oştire anĭ şeapte.

Pentru Şeful gardeĭ naţionale, C. Aristia.

No. 2.

(Resoluţie:) D. Ministru Instrucţieĭ publice şi al Credinţeĭ va ordonà a se da în primirea soţieĭ luĭ Gheorghe Arnăutu cincĭ-spre-ḑece #, spre îmmormîntarea luĭ, ca unul ce s'a rănit şi murit pentru patrie. I se va face potrivit cu acest merit şi cuviincioasa ţeremonie. Iar soţieĭ şi copiilor luĭ le va arătà d. Ministru, că vor fi mângâiaţĭ cu pensie, adoptându-se de patrie ceĭ din urmă, ca şi aceia aĭ cărora părinţĭ aŭ încetat din vieaţă ca şi acesta.

C. A. Creţulescu.

No. 723. 1848 Iulie 5. **Desbaterile din Adunarea naţională francesă asupra cestiuniĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ.**

(Journal des Débats. 1848. 18. VII.)

Présidence de M. Corbon, Vice-Président.

M. le Président: Le citoyen Lherbette a la parole.

M. Lherbette: Citoyens, avant que l'Assemblée commence son ordre du jour, je lui demanderais la permission d'adresser à M. le Ministre des Affaires étrangères non pas une interpellation, le mot serait trop solennel, mais une question que j'ai eu l'honneur de lui annoncer, sur un point très important de la politique extérieure, sur l'entrée des Russes dans les Provinces Danubiennes, sur la situation de ces provinces et sur le parti que la France aurait à prendre.

Messieurs, l'entrée des Russes dans les Provinces Moldo-Va-

laques a été annoncée déjà il y a plusieurs jours, puis démentie, puis annoncée de nouveau. En tout cas, si elle ne s'est pas réalisée, tout porte à croire qu'elle ne tardera pas à avoir lieu. Des lettres que j'ai là m'annoncent, dès le commencement du mois de juin, les préparatifs que font les Russes. Une personne, qui est à Bucharest, m'écrivait au commencement du juin:

„On m'affirme que l'Envoyé extraordinaire de la Russie, le „Général Duhamel, inspecte les casernes, les greniers d'abondance; „qu'il prend des notes exactes sur les denrées du pays, afin de „connaître les ressources dont pourrait disposer le pays en cas „d'invasion par les troupes russes. On affirme également que le „Prince régnant, qui obéit complètement à la Russie, pour con„server sa place, sera forcé par elle de défendre l'exportation du „blé, du foin, etc., sous peine de destitution."

Il faut que l'Assemblée comprenne bien c.mbien l'invasion des Provinces Danubiennes par les Russes serait dangereuse pour l'Europe centrale, comment l'entrée des Russes serait une véritable violation de territoire, que n'autorise aucun traité, que les traités prohibent même.

La Moldavie et la Valachie forment deux états indépendants et souverains, malgré les traités qu'ils ont faits avec la Porte et la Russie et malgré les traités que ces deux Puissances ont faits entre elles.

Quant à la Porte, par des traités dont les principales clauses sont rappelées dans celui d'Andrinople des 2 et 14 juillet 1829, les Provinces Moldo-Valaques s'engagent seulement à lui payer un tribut et à faire reconnaître par elle l'élection de leurs Princes; mais ces traités leur réservent formellement la plénitude de leur indépendance pour leur organisation intérieure.

Or, de tels traités, d'après tous les principes du droit des gens, peuvent nuire à la dignité d'un pays, mais ne lui enlèvent pas sa souveraineté.

A l'égard de la Russie, par des traités qui remontent à près d'un siècle, en reconnaissance des services que les Moldaves et les Valaques lui avaient rendus dans des guerres contre les Turcs, elle s'est engagée à leur garantir tous leurs droits. Or, des traités de garantie, loin d'être une aliénation d'indépendance de la part du garanti, n'imposent d'obligation qu'au garant.

D'autres traités ont eu lieu ensuite entre les Turcs et les Russes, dans lesquels ceux-ci ont stipulé le droit de protéger leurs

No. 723.
1848
Iulie 5.

coreligionnaires dans ces provinces et se sont engagés à y entrer lorsqu'ils seraient appelés par les Turcs. On peut, à cet égard, consulter surtout le traité d'Andrinopole de 1829, dont j'ai parlé et celui d'Unkiar-Skélessi de juillet 1833. Mais les Turcs, qui n'avaient pas le droit eux-mêmes d'y pénétrer, n'ont donc pas pu déléguer plus de droits qu'ils n'avaient et, en outre, le traité d'Unkiar-Skélessi de 1833 n'avait été fait que pour huit ans, et la France et l'Angleterre ont protesté contre tout renouvellement.

Voilà les droits, passons aux faits.

Des mouvements politiques ont eu lieu dans la Moldavie et dans la Valachie, pour reconquérir les anciens règlements et constitutions, et même pour y obtenir des modifications dans un sens plus libéral. Ce seraient ces mouvements qui serviraient, je ne dirai pas de motifs, mais de prétextes à l'invasion russe.

Lorsque les mouvements se sont manifestés dans ces deux provinces, les deux Hospodars, qui sont à la tête l'un de la Moldavie, Stourdza, et l'autre de la Valachie, Bibesco, Princes électifs, dans la réalité agents dévoués de la Russie, les deux Hospodars ont essayé de résister. Stourdza, par des promesses, est parvenu à amortir l'insurrection. Quant à Bibesco, en Valachie, il a été forcé tout d'abord de se mettre à la tête du mouvement; puis, comme il n'a pas inspiré de confiance, il a été expulsé ou forcé de fuir. Alors aurait eu lieu l'intervention des Russes.

Il est évident, Messieurs, que ce ne sont pas les mouvements de politique intérieure, qui pourraient être les véritables motifs de l'intervention de l'Autocrate. Il craint fort peu pour le moment les germes libéraux, au développement desquels le sol russe n'est pas encore préparé. Ce n'est là qu'un prétexte; le véritable motif, il faut le signaler, parce qu'il est de la plus haute importance pour la position de la France.

Messieurs, un grand mouvement s'opère dans la Russie, dans la Turquie, dans l'Autriche et dans les provinces voisines. Là, les nationalités actuelles se décomposent et d'anciennes nationalités tendent à se reformer. A la tête de cette grande oeuvre sont les deux provinces, la Moldavie et Valachie. Il se forme une Confédération Danubienne, composée de la Moldavie, la Valachie, la Bucovine, deux provinces, de la Bulgarie, la Servie et la Hongrie. Elle n'est pas encore réalisée, mais elle est en voie de formation. Et cette Confédération Danubienne, vous en voyez du premier coup d'oeil toute l'importance : elle sera la seule barrière possible entre la Russie méridionale et l'Europe centrale.

Or, c'est cette confédération que la Russie veut empêcher ; c'est cette barrière entre elle et l'Europe centrale qu'elle ne veut pas laisser élever. C'est pour cela qu'elle est entrée ou veut entrer dans la Moldavie et la Valachie; car une fois placée là, elle ne se bornera pas à empêcher la confédération, elle tendrait à former, au moyen du panslavisme ou du slavisme multiple, une confédération entre la Slavonie, l'Illyrie, la Dalmatie et la Croatie, provinces autrichiennes réunies à la Hongrie, mais coreligionnaires des Russes et excitées par ceux-ci et par la Cour de Vienne à combattre la puissance naissante de la Hongrie.

Si l'on permet aux Russes de s'établir dans les Provinces Moldo-Valaques, la Confédération Danubienne, rempart de l'Europe centrale, devient impossible et la Confédération, menace contre l'Europe, se réalise. De là la Russie étendra ses bras, d'un côté vers l'Adriatique, par la Dalmatie, et de l'autre côté vers le Bosphore et la Méditerranée. C'est là le but actuel de son ambition; l'occupation de Constantinople n'en est qu'un but plus éloigné; car, gouvernant réellement la Porte par un préfet qu'on nomme le Sultan, elle a presque tous les avantages de l'occupation sans en avoir les dangers et les charges.

Si je traite aujourd'hui cette question même dans l'incertitude de la réalisation de l'invasion, mais dans la certitude des desseins de la Russie, c'est que la France est en situation pour arrêter ou pour prévenir ces tentatives de l'Autocrate, c'est que la France peut puissamment aider à la formation de cette confédération des Provinces Danubiennes.

Son action est énorme dans ces provinces. Elles sont encore éblouies par l'éclat napoléonien de nos armes; elles adoptent nos principes politiques, notre langue est celle des classes influentes, celle de l'aristocratie et celle du commerce. La dernière constitution que la Valachie vient de se donner, est même rédigée en français. C'est enfin de la France surtout que ce pays tire le plus d'objets exotiques. En un mot, c'est vers la France que se tourne tous les yeux, que se dirigent toutes les espérances; elles viennent de demander à notre Gouvernement des armes et des officiers supérieurs.

Que va faire la France?

Deux autres pays ont le même intérêt que nous dans cette question, l'Autriche et l'Angleterre.

Je sais parfaitement que la politique autrichienne fait fausse

No. 723. 1848 Iulie 5.

route depuis de longues années. Je sais parfaitement que le Cabinet Metternich, séduit par l'Autocrate, et violant les intérêts premiers de son pays, a dirigé sa politique, son attention, ses efforts constants vers l'Occident, où les questions sont secondaires pour l'Autriche, et les a détournés de l'Orient, des Provinces Danubiennes, où l'appelle tout son avenir. Je le sais. Mais le moment approche où l'Autriche verra probablement naître dans son sein des hommes capables de comprendre ses véritables intérêts et incapables de les sacrifier, dignes enfin de se mettre à la tête des destinées de leur patrie.

Quant à l'Angleterre, elle a évidemment intérêt comme nous à empêcher la Russie d'aller prendre à Constantinople les clefs de la Mer Noire et de la Méditerranée; mais l'Angleterre veut, d'un autre côté, prendre à Alexandrie les clefs de l'ancienne route de l'Inde. Y aura-t-il alors lutte ou transaction entre la Russie et l'Angleterre?

Dans cet état de choses, dans ces graves conflits, la France doit sortir de l'ancienne ornière de sa position. Jusqu'à présent, notre diplomatie s'est traînée entre ces deux principes: d'un côté le principe despotique, de l'autre le principe libéral. Elle doit s'élever plus haut; qu'elle se place aujourd'hui entre ces deux autres principes, plus élevés encore: d'un côté la décomposition des nationalités actuelles et de l'autre la décomposition d'anciennes nationalités. Il faut qu'elle marque sa place dans des régénérations nationales, comme depuis longtemps elle l'a marquée glorieusement dans des régénérations de politique intérieure de tant de pays; que son gouvernement s'élève à la hauteur de cette noble, grande et utile mission.

Je pose donc ces questions à M. le Ministre des Affaires étrangères: je lui demanderai si l'entrée des Russes est un fait réalisé?

En cas de négociation, d'après tous les renseignements, qui n'ont pas pu ne pas vous parvenir, comme à nous, cette entrée n'est-elle pas du moins une éventualité extrêmement probable, extrêmement menaçante?

Que compte alors faire la France? que compte-t-elle faire vis-à-vis de la Russie envahissante? que compte-t-elle faire vis-à-vis de la Turquie, qui servirait de manteau à l'invasion? que compte-t-elle faire vis-à-vis de l'Autriche et de l'Angleterre? Croit-elle trouver dans les Gouvernements de ces deux pays appui ou obstacle?

No. 723.
1848
Iulie 5.

J'ai dû être aussi positif que possible dans mes questions; je comprendrais une certaine réserve de la part de Mr. le Ministre dans ses réponses, non pas en ce qui concernerait le système, mais en ce qui concernera des faits en cours d'exécution; je comprendrais une certaine réserve, mais j'espère qu'elle se bornera à la discrétion et n'ira pas jusqu'au silence.

Mr. le Président: La parole est au citoyen Ministre des Affaires étrangères.

Plusieurs voix: L'ordre du jour!

Mr. Bastide, Ministre des Affaires étrangères: Citoyens représentants, ainsi que l'a indiqué le citoyen Lherbette, qui descend de cette tribune, je pense que vous n'exigerez pas de moi que je le suive dans les considérations générales auxquelles il s'est livré, et non plus que je réponde aux questions qu'il a posées lui-même, tout en indiquant qu'il n'attendait pas de réponse.

Mr. Lherbette: Pas du tout! (Agitation.)

Mr. le Ministre des Affaires étrangères: Pas de réponse complète.

En effet, la plus grande incertitude règne encore au sujet des événements qui ont pu suivre à Bucharest la retraite du Hospodar et du Commissaire général de la Russie. Il serait donc impossible, quant à présent, d'apprécier ces événements. La situation des Principautés n'en appelle pas moins la plus sérieuse attention de la part du Gouvernement de la République. La Russie sera-t-elle sortie des limites que les traités, et notamment le traité d'Andrinople, assignent à son protectorat? Y aurait-il lieu de craindre des projets ultérieurs, projets fondés sur des similitudes de race et de religion? C'est ce que votre Gouvernement aura à examiner quand les faits seront mieux connus. Dès ce moment vous pouvez être certains qu'il s'environne de toutes les lumières nécessaires et qu'il ne négligera rien pour sauvegarder de ce côté, comme ailleurs, la sécurité et l'honneur de la France, les principes démocratiques que nous représentons.

Une voix: Les Russes ont-ils passé le Pruth, oui ou non?

Mr. Lherbette: Je remercie Mr. le Ministre des Affaires étrangères de la réponse qu'il a bien voulu faire. L'Assemblée comprend qu'effectivement je ne puis pas en demander davantage. (On rit.)

Le membre: Vous vous contentez de peu!

Mr. Lherbette: Messieurs, mon attention, entièrement ab-

No. 723. 1848 Iulie 5.

sorbée par la gravité de la question, ne peut motiver la cause de ces rires. L'Assemblée doit comprendre, disais-je, que, quand il s'agit de diplomatie, de politique étrangère, on peut demander compte à un Ministre, pour les affaires encore pendantes, seulement de la marche qu'il entend suivre, du système qu'il entend adopter, et non pas positivement d'actes spéciaux en cours d'exécution. Eh bien! de la réponse de Mr. le Ministre il résulte clairement que son attention est portée sur les questions que je viens de signaler; il me paraît en résulter qu'il a adopté les principes que j'ai eu l'honneur de développer.

Je crois donc avoir fait une chose utile en appelant et son attention et celle de l'Assemblée sur ces questions, si graves dans le présent et si grosses d'avenir.

Je ferais toutefois observer à Mr. le Ministre des Affaires étrangères, qui a parlé du traité d'Andrinople de 1829, que ce traité n'a pu créer, comme je l'ai dit, entre la Porte et la Russie, d'autres droits que ceux qu'elle avait elle-même; qu'enfin ces droits ne vont pas jusqu'à intervenir dans les mouvements politiques; qu'au surplus...

Mr. le Ministre des Affaires étrangères: Permettez! Je n'ai pas argumenté du traité d'Andrinople; j'ai dit seulement que nous avions à veiller sur la question de savoir si la Russie était sortie des limites du traité d'Andrinople.

Mr. Lherbette: Eh bien, pour le savoir, veuillez écouter ces expressions formelles, dont j'ai là le texte:

„Pour mieux assurer l'inviolabilité du territoire moldave et „valaque, etc.“ Et plus bas: „Le Gouvernement des deux Princi„pautés, jouissant de tous les privilèges d'une administration in„térieure indépendante, etc.“ Je m'arrête, car je n'ai pas à entamer de lutte, quand mes principes n'ont pas été contestés.

No. 724. 1848 Iulie 5.

Notiță din „Popolul Suveran“. No. 4. 1848. 5. VII.

Vinerĭ seara, d. Eliade împreună cu d. Filipescu, Ministru de Finanțe, aŭ sosit în Capitală însoțițĭ de o numeroasă guardă națională. Popolul ĭ-a primit cu aclamațiĭ de bucurie. Sunetul clopotelor a vestit orașuluĭ venirea atât de mult așteptată a acestor bărbațĭ și orășeniĭ s'aŭ reasigurat după evenimentele la carĭ Capitala a fost expusă. Se așteaptă sosirea în Capitală și a celor-l'alțĭ mădularĭ aĭ Guvernuluĭ provisoriŭ.

D. Solomon a părăsit Capitala Vinerĭ seara. Patru persoane din corpul negutătorilor îl însoțiră până la granița țăriĭ. Încă o ocasie prin care vedem întrecerea ce pune corpul negutătorilor ca să se restabileze liniștea în Capitală.

No. 724.
1848
Iulie 5.

Corespondență din Iașĭ către „Allgemeine Oesterreichische Zeitung.“ No 127. 1848. 7. VIII.

No. 725.
1848
Iulie 5.

Donaufürstenthümer.

Jassy.

Nach den neuesten Nachrichten ist nicht ein aus 4.000, sondern aus 2.500 Mann bestehendes russisches Infanterieheer, und nicht mit zwei Kanonenbatterien, sondern mit einer Batterie von 8 Kanonen hier angelangt und hat sich im Componer Lager niedergelassen, wo auch schon am 13 der Feldgottesdienst abgehalten wurde, bei welcher Gelegenheit das Militär vor dem Generalmajor Duhamel defilirte. Von der Ankunft dieser Truppen und von ihrem Zweck ist weder das Volk noch sind die Agenten der fremden Mächte, durch die Russen oder auch nur durch die moldauische Regierung benachrichtigt worden.

Nach einer Nachricht aus Husch vom 13 Juli hat eine von Berlad ausmarschirende Truppe, auf dem Wege in der Ortschaft Inpurany und in Szlobodzieb (sic!), durch die Cholera viel Mannschaft verloren. Lebensmittel sind von allen Seiten in grosser Anzahl zugetragen worden, die die moldauische Regierung nur gegen Quittung in Empfang nimmt. Die Theuerung wächst von Tag zu Tag. Die Ernte ist zwar befriedigend ausgefallen, aber es fehlt an Händen um einzusammeln; denn während von einer Seite die Cholera unter dem Volke grassirt, ist andererseits die ganze Bevölkerung mit der Transportirung der Lebensmittel und der fremden Truppen beschäftigt. Gestern Abends zwischen 6 und 7 Uhr zogen vom Balkan und Roman her grosse Heuschreckenschaaren gegen Jassy.

Corespondență din Galațĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 214. 1848. 1. VII.

No. 726.
1848
Iulie 5

Donaufürstenthümer.

Galatz.

Das türkische Lager bei Galatz ist bereits etwa 5.000 Mann stark. Die Truppen besuchen täglich die Stadt und benehmen sich

No. 726. 1848 Iulie 5

mit grosser Mannszucht, wogegen wir aus Berlad fortwährend Klagen über das Benehmen der dort gelagerten 20.000 Russen vernehem. In dortiger Gegend ist Niemand mehr seines Eigenthums sicher. Aus Jassy erhalten wir soeben die Nachricht von dem Einrücken von 4.000 M. Russen. In dem türkischen Lager bei Galatz sollen bis 15.000 Mann reguläre türkische Truppen zusammengezogen werden, und dieses Corps sonach nach Fokschan rücken. Es heisst auch dass die beiden Fürstenthümer im ganzen von 110.000 Mann d. i. 40.000 Türken und 70 000 Russen besetzt werden sollen. Wozu diese ausserordentlichen Truppenmassen? Um die Ruhe aufrecht zu erhalten, oder um Fürst Bibesko wieder auf den Thron zn setzen? Wahrlich hiezu genügten 30.000 Mann für beide Fürstenthümer. Sonderbar dass weder von dem türkischen noch von dem russischen Truppencommandanten, noch von der Landesregierung bis jetzt ein Manifest über jene Truppeneinmärsche erlassen worden ist. Die türkischen Trupen wurden in Galatz, ohne dass selbe Quarantäne hielten, ausgeschifft. Die nun factisch erfolgte Besetzung der Moldau durch russische Truppen verdient die grösste Aufmerksamkeit Europa's; insbesondere sind aber dabei Deutschland und die oesterreichischen Staaten betheiligt. Für die oesterreichische Regierung wäre gewiss jetzt der geeignetste Augenblick ihren früher in den Donaufürstenthümern gänzlich verlorenen Einfluss wiederzugevinnen. Die Walachen und Moldauer setzen ihre letzte Hoffnung auf das constitutionelle Nachbarland. Es wäre gewiss weder menschlich noch klug die Hülfesuchenden von sich zu weisen und diese, ihrer geographischen Lage nach schon so wichtigen Provinzen, ganz an die Russen verfallen und uns somit schon am Eisernen Thor die Donau entfremden zu lassen. Ich glaube dass diese Verhältnise und Vorkommnisse der Aufmerksamkeit des deutschen Parlaments sowie des oesterreichischen und des ungarischen Reichstages gewiss nicht entgehen, sondern dass vielmehr diese gesetzgebenden, dabei so nahe betheiliegten Versammlungen mit aller Energie und den ihnen zu Gebote stehenden Mitteln dahin wirken werden eine neue Schmach, eine neue Gefahr von Deutschland und von Oesterreich abzuwenden. Die Bevölkerung von Galatz verhält sich ruhig. Der Handel schlummert noch immer. Dafür hat die türkische Truppe wieder neues Leben hierher gebracht. Den Tag über lustwandeln Soldaten in der Stadt und geben den Kaffeesiedern und Tabaksverkäufern guten Gewinn. Tausende von Menschen strömen täglich des Mor-

gens und des Abends nach dem nur eine Viertelstunde ausser der Stadt befindlichen Lager und ergötzen sich an dem Exercitium der Truppen, an dem Zapfenstreich und den Abendmusiken bei dem Pascha. Die Truppen sind gut geschult, und haben eine starke und treffliche Musikbande bei sich.

No. 726. 1848 Iulie 5.

No. 727. 1848 Iulie 5.

Notiță din „Le Siècle". 1848. 17. VII.

Provinces Danubiennes.

L'invasion des Principautés par les Russes est un fait consommé. Le Ministère autrichien a reçu le 10 à midi une estafette du baron Vay, Commissaire royal en Transylvanie, qui non seulement annonce que les Russes ont franchi le Pruth, mais qu'ils marchent en avant, et que tous les riches boyards s'enfuient vers Cronstadh (Cronstadh ou Brasow est une ville de Transylvanie à 55 lieues de Bucharest et qu'il ne faut pas confondre avec Cronstad, port et forteresse russe sur le golfe de Finlande à quelques lieues de Pétersbourg).

La „Gazette d'Augsbourg" annonce que le Gouvernement provisoire de Bucharest a adressé une note aux Consuls de France, d'Autriche et de Russie pour solliciter leur intervention dans le cas où le Prince Bibesco violerait la Constitution jurée. Si le Gouvernement provisoire a commis la faute d'invoquer le secours de la Russie, il a été la dupe de Duhamel, qui ne voulait qu'un prétexte d'intervention. Mais la nouvelle donnée par la Gazette d'Augsbourg est au moins douteuse.

No. 728. 1848 Iulie 5.

Articol din „Popolul Suveran". No. 4. 1848. 5. VII.

De la 28 ale trecutuluĭ Iunie până la 1 Iulie.

Înmoiŭ pana în lacrămĭ de bucurie ca să spuiŭ lumiĭ, să spuiŭ Europeĭ, să spuĭ posterităţiĭ patriotismul, bravura şi înţelepciunea popoluluĭ Român. Fericită Românie! pămînt sacru, care aĭ făcut să rodească cuvintele luĭ Christ, popol glorios, care aĭ sciut să susţiĭ libertatea cu pace, ca să nu se împlinească voinţa celor ce slujesc rĕuluĭ, celor ce voesc a umilì şi a năpăstuì pe fiiĭ Românieĭ, bucură-te, că prin înţelepciunea ta, astădĭ, soarele iluminează libertatea pe feţele Românilor! Vino Eliade, vino isbăvitorul Românieĭ, vino şi te bucură, vino şi vedĭ că Româniĭ, fraţiĭ tĕĭ, n'aŭ

No. 728. 1848 Iulie 5.

fost surḑĭ la povețele tale, ce cu sudoare le-aĭ dat 26 de anĭ, vino de veḑĭ că popolul Român te-a înțeles, și nu s'a abătut din căile tale, a sciut, după cum aĭ voit tu, să nu câștige libertatea cu urme de sânge și siluire, și a împlântat stindardul tricolor în România prin frăție. Vino! Nația te cheamă ca să ieĭ parte la veselia eĭ!

Complotul celor ce n'aŭ curajul a privì în față libertatea a fost mare, a fost infernal.

Lunĭ seara, rĕspândiră scirĭ, prin scrisorĭ mincinoase, că Rușiĭ aŭ călcat pămîntul Românieĭ, aŭ cutezat a da scirĭ că armia rusească, cu care sîntem frațĭ în Christ, vine să ne robească, să ne prade, să ne calce religia, să ne omoare naționalitatea! Guvernul, ast-fel amerințat, ca să nu lase ca prin moartea lor să piară și causa sacră, pleacă la munțĭ, ca acolo, după vointa națieĭ, să lucreze, lăsând proclamația următoare:

(Urmează proclamațiunea Guvernuluĭ provisoriŭ de la 29 Iunie. A se vedé No. 617.)

Abia Guvernul plecă și se întocmì Căimăcămia, dând aste publicațiĭ:

(Urmează proclamațiunea Mitropolituluĭ Neofit de la 29 Iunie și aceea a Caimacamilor Băleanu și Văcărescu, tot din aceașĭ ḑi. A se vedé No. 618 și 619.)

Vaḑă tot Românul, vaḑă cugetele celor ce voiaŭ să ne omoare drepturile, vaḑă ce soarte amară se pregătià Românuluĭ!

Toțĭ sbiriĭ polițieĭ umplură ulițele, înfruntând pe popol cu aceste cuvinte: „Îmĭ voiŭ împletì biciul cu piele de Român, îmĭ voiŭ zugrăvì șeaua cu sânge de Român, ca să poată ținé maĭ bine minte Românul ce pate libertatea, când se încearcă să vie pe aicĭ“. Eată unde duce pe oamenĭ orbia și duhul de tiranie! Atuncĭ neguțătoriĭ, corp vrednic de naționalitatea română, ieaŭ inițiativa; un glas s'a ridicat și a strigat în popol: Eacă lanțurile robieĭ ne amerință, și acest glas a găsit ecoŭ în toate inimele de Român, și toțĭ șĭ-aŭ dat mâna și aŭ strigat: să umilim pe tiranĭ. Și n'aŭ avut trebuință să întrebe carĭ sînt tiraniĭ; căcĭ faptele lor purtaŭ numele lor, pentru că lumea aveà ochĭ și vedeà cugetele cu carĭ aŭ pus mânile pe cârma țĕriĭ; pentru că cel dintâiŭ lucru ce aŭ cutezat a face a fost dărîmarea sfinteĭ icoane a dreptățeĭ-frățieĭ Românilor. Glasul popoluluĭ se ridică cu energie, și tiraniĭ încep a tremurà; se ascund de fața popoluluĭ; popolul se îndeasă pe ulițe, și ulițele rĕsună de unul și acelașĭ glas, una și aceeașĭ vointă: să ni se asigure dreptatea, să ni se deà libertatea. Aleargă

No. 728. 1848 Iulie 5.

la casele Băleanuluĭ, Zosima, Căpitan Costache, și face să se simță că popolul din România nu doarme, și că are o voință, și scie să șĭ-o susție. Popol Român! dacă iubescĭ dreptatea, în numele eĭ, dă-ne voie a-țĭ face o mică observație. În rĕsbunarea ta, fiĭ dulce și nu pedepsì ast-fel pe voitoriĭ tĕĭ de rĕŭ; pedepsesce-ĭ prin dispreț, căcĭ dragostea lumiĭ nu se poate dobândì decât prin fapte bune, și când -făcĕtoriĭ de rĕŭ se pocăesc, Domnul îĭ iartă pe dînșiĭ; iar stările se pun lesne la loc. Disprețul public este moartea în toate ḑilele, și nimic nu este maĭ amar ca moartea ce vine cu încetul.

Îndată se dă proclamația următoare :

(Urmează proclamațiunea Mitropolituluĭ de la 30 Iunie, contrasemnată de Ioan Câmpineanu. A se vedé No. 636.)

Dar Românul nu erà vesel, pentru că a vĕḑut pe vrăjmașĭ călcându-ĭ religia, pentru că Românul are numaĭ o religie și numaĭ în ea se închină și îșĭ reazemă toate speranțele sale. Iarășĭ i se asigură Constituția, și dd. Solomon și Odobescu iarășĭ se înarmează, iarășĭ îndreaptă tunurile către popol. Momentele sînt critice, suspinele Românuluĭ sînt suspine scoase din fundul inimeĭ, crisa e mare, și popolul e singur, și tunurile îl amerință, căcĭ frate s'a sculat înprotiva frateluĭ sĕŭ. Într'acestea, un june nu se descurajează; iea crucea, o sărută, varsă o lacrămă de speranță și ese în popol, aleargă, încurajează, lucrează cu bărbăție, se pune în capul popoluluĭ împreună cu Mitropolitul. Este trebuință ca să-ĭ maĭ spuiŭ numele? toată lumea îl scie; fericită Românie, că aĭ ast-fel de fiĭ; fericite Brătiene, că sciĭ să-țĭ iubescĭ așà de bine patria, România!

Popolul duce pe Mitropolitul la palat; se trimite scire ca să vie Guvernul; orașul rĕmâne în voia popoluluĭ. Citiam despre popolul francec că pedepsià cu moarte pe cel ce voià să-șĭ ungă mânile din palatul Regeluĭ, și ḑiceam fericită Franță, că aĭ un așà popol! spuie toțĭ ceĭ ce aŭ fost martorĭ la furia popoluluĭ, dacă s'a atins cine-và de un fir de ață din casa cuĭ-và? Nobil popol Român! cât aĭ suferit de mult în robia ta, cu atât eștĭ maĭ vrednic prin faptele tale de libertatea ce-țĭ dobândescĭ.

Înserează și orașul este în voința popoluluĭ; nicĭ o administrație nu veghează asupra averiĭ și persoaneĭ locuitoruluĭ Bucurescian; toțĭ locuitoriĭ se înarmează, și spuie streinul, dacă Bucurescii aŭ vĕḑut o seară maĭ liniștită, dacă s'a smintit ce-và din repaosul public! Se face ḑiuă și popolul merge la Mitropolitul ca să

No. 728
1848
Iulie 5.

cee socoteală despre cugetele celor ce țin armia în picioare; se trimit deputați, și deputații n'aduc nicĭ un respuns mângâietor și soldațiĭ sînt tot armațĭ; către seară popolul perde răbdarea; pleacă toțĭ la casarmă; aŭ unul și acelașĭ cuget; nu văd decât liberarea țĕriĭ, stabilirea dreptățiĭ și frățieĭ; înconjură casarma, soldațiĭ aŭ puscile pe braț, caiĭ sînt înhămațĭ la tunurĭ, popolul se îndeasă în casarmă și arată soldaților că el nu vine înarmat. Soldațiĭ pornesc din casarmă a plecà afară din oraș, nu se scie unde și cu ce cuget. Atuncĭ un preot, un apostol d'aĭ luĭ Christ, se pune înaintea tunurilor.

— Dă-te la o parte dinaintea morțiĭ, i se dice.

— La ce să trăesc, când voĭ călcațĭ crucea, căreia mĕ închin eŭ, crucea luĭ Christ care ne dă soare și apă.

Soldațiĭ îșĭ aduc aminte că este un Dumnedeŭ, în numele căruia aŭ jurat a fi una cu popolul, se întorc la casarmă și apostolul luĭ Christ este d'asupra pe un tun; popolul se apropie de poarta casarmeĭ, dărîmă ulucile și intră înăuntru. Un pistol dat din greșeală dintre soldațĭ a înfuriat pe popol, care a început a da cu pietre în soldațĭ. Mulțumită însă românismuluĭ acestora, carĭ ținură fără a da, popolul, cunoscênd eroarea se oprì. Toțĭ așteptaŭ sosirea Mitropolituluĭ în casarmă.

Mitropolitul vine cu dd. Brătianu și Câmpineanu. Popolul se trage un pas maĭ înapoĭ și așteaptă resultatul. Soldațiĭ îngenunche și iarășĭ jură toțĭ că vor păzì interesele popoluluĭ, și popolul îĭ îmbrățișează și eartă pe ceĭ doĭ comandirĭ vinovațĭ; cere însă ca aceștĭ bărbațĭ să se tragă din serviție, pentru că nu aŭ încrederea publică, li se promite aceasta și popolul se întoarce vesel că a implântat libertatea iarășĭ în România, fără urme de sânge, și musica intonează ariĭ naționale, și veselia este universală, și Capitala pare că renasce de al doilea la rada cea argintie a luneĭ. Mulțumită negutătorilor, mulțumită cleruluĭ, popoluluĭ, mulțumită străinilor ce trăesc în Bucurescĭ, mulțumită junilor că nu s'aŭ descurajat, când inimiciĭ voiaŭ să sugrume țeara.

A doua di se publică demisiile d. Solomon și Odobescu, și totul se liniștesce..

Acum, popol român, popol brav, intră în căminul tĕŭ, îmbrățișează pe fratele și pe muma ta, și eĭ te vor binecuvînta că aĭ scăpat patria, și binecuvîntarea lor va fi pentru tine un balsam de mântuire. Veselesce-te în pace, și venirea Rușilor să nu-țĭ turbure odihna ta cea glorioasă. Rușiĭ se închină aceluiașĭ Christ ca

și noĭ, și câțĭ se închină la acelașĭ Dumnedeŭ sînt frațĭ, căcĭ așă dice Domnul. De vor veni în țeară vin ca prietenĭ; vom eși dar înaintea lor cu stălpărĭ, le vom spune păsurile și robia ce amerință țeara, le vom cere ajutorul în numele luĭ Christ, și ne vom deschide brațele că să-ĭ îmbrățișăm, și vom pune cununĭ pe capetele lor, și le vom da crucea luĭ Crist ca să o sărute, și eĭ ne vor strînge în brațe și ne vor asigurà drepturile noastre, și Dumnedeŭ îĭ va binecuvîntà, căcĭ asta este voința luĭ Dumnedeŭ, ca la nevoie frate pe frate să se ajute!

No. 728. 1848 Iulie 5.

Articol din „Gazeta de Transilvania". No. 55. 1848. 5. VI.

No. 729. 1848 Iulie 5.

Țeara-Românească și Moldova.

Masca cădû. Vîndĕtoria de patrie se dete pe față întru toată spurcata eĭ goliciune. Muscaliĭ **chemațĭ** prin subscrierile unuĭ numĕr de familiĭ aristocratice, iar maĭ vîrtos prin Guberniul moldovan, erà pe acì să calce peste Prut pe pămîntul moldavo-român, precum eĭ doriaŭ de atâția anĭ. Unele depeșĭ arată că numĕrul ostășimiĭ muscălescĭ, care ar veni spre a sugrumà libertatea română, ar fi 25 miĭ, anume 4 regimente călărime regulată, câte-và sute de cazacĭ și pedestrime; ci o scire din 20 Iunie v. de la Iașĭ vrea a ne asigurà că numĕrul Muscalilor ce vin spre asuprire nicĭ la 8 miĭ nu s'ar sui. Noĭ nu credem nicĭ aceasta, până nu ni se va adeveri contrariul. Totușĭ Mitropolitul din Bucurescĭ denumi, în locul Guberniuluĭ provisoriŭ, „locoțiĕtorĭ saŭ Caimacamĭ (pe turcesce); iar membriĭ Guberniuluĭ provisoriŭ, după ce nu putură înduplecà pe ofițerĭ ca să se tragă la munțĭ cu oștirea, în 30 Iunie, îșĭ deteră demisia și fugiră, încătrăŭ, vom aflà maĭ târdiŭ.

Și acuma să ne tragem o scurtă socoteală cu toțĭ aceia carĭ chemară pe Muscalĭ. Scim prea bine că cu d-lor ne vom înțelege foarte greŭ saŭ nicĭ de cum, pentru că unde egoismul și interesul, trufia și disprețul aristocratic, nesciința și servilismul, spiritul tiranic și lipsa patriotismuluĭ sînt predomnitoare, acolo recea calculare și cumpĕnirea sănătoasă nu prinde loc.

Pentru ce ațĭ chemat pe Muscalĭ? Ca să vĕ scape de vre-o revoluție sângeroasă? Sânge însă nu s'a vĕrsat nicăierĭ, pentru că puținele rĕsbunărĭ personale nu se pot socoti ca anarchie; libertatea, ca toate în lume, se nasce între oareșĭ-care durerĭ.

Însă „hoțiĭ," cum numirățĭ d-v. pe oameniĭ revoluțieĭ, vor a

No. 729. 1848 Iulie 5.

vĕ luà moșiile, vor comunismul! Hule și clevete sînt acestea. Este osebire cât cerul de pămînt între comunismul, care ḍice: „Împarțĭ cu mine tot cât aĭ, nicĭ să cutezĭ a maĭ câștigà pe venitoriŭ unul maĭ mult decât altul," și iarășĭ între țĕranul d-v. care, după ce zăcù sute de anĭ în dispreț, maltratat maĭ amar ca vitele, vĕ roagă: „Nu ne maĭ luațĭ ceea ce nu e al vostru." D-v însă rĕspundețĭ: „Pămîntul e al nostru, noĭ l-am dat țĕranilor." Ferească D-ḍeŭ; maĭ întâiŭ aŭ fost țĕraniĭ, apoĭ boeriĭ și toțĭ veneticĭĭ; maĭ întâiŭ poporul, apoĭ despoietoriĭ luĭ; aceștia daŭ țĕranuluĭ din pămîntul răpit odinioară (înainte cu veacurĭ) tot de la el, atuncĭ când se puseră tiraniĭ în capul luĭ. Ci noĭ proprietariĭ de astăḍĭ stăpânim de bon foi moșiile noastre. Așà este; noĭ nu sîntem de vină, dacă străbuniĭ noștri aŭ răpit și aŭ despuiat; însă tocmaĭ pentru aceasta noua Constituție vĕ promite despăgubire. D-v. în loc de a o luà la fugă de rușine în țĕrĭ străine, aveațĭ patriotica datorință—dacă o maĭ simțițĭ — a sta pe loc, a mijloci cât maĭ curînd o Adunare generală, a vĕ consultà frățesce cum fac toate popoarele, a cercetà toate isvoarele din carĭ să vĕ despăgubițĭ, iar nu a vĕ vinde patria pentru interesul privat. Și ce? maĭ sînteți d-v. atât de rătăcițĭ, ca să credețĭ că Muscalul e în stare a vĕ scăpà de ceea ce erà să pățițĭ, de ceea ce păți aristocrația Ungarieĭ și a Transilvanieĭ, de perderea clăceĭ, iobăgieĭ și a dijmeĭ? Nu Muscalul, nicĭ D-ḍeŭ nu vĕ maĭ scapă de aceasta. Ținețĭ minte prea bine cuvintele acestea. Noĭ vĕ poftim din inimă, ca D-ḍeŭ să vĕ scape de maĭ rĕŭ. Facețĭ orĭ-ce, închinați-vĕ Muscalilor cu totul, și scris este că de ceea ce încunjurațĭ nu vețĭ maĭ scăpà. Însă toate la timpul lor, cum cere legea natureĭ, pe care mânia și trufia d-v. nu o va puté schimbà.

Și ce ațĭ maĭ făcut d-v. cu chemarea Muscalilor? Voițĭ a pune temeiul unuĭ răsboiŭ european, al căruĭ cont îl vețĭ plătì tot d-v. maĭ scump ca toate popoarele, iar până atuncĭ încă pace nu vețĭ avé, chiar între d-v., ci vĕ vețĭ sfâșià cumplit uniĭ pe alțiĭ. Și rușinea de fugarĭ, și pata de vînḍĕtorĭ cu ce o vețĭ spĕlà de pe numele d-v.? Până când să maĭ rîḍă Europa de purtarea d-v.? Până când solul rusesc în Viena să maĭ ḍică: „Aceĭ oamenĭ (boeriĭ moldavo-românĭ) nu sînt vrednicĭ să maĭ perḍĭ cuvinte pentru eĭ?" (1).

---

(1) D. Medem o ḍisese către solul englesesc.

„Jurămîntul". Articol de A. Zane din „Popolul Suveran" No. 4. 1848. 5. VII.

No. 730. 1848 Iulie 5.

Jurămîntul.

Ceĭ ce aŭ cetit decretul oligarchic din 29 Iunie, în care apostoliĭ și martiriĭ revoluțieĭ noastre aŭ fost infam pătațĭ cu numele de rebeliștĭ, aŭ credut că nația română se află în acea di în Tartar; căcĭ chiar cel maĭ de credință credut credincios, ce a jurat pe Câmpul Libertățiĭ în numele unuĭ Dumnedeŭ, în care credem că crede, față cu sfîntul Dimitrie, cu Româniĭ creștinĭ și concetățeniĭ de alte religiĭ, că va ținé acea Constituție și o va apĕrà până și cu a sa vieață, chiar el, în acea di de durere, uită tot, se înfrățesce cu fiiĭ păcatuluĭ, tăgăduesce jurămîntul și-l tăgăduesce sub a sa singură subscripție, numind tot de odată rebeliștĭ pe fiiĭ adevĕruluĭ, al cărora se fălià până erĭ a fi coleg.

Recunoscință nemărginită imprudenteĭ apĕsărĭ de o di a sistemuluĭ mort, care grăbì așà de mult diua reintrăriĭ popoluluĭ în drepturile sale și a deșteptăriĭ celor adormițĭ în păcate. Deșteptarea cătà a le fi rușinoasă: nu s'aŭ rușinat de dînsa!

Nu le dic toate acestea, decât pentru că încă nu mi s'a șters din inimă impresia dureroasă ce mĭ-a causat cuvintele popoluluĭ.

Uniĭ diceaŭ că nu maĭ avem relege, dacă nu maĭ cunoascem sfințenia jurămintelor. Alțiĭ diceaŭ și maĭ mult: diceaŭ că popolul se poate aduce prin acestea în posiție a dărîmà bisericile, a sparge icoanele; căcĭ dacă a perit credința în Dumnedeŭ, ce ne maĭ trebuesc embleme, ce ne aduc aminte de El? Alțiĭ iar, că dacă jurămîntul este un lucru ce putem călcà, când ne va plăcé, atuncĭ, cu atât maĭ mult, putem călcà contractele, făgăduelile, parolele de onoare, și așà după acel princip, venit chiar de la capul legiĭ, am puté viețuì orĭ-cum, și a pretinde că viețuim în cea maĭ mare moralitate, fără să aibă nimenĭ drept a ne refusà stima și confiența ce poate am avé pĕcatul a le maĭ și reclamà.

Am fost silit, veĭ dice.

Rĕspunsul află-l în cugetul d-tale și în opinia popoluluĭ ce maĭ nainte te stimà.

Popolul, creștiniĭ și alte relegĭ, cere un rĕspuns la această faptă anti-religioasă, anti-socială, anti-națională, și cred că ceĭ ce aŭ avut curajul a numì rebel pe popolul Român, atât de dulce și supus, atât de clement și candid, reservând onoarea, dignitatea,

No. 730. 1848 Iulie 5. frumosul și sublimul pentru o minoritate mârșavă, tot aceia vor fi atât de agerĭ la minte a ne aruncà în ochĭ vre-o sofismată spre a se justificà, nu înaintea luĭ Dumnedeŭ, ce nu se înșeală, nu înaintea oamenilor ce aprofundă lucrurile, ci măcar înaintea aceleĭ părțĭ de popol ce, în clemența sa sinceră, închide de multe orĭ ochiĭ și eartă chiar și păcatele cele maĭ de voie.

Precum însă Dumnedeŭ, ast-fel și patria cere de la ceĭ greșițĭ o pocăință sinceră și o îndreptare probată printr'o lungă vieață fără pată, ce va urmà minutuluĭ de rătăcire.

A. Z.

No. 731. 1848 Iulie 6. Adresa No. 178 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ către Magistratul Capitaleĭ.

(Monitorul Român. No. 4. 1848. 12. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Onorabiluluĭ Magistrat al Capitaleĭ.

Vĕdêndu-se reclamația corporațieĭ brutarilor, primită în copie la Guvern pe lângă adresa aceluĭ Magistrat cu No. 2.132, prin care cer a li se da pe la fie-care brutărie câte doĭ gvardiștĭ spre paza buneĭ orîndueli la vîndarea pâneĭ, Guvernul spre rĕspuns scrie aceluĭ Magistrat ca să arate numiteĭ corporațiĭ, că gvardia națională nefiind până acum deplin organisată, nu i se poate îndeplinì cererea ce face, și că această cerere ar fi cu totul de prisos, dacă toțĭ brutariĭ ar scoate îndestulă pâne curată și de ajuns, spre a nu maĭ fi silit nimenia a face îmbulzeală pe la unele brutăriĭ pentru cumpĕrătoarea pâniĭ ce se plătesce cu destul preț și se dobândesce printr'o lungă adăstare și stăruire pe la asemenea brutăriĭ.

Spre a nu se maĭ întîmplà dar asemenea îmbulzelĭ pe la brutăriĭ, din carĭ pot să nască și neorîndueli, și spre a fi păzită buna orînduealà fără ajutorul gvardieĭ naționale, ce nu se poate da acum, Magistratul va bine voì a îngrijì ca toțĭ brutariĭ să scoață pâne curată și de ajuns și să o împarță, de va fi cu putință, pe la maĭ multe locurĭ a se vinde, acum fiind maĭ cu osebire timpul a dovedì buna credință și dragoste către concetățeniĭ lor.

(Urmează iscăliturile membrilor Guvernuluĭ.)

No. 178.

Decretul No. 179 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 732.
1848
Iulie 6.

(Monitorul Român, No. 4, 1848, 12. VII)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

D. Ministru Instrucțieĭ publice și al Credințeĭ va ordonà a se da în primirea soțieĭ luĭ Gheorghe Arnăutul cincĭ-spre-ḑece galbenĭ spre îmmormîntarea luĭ, ca unul ce s'a rănit și a murit pentru patrie, i se va face potrivit cu acest merit și cuviincioasa țeremonie, iar soțieĭ și copiilor sěĭ le va arătà d. Ministru, că vor fi mângâiațĭ cu pensie, adoptându-se de patrie ceĭ din urmă ca și aceia aĭ cărora părințĭ aŭ încetat din vieață în ḑiua de 19 Iunie.

(Urmează iscăliturile membrilor Guvernuluĭ.)

No. 179.

Decretul No. 183 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 733.
1848
Iulie 6.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Din adresa d-luĭ Ministru din Lăuntru, vĕḑêndu-se că d. Grigorie Benjescu șĭ-a dat demisia din postul de Administrator al județuluĭ Mehedințĭ și că în locul sěŭ a numit pe d. Barbu Vlădoianu, cel cerut de către locuitoriĭ aceluĭ județ, Guvernul primesce de bună rînduirea d-luĭ Vlădoianu în locul numituluĭ demisiat.

D. Ministru din Lăuntru va aduce acest decret la îndeplinire.

Salutare și Frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade, N. Bălcescu, C. A. Crețulescu.

No. 183.

No. 734.
1848
Iulie 6.

Publicațiunea No. 183 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Foae vol. Col. D. A. Sturdza.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul provisoriŭ.

Fraților locuitorĭ din sate!

Prefacerile cele nouĕ ce veniră de la Dumnedeŭ, spre ajutorul celor fără putere, chemară pe toțĭ la pace și la frăție, și făgăduiră sătenilor că vor avé nisce drepturĭ ce nu le-aŭ pomenit părințiĭ lor.

Guvernul cu mâhnire aude că mulțĭ dintre sătenĭ nu se supun la drepturile proprietăricescĭ încă de acum, fără să aștepte încheierea obștesciĭ Adunărĭ, care va sfințì toate temeiurile puse spre fericirea obștească.

O asemenea purtare din partea sătenilor lasă bucatele și fînețele pe câmp; face a perde proprietariĭ și arendașiĭ, și peste tot aduce o mare pagubă țĕriĭ.

O asemenea nesupunere e cu totul în protiva frățieĭ la care sînt chemațĭ toțĭ Româniĭ, și arată o inimă vrăjmașă și voitoare de rĕŭ patrieĭ ce ar puté cercà scumpete, foamete și pagube marĭ.

Guvernul dar cheamă pe toțĭ săteniĭ a se pătrunde de duhul frățieĭ, a se supune ca și până acum la împlinirea dilelor de lucru legiuite, până la hotărîrea desăvîrșită a obștescĭ Adunărĭ. Atuncĭ, fraților sătenĭ, vețĭ dobândì drepturile făgăduite în folosul vostru și în paguba nimuluĭ. Iar dacă vre-un sat saŭ parte dintre locuitoriĭ luĭ nu se vor supune a-șĭ îndeplinì datoria până la capĕtul toamneĭ, aceștia vor fi supușĭ la grea mustrare, și poate și la despăgubire, ca îndărătnicĭ și pricinuitorĭ de pagubă, și ca unul ce nu a vrut să priceapă frăția.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; I. Eliad, N. Bălcescu, C. A. Crețulescu, I. C. Brătianu, N. Minco.

(Sigiliul cu roșu al Guvernuluĭ provisoriŭ.)

No. 183.

No. 735.
1848
Iulie 6.

Decretul No. 185 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

D-luĭ Ministruluĭ din Lăuntru.

Proclamația cea mare a nouěĭ Constituțiĭ și foaea Monitoruluĭ Român, fiind de cuviință a se cetì de tot locuitorul în Țeara-Românească, atât cea dintâĭ se va maĭ tipărì acum odată pentru totdeauna în numěr de 4.000 exemplare, cât și cea de a doua va urmà în viitor a se tipărì în asemenea numěr, și se vor depune aceste exemplare la Ministerul din Lăuntru spre a se împărțì nu numaĭ în capitala Bucurescĭ și pe la cele-lalte orașe, dar și pe la toate satele țěriĭ, oprindu-se un mic numěr și la cançelaria Guvernuluĭ.

D. Ministru celor din Lăuntru va aduce acest decret la îndeplinire, înțelegêndu-se pentru tipărire ca d. Winterhalder, redactorul Monitoruluĭ, și cu d. Carcalechi, tipograful îndatorat cu tipărirea proclamațiilor.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade, N. Bălcescu, C. A. Crețulescu, I. C. Brătianu, N. Minco.

No. 185.

No. 736.
1848
Iulie 6.

Decretul No. 186 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 5. 1848. 16. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Pentru ca să se precurme multele neorânduelĭ carĭ isvorěsc din pricină că încă până acum săteniĭ nu s'aŭ pătruns de firea revoluțieĭ ce s'a săvârșit, și carĭ neorânduelĭ nu numaĭ compromit interesurile uneĭ părțĭ numeroase a soțietățiĭ, dar amerință asemenea și îndestularea țěriĭ prin perdania recolteĭ viitoare, Guvernul găsesce cu cale și decretă ca dd. Administratorĭ să adune la capitalele județelor câte un preot și un ales din fie-care sat,

No. 736. 1848 Iulie 6. ca să le tâlmăcească sensul celor 22 articole coprinse în proclamația de la 9 Iunie și tot odată, dând în fie-care sat câte un exemplar din fie-care din cele-lalte proclamațiĭ, carĭ privesc asupra drepturilor și datoriilor proprietaricescĭ, până la înființarea nouĕlor prințipurĭ prin hotărîrea viitoareĭ obștescĭ Adunărĭ, să-ĭ îndemne ca, până la punerea în lucrare ale acelor principurĭ, să urmeze cu îndeplinirea desființatelor datoriĭ întocmaĭ ca și până acum, făcêndu-ĭ să priceapă că, dacă Guvernul de la înființarea luĭ a avut de scop principal îmbunătățirea stăriĭ țĕranuluĭ, nicĭ odată însă nu ar ertà ca acea îmbunătățire să pricinuească pagubă proprietarilor și arendașilor și, în sfîrșit, amerințându-ĭ cu despăgubire către aceștia pentru orĭ-ce pagubă li s'ar pricinui din nedomirirea lor.

D. Ministru din Lăuntru este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestuĭ decret.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliad, C. A. Crețulescu, N. Minco, N. Bălcescu, I. C. Brătianu.

No. 186.

No. 737. 1848 Iulie 6.

Decretul No. 188 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 6. 1848. 19. VII.)

Dreptate, Frăție,
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că d. Crețulescu, Șeful gvardieĭ naționale, care și-a cerut voie de 15 ḑile, pentru a-șĭ căutà sănătatea, nu s'a întors la numitul soroc la postul d-luĭ, și pe de altă parte fiind-că într'ast-fel de vremĭ gvardia nu poate remâné maĭ mult fără comandir, de aceea Guvernul decretă numirea d. Maior Teologu ca Comandant al gvardieĭ naționale din Bucurescĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliad, C. A. Crețulescu, N. Minco, N. Bălcescu, I. C. Brătianu.

No. 188.

No. 738. 1848 Iulie.

Formular pentru înscrierea în garda națională.

(Foae vol. Col. General. Pencovicĭ.)

Cetățeanul Costache Pencovicĭ, din văpseaua verde, despărțirea 2-lea, mahalaua Sfîntul Ștefan, legionul 2-lea, batalionul 2-lea, compania 6-a, casa No. . . . . sînteți înscris la gvardia națională.

Bucurescĭ. Șeful gvardieĭ naționale, N. Teologu.
No. 1.147. (Sigiliul gvardieĭ naționale.)

Scrisoarea Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Consulul rus Kotzebue.

No. 739. 1848 Iulie 6.

(Conc. Acad.)

A Monsieur Kotzebue, Consul Général de Sa Majesté l'Empereur de Russie.

Monsieur le Consul général,

En réponse à la lettre qui m'a été transmise de votre part par Monsieur Popesco, concernant la nécessité d'approvisionner les armées impériales qui se préparent à entrer en Valachie, je m'empresse de vous faire connaître que l'objet de votre demande n'étant pas de ma compétence, vous devez, si telle est votre intention, vous adresser à Son Excellence Talaat-Effendi, Envoyé extraordinaire de la Sublime Porte dans les Principautés, afin que Son Excellence, de concert avec le Gouvernement actuel de la Valachie, prenne les mesures qu'Elle jugera convenables pour faire droit à votre demande.

En vous exprimant mes regrets de l'impuissance où je me trouve de mieux remplir vos intentions, je prie Dieu qu'il veille sur vous et suis, Monsieur le Consul général, votre très humble serviteur,

Le Métropolitain de Valachie, Néophyte.

Adresa luĭ Feric Rifaat Paşa din Silistra către Guvernul provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 740. 1848 Iulie.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

Am primit adresul d-voastră prin care me însciinţaţĭ, că uniĭ din ceĭ de aicĭ cugetă a trece în acea parte pentru bântuirea locuitorilor Valachieĭ, şi cereţĭ a se poprì trecerea unora ca aceia, ca să se poată păzì întregimea linişteĭ loculuĭ. Cunoscut este că nicĭ odată, maĭ vîrtos în această epocă critică, nu se eartă a se da cea maĭ mică pricină de turburarea linişteĭ supuşilor prea puterniceĭ Împĕrăţiĭ, ca uniĭ ce se protectează sub împĕrăteasca umbrire, şi să apere de orĭ-ce faptă nedreaptă; şi maĭ cu seamă împĕrăteasca voinţă este pentru locuitoriĭ Ţĕriĭ-Româneseĭ a nu cercà cea maĭ mică măcar supĕrare, căcĭ scopul unic al Împĕrătesciĭ Sale Mărirĭ privesce la asigurarea şi liniştea numiţilor locuitorĭ. De aicĭ, din orĭ-care măcar parte va fi, dacă vre-unul va

No. 740. 1848 Iulie.

cutezà a trece în Valachia şi a face necuviinţe, negreşit, unul ca acela dovedindu-se, va luà o aspră pedeapsă. Osebit de aceasta, se vor cercetà şi toate mişcările dregĕtorilor, şi cel ce se va dovedì cu vre-o faptă în protiva poruncilor îşĭ va luà cuvenita osândă. Aceasta, încunosciinţându-se tutulor dregĕtorilor, s'aŭ dat cuvenitele poruncĭ în scris, să se stăruească cu dinadinsul a se face urmarea ce s'a dis, şi pe viitor nu vom încetà de a fi cu toată luarea aminte, spre a nu se întîmplà cea maĭ mică necuviinţă.

No. 741. 1848 Iulie 6.

Adresa Defterdaruluĭ Silistreĭ către Guvernul provisoriŭ al Ţĕriĭ-Româneascĭ.

(Monitorul Român. No. 3. 1848. 6. VII.)

Urmând a se cumpĕrà şease sute caĭ pentru trebuinţa cavaleriеĭ şi artilerieĭ împĕrătescĭ, Reiz Efendi şi Malie Nazîr m'aŭ însciinţat cum că Agentul ţĕriĭ a scris Guvernuluĭ, că baniĭ trebuincioşĭ pentru cumpĕrătoarea cailor în Valachia să se rĕspundă din dările către Poartă ale anuluĭ 1264, adică 1848 anul curgĕtor, celuĭ orînduit pentru aceasta, dându-se din parte-mĭ înscris de primire, care apoĭ să se trimiţă către Hasnaua împĕrătească, spre săvîrşirea celor de cuviinţă. Şi însărcinatul cu cumpĕrătoarea cailor, ajungĕnd la Rusciuc, este a venì acolea pentru aceasta după prea Înaltă voinţă. Dar fiind-că s'a făcut în Valachia oare-care prefacere a lucrurilor, este trebuinţă a se încunosciinţà aceasta maĭ întâiŭ Guvernuluĭ, şi pe urmă după rĕspunsul ce se va luà, să se facă şi urmarea. De aceea, orĭ în ce chip va fi pentru aceasta chibzuirea Guvernuluĭ, să binevoească a mĕ însciinţà cât maĭ fără de zăbavă.

No. 742. 1848 Iulie 6.

Adresa No. 2.428 a Ministeruluĭ Instrucţiuniĭ publice către Ministerul din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneascĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

D-luĭ Ministru al trebilor din Lăuntru.
Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru,

Fiind-că urmează ca Constituţia liberătoare să se deslușească tutulor locuitorilor de prin sate, prin candidaţiĭ lor de profesorĭ, iar aceştia a se luminà şi a se pregătì pentru săvîrşirea misieĭ

ce este pusă asupră-le de către dd. profesorĭ aĭ școalelor normale de prin orașe, cărora urmând trebuința a li se trimite câte un numĕr de proclamațiĭ, spre a puté și d-lor executà îndatorirea ce le este pusă, sînteţĭ rugaţĭ D-v. a face punere la cale de a trimite la acest Minister un numĕr de 60 proclamaţiĭ d'ale Constituțieĭ libertățiĭ cât maĭ neîntârḑiat, spre a se înaintà d-lor profesorĭ.

No. 742.
1848
Iulie 6.

Salutare și frăție.

Ministru Instrucţieĭ publice, I. Eliade.

No. 2.428.

(Resoluție:) Să se trimiță.

Adresa No. 2 a luĭ C. Anghelescu către Ministerul din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 289.)

No. 743.
1848
Iulie 6.

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.

Domnuluĭ Ministru din Lăuntru.

Stărostia Putneĭ, care, după toate probabilitățile se vede în interes de a ţiné Guvernul nostru în nesciință 'positivă despre oștile rusescĭ ce se ḑice că ar fi la Bârlad și Tecuciŭ, n'a voit să-mĭ sloboaḑă podorojnă pentru trecerea mea în Moldavia, subt pricinuire că nu ar fi avênd caĭ de poștă. Subt-iscălitul, aflând în ceasul acesta cu încredințare că Ex. Sa Taalat Efendi a trecut prin Tecuciŭ la Galaţĭ, se pornesce de loc acolo spre împlinirea misieĭ sale, de unde va raportà de loc onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

No. 2.

C. Anghelescu.

Focșanĭ.

(Pe adresă:) Ştafet, Ştafet, Ştafet, foarte grabnic.

Domnuluĭ
Domnuluĭ Ministru din Lăuntru

Pornită astă-seară la unu după miezul nopțiĭ, Iulie șease.

Raportul No. 2.948 al Administrațiuniĭ de Olt către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

No. 744.
1848
Iulie 6.

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al trebilor din Lăuntru.

Astă-seară pe la 7 ceasurĭ se înfățișă la Administrație tot popolul orașuluĭ Slatina, purtând stindardele tricolore ale națieĭ

No. 744. 1848 Iulie 6.

și cerênd a grăbì să scriŭ cu ștafetă, ca să vie d. Scarlat Voinescu, Administratorul și ca d. fost Cârmuitor Costache Niculescu să plece negreșit. Prin urmare eŭ pe de o parte ĭ-am încredințat că le voiŭ îndeplinì cererile, după care aŭ plecat cu toțiĭ liniștițĭ. iar pe de alta mĕ grăbesc cu ștafetă a da în cunoscința DomnieĭVoastre aceasta.

Salutare și frăție.

P. d. Administrator al județuluĭ Olt, I. Iorgulescu.

No. 2.948.

Sec. 1-ĭ.

Orașul Slatina.

(Resoluție :) Fiind-că s'a rînduit Administrator, să steà la dosar.— Iulie 8.

No. 745. 1848 Iulie 6.

Scrisoarea Doctoruluĭ Louis Mandl către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Paris.

Monsieur,

J'ai reçu avec le plus vif plaisir la lettre du 24 juin, qui m'annonçait l'heureuse issue de votre révolution. Je reçois avec plus de plaisir encore les nouvelles qui ne parlent pas de l'entrée des Russes, et j'espère qu'il en sera ainsi pour longtemps, sinon pour toujours.

J'ai appris votre révolution à Vienne, le 3 juillet, et je me suis décidé de partir immédiatement pour Paris, pour y apporter le premier la nouvelle. En montant en voiture, le 4, j'ai su la fuite du Prince; j'ai fait une partie du voyage avec les Moldaves Rosetti, Murusi (Prince), etc. Arrivé ici, quatre jours après, un Dimanche matin, j'ai fait connaître immédiatement au Gouvernement la nouvelle, mais il était impossible de voir personnellement aucun membre du Gouvernement; On craignait généralement le 14 juillet; je n'ai pu voir que M. Lamartine, qui n'est plus du tout dans les affaires, auquel j'ai remis votre lettre et donné les renseignements les plus exacts possibles; mais avec tout cela, je ne voyais personne bouger. Dès le lendemain de mon arrivée j'avais causé avec Lherbette, et enfin j'ai eu Dimanche dernier deux longs entretiens avec le Ministre des Affaires étrangères. J'ai trouvé les meilleures dispositions, mais je ne me suis pas contenté de cela. J'ai voulu que l'on donne publiquement quelque garanties à (votre?) cause; quelques paroles suffisent pour connaître

No. 745. 1848 Iulie 6.

les dispositions. Hier je suis donc allé avec M. Lherbette à la Chambre, il s'est entendu avec M. Bastide, et les interpellations ont eu lieu. M. Lherbette n'a pas voulu embarrasser le Ministre, aussi n'a-t-il point insisté sur la négligeance observée en ce qui regarde les Agents diplomatiques. Mais j'ai parlé franchement à ce sujet avec M. Bastide, et j'ai conseillé d'envoyer un militaire à Bucharest; en face des Russes, c'est avantageux. Il peut aussi vous être utile pour des conseils, dans le cas d'une guerre. M. Bastide m'a dit qu'il le fera et je vous tiendrai au courant, dès que quelque chose sera faite. Je lui ai fait connaître également votre désir en ce qui regarde les armes et les officiers généraux, et vous trouverez ce désir exprimé par M. Lherbette dans son discours. M. Bastide en a également pris note. Vous voyez que je m'intéresse toujours aussi vivement pour vous, comme si j'étais votre chargé d'affaires. Mais, à propos, pourquoi n'en avez-vous pas encore? Il devrait déjà être arrivé. J'ai vu encore ce matin Bastide, il ne m'en a pas encore parlé ; je le verrai encore demain matin, et je pousserai à l'affaire. Dans le discours de M. Lherbette vous trouverez un passage de ma lettre, que vous avez copiée. Les autres renseignements sont de moi également, seulement M. Lherbette était trop positif pour ce qui regarde la confédération. J'ai fait tout mon possible pour faire adopter cette politique ici, et j'espère que je pourrais contribuer activement à leur réalisation, si l'on adopte mes idées, comme on en a l'air. M. Lherbette, d'habitude très caustique, n'a pas voulu pousser les choses trop loin, parce qu'il suffit que la France dise qu'elle soutiendra les principes démocratiques. Quelques journaux s'étonnent de ce qu'on a déjà fait des interpellations, ils les croient trop prématurées. Lamartine disait également qu'il aurait fallu attendre encore 15 jours. Mais ce n'est pas mon avis: il faut aux menaces russes opposer maintenant une déclaration: plus tard s'ils sont entrés, les paroles ne valant plus rien, il faudra agir. Mais les journaux sont si bêtes, et les représentants comprennent si peu aux affaires étrangères, que rien ne m'étonne. Je vous envoie ci-joint le discours extrait du Moniteur et l'opinion du „Siècle." Vous avez le „National", les „Débats" et le „Courrier" ; ces deux derniers journaux sont bêtes, en ce qui regarde cette affaire, bêtes à manger du foin. J'engagerai maintenant les Moldaves ici présents (car il n'y a pas de Valaques) à présenter une adresse à Bastide, pour lui faire comprendre ce que la Moldo-Valachie comprend de ce qu'il veut y défendre les principes démocratiques.

No. 745. 1848 Iulie 6. Toutefois, j'en préviendrai d'abord le Ministre, car il ne faut pas que cette démarche le contrarie. En général, tant que je serai ici, et que votre Agent n'est pas encore arrivé, je me charge de vos affaires, comme si elles étaient les miennes, car d'une part c'est une promesse, et d'autre part vous n'êtes pas assez actifs. Maintenant mille compliments à tout le Gouvernement, aux Ministres et à tous les hauts fonctionnaires, sans oublier les Secrétaires du Gouvernement. Ne m'oubliez pas au milieu de vos dignités, je viendrai peut-être un jour vous demander une place — à l'hôpital.

Salut et fraternité.

Mandl.

Je vous prie de m'écrire une réponse sous l'adresse suivante: M. le Dr. R. Delorme, 43, rue de Verneuil, pour Mr. Mandl.

No. 746. 1848 Iulie 6. Corespondenţă din Bucurescĭ către „Gazeta de Transilvania." No. 56. 1848. 8. VII.

Bucurescĭ. Maĭ noŭ .... Aseară sosì scirea de la Constantinopole, că Sultanul primì Constituţia Ţĕriĭ-Române de bună! Ambasadoriĭ Puterilor străine adunaţĭ la un loc se învoiră a îndupleca pe Poartă la acest pas generos. Singura greutate se ridică pentru garda naţională, însă şi aceasta se lămurì. Numaĭ Titof, Solul rusesc, prin o scrisoare a sa mustră pe Mitropolitul, căcĭ subscrise şi Prea Sf. Sa Constituţia. Iancu Ghica, Solul Ţĕriĭ-Române, în ḑilele dinaintea revoluţieĭ, căutat de Aristarchi preste tot, scăpă de prinsoare numaĭ la solul franţusesc.

No. 747. 1848 Iulie 6. Articol din „Pruncul Român." No. 8—10. 1848. 6—8. VII.

Ce ḑile de durere, ce ḑile de bucurie am petrecut; câte întîmplărĭ nu s'aŭ grămădit în spaţiul de puţine săptămânĭ? De patru orĭ idra discordieĭ şĭ-a ridicat capul, de patru orĭ vrăjmaşiĭ libertăţiĭ aŭ făcut cercărĭ să dărapene abia născuta libertate, de patru orĭ a biruit dreptatea, căcĭ popolul Român nu maĭ vrea sclavia şi a arătat înaintea lumiĭ întregĭ, că este vrednic de libertate şi că scie să-şĭ păzească darul dumneḑeesc ce a dobândit la 11 Iunie. Popolul Român şĭ-a cunoscut puterea, a înţeles că voinţa luĭ este suverană, fiind şi voinţa luĭ Dumneḑeŭ; popolul Român este drept, este creştin, şi cu sfinţenia dreptuluĭ sĕŭ va triumfà în vecĭ în protiva uneltirilor satanice ale vrăjmaşilor libertăţiĭ

No. 747.
1848
Iulie 6.

Popolul Român a dat până acum de patru orĭ dovadă de moderația luĭ, de mărinimia luĭ; de patru orĭ nu șĭ-a rĕsbunat în protiva trădătorilor călcătorĭ de jurămînt și s'a mulțumit a-ĭ pedepsì cu dispretul sĕŭ. Dar moderația luĭ a mers până acì, de acum înainte nu va maĭ iertà trădarea și călcarea de jurămînt, și cât de mărinimos și generos s'a arătat în moderația luĭ, atât de strașnic se va arătà în dreapta luĭ rĕsbunare, dacă vrăjmașiĭ poporuluĭ Român ar maĭ îndrăsnì să turbure liniștea țĕriĭ și fericirea națieĭ. Prin întîmplările de la 29 și 30 Iunie, popolul Român a cunoscut carĭ îĭ sînt vrăjmașiĭ și cât prețuesce fie-care, a cunoscut că mărimea cocardeĭ este de multe orĭ într'o proporție cu micimea simtimentelor, și de acum înainte se va ferì a dăruì așà lesne încrederea sa, până nu va avé dovedĭ destoĭnice.

La 27 și maĭ vîrtos la 28 Iunie se rĕspândise mincinoasa scire în Capitală, că trupele rusescĭ aŭ intrat în țeară și vor sosì curînd în Bucurescĭ, că eĭ sînt în numĕr de 30.000 dimpreună cu o artilerie numeroasă. Această veste meritase orĭ-cum credință, fiind-că nu numaĭ Guvernul provisoriŭ, ci și toate Consulaturile Puterilor străine din Bucurescĭ primiseră scirĭ oficiale de la Focșanĭ, confirmând nuvela.

Pe lângă aceasta se vorbià și de o armie turcească, care dimpreună cu cea rusească va ocupà țeara. Mulțĭ din locuitoriĭ Capitaleĭ, dând și eĭ credămînt la aceste minciunĭ — și cine să nu creadă, când vede atâtea scrisorĭ din Moldova și de la Focșanĭ— începură a murmurà în protiva Guvernuluĭ provisoriŭ, socotindu-l pricina veniriĭ trupelor. Guvernul provisoriŭ, înțelegênd că aicĭ, în Bucurescĭ, nu va puté resistà la o armie străină, și temêndu-se de vre-o anarșie, hotărî să plece și să se tragă la munțĭ unde, favorisat de posiția locală și ajutat, poate, de frațiĭ noștri din Transilvania, va apĕrà cu maĭ multă nădejde de isbutire libertatea patrieĭ, și în noaptea de la 28 la 29 Iunie plecă escortat de douĕ roate dând maĭ înainte următoarea publicație, care se și împărțì Marțĭ, la 29 de dimineață:

(Urmează proclamațiunea Guvernuluĭ provisoriŭ de la 29 Iunie. A se vedé No. 617.)

Funestă fu plecarea Guvernuluĭ provisoriŭ și puteà să aibă urmărĭ mult maĭ triste, puteà să omoare, de nu pentru tot-deauna, dar pentru multă vreme, libertatea patrieĭ și toate cele dobândite prin 11 Iunie, dacă popolul Român n'ar fi arătat atât curaj, atât

No. 747. 1848 Iulie 6.

simtiment, dacă nu s'ar fi împrotivit cu toată puterea luĭ reacţieĭ aristocraţieĭ.

Guvernul provisoriŭ poruncise că, după plecarea luĭ, să se trimiţă arestuiţiĭ Coloneli Odobescu şi Solomon la Sf. Sa părintele Mitropolitul, ca să fie trimişĭ subt pază bună la vre-o mânăstire, unde să rĕmâie până după ce tribunalul competent va hotărî de cuvenita lor pedeapsă. Abia plecase Guvernul, că arestanţiĭ fură duşĭ întru adevĕr la Mitropolitul, dar nu făcură jumătate calea că sosì porunca de a-ĭ slobodì. Atuncĭ uitând cu câtă generositate aŭ fost tractaţĭ de popol, amândoĭ luară numaĭ îndată comanda oştirilor şi se puseră în capul reacţieĭ. Ḑiua de 29 Iunie erà o ḑi tristă pentru România, o ḑi în care s'aŭ vĕrsat multe lacrămĭ amare, în care multe rugăciunĭ, multe suspine s'aŭ ardicat către cer, şi cerul vĕḑù lacrămile, auḑì suspinele şi ascultă rugăciunile, şi trimise îngerul sĕŭ pe pămînt să combată pe vrăjmaşul omeniriĭ, şi la 30 libertatea renăscù cu maĭ multă putere, cu maĭ multă dignitate; născù pentru a doua oară, ca să fie nemuritóre. Marţĭ, la 29 Iunie de dimineaţă, se întorsese — pentru puţine ore — vechea sistemă; o mulţime de dorobanţĭ aĭ poliţieĭ, toţĭ armaţĭ cu bicele lor, sub comanda rĕŭ vestituluĭ Costache Chihaia şi a luĭ Căpitan Gheorghe, străbătură toate uliţele şi, ca să facă dovadă de întregimea întoarceriĭ Guvernuluĭ tiranic, începură îndată a întrebuinţà uneltele lor de cârmuire; la toate comisiile se băteaŭ oamenĭ la spete, ca să vadă toată lumea că bătaia desfiinţată este înfiinţată din noŭ. Sus numitul Chihaia, maĭ bine cunoscut şi hulit sub numele de Căpitan Costache, se ḑice că ar fi ḑis: „O să-mĭ îmbrac acum biciul cu piele de Român." Toate barierele oraşuluĭ eraŭ păzite cu soldaţĭ armaţĭ, carĭ nu lăsaŭ pe nimenĭ să easă; în zadar eraŭ pasaporturĭ, nicĭ cele ale Puterilor străine nu se respectară, ast-fel că toată Capitala erà arestuită, căcĭ nimenĭ, nicĭ pedestru măcar puteà eşì. După ameaḑĭ se lipiră pe toate uliţele următoarele două publicaţiĭ:

(Urmează publicaţiunea Mitropolituluĭ Neofit şi proclamaţiunea Căimăcămieĭ de la 29 Iunie. A se vedé No. 618 şi 619.)

Statua representând România deliberată, cu simbolul dreptăţiĭ şi al creştinismuluĭ — cumpĕna şi crucea — ce se află în curtea Vornicieĭ, fu dărîmată din porunca d-luĭ Emanuil Băleanu, care la acest act de vandalism se sluji de cuvinte atât de proaste şi ticăloase, în cât condeiul nostru se refusă a întinà cu ele hârtia. Asemenea fu sfărîmată şi cadra ce se află acolo, fără a respectà pro-

prietatea. Artistul care a făcut de patriotism atât statua cât și cadra reclamă în protiva domnuluĭ Băleanu, de la care cere acum desăvîrșita despăgubire. Ce poate aștepta cine-va de la un om care ocărĕsce creștinismul și dreptatea în simbolurile lor? Care nu respectă proprietatea și arată prin cuvintele și prin faptele luĭ, că cel maĭ mic om din popol are simtimente mult maĭ nobile decât el, crescut în opulență și folosindu-se de o bună educație? Și un ast-fel de om puteà pretinde a se alege Domn! Domnul Const. Herescu, în calitate de Secretar al Statuluĭ, a trimis spre seară note oficiale la toate Consulaturile Puterilor străine prin care ḍice că: restatornicindu-se cu desăvîrșire vechea stare a lucrurilor, ast-fel precum erà înaintea supĕrătoarelelor întîmplărĭ de la 11 Iunie, vĕ facem cunoscut că o Căimăcămie s'a numit și că toate vor reintrà în obicĭnuita rînduească.

Numaĭ un aristocrat împelițat ca domnul Herescu poate vorbì ast-fel de glorioasa ḍi a renasceriĭ Românieĭ, de ḍiua libertățiĭ, de ḍiua dreptățiĭ și a frățieĭ; numaĭ un om ca el care, în slujba rusească s'a hrănit cu ideile despotismuluĭ, poate numì întîmplările de la 11 s u p ĕ r ă t o a r e.

Dar puțină vreme ținù acea Căimăcămie, puțină vreme ținù tirania; locuitoriĭ Capitaleĭ nu putură suferì decât numaĭ câte-và ore lipsa libertățiĭ și restatornicirea despotismuluĭ. Seara de la 29, tot orașul scià că noutatea de venirea uneĭ armiĭ rusescĭ este mincinoasă, că vrăjmașiĭ țĕriĭ și aĭ libertățiĭ rĕspândiră acea minciună, nu aicĭ, ci în Moldova, ast-fel că scirile ne veniaŭ de acolo și de la nisce persoane vrednice de credință. Îndată ce popolul aflà că partida reacționară se slujise de mincinoasa scire de sosirea uneĭ armiĭ străine în protiva căreia orĭ-ce împrotivire și apĕrare erà peste putință, redobândì tăria luĭ și curajul adormit pentru un minut se deșteptă cu îndoită putere, și a doua ḍi, la 30, dimineața, toțĭ neguțătoriĭ urmațĭ de o mulțime de popol din toate clasele merseră la părintele Mitropolit și cerură Constituția, sfînta Constituție, pe care atât Sfinția Sa cât și tot popolul aŭ făcut jurămînt în Câmpul Libertățiĭ și rechemarea Guvernuluĭ provisoriŭ, și cum a ḍis Mântuitorul lumiĭ: bate și ți se va deschide, cere și ți se va da, așà li se ascultà și cererea lor. Îndată se schimbaŭ toate, o mulțime de stindarde tricolore fâlfâiaŭ pe ulițe, pe turnul Colțeĭ și prin toate locurile, cocardele gonite ḍiua trecută se revedeaŭ iarășĭ și următoarea publicație se împărțià în miĭ de exemplare:

No. 747. 1848 Iulie 6.

(Urmează publicațiunea Mitropolitului Neofit de la 30 Iunie. A se vedé No. 636.)

Popolul român atât de mărinimos, atât de brav și atât de ertător, nu vru să lase și pentru a patra oară trădarea fără pedeapsă, fără a arătà că cunoasce pe vrăjmașii săi. Casa lui Căpitan Costache fu dărîmată, toate mobilele sfărîmate, fără însă să-și aproprie cine-và cel mai mic lucru. Un om din popol, găsind un borcan cu dulceață, vru s'o guste, dar cei-lalți nu-l lăsară și unul îi dede un sfanțih, dicêndu-i să meargă la cofetărie, și borcanul cu dulceață avù soartea celor-lalte lucruri, adică fu spart și aruncat într'un puț. Aceeași soarte avù și casa lui Zosima, casele Băleanului, Herescului și ale protopopului din Batiștea, însă la cele din urmă popolul se mulțumì a sfărîmà geamurile, cu toate că din casele domnului Herescu se slobodiră două pusci asupra popolului. Acest aristocrat cumpĕrase de dimineață 13 pusci și poruncì să i le trimiță acasă umplute gata. Nu putem lăudà aceste fapte, dar nici nu le putum osândì.

Constituția se asigură iarăși, dar dd. Odobescu și Solomon se află tot în capul oștirilor, ei întru adevĕr poartă cocarda libertății, dar popolul nu mai poate avé încredere în ei, cari de două ori își călcară jurămîntul. Acești doi oameni comandează trupele, tunurile sînt în puterea lor; momentul este foarte critic, popolul nu scie ce să facă, căci tunurile îl amerință; atunci un tînĕr, dar adevĕrat Român, un bărbat vrednic, nu perde curajul: cu lacrămi de speranță în ochi, sărută crucea, aleargă în mijlocul popolului, încurajează, sfătuesce, povățuesce, orînduesce cu o activitate rară și dimpreună cu Mitropolitul se pune în capul popolului. Numele lui toți îl cunosc, este domnul I. C. Brătianu, un adevĕrat Român, care a contribuit mult la dobândirea libertății, dar popolul care obicinuesce să porecleze ceea ce iubesce, vĕdênd activitatea lui, vĕdênd că este om al popolului și că umblă din mână în mână, îi dă porecla de Fifiricu; și în dilele următoare, când erà popolul adunat și nu scià ce trebue să facă, se audiau aceste cuvinte: „să vedem ce dice Fifiricu“, sau: „așteptați, frați, așteptați să vie Fifiricu.“ Atunci s'a dat următoarea publicație:

(Urmează publicațiunea Mitropolitului Neofit de la 30 Iunie. A se vedé No. 637.)

După o di atât de sgomotoasă, unde popolul avù atâtea pricini de a se rĕsbunà în potriva aristocraților și unde nimic nu-l puteà oprì a face aceasta, unde nici o poliție nu există, unde toți

No. 747. 1848 Iulie 6.

locuitorii se armează, urmează o noapte liniștită, nicĭ cea maĭ mică turburare, nicĭ cea maĭ mică nerîndueală nu se întîmplă, toțĭ cetățeniĭ pot dormì în pace și nesupĕrațĭ de nimenĭ. A doua ḑi, la 1 Iulie, popolul merge la părintele Mitropolitul, vrênd a se asigurà despre cugetele acelora ce țin armia în picioare. O deputație se trimite la casarmă și se întoarce fără vre-un rĕspuns îndestulător și soldațiĭ sînt tot armațĭ. Seara popolul perde răbdarea, toțĭ pleacă la casarmă și o înconjură. Soldațiĭ aŭ puscile de braț, caiĭ sînt înhămațĭ la tunurĭ, popolul intră în casarmă, arătând soldaților că vine fără arme. Soldațiĭ pornesc din casarmă ca să plece, nu se scie unde și cu ce scop. Atuncĭ un preot se pune înaintea tunurilor; i se ḑice să se tragă dinaintea morțiĭ, dar apostolul luĭ Christ rĕspunde: „Pentru ce să maĭ trăesc, când voĭ călcațĭ crucea căreia mĕ închin, crucea luĭ Christ, care ne dă soare și apă.“ Atuncĭ soldațiĭ se deșteaptă, își aduc aminte că este un Dumneḑeŭ, care pedepsesce călcarea de jurămînt, se întorc înapoĭ în casarmă și preotul este d'asupra pe tun, popolul urmează după dînșiĭ. dărîmă ulucile și intră în lăuntru. Un pistol sloboḑit în mijlocul soldaților din greșeală, saŭ poate cu scop a înfricoșà popolul, înfuriează pe popol care începe să arunce cu pietre în soldațĭ; mulțumită însă moderațieĭ acestora, carĭ ținură fără să deà; ast-fel popolul, cunoscêndu-șĭ greșeala, se opresce și așteaptă sosirea Mitropolituluĭ în casarmă.

Mitropolitul vine însoțit de dd. Brătianu și Câmpineanu, și popolul așteaptă în liniște. Soldațiĭ în genunchĭ înnoesc jurămîntul lor de a păzi interesele popoluluĭ, popolul îĭ îmbrățișează, eartă pe vinovațiĭ lor comandirĭ, cerênd însă depărtarea lor din slujbă, fiind-că nu maĭ pot avé încrederea popoluluĭ. A doua ḑi se publicară următoarele douĕ decrete:

(Urmează decretul Guvernuluĭ provisoriŭ No. 154 și proclamațiunea sa de la 2 Iulie. A se vedé No. 681 și 682.)

Acestea sînt întîmplările prin carĭ popolul Român a dovedit din noŭ că cunoasce prețul libertățiĭ, că scie s'o păstreze în protiva intrigilor și vicleniilor, ce o clasă de oamenĭ nu încetează de a întrebuințà; oamenĭ carĭ urĕsc dreptatea dărîmându-ĭ statua, carĭ hulesc frăția, fiindu-le rușine a fi frate cu Român, cărora le place robia și apĕsarea, fiind-că prin posiția lor socială nu eraŭ nicĭ robĭ nicĭ apĕsațĭ, ci stăpânĭ și apĕsătorĭ; oamenĭ carĭ nu-șĭ pot închipuì că un stat se poate administrà, că liniștea se poate păstrà fără biciŭ, oamenĭ, în sfîrșit, carĭ s'aŭ obicĭnuit a fi tiraniĭ

No. 747. 1848 Iulie 6.

supușilor lor, și carĭ îșĭ iubesc patria precum demonul iubesce tămâia.

Partida reacționară, care se grăbì atât a numì o Căimăcămie de opt ceasurĭ, avù toate pregătite înainte, căcĭ la 29 reacția se făcu nu numaĭ în Bucurescĭ, ci și în toate județele, ea nu se sfiì de nicĭ o minciună, care puteà să-ĭ slujească; în toate județele fu rĕspândită scirea că armia rusească, în numĕr de 30.000 oamenĭ, este aproape de Bucurescĭ, că membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ aŭ fugit, spărgênd Visteria și luând cu dînșiĭ opt milioane de galbenĭ, cu carĭ vor să treacă peste hotarul țĕriĭ, și altele asemenea, ca cu ast-fel de minciunĭ să întărîte pe țĕranĭ în protiva membrilor Guvernuluĭ provisoriŭ și în protiva Constituțieĭ, amerințându-ĭ cu toate relele, de vor da ascultare celor cuprinse într'însa. Aŭ isbutit la aceasta, dar nu pentru multă vreme; astădĭ țĕranul scie că a fost înșelat de dînșiĭ, astădĭ îșĭ cunoasce pe adevĕrațiĭ sĕĭ prietenĭ și nu se va maĭ lăsà amăgì.

În unul din numerele următoare, vom publicà și întîmplările și suferințele la carĭ aŭ fost expușĭ membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ în călĕtoria lor.

No. 748. 1848 Iulie 6.

Corespondență din Bucurescĭ către „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 217. 1848. 4. VIII.

Donaufürstenthümer.

Bucharest.

Das Loos der Walachei ist entschieden! Alle Zweifel sind geschwunden. Gestern kamen zwei Briefe aus Konstantinopel von Ion Ghika an, welche melden dass: 1). Die Pforte die hiesige Constitution anerkannt hat. 2). Die französischen und englischen Gesandten diesem Beschluss ihre Zustimmung gegeben. 3). Die Pforte gegen jeden Einmarsch russischer Truppen Protest eingelegt, indem sie erklärt, sie sei stark genug nöthigen Falls mit bewaffneter Hand die Ruhe aufrecht zu halten. 4). Dass die beabsichtigte Nationalgarde auf eine angemessene Zahl beschränkt werden soll. 5). Die Pforte jeden Eingriff in ihre Rechte, resp. Verletzung der alten Tractate zwischen Türkei und Walachei zu ahnden entschlossen sei. 6). Dieser Tage zur Ueberbringung der officiellen Notification obiger Beschlüsse ein türkischer Bevollmächtigter hieher kommen werde. Somit wäre die Hauptschlacht gewonnen. Ueber

No. 748.
1848
Iulie 6.

die provisorische Regierung kann ich Ihnen noch nichts Befriedigendes berichten, da im Schoosse derselben, wie es scheint, zu viele schwache oder untüchtige Männer sind. Soviel ist sicher, dass nichts Rechtes vom Stappel laufen will. Die Bewegungsmänner haben beschlossen noch das Ende dieser Woche abwarten zu wollen; hat sich dann keine Besserung in dem Gang der Staatsangelegenheiten herausgestellt, so werden sie die umpassenden Elemente ausscheiden. Dass Intriguen gespielt werden, ist nicht zu läugnen, denn in wichtigen Fragen sind die zwei einzigen Männer die allgemein geachtet dastehen, nämlich Eliad und Nik. Golesco, in der Minorität geblieben. Mit der Organisation der Nationalgarde fängt man endlich.ernstlich an. Auch ist's die höchste Zeit, denn in den zwei letzten Nächten sind von jungen Unzufriedenen Versuche zu Brandstiftungen gemacht worden; glücklicherweise wurden jene zeitig aufgegriffen und eingesteckt. Aus guter Quelle erfahre ich: 1). Dass der Fürst Sturdza und noch ein Individuum, dessen Namen mir entfallen, jeder 80.000 Ducaten, somit zusammen 160.000 Ducaten nach Russland gesandt haben mit dem Ersuchen um Truppen, dass ihnen aber bedeutet wurde, diesem Wunsche werde man nicht willfahren, weil die übrigen europäischen Mächte den Einmarsch eines russischen Corps mit Missvergnügen sehen würden. 2). Ein liberaler Bojar, der in Fokschan (Gränzort zwischen Walachei und Moldau) ansässig, habe gestern hergeschrieben, dass, um auf den Grund der sich beständig kreuzenden widersprechenden Gerüchte zu gelangen, er seinen Neffen auf Kundschaft ausgesandt; derselbe sei den ganzen Pruth entlang und auf der Rückreise durch Jassy gekommen; nirgends diesseits eine Spur von Russen ausser in einem Orte, wohin die 500 von Sturdza verkleideten russischen Kutscher und Bedienten, welche in Kosaken verwandelt wurden um den Jassyern einen Schrecken einzujagen, sich zurückgezogen haben. Schliesslich glaube ich diesem Lande einem Dienst zu leisten, wenn ich schon jetzt alle befähigten Individuen aus dem walachischen Siebenbürgen (ich meine diejenigen welche auf Hochschulen ihre Studien vollendet haben) auffordere ihre Dienste sofort dem jetzigen Unterrichtsminister Eliad anzubieten.

No. 749. 1848 Iulie.

Scrisoarea luĭ Ioan Voinescu II către „Gazeta de Transilvania“. No. 56. 1848. 8. VII.

Domnuluĭ Redactor al Gazeteĭ Transilvanieĭ.

Am lipsit câte-và ḑile din Bucurescĭ și neavênd mijloc de a aflà nimic din cele ce se petrec pe acolo, am cercat mare bucurie primind douĕ numere din gazeta dumi-tale îndată ce am sosit în Brașov, și am cetit cu o mare aviditate la rubrica „Ţeara-Românească“ noutăţile atingĕtoare de acest Principat cu comentariĭ făcuţĭ, pentru care tot Românul îţĭ va mulţumì din suflet. Într'unul din aceste douĕ numere, am vĕḑut vestindu-se: 1) că sub-semnatul așĭ fi fost trimes de Guvernul provisoriŭ la Constantinopole cu baniĭ tributuluĭ (1). Acì este o mică eroare, care a dat ocasie de clevetire emigraţilor predispușĭ a explicà, a interpretà, iar la nevoie a și inventà felurĭ de calomniĭ. Sub-însemnatul, într'adevĕr am fost pornit la Constantinopole, însă nu ca să duc tributul, căcĭ Guvernul provisoriŭ nu a așteptat așà de mult pentru ca să împlinească o datorie, ci pentru ca să duc nisce alte depeșĭ. Călĕtoria însă nu s'a efectuat decât până la Galaţĭ. 2). Că intrigĭ marĭ se uneltesc ca să sperie pe proprietarĭ, că nu vor luà nicĭ o despăgubire după liberarea clăcașilor. Nu e trebuinţă de nicĭ o intrigă, ca să sperie pe proprietarĭ; egoismul și sordida aviditate a lor ĭ-aŭ fost speriat de maĭ înainte. Pe lângă spaima aceasta de perderea uneĭ despăgubirĭ ne e cunoscută și spaima ridicolă că aŭ să peardă nisce titlurĭ ce nu însemnează nimic; uniĭ maĭ cu seamă împing ridicolul și maĭ departe, eĭ se tem că aŭ să-șĭ radă barba, care nu are nicĭ însemnarea cel puţin ce are la orientalĭ: aceea a veneraţieĭ și a respectuluĭ ce insuflă vîrsta și experienţa. Maĭ ḑic încă și spaima multora, că nu vor maĭ avé ce-và robĭ ca să-șĭ exerseze brutalitatea asupra unor fiinţe asemenea lor. Acì se cuvine să observăm că sînt și exepţiĭ onorabile, și când voiŭ maĭ avé onoarea a maĭ corespunde cu dumnea-ta, le voiŭ arătà cu plăcere *au grand jour*.

În numĕrul 55 al gazeteĭ dumi-tale, vĕd treĭ publicaţiĭ, una din 29 și douĕ din 30 Iunie, dar nu vĕḑuĭ și proclamaţia Gubernuluĭ provisoriŭ, în care îșĭ dă socoteală de cuvintele carĭ l-aŭ si-

(1) Aflasem tocmaĭ de la prieteniĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, carĭ la plecare eraŭ informaţĭ prea cu iuţeală.

Red.

lit a se trage pe munţĭ (1). Voitoriĭ de rĕŭ şi persoane deprinse a judecà cu uşurătate (à la légère), fără cunoscinţă de împrejurărĭ, aŭ cugetat numaĭ decât a aruncà hula asupra Guvernuluĭ; iar emigraţiĭ aŭ adăogat pe lângă hulă şi calomnia şi defaima, cu carĭ aŭ fost tot-deauna deprinşĭ, că adică nisce oamenĭ fără stare, ajungênd la cârma trebilor Principatuluĭ, s'ar fi folosit, precum obicĭnuiaŭ alţiĭ a face, de ocasie, şi la retragerea lor pe munţĭ ar fi despuiat casa Visterieĭ şi ar fi luat-o cu dînşiĭ. Eĭ! Domnule, capiĭ, saŭ ca să ḑic maĭ bine capetele care ne guvernaŭ cu biciul de fer, cum aŭ fost aşà de proştĭ, ca să nu deşearte eĭ maĭ întâiŭ nu casa ci casele toate! Ḑic voitoriĭ de rĕŭ că s'ar fi ridicat 80 miĭ galbenĭ, căcĭ atâta lipsesc din Visterie. De unde o pot sci eĭ aceasta? Fost-aŭ eĭ în Visterie? Adevĕrul e că lipsesc banĭ din Visterie, însă nu 80 miĭ galbenĭ, ci maĭ mulţĭ, dar lipsiaŭ cu maĭ multe lunĭ înainte. Socotelile Departamentuluĭ Finanţelor cu alte documente sînt în mâna Guvernuluĭ provisoriŭ, şi s'aŭ luat măsurĭ spre a se da în tipar, şi atunci lumea va fi judecătoare între trecut şi present, va judecà, ḑic, despre hula aruncată asupra „noilor stăpânitorĭ", cum îĭ numesc ceĭ vechĭ: numire prea trufaşă şi pe care Guvernul provisoriŭ nu o primesce, nicĭ o va arogà vre-odată.

No. 749. 1848 Iulie.

Ca Român, ca amic şi cunoscĕtor al drepteĭ reputaţiĭ a dumitale de publicist, ţĭ-am adresat aceste puţine rîndurĭ pentru eroarea ce a alunecat în gazeta dumi-tale. După întoarcerea mea în Bucurescĭ, îndată ce voiŭ aflà un minut de repaos şi de-mĭ veĭ da voia, îţĭ voiŭ vorbì şi de Căimăcămie, care nu avù maĭ lungă vieaţă decât o ḑi:

„J'ai vu l'impie adoré sur la terre,
„Je n'ai fait que passer, il n'était déjà plus."

Documentele nu ne lipsesc ca să tâlmăcim cum s'a improvisat în vremĭ ca acestea, unde libertatea nu maĭ poate fi pusă în lanţurĭ, o Căimăcămie după Regulament Aceea ce Căimăcămia aceasta a făcut, o sciţĭ, o scie lumea; aceea însă ce ea a dovedit este un pledoier (plaidoyer) elocuent pentru Guvern. Vrăjmaşiĭ aŭ fost ḑis, că revoluţia a fost condusă de o mână de intriganţĭ, de ambiţioşĭ, de sansculoţĭ şi primită de naţie fiind în rătăcire. Cu retragerea lor pe munţĭ, intriganţiĭ aceştia nu aŭ maĭ putut conduce porni-

(1) Ne venise târḑiŭ, când gazeta erà subt teasc. Red.

No. 749. 1848 Iulie.

rea poporuluĭ, carele a suflat asupra Căimăcămieĭ, și într'o clipă Căimăcămia nu a maĭ fost. Judece acum fie-cine dacă ținerea (durée) Căimăcămieĭ nu a dovedit în destul că revoluția nu a fost fapta a unuĭ mic numĕr de oamenĭ, ci a voințeĭ tarĭ a poporuluĭ, a națieĭ întregĭ, a seculuĭ în care trăim, și în care tiraniĭ tarĭ și puternicĭ, cum și ceĭ micĭ și ridicolĭ, prin maimuțăriile lor nu maĭ pot fi suferițĭ!! Primițĭ ș. c. l.

I. Voinescu II.

No. 750. 1848. Iulie 7.

Proclamațiunea No. 192 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 5. 1848. 16. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele poporuluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fraților Românĭ!

Constituția s'a proclamat în numele poporuluĭ Român și a învederat suveranitatea poporuluĭ. Fostul Domn de pe tronul patrieĭ a recunoscut această suveranitate și a întărit Constituția. Capitala, orașele, oștirea aŭ jurat pe dînsa sub stindardele Națieĭ, și nu rĕmase decât o mică parte din ceĭ ce se speculaŭ cu drepturile poporuluĭ din ceĭ ce n'aŭ avut nicĭ odată nicĭ Dumnedeŭ nicĭ lege. Aceștia jurară și eĭ și îșĭ călcară jurămîntul, complotară a corumpe oștirea, a o târî după voința lor, a amăgì pe ceĭ slabĭ, a învrăjbì frăția, a face vĕrsare de sânge, a paralisà Guvernul, a aduce desordinea, a risipì felurimĭ de minciunĭ, a înfricoșà pe braviĭ cetățenĭ, și până în cele din urmă a uneltì să poată aduce pe străinĭ.

De două orĭ se încercară a răpì de la popol libertățile consacrate prin evangelic jurămînt; odată puseră mână sacrilegie pe membriĭ Guvernuluĭ revestițĭ de popol cu suveranitatea sa, și vĕrsară sânge de Român prin soldațĭ românĭ, amăgițĭ prin criminale uneltirĭ. A doua oară risipiră minciunĭ de venirea Rușilor prin scrisorĭ plăsmuite de oficiale, încurajară pe rătăcițiĭ reacționarĭ, îĭ făcură atât de cutezătorĭ, în cât înconjurară palatul cu strigărĭ să se aresteze Guvernul. Membriĭ Guvernuluĭ eraŭ hotărîțĭ să steà până în minutul cel după urmă fără a se teme de orĭ-ce împrejurare de din afară; complotul însă în lăuntru erà mare întru a liberà

No. 750. 1848 Iulie 7.

pe criminaliĭ arestaţĭ de lesă-patrie, a resturnà din noŭ Guvernul, şi a aduce lucrurile la starea dintâĭ. Membriĭ Guvernuluĭ, credincioşĭ proclamaţieĭ liberatoare, n'aŭ avut şi nicĭ nu aŭ nicĭ o temere alta decât temerea de Dumnedeŭ. Prin urmare, fiinţa în palat a douĕ roate credincioase de soldaţĭ şi a patru tunurĭ, hotărîrea lor ca la orĭ-ce împrejurare să nu facă nicĭ odată foc, temerea ca nu cum-và soldaţiĭ credincioşĭ, vĕdêndu-se isbiţĭ să vie la nevoe a se apĕrà, temerea ca din aceasta să nu se verse din noŭ sânge cetăţean şi Guvernul să se vadă în fatalitatea de a cădé din principul sĕŭ, făcură pe membriĭ Guvernuluĭ a se hotărî să se tragă din Capitală, nu de temerea străinilor, ci de temerea de a nu intrà într'o crimă ce eĭ singurĭ nu şĭ-ar fi ertat-o. Aşà Guvernul se retrase, lăsând pe Prea Sf. Sa Părintele Mitropolitul cu cârma Capitaleĭ până se vor demascà intrigile. Aceasta aşteptaŭ şi intriganţiĭ voitorĭ de rĕŭ aĭ patrieĭ, şi ca usurpătorĭ puseră mână pe libertatea poporuluĭ, se numiră pe sine nelegiuit Caimacamĭ, declarară de rebelĭ pe împuterniciţiĭ de naţie şi pe înşişĭ aceia în mânile cărora fostul Domn, în abdicaţia sa, lăsă frîul Guvernuluĭ; puseră a arestà cetăţenĭ, a degradà naţia prin bătăĭ, a dărîmà statua Dreptăţiĭ, a desonorà steagurile patrieĭ şi cu un cuvînt a reînfiinţà jugul cel vechiŭ pe grumaziĭ unuĭ popol liber, blând şi creştin în toate faptele sale. Însă ilegala Căimăcămie nu apucă să păteze îndelung paginele istorieĭ Constituţieĭ. Bravul popol, fără arme, făcù să tremure înaintea dreptăţiĭ luĭ toţĭ conspiratoriĭ şi răpitoriĭ libertăţilor. Mânia luĭ cea sacră fu teribilă ca mània divină; ordinea luĭ însă fu exemplară şi blândeţea şi ertarea luĭ evangelice. Guvernul provisoriŭ fu proclamat din noŭ şi membriĭ luĭ readuşĭ în Capitală în triumf.

Aceştĭ membri, onoraţĭ cu încrederea publică, revestiţĭ cu suveranitatea popoluluĭ, se vĕd responsabilĭ despre linіştea generală de la care depinde mântuirea patrieĭ. Eĭ fură în tot-deauna blândĭ şi ertătorĭ şi, cu Dumnedeŭ care îĭ insuflă şi îĭ apĕră de toate nevoile, nu vor puté eşì nicĭ odată din principele lor. Popolul însă va pace şi ordine şi sigurarea ordineĭ. Lunĭ seara, la 5 Iunie, o deputaţie numeroasă de cetăţenĭ venì la Prea Sf. Sa Părintele Mitropolitul, unde eraŭ parte din membriĭ Guvernuluĭ, şi cerù positiv şi plină de statornicie a se luà măsurĭ aspre asupra orĭ-căruĭ intrigant şi tulburător, fără excepţie de orĭ-ce stare şi de orĭ-ce condiţie, şi Guvernul se vĕdù îndatorat a le acordà o cerere atât de

No. 750. 1848 Iulie 7. dreaptă și impusă de împrejurărî spre a înfrînà pe ambițioșĭ, intriganțĭ, voitorĭ de rĕŭ, cum și toate organele lor.

Prin urmare Guvernul declară că, blând și ertător în curs de o lună, s'a hotărît, după cererea publică de adĭ înainte, a fi drept în toată rigoarea, și a luà cele maĭ aspre măsurĭ întru a pedepsì fără excepție, orĭ-ce minciună, orĭ-ce intrigă, orĭ-ce încercare ucigătoare de libertățĭ.

Spre asigurarea dar publică sînt invitațĭ toțĭ proprietariĭ din Capitală, ce se află pe la moșiĭ, din carĭ uniĭ s'aŭ apucat de țin drumurile tâlhăresce și maltratează pe trecĕtorĭ, a venì înapoĭ până în soroc de o săptămână, spre a învederà că sînt Românĭ și că ieaŭ parte la interesele patrieĭ, spre a încredințà publicul că nu aŭ nicĭ un gând rĕŭ.

Este liber orĭ-cine a vorbì și a scrie, luând în cercetare faptele Guvernuluĭ și a-ĭ cere socoteală la vreme în generala Adunanță; nu este însă ertat a presărà minciunĭ spăimântătoare, a defăimà Constituția pe care a jurat nația, a atinge suveranitatea popoluluĭ, a luà de pretext liberarea Țiganilor și proprietatea, care a fost și va fi respectată, a favorisà sclavia și starea din nainte a lucrurilor; într'un cuvînt nu este ertat a complotà asupra libertăților; căcĭ orĭ-care se va învederà de intrigant saŭ organ al intrigilor pe dată se va arestà, și după judecată îșĭ va perde toate drepturile de cetățean, pentru că singur a conspirat în contra lor.

N'aŭ încetat încă intriganțiĭ a întrebuințà și oamenĭ perduțĭ, îndemnându-ĭ la foc și la pradă spre a pătà mișcarea liberătoare cu fapte de carĭ a ferit Dumnedeŭ până acum țeara. La asemenea oamenĭ perduțĭ li se dă de scire, că Guvernul nimic nu va maĭ ertà de adĭ înainte și orĭ-cine se va da pe față cu asemenea cuget va fi dat în furia cea dreaptă a popoluluĭ.

Popolul, blând și generos, a hotărît a fi drept și mântuitor patrieĭ. Dacă n'a putut să mântue cu blândețea și ertarea, o va mântuì și însușĭ cu spaima celor ce merită a fi înfrânațĭ cu spaima; și ceĭ ce n'aŭ vrut a fi liberĭ și a respectà libertatea altora vor fi pentru toată viața, chiar după dorința lor, sclavĭ și scoșĭ din soțietatea constituțională.

Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu, G. Magheru, I. Eliad, Chr. Tell, C. A. Rosetti.

No. 192.

Scrisoarea Mitropolitului Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Consulul rus Kotzebue.

No. 751.
1848
Iulie 7.

(Copie. Acad.)

A Monsieur de Kotzebue, Conseiller d'Etat, etc., etc.

Monsieur le Consul général,

Le départ de Monsieur le Logothète C. Soutzo pour Foxani me donne la seule occasion sûre qui se soit présentée depuis le 11 du mois passé, pour vous soumettre ma protestation formelle contre tous les actes des rebelles portant ma signature depuis cette époque; cette protestation que je consigne ici sera, d'après toute apparence, le dernier devoir que j'aurai à remplir pour prouver mon inaltérable fidélité aux lois de mon pays et le dévouement absolu et sans bornes, dont j'ai été constamment animé envers Sa Majesté l'Empereur, l'Auguste protecteur des Principautés.

Les fonctions du Métropolitain, telles que le Règlement Organique les a définies, me faisaient une obligation de prendre part aux affaires générales; pour y suffire, je m'étais tracé de bonne heure une ligne de conduite, dont je ne me suis jamais écarté: c'était de dire toute la vérité au Cabinet impérial; souvent rebuté, je ne me suis jamais découragé, parce que jamais les principes dont découlent les devoirs ne doivent céder à l'incidence des décisions humaines; j'étais convaincu des dispositions généreuses et nobles de la Russie à notre égard et je n'ai dû, en conséquence, attribuer qu'aux intrigues et à la profonde duplicité du Hospodar fugitif les malheurs que je voyais se préparer de loin et qui éclatent actuellement, malheurs d'autant plus grands que vouloir les effacer entièrement, ce serait entrer dans une voie de sévère répression, qui s'étendrait sur une foule innombrable de victimes, et se refuser d'un autre côté à toute réparation ce serait, dans un pays ouvert comme le nôtre aux intrigues de l'étranger, perpétuer les causes du désordre et rendre pour longtemps impossible toute espèce de gouvernement et de société, qui ne peuvent coexister avec les principes subversifs et odieux proclamés par les rebelles. La gravité de la situation du moment tient à des causes qui n'avaient point certainement échappé à votre sagacité, Monsieur le Consul général; ces causes, actuellement évidentes, sont la conduite artificieuse du Hospodar fugitif et l'absence du

No. 751. 1848 Iulie 7.

contre-poids légal de l'Assemblée générale qui, en illuminant par une opposition modérée des actes irréfléchis ou coupables, aurait eu pour résultat immanquable ou d'en arrêter les effets ou bien d'éclairer au temps utile le Ministère impérial. Vous me rendrez, j'ose espérer, la justice de reconnaître que j'ai épuisé pour ma part tous les moyens de supplication, ayant même pu paraître importun par la fréquence de mes respectueuses démarches auprès de Monsieur votre prédécesseur. Le danger que je signalais avait à mes yeux toute la profondeur qu'il a déployée par la suite. La révolution dans les idées était consommée depuis longtemps par le fait et par le patronnage du Gouvernement; la révolution dans les actes n'en est que le corollaire nécessaire. Tôt ou tard elle devait arriver aussi et, si les derniers actes du Gouvernement hospodarial en ont brusqué le dénouement à une époque où la Puissance protectrice aurait pu, en apparence, se trouver moins en disposition à intervenir avec la promptitude et la sévérité nécessaires, c'est encore une preuve de préméditation; je ne doute point, Monsieur le Consul général, qu'à l'heure qu'il est le Hospodar fugitif n'essaye de repousser la part qu'il a prise à nos malheurs. Quoi qu'il en soit, les dangers qui m'entourent et les affronts dont je suis abreuvé me donnent peu d'espoir de survivre à la crise que le pays traverse et qui n'aura de terme que lorsque les troupes impériales viendront ramener parmi nous l'ordre et la tranquillité publique. Mais cette tranquillité ne sera point efficacement garantie dans le cas où le Hospodar Bibesco prétendrait encore gouverner; cette prétention ne servirait, je me fais un devoir de le certifier, qu'à perpétuer le désordre et à devenir obstacle permanent à toute pacification future; ce serait d'ailleurs peu conforme aux principes qui disposent les deux hautes Cours à désapprouver hautement la rébellion que de replacer au pouvoir l'auteur et l'instigateur incontestable des troubles, ce Prince qui a cru pouvoir impunément se hasarder au jeu funeste des révolutions et des égarements populaires. Ne me refusez point la grâce, Monsieur le Consul général, de peser mûrement les motifs qui me portent à vous soumettre cette opinion. Prêt à rendre compte de mes actions au dispensateur de toute justice, je crois remplir la plus sainte de mes obligations en insistant auprès de vous sur la nécessité d'éloigner à jamais du pays le Hospodar fugitif et celle qu'il a rendue la compagne de son sort. C'est principalement par un acte pareil que la Cour impériale donnerait la preuve la plus certaine de sa

détermination à ne point ménager toute menée révolutionnaire, de quelque motif qu'on essaye de la colorer, comme de son désir d'assurer sur une base solide la pacification du pays, une répression seule des désordres actuels, aussi sévère qu'elle soit, ne pouvant atteindre le but, si les causes premières du mal ne sont point extirpées.

No. 751.
1848
Iulie 7.

Monsieur le Logothète Soutzo vous exposera d'ailleurs de vive voix la situation des choses mieux que je ne pourrai le faire moi-même; il a toute ma confiance et, bien que pendant ces derniers jours il m'ait été impossible de m'entretenir avec lui, je puis d'avance confirmer tout ce qu'il aura l'honneur de vous exposer de ma part, parce que j'ai eu dans plus d'une occasion le moyen de me convaincre qu'il a su apprécier mes voeux, comme je suis certain de sa fidélité et de son dévouement au pays et à la Russie.

Je prends aussi la liberté de le recommander à toutes vos bontés, dont je ne doute point qu'il se rendra de plus en plus digne, et vous prie en attendant de recevoir l'offre réitérée de ma plus haute considération.

Bucarest.

(Signé:) Le Métropolitain de Valachie, Néophyte.

Ordinul No. 2.810 al Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţeĭ Moldovenescĭ, către Locotenentul Păcurariŭ.

No. 752.
1848
Iulie 7.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. No. 443. Administrative nouĕ.)

D. Leitenant Păcurariŭ.

Așà precum Logofĕtul Petrachi Roset Bălănescu, Vorniciĭ Nicolae Ghica ot Budescĭ și Scarlat Roset i Maiorul Kogălniceanu, ce din Înaltă poroncă sînt periorisiţĭ a ședé la moșiile dumisale, fără a puté merge unde-và, acum se găsesc la t. Romanu, comandarisesc pe d-v. ca îndată să mergeţĭ acolo, întovărășit de doĭ unterofiţerĭ, și din Înaltă poroncă să le faceţĭ cunoscut să meargă numaĭ de cât fie-care pe la locurile unde sînt periorisiţĭ; iar împrotivindu-se, să-ĭ ridicaţĭ și să-ĭ duceţĭ la acele locurĭ.

No. 2.810.

Gheneral-Inspectorul miliţieĭ Moldoveĭ și Cavaler.

No. 753.
1848
Iulie 7.

Ordinul No. 2.811 al Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Căpitan Dănilescu, Comandantul graniţeĭ despre Transilvania.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

Comandiruluĭ graniţeĭ despre Transilvania,
Căpit. Dănilescu. No. 2.811.

S'a luat încredinţare că d. Vornicul Nicu Ghica Comăneşteanu, după ce s'a întâlnit prin cuprinsul distanţieĭ aceĭ trecĕtoare cu Teodor Răşcanu, pentru carele d-v. aveţĭ poruncă ca, la întîmplare de a năvălì, să fie prins şi trădat Isprăvniciei de a-l trimite cu convoiŭ aicĭ, apoĭ şi însuşĭ dumnea-luĭ Ghica a trecut graniţa cu toată familia şi calabalîcul sĕŭ. Pentru asemenea nepriveghere din partea d-v., vi se cere obcĭasnenie: 1). Cu lămurire de a avut d. Ghica pasport, de unde erà slobodit, pe al cuĭ nume, sub ce No. şi pe cât termen. 2). Cum de a putut intrà Răşcanu în ţeară, fără a fi prins. Tot odată vi se scrie ca pe vechilul ce-l aveţĭ la trecĕtoare pe lângă d-v., să-l trădaţĭ îndată Isprăvniciei ţinutale, spre a-l trimite cu convoiŭ la Eşĭ. Iar pe viitorime să nu maĭ cutezaţĭ a vĕ purtà cu aşà slăbiciune şi neîngrijire în paza graniţeĭ, precum nicĭ a întrebuinţà în îndatoririle slujbeĭ asemenea oamenĭ netrebnicĭ, sub numire de vechilĭ, căcĭ, atât pentru unul cât şi pentru alta nu veţĭ maĭ fi ca acum trecut cu vederea, ci supus judecăţiĭ.

No. 754.
1848
Iulie 7.

Ordinul secret al Guvernuluĭ provisoriŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ, pentru arestarea luĭ Z. Sihleanu şi T. Popescu.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 299.)

(Confidenţială.)

Domnuluĭ Ministru din Lăuntru.
Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru,

Înţelegênd Guvernul că d. Zamfirache Sicleanu îşĭ iea în Focşanĭ caracter de Administrator al aceluĭ judeţ şi dă poruncĭ pe la Administratoriĭ de plăşĭ,—că d. Teodor Popescu umblă prin ţeară

subt deosebite numirĭ, purtând scrisorĭ și intrigând în potriva Constituțieĭ, — de aceea eștĭ poftit a da poruncile cuviincioase ca numițiĭ să se arestuească îndată și aceasta în cel maĭ mare secret.
Bucurescĭ.

No. 754. 1848 Iulie 7.

Membriĭ Guvernuluĭ: Chr. Tell, Gheorghe Magheru, I. Eliade, Rosetti, N. Minco, I. C. Brătianu, N. Bălcescu.

Ordinul No. 3.846—3.847 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

No. 755. 1848 Iulie 7.

Către jos însemnațiĭ.

Fiind-că d. . . . . . s'a chemat la altă însărcinare, subt-iscălitul încredințează dumi-tale postul de Administrator de la județul . . . . . . Veĭ merge dar îndată la acel județ și veĭ îmbrățișà slujba cu toată exactitatea și bărbăția.

D. C. Ciocârdia la Dâmbovița.

D. Gheorghe Văleanul la Olt.

N. G.

No. 3.846. Dâmb.
„ 3.847. Oltul.

Ordinul de ḑi pe oștirea Țěriĭ-Românescĭ No. 33.

(Arch. M. de Răsboiŭ. Cond. de poruncĭ.)

No. 756. 1848 Iulie 7.

1). Prin decretul Guvernuluĭ cu No. 154 de la 2 Iulie, Coloneliĭ Ioan Odobescu și Ioan Solomon, după demisiile ce șĭ-aŭ dat de slobodire din ostășeasca slujbă, se decretează primirea demisiilor d-lor, cu hotărîre de a se bucurà de toate drepturile carĭ se câștigă dintr'o slujbă de 18 anĭ. Aceasta se face cunoscut oștiriĭ spre sciință și scoaterea d-lor din catastișe din ḑiua decretuluĭ.

2). (Se primesc demisiile Maioruluĭ Grigorie Lăcusteanu și a Praporciculuĭ Ioan Lăcusteanu din regimentul 3. Decretul No. 162 din 3 Iulie.)

3). (Se primesce demisia Coloneluiuĭ Florescu. Decretul No. 182 din 6 Iulie.)

4). Prin decretul Guvernuluĭ cu No. 188 de la 6 Iulie se orînduesce d. Maior Teologu, Șeful gvardieĭ naționale, în locul d-luĭ Colonel Crețulescu, ce se află lipsind d'aicia. Aceasta se face cunoscut oștiriĭ spre sciință.

No. 756. 1848 Iulie 7.

5). (Locotenenţiĭ Caragea şi Dimitriu sînt înaintaţĭ Căpitanĭ. Decr. No. 95 din 25 Iunie.)

6). Prin decretul Guvernuluĭ cu No. 57 de la 25 Iunie, se decretează slobodirea din slujbă a d-lor Colonelĭ Gramon, Iacobson, Banov şi Cunescu, şi Căpitaniĭ Scordilie şi Vlădoianu, ca uniĭ ce n'aŭ posturĭ în oştire, pentru care poruncesc a se scoate din catastişe din diua decretuluĭ.

7). Prin decretul Guvernuluĭ cu No. 98, de la 25 Iunie, se decretează slobodirea din slujbă a Coloneluluĭ Garbaţki, Maiorilor Pasnanski şi Vlădoianu, şi Căpitanuluĭ Cucitorov, pentru care poruncesc a se scoate din catastişe din diua decretuluĭ.

(Iscălit :) General Tell.

No. 757. 1848 Iulie 7.

Ordinul No. 3.848 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către I. I. Filipescu.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

D. Ioan I. Filipescu.

Fiind-că d. Grigorie Zosima, Administratorul judeţuluĭ Vlaşca, pentru bolirea de care este pătruns, nu poate să se întoarcă în grabă la al sĕŭ post, şi fiind-că împrejurările de acum nu eartă de a fi judeţul fără administrator, subt-însemnatul încredinţează dumi-tale postul predis, poftindu-te ca îndată să mergĭ acolo şi să îmbrăţişezĭ slujba, îndeplinind-o cu toată exactitatea şi bărbăţia.

No. 3.848.

No. 758. 1848 Iulie 7.

Notă din „Pruncul Român“. No. 9. 1848. 7. VII.

O scrisoare particulară de la Constantinopole cuprinde cele următoare: Nicĭ Ruşiĭ nicĭ Turciĭ nu vor intrà în România, şi dacă ceĭ din urmă adună trupe pe marginea Dunăreĭ, este numaĭ spre paza hotaruluĭ; numaĭ la singura întîmplare când Româniĭ s'ar atacà de drepturile Porţiĭ, se vor trimite trupe, însă şi la această întîmplare se va trimite maĭ nainte un comisar parlamentar, om înţelept, spre a se înţelege cu Guvernul ţĕriĭ. Româniĭ să păzească numaĭ liniştea şi buna rînduează şi n'aŭ a se teme de nimic.

Articol din „Le National“. 1848. 19. VII.

No. 759.
1848
Iulie 7.

Les Russes ont-ils ou non passé le Pruth? Ce simple fait est difficile à déduire des nouvelles qui nous parviennent. Elles s'accordent du moins en ceci, que l'entrée des troupes du Czar dans les provinces moldo-valaques est un fait désormais arrêté. Selon toutes les probabilités, elle n'aurait lieu que de concert avec la Turquie, laquelle ferait, elle aussi, une démonstration en faveur de l'ancien ordre des choses, renversé par la dernière insurrection de Bucharest.

On écrit du Danube inférieur que le 4 juillet, les Russes n'avaient pas encore passé le Pruth supérieur, mais que d'après leurs préparatifs, leur dessein était évidemment d'entrer en Valachie. Les troupes turques concentrées près de Roustchuk annonçaient le même projet ; mais leur commandant, ayant à peine 5.000 hommes sous ses ordres, ne se croyait pas assez fort pour engager la lutte avec les révoltés.

Les nouvelles de Iassy portent que Talaat Effendi a demandé au Divan de faire entrer une armée en Valachie ; et que le Général russe Duhamel a formellement annoncé l'arrivée de 25.000 hommes.

Enfin à Bucharest, le 1-er juillet, on affirmait que le Ministère avait reçu officiellement la nouvelle du passage du Pruth par 10.000 Russes, lesquels avaient reçu l'ordre de s'arrêter à six postes de Fochani, probablement par suite de l'abdication volontaire du Prince Bibesco, qui est arrivé le 28 juin à Kronstadt avec toute sa famille.

On annonçait à cette date que si la Porte autorisait le Prince Ghika, éxilé, à rentrer dans la Valachie, il serait nommé Chef du Gouvernement. En attendant, les agents russes font tout ce qu'ils peuvent faire pour exciter des désordres qui fourniraient au Czar un prétexte pour intervenir. Voici un échantillon de leurs menées :

„Le 1-er juillet il y avait grande réunion dans la salle Momolo pour le choix de la députation du pays. Tout le Ministère provisoire était dans la salle du trône, entouré de la garde nationale et d'une foule de personnes. Le Colonel Salomon, qui voulait être nommé Ministre de la guerre, arriva. . . . .
. . . .

(A se vedé No. 449. „Journal des Débats“, de la 19 Iulie.)

No. 760. 1848 Iulie 7.

Corespondență din Constantinopole către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 214. 1848. 1. VIII.

Constantinopel.

Dem hiesigen Journal zufolge sind nicht mehr als 3.000 Russen, und zwar Cavallerie, in die Donaufürstenthümer eingerückt. Sie gingen am 6. Juni an drei verschiedenen Punkten zu Reni, Leowa und Skuleni über den Pruth nach Brelat, und von dort über Foksani nach Bucharest. Zu gleicher Zeit sollen 26.000 Mann türkische Truppen, die sich in Rustschuk befanden, ebenfalls nach Bucharest aufgebrochen sein. Man rüstet hier noch immer und die Truppensendungen in die Donaufürstenthümer dauern fort. Fast täglich begegnet man Haufen neuankommender Recruten; die ausgedienten Soldaten erhielten diess Jahr zwar ihren Abschied, wurden aber vorderhand zurückbehalten. Auch die 1846 und 1847 Verabschiedeten werden als Reserve einberufen. Es ist ausserdem die Rede davon auch eine Schaar Griechen, 3.600 Mann, auszuwerben und als ein besonderes Corps unter einem Griechen als Anführer und mit national-griechischer Tracht zu organisiren. Es war beabsichtigt Omer Pascha zum Heer an die Donau zu schikken. Omer Pascha wollte jedoch dort eine Befehlshaberstelle nur unter der Bedingung annehmen, dass man ihn zum Muschier erhebe, eine Auszeichnung die ihm allerdings schon längt gebührt. Einen Renegaten mit dieser höchsten Würde bekleidet zu sehen scheint aber ächten Musulmännern kaum erträglich. Man liess darum Omer Pascha lieber auf seinen neuen Posten nach Smyrna abreisen. Da man aber sonst keinen einzigen bewehrten General hat, so ersuchte man—so wird versichert—Ibrahim Pascha von Aegypten den Oberbefehl über das Donauheer zu übernehmen. Der Handelsminister Suliman Pascha und der erste Pfortendolmetsch, Emin Effendi, wurden als Regierungscommissäre in die Donaufürstenthümer gesandt.

Decretul No. 193 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 761.
1848
Iulie 7.

(Monitorul Român. No. 5. 1848. 16. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

După recomandațiunea domnuluĭ Șefuluĭ oștireĭ, Guvernul decretă:

Înălțarea în gradurĭ a jos însemnatelor persoane, ce prin conduita și sciința lor militară merită a se înălță.

În Locotenent:

Pe Sub-locotenentul din regimentul No. 3 Toma Paraschivescul.

În sub-locotenențĭ:

Din regimentul No. 1, Cadețiĭ: Pandeli Stărostescul, Constandin Racoviță, Nicolae Zătreanul; Unter-ofițer Gheorghe Andrescul și Dimitrie Ioan Popescul; din regimentul No. 2: Unter-ofițer Alexandru Teușanul și Nicolae Cătuneanul; din regimentul No. 3: Cadetul Ioan Baruț; Unter-ofițer Efrin Cernătescul; Fetfebeliĭ Ioan Vasilie Dascălul, Ioan Giuran și Nicolae Burlan; din cavalerie, pe Cadețiĭ: Alexandru Iacobson, Gheorghe Costiescul, Alexandru Borănescul și Vahmistru Gheorghe Nicolae Lădaru; din artilerie, pe cadetul Milțiad Costiescul; și din roata de pompierĭ, pe Fetfebelul Constandin Bărcășanul; iar Unter-ofițerilor Niță Vasilie Mință, și din artilerie, Niță Stan Bălan li se dă dreptul temleculuĭ de aur cu prerogativele lefiĭ.

Domnul Ministrul de Răsboiŭ este invitat a aduce la îndeplinire acest decret.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; G. Magheru, St. Golescu, Chr. Tell, N. Minco, N. Bălcescu.

No. 193.

No. 762. 1848 Iulie 7. Adresa No. 7 a luĭ C. Anghelidi, Comisarul luĭ Talaat Efendi, către Guvernul provisoriŭ al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Copie. Acad. Ms. No. 1.069.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăţie.
Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Exelenţia Sa Talaat Efendi mĭ-a poruncit să daŭ în cunoscinţă onorabiluluĭ Guvern, şi maĭ cu seamă Prea Sfinţieĭ Sale Părinteluĭ Mitropolit, că după întreagă încredinţare ce a luat de la subt-iscălitul, că liniştea domnesce în Capitală, oştile Împĕrătesciĭ Sale Măririĭ Mareluĭ Sultan vor primì poruncă a se trage înapoĭ, dacă nu va vedé trebuinţă a le pornì la Iaşĭ, de unde oştirile rusescĭ urmează a se întoarce numaĭ decât. Prin urmare, doresce a nu se zădărnicì încrederea ce a luat. De aceea poftesce pe Guvern să îngrijească a se păzì liniştea şi a se respectà proprietăţile şi persoanele de orĭ-ce partidă vor fi fost, căcĭ se cuvine toţĭ să se bucure de Constituţia proclamată. Să se poftească numaĭ decât a se întoarce toţĭ aceia câţĭ aŭ privit Constituţia ca împotrivitoare drepturilor lor, precum şi d. Iordache Filipescu ca un baş-boier cunoscut de Înalta Poartă şi pe care Exelenţia Sa nu l-a cunoscut de loc împotrivitor bineluĭ obştesc: maĭ mult doritor decât împotrivitor. Mĭ-a poruncit să fac cunoscut Guvernuluĭ, că necunoscênd până acum dacă Măria Sa Suleiman Paşa va venì prin Brăila saŭ prin Giurgiŭ, trăsurile nu se vor pornì până la al doilea raport, căcĭ de va venì prin schela Giurgiuluĭ, atuncĭ Exelenţia Sa va merge de aicĭ prin apă, şi de acolo se pornesc spre Bucurescĭ. Bine ar fi de va găsì cu cale onorabilul Guvern, ca amândouĕ aceste drumurĭ să aibă caĭ de poştă trebuincioşĭ, ca să nu cerce Măria Sa Suleiman Paşa vre-o împedecare.

Poftesce pe onorabilul Guvern să nu zăbăvească convocarea Adunanţeĭ constituante ca să ĭeà odată sfîrşit întocmirea aşezămintelor.

Salutare şi frăţie.

Comisar pe lângă Exelenţia Sa Talaat Efendi, C. Anghelidi.

No. 7.

Publicaţiunea Comisiuniĭ liberăriĭ robilor. No. 763. 1848 Iulie 8.

(Foae vol. Acad.)

Publicaţie.

Pe temeiul publicaţieĭ onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ, cu data de la 26 Iunie, prin care se întocmesce o Comisie pentru liberarea Ţiganilor şi darea biletурilor la mânile posesorilor acestora, după dovedile ce vor înfăţişà; această Comisie face cunoscut că intră acum în lucrare, de la 10 ale curgĕtoareĭ lunĭ, şi că toţĭ ceĭ ce aŭ Ţiganĭ sînt poftiţĭ a se înfăţişà de la disa di la Comisie, aducênd cu sine o listă desluşitoare de numele, sexul şi vîrsta fie-căruĭ individ, precum şi de felul vieţuiriĭ ce aŭ avut până acum aceĭ oamenĭ, adică: de aŭ fost slugă în casă saŭ aşezaţĭ pe la moşiĭ ca clăcaşĭ. Acea listă se cere a se aduce adeverită de către autorităţile locale. Dacă cine-và de prin judeţe nu se va înlesnì a venì însuşĭ în Capitală saŭ a însărcinà pe altul ca să aducă dovedile de maĭ sus dise pentru posesia Ţiganilor, aceia se vor puté adresà către administraţia locală, încredinţându-ĭ maĭ sus disa listă ca să o trimiţă la Comisie.

Îndată ce se vor primì de la stăpâniĭ Ţiganilor dovedile cerute despre a lor posesie, Comisiea va slobodì la mâna acelor posesorĭ biletурĭ cuprindĕtoare de numĕrul Ţiganilor ce aŭ avut şi desluşitoare de numele, sexul, vîrsta şi îndeletnicirea fie-căruĭ individ, ca cu acele biletурĭ să aibă a se arătà la Obşteasca Adunare posesoriĭ aceia carĭ ar cere despăgubire. Iar robiĭ nu vor începe a se bucurà de slobodenia lor decât după ce Comisia va slobodì pomenitele biletурĭ la mâna posesorilor, potrivit decretuluĭ Guvernuluĭ.

Canţelaria Comisieĭ se află la Curtea administrativă şi Comisia va fi gata a primì pe orĭ-care, în toate dilele, de la dece ceasurĭ înainte de amiadĭ până la douĕ după amiadĭ.

Ioasaf Znagoveanu, P. Poenaru.

Corespondenţă din Bucurescĭ după „Journal des Débats". 1848. 6. VIII. No. 764. 1848 Iulie 8.

Principautés du Danube.

Bucharest.

Le Gouvernement provisoire s'est déclaré constituant, et il a été reconnu de tous les côtés. Le Métropolitain reste, comme

No. 764. 1848. Iulie 8. jusqu'à présent, à sa tête. Les Russes n'ont pas pénétré plus avant et n'ont plus renforcé leur garnison à Iassy. Le Commissaire turc à Iassy Talat Effendi a protesté contre l'entrée des Russes dans la Valachie. La tranquillité règne à Bucharest.

No. 765. 1848 Iulie 8.

Ordin de ḑi pe oştirea Ţĕriĭ-Românescĭ No. 34.

(Arch. M. de Răsboiŭ. Condica de poruncĭ.)

. . . .

7. Numirea de desjurstvă, polc, roată şi acelea de spătar, polcovnic, parucic, praporcic, iuncăr saŭ cadet se desfiinţează şi se vor numì în viitor ştabul oştiriĭ, regiment, companie, general, colonel, locotenent, sub-locotenent, unter-ofiţer; asemenea se poruncesce ca ţifrele fostuluĭ Domn Bibescu să se desfiinţeze de pe valtrapurile şeilor de la toate gradurile ostăşescĭ în general, precum şi după cocardele chivĕrelor, cu un cuvînt această ţifră se desfiinţează desăvîrşit.

No. 766. 1848 Iulie 8.

Adresa No. 1 a luĭ Hr. Marghiloman, Administratorul judeţuluĭ Gorj, către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al celor din Năuntru,

Ordonanţa cu No. 3.347 de la 21 Iunie, atingĕtoare de orînduirea mea în foncţia de Administrator la districtul Gorj, am primit-o abià la 5 ale următoareĭ lunĭ, Iulie, prin administraţia de Romanaţĭ, unde mĕ aflu cu locuinţa, în urma căreia şi pregătindu-mĕ, astă-ḑĭ mĕ şi pornesc la încredinţatul mie district, unde mĕ voiŭ asemĕnà întocmaĭ, atât instrucţiilor ce mi s'aŭ alăturat lângă pomenita sus ordonanţă, cât şi a celor ce epoha de astăḑĭ o cere.

Salutare şi frăţie.

Hr. Marghiloman.

No. 1.
Or. Caracal.

Circulara No. 3.865—3.881 a Ministerului trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către toțĭ Administratoriĭ de județe.

No. 767.
1848
Iulie 8.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 269.)

Către toțĭ Administratoriĭ județelor.

Luând d-ta de aproape înțelegere de cuprinderea și duhul alăturatuluĭ aicĭ în copie decret al Guvernuluĭ provisoriŭ, cu No. 123, pentru formarea regimentelor de pandurĭ volintirĭ și pentru regularea dorobanților, te veĭ mișcà îndată cu toată stăruirea și bărbăția, ca să aducĭ această disposiție a Guvernuluĭ întru îndeplinire completă și a da resultatul dorit.

Pentru orĭ-ce nedumerire în operația aceasta și pentru orĭ-ce instrucțiĭ veĭ maĭ socotì de trebuință, te veĭ înțelege d-ta cu d. Magheru, General Căpitan al tutulor oștirilor neregulate și Inspector al tutulor gardiilor naționale, din partea căruia vor fi de loc îndestulate cu toate ale dumi-tale cererĭ.

No. 3.865—3.881. La toate județele.

Raportul No. 3.862 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Guvernul provisoriŭ.

No. 768.
1848
Iulie 8.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Raport la Guvern.

Pentru întîmpinarea celor de trebuință la locuința și îndestularea d-lor membrilor acestuĭ Guvern în trecerea și șederea lor prin orașul Craiova, la 13, 14 și 15 Iunie, și în câte ḑile aŭ locuit palatul Statuluĭ de aicĭ, de la 17 până la 22 Iunie, s'aŭ cheltuit de Maghistratul Craioveĭ, precum se vede din al sĕŭ raport No. 451, leĭ 2.228 par. 8, și de Maghistratul acesteĭ Capitale, precum se vede din al sĕŭ raport No. 2.131, leĭ 4.140 par. 30, peste tot leĭ 6.368, par. 38. Această sumă urmând a se întoarce pomenitelor maghistraturĭ, subt-iscălitul roagă pe acel Guvern să binevoească a-ĭ da un decret către d-l Ministru Finanțieĭ, ca să-ĭ sloboaḑă din Vistieria Statuluĭ în grabă spre despăgubirea Maghistraturilor pomenite.

No. 3.862.

N. G.

No. 769.
1848
Iulie 8.

Ordinul No. 3.864 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Administratorul de Vlașca.

(Conc. Arch. M. de Interne. No. 302.)

D. Ioan Filipescu, Administratorul jud. Vlașca.

În minutul ce veĭ primì aceasta, te veĭ pornì la Giurgiŭ, de unde, împreună cu d. Directorul Carantineĭ, vețĭ trece la Rusciuc, ca să te încredințezĭ, după sciința ce veĭ luà de la autoritățile locale, dacă Ex. Sa Suliman Pașa vine în Principat prin schela Giurgiŭ, saŭ prin Brăila orĭ Galațĭ, și sciința aceasta să o comunicĭ subt-iscălituluĭ prin într'adins curier grabnic.

La întîmplare de a fi venirea Ex. Sale prin Giurgiŭ, atuncĭ rĕmâne la îngrijirea dumi-tale ca să întîmpinĭ toate câte trebuința va cere pentru hrană, pentru petrecerea și pentru venirea Ex. Sale până aicĭ, după toată cuviința ce merită o asemenea înaltă persoană, și pentru ceea ce se va cheltuì, veĭ trimite subt-iscălituluĭ socoteala ca să se sloboadă baniĭ.

No. 3.864.

N. G.

No. 770.
1848
Iulie 8.

Scrisoarea luĭ Kotzebue către Principele Gheorghe Bibescu.

(G. Bibesco, op. cit., I, pag. 32*l*.)

Galatz.

Mon Prince,

Dans la nuit du 5 au 6, je reçus la lettre que Votre Altesse m'a fait l'honneur de m'adresser, en date du 2 de ce mois. Le lendemain une invitation me parvint de la part de M. le Général Duhamel de me rendre à Berlad, et je résolus d'engager M. Calinesco à différer son départ jusqu'à mon retour, afin d'être à même, mon Prince, de vous donner des nouvelles positives.

A mon grand regret je dois dire à Votre Altesse qu'elles ne sont pas bonnes. Sa Majesté l'Empereur a été fortement indisposé contre l'ingratitude des Valaques, contre le manque d'égards qu'ils ont montré à toutes nos exhortations. Nos troupes, n'ayant occupé la Moldavie que dans le but unique d'y empêcher une explosion pareille à celle de Bucarest, retourneront en Russie aussitôt qu'elles seront remplacées par les troupes turques. Sa Majesté abandonne à la Porte de rétablir l'ordre en Valachie. Suleiman Pacha doit

arriver sous peu à Bucarest, muni des pleins pouvoirs de son Gouvernement et accompagné d'Emin Effendi, premier Drogman de la Porte. On veut essayer des moyens de conciliation.

No. 770. 1848 Iulie 8.

Pour ma part, j'ai reçu l'ordre de rester à Galatz. Je n'ai pas le cœur, mon Prince, de vous écrire davantage; mais veuillez croire aux sentiments invariables de haute considération et de sincère attachement avec lesquels j'ai l'honneur d'être,

De Votre Altesse, le très dévoué serviteur,

(Signé:) Ch. Kotzebue.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

No. 771. 1848 Iulie 8.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Le 17 de ce mois, le Consul de Russie a adressé une lettre au Gouvernement provisoire en lui faisant connaître le choix qu'il avait fait de deux administrateurs des villes de Fokchani et de Bucharest, spécialement chargés de pourvoir aux approvisionnements et au campement des troupes russes qui doivent incessamment entrer sur le territoire valaque. Le Gouvernement n'a pas jugé à propos de faire droit à cette disposition, qui paraît être conçue dans des termes très impératifs.

D'un autre côté Talaat Effendi aurait demandé au Gouvernement l'envoi à Ibraïla de plusieurs voitures destinées apparemment au transport des officiers supérieurs de l'armée turque, débarquée en partie à Galatz. Un Mihmandar a été expédié avant-hier pour recevoir les ordres de Talaat Effendi.

Le bruit s'est propagé ces jours-ci dans la Capitale, que le Gouvernement provisoire aurait reçu des lettres particulières de Constantinople, annonçant que le Sultan a reconnu la nouvelle Constitution du pays, à l'exception de l'article 11, concernant la garde nationale. Cette nouvelle, qui, selon moi, est entièrement dénuée d'authenticité, a été répandue ici avec beaucoup d'empressement et a causé un enthousiasme général; elle a, sans doute, pour but de détruire l'effet de juste apréhension qu'a produit sur la population la certitude de l'arrivée des Russes et des Turcs en Moldavie.

Après le départ des Colonels Odobesco et Salomon, les négociants se sont rendus en corps auprès du Gouvernement pour

No. 771. 1848 Iulie 8.

offrir leur concours au maintien de l'ordre public, menacé par quelques tentatives isolées de pillage et d'incendie.

Par ma dépêche du 11 de ce mois No. 9, j'ai eu l'honneur de vous annoncer, Monsieur le Ministre, que les troupes russes étaient arrivées à Fokchani. Cet avis que la proclamation du Gouvernement, jointe à ma dépêche, rendait plus officiel encore, ne s'est cependant point confirmé. Une lettre, datée du 18 au matin, adressée au Consul général d'Angleterre par son Agent à Fokchani, dément formellement ce fait, et ajoute que les Russes, qui se sont tenus à la distance de 4 postes de Fokchani, y étaient attendus vers le soir du 18, tandis que les Turcs n'y seront que deux jours plus tard.

J'apprends à l'instant, de source certaine, que M. Thions, Consul de la République à Jassy, et le Consul général de Prusse ont protesté contre l'entrée des troupes russes en Moldavie, et ont suspendu leurs relations avec les autorités locales.

Je m'empresse de réparer une omission involontaire, commise dans ma dépêche du 14 de ce mois, en vous adressant ci-joint l'annexe lit. D; cette pièce m'avait été promise pour le départ du courrier, et je n'ai pu me la procurer à temps.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

No. 772. 1848 Iulie 8.

Ordinul No. 2.812 al Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ, către Isprăvnicia de Bacăŭ.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. No. 443. Administrative nouĕ.)

No. 2.812. La Isprăvnicia de Bacăŭ.

Vechilul de la trecĕtoarea Comănescĭ a Comandiruluĭ granițeĭ despre Transilvania, fiind învinovățit pentru că a cutezat a se alunecà la urmărĭ în protiva poroncilor Ocârmuiriĭ în obiectele ce s'aŭ încunosciințat Comandiruluĭ, s'a scris acestuĭ de pe urmă prin alăturata poroncă cu No. 2.811 ca să-l trădeà aceĭ Isprăvniciĭ, care este poftită a-l trimite cu pază aicĭ, potrivit Înalteĭ poroncĭ.

No. 773. 1848 Iulie 8.

Articol din „Pruncul Român." No. 10. 1848. 8. VII.

Poetul german Schiller ḑice: Ca și prietenul îmĭ este de folos și dușmanul; dacă prietenul îmĭ arată ce pot, vrăjmașul mĕ

învață ce trebue să fac. Acesta este un adevěr care din nenorocire nu-l luăm destul în considerație, fiind-că nu voim a avé nimic comun cu vrăjmașiĭ noștri, fiind-că disprețul ce avem pentru dînșiĭ nu ne eartă a-ĭ imità nicĭ în ceea ce poate fi spre binele nostru, și cu toate acestea nu ne sfiim a ne folosì de greșelile lor. Ne-am folosit de toate greșelile căḑutuluĭ Guvern tiranic; am desființat rangurile carĭ ajunseseră a fi numaĭ un mijloc de corumpție, am desființat bătaia, care fu una din pricinile de căpetenie că rěposata Căimăcămie n'a putut trăì maĭ mult de opt ceasurĭ, am desființat claca și infama iobăgie, am desființat censura, am desființat, cu un cuvînt, toate relele carĭ apěsaŭ țeara, și Dumneḑeŭ scie că nu eraŭ puține. Dacă dar ne-am folosit de greșelile tiranilor vrăjmașĭ aĭ libertățiĭ, nu věd pentru ce să nu ne folosim și de cele bune ale lor. Marțĭ dimineața, reacția se ivì în Bucurescĭ și Marțĭ seara saŭ Mercurĭ dimineața, publicațiile Căimăcămieĭ eraŭ cunoscute în toate județele, Cârmuitoriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ eraŭ depărtațĭ și în locu-le numițĭ alțiĭ; dar nu numaĭ în capitalele județelor se înființase reacția, nu, ci chiar în toate plășile, în toate satele pătrunsese cu o repeḑiciune vrednică de mirare. Pe de altă parte, după ce aŭ trecut cincĭ ḑile după căderea trădătorilor și restatornicirea libertățiĭ, nu se scià încă nimic despre aceasta în județul Argeș, nicĭ chiar în capitala județuluĭ, Pitescĭ! Și Pitesciĭ se află numaĭ șease poște departe de Bucurescĭ! — Dar județele maĭ depărtate? Când o să le ajungă scirea? Dacă ceĭ rěĭ aŭ găsit mijloace să rěspândească întristătoarele nuvele așà de iute, pentru ce ceĭ bunĭ zăbăvesc atâta vreme, pentru ce nu s'aŭ trimis îndată curierĭ în toate județele? Pentru ce locuitoriĭ județelor să rěmâie în nesciință despre cele ce se întîmplă în Capitală? Pentru ce să sufere, să suspine subt sistema veche de apěsare, ce n'a ținut decât puține ceasurĭ, atâtea ḑile? Maĭ toțĭ membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ lipsiaŭ din Capitală, și negreșit nu se pot învinovățì de această lipsă de activitate; unul singur rěmase aicĭ și se înțelege că mulțimea treburilor de cea maĭ mare importență, ce se grămădise asupra luĭ, nu-ĭ ertase a se ocupà de aceasta. Dar trimiterea publicațiilor nicĭ nu este în căderea membrilor Guvernuluĭ; aceasta atârnă de la amploiațiĭ expeditorĭ, și avem doveḑĭ că nu toțĭ îșĭ împlinesc datoriile după cum trebue, după cum cere maĭ vîrtos timpul de acum. Uniĭ din dumnealor, carĭ subt Guvernul căḑut s'aŭ învěțat a lucrà maĭ a lene, socotesc că și subt Guvernul cel noŭ, care cunoasce suveranitatea poporuluĭ, nu aŭ nicĭ

No. 773
1848
Iulie 8.

No. 773. 1848 Iulie 8.

o trebuință a lucrà cu maĭ multă activitate; socotesc că jumătatea din ceasurile canțelarieĭ trebue petrecută cu fumare de ciubuce, cu tăere saŭ încercare de condeiŭ, cu conversațiĭ și altele asemenea. Aceasta este rĕŭ, foarte rĕŭ, dar tot poate fi ertat; și noĭ nu voim a crede că pricina inactivitățiĭ dumnealor trebue căutată maĭ departe, că nu este lenea, ci rea voință, ci atașarea la sistema veche, un simtiment înăscut de aristocrație, care-ĭ face a-șĭ împlinì datoriile cu atâta nepĕsare. Noĭ scim, și o putem dovedì, că proclamațiile, din carĭ s'aŭ tipărit aproape 14 miĭ, nu s'aŭ trimis într'un numĕr cuviincios la județe, scim că la 29 Iunie se maĭ aflà o mare cătățime în Vornicie, și scim că în multe sate nu se aflà nicĭ măcar un singur exemplar. Aceĭ amploiațĭ carĭ se simt vinovațĭ bage de seamă să-șĭ implinească de acum înainte îndatoririle lor cu maĭ mult zel, cu maĭ multă bunăvoință și activitate, căcĭ de nu, opinia publică nu-ĭ va maĭ acusà ca leneșĭ, ci îĭ va pârî ca nisce complotiștĭ, carĭ lucrează într'o vinovată înțelegere cu vrăjmașiĭ libertățiĭ.

Partida reacționară — cât de scurtă fu vieața eĭ — tot a isbutit prin felurĭ de minciunĭ și îngrozirĭ să aducă pe maĭ toțĭ săteniĭ a negà foloasele dobândite prin sfînta noastră Constituție și a îmbrățișà iarășĭ lanțurile în carĭ gemeaŭ de atâtea veacurĭ. Aceasta pare de necreḑut, dar din nenorocire este curat adevĕrul; însă nu numaĭ atât, partida reacționară îĭ aduse până acolo să persecute pe făcĕtoriĭ lor de bine, să gonească pe apostoliĭ libertățiĭ, pe membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, căcĭ aristocrațiĭ reacționarĭ nu se sfiiră a-ĭ arătà ca tâlharĭ, carĭ ar fi spart Vistieria și fug cu baniĭ țĕriĭ peste hotar. Ceea ce a fost cu putință minciuniĭ, cum să nu fie cu putință adevĕruluĭ? Dacă țĕranul se încreḑù în nisce oamenĭ, ca sub-cârmuitoriĭ ceĭ vechĭ, ca arendașiĭ, de la carĭ n'a vĕḑut nicĭ odată vre-un bine, de la carĭ îĭ veniaŭ toate relele, cum să nu creaḑă pe nisce oamenĭ carĭ îĭ ḑic frate și carĭ îĭ dovedesc că-ĭ și sînt frațĭ, carĭ jertfesc de bună voie dintr'al lor ca să-l înavuțească pe el, carĭ n'aŭ și nu pot avé nicĭ un interes a-l înșelà? Și cu toate acestea nu se poate tăgădui, că comisariĭ trimișĭ la județe întîmpină multe greutățĭ; de unde vine aceasta? Țĕranul apĕsat și subjugat de atâtea veacurĭ a perdut până la încredere într'un timp maĭ bun; de când ține minte, el și părințiĭ luĭ a fost învĕțat a da, a i se luà și acum nu poate crede, că toate astea s'ar fi schimbat de odată, că, în loc de a fi jefuit și subjugat, va dobândì drepturĭ de o potrivă cu apĕsătoriĭ sĕĭ, că i

se va da fără să fi cerut? După atâtea veacurĭ de tiranie nu poate crede în fericire, căcĭ omul nenorocit crede maĭ lesne rĕul decât binele; dar îndată ce va vedé că cele făgăduite luĭ se înființează, nu se va maĭ îndoì și atuncĭ mulțumirea și recunoscința luĭ vor fi de o potrivă cu fericirea luĭ. Este dar de neapĕrată trebuință să se lumineze țĕranul, să i se deslușească bine toate foloasele ce-ĭ dăruesce noua Constituție, și aceasta se poate face numaĭ prin preoțiĭ și aleșiĭ satelor, căcì într'înșiĭ țĕranul are încredere.

No. 773.
1848.
Iulie 8.

Notă din „Gazeta de Transilvania". No. 56. 1848. 8. VII.

No. 774.
1848
Iulie 8.

Maĭ noŭ. Bărbațiĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, carĭ se depărtaseră la munțĭ, pe 2 Iulie se reîntoarseră în Bucurescĭ. În popor cresce vĕdĕnd cu ochiĭ hotărîrea de a-șĭ apĕrà noua libertate. De la Ploescĭ, Focșanĭ, Slatina, Târgoviște încă sosiră scirĭ despre primirea noueĭ Constituțiĭ cu mare bucurie, manifestată prin iluminațiĭ, adunărĭ și iutea formare a gardeĭ naționale. Vestitorul (care acuma se făcù peste așteptare liberal) încă are câte-và scirĭ de acestea.

Mulțĭ din ofițerĭ staŭ gata a-șĭ da demisia, pentru ce? d-lor vor fi sciind maĭ bine; lumea însă iĭ judecă de rĕŭ pentru aceasta și iĭ întreabă să deà cuvînt, dacă o fac din patriotism, saŭ de frică, saŭ din necredință către patrie.

Din soldațĭ încă depuseră câțĭ-và armele, cum se spune, pentru că li s'ar fi urît cu traiul rĕŭ și ar pretinde maĭ bun, la care și aŭ toată dreptatea; alțiĭ însă maĭ vĕd și o amăgire și desmîntare a soldaților prin reacționarĭ.

Faima despre sosirea Muscalilor în Moldavia se respândì din noŭ; noĭ însă iar vĕ spunem că, până la ceasul ce scriem acestea (8 Iulie v. seara la 6 ceas.), nu putem crede la nicĭ o scrisoare din câte sosiră cu poșta de astădĭ, măcar că venì și o ștafetă de la Kotzebue, Consulul rusesc, care iar promite că în puține dile vor intrà oștirĭ rusescĭ. Despre sosirea uneĭ cete de Turcĭ la Galațĭ (cu 5 caice) încă sună o scrisoare din 2 Iulie, noĭ însă nicĭ aceasta nu cutezăm a o crede. Și în sfîrșit, ce atâta sfărmătură de cap? Să vină Turcĭ și Tătarĭ, Muscalĭ și Cazacĭ; cum vor venì, așà se vor și duce; orbul nu vede că Românul de la 1848 nu maĭ este cel de la 1828, în 20 anĭ s'aŭ prefăcut oameniĭ, generația, ideile de minune. Eĭ vor venì, prieteniĭ lor vor rîde; însă scițĭ bine că cel care rîde maĭ la urmă, rîde maĭ bine și maĭ cu folos. Curaj Românĭ, ce atâta friculiță! Vor venì și iarășĭ se vor duce, numaĭ să fițĭ bărbațĭ.

No. 775.
1848
Iulie 8.

Corespondență din Bucuresci către „Allgemeine Oesterreichische Zeitung.“ No. 122. 1848. 2. VIII.

Bukurest.

Ein Privatschreiben aus Konstantinopel bringt folgende Nachrichten: Weder Russen noch Türken werden Roumainiens Boden betreten, und wenn die Letzteren Truppen an der Donau zusammenziehen, so geschieht es bloss zur Bewachung der Gränze; nur in dem Falle, dass die Roumainen die Rechte der Pforte angreifen, werden Truppen dahin beordert, welchen jedoch ein Commissär vorangehen wird, ein Mann von Einsicht, um sich mit der Regierung zu verständigen. Es mögen die Roumainen nur Ruh und Ordnung halten und sie haben nichts zu fürchten.

Wir erfahren aus der Moldau, dass die 500 Kosaken, die sich dort gezeigt, nicht wirkliche Kosaken, sondern vom Fürsten Sturdza und Konaki jenseits des Pruths gedungene, mit theuerem Gelde in Kosakenkleider gesteckte und bewaffnete Vagabunden waren, deren sich diese Herren bedienten, um die Moldauer ins Bockshorn zu jagen. Diese liessen sich jedoch nicht irre führen und es ist bekannt auf welche Weise die vermeintliche russische Avantgarde in Jassy empfangen wurde.

No. 776
1848
Iulie 8.

Notă din „Le Siècle“. 1848. 20. VII.

Provinces Danubiennes.

L'entrée des Russes n'est plus douteuse. On écrit de Iassy, 3 juillet, à la „Gazette d'Augsbourg“:

„Cet après-midi, les Russes se sont avancés jusqu'à une lieue de la ville. Le quartier général est établi dans le domaine du Prince Rosnowan; on les attend ici demain. Le Prince est gravement malade de choléra. La tranquillité règne encore dans la ville.“

Le „Chronicle“ fait sur cet évènement, qu'il considère comme probable, des réflexions dont il est permis d'inférer que le Cabinet anglais ne sera pas complice du Czar. Voici un passage de l'article du „Chronicle“:

„Les deux Hospodars sont des créatures de la Russie et l'on ne saurait nier que l'intervention de agents russes dans la législation et l'administration intérieure des deux pays n'ait fait des-

cendre les souverains titulaires au rang de Vice-Rois de la Cour impériale. On ne pouvait s'attendre, il est vrai, à un autre résultat d'un arrangement qui, en réservant à la Turquie une suzeraineté nominale sur ces anciens sujets, la plaçait comme Puissance protectrice à côté de son puissant voisin. Néanmoins les principaux Etats de l'Europe occidentale revendiquèrent leur droit d'être consultés avant que Braïla, Galatz et toute la navigation du Danube au sud de la Porte de fer passassent sous la domination absolue d'un potentat qui est déjà maître de la Podolie, ainsi que de toutes les lagunes par lesquelles cette grande rivière se jette dans la mer. Nous fairons remarquer en outre que la désorganisation des contrées voisines dans lesquelles l'élément slave prédomine et les antipathies nationales et locales, qui y ont été réveillées par la désorganisation de l'Autriche et auxquelles la Russie s'associe partout plus ou moins, donnent naissance à des grandes apréhensions sur les conséquences qui peuvent résulter d'une intervention russe dans un moment si peu propice."

No. 776.
1848
Iulie 8.

Informațiunĭ după „Le Siècle." 1848. 20. VIII.

No. 777.
1848
Iulie 8.

Provinces Danubiennes.

Une lettre de Constantinople, 20 juillet, par voie d'Allemagne, annonce que le Divan a résolu de destituer le Hospodar Stourdza.

On écrit de Bucharest, 24 juillet, à la „Nouvelle Gazette Rhénane" :

„Plusieurs décrets ont été publiés par le Gouvernement provisoire. Les rangs et les titres sont abolis. Les habitants de la Capitale possèdant deux fusils sont invités à en rendre un à l'autorité.

„26 juillet. Le Gouvernement provisoire invite les habitants à signer une adresse à l'Empereur de Russie. Dans cette adresse, on reconnaît la suzeraineté de la Porte Ottomane tout en se réservant une administration intérieure indépendante. Ce droit a été reconnu par la Russie; le traité d'Ackerman en fait foi."

No. 778. 1848 Iulie 9.

Decretul No. 195 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 6. 1848. 19. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

D. Ministru celor din Năuntru, prin adresa d-luĭ de subt No. 3.592, încunosciințează Guvernuluĭ că d. Balzano, Șeful inginerilor Statuluĭ, a dăruit jumătate din leafa sa pe o lună orfanilor acelora ce s'aŭ jertfit pentru patrie în reacția de la 19 Iunie. Guvernul, simțitor la această generoasă și creștinească faptă, în numele popoluluĭ și al celor orfanĭ, mulțumesce d-luĭ Balzano pentru a d-luĭ generositate și dovadă de patriotism.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, Chr. Tell, St Golescu, C. A. Rosetti, I. Eliad, G. Magheru.

No. 195.

No. 779. 1848 Iulie 9.

Decretul No. 201 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No 303.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru din Lăuntru,

Alăturăm Domnieĭ-tale copie de pe hârtia Părinteluĭ Meletie, Starițul mânăstiriĭ Căldărușaniĭ, către Prea Sfinția Sa Părintele Mitropolitul, și te rugăm să însărcinezĭ pe d. Administratorul județuluĭ Ilfov, ca să meargă la mânăstirea Căldărușanĭ, însoțit de d. Procurorul Tribunaluluĭ criminal, să cerceteze cu mare scumpětate pricina și, dacă în adevěr îĭ va găsì de vinovațĭ, să-ĭ aducă supt pază la arestul sfinteĭ Mitropoliĭ, și prin dumnea-ta să ne facă cunoscută curgerea priciniĭ.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, I. Eliad, Stefan Golescu, Gh. Magheru, C. A Rosetti.

No. 201.

(Resoluție:) Să se deà în cunoscința Administratoruluĭ de Ilfov, spre întocmaĭ și grabnică urmare. — Iulie 13.

N. G.

Decretul No. 203 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 780.
1848
Iulie 9.

(Monitorul Român. No. 6. 1848. 19. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Toată țeara cunoasce nenorocita întîmplare a luĭ Iane Marcu Candeli, carele, desperat de străgănirile procesuluĭ sĕŭ, armat de cuțit, a lovit pe cincĭ din amploiațiĭ Ministeruluĭ Dreptățiĭ.

Iane Marcu Candeli este culpabil pentru că nu este ertat nimĕnuĭ să-șĭ facă singur rĕsbunarea; este culpabil pentru că vieața ne-a dat-o Dumnedeŭ și numaĭ Dumnedeŭ este în drept să ne-o ridice, când va voì; dar fiind-că prin tacrirul sĕŭ a dovedit că maică-sa, cădută în robie, chemà pe fiul eĭ în ajutor; fiind-că a dovedit că sufletul sĕŭ simte toată întinderea păcatuluĭ, cerênd singur a fi pedepsit cu moarte, ca să scape de mustrările cugetuluĭ și sperând că prin pedeapsa oamenilor să dobândească ertarea ceruluĭ;

Fiind-că jalnica stare în care se aflaŭ judecătoriile și asigurarea că orĭ-ce reclamație, fie cât de dreaptă, nu se ascultà, puteà să aducă pe un om în desperare de a-șĭ perde un minut mințile și maĭ vîrtos pe un fiŭ a căruia mumă căduse în robie; în sfîrșit, fiind-că prin osânda sa, închiderea în ocnă de 5 lunĭ, și căirea ce a arătat, este destul de pedepsit;

Decretăm:

Iane Marcu Candeli, osândit la ocnă prin ofisul fostuluĭ Domn, cu No. 60, se eartă și se sloboade de la închisoare.

D. Vornicul temnițeĭ îl va slobodi îndată de la ocnă.

Însă, fiind-că pricina de judecată ce are este încă nesfîrșită, să se aducă subt pază la Bucurescĭ și să-l înfățișeze Guvernuluĭ, ca să se ieà cu dînsul măsurile ce se vor găsì de cuviință, atât pentru folosul numituluĭ, cât și pentru cerutele forme de asigurare asupra unuĭ om de care poate, deșì fără dreptate, s'o fi maĭ temênd cine-và.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu, Chr. Tell, G. Magheru, I. Eliad, C. A. Rosetti.

No. 203.

No. 781.
1848
Iulie 9.

Decretul No. 205 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

D-luĭ Ministru din Lăuntru.

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

Înțelegênd Guvernul că în maĭ multe județe până acum nu s'a depus încă jurămîntul la Constituție, sînteți poftițĭ ca să poruncițĭ la toțĭ Administratoriĭ județelor a-l face cât maĭ în grab.

Forma jurămîntuluĭ este aceea ce s'a făcut în Capitală în Câmpul Libertățiĭ la 15 Iunie, și care s'a publicat în Monitorul Român No. 2.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; G. Magheru, Chr. Tell, Stefan Golescu, C. A. Rosetti, I. Eliade.

No. 205.
Bucurescĭ.

No. 782.
1848
Iulie 9.

Decretul No. 207 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 6. 1848. 19. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

Întărind Guvernul rînduirea Administratorilor de județe, întocmaĭ precum s'a însemnat prin adresa Domnieĭ-tale, No. 3.934, și anume:

Pe d. Scarlat Turnavitu . . . la Râmnicul-Sărat,
„ Dimitrie Golescu . . . „ Brăila,
„ Scarlat Voinescu . . . „ Buzeŭ,
„ Florian Aron . . . . . . „ Ilfov,

No. 782.
1848
Iulie 9.

Pe d. Dimitrie Ciocârdia . . . la Ialomița,
„ Ioan Negulicĭ . . . . . . „ Prahova,
„ Costache Ciocârlan . . . „ Dâmbovița,
„ Ioan I. Filipescu . . . . „ Vlașca,
„ Nicolae Tătăranu . . . „ Teleorman,
„ Ioan Christopolu . . . . „ Argeș,
„ Ioan Paleologu . . . . . „ Muscel,
„ Gheorghe Văleanu . . . „ Olt,
„ Ioan Aricescu . . . . . . „ Romanațĭ,
„ Dimitrie Filișanu . . . . „ Dolj,
„ Costache Cerchez . . . . „ Vâlcea,
„ Hristodor Marghiloman „ Gorj,
„ Nicolae Opran . . . . . . „ Mehedințĭ,

Învită pe d-ta ca fără întârḍiere să puĭ pe numițiĭ în funcțiĭ, și tot d'odată să publicĭ aceste orînduirĭ prin Monitor, spre obșteasca sciință.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, St. Golescu, I. Eliad, N. Bălcescu, C. A. Rosetti.

No. 207.

No. 783.
1848
Iulie 9.

Decretul No. 215 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 4. 1848. 12. VII.)

Din ḍiua de 9 Iunie, când proclamația Constituțieĭ eșì la lumină, la fie-ce citire, miĭ de strigărĭ de bucurie consfințiră fiecare articol. La citirea fie-căruĭ rînd, eșià câte un Român soldat al viitorimeĭ, gata a-șĭ sacrificà vieața pentru apěrarea luĭ, și această unanimitate rară în istoria lumiĭ îngropă pentru tot-deauna o tiranie întronată de 18 secolĭ: câte-và ḍile înotarăm în această desăvîrșită fericire și nuorul se ivì pe orizon. Cestia proprietățiĭ ridică un strigăt împotrivitor, și pentru ce? pentru că nimenĭ nu a voit să se gândească maĭ serios; pentru că nimenĭ nu a voit să creaḍă că la 9 și 11 Iunie, răpirea și nedreptatea s'aŭ șters de pe pămîntul Românieĭ.

Frațĭ proprietarĭ, voĭ sîntețĭ partea cea maĭ luminată a țěriĭ, și voĭ, carĭ vě bucurațĭ de bogăția Românieĭ, voĭ oare să fițĭ pricina nenorociriĭ eĭ? nu fraților, fițĭ și acum Românĭ ca și în ḍilele de 9 și 11 Iunie, și nu uitațĭ că s'a ḍis: respect la proprietățĭ; nu uitațĭ că peticul de pămînt nu poate fi maĭ mare, decât

No. 783. 1848 Iulie 9.

va puté patria să vĕ despăgubească într'un termen foarte scurt; nu va fi maĭ mult decât ceea ce Adunarea constituantă, cu mâna pe cuget, va hotărî. Guvernul provisoriŭ s'a silit neîncetat să vĕ deslușească, ca să nu maĭ remâie nicĭ un glas care să se ridice cu temeiŭ, și acum iarăşĭ declară că dorința tutulor a fost numaĭ să ușureze suferințele sătenilor plugarĭ, și să statorniceze soartea lor pe basa dreptățiĭ și a frățieĭ; și de aceea declarăm că nu se va înfățișà, în Adunarea constituantă, proiectul proprietățiĭ, decât când va fi desbătut cu maturitate și hotărît de o comisie alcătuită de părțile interesante, ast-fel ca printr'o înțelegere lămurită să se deà acesteĭ cestiĭ grele o soluție frățească. Guvernul decretă să se alcătuească o comisie pentru proprietate, cu chipul următor:

Art. I. Se va întocmì un numĕr de o potrivă de proprietarĭ și sătenĭ clăcașĭ.

Art. II. Fie-care județ va trimite câte un deputat ales din partea clăcașilor și altul din partea proprietarilor.

Art. III. Alegerile se vor face la 25 ale acesteĭ lunĭ, în capitalele fie-căruia județ.

Art. IV. Toate satele de clăcașĭ din județ vor trimite câte un alegĕtor, care împreună vor alege pe deputatul lor.

Art. V. Toțĭ proprietariĭ județuluĭ, adunându-se în capitala județuluĭ, vor alege pe deputatul lor.

Art. VI. Toțĭ aceștĭ deputațĭ să se afle în Bucurescĭ până la 1 ale viitoareĭ lunĭ.

Art. VII. Spre a întîmpinà cheltuelele ce aleșiĭ sătenĭ vor avé cu șederea lor aicĭ în Bucurescĭ, li se va da de la Stat pe fie-care ḑi câte 3 sfanțĭ.

Art. VIII. Când se va adunà comisia, Guvernul va numì pe Presidentul eĭ, care însă nu va avé vot în discuție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu, I. Eliad, N. Minco, N. Bălcescu, C. A. Rosetti.

No. 215.

No. 784. 1848 Iulie 9.

Circulara No. 2.459 a Ministeruluĭ Instrucțiuniĭ publice al Țĕriĭ-Românescĭ către profesorĭ.

(Urechiă V. A., op. cit., II, pag. 342.)

Luând aminte Departamentul că mulțĭ din d-voastră aŭ lăsat nepusă în lucrare porunca cu No. . . , prin care se pune îndatorire

d-voastră de a tâlmăcì proclamația liberatoare tuturor candidaților de profesorĭ de prin sate, și a-ĭ luminà, ast-fel în cât să poată și deslușì pe frații de pe la sate, și fiind-că aceasta este una din cele maĭ delicate însărcinărĭ puse asupra d-voastră, vi se scrie și prin aceasta a face cât maĭ în grabă punere la cale de a se strînge toțĭ candidațiĭ școalelor de sate, prin ajutorul administrațiuniĭ locale, cărora le vețĭ face toate deslușirile și-ĭ vețĭ luminà asupra ḑiseĭ proclamațiĭ..., tot odată însă nu vețĭ perde din vedere a se deslușì, că drepturile ce prin noua Constituțiune se făgăduesc locuitoruluĭ român, le va dobândì după deschiderea Adunăriĭ naționale. Pentru acest sfîrșit dar, vi se alătură pe lângă aceasta treĭ din aceste programe, spre a vĕ slujì la însărcinarea ce este pusă asupra d-voastră, de care se și așteaptă resultatul plăcut.

No. 784. 1848 Iulie 9.

Adresa No. 2.790 a Secțieĭ Lucrărilor publice către Secția 1-a a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneschĭ.

No. 785. 1848 Iulie 9.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

D-luĭ Cap al Secțieĭ 1 Ministeruluĭ din Năuntru.

Dreptate, Frăție.

Raportul cu No. 4.963 primit de la d. Administratorul județuluĭ Mehedințĭ pentru leĭ 3.603 par. 20 ce a cheltuit în trebuința cuprinsă într'însul, în temeiul porunciĭ d-luĭ Ministru, am onoare a-l îndreptà d-voastră în original spre cele de cuviință, pentru întoarcerea acelor banĭ ce s'aŭ cheltuit din sumele § drumurilor, în întîmpinarea trebuințeĭ ce a fost, și de urmarea ce se va face, vețĭ binevoi a mĕ împărtășì cu rĕspuns.

Salutare și frăție.

Capul Secțieĭ Lucrărilor publice, C. Pencovicĭ.

No. 2.790.
Secția Lucrărilor publice.

(Resoluție:) Să se facă raport Guvernuluĭ, înaintându-ĭ și copie de pe foaia Administratoruluĭ, ca să binevoească a poruncì slobodirea acesteĭ sume de la Visterie, cinstind și pe sub-însemnatul cu rĕspuns.

N. G.

No. 786. 1848 Iulie 9.

Adresa No. 3.931 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Sfatuluĭ orăşenesc al acesteĭ Capitale.

Pentru conacul Exelenţeĭ Sale Suleiman Paşa s'a hotărît la palatul domnesc de lângă Mitropolie ; acolo dar urmând a se pregătì şi cele de trebuinţă pentru ale mâncăriĭ şi ale meselor, sub-iscălitul recomandează aceluĭ Sfat de îngrijitor pentru toate acestea pe d. Michalache Abdulaid, ca pe unul ce cunoasce orînduelile de asemenea fire şi are aceeaşĭ îngrijire pentru cele privitoare la conacul Exelenţeĭ Sale Talaat Efendi. Sfatul dar se va înţelege fără zăbavă cu d. Abdulaid şi va pune de loc în lucrare toate cele de trebuinţă, ca nu, sosind Exelenţia Sa, să se ivească vre-o neajungere şi nemulţumire.

N. G.

No. 3.931.

No. 787. 1848 Iulie 9

Adresa No. 2.234 a Sfatuluĭ municipal din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru din Năuntru,

În urma adreseĭ Domnieĭ-voastre cu No. 3.931, Magistratul, intrând îndată în tractaţie cu recomandatul d. Michail Abdulaid pentru îndestularea celor de trebuinţă ale mâncăriĭ, birjeĭ şi celelalte, privitoare spre mulţumirea Exelenţeĭ Sale Soleiman Paşa, ce este a sosì în Capitală, n'a putut a se învoì cu pomenitul, propuind că nu poate luà această însărcinare cu preţ maĭ mic decât treĭ-ḑecĭ şi cincĭ galbenĭ pe ḑi. Sfatul însă, avênd în vedere tocmeala făcută tot cu pomenitul Abdulaid pentru îndestularea Exelenţeĭ Sale Talaat Efendi, cu preţ de galbenĭ douĕ-ḑecĭ, nu-ĭ poate da maĭ mult; de aceea supune cunoscinţeĭ Domnieĭ-voastre această împrejurare, şi tot de odată vĕ roagă să binevoiţĭ a da cuvenita deslegare.

Salutare şi frăţie.

Sfatul municipal: (Nedescifrabil), N. Lahovari, Lazar Calenderoglu, D. Iconomide, Ioan Triandafil.

No. 2.234.

Adresa No. 3.925—3.926 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orășenesc și către Poliția din Bucurescĭ.

No. 788.
1848
Iulie 9.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Către locurile jos însemnate.

Pentru primirea în Capitală a Exelențeĭ Lor Suleiman Pașa și Talaat Efendi, Comisariĭ Înalteĭ Porțĭ, a cărora sosire se adastă prea curînd, s'a hotărît a se săvîrși țeremonialul după programa următoare:

1. Un arc de triumf la bariera pe unde vor intrà, și altul la palatul de la Mitropolie.

2. O musică la palat și alta la arc.

3. Constituția tipărită pe materie de mătase, presentată de 12 fete și cu 12 băețĭ în costumul național țĕrănesc.

4. Maghistratul va eșì înainte cu pâne și sare.

5. Asemenea Vornicia orașuluĭ și poliția, cu corporațiile, cu steagurile lor și cu clerul.

6. Asemenea Șeful gardiĭ naționale cu un batalion bine ales.

7. Un escadron cu careta de paradă, care va fi însoțită de Ministrul de țeremonie.

8. La Palat se va așezà gardă de cinste; se va aflà Șeful oștiriĭ cu ștabul și Guvernul provisoriŭ cu Ministriĭ.

9. La ușa Palatuluĭ se va așezà un steag românesc și unul turcesc, asemenea alte două la conacul d. Talaat Efendi.

10. În seara aceea se vor iluminà casele publice și cele particulare, aceste din urmă prin îndemnare.

No. 3.925.

Sfatul dar se va îndeletnicì îndată ca, în cel maĭ scurt soroc și negreșit până mâne seară, să se pregătească cele însemnate la articolele 3-lea, 4-lea, 9-lea și 10-lea ca, în minut ce se va vesti sosirea acestor înalțĭ foncsionarĭ, să se poată pune în lucrare. Cât pentru baniĭ ce va cheltuì Sfatul pentru costumurile fetelor și ale băeților, pentru steagurile și pentru iluminația încăperilor publice, va da apoĭ sub-iscălituluĭ socoteală, spre a se hotărî a lor slobodire.

No. 3.926. Către Poliție.

D. Șef al Poliției se va îndeletnicì îndată ca, în cel maĭ scurt soroc, și negreșit până mâne seară să pregătească cele însemnate

No. 788. 1848 Iulie 9.

la art. al 5-lea și al 10-lea, pre cât se atinge de iluminatia încăperilor particulare ca, în minutul ce se va vestì sosirea acestor înalțĭ foncsionarĭ, să se poată pune în lucrare.

N. G.

No. 789. 1848 Iulie 9.

Adresa No. 3.927 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Șeful oștiriĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

D. Șefuluĭ oștiriĭ.

Prin programa țeremonialuluĭ pentru primirea în Capitală a Exelențeĭ Lor Suleiman Pașa și Talaat Efendi, Comisariĭ Înalteĭ Porțĭ, pe lângă altele, s'aŭ hotărât și cele următoare:

Să se pue o musică la Palat și alta la arcul de triumf la bariera pe unde le va fi intrarea.

Un escadron cu careta de paradă, pentru aducerea Exelențeĭ Lor la Palat, însoțită de maistrul țeremonieĭ.

La Palat se va pune gvardie de cinste; se va aflà acolo d. Șeful oștiriĭ cu ștabul, Guvernul provisoriŭ și domniĭ Ministri.

Aceste toate, privind la punerea la cale a d-v. sînteți poftiți, domnule Șef, ca să bine-voițĭ a luà măsurile cuvenite de îndeplinire.

No. 3.927.

No. 790. 1848 Iulie 9.

Adresa No. 3.928 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Mitropolitul Neofit.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Preaosfinției Sale Mitropolituluĭ.

Prin programa țeremonială pentru primirea în Capitală a Exelențeĭ Lor Suleiman Pașa și Talaat Efendi, Comisariĭ Înalteĭ Porțĭ, pe lângă altele este hotărît a eșì întru întîmpinarea Exelențiilor Lor și Poliția, Vornicia orașuluĭ cu corporațiile și clerul.

Pentru aceea dar ce se atinge de cler, subt-iscălitul roagă pe Preaosființia Voastră plecat, ca să binevoițĭ a poruncì cele de trebuință, ca în minut ce se va vestì sosirea acestor înalțĭ funcționarĭ, să se poată aduce la îndeplinire.

No. 3.928.

No. 791. 1848 Iulie 9

Adresa No. 3.929—3.930 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Vornicia orașuluĭ și către Șeful gardeĭ naționale din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Șefuluĭ Vornicieĭ orașuluĭ.

Pentru primirea în Capitală a Exelențeĭ Sale Suleiman Pașa și Talaat Efendi, Comisariĭ Înalteĭ Porțĭ, prin programul țeremonialuluĭ, pe lângă altele, s'a hotărît a eșì înainte-ĭ spre întîmpinare și d. Șeful aceĭ vorniciĭ (gvardeĭ naționale cu un batalion bine ales), cu corporațiile, cu steagurile lor. Este poftit dar domnul Șef, a lua îndată măsurile pregătitoare, ca în minut ce se va vestì sosirea acestor înalțĭ foncsionarĭ, să se poată pune în lucrare.

No. 3.929. Către Vornicia orașuluĭ.

No. 3.930. Către Șeful gvardeĭ naționale.

No. 792. 1848 Iulie 9.

Adresa No. 3.953 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Ministerul Instrucțiuniĭ publice.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

D-luĭ Ministru al Instrucțieĭ publice și al celor bisericescĭ.

Subt-iscălitul, de cuviință socotind a se aflà la palat la sosirea Exelențeĭ Sale Soleiman Pașa și domniĭ boerĭ câțĭ se află astă-dĭ în Capitală, poftesce pe d-v. să binevoițĭ a le face din vreme invitația trebuincioasă.

No. 3.953. N. G.

No. 793. 1848 Iulie 9.

Nota Ministeruluĭ Afacerilor străine al Țĕriĭ-Româneseĭ către Ion Ghica, Agentul țĕriĭ la Constantinopole.

(Orig. Col. Ioan Ghica.)

Bucarest.

A Monsieur Jean Ghika, Agent de la Principauté de Valachie, à Constantinople.

Monsieur l'Agent,

Comme vous l'avez sans doute appris, une nouvelle tentative de contre-révolution a eu lieu dernièrement à Bucarest. Mais les

No. 793. 1848 Iulie 9.

projets des méchants ont été déjoués, et il nous est permis de croire que la providence ne les a fait triompher un moment, que pour rendre leur chute plus éclatante et manifester plus hautement le voeu national.

Le complot, préparé de longue main, devait éclater dans la nuit du 28 au 29 juin. Rien n'avait pu le faire pressentir jusque là. La tranquillité n'avait pas cessé de régner parmi le peuple et le Gouvernement, de son côté, confiant à la fois dans la justice de sa cause, dans le patriotisme éclairé des citoyens et dans les dispositions bienveillantes de la Sublime Porte à son égard, poursuivait le cours régulier de ses travaux. Tout à coup des bruits sourds se répandirent; on parlait de l'entrée des troupes russes sur le territoire valaque. Ce n'était pas une vague rumeur; toutes les lettres, tous les courriers qui arrivent de la frontière confirmait la fatale nouvelle. Toutefois, le Gouvernement n'avait reçu aucune communication officielle. Il est vrai que Mr. le Ministre de Russie, dans sa lettre du 18 juin au Métropolitain, annonçait formellement à S. Em. que le troupes impériales avaient passé le Pruth et se dirigent vers la frontière de la Valachie; et quoique rien depuis dix jours n'eût confirmé la déclaration de Mr. Kotzebue, le Gouvernement, dans la pensée de qui il ne pouvait entrer de suspecter la sincérité d'un document officiel remis par un résident étranger, était suffisamment autorisé à voir dans les nouvelles qui lui arrivaient de toutes parts la confirmation tardive, il est vrai, des menaces de la Russie.

Mais bientôt une lettre semi-officielle de Mr. Moïsaki, Secrétaire de S. E. Talaat Effendi, annonçant l'entrée en campagne d'un corps d'armée turco-russe, le doute ne fut plus permis. Cette nouvelle, d'autres semblables arrivées en même temps à divers Consulats, se répandirent bientôt dans le public, où commentées, exagérées à dessein, elles accrurent l'inquiétude générale. C'est alors que les ennemis du pays, qui jusque là avaient dissimulé leurs complots dans l'ombre, ne cachèrent plus ni leurs espérances, ni leurs desseins. On chercha et l'on parvint jusqu'à un certain point à opérer une défection dans l'armée, tandis que le projet était arrêté de s'emparer pendant la nuit du Gouvernement provisoire.

Le péril de la situation croissait d'instant en instant. La crise devenait imminente. Le Gouvernement avait deux partis à prendre, dangereux l'un et l'autre, mais à des degrés différents: le premier, de rester ferme à son poste en engageant une lutte, où le sang

No. 793.
1848
Iulie 9.

des citoyens aurait été versé; le second, de s'éloigner de la Capitale, en protestant par cet éloignement même de la violence qui lui était faite. Ce fut ce dernier qu'il choisit. Il remit le pouvoir entre les mains du Métropolitain, Président, et quitta la Capitale, afin d'ôter tout prétexte à l'intervention étrangère, en laissant la nation se prononcer librement dans sa propre cause. L'heure était suprême: le peuple valaque allait montrer s'il était ou non digne de la liberté.

Ce ne fut pas long. Ces événements se passaient le 29 au matin. A peine le Gouvernement provisoire fut-il parti, qu'une Caïmacamie, composée de MM. Th. Vacaresco, Em. Balliano, proclama sa déchéance et le rétablissement de l'ancien ordre de choses. La réaction commença dès lors, violente, emportée, implacable, sanguinaire. Les funestes auteurs de l'attentat du 19 juin, Odobesco et le Colonel Solomon, reparurent sur la scène. Le peuple assistait calme et morne aux funérailles de sa liberté. Le nouveau Gouvernement se trompa à ces symptômes. Il crut qu'il pourrait effacer de la mémoire du peuple ces vingt jours d'air libre et de soleil qu'il venait de traverser et il biffa d'un trait de plume la Constitution. C'était trop. Dans la matinée du Mercredi, 30, une députation composée de tous les principaux négociants de la Capitale se rendit au palais du Métropolitain pour redemander la Constitution et le rappel immédiat du Gouvernement provisoire. Le peuple en masse suivit. Plus de 30.000 citoyens étaient là, prêtres, artisans, bourgeois, calmes au milieu de leur fureur, mais décidés à mourir plutôt que de renoncer à leurs droits. La résistance était impossible. La Caïmacamie fut dissoute sur-le-champ, et en attendant le retour du Gouvernement provisoire rappelé, un comité intérimaire, composé de MM. Cretzoulesco, Campineano et Minco, sous la présidence du Métropolitain, fut chargé de la direction des affaires.

Odobesco et le Colonel Solomon ont quitté le pays. Quelques jours après, les membres du Gouvernement provisoire ont fait leur entrée dans la Capitale au milieu des acclamations universelles et ils ont repris immédiatement le cours de leurs travaux.

L'ordre, la tranquillité règnent partout; le Gouvernement, qui sait à quoi s'en tenir sur la source et l'intention secrète de ces bruits mensongers, qui ont agité le peuple, prendra ses mesures pour prévenir le retour de scènes semblables; et maintenant que tout prétexte a été enlevé à l'intervention étrangère, il y a lieu

No. 793. 1848 Iulie 9.

d'espérer que la Valachie marchera sans s'arrêter dans la voie de prospérité et de progrès ouverte devant elle.

Ce sont ces événements, accomplis avec l'aide de Dieu, que je m'empresse, Monsieur l'Agent, de porter à votre connaissance en vous autorisant à faire de cette lettre tel usage que vous jugerez convenable.

Agréez, Monsieur l'Agent, la nouvelle assurance de ma haute considération.

Pour le Ministre des Affaires étrangères, Gr. Alexandresco.

No. 794. 1848 Iulie 9.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Guvernuluĭ provisoriŭ al Românieĭ.

Dreptate, Frăție.

Îndată ce am ajuns la Cronstadt, m'am adresat la toțĭ Româniĭ ceĭ cunoscuțĭ de al lor sentiment național, cerêndu-le deslușire despre ajutorul ce am puté trage din Transilvania, atât în omenĭ cât și în arme. Despre arme nu se poate dobândì nimic fără voie înadins dată de la Viena pentru aceasta; Generalul Comandant de la Hermannstadt ne-a asigurat că se pot găsì vre-o cincĭ miĭ puscĭ, carĭ ni le va trimite îndată ce va primì de la Viena autorisație de a ne ajutà câtușĭ de puțin, măcar numaĭ cu o protestație armată din hotarele țěriĭ. Rěspunsul la cererile făcute de d. General-Comandant, pe temeiul hârtieĭ Guvernuluĭ provisoriŭ și al raportuluĭ d-luĭ Vasicĭ, se așteaptă în curîndă vreme de la Viena și d. General ne asigură că acel rěspuns va fi foarte mulțumitor; însă vědênd că tot ce ni se va da numaĭ prin poruncă osebită de la Viena ni se poate da, eŭ am și hotărît să plec mâne la Viena, spre a mě înțelege de-a dreptul cu Guvernul Austrieĭ, sperând foarte mult în ajutorul uneĭ puterĭ, care este atât de interesată a conservà liberă toată navigația Dunăreĭ.

Despre oamenĭ, tot s'ar puté cercà a se formà un batalion sfînt din Româniĭ din Ardeal, maĭ cu seamă din grănițerĭ, numaĭ să li se promită o plată maĭ bună decât aceea ce aŭ eĭ aicĭ, și câte un petic de loc, după ce vor intrà în țeară și vor slujì patrieĭ; însă și aceasta ca să se poată face cu înlesnire, trebue să se

No. 794. 1848 Iulie 9.

obştească prin tipar adunarea volontirilor şi trecerea lor peste graniţă, care nu se poate dobândì fără voie de la Viena. Tot dar se reduce a lucrà cu activitate lângă Cabinetul Vieneĭ, ca să se înduplece acel Cabinet a intervenì cu un ajutor maĭ eficace în favorul causeĭ noastre naţionale. Eŭ însă m'am socotit dator a îmbrăţişà frăţesce, în numele Românieĭ, pe câţĭ-và Românĭ din Ardeal, şi anume pe d-niĭ Nicolae Găitan, Ioan Petcu, Gheorghe Roman, Ioan Petreanu, Verzea Irimia şi Vlad Pârlea, înlesnindu-le şi mijloacele ca să vie până în Bucurescĭ. Aceştĭ tinerĭ sînt cunoscuţĭ în tot Ardealul şi pentru nobilele lor sentimente şi pentru cunoscinţele cu carĭ sînt înzestraţĭ (toţĭ aŭ săvîrşit cursul filosofieĭ şi al legilor) şi pentru însemnatul talent de tribunĭ (de care aŭ dat destule dovedĭ în trecuta adunare de la Blaj). Bărbaţĭ ca aceştia sînt rarĭ în toate părţile Românieĭ, iar în împrejurările de acum, eĭ sînt un adevĕrat tesaur pentru Principatul Românieĭ, tesaur pe care nu-l puteam părăsì.

Condiţiile, cu carĭ m'am legat în numele Guvernuluĭ către aceştĭ tinerĭ, sînt cele următoare: 1) o leafă de cincĭ sute leĭ pe luna dintâĭ, care lună vor sta cu totul în disposiţia Guvernuluĭ pentru trebuinţa propagandeĭ, orĭ-unde va face trebuinţă; 2) deplină încredinţare că vor fi puşĭ la urmă fie-care după capacitate şi aptitudine la postul ce i se cuvine, pentru cel maĭ mare folos al patricĭ; 3) o sumă de o sută sfanţĭ pentru fie-care dintr'înşiĭ, sumă ce le-am dat de acum ca să le fie la îndemână pentru orĭ-ce întîmplare nenorocită.

De la Hermannstadt asemenea se vor porni vre-o ḑece tinerĭ din ceĭ ce s'aŭ însemnat maĭ mult la adunarea din Blaj; toţĭ sînt înfocaţĭ pentru causa naţională şi vor fi de mare ajutor Guvernuluĭ provisoriŭ.

Îmĭ rĕmâne pe lângă aceasta a maĭ recomandà şi pe părintele Varlaam din Sinaia, ca unul din ceĭ maĭ ferbinţĭ apostolĭ aĭ libertăţiĭ şi aĭ naţionalităţiĭ românescĭ, pentru care ar şi fi de cuviinţă a i se da carte de întărîre ca Comisar extraordinar al Guvernuluĭ provisoriŭ, avênd de misie a îmbărbătà pe fraţiĭ ţĕranĭ în contra vrăjmaşilor atât din lăuntru cât şi din afară, precum şi a recrutà prin mânăstirile ţĕriĭ şi alţĭ fraţĭ părinţĭ, carĭ să-ĭ vie spre ajutor în sacra sa lucrare.

Acum însă, rĕmâne a vĕ face cunoscut că Generalul-Comandant ne-a dat asiguranţă, că toţĭ emigranţiĭ Românĭ de aicĭ vor fi depărtaţĭ din Transilvania, îndată ce se va dovedì că eĭ nu în-

No. 794. 1848 Iulie 9.

cetează de a face intrigĭ în contra fericiriĭ publice și de a chemà pe străinĭ pentru restaurarea spurcatelor lor privilegiurĭ.

Salutare și frăție.

Secretar, A. G. Golescu.

No. 1.

În dos:

Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

Dreptate, Frăție.

No. 795. 1848 Iulie 9.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Ștefan Golescu.

(Orig. Col. N. Hodoș.)

Fraților,

Hermannstadt.

Multe am să vĕ spuiŭ în această scrisoare particulară. Maĭ întâiŭ decât toate, am să vĕ cer voie a vĕ da adese-orĭ prin scris părerea mea despre starea lucrurilor și marșul revoluțieĭ la noĭ, căcĭ acesta este singurul mijloc ce-mĭ rĕmâne ca să pot luà și eŭ o mică parte la deliberațiile d-voastre; și în grelele împrejurărĭ în carĭ se află patria, cine dintre noĭ ar puté răbdà ca să nu închine și el patrieĭ tributul sĕŭ intelectual?

Fraților, patria se află în pericol, și slabele măsurĭ ce am luatără până acum în contra inimicilor, atât celor din lăuntru cât și celor din afară, nu puțin aŭ contribuit ca să o aducă la acea posiție periculoasă! Să ne învîrtoșim dar ce-và inimile, fraților, și să apucăm o politică maĭ energică, deși aspră, în contra inimicilor libertățiĭ publice. A lăsà celuĭ ce de două orĭ s'a revoltat în contra Guvernuluĭ câmp deschis și liber ca să se poată revoltà și a treia oară, aceasta nu maĭ este generositate, ci numaĭ o tristă și periculoasă slăbiciune. Destulă slăbiciune până acum, fraților, și dacă greșelile trecute nu ne pot slujì de lecție pentru viitor, apoĭ maĭ bine cu toțiĭ să ne tragem ca să lăsăm altora să puie sfîrșit la cele începute de noĭ. Eŭ unul vĕ mărturisesc că nu maĭ pot luà asupră mĭ rĕspunderea uneĭ sisteme de politică moale și sînt gata a mĕ trage, de nu se vor luà măsurĭ energice în contra inimicilor și nu se va pune temeiŭ uneĭ propagande solide și grandioase, prin o mulțime de tribunĭ și demagogĭ rĕspândițĭ prin toată țeara, măcar de s'ar sui cheltueala trebuincioasă pentru aceasta până la treĭ și patru miĭ galbenĭ.

Punețĭ, fraților, mâna pe aceĭ coconașĭ, carĭ de loc nu se împacă cu ideile cele noue și carĭ de atâtea orĭ aŭ complotat în con-

No. 795.
1848
Iulie 9.

tra fericiriĭ patrieĭ; ce, aşteptaţĭ oare să-ĭ prindeţĭ cu armele în mână ca să vĕ determinaţĭ a-ĭ arestà? Şi aŭ siguritatea publică în aceste vremĭ grele nu are ale sale grele împrejurărĭ? Priviţĭ la Ungaria, ea se bucură şi de maĭ mare unire între cetăţeniĭ sĕĭ şi de putere maĭ mare în contra inimicilor; priviţĭ cum proclamă legea marţială pe o simplă bănueală! .. Într'adevĕr, revoluţie fără teroare nu se poate face în ţĕrile noastre, destul dar cu anachronismurile romantice, destul politica sentimentală; vedeţĭ chiar Franţa unde a ajuns cu acea politică: la vĕrsarea sângeluĭ de ḑece miĭ de oamenĭ şi la proclamarea legiĭ marţiale! .... Când chiar Franţa n'a putut-o duce cu politica sentimentală a luĭ Lamartine (politică mult maĭ potrivită cu starea eĭ socială), cum oare puté-vom-o duce în starea noastră socială? Să nu imităm toate orbesce, să maĭ cătăm a cunoasce şi elementele noastre sociale. Dar teroarea este arma celuĭ slab, ḑic uniĭ; şi de ce oare să ne socotim tarĭ, saŭ să voim a ne arătà puternicĭ când sîntem slabĭ? aŭ învestindu-ne cu manta clemenţeĭ vom puté luà o aparenţă maĭ potentă saŭ vom puté nimicì puterea inimicilor? nimic, nimic, ci numaĭ ne vom face de rîs şi vom aduce ţeara lângă prăpastia peiriĭ.

Hotărît sînt dar, fraţilor, a mĕ trage şi mĕ şi puteţĭ şterge de acum din numĕrul d-voastre, de cum-và nu se vor pune la arest şi nu se vor da sub judecată Odobescu şi Solomon, de nu veţĭ pune mâna asemenea pe toţĭ coconaşiĭ pe carĭ opinia publică îĭ arată ca îndemnătorĭ spre revoltare în contra Guvernuluĭ. Aicĭ se auḑì ca de sigur, că Odobescu se escortă până la Braşov, iar Solomon până la Orşova; singura trecere a luĭ Solomon prin Valachia cea mică şi eliberarea luĭ cu apropiere de acel loc este o greşeală în destul de mare ca să aducă pe tot Guvernul înaintea judecăţiĭ criminale şi Domnul să lea deà minte saŭ să-ĭ fie milă de consciinţa acelor ce aŭ format majoritatea Guvernuluĭ în această împrejurare. Se maĭ aude că Garbaski şi Pasnanski ar fi ridicat stindardul rebelieĭ în contra Guvernuluĭ, dimpreună cu toţĭ Olteniĭ reacţionarĭ. De va fi aşà, de ce nu trimiteţĭ în contra lor pe fratemeŭ Radu, care foarte lesne îĭ va sdrobi cu proclamaţiile într'o mână şi cu sabia într'alta. Trimiteţĭ şi tunurĭ, de va fi trebuinţă, numaĭ să nu ajungă treaba să prinḑă rădăcină în judeţele de peste Olt. Desfiinţat-aţĭ regimentul luĭ Solomon? De n'aţĭ făcut-o, sînteţĭ vrednicĭ de spânzurat; cercat-aţĭ asemenea să desfiinţaţĭ roatele rebeliste de peste Olt?

Să vĕ maĭ ḑic o vorbă despre armare şi apoĭ voiŭ trece la

No. 795. 1848 Iulie 9.

propagandă. De neapĕrată trebuinţă ar fi să concentraţĭ în Bucurescĭ pe toţĭ meşteriĭ fabricanţĭ de puscĭ şi să maĭ tocmiţĭ şi de aicĭ din Transilvania alţĭ meşterĭ, precum şi de la Sîrbĭ, ca să înfiinţaţĭ o bună fabrică de puscĭ, sub direcţia unuĭ cap-maistru cerut de-a dreptul de aicĭ prin Lauriani, care rĕmâne de o cam dată la Sibiiŭ. Grabă multă pentru întocmirea acesteĭ fabricĭ, căcĭ, precum aud, puscile foarte anevoie vor trece prin Ungaria şi Transilvania fără a fi confiscate în folosul popoluluĭ.

Despre propagandă stăruesc maĭ mult de cât orĭ-când în ideia de a numì câte un comisar de fie-care plasă saŭ plaiŭ, care să corespundă de-a dreptul cu Guvernul provisoriŭ către o comisie numită înadins pentru aceasta şi care va avé a se ocupà ḑi şi noapte cu singura cestiune a propagandeĭ; această comisie se poate întocmì de unul din Secretarĭ (şi eŭ propuiŭ pe Bălcescu Nicolae) cu maĭ mulţĭ ajutorĭ luaţĭ afară din sînul Guvernuluĭ, ca să maĭ lăsaţĭ şi acestuia timp de rĕsuflare. (Alecu Golescu ar fi minunat pentru această comisie.) Aşà urmând, nu se va maĭ puté întîmplà, ca o mulţime de sate să nu scie încă ce se lucrează în favorul lor şi în contra ciocoilor. Siliţĭ pe Mitropolitul să deà circularele cuviincioase preoţilor de prin sate, ca să le facă cunoscute reformele cele nouĕ şi să-ĭ invite, în numele religieĭ, să aducă pe ţĕran la cunoscinţă de mântuitoarea influenţă, ce vor avé nouĕle instituţiĭ asupra fericiriĭ lor. D-l Iliad asemenea trebue pe toată ḑiua să trimiţă circulare tipărite pe la candidaţiĭ din toate satele, ca să-ĭ invite a se pune în capul agitaţieĭ şi a însuflà, pre cât le stă prin putinţă fraţilor lor sătenĭ, entusiasmul bineluĭ public. Un mijloc puternic de a lăţì entusiasmul capitaleĭ este a poruncì tuturor administratorilor ca să adune în capitalele judeţelor câte ḑece sătenĭ de fie-care sat, sătenĭ aleşĭ dintre ceĭ maĭ capabilĭ şi maĭ înfocaţĭ petru nouĕle reforme şi trimişĭ de comisariĭ extraordinarĭ aĭ judeţuluĭ; cu aceasta se vor puté adunà prin toate judeţele până la 2.000 de sătenĭ şi aşà numaĭ se cuvine a se serbà revoluţia prin judeţe. De ce oare să se serbeze revoluţia numaĭ faţă cu ciocoiĭ ce se află prin oraşe şi nu înaintea popoluluĭ din judeţe? Popolul este singura putere a noastră, nu cruţaţĭ dar de a-l adunà cât se va puté maĭ adese-orĭ şi în maĭ multe locurĭ, ca maĭ mulţĭ să poată luà parte la acele adunărĭ comunicătoare de fiorĭ electricĭ pentru libertate şi naţionalitate. Într'un cuvînt faceţĭ ca tot oraşul din judeţe să se facă un noŭ Blaj şi toată ţeara să se acopere de cuiburĭ de propagandă.

No. 795. 1848 Iulie 9.

Nu vĕ speriaţĭ de propunerile mele; nu cer o propagandă incendiară, aceasta spânzură de instrucţiile ce le veţĭ da comisarilor, administratorilor, sub-administratorilor, preoţilor şi candidaţilor; faceţĭ-o cât de pacifică, numaĭ să nu uitaţĭ de a o face, ca să ajungeţĭ a însuflà în tot săteanul vieaţa cea nouă, care va regenerà naţia. Fără să juraţĭ ură ciocoilor şi proprietarilor (precum nicĭ se cuvine a o face acum, faţă cu atitudinea ce a luat reacţia), puteţĭ foarte bine să luminaţĭ pe ţĕran despre drepturile luĭ şi despre cele ce se lucrează în favorul sĕŭ. Eŭ încă vĕ invit a vĕ adresà adese-orĭ către proprietarĭ, asigurându-ĭ cu vorbe blânde şi lucide ca adevĕrul, că drepturile lor nu se pot călcà, că numaĭ o modificaţie a proprietăţiĭ se va face fără paguba nimuluĭ şi spre folosul naţieĭ întregĭ. Şi aceasta iarăşĭ o puteţĭ face, fără a vĕ arătà slabĭ în contra rebeliştilor, ci din contră, apĕsând cu asprime asupra lor.

Nu uitaţĭ nicĭ odată de a trimite din toate proclamaţiile şi din toate numerile ale Monitoruluĭ vre-o 200 la Cronstadt şi 200 la Hermannstadt, trăgênd vre-o 8.000, în loc de 6.000 exemplare, precum se făceà până acum. Şi trimiţêndu-se de fie-care judeţ atâtea exemplare, câte sate are, maĭ mult vre-o două sute pentru capitala judeţuluĭ, trimiteţĭ şi în Moldova vre-o câte-và sute, căcĭ altminterĭ cade libertatea Moldoveĭ.

Îmĭ maĭ rĕmâne a vĕ rugà, ca îndată ce veţĭ primì aceasta, să-mĭ trimiteţĭ la poştia-restantă din Viena o scrisoare, cuprinḑênd pecetea Guvernuluĭ provisoriŭ, scoasă pe ceară tare, ca să pot face una asemenea la Viena, şi să o pot pune pe înscrisul cu care sînt acreditat, căcĭ se cam cer ast-fel de formalităţĭ; tot odată o veţĭ trimite în plic şi luĭ Lauriani la Sibiiŭ, şi el mĭ-o va trimite asemenea la Viena şi aşà voiŭ fi maĭ sigur a o primì din una din douĕ părţile.

Adio.

A. G. Golescu.

Să nu uitaţĭ a trimite părinteluĭ Varlaam din Sinaia cartea de întărire pentru misia de Comisar extraordinar al Guvernuluĭ, atât prin sate, cât şi prin mânăstire, cerêndu-ĭ şi listă de numele călugărilor cunoscuţĭ de dînsul ca patrioţĭ bunĭ şi apostolĭ credincioşĭ aĭ libertăţiĭ. Popiĭ fac mult, precum şi călugăriĭ, nu uitaţĭ dar aceste douĕ elemente esenţiale în ţeara noastră. Daţi-le şi înlesnirea transportuluĭ în banĭ, căcĭ baniĭ nu sînt nimica, când e vorba de propagandă.

No. 795.
1848
Iulie 9.

Toțĭ găsesc aicĭ de cea maĭ neapěrată trebuință a se trimite cât maĭ în grab o deputație la Constantinopole, până se va iscălì adresul către Poartă și i se va trimite cu o deputație; de ce nu pleacă iară Voinescu?

Toțĭ găsesc iar de cuviință a se fi publicat toate notele trimise pe la Curțile împěrătescĭ și regescĭ, ca să scie publicul european ce voesce și carĭ sunt drepturile popoluluĭ român; aceasta se cheamă diplomația publică și sinceră, precum a propus-o Lamartine, și într'adevěr n'ar fi stricat să o facem și noĭ așà, însă lăsându-se nepublicate cele trecute, tot ar fi de neapěrată trebuință a se publicà prin toate gazetele adresele către Rusia și către Turcia.

Eŭ reviŭ încă odată la ideia mea de a face un manifest către popoliĭ europenĭ și maĭ cu seamă către Francia, de unde am supt laptele libertățiĭ, și către Germania, către care ne simțim pornițĭ și de interes și de simpatie; facețĭ-o negreșit și o publicațĭ prin toate gazetele.

Să vě maĭ fac cunoscută o observație a Maioresculuĭ, foarte justă. Consulul rus a protestat în potriva reformeĭ, pretextând drepturile Rusieĭ ce s'ar călcà cu aceste reforme; de ce dar, în adresa către Rusia nu se vorbesce nimic despre dreptul de protectorat ce-l cere ea, și nu se defineazǎ lămurit în ce stă acel drept? și nu se explică că nu e loc de exercițiŭ pentru acel drept, pe cât n'am cere protecție în contra inimicilor ce ar voì să atace drepturile noastre, etc., etc.

Grăbițĭ iscălirea adreseĭ către Rusia și dațĭ-o să o iscălească prin toate județele în ḑiua adunăriĭ pentru serbarea revoluțieĭ în mijlocul mulțimiĭ, ca așà să se adune sute de miĭ de iscăliturĭ; facețĭ aceasta negreșit, căcĭ aceasta ne va scăpà.

Trimitețĭ-mĭ cât maĭ de grabă copie de toate notele ce s'aŭ adresat către Curțile Europeĭ, ca să sciŭ cum să vorbesc către autorităţĭ. Să le trimitețĭ într'un pachet la Lauriani în Sibiiŭ, căcĭ el poate să mi le trimiță maĭ pe sigur.

Despre lance facețĭ o fabrică într'una din mânăstirile din Carpațĭ, lângă graniță, și aducețĭ acolo meșterĭ din Cronstadt saŭ Hermannstadt, căcĭ aceștia le fac numaĭ cu 2 sfanțĭ și 20 crăițarĭ fierul lucrat.

Lada d-luĭ Magheru o va luà d-l Maiorescu de la vamă și o va da în mâna d-neĭ Magheru, care se află aicĭ în Sibiiŭ. Generalul Comandant ne-a dat această voie.

Nicolae Golescu să-mĭ trimiță baniĭ ce l-am rugat să ieà de la Vistierie pentru leafa luĭ tată-meŭ.

No. 795. 1848 Iulie 9.

Baniĭ ce s'aŭ decretat pentru misia mea să se trimiță asemenea în Hermannstadt cu curier credincios la Lauriani, carele va sci să-ĭ trimită unde va fi trebuință.

Fraților! Energie și activitate!!!

A. G. Golescu.

Despre Brătianu nimic n'am audit până acum; îndată ce voiŭ ajunge la Viena, vĕ voiŭ scrie despre speranța ce putem pune în Cabinetul Austrieĭ.

Scrisorile să le punețĭ într'un plic către Lauriani și într'altul pe d'asupra cu adresul Demeter Popovits, Handelsmann în Hermannstadt.

Să-mĭ trimitețĭ și portofoliul meŭ de acasă, căcĭ am trebuință de adresele cuprinse într'însul. Să-l cerețĭ la feciorul meŭ Nicolae, care va sci să-l găsească.

Aducătorul acesteia este unul din tineriĭ ce doresc a venì să presenteze serviciile sale Guvernuluĭ provisoriŭ; întrebuințați-l dar, precum vețĭ socotì maĭ bine. Eŭ ĭ-am dat cheltueala drumuluĭ și un acont de 100 sfanțĭ, ca tutulor acelor tinerĭ ce s'aŭ maĭ trimis din Cronstadt.

Înscris-ațĭ pe toate monumentele Capitaleĭ și ale orașelor de prin județe și chiar ale satelor (școala, casa Sfatuluĭ) formula: Dreptate, Frăție?

În dos adresa:

Domnuluĭ D. Ștefan Golescu, membru Gubernuluĭ provisoriŭ, Bucurescĭ.

Notă din „Popolul Suveran". No. 5. 1848. 9. VII.

No. 796. 1848 Iulie 9.

În momentul de a tipări acest numĕr, aflăm că a sosit d. Moisache din partea Exelențeĭ Sale Talaat Efendi, aducênd scire Guvernuluĭ pentru primirea Constituțieĭ de către Înalta Poartă și recunoascerea bravuluĭ Ion Ghica în foncțiile d-luĭ Aristarchi.

Notă din „Pruncul Român". No. 11. 1848. 9. VII.

No. 797. 1848 Iulie 9.

Erĭ la 8 a sosit aicĭ scirea de la Constantinopole că, după ce s'aŭ ținut două sfaturĭ de Ministri, Constituția noastră s'a pri-

No. 797. 1848 Iulie 9.

mit de către Înalta Poartă. Trimisul nostru d. Ion Ghica a fost recunoscut de Curtea suzerană în calitate de Capu-chihaia în locul d-luĭ Aristarchi. Trupele otomane carĭ eraŭ să vie la hotarele ţĕriĭ aŭ primit contra-poruncă, şi peste puţin vor sosì aicĭ E. L. Soliman Paşa şi Talaat Efendi. Această plăcută noutate a fost pricina că seara tot oraşul a fost iluminat; se vedeà din strălucirea acesteĭ iluminaţiĭ nepregătite, cu câtă bucurie a umplut scirea aceasta pe toţĭ locuitoriĭ oraşuluĭ. Şi cum să nu ne bucurăm când alegerea acestor doĭ vrednicĭ bărbaţĭ ne dă cea maĭ bună dovadă de mulţumirea Înalteĭ Curţĭ suzerane cu reforma noastră. Da, fraţĭ concetăţenĭ! Dumneḑeŭ este cu noĭ; bine cuvîntat fie numele luĭ, şi noĭ să ne rugăm ca dreptatea şi frăţia să stăpânească purурea între noĭ.

No. 798 1848 Iulie 9.

Articol din „Popolul Suveran". No. 5. 1848. 9. VII.

Ni se comunică din partea Guvernuluĭ provisoriŭ, că a primit sciinţe oficiale de la Constantinopole, prin carĭ se asigură că Mărirea Sa Sultanul a binevoit a primì Constituţia proclamată la 11 Iunie, cu oare-carĭ observaţiĭ numaĭ asupra guardeĭ naţionale. S'a dat un ultimatum prin care se declară că Înalta Poartă nu va suferì a intervenì în trebile ţĕriĭ nicĭ o putere străină.

Se aşteaptă doĭ funcţionarĭ aĭ Înalteĭ Porţĭ cu firmanurile ce asigurează scirile ce cu mulţumire venim a împărtăşì cititorilor noştri.

Acum a lipsit orĭ-ce teamă de din afară, şi împrejurările în carĭ ne aflăm cer o îndoită energie în lucrările noastre, ca să putem da prin fapte dovedĭ, că sîntem vrednicĭ de libertatea ce am cerut. Mulţĭ sînt inimiciĭ bineluĭ public, pentru că multe eraŭ mijloacele de înavuţire ce-şĭ creiase aceia ce nu sciŭ să-şĭ pue conscinţa faţă în faţă cu faptele lor. Sîntem încă sub impresia scenelor la cari a fost expusă Capitala în ḑilele din urmă, şi de aceea ne grăbim iarăşĭ a chemà atenţia Guvernuluĭ la trebuinţele cele maĭ dintâĭ şi maĭ neapĕrate ce ne înconjoară. Guarda naţională, chemarea representanţilor ţĕriĭ, sînt nisce trebuinţe ce se simt de tot Românul. Cea dintâĭ încă nu e organisată după principele ce se păzesc la alte naţiĭ, pentru cea de a doua, n'avem nicĭ o sciinţă despre chipul cu care Guvernul a chibzuit a se face alegerile. Simţim trebuinţa aicĭ a arătà cât de neapĕrate ne sînt actele Guvernuluĭ ce privesc la formarea Camereĭ. Noĭ scim că Gu-

vernul cunoasce, că de la chipul cu care se vor face alegerile spânzură și persoanele ce aŭ să represinte pe popol și prin urmare de la aceste persoane depândă susținerea principelor liberale; de aceea aceste chibzuirĭ ale Guvernuluĭ ar trebuì comunicate și desbătute și prin foile publice.

No. 798. 1848 Iulie 9.

Guvernul acum este încredințat maĭ mult decât orĭ-când de sprijinirea ce găsesce în popol pentru susținerea principelor liberale, n'are dar decât să lucreze și să facă tot ce crede că privesce la binele obștesc. Sînt foĭ destinate pentru instrucția țĕranuluĭ; chemăm băgarea de seamă a Guvernuluĭ ca să facă a se deschide coloanele lor pentru deslușirea și tâlmăcirea bineluĭ, ce asigură țĕranuluĭ principele proclamațieĭ.

Țĕranul scie că se fac reforme în țeară, dar nu scie nicĭ cum se fac, nicĭ pentru cine se fac, și acela căruia reformele nu ĭ-aŭ adus decât o apĕsare și o tiranie maĭ rafinată, foarte lesne se poate amăgì de ceĭ ce voesc rĕul public. Vorbind despre țĕran, fie-ne permis a aruncà o privire asupra stăriĭ trecute a țĕranuluĭ și aceea ce i se pregătesce prin Constituție. Aicĭ vine întrebarea: Ce este țĕranul, saŭ maĭ bine care a fost soartea țĕranuluĭ?

Țĕraniĭ sînt o clasă de oamenĭ de care sînt legate toate interesele noastre, și această clasă a fost cea maĭ oropsită, cea maĭ apĕsată, cea maĭ desprețuită; clasa țĕranilor este clasa cea maĭ numeroasă, este clasa care ne dă pe soldat ca să ne apere averile și stările noastre, care lucrează pămîntul și face să înflorească comerciul; e clasa care poartă greutățile țĕriĭ, e clasa de la care zapciul se face domn, e clasa, în sfârșit, care în timpiĭ de glorie aĭ eroilor regimuluĭ mort ne făceà cu sudoare șosele, drumurĭ, ca să nu ne incomodeze voiajurile noastre de plăcere.

Toțĭ simt, fără îndoeală, că această soarte amară nu maĭ poate existà; glasul țĕranuluĭ a ajuns la cer, și Dumnedeŭ voesce îmbunătățirea soarteĭ luĭ, și omul nu se poate opune voințeĭ supreme. Ce făgăduesce țĕranuluĭ Constituția? Îĭ făgăduesce întâiŭ ceea ce i s'a dat de la Dumnedeŭ, să-l ridice la demnitatea de om, să-l facă stăpân pe sine și pe lucrările sale; îĭ dă o lege la care se supun toțĭ, o lege care asigură și pentru dînsul dreptatea, când inimicul voesce să-l asuprească. Constituția îl cheamă să ieà parte acolo unde se fac legile țĕriĭ, pentru că el scie maĭ bine unde este apĕsat, și pentru că nu este drept ca uniĭ să facă legile și alțiĭ să le sufere asprimea; îĭ dă guardă națională ca să-ĭ fie asigurată dreptatea și averea luĭ. Prin guardă națională nu înțelegem, după

No. 798. 1848 Iulie 9. cum unor patrioţĭ le place a tâlmăcì, că tot Românul are să fie soldat, ci o unire, frăţie puternică, care să poată resistà fiilor rĕuluĭ, o slujbă ce în reciproc fie-care consătean face frateluĭ sĕŭ la vreme de amerinţare, de nevoie. Tot omul îşĭ apĕră averea şi persoana sa, şi cu toate astea nu e tot omul soldat, prin urmare tot Românul care iea arme pentru apĕrarea bineluĭ sĕŭ, binele comun, nu este soldat.

Numaĭ ceĭ ce voesc rĕul, numaĭ aceia carĭ nu pot suferì starea ţĕranuluĭ din Franţa şi Englitera, se împotrivesc acestor instituţiĭ; pentru că ţĕranul Român, mergĕnd pe principe liberale, o să fie om iluminat, om care să scie să se cârmuească şi să profite din îmbunătăţirea ce-ĭ aduce munca şi osteneala sa, şi prin urmare să se taie câmpul de abus şi de asuprire, cu care s'a învĕţat a trăì o clasă de oamenĭ.

No. 799. 1848 Iulie 9.

Articol din „Pruncul Român". No. 11. 1848. 9. VII.

Aflarăm că Guvernul provisoriŭ a primit scirĭ, că nicĭ Ruşiĭ, nicĭ chiar Turciĭ nu vor călcà în ţeară; fiind-că Ruşiĭ nu aŭ nicĭ un amestec cu noĭ, iar Turciĭ, fiind-că Măria Sa Sultanul, recunoscênd sfintele drepturĭ ce avem de a ne stăpâni noĭ pe noĭ şi a ne da legile ce vom voì, a primit Constituţia noastră. Fericirea Românilor a fost în culmea eĭ astădĭ, când aflară că de acum se vor bucurà de sfintele fructe ale libertăţiĭ, ale dreptăţiĭ şi ale frăţieĭ, fără să maĭ fie în primejdie de a maĭ vĕrsà nevinovatul lor sânge; Românul este creştin, Românul de 18 secolĭ poartă crucea Domnuluĭ; Românul de 18 secolĭ sufere chinurile martirilor; Românul a purtat cununa de spinĭ, a fost pălmuit şi adăpat cu fiere, ranele cuelor sînt încă deschise; inima luĭ a fost străpunsă de suliţa păgânilor; Românul dar este creştin adevĕrat, căcĭ el numaĭ în timpiĭ persecuţiilor nu s'a lepĕdat de Dumnedeul carele, sfinţind crucea cu sângele sĕŭ, a strigat: „fericiţĭ ceĭ ce vor plânge, căcĭ aceia se vor bucurà." Bucuraţi-vĕ fiĭ aĭ luĭ Christos, bucuraţi-vĕ voĭ, ce prin foc, biciŭ şi sabie trecurăţĭ cu crucea în braţe; bucuraţi-vĕ voĭ, ce suferirăţĭ toate chinurile fără să perdeţĭ credinţa; bucuraţi-vĕ căcĭ Dumnedeŭ este cu voĭ. Mărirea Sa Sultanul, însuflat de acel Dumnedeŭ, care v'a întărit în suferinţele voastre, a recunoscut drepturile ce avem, şi a întărit creştineasca-ne Constituţie. Peste 2, 3 dile vor sosì în Capitală Exelenţiile Lor Soliman Paşa şi Talaat Effendi, ca să ne dovedească că nu ne înşelăm în credinţa

ce avem, că strălucitul Împĕrat al Orientelul este un adevĕrat părinte pentru noĭ.

No. 799. 1848 Iulie 9.

Însă cu toată buna voință ce are pentru noĭ, împrejurările politice carĭ până acuma fură un fel de barieră între noĭ și Înalta Poartă, făcură ca Turcia să nu cunoască nicĭ suferințele noastre, nicĭ credința ce tot-deauna păstrarăm pentru dînsa. Acum încă, când nația cea sfîntă, Franța, prin sângele ce a vĕrsat iarășĭ pentru rĕscumpĕrarea lumiĭ, deschise cerurile și lumina se coborî pe pămînt, acum Înalta Poartă vĕḑù suferințele și credința noastră, înțelese că noĭ, prin posiția noastră geografică, sîntem cheia porților Constantinopoluluĭ, și că cele maĭ tarĭ ziduri ale acesteĭ cetățĭ sînt pepturile noastre, și întărind Constituția ce, după tratate, aveam dreptul să ne-o dăm, trimite, precum maĭ ḑiserăm, doĭ din ceĭ maĭ luminațĭ bărbațĭ, ca să ne deà buna vestire și să cerceteze dacă în adevĕr Româniĭ toțĭ cer aceste 21 de articole.

Ḑiua de 9, de 11, de 19 și maĭ vîrtos cea de la 30 Iunie, a dovedit în destul că Românul moare până la unul, dacă vre-o Putere ar voì să ne smulgă un singur măcar articol. Românĭ! vĕḑurățĭ toțĭ că puterea cea adevĕrată este unirea, vĕḑurățĭ că unirea rĕstoarnă toate puterile; fiițĭ dar unițĭ; vieața voastră este împărțită în aceste 21 de articole, ca sângele în artere; unul de se va atinge de lanțetă, sângele curge și moartea este acì. Nu lăsațĭ dar să se atingă nimenĭ de ele. Nu vĕ speriațĭ că n'avețĭ soldațĭ, nu vĕ speriațĭ că n'avețĭ arme, căcĭ dreptatea este cu noĭ, și acolo unde este dreptatea este puterea cea adevĕrată. Christul avù numaĭ 12 soldațĭ și cu dînșiĭ luă lumea întreagă.

Românĭ! în numele a 18 secolĭ de suferințe, pe sfintele ḑile de la 9, 11, 19 și 30, vĕ jurăm să nu vĕ descurajațĭ, să nu vĕ desunițĭ, ci să cerețĭ dreptul vostru de la Înalta Poartă, precum îl cerurățĭ până acum de la lumea întreagă, cu bărbăție și credință, și atuncĭ -dacă va maĭ fi vre-unul carele, orbit de păcat, să vreà să ne steà în protivă—dacă și acum va maĭ fi vre-un Iuda, dacă 20 de boerĭ vor uità că sînt Românĭ și vor voì ca, pentru ca eĭ să aibă monopolul fericiriĭ românescĭ, să ne vîndă; dacă vor voì să ne ieà libertatea tiparuluĭ, ca să nu putem spune lumiĭ nelegiuirile lor; dacă vor voì să ne ridice dreptul ca tot Românul să fie apĕrătorul țĕriĭ luĭ, gvardia națională, și dreptul ca tot Românul să intre în Adunarea cea obștească, atuncĭ... O! vaĭ de acela ce va maĭ cutezà să vîndă țeara luĭ! Românul a fost mare și ertător ca fiul Evangheliеĭ, însă de la începutul lumiĭ nimenĭ nu a putut să birue trăsnetul ceruluĭ și dreapta mânie a unuĭ popol eroĭ.

No. 800. 1848 Iulie 9.

Notă din „Popolul Suveran". No. 5. 1848. 9. VII.

Iarăşĭ venim a chemà băgarea de seamă a Guvernuluĭ asupra alegeriĭ slujbaşilor, cărora le încredinţează susţinerea principelor proclamate de Constituţie. Nu e destul a se arătà cine-và că se învoesce cu aceste principe; cată să le aibă înrădăcinate în inima sa, să fie învestit cu o putere morală, putere ce vine din convincţie, ca să le poată sprijinì. O faptă particulară nu recomandă tot-deauna pe bărbatul destinat pentru apĕrarea uneĭ cause publice. Noĭ credem că principele Constituţieĭ trebuesc încredinţate bărbaţilor ce se bucură de opinie morală, bărbaţilor acelora cărora experienţa ĭ-a făcut să vadă lucrurile maĭ mult decât pe o singură faţă Avem destule exemple pentru susţinerea acestor adevĕrurĭ. Cine a felicitat maĭ întâiŭ pe Guvernul provisoriŭ? — Ploesceniĭ.— Cine n'a voit să primească şi să recunoască Căimăcămia? Ploesceniĭ. — Cine administrează în Ploescĭ? Cetăţeanul Negulicĭ.

No. 801. 1848 Iulie 9.

Corespondenţă de la fruntaria Ţĕriĭ-Românescĭ către „Le Siècle." 1848. 6. VIII.

Valachie.

On écrit des frontières en date du 21:

„Le Gouvernement provisoire s'est constitué, le Métropolitain en restera le Chef. Le Commisaire turc à Jassy a protesté contre l'entrée des troupes russes dans la Valachie.

„La Porte Ottomane veut reconnaître le Gouvernement provisoire, pourvu qu'il ne porte aucune atteinte à ses droits de souveraineté. D'après une lettre de Jassy, du 24 juillet, le nombre des troupes russes, dans la Moldavie, s'élève à 18.000 hommes. Le choléra a enlevé 10.000 personnes."

No. 802. 1848 Iulie 10.

Corespondenţă din „Mercure de Souabe", după „Le Siècle." 1848. 12. VIII.

Principautés Danubiennes.

Le „Mercure de Souabe" publie les nouvelles suivantes sous la date de 22 juillet:

„Suivant les nouvelles les plus récentes, le Colonel Salomon et Odobesco, chefs du parti réactionnaire, ont renversé à Bucha-

rest le Gouvernement provisoire de la Valachie. L'ancien Ministre Baliano-Cornesco a repris les rênes du Gouvernement. On dit que les chefs du parti vaincu se sont réfugiés avec l'argent qu'ils ont trouvé dans la caserne, à Kimbolung, dans les montagnes de la Valachie. A Ibraïla, le Colonel Iacobson a pris le commandement et a déclaré nuls tous les décrets du Gouvernement provisoire. Le Colonel Engel est revenu avec la milice. Le drapeau tricolore a été enlevé, la garde civique a été dissoute et les fonctionnaires destitués ont été réintégrés."

No. 802. 1848 Iulie 10.

Raportul No. 4.441 al Administrațiunii de Buzĕŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 803. 1848 Iulie 10.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

D. Ministru Interior.

Alătur d-v. pe lângă aceasta în copie adresa ce am primit de la d. Vasilache Caloian, Comisarul orînduit de Guvern cu propaganda într'acest district; pentru care pe de o parte numaĭ decât am cerut cuvînt de la d. Iancu Ghica pentru o asemenea abatere, invitându-l ca pentru liniștea locuitorilor, în cel maĭ scurt soroc, să se ridice din arătatul sat, încetând și de a maĭ rĕspândì asemenea vorbe; pe de alta, cu onoare supuiŭ la cunoscința d-v. și vĕ rog, d. Ministru, să-mĭ dațĭ ordin ce măsurĭ să ieaŭ pentru dumnealuĭ, dacă nu s'ar supune a plecà de acolo saŭ a încetà de a însuflà turburare între locuitorĭ.

Salutare și frăție.

Administratorul districtuluĭ Buzĕŭ, S. Voinescu.
Secretar, Dimitriu.

No 4.441.
Secția 1.

(Resoluție:) D. Administrator să facă îndată d-luĭ I. Ghica cuvenitele băgărĭ de seamă, invitându-l din partea Guvernuluĭ ca să se mărginească din asemenea purtărĭ și expresiĭ, pentru că din potrivă se va vedé silit Guvernul a luà măsurĭ ce negreșit vor aduce d-sale nemulțumire.

N. G.

No. 804.
1848
Iulie 10.

Adresa No. 4.020 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Șeful Poliției Capitaleĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

D. Cap al Poliției Capitaleĭ.

Un Călin Croitorul ce se află cu șederea aicĭ în Capitală, din mahalaua Ceauș-Radu, lângă Polcovnicul Ghinea, se preumblă prin satele județuluĭ Ilfov sub numirea de strîngĕtor de lipitorĭ și ațîță pe locuitorĭ la nesupunerĭ și netrebniciĭ, săvîrșind acum de curînd asemenea fapte și la satul Spanțovu, precum se vede din raportul Comisaruluĭ aceluĭ județ, cu No. 40. Eștĭ poftit, d-le Cap al Poliției, a luà grabnice măsurĭ asupra numituluĭ Călin Croitorul, dându-l pe chezășie și sub polițienească priveghere, ca să nu maĭ poată eși din Capitală și a săvîrși neorînduelĭ de asemenea fire.

N. G.

No. 4.020.

No. 805.
1848
Iulie 10.

Scrisoarea Mitropolituluĭ Neofit al Ungro-Vlachieĭ către Consulul rus Kotzebue.

(Conc. Acad.)

Monsieur le Consul général,

Je viens d'apprendre que Sa Majesté l'Empereur a ordonné à ses tronpes de se retirer des Principautés et que cette décision est basée sur ce que la majorité des habitants se serait associée à la rébellion et aurait ainsi témoigné de son ingratitude envers la Russie. Vous exprimer la profondeur de mon affliction et le désespoir où le pays sera plongé à cause de cet abandon serait au-dessus de mes forces; je dois seulement m'empresser d'appeler votre attention sur les conséquences qui en résulteront et dont la plus immédiate sera le retour aux temps des brigandages et de dissolution qui avaient motivé si fréquemment l'intervention de la Russie, à qui la divine providence a confié la glorieuse mission de protéger les populations chrétiennes en Turquie. Je ne mentionne point ici les traités distincts et séparés par lesquels la Russie nous garantissait des droits politiques; aujourd'hui et au milieu de la crise terrible que nous traversons, la question est ramenée à ses anciennes bases, la pitié pour des malheurs pressants de coreligionnaires infortunés; cette pitié, aucun degré d'in-

No. 805. 1848 Iulie 10.

gratitute ne peut nous en rendre indignes; la religion a des droits plus élevés que la politique, et c'est en ma qualité de prêtre que je crois devoir élever ma faible voix et en appeler à la pitié de l'Empereur d'une décision de colère; nous allons périr, torturés par une révolution communiste, qui proclame la ruine de la famille et de la propriété. Est-il possible que l'accusation d'ingratitude puisse nous être appliquée dans une occasion pareille, ou au contraire toute notre société est attaquée dans ses fondements? Je scrute d'ailleurs dans les replis de ma conscience et je ne trouve que les sentiments de la plus profonde vénération pour l'Empereur; à toutes les époques de ma pénible carrière j'atteste que j'ai trouvé le même sentiment partagé par l'immense majorité de mes ouailles et la rébellion actuelle même est une preuve matérielle et convaincante que la masse de la population, se confiant uniquement dans la protection russe et certaine qu'elle se trouvait d'en ressentir immédiatement les effets salutaires, n'a pas eu même la pensée de se défendre contre la bande de forcenés qui se sont saisis du Gouvernement. Il n'est plus temps de récriminer sur le passé et de vouloir assigner les véritables causes qui ont pu faire réussir la rébellion, chasser du pays le Prince et paralyser les forces vives de tout un peuple terrifié par la proclamation de principes funestes; quelles que soient les causes, il sera toujours loisible à la Puissance protectrice de les démêler et de sévir; mais les propriétaires, les paysans, le pays enfin, ce pays innocent et fidèle qu'un affreux coup de tonnerre réveille au milieu de sa profonde confiance dans la protection russe et qui implore cette protection, qu'il attend avec anxiété, et qui tout à coup se voit replongé dans un malheur sans terme, le malheur de l'abandon, ce pays a-t-il mérité cette désolante punition? Quant à moi, Monsieur le Consul général, peu de jours me restent encore; mais je dois vous avouer que les amertumes, dont les rebelles m'ont abreuvé, ne sont point à comparer avec l'immense affliction que j'éprouve pour la décision impériale et pour les motifs sur lesquels elle est basée. Je ne me décourage point cependant et je m'empresse de vous informer que j'ai autorisé Monsieur le Bano Georges Philippesco, comme le plus âgé des boyards, d'adresser en mon nom et au nom du pays, dont je puis attester les vrais sentiments, une humble supplique à Sa Majesté Impériale pour invoquer de nouveau sa pitié, qui nous fait défaut dans l'occasion où elle nous était la plus nécessaire et dans le moment même où nous nous

No. 805. 1848 Iulie 10.

en rendions les plus dignes par la répulsion avec laquelle nous avons généralement accueilli les principes et les actes des rebelles.

Je viens à cette occasion faire appel à vos sentiments d'humanité et vous supplier instamment d'appuyer auprès du Ministère impérial cette humble démarche, que je regrette de ne pouvoir faire directement moi-même au milieu de l'espionnage indigne, des menaces et des violences que les rebelles exercent sur un prêtre abandonné à ses propres forces, et trouvant à peine un moment de libre pour vous adresser cette lettre. Je vous prie d'accepter, en attendant, l'offre réitérée de ma plus haute considération.

(Signé:) Le Métropolitain de Valachie, Néophyte.

No. 806. 1848 Iulie 10.

Extract din scrisoarea luĭ Dimitrie Golescu, Administrator de Brăila, către Ion Ghica.

(Orig. Acad.)

.... Avant-hier, Talaat Effendi, qui se trouve encore à Galatz, m'y a fait appeler et m'a communiqué que les troupes russes ont reçu l'ordre de se retirer de la Moldavie; que lui seul avec Suleiman Pacha vont se rendre à Bucarest pour arranger quelques articles de notre Constitution, laquelle avait été acceptée par la Sublime Porte. Je sais de plus, l'ayant appris d'une manière confidentielle, que les troupes turques vont se retirer de Galatz, où elle sont actuellement campées, à Jassy; dans quel but, je l'ignore. Je n'ai dit ici à personne que vous ignoriez ces choses, pour ne pas vous discréditer. Ici l'on sait que vous êtes notre Envoyé auprès de la S. Porte, et je vois que la S. Porte a voulu nous jouer un tour, en vous cachant la chose ....

C'est Talaat Effendi qui ignorait ce qui se passait à la Porte.

I(on) G(hica).

No. 807. 1848 Iulie 10.

Scrisoarea luĭ C. Vulpescu, din Târgu-Jiŭ, către C. Rioșianu.

(Orig. și copie. Acad.)

Cu plecăciune sărut cinstita mână d-voastră, stăpâne cocoane Dincă!

Împrejurările ridică vĕlul după fața fie-căruia și cercarea dovedesce.

(Adică fiind-că l-am vĕdut, că el nu se schimbă din hotărîrea

sa pentru paza liniștei ca să-mĭ trimiță actul cel iscălit de toțĭ, acel act prin care toțĭ prin ale dumnea-lor iscăliturĭ voiaŭ să tocmească nisce Sîrbĭ, carĭ eraŭ p'acì lucrătorĭ, câte 4 sfanțĭ pe ḑi, ca să păzească liniștea orașuluĭ până la întoarcerea deputaților.)

No. 807.
1848
Iulie 10.

D-voastră, avuseĭ noroc a vĕ cunoasce că ațĭ fost nisce oamenĭ virtoșĭ; eŭ în ocasia năcazuluĭ obștesc, vĕḑênd lațul și mrejele diabolescĭ întinse maĭ peste toată fața Prințipatuluĭ, ca lupĭ îmbrăcațĭ în pieĭ de oaie, voesc a înghițì pentru a lor în parte interes întreaga liniște ce gustațĭ și gustă mulțĭ liniștițĭ în sînul familieĭ lor, pe când paza simahieĭ (liniștea întreagă) erà întregită. Vĕ descoperiĭ, vĕ chemaĭ luarea aminte în două rîndurĭ, vĕ arătaĭ laurul moștenitoareĭ slaveĭ, vĕ arătaĭ casa răsvrătitorilor pe nisip, precum sciŭ marșul cel rĕŭ al lor pe scândurĭ lunecoase, iar temeiurile pe umbre. Vĕ arătațĭ vrednicĭ de fiĭ aĭ păciĭ și aĭ patrieĭ, nu vĕ găsiĭ nimic de față acoperițĭ de ghieața necunoscințeĭ (adică când m'am dus în mijlocul a tot orașul, l-am găsit pe tot pus în lucrare a se împotrivì cu armele în mână la nouĕle reforme).

Avuserățĭ glas puternic, chemarățĭ maĭ multe vlăstărĭ a se alăturà la îngroșarea funieĭ unite a vĕ apĕrà de rĕŭ, și acum nimic nu vĕḑ că-mĭ scrițĭ ce resultat saŭ caracter aŭ luat lucrurile, precum v'ațĭ făgăduit. Lucrul nostru, lucru de sĕmînță bună, care semĕnându-se în orĭ-ce pămînt rĕsare, fiind întemeiat pe termenul legilor privitoare la pace și liniște, iar nu stricat ca al împotrivitorilor ce voesc cu mijlocul rĕscoalelor și stricarea pazeĭ simahieĭ, să batjocorească averea particularilor și vieața celor liniștițĭ. Liniștițĭ și cinstițĭ nu pot fi alțiĭ decât ceĭ cu averĭ, carĭ urmează a și le păzì, iar toțĭ ceĭ fără de acestea smintițĭ, desnădăjduițĭ și fără de a socotì bunele sfîrșiturĭ, așteaptă o grabnică norocire de la lene și fac băgare de seamă, ca să vĕ prețuițĭ cel puțin a păzì liniștea, fiind noĭ toțĭ în mijlocul maĭ multor smintițĭ din calea dreptățiĭ ce sînt gata la înaintarea rĕsbunăriĭ (opinia mărturisesce). Eŭ n'am a mĕ teme, drepturile mele drepte, sfinte, prin pace dobândite și osteneli, că nicĭ cum nu mi le va luà maĭ înainte de a-șĭ trage vieața la lat. Decât chem băgarea d-voastră de seamă, să nu vĕ molesițĭ, să nu lăsațĭ prilej crailor desnădăjduițĭ a ḑice că vĕ temețĭ, și după aceasta putețĭ privì atacurĭ în de obște; focul se stinge până e mic, până când instrumentele stingĕtoare de foc sînt gătite, focul chiar se teme de a sa înaintare, până când curajul este, are fie-care a se teme, iar lipsind curajul, ḑice înțe-

No. 807. 1848 Iulie 10.

lepciunea că pe om îl găsesc toate nevoile. Grăbesce dar, domnule, a-mĭ arătà voința este tot aceea, și ce se maĭ preferă în urmă, căcĭ nu se vĕḍù hârtia d-voastră, deși nu spre alt, dar spre dovada unuĭ prințip liniștit ce încreḍurățĭ deputațiĭ trimișĭ, și lor un reazem; iar celor ce ar voì să ne sugrume, fiind noĭ cu mânile slobode, o spaimă.

Și sînt al d-voastră plecată slugă.

C. Vulpescu.

No. 808. 1848 Iulie 10.

Interogatoriul luat la Poliția din Târgu-Neamțu luĭ Gheorghe, vătaful Maioruluĭ Michail Kogălniceanu.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 443. Administrative nouĕ.)

Întrebare ce s'a făcut vătavuluĭ Gheorghe al dumnea-luĭ Maioruluĭ Michalache Kogălniceanu.

Întrebarea 1. Ce scrisoare a fost aceea care aĭ dat-o să o ducă vizitiul la Roman și de la cine?

Rĕspuns. Joĭ, la opt a următoareĭ, mĭ-a dat cc. o scrisoare ca să o duc să o daŭ în mână vizitiuluĭ, să o ducă să o deà la părintele Vlădica. Ce a fost scris într'însa, nu pot sci, fiind pecetluită, pe care scrisoare am și dat-o vizitiuluĭ, ce se aflà cu caiĭ la metocul Timișescĭ. Pornindu-se cu ea, nu sciŭ ce s'a făcut cu ea.

Într. 2. Ce sciință aĭ despre stăpânul dumi-tale?

Rĕsp. Că d-luĭ s'a pornit de acasă cu droșca cu patru caĭ, și unde s'a dus nu pot sci, fiind-că nu mĭ-a ḍis nimica. Aceste fiind arătările mele, pentru care am iscălit.

(Nedescifrabil)

Acest dopros, luându-se în cancelaria Comisieĭ Târgu-Neamțuluĭ, se adeveresce.

Dimitrie (nedescifrabil.)
(L. S.)

No. 809. 1848 Iulie 10.

Interogatoriul luat la Poliția din Târgu-Neamțu luĭ Dumitru al Lincăĭ, vizitiul Maioruluĭ Michail Kogălniceanu.

(Orig: Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 443. Administrative nouĕ.)

Întrebare ce s'a ținut luĭ Dumitru al Lincăĭ, vizitiul dumnea-luĭ Maioruluĭ Grigore (?) Kogălniceanu, de sciința ce are unde se află acum d-luĭ Maiorul.

Întrebarea 1. Unde aĭ fost, când te-aĭ pornit din Târgul-Neamțuluĭ, cu dumnea-luĭ Maiorul, și cu cine a maĭ fost în trăsură?

No. 809.
1848
Iulie 10.

Rěspuns. Vinerĭ, la două a următoareĭ, pornind de aicĭ cu trăsura și erà numaĭ dumnea-luĭ Maiorul întovărășit și cu băiatul Stoian, care mergênd până la Zăpodia la poștă, și acolo l-am lăsat.

Într. 2. De acolo unde s'a dus?

Rěsp. Luând caĭ de poștă, s'a pornit la Roman, iar eŭ m'am întors cu caiĭ la Timișescĭ.

Într. 3. De la Roman unde s'a dus?

Rěsp. De la Roman unde s'a dus, nu am nicĭ o sciință.

Într. 4. Unde aĭ zăbovit până astăḑĭ cu caiĭ?

Rěsp. La metocul Timișescĭ, proprietaua sfinteĭ mânăstirĭ a Neamțuluĭ.

Într. 5. Cum aĭ venit de acolo?

Rěsp. Joĭ, la opt a următoareĭ, a venit la Timișescĭ vătavul Gheorghe și mĭ-a ḑis ca să mě duc cu caiĭ să aduc droșca boeruluĭ de la Episcopie, precum am și urmat, întorcêndu-mě acasă în Târgul-Neamțuluĭ cu droșca deșeartă și cu băiatul maĭ sus pomenit.

Într. 6. Aĭ dus saŭ aĭ adus niscaĭ-và scrisorĭ de acolo?

Rěsp. Când a venit vătavul Gheorghe la Timișescĭ, de mĭ-a ḑis ca să mě duc cu caiĭ să ieaŭ droșca de la Roman, mĭ-a dat o scrisoare ca să o daŭ în mâna băiatuluĭ, să o deà Vlădicăĭ de Roman, pe care ĭ-am și dat-o, dar de unde-ĭ aceasta nu o sciŭ și nicĭ am întrebat.

Aceasta fiindu-mĭ sciința ce am, arăt la întrebarea ce mi se face.

(deget) Eŭ Dumitru al Lincăĭ, vizitiŭ.

Acest dopros, luându-se în cancelaria Poliţieĭ Târgu-Neamț, se adeveresce.

(Nedescifrabil.)
(L. S.)

No. 810.
1848.
Iulie 10.

Interogatoriul luat la Poliția din Târgu-Neamțu luĭ Stoian, servitorul Maioruluĭ Michail Kogălniceanu.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 443. Administrative nouě.)

Întrebare ce s'a făcut băiatuluĭ Stoian în vîrstă de 11 anĭ, sluga dumnea-luĭ Maioruluĭ Michalache Kogălniceanu.

Întrebarea 1. Ce sciință aĭ despre stăpânul těŭ și unde se află acum?

Rěspuns. Vinerĭ, la opt a următoareĭ, pornind d'aicĭ din Târ-

No. 810. 1848 Iulie 10.

gul Neamţuluĭ împreună cu stăpânul meŭ, cu droşca cu patru caĭ, la poşta Nispărescĭ (?) şi de acolo a întors caiĭ la satul Timişescĭ şi luând caĭ de poştă ne-am dus la Roman în gasdă la Episcopie, şedênd acolo o ḑi şi o noapte, şi s'a dus împreună cu dumné-luĭ Hatmanul Grigore Ghica, fără să sciŭ unde e acum, pentru că nu mĭ-a spus alt nimic, decât că viind caiĭ de la Timişescĭ să-ĭ pue la droşcă şi să vie acasă la Neamţu, precum am şi urmat a venì astăḑĭ la 10 tot a acesteĭ lunĭ.

Într. 2. Ţĭ-a dat vre-o scrisoare acasă?

Rĕsp. Nu mĭ-a dat nicĭ o scrisoare, nicĭ nu mĭ-a spus nimica din gură, decât când a venit vizitiul Dumitru la Timişescĭ cu caiĭ slobоḑĭ să ieà droşca, acesta mĭ-a dat o scrisoare şi, întrebându-l de unde-ĭ, a ḑis că ĭ-ar fi dat-o vătavul de la Neamţu ca să o daŭ părinteluĭ Vlădicăĭ, precum ĭ-am şi dat-o. Rĕspuns însă nicĭ în scris nicĭ sloviscoĭ nu mĭ-a dat. Acestea fiind sciinţele mele, le mărturisesc la întrebarea ce mi s'a făcut.

(deget) Eŭ Stoian băiatul.

Acest dopros, luându-se în cancelaria Comisieĭ Târgu-Neamţuluĭ, se adeveresce.

Dimitrie (nedescifrabil.)
(L. S.)

No. 811. 1848 Iulie 10.

Corespondenţă din Bucurescĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 219. 1848. 6. VIII. Supl.

Bucharest.

Kaum zu begreifen ist die Nachlässigkeit der Regierung, die ein für die ganze Bevölkerung so wichtiges Ereigniss wie die Nachricht von der Anerkennung der walachischen Constitution durch die Pforte nicht sogleich durch Placate zur öffentlichen Kentniss bringt. Dessen ungeachtet hatte sich die Neuigkeit im Laufe des vorgestrigen Tages ziemlich verbreitet, denn Abends war die Hauptstrasse (Podu-Mogoschoie) und die hineinmündenden Gassen, sowie das Kaufmannsviertel beleuchtet, und im Hof der Kathedralkirche wurde bei Fackelschein und von dem Stabsmusikchor begleitet ein Nationaltanz aufgeführt, den ich leider nicht sehen konnte, da ich mich Nachmittags wegen eines Fiebers zu besserer Verpflegung in ein dicht bei jener Kirche gelegenes Spital begeben hatte, das von einer verstorbenen Fürstin Brankovan gestiftet ist. Erlauben sie mir bei dieser Gelegenheit zu erwähnen, dass die-

No. 811. 1848 Iulie 10.

ses sowohl als das Kolza-Spital (und wahrscheinlich noch einige andere) alle Annerkennung verdienen hinsichtlich ihrer Geräumigkeit, Lüftung, Reinlichkeit, Aufwartung und ärztlicher Pflege; eine Pflicht der Menschlichkeit erfülle ich aber, indem ich durch ihr Organ sämmtliche hiesige Aerzte die Ihr Blatt lesen, auf die dringende Nothwendigkeit aufmerksam mache beim Magistrate und beim Ministerium des Innern durchzusetzen, dass auch augenblicklich eine Reorganisation des Irrenspitals vorgenommen werde· Ein Arzt versicherte mich vor 5—6 Wochen, man könne sich keinen Begriff machen wie gränzenlos elend diese Unglücklichen gehalten seien und welche Unfläthigkeit dort herrsche! Hätte Dr. v. Meyer, der, wie mir so eben ein von Kronstadt zurükkommender hiesiger deutscher Kleinhändler erzählt, dort sein Genie übt in Erfindung von Schimpfreden auf die „Buben“ welche die frühere Regierung gestürtzt haben und „sich die grössten Abscheulichkeiten erlaubt haben sollen“ — hätte er, sage ich, seinen grossen, fast unumschränkten Einfluss geltend gemacht, längst wäre diesem der ganzen Stadt unbekannten himmelschreienden Missbrauche Einhalt geschehen, denn Bibesko hätte sicher einen solchen Zustand nicht gelitten, wäre das zu seiner Kentniss gekommen! Man wende mir nicht ein, Dr. v. Meyer sei nur Inspector der Militärspitäler gewesen; er war auch Leibarzt, hatte also täglich Zutritt, und musste, weil er lang genug im Lande war, das Uebel kennen! Aber statt des edlen Berufes des Arztes, hat er andere Geschäfte im Auge gehabt; Beweis die Anlegung einer grossartigen mit Dampf betriebenen Branntweinbrennerei (was sagen die deutschen H. H. Aerzte dazu?) um zu andern ebenso saubern Exemplificationen, die nicht hieher gehören, nicht herabzusteigen. Eben weil Dr. v. Meyer, ein Deutscher, sich hier solche Sachen zu Schulden kommen liess und in Kronstadt zu Schulden kommen lässt, dann weil er, ein Deutscher, sich von den viellen griechischen Aerzten hier an Humanität weit überstrahlen liess, verdient er eine Lection. . . . .

Ungern wende ich mich schon wieder zu einer Persönlichkeit; da es aber ein politisches Interesse bietet, so kann ich es nicht umgehen. Sie wissen dass, wie im ganzen Orient, so auch hier die Fremden nicht nur den politischen Schutz ihrer respectiven Consuln geniessen, sondern dass dieselben auch unter deren juridischen und polizeilichen Jurisdiction (und zwar zur grösseren Sicherheit der Fremden) gestellt sind. Nun hörte ich gleich bei meiner Ankunft

No. 811.
1848
Iulie 10.

hier, vor mehr als 6 Monaten, vielfache Klagen darüber, dass Deutschland, obgleich zwei solche Consulate hier sind, doch „politisch“ nie vertreten worden sei; das preussische sei von einem Griechen besetzt, dem der russische Consul regelmässig seine Wochenbesuche mache; das österreichische, vom Edlen v. Timony seit mehr als 14 Jahren besetzt (ich füge des Herrn Consuls Titulatur bei, den Berlinern zum Trotz, welche die Titel abschaffen wollen), bedeute eben so wenig, indem es sich darauf beschränke die deutsche Post zu besorgen, seine Feldwebel durch die Stadt zu schicken und die sehr zahlreichen Rechtsgeschäfte zu besorgen; von einer politischen Stellung des Consuls sei keine Spur dagewesen; Hr. v. Timony habe bei allen Vorkommnissen, ja bei Drohungen, die unabänderliche Antwort gehabt „er habe keine Instructionen.“ Mich konnte diese Antwort nicht überraschen, denn welche Instructionen liessen sich erwarten von einem Minister der auswärtigen Angelegenheiten, der mit offenen Augen, nachdem die Industrie sich in seinem Mutterstaate bereits bedeutend gehoben hatte, zuliess dass die Sulinamündungen für Oesterreich verloren gingen. (Im Vorübergehen sei mir die Bemerkung erlaubt dass jene Transaction mir immer misteriöser erscheint, da das im Orient früher so wachsame Oesterreich unmöglich plötzlich mit Blindheit geschlagen worden sein kann. Es wäre nicht unmöglich dass der Schleier gelüftet werde; was dann, wenn wir die Natter der Bestechung darunter fänden? Nun fragt sich, um die chronologische Ordnung beizubehalten, ob Herr v. Timony plötzlich vor sechs Jahren Instructionen von Wien erhielt zum Sturze des Fürsten Alexander Ghika beizutragen? Ob, wenn wirklich solche Befehle einliefen (woran hier gezweifelt wird), andere Gründe darin angeführt waren als der Wunsch oder die Absicht Russlands? Auch drängten sich den hiesigen Bewohnern die Fragen auf, wie es zuging, dass Herr. v. Timony damals im entscheidenden Augenblick plötzlich verschwunden war? Wesshalb er gerade bei seiner Rückkunft nach drei Monaten, zugleich mit einem russischen und einem österreichischen Orden versehen erschien? Ob es Laune der Venus gewesen oder nicht vielmehr Merkurs, dass bei einer zu jener Zeit angeknüpften Liaison Herr v. Timony ganz ungewöhnlich freigebig sich gezeigt? In aller jüngster Zeit scheint Herr von Timony endlich wieder einmal mit Instructionen beglückt worden zu sein, denn er war es dessen zwar „officielle“ jedoch „erlogene“ Nachrict seines Unterbeamten in Fokschan, „die Russen seien dort eingerückt“, den

hier damals in Fülle verbreiteten falschen Angaben die Krone aufsetzte und die provisorische Regierung bewog noch selbe Nacht abzureisen. Ich bin nicht Oesterreicher, noch stehe ich unter seinem Schutze, kenne den Mann gar nicht, kann also keinen Grund haben ihm zu schaden. Als politischer Berichterstatter muss und will ich ihn aber dem Urtheile Deutschlands unterziehen. Man hat ihm zwar in Wien bereits einen Nachfolger ernannt in Folge einer collectiven Eingabe, die Sache scheint aber dort wieder beiseite gelegt worden zu sein. Mein Rath wäre, dass die Ankunft seines Nachfolgers beschleunigt würde, sonst könnte man es noch erleben, dass ein österreichischer Consul von Oesterreichern mit Schimpf und Schande davongejagt werde; mit einer Katzenmusik ist er von seinen Schützlingen vor einigen Tagen vorläufig bedroht worden.

No. 811. 1848 Iulie 10.

Notă din „Le National" și „Le Constitutionnel". 1848. 22. VII.

No. 812. 1848 Iulie 10.

Allemagne.

La Russie a fomenté à Bucharest une contre-révolution, que le peuple a, heureusement, étouffée.

Odobesco, ex-Chef de la milice nationale, et Salomon, Colonel du 3 régiment d'infanterie, ont attaqué à la tête de 400 soldats ivres les membres réunis du Gouvernement pour les constituer prisonniers; mais le peuple accourut, rompit les rangs des soldats et arrêta Odobesco. Salomon s'évada. Les soldats déclarèrent qu'ils ne tireraient plus sur leurs frères et qu'on les avait trompés. Salomon tomba dans les mains du peuple, et il aurrait été massacré sans pitié si la jeunesse ne l'eût entouré et protégé. Il a été arrêté par la garde nationale à la barrière. Odobesco a déclaré qu'il avait agi par le conseil de la Russie. On dit qu'avant son départ, le Général Duhamel a fait prêter serment à ces deux traîtres, qu'ils agiraient d'après les instructions qu'ils avaient reçues. Le Consul général de Kotzebue s'est rendu à Fokschani, pour diriger de là la contre-révolution à Bucharest. Les Russes n'ont point passé le Pruth. Ils n'ont encore reçu aucun ordre de le franchir. Le parti russe dans les Principautés est très faible pour pouvoir l'emporter à cet égard.

No. 813.
1848
Iulie 10.

„Căimăcămia". Articol de G. I. Vernescu.

(Pruncul Român. No. 12. 1848. 10. VII.)

Căimăcămia.

În frumoasa epocă a liberăriĭ Românilor, treĭ fatalitățĭ isbiră Constituția, acest edificiŭ pompos al glorieĭ romane. Câte trele fură lănțuite, ca să dic așà pentru cea din urmă, pentru Căimăcămie.

Cea dintâĭ se manifestă în clubul proprietarilor. Acolo lăsându-se tema ce se propusese pentru deliberare, vre-o câțĭ-và ticăloșĭ, oamenĭ sacrificațĭ interesuluĭ și lașitățiĭ, vociferară căderea Guvernuluĭ, întoarcerea luĭ Bibescu, a luĭ Vilara și a luĭ Iancu Manu și, prin urmare, anarchia țěriĭ. Mirare mare puteà cuprinde pe cine-và, observând că strigările cele maĭ tarĭ se făceaŭ de aceia carĭ aŭ prea micĭ proprietățĭ, saŭ carĭ, deși le vor fi eritat maĭ marĭ, le-aŭ cufundat în datoriĭ prin cheltuelĭ nemăsurate și prin jocul cărților; de unde se înțelege că vědêndu-se amăgițĭ în așteptările lor de a deveni Ministri Statuluĭ, și din grăjdarĭ să ajungă jăfuitoriĭ oamenilor, din parasițĭ și demoralisațĭ, hienele popoluluĭ, aŭ luat de pretext proprietățile ce le lipsiaŭ, ca să arunce discordia între Românĭ.

Cam de acì se născù o a doua reacție, în capul căreia eraŭ Coloneliĭ Solomon și Odobescu. Scopul lor nu se află bine; pretexte se găsiră destule; dar orĭ-cum, fapta fuse criminală. Cât pentru d. Solomon îl cam desvinovățesce disciplina și subordinarea către capul sěŭ. Am maĭ dice ce-và și de Colonelul Odobescu, dar purtarea sa cea din urmă de la casarmă ne îndeamnă să-l lăsăm a se mustrà de consciință, dacă va fi fost vinovat.

Popolul în această ocasie îșĭ arătă puterea pe jumătate; necunoscênd încă nenorocirea ce ar aduce o trădare și căderea nouělor instituțiĭ, el se luptà a lene și numaĭ junimea încurajà popolul prin cuvînt și prin faptă. Mulțumită și unora și altora, causa sacră triumfă și acum. Guvernul, sprijinit de popol și de junime, îșĭ urmà lucrările; când monstruoasele comploturĭ ale demonilor incarnațĭ, a cărora ceată târîtoare se numesce aristocrație, făcù să se nască o nouă calamitate: conrupseră prin aur și prin finețe pe vre-o câțĭ-và oamenĭ de credință, trimiseră nisce însciințărĭ false, în carĭ arătà sosirea armiilor străine la frontierele țěriĭ.

Acì nu am voì să mărturisim... Guvernul arătă oare-care slăbiciune: fără să-șĭ închipuească că noĭ avem tractate, și că orĭ-ce

No. 813. 1848 Iulie 10.

putere le va călcà comite o crimă în fața Europeĭ; și o crimă politică se condamnă cu armele în mână; fără să-șĭ închipuească că lupta de la 11 Iunie a fost pentru mântuirea Românilor, și că orĭ-ce putere s'ar ridicà in contra mântuiriĭ uneĭ națiunĭ se ridică în contra religieĭ creștine, care este mântuirea națiilor, în contra luĭ Christos, care este mântuitorul națiilor, și că acea putere va fi numaĭ o putere anti-religionară și anti-christă, în minutele când toate Puterile Europeĭ respectă principul religionar; Guvernul, fără să-șĭ închipuească aceasta, face o retragere atât de fatală libertățiĭ noastre.

De o dată oameniĭ se demascară, jurămintele se violară, stindardele sancționate de religie, fură călcate în picioare de cele maĭ miserabile creaturĭ, ast-fel se profană religia, ast-fel se profană totul de oameniĭ ce n'aŭ nicĭ religie, nicĭ simtiment, nicĭ caracter; carĭ n'aŭ de Dumnedeŭ decât interesul și apĕrarea; de apostolĭ aĭ luĭ trădarea și lașitatea.

În astă catastrofă se declară Căimăcămia: membriĭ eĭ fură ipocrisia, nebunia, avariția, despotismul, și maĭ pre sus de toate tirania. De odată cnutul Căpitanuluĭ de dorobanțĭ Costache se simțì cu amar; statua Libertățiĭ fu dărîmată de un om maĭ prostituat decât dobitoacele cele maĭ mârșave, maĭ ticălos și maĭ laș decât îșĭ poate închipuì cine-và ticăloșia și lașitatea personificată; un om care în dobitoceasca luĭ furie, voind să atace reputația d-luĭ Golescu, îĭ declară Libertatea de soție, fără să-șĭ închipuească că el are mârșevia de consoartă.

Tot suspinà după perderea libertățiĭ: alternativa de la libertate la despotism fu simțită, fu un fer ars pe inima tuturor cetățenilor. Româniĭ suferiaŭ, suferiaŭ mult; dar de câte orĭ aŭ suferit eĭ, Dumnedeŭ ĭ-a mângâit.

De odată clasa negutătorească, care până acì se arătă cam indiferentă, se aruncă furioasă, însetată de libertate și precedată de vechiul militar Deivos, la Sfinția Sa părintele Mitropolitul; popul, în mulțime și cu strigărĭ detunătoare, urmă acest frumos exemplu; toată cetatea se păreà un torent de oamenĭ împins de furia talaselor la una și aceeașĭ țintă. Și într'adevĕr, ce este populația română decât un torent furios animat de libertate și de curaj, alergând la căderea despotismuluĭ?

Îndată Căimăcămia cădù, toțĭ demoniĭ se ascunseră în furnesele lor; sateliții Căimăcămieĭ puseră cocardele; dar cocardele le

No. 813. 1848 Iulie 10.

vor frige peptul: căcĭ ele sînt pe dînșiĭ un foc nestins pe o putrejune infectată. Ast-fel de eterogenă este crucea cu diavolul.

Popolul cerù Guvern provisoriŭ, și d. Ioan Câmpineanu, al căruia trecut și present ne poate încredință despre viitor, fuse ales a duce această grea și plăcută sarcină. În timpul acesta miliția se încercă a face o retragere. Acì trebuià să vadă cine-và tabloul cel maĭ imposant și atingĕtor; popolul desarmat se expuse înaintea tunurilor și a baionetelor; unul din preoțĭ, Ambrosie de la Episcopia Buzĕuluĭ, se avîntă în mijlocul soldaților și se aruncă pe un tun, miliția spăimântată saŭ atinsă de atâta curaj, și oprită de simpatia frățească, se trase înapoĭ. Nimic nu poate sta în contra popoluluĭ, și chiar de ar fi desarmat, căcĭ el are arme și arme maĭ puternice decât tunurile și baionetele.

După aceasta urmă o liniște plăcută, nu acea liniște letargică, dar frăția între soldațĭ și popol, unirea între neguțătorĭ și public și amorul către Guvern.

Asta fu epoca Căimăcămieĭ. Avù o durată de 24 de ore; dar să spunem adevĕrul, voind să ne facă rĕŭ, ne făcù patru marĭ bunurĭ: Popolul, gustând libertatea, uitase tirania; 24 de ore de despotism îĭ aduse toată energia, îĭ rechemă tot curajul și îl făcù să-șĭ arăte puterea. Neguțătoriĭ, indiferențĭ până atuncĭ, se uniră strîns cu popolul. Spioniĭ, trădătoriĭ, acele iasme câncesânde se demascară, îșĭ luară locul, și nu maĭ pot abusà de Românĭ. Guvernul luă o lecție mare: află acum, că cu orĭ-ce preț trebue să se încreadă în popol; să-șĭ ție promisele, să nu cam deà la chiverniselĭ, și în mijlocul Românilor, puternic și apĕrat, să imposeze asupra lașilor și să trăsnească idrele veninoase, conspiratoriĭ libertățiĭ.

Eată cum ne folosesc și chiar vrăjmașiĭ noștri, când noĭ sîntem unițĭ și puternicĭ, când Dumneḑeirea veghează asupră-ne.

Românilor, în această fericire de acum, nu vĕ urez liniștea, când vețĭ fi înconjurațĭ de vrăjmașĭ; din contră, vĕ urez nisce pericole ca cele trecute, nisce succese maĭ marĭ, ca să putețĭ arătà Europeĭ de câtă glorie sînteți capabilĭ.

G. Ion Vernescu.

„Reforma Românilor justificată din caracterul lor moral." Articol de G. Vernescu.

No. 814. 1848 Iulie 10.

(Pruncul Român. No. 12. 1848. 10. VII.)

Reforma Românilor justficată din caracterul lor moral.

O revoluție spirituală este tot-deauna antecedentul revoluțiilor politice. Și fiind-că moralitatea unuĭ popol, precum și a unuĭ individ atârnă de la desvoltarea spirituluĭ, orĭ-ce revoluție politică a fost și va fi marcată cu un grad particular de moralitate, care îĭ dă un caracter aprobabil saŭ damnabil. Prin urmare, ca să justificăm revoluția unuĭ popol, saŭ să o damnăm, n'avem decât a considerà gradul de moralitate la care a ajuns.

Pe de altă parte, este necontestabil că faptele oamenilor staŭ sub îndoita influență a caracteruluĭ lor moral și a împrejurărilor în mod că, dacă vedem pe un om care, în timpurĭ liniștite, și fără a fi silit, întreprinde fapte rele, putem dice că principul vițiuluĭ zace în caracterul luĭ; precum din contră putem dice cu încredințare pentru un om care, în circonstanțiĭ critice, saŭ în cea maĭ mare exaltare a patimilor, a rĕmas în cercul faptelor prescrise de rația și de buna cuviință, că moralitatea a luat în el desvoltarea necesară. Cu cât maĭ mult se poate dice aceasta pentru un popol în mișcare.

Cele maĭ sus dise, aplicate la popolul Român (și la locuitoriĭ Bucurescilor maĭ în parte), ni-l arată nu numaĭ matur pentru o reformă radicală, ci și de o desvoltare morală ce n'ar puté-o conchide cine-và din desvoltarea luĭ intelectuală. În dilele cele maĭ turburate, când popolul erà în cea maĭ mare furie, a dat semne de generositate și de clemență, din carĭ se învedereazá că el s'a sculat ca să dobândească drepturile sale, iar nu ca să răpească bunurile străine, saŭ să urmeze învĕțăturilor unor capete exaltate. Fie-mĭ ertat să citez aicĭ câte-và exemple. Sâmbătă, în 19 Iunie, când tot popolul erà adunat la palat ca să se opue aristocraților, carĭ voiaŭ cu putere armată să rĕstoarne Guvernul provisoriŭ în minutul unde se fortificaŭ baricadele și se aștептà cu neastâmpĕr un atac din partea milițieĭ, a trecut un covrigar, și un om al popoluluĭ, întindênd mâna, a voit să fure un covrig, fără ca covrigarul să-l fi vĕdut. Un străin, care l-a vĕdut, a strigat îndată: „Noĭ am venit aicĭ, nu ca să furăm, ci ca să ne apĕrăm drepturile și libertatea." Această strigare fu repetată de o mare parte a popoluluĭ present, și cel ce luase covrigul fu silit a-l da înapoĭ.

No. 814.
1848
Iulie 10.

Când popolul întărîtat a intrat în casa unuĭ aristocrat, și a risipit toate lucrurile ce a găsit acolo, un Țigan a voit să puie în sîn o bucată de zahăr. Dar îndată altul ĭ-o smulse din mână și, dându-ĭ un sfanț, ḑise: „Du-te de cumpĕră-țĭ zahăr, dacă vreĭ să aibĭ, d'aicĭ n'aĭ voie a luà nimic." Iar popolul, vĕḑênd fapta Țiganuluĭ, a aruncat în puț tot zahărul ce a găsit. Asemenea scene s'aŭ repetat și la alte case d'ale aristocraților, câte a dărîmat popolul, și din nicĭ una nu șĭ-a apropriat nimenĭ ce-và, nicĭ de mâncare, nicĭ haine, nicĭ vre-un alt obiect prețios.

Popolul înfuriat strigà cerênd de la Guvern pe Colonelul Solomon, ca să-șĭ rĕsbune de moartea fraților sĕĭ. Spiritele eraŭ foarte întărîtate; cererile opinatre; sgomotul se făceà din ce în ce maĭ mare, când un singur om, d. Brătianu, eșind la balcon, ḑise: „Fraților! dacă odată am scos moartea din Constituție afară, să nu ne pătăm cu sângele unuĭ frate al nostru, care a greșit; maĭ bine să-ĭ ertăm greșeala, saŭ lăsațĭ Guvernuluĭ trista grijă de a-l pedepsì, însă nu cu moarte." Aceste vorbe făcură efectul lor; popolul se retrase liniștit.

Aceste și alte asemenea întîmplărĭ, pe carĭ ar fi prea lung a le spune aicĭ, dovedesc, cum ḑiceam maĭ sus, că popolul Român erà matur spre a lepĕdà de pe sine haina copilărieĭ sale politice. A și lepĕdat-o și, revestindu-se cu haină virilă, cu noua Constituție, care cu câte-và modificațiĭ ușoare poate devenì fundamentul unuĭ Stat bine organisat, n'are decât a purtà cu glorie și fără pată această nouă haină, ca să se bucure deplin la bunurile și drepturile ce dă. Dar precum și caracterul bărbatuluĭ este stabil, și faptele luĭ raționabile, și opinia luĭ neschimbată, așà trebuie și popolul Român să ieà un caracter mare și imposant; faptele luĭ să fie bine reflectate și iute executate, și să-șĭ formeze o opinie publică și o voință generală. Popolul Român va luà un caracter mare și imposant, nu prin conciste și răsboaie cu veciniĭ sĕĭ, ci prin desvoltarea tutulor puterilor sale fisice și morale, va avé o voință generală, dacă toțĭ, și cultivatorul pămîntuluĭ și meseriașul, și neguțătorul, și proprietarul, lăsând patimile la o parte, și preferind interesul general la cel particular, vor avé între eĭ concordie și toțĭ, drept țintă, fericirea națieĭ; căcĭ dacă ținta lor este una, trebue și voința lor să fie tot una; în sfîrșit, opinie publică nu se poate formà decât prin citirea generală a gazetelor și prin adunarea popoluluĭ în cluburĭ.

G. V.

Raportul No. 1 al Comisarului de Muscel către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 815.
1848
Iulie 11.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru,

Misiunea de Comisar ce-mĭ este impusă a propagà foloasele ce poate să procure comunitățiĭ o Constituție, mě ocup cu cea maĭ mare activitate, lucrez cu consciință curată, cu inimă de Român, povățuind pe fie-care, inspirând amorul către patrie, morala către religie și arătând mijloace fie-căruia cum trebue să-șĭ apere dreptul, să-șĭ sprijine naționalitatea, căcĭ cu modul acesta vom devenì și noĭ Româniĭ o nație, un neam, un popul. Am spus în fie-care sat numele bărbaților ce aŭ operat binele Românieĭ, și toțĭ într'o unire strigaŭ: „Să trăească libertatea, să trăească România, să trăească toțĭ aceia ce vor să ne causeze acest viitor de fericire!"

Până acum șease sate am operat, dar în fie-care sat, în fie-care aclamație de bucurie, se zăresce oare-care îndoeală în chipul lor, și murmure destule. Nu vor nicĭ într'un chip să primească jurămîntul și armele; și ca să nu întărît maĭ mult duhul lor, m'am exprimat maĭ indirect cu dînșiĭ în causa gvardieĭ naționale, pe care o primesc numaĭ sub nume de streajă și fără arme, precum a fost și până acum; însă maĭ pe urmă, prin maĭ multe vorbe aŭ primit. Se speră dar că, prin maĭ multă frecantație, se vor pune toate pe un drum foarte sigur. Iar cât pentru satele Piscanĭ și Negrenĭ, s'aŭ împotrivit cu totul, fără să pociŭ săvîrșì nicĭ sfeștania urmată cu cele-lalte.

Salutare și frăție.

Com. plășiĭ Rîurilor, R. Burdeanu.

No. 1.

J. Muscel.

(Resoluție:) Să se deà în cunoscința Administrațiilor, spre a luà grabnice măsurĭ pentru supunerea celor din urmă sate la îndeplinirea dispozițiilor Stăpâniriĭ de acum.—Iulie 26.

No. 816.
1848
Iulie 11.

Adresa No. 4.013 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La Sfatul orășenesc.

La raportul dumi-tale, No. 2.234, sub-iscălitul grăbesce a rĕspunde, că Exelenția Sa Suliman Pașa, însoțit fiind și de Emin Efendi, Dragomanul Înalteĭ Porțĭ, apoĭ cheltueala pentru ținerea unor asemenea înalțĭ foncsionerĭ nu poate fi mărginită în aceeașĭ sumă, hotărîtă pentru Exselenția Sa Talaat Efendi.

De aceea Sfatul se va înțelege cu d. Abdulaid și va hotărî suma cuvenită pentru întîmpinarea pe toată ḑiua a cheltuelilor, pentru pomenitele două persoane, regulând această pricină cu desăvîrșire, după care vețĭ raportà și sub-iscălituluĭ.

No. 4.013. N. G.

No. 817.
1848
Iulie 11.

Adresa No. 4.629 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Către Sfatul orășenesc.

Din materialul de lemn ce se află în păstrarea aceluĭ Sfat, rĕmas din arcurile de triumf și din luminațiile săvîrșite la venirea aicĭ a Prințuluĭ Sturdza, Sfatul va da îndată în primirea d-luĭ Rosental partea ce va alege pentru săvîrșirea unuĭ asemenea arc, cu care s'a însărcinat în onoarea Comisarilor Înalteĭ Porțĭ, ce se adastă.

No. 4.629.

No. 818.
1848
Iulie 11-
Aug. 2.

Un memoriŭ anonim despre situațiunea din Constantinopole.

(Copie. Acad.)

Bulletin.

Comme vous le savez, l'Ambassadeur de France a reçu ses lettres de créance et une dépêche par laquelle le G-ral Cavaignac

No. 818. 1848 Iulie 11-August 2.

lui intime l'ordre de se faire reconnaître. Le Président du pouvoir exécutif dit qu'il a ménagé le Gouvernement ottoman pour le laisser faire des réformes et prendre ses mesures de défense ; mais que maintenant l'Ambassadeur de France doit avoir une position officielle pour insister et lui donner des conseils ; et si non, qu'il quitte Constantinople, et que cette rupture ne laisse plus la France comme garante de la Porte vis-à-vis de ses sujets chrétiens. Déjà les ouvertures dans cette affaire ont été faites. Reis Effendi, homme facile à trouver des expédients. proposait de présenter le G-ral Aupick au Sultan, mais comme G-ral et non comme Représentant. La proposition a été refusée. Riza Pacha, homme d'un autre poids, a demandé à l'Ambassade de France de temporiser, donnant pour raison qu'au moment où les troupes russes sont déjà en Turquie et la France ne pourrait pas lui venir en aide, la Turquie doit ménager un ennemi qui peut l'écraser.

Il s'engageait à la reconnaissance aussitôt que l'Angleterre le ferait, mais il a ajouté : Promettez-nous des secours de votre Gouvernement et nous vous reconnaîtrons de suite avant tous les autres. Ali Pacha, consulté à son tour, n'a rien précisé, seulement il a protesté de ses sentiments d'amitié pour la France. M. Cor conseillait au G-ral Aupick de prendre les engagements proposés par Riza et de demander à son tour que le jour de l'audience soit fixé. Il voyait là non seulement une reconnaissance, mais un traité conclu entre la France et la Porte. Le G-ral hésitait à prendre des engagements au nom de son Gouvernement, n'y étant pas autorisé. Je ne sais quelle sera la décision du G-ral Aupick, néanmoins la demande de reconnaissance ou de refus est faite pour demain. Ce n'est donc qu'après-demain que je saurai le résultat, je ne puis par conséquent vous l'apprendre par ce courrier.

Le départ de l'Ambassadeur de France de Constantinople serait un désastre pour la Porte. La Russie peut devenir ici une puissance omnipotente, car l'Angleterre, sans le secours de la France, ne pourrait jamais parer le coup, et la France, sans même agir par ses principes, peut ameuter contre la Porte les Grecs et les autres populations chrétiennes.

Les Slaves et les Roumains doivent connaître cette situation, s'entendre d'avance pour ne pas être surpris par les événements.

Je vous ai parlé dernièrement des engagements entre la Porte et la Russie au sujet des Principautés. Maintenant que je connais exactement les faits, je rectifie certaines choses et vous les fais connaître telles qu'elles se sont passées—ce qui est important.

No. 818. 1848 Iulie 11- August 2.

Il y a de cela $2^1/_2$ ou 3 mois que Hangery, Drogman russe, s'est rendu chez Rifaat Pacha et lui parla de l'éventualité d'une révolution dans les Principautés, et communiqua une note de son Cabinet, ordonnant à M. Titoff d'attirer là-dessus l'attention de la Porte, en faisant voir que ces idées révolutionnaires menaçaient aussi bien la tranquillité de l'Empire ottoman que de la Russie et que, pour empêcher leur envahissement, les deux souverains doivent prendre des mesures en commun. Rifaat Pacha ne trouva rien à redire à cette communication et, par son habitude de ne jamais contredire quelqu'un criant fort, il a promis de faire tout.

Le lendemain Hangery arriva avec M. Titoff et l'on répéta la scène de la veille. Le troisième jour, Hangery apporta par écrit la rédaction de la conversation des deux Ministres et demanda une réponse par écrit Rifaat-Pacha la lui donna. Hangery déclara que tous ces écrits n'étaient qu'une forme pour se faire mieux comprendre. Trois jours après, Hangery demanda à Rifaat, s'il a communiqué tout cela au conseil et au Sultan, et à sa réponse que non, il lui dit: Allez donc vite le faire, car vous avez pris un engagement, qui a été envoyé à St. Pétersbourg.

Lorsque Rifaat présenta la chose au conseil, les Ministres, les uns gagnés par la Russie comme Saïd et Halil Pacha, les autres croyant la révolution éloignée d'un siècle, se turent et ne blamaient pas la conduite de Rifaat Pacha.

La Russie comprenait dans la dénonciation des Principautés la Servie, et même Hangery fit espérer à Rifaat pacha que cette dernière pourrait devenir de nouveau une St. Jean d'Acre de l'Empire ottoman.

Une personne bien informée m'a dit que Rifaat a écrit à Mehmed Ali, gouverneur de Belgrade : „Si les Serbes se soulèvent, ils perdront leur indépendance, et la Russie nous a promis de faire d'eux nos rayas.“ Voilà ce qui a dû être le mobile de la conduite de Mehmed Pacha. Ces engagements de la Porte vis-à-vis de la Russie n'ont été connus par personne de la diplomatie, excepté M. Alicon qui les favorisait. M. Canning a été très mécontent de la conduite de son remplaçant, mais la chose a été faite et, n'ayant point d'instructions de son Cabinet, il ne veut pas écraser moralement la Porte. Maintenant Riza Pacha veut réparer par des mouvements militaires les fautes diplomatiques. C'est une chose bien difficile, mais cependant possible.

On dit ici que l'armée russe n'a fait son entrée ni en vertu

No. 818.
1848
Iulie 11-
August 2.

d'un ordre de Titof, ni par suite d'instructions de St. Pétersbourg, mais seulement sur l'invitation du Général Duhamel. On a répandu ici le bruit, que les Consuls prusse et français avaient protesté. La nouvelle seule de ce fait a mis l'ambassade russe en émoi. Preuve combien la Russie craint l'Europe. M. Hangery a demandé officiellement à Rifaat Pacha que 10 000 Turcs soient réunis aux troupes russes à Niz contre la Serbie, faisant voir que c'est une mesure qui est une des conditions de l'arrangement avec la Porte au sujet des Principautés. Le Conseil des Ministres a ordonné à Riza d'exécuter cette mesure, mais il n'est pas décidé à le faire. La Russie a envoyé même un riche Bulgare de Niz, sa créature, pour le proposer comme fournisseur de cette armée de vivres et de fourages.

La Serbie doit être sur ses gardes, car elle a contre elle la faiblesse de la Turquie, l'astuce et la perfidie de la Russie. Elle doit étudier sérieusement tout ce qui se passe en Valachie, nouer des relations avec cette Principauté voisine et l'aider par tous les moyens possibles dans tous ses mouvements pour échapper au Protectorat russe, car si elle lui échappe, la Serbie serait alors libre dans ses actions et assurée dans son avenir. La Serbie doit aussi conseiller aux Slaves de s'entendre avec les Madjars. Il faut que le royaume de Hongrie se sépare de l'Autriche, après quoi arrivera la séparation des Slaves et Madjars. La première dépend en quelque sorte des Madjars, dans la seconde phase les Slaves auront le dessus, si non autrement, au moins par leur nombre. Aujourd'hui leur entente imposerait à la Russie et donnerait aux Principautés Danubiennes un appui moral avant le matériel. En brisant l'Empire d'Autriche, on brisera le plus puissant allié de la Russie, et non seulement l'on préparera, mais on accomplira l'indépendance des peuples Slaves et leur fédération depuis la Baltique jusqu'à l'Adriatique. En France les nouvelles jusqu'au 8 juillet font voir que la confiance renait, les fonds sont en hausse. Le Général Cavaignac a formé un Ministère composé d'hommes de mérite. Après une lutte sanglante la crise intérieure peut être regardée comme finie. Reste maintenant la crise diplomatique plus difficile à passer, si le Gouvernement oublie les enseignements laissés par le Gouvernement de Louis-Philippe et de Lamartine.

M. Titoff a annoncé à ses collègues diplomatiques que les troupes russes vont se retirer de la Moldavie. Pour expliquer cette

No 818. 1848 Iulie 11- August 2.

retraite inattendue, il dit que l'occupation n'a pas eu lieu par ordre de l'Empereur, mais par un coup de tête du Général Duhamel. En bon collègue il fait soupçonner le Général Duhamel de ne pas avoir les mains pures de l'or du Prince Stourdza.[1]) Voilà une manigance de la diplomatie russe. En réalité l'attitude des Valaques prêts à se défendre même au risque d'être écrasés, les manœuvres de Riza Pacha pour réparer les fautes politiques par des mouvements militaires et la non-réussite de la tentative en Servie ont intimidé les Russes. La Russie craint une lutte franche, elle n'a plus foi dans sa force et dans son courage, elle s'est habituée à extorquer tout par l'intrigue et la menace; souple et arrogante, lorsqu'on a peur d'elle, elle devient poltronne, lorsqu'on veut lui résister sérieusement. Cette retraite doit être salutaire pour les peuples qu'elle opprime, aussi bien pour l'Europe que pour ceux qui fondent leur espoir sur la force et l'intrépidité de la Russie. On ne peut assez parler sur cet événement qui est important.

La Russie a battu en retraite. Elle n'est plus menaçante, la crainte de ce colosse ne doit plus entraver les combinaisons de la civilisation, de la liberté et des nationalités; ces combinaisons doivent être plus libres dans leur action.

On dit ici comme chose certaine que la Cabinet de St.-Pétersbourg appuie en Galicie l'action des démocrates polonais pour susciter les paysans contre les seigneurs et contre toute autorité, qu'en même temps les agents russes de la haute volée font entendre aux seigneurs de la Galicie qu'il n'y a de salut pour eux que sous la protection des troupes russes et même sous la domination de l'Empereur russe; et tandis qu'elle agit ainsi sur les deux classes des habitants de cette province, M. de Nesselrode offre à l'Empereur de l'Autriche tout appui de la Russie, argent et soldats pour amener une réaction, sous la seule condition de céder la Galicie à la Russie. La même opération, mais avec certaines nuances, se fait dans le Grand Duché de Posen et avec le Gouvernement de Prusse. Les Allemands du Grand Duché sont tout-à-fait sous l'influence de la Russie. La Russie veut arriver à l'occupation ou à la possession de toute la Pologne, pour avoir une base et une possibilité d'agir dans le sens du principe réacteur. On lève le dra-

[1]) Notă marginală: M. Doblhoff Ministre d'Autriche, interpellé par la Constituante, a déclaré que les Russes sont entrés avec le consentement de la Turquie. (Voir les Débats de la 2e moitié du mois d'août.)

peau du panslavisme, qui dans ces circonstances équivaudrait à la réaction. La Russie a tenté de s'emparer des Principautés Danubiennes pour accaparer les populations slaves et s'emparer moralement de la Turquie. Déjouée dans ses projets, elle se tourne d'un autre côté toujours dans le même but. Voilà sa politique. Elle est claire, et c'est par sa connaissance qu'on peut la déjouer. Ici on se repose sur les lauriers d'avoir chassé les Russes et d'avoir retenu l'Ambassadeur français. C'est un repos dangereux; mais que faire avec les Turcs, ils sont faits ainsi.

Mehmed Hafiz Pacha a reçu les instructions les plus précises d'appuyer le Prince Alexandre et de s'entendre avec M. Garaschanin. La Porte l'a fait à la demande de l'Ambassadeur de France, qui a été corroborée et appuyée par celle de l'Ambassadeur d'Angleterre.

La Porte est décidée d'accorder à la Valachie tout ce qu'elle demande. Elle ne discutera pas sur le fond, mais elle n'acceptera pas la forme. Les troupes turques ont reçu l'ordre de se rendre à Iassy. La Porte n'aime pas le Hospodar Stourdza. Je crois qu'elle ne sera pas éloignée de voir avec plaisir la réunion de la Moldavie avec la Valachie. Si elle tient à la séparation des deux provinces, c'est par l'ancien et incorrigible défaut de recevoir des cadeaux de deux Hospodars et puis par l'action de Vogorides et d'Aristarchi. Ce dernier fait l'anti-russe. Il joue ce jeu pour mieux tromper la Porte et les Valaques. Il faut que la Valachie s'en débarasse le plus tôt possible.

On a apporté ici la nouvelle que la noblesse bosniaque s'arme contre les Slaves de l'Autriche et contre la Principauté serbe. Ce serait mauvais. Tout conflit pourrait éveiller l'esprit des Turcs fanatiques d'ici, et la Russie viendrait corroborer ce réveil pour amener des troubles. Il faudrait que le Gouvernement serbe et l'Archevêque de Carlowitz agissent sur la population chrétienne de l'église d'Orient, que la noblesse croate s'entende avec la noblesse bosniaque et les catholiques pour ne pas amener ce conflit dangereux qui servirait les Madjars, la Russie et les réactionnaires.

Je termine mon bulletin en y plaçant les paroles de M. Canning : „Je suis regardé aujourdhui pour un ami bien tiède de la Pologne, et on a raison de me juger ainsi, car je représente un Gouvernement qui regarde pour incompatible le rétablissement de la Pologne avec le rétablissement de l'ordre dans le monde. On ne veut pas une guerre, mais on s'égorge pacifiquement. J'aime

No. 818. 1848 Iulie 11- August 2.

cependant à l'avancer, qu'à mon avis, si l'on ne rétablit pas la Pologne, tout ce qu'on fera dans le monde sera à refaire. Les Gouvernements libres doivent désirer le rétablissement de la Pologne, comme une garantie de la paix et de la justice pour les nations qui veulent la liberté comme leur salut unique. Si la France ne se déclare pas franchement pour la Pologne, elle ne finira jamais avec les révolutions."

Je vous cite ces paroles d'un homme d'Etat blanchi sous le harnais diplomatique et qui malgré tous ses défauts a le mérite d'être franc et honnête.

En France on découvre toujours des conspirations. La diplomatie russe exploite les nouvelles qui arrivent de Paris pour ébranler la confiance des peuples et des Gouvernements dans le Gouvernement français. Le sceptre d'Allemagne a jeté la discorde entre la Prusse et l'Autriche, c'est le moment de profiter pour les Slaves de l'Illyrie et de la Bohème. On assure que le roi de Prusse et le parti réactionnaire de ce pays se sont jetés entre les bras de la Russie.

Les Commissaires ottomans se rendent en Valachie. Ils ont reçu des instructions les plus favorables pour la cause valaque et ces instructions ont été approuvées par le Sultan. Après leur départ, la Russie a su si bien intriguer auprès de Sarim et de Rifaat qu'ils ont envoyé à Suleyman Pacha une proclamation blessante pour les Valaques. Cette proclamation a été publiée à Bucarest, comme vous le savez et, comme vous le savez, elle a produit une irritation parmi les masses. Les Russes s'y attendaient et c'est pour cette raison qu'ils ont opéré si lentement leur retraite de la Moldavie et si brusquement leur retour. Le Sultan n'a eu connaissance de la proclamation qu'avec le dernier courrier de Bucarest; il a demandé à l'instant des explications à Sarim et à Rifaat. Ce dernier a rejeté tout sur Sarim et celui-ci n'a pu donner des explications suffisantes; il a été destitué. Réchid est rentré au grand Viziriat et Aali au Ministère des Affaires étrangères. Si Rifaat a été nommé Président du Conseil, c'est qu'il est fortement soutenu par Safvet Effendi, un des Secrétaires du Sultan. On dit que Sarim a reçu de fortes sommes d'argent des Russes pour cette proclamation, qui certes préparait l'occupation et la domination russe en Moldavie et Valachie. La Russie est on ne peut plus désappointée de ce changement ministériel inattendu

pour elle. L'avènement de Réchid est un acte de la plus haute importance. Le Sultan par cet acte désapprouve hautement l'entente avec la Russie, il montre au monde qu'il veut marcher de pair avec le mouvement général imprimé par l'Occident et se poser en adversaire de la réaction, qui veut réformer l'équilibre européen sur les ruines de l'Empire ottoman. Nous attendons avec impatience les actes du nouveau Ministère. Réchid a été reçu avec acclamation, surtout Riza a fait déployer une grande force militaire pour sa réception. Il ne faut pas dissimuler la chose, que la Turquie se trouve dans une crise; elle peut tomber victime de ses propres fautes, mais elle peut aussi se relever plus puissante qu'elle n'a été, si elle donne franchement et nettement la main aux Slaves et aux Roumains, pour leur aider à échapper à l'influence russe, à briser les liens qui les unissent à l'Autriche et à former deux vice-royautés ou deux républiques slave et roumaine, comme ceci leur conviendrait mieux, sous l'égide de la suzeraineté de la Porte, suzeraineté commode et légère. Mais pour cela il faut que les Slaves et les Roumains fassent leur devoir. La Turquie ne peut accepter le rôle de soutenir cette combinaison tant qu'existera l'Empire d'Autriche. Les Slaves et les Roumains ne pourront se débarrasser de la tyrannie des Magjars, de l'influence dangereuse de la Russie tant que l'Empire de l'Autriche existera. L'existence de cet empire est la chaîne qui rêve l'esclavage des Slaves et des Roumains, pour le présent et pour l'avenir, et qui peut être les menace de la germanisation. La circulaire de l'Empereur Nicolas à ses agents en Allemagne prouve que la Russie brigue l'amitié des Allemands et veut bien leur sacrifier les Slaves, pourvu que l'Allemagne se pose contre la France, contre le foyer du libéralisme. La Russie agit sur l'Allemagne par la Russie et l'Autriche; mais c'est cette dernière qui la sert le mieux. Elle met à sa disposition les hommes et la presse de l'Allemagne, elle met à sa disposition les capacités diplomatiques de M. de Metternich et ses relations anciennes et intimes avec l'Angleterre. Si l'Autriche n'existait pas, la Prusse abandonnerait l'alliance réactionnaire, ou on chasserait du trône son roi. C'est donc une question de vie et de mort pour les peuples slaves et roumain que la chute de l'Empire de l'Autriche. Si l'on n'y parvient pas, on versera du sang, on épuisera ses forces et on retombera sous un esclavage plus dur qu'on n'a ressenti jusqu'ici. La défaite des Italiens n'est pas une chose si mauvaise, elle peut forcer la France à une intervention, à une

No. 818. 1848 Iulie 11- August 2.

guerre, et alors la France donnerait la main à la Turquie. Les Italiens et les Slaves, se trouvant entre ces deux puissances, seront compris dans cette alliance, et la guerre de la liberté contre le despotisme commencera avec des chances de succès. On peut s'attendre à cette combinaison, mais il faut l'avancer en brisant les liens qui unissent les Slaves et les Roumains à l'Autriche. C'est leur affaire, et plus ils ajourneront cette action, plus ils donneront de temps à leurs ennemis de faire le contre coup. Les derniers No. du Journal de Francfort vous indiqueront clairement cette action; on comble d'injures la Pologne, parce qu'elle a voulu rester fidèle à la cause slave. Les Allemands ont l'imprudence de le dire. Comparez les articles de ces journaux aux extraits de la lettre de Paris et vous y verrez toute la politique russe. Exciter l'Allemagne, endormir la France, calomnier la Turquie, gagner l'Angleterre, pour amener la réaction et de nouveaux démembrements (ou pour mieux dire, afin d'éviter la guerre qui pourrait lui arracher la Pologne). La Russie veut du temps, elle en a besoin, il ne faut pas le lui donner. Il faut briser son instrument d'action, il faut briser l'Autriche.

Extraits des lettres de Paris du 27 juillet

Dans les cercles diplomatiques de Paris, où l'on s'occupe encore de la politique extérieure, j'entends continuellement parler de la faiblesse et de l'insuffisance de l'Empire ottoman et de la possibilité d'y trouver des indemnités pour l'Autriche. Ce sont des agents de l'Autriche et de Russie qui tiennent ce langage. M. Zehbach, Ministre de Saxe à St. Pétersbourg, très bien vu par Nicolas et gendre de Nesselrode, est arrivé depuis quelques jours à Paris. Il est chargé par le Cabinet russe de la mission de sonder là-dessus l'opinion de la France et de faire prévaloir celle de St. Pétersbourg sur la nécessité de porter atteinte à l'Empire ottoman. Ce diplomate a laissé échapper comme involontairement que l'Empereur Nicolas s'étonnait que la France n'avait personne pour la représenter à Pétersbourg; qu'il serait à désirer que la Russie, la France et l'Angleterre s'entendissent ensemble pour régler les affaires de l'Allemagne et de l'Orient.

Au moment que M. Zehbach laisse appercevoir le but de sa mission, M. Kisseleff est venu par ordre de l'Empereur s'informer de la santé de quelques officiers blessés en juin. Cette politesse est une cajolerie évidente de la Russie pour la France.

No. 818.
1848
Iulie 11-
August 2.

D'un autre côté je dois vous dire que la question posée par Riza Pacha de laquelle le Général Aupick parle dans son rapport, si la Porte peut compter sur la France, a fait le meilleur effet, car on peut être sûr que les hommes qui sont à la tête des affaires n'abandonneront la Turquie, s'ils voient qu'elle faiblit elle-même. Cette faiblesse serait:

1). Si la Porte, oubliant sa dignité dans les actes qui la touchent spécialement, au lieu de suivre une politique spontanée et à elle-même, allait chercher des conseils d'ambassade en ambassade; on ne donne de bons conseils qu'à ceux qui sont forts et qui sont prêts à s'en passer. 2). Dans ce moment, la question palpitante, presque de vie et de mort, est passé dans les Provinces Danubiennes. Si la Sublime Porte donne son assentiment à l'invasion des Russes, elle est perdue. Elle peut se regarder comme vassale de la Russie. La France et l'Angleterre se tairont ou appuyeront la demande des indemnités pour l'Autriche.

Si, au contraire, la Sublime Porte proteste, fait appel à la France et à l'Angleterre, les flotes de ces deux puissances viendront à son secours. Je peux vous dire que c'est même l'opinion de Lord Palmerston. Si la Turquie faiblit et aide à la Russie, nous ne pourrons pas la défendre, mais nous tâcherons d'arracher la proie à la Russie pour la donner à l'Autriche. Si elle proteste, si elle défend ses droits, nous ne pouvons faire autrement que de venir à son secours.

Vous voyez que la Russie travaille partout contre la Porte. Pourquoi la Porte repousse-t-elle l'action du Caucase? La Russie est si vulnérable sur ce point. La Porte, encourageant et aidant sous main les Circassiens, ne ferait qu'un acte de justes représailles et de défense.

En Pologne les affaires vont mal. Les Polonais, assistant au bouleversement de l'empire et se voyant reçus avec indifférence par les uns, avec haine par les autres, sont prêts à se jeter entre les bras de la Russie pour peu que l'Empereur leur sourît. Je parle ici des Polonais du Grand Duché de Possen et de la Galicie; ceux de Lithuanie et de la Pologne possédée par la Russie ne feront aucun pacte avec l'Empereur. Ils détestent la Russie et les Russes. Ici malheureusement on est si apathique pour ce qui concerne la politique extérieure, qu'on verrait presque avec satisfaction l'incorporation du Grand Duché de Possen et de la Galicie à l'Empire russe, tant on raisonne peu sur l'avenir prochain, tant on a des idées confuses, sur tout ce qui se passe hors la frontière de la France.

No. 819.
1848
Iulie 11

Decretul No. 221 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 5. 1848. 16. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Luând în considerație marele devotament cu care domnul Colonel Ioan Voinescu, printr'un spirit de împăcare în dilele triste ale reacțiilor, a luminat pe soldațiĭ rătăcițĭ și a apĕrat Capitala de tulburărĭ;

Recunoscênd meritele sale cetățene și militare, Guvernul provisoriŭ, în numele popoluluĭ Român, îĭ arată mulțumirile sale și recunosciința ce merită de la patrie.

D. Ministru de Răsboiŭ va face cunoscut acest decret d-luĭ Voinescu.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu. Chr. Tell, G. Magheru, I. Eliad, C. A. Rosetti, N. Bălcescu, I. C. Brătianu.

No. 221.

No. 820.
1848
Iulie 11.

Proclamațiunea No. 227 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Foae vol. Acad.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fraților Românĭ!

Constituția Românilor s'a proclamat cu o putere tare, neînvinsă, pentru că s'a proclamat în numele Domnuluĭ, pentru că după Dumnedeŭ a respectat proprietatea și persoanele; pentru că foloasele eĭ le-a proclamat în general pentru toțĭ și în paguba nimuluĭ; pentru că nu s'a atins de drepturile nicĭ uneĭ puterĭ; pentru că a aflat ceà maĭ frumoasă ocasie a manifestà devotamentul și dragostea Românilor către Înalta Poartă, cum nicĭ odată nu aŭ avut cuvinte părințiĭ noștri a le manifestà.

Însuflațĭ Româniĭ de cugetările progresive ale juneluĭ Sultan

No. 820.
1848
Iulie 11.

şi ale mareluĭ bărbat Reşid Paşa, un soare şi un luceafĕr aĭ speranţelor popoarelor Rĕsărituluĭ, hotărîră a face să le audă lumea glasul, să-şĭ cunoască Înalta Poartă vasaliĭ şi să învedereze că semințele civilisătoare ce, cu mânĭ pline, le semĕnă Guvernul otoman, n'aŭ întârdiat a-şĭ da fructul în inimile frumoase ale locuitorilor Românieĭ.

Aceasta este adevĕrata putere a mişcăriĭ Românilor: Dumnedeŭ, umanitatea, dreptatea, frăţia, paza tractatelor, împăcarea intereselor, sciinţa a preţuì pe bărbaţiĭ ceĭ marĭ, ce ne dete Orientul, şi această putere cată să fie neînvinsă, până când e provedinţă şi legile naturiĭ nemutabile.

Aceasta fu o nascere din noŭ a Românilor; însă nicĭ o nascere fără durere: ţipă şi pruncul ce vine la lumină, ţipă şi muma plină de bucurie şi de speranţă. Durerile Românilor ar fi fost maĭ puţine, dacă intrigile de din afară n'ar fi amăgit o parte din ambiţioşĭ şi o mare parte din simpliĭ şi creduliĭ proprietarĭ, speriându-ĭ că îşĭ perd proprietăţile şi invitându-ĭ a face oare-carĭ reacţiĭ, ca rĕul ce nu ne puteà venì din afară, să ne vie de la noĭ înşi-ne.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ, credincioşĭ promisiilor proclamaţieĭ liberatoare, întru respectarea proprietăţiĭ, a persoanelor şi a foloaselor generale, fără paguba nimuluĭ, mânară o mişcare în curs de treĭ-decĭ dile, fără nicĭ un act de rĕsbunare, fără violarea a *nicĭ* uneĭ persoane, nicĭ a însuşĭ inimicilor libertăţilor publice, fără nicĭ o picătură de sânge, dând mână de ajutor, prin toate actele sale, tutulor proprietarilor, întru strîngerea bucatelor, în cât şi în partea sacrificiurilor, atâtea libertăţĭ ce pe aiurea costară atât de mult, pentru totul Românilor făcură a se dobândì maĭ fără nicĭ un sacrificiŭ. Dătătoriĭ de libertăţĭ puseră tot în joc, şi stare, şi vieaţă, afară de onoare, şi veniră cu libertatea în mijlocul Românilor, candidă, virginală şi cu fruntea încoronată de aureola martirilor. Mânile lor sînt curate de sânge; albe ca însuşĭ vestmîntul libertăţiĭ române: naţiile şi seculiĭ vor admirà frumosul popol, în mijlocul căruia eĭ s'aŭ arătat. Viitorimea română va binecuvîntà şi va adorà acest popol ce, la 9, 11, 19 şi 30 Iunie, dete un exemplu atât de mare de curaj, de convicţie, de stăruinţă, de moderaţie, de clemenţă şi de înţelepciune. Aceste patru dile sînt dile de acelea cu carĭ se glorifică eternitatea înaintea luĭ Dumnedeŭ.

Guvernul provisoriŭ, onorat de încrederea publică, revestit cu

No. 820.
1848
Iulie 11.

suveranitatea poporului, a dat probe învederate de respectul către persoane; îĭ rĕmâneà prin vorbe, prin actele sale, prin explicaţiĭ, ca să arate marele sĕŭ respect către proprietate. Cât a putut a făcut. Proclamaţia promite tot, cuprinde tot, cât o va cetì cine-và cu inimă de Român adevĕrat; trebuià a asigurà maĭ pe larg sufletele speriate ale proprietarilor: însă timpul puţin şi intrigile multe, felurite şi urzite cu o mână lungă şi tare, în cât numaĭ mâna luĭ Dumneḑeŭ puteà să o sdrobească. Se cuvenià Guvernul să-şĭ facă profesia sa de credinţă către partea cea amăgită. Cât pentru ambiţioşiĭ intriganţĭ, nicĭ un cuvînt nu-ĭ îmmoae, nicĭ o elocuenţă nu-ĭ înduplecă. Eĭ cunosc adevĕrul, pricep foloasele generale, pricep însă maĭ bine decât toţĭ, lovirea ce se dă foloaselor celor în parte, pe carĭ nelegiuit făcuseră monopol. Asta e causa prinţipală a intrigilor; asta face pe o obscură minoritate de necapacităţĭ privileghiate a se vinde sclavĭ şi însuşĭ diavoluluĭ; şi când ajunge lucrul până acolo, lupta e tare; dătătoriĭ de libertăţĭ aŭ înainte martiriul şi cată a se aşteptà la toate. Vingerea causeĭ însă e sigură, pentru că e lupta a Bineluĭ cu Rĕul, e lupta arhangheluluĭ Michail cu Satan.

Guvernul provisoriŭ, tare în convicţiile sale, se aşteptà la maĭ multe reacţiĭ, cărora nicĭ odată n'a vrut să le pue înainte altă putere decât puterea morală Dincolo de Olt, împrejurul luĭ se adunaŭ judeţe întregĭ, şi el le trimiteà înapoĭ, spuindu-le că tot binele ce le va venì e de la proprietarĭ, insuflând pacea şi binecuvîntarea în inimile lor şi asigurând secerişul proprietarilor şi al arendaşilor. Când Guvernul provisoriŭ a fost chemat în Capitală, două companiĭ de bravĭ soldaţĭ, o divisiune de călărime, peste treĭ sute de dorobanţĭ ce îl însoţiră în proclamarea libertăţilor, nu spre a insuflà spaima, ci spre a rasigurà minţile şi a mănţiné ordinea, fură lăsate înapoĭ şi membriĭ Guvernuluĭ singurĭ, nearmaţĭ, făcură peste ḑece poşte cu cea maĭ mare rapiditate, spre a se aruncà în braţele confraţilor lor din Capitală, şi însuşĭ în punta baionetelor unuĭ regiment întreg, amăgit şi corupt de inimiciĭ din năutru şi din afară; spre a se aruncà în mijlocul unuĭ foc de urĭ personale şi uneĭ vijeliĭ de patimĭ rătăcite. Dumneḑeŭ erà cu dînşiĭ şi rĕul nu se apropià de dînşiĭ. Un popol suveran, în care fie-ce individ merită numele de rege (maĭ puţin îngâmfarea dinastă), apĕră Guvernul ca îngeriĭ luĭ Dumneḑeŭ, apĕrându-şĭ libertăţile de carĭ îl recunoscù lumea întreagă că este demn, afară de fiiĭ sclavieĭ şi aĭ întunericuluĭ. Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ presim-

No. 820. 1848 Iulie 11.

țiaŭ toate reacțiile ce ĭ-ar fi putut venì, și cunosceaŭ de la care punct puteà a se folosì inimiciĭ popoluluĭ. Punctul cel maĭ important erà al proprietățiĭ. Proprietatea erà respectată în basele Constituțieĭ; așà Guvernul lăsă discordia a-șĭ desecà furia, a-șĭ urzì toate planurile, a-șĭ pune în lucrare toate intrigile, până când îșĭ evaporă toată turbarea.

Orĭ-ce explicațiĭ ar fi făcut până acum Guvernul ar fi fost un semn de neputință și ar fi intrat prin urechĭ ce nu vor să audă. Acum însă când glasul Românilor a ajuns până la marginile lumiĭ, când Constituția lor e admirată de toțĭ popoliĭ civilisațĭ, când Înalta Poartă întinde mâna spre a o recunoasce, când Guvernul se simte tare în încrederea publică, și când inimiciĭ libertăților se vĕd învinșĭ de clemența și generositatea acestuĭ popol, ce ardeà numaĭ după libertate, fără a cunoasce rĕsbunarea; atuncĭ Guvernul ișĭ face profesia sa de credință.

Respect către proprietate, respect către persoane.

Foloase generale în paguba nimuluĭ.

Chemare a tot Românuluĭ la drepturĭ.

Nedepărtarea nicĭ a unuĭ Român de la masa patrieĭ.

Învitare fără siluire a proprietarilor spre a da prin despăgubire un petec de pămînt clăcașuluĭ, pe cât se va aflà de cuviință, și pe cât Statul va avé fondurĭ a plătì.

Convocare a uneĭ generale Adunanțe ce singură e în drept de a da și a consacrà legiuirĭ.

Acestea sînt principele cele maĭ tarĭ, pe carĭ va avé a se întemeià generala Adunanță întru a respectà proprietatea, și sînt îndestule spre a asigurà pe fie-care proprietar de averea sa. Patria nu cere nicĭ un sacrificiŭ de la nimenĭ. Patria nu răpesce nimic de la nimenĭ. Voesce însă să aibă douĕ milioane cincĭ sute de miĭ fiĭ aĭ seĭ cu acelașĭ nume de Român, cu aceleașĭ drepturĭ, carĭ să se poată numì Nație, și să poată scăpà de jugul ce i-l prepară străinul. Până când numaĭ douĕ-ḍecĭ de miĭ de oamenĭ se bucuraŭ de drepturĭ, acele drepturĭ eraŭ fără putere, și străinul le sdrobià cu toiag de fer ca vasele olaruluĭ. De acum înainte proprietariĭ ceĭ marĭ vor fi cu adevĕrat tarĭ, pentru că la drepturile lor se vor interesà douĕ milioane cincĭ sute de miĭ de pepturĭ. De acum înainte proprietariĭ îșĭ vor îmmulțì veniturile, pentru că moșiile nu sînt alt-ce-và decât nisce locurĭ de negoț agricol, și nicĭ odată negoțul nu înfloresce acolo unde consumatoriĭ sînt neavuțĭ și fără putere. În mijlocul unor sătenĭ fără stare, fără brațe și fără timp,

No. 820. 1848 Iulie 11.

venitul moșiilor a căutat până acum să fie foarte puțin, în proporție cu posiția țĕriĭ și cu pămîntul eĭ binecuvîntat și plin de rodnicie.

Să facem socoteala ḑilelor săteanuluĭ:

Ḑilele anuluĭ	365, din carĭ
În clacă și iobăgie cu abusurĭ, cel puțin	60
În lucrarea șoselelor cu dus și venit, afară de felurimĭ de abusurĭ	12
Duminecile de peste an	52
Sĕrbătorile bisericiĭ până la	30
Alte sĕrbătorĭ superstițioase până la	20
Ḑilele până să-șĭ plătească capitația	15
Ḑilele până să plătească soldatul	10
Ḑilele până să plătească dorobanțul	5
Ḑilele de earnă, Noemvrie, Decemvrie, Ianuarie și Fevruarie	120
	324

Prin urmare tot ce puteà rĕmâné săteanuluĭ spre hrana și înavuțirea sa erà diferința de patru-ḑecĭ și una de ḑile, și ceea ce maĭ puteà apucà din serbătorile bisericiĭ, pentru că superstiția îl sugeà de o potrivă ca și tirania. Însă aceste ḑile pot să fie toate senine? este săteanul tot-deauna sănătos? De unde dar puteà el să-șĭ mărească starea și să-șĭ îmmulțească vitele? și prin urmare de unde puteà proprietarul cel mare a se folosì pe moșia sa de la nisce consumatorĭ atât de slabĭ și neavuțițĭ? Neguțătorul se roagă luĭ Dumneḑeŭ ca mușteriiĭ sĕĭ să fie oamenĭ cu stare, și proprietariĭ ar face un păcat însușĭ asupra lor când ar urî și s'ar sperià de aceia ce doresc să vaḑă pe sătenĭ înavuțițĭ, ce singurĭ sînt în stare spre a mărì veniturile moșiilor.

Frațĭ proprietarĭ, Guvernul vĕ va face explicațiĭ și maĭ pe larg asupra articoluluĭ proprietățiĭ; vĕ va da învederate probe despre respectul sĕŭ către averile voastre; peste curînd va chemà în Capitală câte doĭ împuternicițĭ din fie-care județ, unul dintre proprietarĭ și altul dintre sătenĭ, spre a formà o comisie pregătitoare de un proiect asupra drepturilor proprietățiĭ, care să desbată toate interesele locale, spre a se înfățișà la viitoarea Adunanță constituantă, și Guvernul singur va fi întâiul avocat al proprietățiĭ, care e cel maĭ tare temeiŭ al soțietăților. Nu vĕ rătăcițĭ, fraților, după intrigile voitorilor de rĕŭ aĭ patrieĭ; nu suferițĭ a vĕ face

singurĭ de sine organe oarbe ale dĕrăpănăriĭ libertăţilor, ce dobândim; întindeţĭ mâna fraţilor voştri din Guvern ce aŭ sacrificat tot şi nu vĕ cere nicĭ un sacrificiŭ; ajutaţĭ cu toţiĭ spre întemeierea evanghelicei noastre Constituţiĭ. Ceĭ din străinătate veniţĭ înapoĭ în sînul patrieĭ spre a face causă comună întru mântuirea eĭ. Dacă a simţit cine-và preţul libertăţiĭ maĭ mult în ţeara noastră, dacă a stimat sublimitatea acesteĭ Constituţiĭ, dacă ĭ-a palpitat inima la glasul popoluluĭ Român, a fost partea cea înţelegĕtoare a naţieĭ, şi voĭ, proprietariĭ, aţĭ avut mijloace a fi tot-deauna maĭ înţelegĕtorĭ. Fiiĭ voştri aŭ făcut mult pentru libertăţile publice, şi voĭ veţĭ sci şi maĭ bine a vĕ bucurà de facerile de bine ale nouĕlor instituţiĭ. Guvernul ar fi ingrat către voĭ, când ar face să vi se aducă cea maĭ mică pagubă din partea luĭ. Ţeara e a Românilor, Guvernul e al lor, domnia e a lor, şi voĭ sînteţĭ din partea cea maĭ înţelegĕtoare. Parte din proprietarĭ, neguţătoriĭ toţĭ, şi cu un cuvînt toţĭ locuitoriĭ oraşelor aŭ primit şi aŭ apĕrat Constituţia; veniţĭ, fraţilor proprietarĭ, şi nu vĕ dosiţĭ la glasul patrieĭ, nu abdicaţĭ la dreptul suveran ce aveţĭ, ca să vĕ perdeţĭ patria, lipsind-o de experienţa şi consiliurile voastre; citiţĭ şi recitiţĭ proclamaţia liberatoare şi daţi-ĭ preţul ce i l-aŭ dat străiniĭ şi i-l vor da în binecuvîntărĭ fiiĭ voştri.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu G. Magheru, Ioan Eliade, Chr. Tell, N. Bălcescu, C. A. Rosetti, I. C. Brătianu.

No. 227.

No. 820. 1848 Iulie 11.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica, Agentul Ţĕriĭ-Româneseĭ la Constantinopole, către Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ.

No. 821. 1848 Iulie 11.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Constantinople.

Cher Balcesco,

Monsieur Ahmed Tevfik Bey est un officier turc distingué; il m'a été donné par les Turcs les plus influents. Monsieur Czaïka, l'Agent du Prince Czartoryski, jouit ici de la plus grande influence et nous a rendu les services les plus signalés. Entendez-vous avec Tell, Rosetti et Golesco pour employer cet officier selon son mérite et sa capacité; il est capable et peut nous organiser un corps, d'armée promptement, ce dont nous aurons indubitablement besoin très prochainement. Moi j'ai passé un contrat avec Monsieur Ahmed Bey, mais il n'en fera pas usage devant notre Gouvernement, pour

No. 821. 1848. Iulie 11. ne pas effrayer certains membres. Indépendamment de son mérite militaire, il nous rendra des services signalés auprès des Commissaires que vous devez voir, malgré leur abord froid et leur sévérités ; ce sont des personnes de capacité et tout-à-fait dans nos intérêts. Vous connaissez Suleyman Pacha et ses opinions.

Vive la Roumanie!

Ion Ghica.

În dos :

Monsieur Monsieur Nicolas Balcesco à Bucarest.

No. 822. 1848 Iulie 11. Depeşa luĭ Duclos, Consulul Franciei la Galaţĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Galatz.

Monsieur le Ministre,

Après avoir remis à M. Thions le service du consulat au commencement de juillet, j'ai quitté Iassy le neuf de ce mois, pour retourner à mon poste.

Le choléra faisait de grands ravages dans cette Capitale. Des émigrations causées par la crainte du fléau en avaient réduit la population, qui est d'environ soixante et quinze mille habitants, à neuf ou dix mille tout au plus, et sur ce petit nombre il en mourait jusqu'à deux cents par jour. Notre colonie en a été largement décimée.

Le Métropolitain venait d'y succomber, c'était un grand événement, moins à cause de l'importance du poste qu'il occupait, bien que ce poste en fît dans l'ordre civil presque l'égal du Hospodar, en sa qualité de Président de droit de l'Assemblée représentative, et lui donnant en son caractère religieux une influence sans égale sur le peuple, que par ce qu'il était chef de l'opposition.

Un autre motif peut-être que de fuir le choléra avait porté le Prince Stourdza à se retirer avec sa famille dans une petite maison de campagne près de la ville, et sur la route par où les Russes devaient venir, à l'exception de son fils Grégoire qui, étant plus particulièrement en butte à l'animosité publique, s'était mis en sûreté dans les terres de son père en Bessarabie.

J'avais écrit au Prince de vouloir bien me faire savoir le jour et l'heure auxquels je pourrais lui présenter M. le Consul de la République Française. Il me fit répondre par son Secrétaire d'Etat, qu'à raison des circonstances il désirait que la présentation eut lieu plus tard ; en sorte qu'à mon départ d'Iassy, M. Thions ne lui

No. 822. 1848 Iulie 11.

avait pas encore fait visite. Il est vrai que depuis plusieurs semaines Son Altesse ne recevait personne, évitant avec soin tout ce qui pouvait communiquer l'épidémie.

Le cours des affaires était interrompu; les tribunaux et les bureaux des diverses administrations étaient fermés; les fonctionnaires publics, comme les particuliers, avaient pris la fuite.

Presque tous les jours le Général Duhamel allait conférer avec le Commissaire de la Porte Ottomane sur les affaires du pays. Ce dernier venait de perdre par le choléra un fils de huit à neuf ans qui l'avait accompagné. Il en ressentait la plus vive douleur.

Talaat Effendi avait fait une visite à tous les Consuls et gérants de Consulats qui s'étaient empressés de la lui rendre. Je lui ai présenté M. Thions. Dans trois ou quatre entretiens que j'ai été à même d'avoir avec lui, il m'a paru très désireux de savoir si, en cas de besoin, l'Empire ottoman pourrait compter sur l'appui de la France. M. le Consul et moi n'avons pas cru devoir lui laisser le moindre doute à cet égard.

On annonçait chaque jour à Iassy l'arrivée des Russes pour le lendemain. A mon départ, ils n'y avaient point encore paru, mais je les ai rencontrés sur ma route: à Berlad j'en vis deux camps, l'un de cavalerie et l'autre d'infanterie, pouvant contenir ensemble trois à quatre mille hommes. Ces troupes étaient entrées en Moldavie par Léova et devaient se rendre à Bucharest par Fokchani. Nous avons appris depuis qu'un pareil nombre campait tout près d'Iassy. Ce serait donc environ huit mille hommes que la Russie aurait en ce moment dans la Principauté.

Le 12 juillet des troupes turques ont commencé à traverser le Danube. Il y en a aujourd'hui cinq mille aux abords de Galatz, infanterie, artillerie, plus une centaine de cavaliers. Ils ont été reçus avec plaisir par la population moldave, qui ne voit plus dans les légions ottomanes ces anciens exterminateurs de chrétiens, autrefois si redoutés, mais les soldats protecteurs d'un Suzerain bienveillant. Il est vrai que ces soldats observent une discipline parfaite et qu'on n'a pas jusqu'à présent le moindre reproche à leur faire. Toutes les denrées que le pays leur fournit sont payées au moyen de bons à valoir sur le tribut que la Moldavie paie au Sultan, tribut fort léger.

Embarqués à Matchina, les Turcs n'avaient qu'à traverser directement le Danube vis-à-vis d'Ibraïla, pour être tout de suite en Valachie, lieu de leur destination. Au lieu de celà ils ont descendu le fleuve pour venir débarquer à Galatz. C'est qu'ils de-

No. 822. 1848 Iulie 11. vaient se rendre aussi à Bucharest par Fokchani, en même temps que les Russes. On en concluait que les uns et les autres venaient en suite d'un accord entre les deux Gouvernements, et pour concourir au même but, celui de maintenir dans les Principautés l'ordre de choses établi par le traité d'Andrinople. Cette idée a fait place à une autre toute différente. On est persuadé maintenant que les Turcs interviennent pour conserver aux Moldo-Valaques leur liberté d'action dans les changements qu'ils ont faits ou jugeraient à propos de faire à cet ordre de choses, et pour les défendre contre les tentatives contraires de la Russie. Ce qui le fait croire, c'est que les Russes n'ont pas avancé depuis que les Turcs ont mis le pied en Moldavie; ils sont toujours à Berlad et à Iassy. De leur côté ces derniers n'ont pas quitté Galatz. Ce qui le fait croire surtout, c'est que le Gouvernement provisoire de Bucharest, issu de la révolution, lequel avait abandonné les affaires et le pays, en apprenant l'entrée des Russes, a repris le pouvoir dès qu'il a su l'arrivée des Turcs, et le conserve.

Rifaat Pacha a amené les troupes ottomanes, mais Talaat Effendi est venu d'Iassy en prendre le commandement.

Le Général Duhamel est arrivé ici lundi dernier; M. Kotzebue, Consul général de Russie, le mercredi suivant; on attend Soliman Pacha. Galatz se trouve pour le moment le lieu des conférences entre les Commissaires des deux Cours sur l'importante affaire des Principautés. Il est très probable que les Russes se retireront bientôt.

Plus de choléra à Galatz. Nullité de la navigation, nullité du commerce.

Je vous prie d'agréer, etc.

(Signé:) Duclos.

No. 823. 1848 Iulie 11.

Raportul No. 3.750 al Dregĕtoruluĭ ţinutuluĭ Dorohoiŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Cinstituluĭ Departament din Lăuntru.
Dregĕtorul ţinutuluĭ Dorohoiŭ.

Raport.

Îndată după primirea Luminatuluĭ domnesc ofis No. 85, iscălitul întovărăşind pe însărcinatul spre ridicarea Paharniculuĭ

Costachi Angonescu, ce se prepune a fi pe aice, însușĭ a umblat cercetându-l pentru a-l puté aflà. Dar nu numaĭ că nu se găsesce în cuprinsul acestuĭ ținut, dar nicĭ măcar s'a vědut orĭ s'a audit a fi fost pe aicĭ, despre care cu toată supunerea se încunosciințează cinst. Departament.

No. 823.
1848
Iulie 11.

I. Chiriac, Vornic.
Stol. nacealn., Flore.

Masa a 2-a.
No. 3.750.

(Resoluție:) Secția 4. Să se scrie Ispräv. de pe granița Bucovineĭ și a Transilvanieĭ, ca să aibă de aproape îngrijire de a nu îngăduì intrarea în Prințipat atât a d-luĭ Angonescu, precum și a Maioruluĭ Kogălniceanu, tot odată făcêndu-se cunoscut și Hătmănieĭ, ca osebite poroncĭ să deà Comandirilor de graniță, fiind aceasta după Înalta poroncă dată Departamentuluĭ de Prea În. Domn.

Balș.

Raportul No. 3.751 al Dregětoruluĭ ținutuluĭ Dorohoiŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

No. 824.
1848
Iulie 11.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Cinstituluĭ Depart. din Lăuntru.
Dregětorul ținutuluĭ Dorohoiŭ.

Raport.

Potrivit Luminatuluĭ domnesc ofis No. 75, iscălitul, mergênd însușĭ la moșia Hănțescii, a făcut cunoscut cele poroncite dumnea-luĭ Vorniculuĭ Teodor Silion, că atât d-luĭ, cât și fiilor dumnea-luĭ, le este oprită mergerea în Capitală, la care nicĭ să se încerce, periorisându-ĭ a nu eșì din hotarele moșieĭ domniilor sale, nicĭ a primi musafirĭ, despre care cu toată supunerea se încunosciințează cinstit. Departament, sub adăogire că la abaterea vreunuia, îndată se va urmà după Înalta poroncă.

Masa a 2-a.
No. 3.751.

I. Kiriac, Vornic.
Stol. nacealn., Flore.

Notă din „Albina Românească". No. 55. 1848. 11. VII

No. 825.
1848
Iulie 11.

După școrile primite de la Hușĭ, armia rusească ce staționà în ținutul Bârladuluĭ, de la 11 Iulie, a început a se retrage din

No. 825 1848 Iulie 11.

stânga Prutuluĭ pe la Leova, şi se încredinţează că până în 18 va fi toată trecută în Besarabia.

Tabĕra rusească ce se aflǎ la Iaşĭ este încă în nemişcare până astădĭ.

No. 826. 1848 Iulie 11.

Corespondenţe din Bucurescĭ şi Iaşĭ către „Journal des Débats". 1848. 23. VII.

Valachie.

Bucharest.

Le Consul russe M. de Kotzebue a adressé de Fokschany, sur la frontière de Moldavie, au Métropolitain une lettre d'exhortation dans laquelle il lui annonce la marche des troupes russes sur la Valachie, et lui signale les malheurs dont le pays serait menacé, si l'on ne renonçait pas aux innovations, et si le Prince Bibesco ne reprenait pas les rênes du gouvernement, en établissant une kaïmakamie, c'est-à-dire une lieutenance, conformément au Statut organique, attendu qu'on pourrait alors opérer par les voies légales les changements commandés par le bien du pays.

On ne croit pas que cette lettre produise son effet, car le Métropolitain est dominé par le Gouvernement provisoire qui, protégé par 300 hommes de la milice, s'est déclaré permanent. Les Commissaires envoyés dans les districts pour soulever les paysans, éprouvent des résistances partielles. Bucharest est tranquille, bien que plusieurs membres du Gouvrnement provisoire se soient éloignés.

Moldavie.

On écrit de Iassy, le 10 juillet:

„Ce soir à sept heures, les troupes russes (1.000 hommes d'infanterie, un escadron de cosaques et deux batteries d'artillerie) sont entrées dans le camp, qu'on leur avait préparé sur le Copo (une hauteur près de Iassy). Le Général Duhamel est Général en chef; le Colonel Wrangel commande l'infanterie".

No. 827 1848 Iulie 11.

Notă din „Le National." 1848. 23. VII.

Allemagne.

L'entrée des Russes dans les Provinces Danubiennes donne encore lieu aux bruits les plus contradictoires. Le „Moniteur Prussien"

l'annonce dans les termes les plus formels dans son numéro du 20 juillet:

No. 827. 1848 Iulie 11.

„Le 10 juillet à sept heures, dit ce journal, les troupes russes (4.000 hommes d'infanterie, un escadron de cosaques et deux batteries d'artillerie) sont entrées dans le camp, qu'on leur avait préparé sur le Copo (une hauteur près de Jassy). Le Général Duhamel est Général en chef; le Colonel Wrangel commande l'infanterie."

De son côté, la „Gazette de Vienne" confirme, d'après les nouvelles de Jassy du 8, l'entrée des troupes russes sur le territoire Moldave. Dans le courant de la journée du 6, dit ce journal, sont entrées des troupes qui escortaient un convoi de cent voitures, se dirigeant de Russisch-Léowa vers la Moldau. Ces troupes ne sont que l'avant-garde des troupes russes destinées à entrer en Valachie, et elles attendront à Tolezic(?) le corps d'armée composé de 24.000 hommes; 4.000 hommes sont encore partis de Russisch-Léowa, dans la direction de Sculeny, et l'on attend leur arrivée à Jassy, le 8 ou le 9. Le Commissaire de la Porte Ottomane Talaat Effendi, est encore à Jassy, ainsi que le Général russe Duhamel.

Puis nous voyons dans d'autres feuilles, ou que les Russes n'ont point pénétré sur le territoire moldave, ou bien qu'ils ont simplement jeté un pont sur le Pruth.

Voici du reste ce que nous trouvons dans des lettres datées de Bucharest, 6 juillet:

(Urmează corespondența reprodusă din „Journal des Débats". A se vedé No. 826).

No. 828. 1848 Iulie 11.

Articol din „Le Siècle." 1848. 23. VII.

Provinces Danubiennes.

Il ne reste plus de doutes sur l'entrée des Russes dans les Principautés. Le „Moniteur Prussien" du 20 juillet annonce que le 10 à sept heures du soir 4.000 hommes d'infanterie, un escadron de cosaques et deux batteries d'artillerie sont arrivés au camp, qu'on leur avait fait préparer sur le Copo, hauteur située à peu de distance de Iassy. Le Général Duhamel commande en chef, l'infanterie est sous les ordres du Colonel de Wrangel, deux chefs d'origine étrangère: le premier français, le second allemand, ainsi que l'indiquent leurs noms.

Occupée, comme elle l'est, de la question italienne et de la ques-

No. 828. 1848 Iulie 11. tion irlandaise, l'Angleterre ne fera rien pour arrêterles empiètements de la Russie. On a même remarqué que son Ambassadeur à Constantinople avait qualifié les Principautés Danubiennes de positions extérieures des Russes. La Hongrie, aux prises avec la Croatie et inquiète sur les dispositions des provinces qui lui sont annexées, ne risquera pas avec la Russie une guerre dans laquelle, probablement, elle serait abandonnée par l'Allemagne, préoccupée de l'enfantement de son unité nationale. Sans l'Allemagne et l'Angleterre, la France ne peut porter d'appui efficace aux Moldo-Valaques. Ceux-ci, il faut leur rendre cette justice, ont compris leur position, et se sont placés résolument sous la protection du Divan. C'est au cri de: Vivent les Turcs! que s'est accomplit la révolution démocratique des Principautés. Cela doit sembler étrange, mais cela est parfaitement exact, et de plus fort sensé.

Le fait décisif ici, c'est que les Russes, qui veulent se faire des Principautés une étape pour marcher sur Constantinople, ont besoin qu'elles soient faibles et divisées; les Turcs, au contraire, ont besoin qu'elles soient capables d'une résistance sérieuse.

Cela ne suffit pas sans doute pour que le Divan ait le courage et la force de soutenir la révolution de la Roumanie, mais cela prouve du moins, que le parti libéral de Valachie n'a rien fait que de raisonnable en députant à Constantinople le Prince Ghyka pour solliciter l'appui du Sultan.

No. 829. 1848 Iulie 11.

„Reformele române şi interesele germane". Articol din „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 205. 1848. 23. VII. Supl.

Die walachischen Reformen und die deutschen Interessen.

Eine neue Erscheinung am politischen Himmel: die kleine und grosse Walachei hat sich frei gemacht und scheint sich zu einer Republik gestalten zu wollen, denn der Fürst Bibesco ist, wie sie bereits aus dem Kronstädter Wochenblatt, wo auch die ganze blutlose Revolution beschrieben ist, entnommen haben werden, am 28. Jun. sammt Familie und Gefolge nach Kronstadt gekommen um da allem Anschein nach länger zu verweilen. Diese Erscheinung ist unstreitig merkwürdiger für die europäischen Völker und Politiker als die der neu entdeckten Asteroide Diana

am gestirnten Himmel für die Astronomen, denn die vom russischen Joche frei gewordene Walachei, mag sie nun unter dem Namen einer Dacischen Republik oder unter welcher Form immer in dem europäischen Staatenverband auftauchen, ist eine Vormauer gegen den russichen Despotismus, ein grober Strich durch die Rechnungen des Panslavismus, eine der gewichtigsten Bürgschaften für die europäische Freiheit im Südosten, die im Verein mit der Moldau als natürliche Folge der Stammverwandschaft und der im April schon versuchten Erhebung, den Czaren im Schach halten und die Hoffnungen der reactionären Partei in dem sich nach und nach von seiner Matrix lösenden österreichischen Staatenconglomerat auf einmal zu Boden schlagen wird, denn der Einmarsch der Russen durch die ganz blossgestellten Gränzen Siebenbürgens von der Moldau und Walachei aus ist nun dergestalt erschwert, dass wir ihn sogar als unmöglich anzusehen geneigt sind, weil sich aus der compacten romanischen Bevölkerung dieser beiden Fürstenthümer von mehr als vier Millionen den russischen Schutz- und Eroberungsgelüsten eine Masse von mehr als 100.000 wehrhaften Männern und im Fall der Noth ein Landsturm entgegensetzen lässt, an welchem der Bauer und Bojar, der Pope und der Milizsoldat nur gleichen Antheil nehmen dürfen um unüberwindlich zu sein. Die Art wie die Erhebung vor sich gegangen ist, hat es bewiesen, dass die ganze Bevölkerung sich betheiligt hat, denn sonst wäre es den ausgezeichneten Characteren Eliad und Stephan Golescu nicht gelungen ein Bauernheer von 150.000 in einem Nu zusammen zu bringen, den Adel und das Militär für sich zu gewinnen und eine so grosse Demonstration gleichsam vor den Augen Russlands, vor der am linken Pruthufer das Gewehr schulternden russischen Armee zu vollbringen, und diese Volkseinigkeit berechtigt uns zu der Hoffnung, dass auch keine russische Intervention im Stande sein wird die neuen Errungenschaften der romanischen Freiheit mit ihren Bajonetten zu entwurzeln und die schon vor acht Jahren gemachten Versuche zur Gründung eines dacischen Reiches abermals zu vereiteln. Mögen sie kommen die Duhamel und Kotzebue und das russische Heer über den Pruth hereinführen, die 30.000 neuen französischen Flinten und die ebenfalls gut bewaffneten Milizen und Nationalgarden werden ihnen zu begegnen wissen. Und kann Ungarn, können Oesterreich und Deutschland es zugeben, dass die Moldau und Walachei noch einmal von Russland geknechtet werde und die

No. 829. 1848 Iulie 11.

Mündungen des grössten deutschen Flusses nicht frei bis ins schwarze Meer sein sollten! Begrüssen wir daher die freigewordenen Romanen als unsere Brüder und helfen wir ihnen ihre junge Freiheit befestigen.

Welche Stellung werden aber die Romanen gegenüber von Europa als Staat einnehmen? Werden sie, wie es heisst, eine Republik gründen und wird sich diese halten können, wird sie von Europa anerkannt werden? Oder werden sie in einem kaum merklichen Abhängigkeitsverhältniss mit der Pforte als Schutzmacht verbleiben, sich aber sonst selbständig nach eigenen Landesgesetzen regieren und damit zufrieden sein den russischen Einfluss unmöglich gemacht zu haben? Der auf einem constituirenden Landtag auszusprechende Volkswille kann allein diese Fragen beantworten. Wenn aber auch die Walachen im Stande sind in der ersten Aufregung einem russischen Einbruch mächtigen Widerstand entgegenzusetzen, so dürften denn doch, wenn Russland nicht durch eine imponirende Macht gezwungen wird seine vermeintlichen Ansprüche auf diese Donaufürstenthümer aufzugeben, ihre Kräfte gar bald erlahmen, oder eine übernatürliche Anstrengung, was sie jedenfalls für eine längere Dauer wäre, wenigstens den Fortschritt der staatlichen Bildung verzögern, wenn nicht absolut ummöglich machen. Die Pforte dürfte schwerlich im Stande sein diese Abwehr zu bewerkstelligen, Oesterreich ist im Innern und Aeussern erschüttert, auch mit Italien noch lange nicht fertig, Ungarn hat mit sich selbst zu thun, hier sollte also Deutschland einschreiten [1]) um den staatlichen Entwicklungsprocess eines Volkes vor russischer Störung zu bewahren, welches schon des deutschen Stromes und des schwarzen Meeres wegen in den freundlichsten Beziehungen zum deutschen Bundesstaat bleiben muss. Dampfschiffe mit Truppen können von Ulm bis Galatz und Braila fahren, wenn einer Gesandschaft der nöthige Nachdruck gegeben werden müsste, da wir einer deutcshen Flotte entbehren, die sonst ihre Stellung vor Odessa oder dem russischen Kronstadt einzunehmen hätte. Die deutsche Nationalversammlung in Frankfurt möge daher die walachischen Zustände nicht vergessen, sonst dürfte

[1]) Grosses herrliches Deutschland! Was sollst du nicht alles? Wirst du jetzt schon auf Abenteuer die Donau hinab deine Krieger schicken? Lasse man die Nation doch vorher constituirt sein, ehe man ihr alle möglichen Weltaufgaben ansinnt!

D. Red.

gar bald eine französische oder englische Flotte im Einverständniss mit der Pforte im schwarzen Meer erscheinen und sich einen Schutz anmassen, der ihr wahrhaftig nicht gebührt, denn ohnehin ist in merkantilischer und industrieller Hinsicht der englische und französische Einfluss in den Donaufürstenthümern bereits so bedeutend, dass der unsrige daneben ganz und gar verschwunden ist. Den Romanen aber wäre zu rathen sich bei Zeiten nach Frankfurt zu wenden und den französischen Schutz, falls er wirklich angestrebt werden sollte, wie wir fürchten, vorerst bei Seite zu legen, und sich in die freundnachbarlichsten Beziehungen zu Ungarn zu setzen, das auch nur die gesetzlich möglichste Freiheit seiner Völker zu erstreben sucht. Wenn sich nur die Völker dieses Reiches einmal verstehen und den antinationalen Einflüsterungen, die zum Misstrauen und Zwiespalt und endlich zum leidenschaftlichen Hass führen, kein Gehör geben möchten, dann wird es gross und stark im Innern und nach Aussen werden, seine Bewohner aber gleichlich und frei wie Republikaner sein. Mögen sich die wakkeren Romanen der Fürstenthümer doch nicht von solchen Einflüsterungen wie ihre Brüder in Siebenbürgen bethören lassen, die nur der reactionären Partei Vorschub leisten, mögen sie als ein freies Volk einem freien und folglich ihm verwandten Volke vertrauen, nicht aber durch geographische Vergrösserungsgelüste und nationale Anmassungen die Nachbarlichkeit und das gute Einvernehmen stören!

No. 829. 1848 Iulie 11.

Das Auge Europa's wird jetzt nach den Donaumündungen und den beiden Fürstenthümern gerichtet sein, und wenn uns nicht aller Vorausblick täuscht, so dürfte auch das rechte Donauufer gar bald der Schauplatz interessanter Begebenheiten werden, denn schon lange hat sich die Unzufriedenheit mit dem türkischen Regiment durch bulgarische Emissäre in der Moldau und Walachei kundgegeben. Intervenirt auch hier Russland, so dürfte die erste Bombe eines europäischen Krieges an den beiden Ufern der untern Donau platzen.

Extras din un articol al ḑiaruluĭ „Examiner“, după „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 205. 1848. 23 VII. Supl.

No. 830. 1848 Iulie 11.

Russlands Wollen und Können.

Was war die erste Folge der französischen Februarrevolution in Konstantinopel? Der Sturz Reschid Pascha's. Dieser Minister

No. 830. 1848 Iulie 11.

wurde gehalten durch Englands und Frankreichs Einfluss und durch das Vertrauen welches der Sultan in die Macht dieser beiden freien und constitutionellen Staaten gesetzt. Aber die Katastrophe in Frankreich und in Folge dieser die Suspension seines grossen auswärtigen Einflusses liessen dem Sultan nur England als Stütze übrig, und England in seiner jetzigen überfriedfertigen Laune (in her present ultrapacific humour) zählt für nichts. Der Sultan unterzeichnete daher, auf Russlands Wunsch, ohne allen Grund oder auch nur Vorwand die Entlassung Reschids, und ernannte auf seinen Posten in Riza Pascha's Person zwar einen fähigen Mann, der aber notorisch ein Werkzeug Russlands ist. Sir Stradfort Canning war abwesend ; aber wär er auch in Konstantinopel gewesen, was hätte er thun können? Nichts. Die Zeitungen haben den nachherigen Empfang des französischen Gesandten, General Aupick, in Konstantinopel geschildert. Einen Lakaien hätten die Fürsten nicht unceremoniöser empfangen können. Und das Spasshafte dabei ist: die Russen sind geschickt genug diess als die Wirkung englischer Eifersucht darzustellen. Während aber diess in Konstantinopel gezettelt wird, bereiten die Russen die Invasion der Donaufürstenthümer vor. So lange die jetzige deutsche und slavonische Gährung dauert — und wie sollte sie aufhören? — wird Russland einen militärischen Cordon aufgestellt lassen um den Liberalismus, angenblich im Interesse der Pforte, in den Donauprovinzen darnieder zu halten. Dieser Vorwand, in Verbindung mit dem zerrütteten Zustand Oesterreichs, der Isolirung Ungarns und der Unterwürfigkeit der Türkei, mag völlig hinreichen den Russen die bleibende Herrschaft über jene Provinzen zu geben, und so einen seiner weltlichen Schritte (neben den geistlichen) zur Herrschaft über den Orient zu vollenden. Dennoch hegen wir annoch die stärksten Hoffnungen, dass diese Entwürfe Russlands zu Schanden werden. Die Cholera ist in St. Petersburg. Wenn sie dem Autocrator daheim zu schaffen gibt, und seine Macht und böse Lust die Angelegenheiten Westeuropa's zu verwirren beschränkt, so wird sie für die Leiden die sie verursacht einige Vergütung leisten. Aber wehe uns wenn diese schreckliche Seuche, von der empfänglichen russischen Schweinenatur fortgepflanzt, mit russischen Heerhaufen nochmals bis an die Gränzen des civilisirten Europa rückte!

Raportul No. 3.137 al Administrațiuniĭ de Brăila către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 831. 1848 Iulie 12.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 244.)

Dreptate, Frăție.
D. Ministru trebilor din Lăuntru.

Am onoare a supune la cunoscința Domnieĭ-Voastre, că Exelențiile lor Talaat Efendi și Rifat Pașa, precum și d. Racoviță, mâne se așteaptă a venì aicĭ în Brăila de la Galațĭ, cu vaporul, și de aicĭ aŭ a se porni la Giurgiŭ, spre a se întâlnì cu Exelenția Sa Suliman Pașa.

Salutare și frăție.

Pentru Administratorul județuluĭ Brăila, Secretar, C. Berlescu.

No. 3.137.
S. 1-ĭ.

Adresa No. 4.035 a Ministerului trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

No. 832. 1848 Iulie 12.

(Conc. Arch. M de Interne. Dos. No. 302.)

Către Sfatul orășenesc.

Pentru săvîrșirea arculuĭ de triumf de care s'a scris Sfatuluĭ, prin porunca de subt No. 4.029, s'a însărcinat d. Melic architectonul Statuluĭ, și după o aproximativă socoteală ce a alcătuit, ḑice că acest arc poate să costisească până la leĭ 9.000. Sfatul dar se va înțelege cu d. Melic și iĭ va slobоḑì îndată baniĭ trebuincioșĭ pentru grabnica punere în lucrare.

N. G.

No. 4.035.

Ordinul No. 4.069 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către C. Cerchez.

No. 833. 1848 Iulie 12.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos No. 263.)

D. Constantin Cerchez.

Trebuința cerênd ca d-ta să trecĭ în calitatea de Administrator la județul Vâlcea, eștĭ poftit ca, după primirea acesteia, să mergĭ îndată acolo și să intri în foncsie, silindu-te a îndeplinì slujba cu toată exactitatea și bărbăția și asemĕnat instrucțiilor.

No. 4.069. N. G.

No. 834. 1848 Iulie 12.

Ordinul No. 4.070 — 4.072 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

No. 4.070. D. Nicolae Tătăranu.

Administrator la județul Teleormanuluĭ subt-însemnatul orînduesce pe d-ta. Eștĭ poftit dar a te pornì îndată la acel județ și să întri în foncsie, silindu-te a îndeplinì slujba ce se încredințează d-tale cu toată exactitatea și bărbăția și asemĕnat instrucțiilor.

N. G.

No. 4.071 d. Ioan Paleologul la Muscel.
„ 4.072 d. Nicolae Opran la Mehedințĭ.

No. 835. 1848 Iulie 12.

Adresa circulară a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ No. 4.081 — 4.097 către toțĭ Administratoriĭ de județe.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Țirculare către toțĭ Administratoriĭ.

Printr'aceasta se pune îndatorire asupra d-v. ca să stăruițĭ a se aduce îndată și fără întârḑiere la îndeplinire toate poruncile ce se daŭ din partea Ministeruluĭ, să aibĭ de aproape băgare de seamă a nu se strecurà câtușĭ de puțin cel maĭ mic abus, să vĕ silițĭ a înfrățì duhurile și a împrăștià mântuitoarea ideie de o îmbrățișare călduroasă a Constituțieĭ celeĭ nouĕ, de la care, fără îndoeală, atârnă fericirea națieĭ întregĭ, să aducețĭ la o bună înțelegere și deplină armonie clasele societățiĭ, carĭ de acum înainte nu se cuvine a se privì cu dispreț între dînsele, căcĭ Româniĭ acum sînt frațĭ cu toțiĭ după sf. Evanghelie. Deosebirea ce domnià până acum a fost o urmare a secolilor trecuțĭ, carĭ îmbătrânind a trebuit și trebue a se supune la legea generală a naturiĭ. Să convingețĭ pe toțĭ, în general, de unul și acelașĭ scop, și silința ce are atât Guvernul cât și Ministerul pentru fericirea națieĭ, datorie la care se va supune cu toată ceruta exactitate și căldură, și de la care nimic nu-l va puté abate, fiind rĕspunḑĕtor către nație și către Dumneḑeŭ. Să cerețĭ concursul tuturor fraților Românĭ pentru sprijinul lucrărilor sale, și o binevoitoare indulgență pentru greutățile ce se întîmpină la începutul orĭ-căreĭ reforme și maĭ cu seamă la cea de astăḑĭ,

greutățĭ pe carĭ Ministerul se silesce pre cât îĭ stă prin putință a le pășì cu bărbăție.

No. 835.
1848
Iulie 12.

Subt-iscălitul vĕ adaogă iarășĭ poftire a stăruì cu tot dinadinsul, ca toțĭ dregĕtoriĭ de subt jurisdicția administrativă dintr'acel district să întrebuințeze cea maĭ mare activitate întru îndeplinirea datoriilor slujbeĭ cu grăbnicia cerută de starea lucrurilor, potrivit cu poruncile și instrucțiile ce li s'aŭ dat și li se vor maĭ da și să se ferească cu totul de orĭ-ce faptă de abus, căcĭ la din în potrivă să fie bine încredințațĭ că nu li se va ertà cea maĭ mică abatere.

Pe lângă aceasta, d-v. vețĭ face cunoscut îndată tuturor dd. proprietarĭ, că n'aŭ a se teme întru nimic despre proprietățile d-lor, despre care s'aŭ dat decrete din partea Guvernuluĭ asigurătoare. Să aștepte convocarea generaleĭ Adunanțe, care numaĭ va hotărî cele întru aceasta. Iar înși-vĕ vețĭ stăruì a nu se vătĕmà interesele proprietarilor și arendașilor estimp, ci să se urmeze până la Adunarea generală după vechile legĭ, așà precum s'a publicat prin proclamațiile Guvernuluĭ.

No. 4.081 — 4.097 la toate județele.

Ordinul No. 4.121 — 4.122 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneścĭ către Administrațiunile de Dâmbovița și Prahova.

No. 836.
1848
Iulie 12.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La Administratoriĭ jos însemnatelor județe.

Trebuință neapĕrată fiind de . . . . . care cu brađĭ pentru luminația ce este să se facă aicĭ, se scrie d-tale ca, cu plată cuvenită, să trimițĭ aicĭ în treĭ đile negreșit pomenitul numĕr de care, îngrijind a fi brađiĭ lungĭ și stufoșĭ.

Plata se va rĕspunde aicĭ, după însemnarea ce veĭ da.

No. 4.121, Dâmbovița 6 care.

No. 4.122, Prahova 9 care.

Ordin de đi pe oștirea Țĕriĭ-Româneścĭ No. 35.

No. 837.
1848
Iulie 12.

(Arch. M. de Răsboiŭ, Condica de poruncĭ.)

Ordin de đi pe oștire No. 35.

. . . .

7. Se alătură aicĭ întocmaĭ copie de pe decretul Guvernuluĭ cu No. 221 de la 11 Iulie, spre a oștiriĭ cunoscință.

No. 837.
1848.
Iulie 12

Copie de pe decretul No. 221 de la 11 Iunie.

Luând în considerație marele devuement cu care d. Colonel Ioan Voinescu, printr'un spirit de împăcare în dilele triste ale reacțiilor, a luminat pe soldații risipiți și a apărat Capitala de turburări.

Recunoscênd meritele sale cetățene și militare, Guvernul provisoriŭ, în numele poporuluĭ Român, îĭ arată mulțumirile sale și recunoscința ce merită de la patrie.

D. Ministru de resbel va face cunoscut aceasta d. Voinescu.

(Semnațĭ:) Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Stefan Golescu, Chr. Tell, G. Magheru, I. Eliad, N. Bălcescu, Rosetti, Ioan Brătianu.

(Iscălit:) General Tell.

No. 838.
1848
Iulie 12.

Raportul No. 1 al Comisaruluĭ plaiuluĭ Nucșoara (Muscel) Constantin Brezoianu către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru,

Orînduit Comisar în plaiul Nucșoareĭ din districtul Muscelul prin ordinul Domnieĭ-Tale sub No. 3.5:8, grăbesc a supune cunoscințeĭ Domnieĭ-Tale cele dintâĭ lucrărĭ îndeplinite după instrucțiile ce aĭ binevoit a-mĭ încredință.

Însoțit de d. sub-administratorul m'am dus maĭ întâŭ la satul Nucșoara și am adunat în curtea bisericiĭ săteniĭ, preoțiĭ și arendașul. Am adăstat puțin ca să se adune toțĭ și am început apoĭ a le deslușì cele 21 de articole, carĭ formează noua noastră Constituție. Săteanul român, Domnul meŭ, blând din natura luĭ, ardicà, pe când eŭ le făceam deslușirea, din când în când mânile către cer, rugând pe bunul Dumnedeŭ să îndelungească dilele tuturor acelora ce s'aŭ gândit la dînsul. Pe fața preotuluĭ și a învěțătoruluĭ din sat, carĭ mě înțelegeaŭ maĭ bine decât ceĭ-lalțĭ consătenĭ aĭ lor, citià cine-và o expresie adâncă de mulțumire, o mișcare vie înăuntrul acestor doĭ pověțuitorĭ aĭ turmeĭ luĭ Is. Chr.

Am făcut a se cetì o sfeștanie, a se face jurămîntul, am ars exemplarele.

No. 838. 1848 Iulie 12.

Gardia, care este chezașul liniștei unuĭ sat, s'a întocmit.

De la satul Nucșoara am trecut la satul Corbiĭ, unul din cele maĭ populate ale acestuĭ plaiŭ. Aci entusiasmul a fost peste toată așteptarea. După ce am îndeplinit, ca și la cele de sus, dispositiile cuprinse în instrucțiile ce am, săteniĭ s'aŭ dus să-șĭ facă sulițe, și ast-fel să înființeze gardia națională. Am pornit de la acest sat, ca și de la cel de sus, petrecut de buniĭ săteni cu strigarea : Trăească făcĕtoriĭ noștri de bine, trăească Constituția!

Tot ast-fel s'a urmat și în satele Slănicu, Stănescĭ, Corbișoriĭ, Petroșaniĭ, Cotescĭĭ, Berevoescĭĭ, Domnescĭĭ, Bădescĭĭ, Godeniĭ, Aninoasa, Schitul-Golescĭĭ și Albescĭĭ.

La vre-o douĕ sate am găsit oare-care rĕceală ; dispositia însă a instrucțiilor s'a împlinit.

După cercetarea ce am făcut mi s'a șters orĭ-ce întristare, căcĭ aceasta nu venise din sentimentul lor, ci din șoptirile fraților noștri ceĭ rătăcițĭ, pentru a cărora îndreptare cată să ieà Stăpânirea măsurĭ.

Am onoare, Domnul meŭ, a alăturà pe lângă acest raport deslușirile ce am făcut Constituțieĭ și vorbirea ce am ținut către sate. Printr'această vorbire se vede dis de maĭ multe orĭ, că trebue să ție liniștea și să lucreze holdele ce sînt datorĭ. Am socotit de nevoe o asemenea repetiție ca să se întipărească maĭ bine în mintea sătenilor. Dacă Domnia-Ta socotescĭ că acest raport, cât și deslușirea Constituțieĭ, precum și improvisatul discurs relativ la starea lucrurilor de astădĭ, aŭ merit la publicitate, te rog să binevoescĭ a da ordin să se treacă în foile „Învĕțătorul satuluĭ" și „Monitorul Român", maĭ vîrtos că după informațiile ce am luat, stând câte-và dile în Câmpulung, mulțĭ chiar dintre negutătorĭ aŭ o ideie cu totul întunecată de mântuitoarele noastre drepturĭ.

Salutare și frăție.

Onorabiluluĭ Minister al trebilor interioare.

Comisarul plaiuluĭ Nucșoara din districtul Muscel,

Constantin Brezoianu.

No. 1.

Satul Corbiĭ.

(Resoluție:) Să se arăte d-luĭ Ministru îndată.

No. 838.
1848
Iulie 12.

Anexă.

Constituția explicată de C. Brezoianu.

Constituția va să dică legea fundamentală, care hotărĕsce forma Guvernuluĭ și care regulează drepturile tutulor locuitorilor. Guvern va să dică stăpânire saŭ oblăduire.

Eacă Constituția Țĕriĭ-Românescĭ:

1. Independența țĕriĭ administrativă și legislativă pe temeiul tractatelor luĭ Mircea și Vlad al V-lea și neamestec al nicĭ uneĭ puterĭ din afară în cele din năuntru ale sale.

Cu alte vorbe: Să n'aibă treabă nimenĭ din străinĭ a se amestecà în oblăduirea din năuntrul țĕriĭ noastre, nicĭ Rusia nicĭ Turcia, cunoscênd însă suzeranitatea acesteia din urmă.

2. Egalitatea drepturilor politice.

Tot locuitorul născut în Țeara-Românească să aibă drept a se înaintà în slujbele țĕriĭ după a sa destoinicie și purtare, căcĭ până la 11 Iunie se făceaŭ ofițerĭ, cârmuitorĭ, judecătorĭ, subt-cârmuitorĭ numaĭ din fecioriĭ de boer.

3. Contribuție generală.

Să plătească tot locuitorul dajdie, fie țĕran, fie proprietar, meseriaș, negutător; toțĭ de obște, fără nicĭ o deosebire și după venitul fie-căruia.

4. Adunanța generală compusă din representanțĭ aĭ tutulor stărilor soțietățiĭ.

Obșteasca Adunare să fie alcătuită din oamenĭ carĭ să înfățișeze toate breslele soțietățiĭ; să aibă trimisul sĕŭ acolo adică și plugarul, și proprietarul, și doctorul, și profesorul, și negutătorul, cu un cuvînt, să se sfătuească toțĭ de obște pentru binele și păsurile țĕriĭ. Până de-ună-dĭ erà o obștească Adunare numaĭ de boerĭ, 20 din Bucurescĭ și câte unul de județ, sfătuindu-se și lucrând maĭ mult într'ascuns.

5. Domnul responsabil ales pe câte cincĭ anĭ și căutat în toate stările soțietățiĭ.

Domnul să fie rĕspundĕtor de lucrările sale, adică să deà socoteală obșteściĭ Adunărĭ de faptele sale, și să se deà în judecată, când va călcà Constituția. El să fie ales pe câte cincĭ anĭ, nu numaĭ din dregĕtorĭ, ci din orĭ-ce treaptă și breaslă, numaĭ să fie om cu minte, cu învĕțătură, cu frica luĭ Dumnedeŭ, născut în Țeara-Românească și Român. El se va alege de obșteasca Adunare extraordinară.

No. 838.
1848
Iulie 12.

6. Împuținarea listeĭ civile. Ardicarea de orĭ-ce mijloc de corumpere.

Leafa Domnuluĭ să se micșoreze. Să i se ieà orĭ-ce mijloc de a precupețì cinstea oamenilor și interesul țĕriĭ.

7. Responsabilitatea Ministrilor și a tutulor funcționarilor în funcția ce ocupă.

Tot slujbașul să fie rĕspundĕtor de lucrările sale din slujbă.

8. Libertate absolută a tiparuluĭ.

Să cadă pentru tot-deauna dreptul ce-șĭ luà stăpânirea de a oprì tipărirea cărților și scrierilor ce nu-ĭ plăceaŭ eĭ.

9. Orĭ-ce recompensă să vie de la patrie prin representanțiĭ eĭ, iar nu de la Domn.

Verĭ-care rĕsplătire ce se va face dregĕtorilor, carĭ îșĭ vor împlinì datoriile bine, să se facă de obșteasca Adunare, iar nu de Domn.

10. Dreptul fie-căruia județ de a-șĭ alege dregĕtoriĭ sĕĭ, drept care purcede din dreptul popoluluĭ întreg de a-șĭ alege Domnul.

Să aibă dreptul fie-care județ a-șĭ alege dregĕtoriĭ sĕĭ.

11. Gardia națională.

Să se armeze tot săteanul, tot cetățeanul, cu ce va puté, ca să-șĭ păzească pe rînd casa sa, a vecinuluĭ sĕŭ, satul sĕŭ. Gardia națională va să dică strajă pămînteană.

12. Emancipația mânăstirilor închinate.

Venitul mânăstirilor închinate, care se trimeteà pe tot anul în maĭ multe milioane călugărilor grecĭ de la Sinaia, Athos, ș. c. l. să rĕmâe pe seama țĕriĭ, iar părinților grecĭ să le trimitem tămâe, unt-de-lemn și ceară, căcĭ acestea sînt prinoasele ce primesce biserica și Dumnedeŭ, iar nu sudoarea și lacrămile clăcașilor acelor moșiĭ.

13. Emancipația clăcașilor, ce se fac proprietarĭ prin despăgubire.

Clăcașiĭ să se facă proprietarĭ, despăgubind Visteria pe stăpâniĭ de moșiĭ de petecele de loc ce le vor da.

14. Desrobirea țiganilor prin despăgubire.

Robĭ să nu maĭ fie pe pămîntul țĕriĭ; ceĭ ce aŭ maĭ rĕmas pe la boerĭ să se cumpere de Visterie și să rĕmâe slobodĭ.

15. Representant al țĕriĭ la Constantinopole dintre Românĭ.

Pe țeara noastră să o înfățișeze la Țarigrad nu un străin ca până acum, ci un Român dintre noĭ, ales de obșteasca Adunare.

No. 838. 1848 Iulie 12.

16. Instrucția egală și întreagă pentru tot Românul de amândouĕ sexele.

Să se deà o întindere și o desvoltare largă învĕțăturiĭ publice și pentru bărbațĭ și pentru femeĭ.

17. Desființarea rangurilor titulare ce nu aŭ funcțiĭ.

Să se desființeze toate rangurile, cum am ḑice: pitar, sĕrdar, clucer, ș. c. l.

18. Desființarea pedepseĭ degradatoare cu bătae.

Dregĕtoriĭ sînt opriți pe viitor de a dojenì cu bătae pe locuitoriĭ ce se vor abate din buna orînduealǎ. Ștraful și arestul vor fi pedeapsa lor.

19. Desființarea atât în faptă cât și în vorbă a pedepseĭ cu moartea.

Pedeapsa cu moartea să se desființeze și în vorbă, nu numaĭ în faptă.

20. Așezăminte penitenciare unde să se spele ceĭ criminalĭ de păcatele lor și să easă îmbunătățițĭ.

Să se facă așezăminte pocăitoare în carĭ făcĕtoriĭ de rĕŭ, adică furiĭ și omorîtoriĭ, să se curețe de nelegiuirile lor prin dojenile și povețele unuĭ preot cuvios, ca să facem dintr'un mădular ce erà putred și vătĕmător pentru soțietate un mădular folositor.

21. Emancipația Israeliților și drepturĭ politice pentru orĭ-ce compatrioțĭ de altă credință.

Să poată să fie dregĕtor orĭ-cine s'a născut în pămîntul Țĕriĭ-Românescĭ, numaĭ să fie om cinstit și vrednic, fie de orĭ-ce credință.

No. 839. 1848 Iulie 12.

Decretul No. 229 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele poporuluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Se poruncesce tutulor funcționarilor civilĭ și militarĭ ca să deà toată ascultarea și supunerea domnuluĭ Gheorghe Magheru, membru al Guvernuluĭ, General Căpitan oștirilor neregulate, ce merge cu misie a Guvernuluĭ în România mică.

D. Magheru are încă de însărcinare a inspectà toate autori-

tățile locale, a priveghià purtarea amploiaților și pe ceĭ ce-ĭ va găsì abătuțĭ din datoriile lor să-ĭ facă cunoscuțĭ Guvernuluĭ, ca să se ieà asupră-le măsurile cuviincioase de îndreptare.

No. 839. 1848 Iulie 12.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I Eliad. Chr. Tell, St. Golescu, I. C. Brătianu, N. Minco, C. A. Rosetti, N. Bălcescu.

No. 229.
Bucurescĭ.

Proclamațiunea No. 230 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 840. 1848 Iulie 12.

(Monitorul Român. No. 5. 1848. 16. VII.)

Dreptate, Frăție
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Popolul român a fost tot-deauna brațele și tăria patrieĭ; însă din prefacerĭ în prefacerĭ, din sistemă în sistemă, din generație în generație, căḑuse atât în cât erà căḑut și însușĭ înaintea opiniilor sale; el însușĭ ajunsese a crede că nu este capabil de nimica bun. După atâția secolĭ de împilare realță capul, și luna luĭ Iunie trecut aduse cu sine patru ḑile ce arătară lumiĭ întregĭ simtimentele de libertate și moderația acestuĭ popol. Constituția se proclamă la 9 Iunie. Capitala o salută în aclamațiĭ și termină revoluția la 11, fără vĕrsare de sânge, fără cea maĭ mică desordine; nicĭ un doliŭ nu aduse cu sine, nicĭ o teroare: un-spre-ḑece fu o ḑi de sĕrbătoare, un Pasce de învierea Românilor. Glorie cetățenilor din Bucurescĭ!— Marele inemic al omeniriĭ invidie această fericire, și aduse ḑiua de la 19. Libertatea fu în pericol; popolul din Bucurescĭ o mântuì. Fie binecuvîntat acest popol și apere-ĭ cel prea înalt libertatea ce o merită! Inemicĭĭ libertăților se încercară din noŭ să se surpe: prin intrige intimidară popolul, făcură a se trage Guvernul din Capitală spre a o apĕrà de vĕrsare de sânge, deteră o lovitură de moarte dreptățiĭ și, printr'o Căimăcămie nelegiuită, se încercară a restabilì nedreptatea ca doamnă a țĕriĭ. Popolul desdemnat îșĭ cunoscù demnitatea și se revestì cu eroismul ce sfărîmase fiearele sclavieĭ. Un țipĕt de libertate scoase junimea! Corpul neguțătorilor și meseriașilor, Capitala întreagă fu în picioare. Vechiĭ tiranĭ, sateliții lor, organul străin, criminaliĭ de trădare, oștirea amăgită,

No. 840. 1848 Iulie 12.

murmurară de odată și căḍură în genunchĭ cerênd ertare înaintea torentuluĭ unuĭ popol ce venià cu urgia Domnuluĭ. Ertarea fu acordată ca însușĭ din mânile liberale ale celuĭ A-Tot-Puternic, și libertatea patrieĭ fu mântuită la 30 iarășĭ de acest popol. Glorie poporuluĭ din Capitală!

Guvernul provisoriŭ în numele popoluluĭ întreg Român cu care guvernează, vĕḍênd atâta curaj și atâta închinare de causa libertățiĭ, stimând simtimentele nobile și generoase ale cetățenilor din Capitală și ale tutulor ce aŭ luat parte la causa sacră; recunoscênd că fără dînșiĭ ar fi fost perdută pentru tot-deauna libertatea română; simte de a sa datorie în numele patrieĭ a arătà a sa recunoscință companiilor a 5-a și a 6-a din regimentul 1-iŭ, ce aŭ ardicat stindardul libertățiĭ pentru întâia dată și aŭ jurat subt dînsul;

Divisiuniĭ a treia de călărime și tutulor dorobanților din Romanațĭ, cum și tutulor volontirilor ce urmară cu atâta devotament tabĕra regenerațieĭ;

Tutulor preoților și eromonachilor ce în capul popoluluĭ, cu peptele goale, se puseră înaintea tunurilor și le smulseră din mânile inemicilor libertățiĭ;

Corpuluĭ întreg al negutătorilor, ce cu atâta convinție apĕrară nisce libertățĭ ce aŭ să lase în moștenire fiilor lor și onorară Capitala ca nisce cetățenĭ atât de rarĭ și de generoșĭ;

Junimeĭ pline de ardoare și bărbăție, ce făcŭ patria a se umplé de speranță pentru un viitor maĭ felice;

Companieĭ de pompierĭ ce, de la început și până în cele din urmă, fură apĕrătorĭ libertățiĭ;

Fraților din toate județele, ce cu atâta închinare mănținură focul cel sacru al libertățiĭ.

Acest decret de recunoscință către popolul întreg al Capitaleĭ și către toțĭ ceĭ ce s'aŭ închinat spre mântuirea patrieĭ se va scrie în litere de aur și se va depune în archivele Statuluĭ spre comemorația ḍilelor de la 9, 11, 19 și 30 Iunie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu, N. Bălcescu, Chr. Tell, I. Eliade, I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, N. Minco.

No. 230.

Bucurescĭ.

Decretul No. 232 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ către Ministerul Dreptățiĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

No. 841. 1848 Iulie 12.

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnuluĭ Ministru al Dreptățiĭ.

La adresele Domnieĭ-Tale cu No. 3.682, 3.681, 3.680, 3.679, 3.678 și 3.677, prin carĭ ne facĭ cunoscută cererea ce fac șease din funcționarĭ de a merge peste graniță, te rugăm să arățĭ acestor cetățenĭ, că patria acum are mare trebuință, ca toțĭ fiiĭ eĭ să fie pe lângă dînsa.

Este a se deschide Adunarea constituantă, sînt multe comisiĭ a se întocmì, și de aceea Guvernul se va socotì culpabil dacă o da voe la oamenĭ cu capacitate să easă din țeară în asemenea împrejurărĭ.

Rugăm dar, Domnule Ministru, prin glasul Dumi-Tale, pe toțĭ aceștĭ cetățenĭ, precum și pe ceĭ-lalțĭ, ce vor maĭ face asemenea cererĭ, să creadă că patria are drept să se plângă de toțĭ aceia ce o vor lăsà în asemenea împrejurărĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, Stefan Golescu, I. Eliade, I. C. Brătianu, C. A. Rosetti.

No. 232.

Decretul No. 234 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ către Comandantul gardeĭ naționale.

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 117. Dos. No. 3.)

No. 842. 1848 Iulie 12.

Domnule Comandir,

Atât pentru 19 tobe, cât și pentru nasturĭ, ce găsescĭ că sînt trebuincioșĭ pentru garda națională, Guvernul te însărcinează pe d-ta ca să te înțelegĭ cu vre-un negutător pentru aducerea acelor articole, și vețĭ însciințà care este suma trebuincioasă pentru a lor cumpĕrare, ca să vi-ĭ sloboadă.

(Iscălițĭ:) Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu, Chr. Tell, I. Eliad, Brătianu, Mincu.

No. 234.

D-luĭ Comandir al gvardieĭ naționale.

No. 843.
1848
Iulie 12.

Decretul No. 235 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnuluĭ Ministru al Dreptăţiĭ.

Vĕḑêndu-se adresa Domnieĭ-Tale cu No. 1.304, atingĕtoare de nedomiririle ce cearcă judecătoriile la osânda ce ar aplicà în locul celeĭ cu moarte, ce s'a desfiinţat prin decretul cu No. 7, se rĕspunde că până se va face un cod noŭ, potrivit Constituţieĭ, judecătoriile, acolo unde pravila luĭ Caragea ḑice „să se omoare", să pue osânda pe vieaţă la ocnă; rĕmâind apoĭ acelora, ce în acest curs de timp vor cădé în asemenea osândă, să li se schimbe pedeapsa, potrivit legiuirilor ce se vor face.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu Ioan Eliade, Chr. Tell, N. Bălcescu, N. Mincu, I. C. Brătianu, C. A. Rosetti.

No. 235.

No. 844.
1848
Iulie 12.

Decretul No. 236 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 115. Dos. No. 3.)

După cererea d-luĭ Comandant al gvardiĭ naţionale, de douĕ sute galbenĭ, pentru întîmpinarea neapĕratelor cheltuelĭ acesteĭ gvardiĭ, Guvernul decretă :

Liberarea a douĕ sute galbenĭ în primirea d-luĭ Teologu din articolul cheltuelilor extraordinare.

D. Ministru Finanţiĭ va aduce la îndeplinire acest decret.

(Iscăliţi:) Neofit Mitropolitul, St. Golescu, Chr, Tell, I. Eliad, Brătianu, Mincŭ.

No. 236.

D-luĭ Ministrul Finanţiĭ.

Decretul No. 238 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 845.
1848
Iulie 12.

(Monitorul Român. No. 6. 1848. 19. VII.)

În numele popoluluĭ Român.
Dreptate, Frăție.
Guvernul prvisoriŭ.

Cetățeniĭ Râmniculuĭ-Sărat aŭ arestat pe un Iancu Mărculescul, pentru că l-aŭ dovedit făcênd propagandă reacționară, trimițêndu-l la Guvern în paza d-lor Costache Protopopescul, Costache Atanasiul, Gheorghe Ilie și Grigorie Dragoș.

Această faptă a numiților cetățenĭ, dovedind credința și devotamentul cu care d-lor aŭ primit noua Constituție, Guvernul le mulțumesce pentru bunele și patrioticele d-lor sentimente.

Membriĭ Guvernuluĭ: Stefan Golescu, I. Eliad, Chr. Tell, N. Bălcescu, I. Brătianu, C. A. Rosetti, N. Mincu.

No. 238.

Raportul No. 2.512 al Ministeruluĭ Instrucțiuniĭ către Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 846.
1848
Iulie 12.

(Monitorul Român. No. 10. 1848. 14. VIII.)

Dreptate, Frăție.

Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Ministrul actual, spre a da în cunoscința Guvernuluĭ și a publiculuĭ starea în care a aflat cassele publice, ce se află sub departamentul Credințeĭ, adică Cassa centrală, unde se coprind și a sfinteĭ Mitropoliĭ și ale Episcopiilor și cassa Spitalurilor civile, pe de o parte, dimpreună cu d. A. G. Golescu, Secretarul Guvernuluĭ, d. Control. Colonelul Pleșoianu și Cassierul, a visitat Cassa centrală, și pe de alta a însărcinat pe d. Cassier Ioan Roșianu a așterne o tablă cu bilanțe de starea acestor casse publice. Prin urmare acest Minister înfățișează prin aceasta starea casselor sus numite, în prescurtare după cum se arată, și alătură și însuși raportul cu tabla d-luĭ Cassier, unde se vĕd veniturile și cheltuelile anume și maĭ cu de amăruntul subt a sa iscălitură și rĕspundere.

No. 846. 1848 Iulie 12.

Cassa centrală.

Lei	
3.315.004	Capitalul în datorii cu împrumuturi și în rĕmășițe după anii trecuți.
695.423	Rĕmășițe din arendile anului curgĕtor.
4.010.427	
1.243.965	Capital în bani ce s'a aflat în ființă la numirea Ministrului actual din veniturile anului 1848 și din care s'aŭ dat: 106.000 Sfintei Mitropolii, cu decret sub No. 57 din 22 Iunie. 500.000 Ministruiui Finanțelor cu împrumutare după legiuire, cu decret de subt No. 113. 500.000 ce sînt să mai deà în putèrea aceleiași legiuiri și aceluiași decret până la împlinirea sumei de 1.000.000·
1.106.000,	cari retrași,
137.905	Rĕmâne tot capitalul în ființă.

Spitalurile.

600.309	Venitul pe anul curgĕtor al spitalurilor Colței, Pantelimon, Filantropiei și al celui central din Ploesci, din care după tablă s'a cheltuit
511.832,	cari retrași, rĕmân
388.477	Cari rĕmân în rĕmășițe și capitalul în ființă nu mai e altul decât 1.241.912 al reservei.

Salutare și frăție.

Ministrul Instrucției și al Credinței, I. Eliade.

No. 2.512.

No. 847. 1848 Iulie 12.

Publicațiunea Ministerului Instrucțiunii publice al Țĕrii-Românesci.

(Buletin Ofițial. No. 35. 1848. 13. VII.)

Însciințare.

Fiind-că instrucția publică este singurul organ, ce contribuesce la întinderea cunoscințelor și păzirea ideilor, și fiind-că printr'însa numai se poate formà bărbați folositori patriei, noul Guvern a socotit-o aceasta una din cele mai serioase ocupații ale sale; prin urmare dar, cunoscĕnd că contribuția de un galben pe lună, la care se îndatorà a rĕspunde ori-care școlar ar fi dorit să urmeze

regulat cursurile ce se predaŭ în Academia Națională, este o stavilă pentru tinerimea ce ar puté să se folosească din învĕțătură și care, neavênd mijloace spre rĕspunderea uneĭ asemenea taxe, se mărginesce într'o învĕțătură, ce nu-ĭ poate ajutà spre desvoltarea unuĭ duh, ce ar slujì și chiar în folosul patrieĭ lor, a chibzuit a se desființà în viitor această contribuție, potrivit principelor Constituțieĭ, avênd a se folosì de o potrivă orĭ-care ar dorì să urmeze cursurile academice. Drept aceea dar, se dă în cunoscința obșteĭ această punere la cale spre sciință.

No. 847. 1848 Iulie 12.

Ministrul Instrucțiuniĭ publice, I. Eliad.

Publicațiunea No. 7 a Comisiuniĭ pentru liberarea robilor.

No. 848. 1848 Iulie 12.

(Foae vol. Acad.)

Dreptate, Frăție.
Comisia pentru liberarea robilor.

Pe temeiul proclamațieĭ onorabiluluĭ Guvern de la 26 ale trecuteĭ lunĭ, Comisia a însciințat prin publicația de la 8 ale acesteĭ lunĭ, că a intrat în lucrare pentru slobodirea biletурilor de despăgubire la mâna acelor posesorĭ de Țiganĭ, carĭ vor face asemenea cerere; dar fiind-că așteptarea pentru înfățișarea documentelor ce se cer nu se poate prelungì nemărginit, Comisia vestesce acum că, potrivit cu maĭ sus disul decret, Țiganiĭ fiind liberĭ de la 10 ale curgĕtoareĭ lunĭ, li se și slobod de către Comisie bileturĭ de desrobire, iar pentru înfățișarea documentelor spre a se slobodì foștilor posesorĭ bileturĭ de despăgubire, se dă un termen de două lunĭ din diua acesteĭ publicațiĭ, ca orĭ-cine va cugetà a cere despăgubire pentru liberarea Țiganilor ce a avut până acum în a sa posesie, să-șĭ înfățișeze la Comisie documentele, precum s'a deslușit prin publicația de la 8 ale curgĕtoareĭ lunĭ. Iar în urma acestuĭ termen de două lunĭ, care este în destul și pentru acele persoane ce se află peste granită, orĭ-care din foștiĭ posesorĭ de Țiganĭ nu se va fi arătat cu cerere de despăgubire, se va cunoasce că se leapĕdă de asemenea cerere.

Membriĭ Comisieĭ pentru liberarea Țiganilor: Ioasaf Znagoveanu, C. Bolliac, P. Poenaru.

No. 7.

No. 849.
1848
Iulie 12.

Ordinul No. 2.849 al Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Comandantul trecĕtoareĭ Oituz.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

No. 2.849. La Comandirul de Oituz.

Cele raportuite de d-v. subt No. 73, supuindu-se Prea Înălţatuluĭ Domn Stăpânitor, Î. S. a binevoit a poroncì ca acelor din revoltanţĭ ce ar avé plecare să treacă hotarul pe furiş, saŭ pe unde vor voì, să le daţĭ prilej a eşì din ţeară, făcêndu-vĕ că nu sciţĭ; iar dacă vre-uniĭ din eĭ ar cercà a se întoarce, nu-ĭ îngăduiţĭ nicĭ cum, căcĭ veţĭ cădé în rĕspundere. Spre acest sfîrşit, d-v. trebuiţĭ să vĕ sîrguiţĭ a aflà cine sînt aceĭ adunaţĭ la steclărie saŭ aiurea şi carĭ voesc a trece dincolo, şi să presentaţĭ listă de numele lor. Tot odată vi se face cunoscut, ca să nu îngăduiţĭ întoarcerea a Agăĭ Nicu Ghica ot Comănescĭ şi a Cneazuluĭ Gheorghi Cantacuzin, carĭ sînt trecuţĭ peste hotar.

No. 850.
1848
Iulie 12.

Circulara No. 2.855—2.869 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Comandanţiĭ trecĕtoarelor.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

Ţircularnice de la No. 2.855 şi până la No. 2.869.

Din Înaltă poroncă, vi se face cunoscut că înfăţoşându-se la graniţă trecuţiĭ peste hotar Aga Nicu Ghica ot Comănescĭ şi Cneazul Gheorghi Cantacuzin, cu dorinţa de a se întoarce în ţeară, să nu le îngăduiţĭ nicĭ cum trecerea, subt orĭ-ce fel de propunere, căcĭ veţĭ trage asupră-vĕ mare rĕspundere.

No. 851.
1848
Iulie 12.

Raportul No. 6.895 al Isprăvniciei ţinutuluĭ Neamţu către Departamentul din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13.208.)

Cinstituluĭ Departament al trebilor din Lăuntru.
Isprăvnicia ţinutuluĭ de Neamţu.

Raport.

Domnescul ofis cu No. 87 primindu-se la 9 a următoareĭ prin d. Leitenantul Costachi Păcurariŭ, şi bolnav fiind, sub-iscălitul n'a putut merge însuşĭ, decât de îndată s'a întovărăşit păşirea dumi-

sale Leitenantuluĭ în Târgul Neamțuluĭ cu d. Serdar Petrachi Tircă, care, cu prilejul însărcinărilor ce are la acest ținut, a primit a căutà și în lăuntrul târguluĭ Pietriĭ datoriile dregĕtorescĭ, până la însănătoșarea mea.

No. 851.
1848
Iulie 12.

De la care acum s'a luat încredințare că, după ce în minutul sosiriĭ a dumi-sale Serdaruluĭ cu Leitenantul Păcurariŭ în Neamțu, încunjurând casele dumnea-luĭ Maioruluĭ și căutându-l nu l-a putut găsì decât pe surorile dumi-sale, carĭ însușĭ le-aŭ învoit căutarea prin toate odăile și nicĭ a tăgăduit a arătà că d. Maiorul este dus peste hotar, și afară de aceasta făcêndu-se și tainică cercetare, s'a luat iarășĭ lămurire că în adevĕr d. Maiorul este dus de la acest ținut în Târgul Romanuluĭ, precum se va lămurì cinstitul Departament din însușĭ doprosele ce s'aŭ luat de la oameniĭ dumnea-luĭ Maioruluĭ și carĭ s'aŭ dat în original dumi-sale Leitenantuluĭ Păcurariuluĭ, spre a le înfățoșà cinstituluĭ Departament ; dar tot odată nicĭ sub-iscălitul nu lipsesce a supune la cunoscința cinstituluĭ Departament toate aceste împrejurărĭ, cu adăogire că Isprăvnicia a întins măsurile cuvenite ca, îndată ce dumnea-luĭ Maiorul se va ivì la acest ținut, să se urmeze întocmaĭ după Luminatul domnesc ofis.

V. Sion, Vornic.

No. 6.895.

(Resoluție:) Secția 4. Iulie 14. Să se urmeze după resoluția pusă pe raportul Isprăvn. de Dorohoiŭ, No 3.750.

Balș.

Raportul No. 21 al Locotenentuluĭ Păcurariŭ către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ.

No. 852.
1848
Iulie 12.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos No. 443. Administrative noué.)

Luminăriĭ Sale
Gheneral-Inspector al milițieĭ Prințipatuluĭ Moldoveĭ, Prinț și Cavaler al maĭ multor ordine Dimitrie Sturdza.

Leitenant Costachi Păcurariŭ.

Raport.

În urmarea Domnesculuĭ ofis cu No. . . și predpisania Luminăriĭ Voastre de sub No. . ., la 9 a următoareĭ lunĭ, înfățoșându-mĕ la d. Vornicul Vasilică Roset, Ispravnicul ținutuluĭ Neamțu, în

No. 852. 1848 Iulie 12.

satul Şerbescii, unde se află cu şederea acum, şi adresându-ĭ însărcinarea ce aveam pentru Logofĕtul Petrachi Bălănescu şi Vornicul Nicu Ghica, iar d. Ispravnicul mĭ-a încredințat pentru Bălănescu, că după în deosebit ofis ce a primit, l-a şi periorisit la moşia Cârligĭ, cu mărginire a nu eşì de pe moşie, nicĭ a primì pe nimenĭ, precum de aceasta ar fi adus şi la cunoscința Departamentuluĭ din Lăuntru prin raportul sĕŭ.

Iar pentru cel al 2-lea, Nicu Ghica, nu are poroncă mĭ-a rĕspuns, şi cu asta tăind vorba mĕ întrebă: Dar pe Maiorul Kogălniceanu l-a arestuit? La aceasta m'am făcut că nu sciŭ nimica, şi întrebându-l: avețĭ vre-o poroncă pentru el? mĭ-a rĕspuns că nu am, dar pe aicĭ se vorbesce acum de vre-o 4 ḑile că Înălțimea Sa a hotărît să l trimeată surgun la mânăstirea Soveja. Dar acum unde se află Maiorul? Mĭ-a rĕspuns că negreşit trebue să fie la Târgul Neamțu, unde-ĭ este locuința. Pe acest temeiŭ am scos ofisul ce-l aveam şi dându-l l-a cetit şi, clătinând cu capul, mĭ-a ḑis: eŭ sînt bolnav, nu pot să vĕ întovărăşesc, dar în Târgul Pietriĭ are Împlinitorul datoriilor pe Serdarul Petrache Tircă, căruia s'a şi scris ca să mĕ întovărăşească până la Târgul Neamțu şi, fiind-că din Pieatra la Neamțu nu-ĭ drum de poştă, a scris un răvăşel către Căpitanul de poştă, ca să sloboadă opt caĭ în socoteala dumi-sale, şi cu aceasta, ducêndu-mĕ la Pieatra, am şi pus în lucrare pornirea la Neamțu cu vechilul Isprav., însă Căpitanul de poştă n'a vroit să sloboadă caĭ în socoteala Ispravniculuĭ, sub cuvînt că nu-ĭ plătesce. În sfîrşit am scos eŭ şi am plătit 100 leĭ, şi cu aşà chip am căpĕtat caĭ şi, ajungênd la T.-Neamțu în zorĭ de ḑiuă cu ajutorul ce aveam noĭ şi al polițieĭ, am înconjurat casa d. Maioruluĭ. Intrând în lăuntru am întrebat de slugile ce încă din somn le-am deşteptat, de-ĭ acasă Maiorul. Eĭ toțĭ într'un cuvînt mĭ-aŭ rĕspuns că de la 8 a următoareĭ s'a dus de acasă. Într'aceste minute s'a deschis o uşă înfăţoşându-se sora d. Maioruluĭ D. Cazimiroae plângênd: „Ce căutațĭ pe frate-meŭ, dumnea-luĭ nu este acasă, e dus, „e dus de Vinerĭ; ce gândițĭ că l-ițĭ duce la Soveja? O scim noĭ „maĭ înainte. Cu toate aceste d-v. căutațĭ pe unde vrețĭ prin casă." Într'un cuvînt nu l-am găsit. După aceasta ducêndu-ne la poliția aceluĭ târg, eată că vine boerul de la marginea târguluĭ şi întrebă pe polițaiŭ-maistru să deà drumul în târg trăsuriĭ a Maioruluĭ Kogălniceanu, ce acum a sosit cu vizitiul şi un băiat.

La această însciințare, îndată am rînduit ca să o aducă la poliție împreună cu slugile aflate în ea, şi pe urmă luându-se

No. 852. 1848 Iulie 12

sciinţă de la acele slugĭ, în orighinal să pridstavlisesc Luminăriĭ Voastre spre pliriforie. Iar cât se atinge de Vornicul Scarlat Roset, l-am găsit la Episcopia de Roman şi, făcêndu-ĭ cunoscut cele poroncite, fără a arătà împotrivire, s'a pornit în fiinţa mea şi a Ispravniculuĭ de Roman la moşia ce o are în ţinutul Fâlciŭ.

Iar pentru Nicu Ghica, îndată ce m'am întors de la Târgul Neamţu, am şi găsit o poroncă a Departamentuluĭ din Lăuntru şi pornindu-mĕ la satul Budesciĭ, m'am lămurit atât din spusele locuitorilor din Budescĭ, cât şi din osebită cercetare, că se află acasă şi ajungênd la poartă, aflăm porţile încuete, şi după batere în poartă, s'aŭ înfăţişat vr'o doĭ feciorĭ din casă, la a cărora întrebare le-am rĕspuns că am trebuinţă să vorbesc cu d. boerul. Uniĭ se duse să scoată voe, şi nu târḑiŭ veniră cu rĕspuns că boerul nu-ĭ acasă de 4 ḑile, altul spuse de 2. Iar vătavul moşieĭ, care veni maĭ pe urmă, nesciind sfatul celor-lalţĭ, spuse că s'ar fi dus astăḑĭ, şi nu e voe a intrà nimenĭ în ogradă, fiind-că cocoana se teme de boala ce există în ţeară. Deşi ĭ-am împotrivit ḑicerile lor, însă nu am fost ascultat şi primit, şi fiind-că erà acum noapte, siliţĭ am fost a ne duce în sat la o casă de ne-am hodinit, şi a doua ḑi dimineaţa iarăşĭ am cercat la poartă ca să ne deschidă, în zadar a fost toată silinţa ce am întrebuinţat, şi ferind a nu face vre-o necuviinţă, nicĭ am îndrăsnit a strică zidul saŭ poarta fără poroncă. Aceste fiind împrejurările ce aŭ împedecat însărcinarea mea, se aduc întru supunere la cunoscinţa Luminăriĭ Voastre spre deslegare, iar pentru persoana d-sale Vorniculuĭ Vasilică Roset, Ispravnicul din ţinutul Neamţu, primesc îndrăsneala a lămurì pe Luminarea Voastră, că d. Ispravnic, pe cât am avut prilej a cunoasce, este însuşĭ părtinitor a acestor feţe şi neinteresat a aduce în împlinire cele poroncite de ocârmuire, precum de pildă la 9, când am ajuns în Şerbescĭ, în cerdacul acelor case am vĕḑut pe Pitarul Vasile, ce este la paraclisul domnesc din Capitală, şi intrând la d. Ispravnicul, m'a asigurat despre d. Logofĕtul Petrachi Roset, precum maĭ sus am ḑis. La eşirea mea de la Ispravnicul, acel Pitar mĭ-a ḑis, fiind tot în cerdac, că are ce-và să-mĭ spue, însă eŭ am cerut de a-mĭ spune, iar el mĭ-a făgăduit că la drum îmĭ spune, şi aşà pornind pe drum, depărtându-mĕ de sat, mĭ-a spus: „Pe cine cauţĭ d-ta, nu cum-và pe Bălănescu?“ Eŭ ĭ-am spus: „Da ce, d-ta sciĭ despre Bălănescu?“ Mĭ-a rĕspuns, că Logofĕtul Bălănescu este aicĭ venit la d. Ispravnicul, de dovadă de pe

No. 852. 1848 Iulie 12.

un deal mĭ-a arătat trăsura cu poştalionĭ surĭ ce erà în ogradă la Şerbescĭ.

Asemenea cu vr'o câte-và ḑile am luat sciinţă că tot acolo la Şerbescĭ aŭ fost d. Scarlat Roset, d. Hatmanul Grigoriţă Ghica, d. Iancu Canta, d. Neculaĭ Istrati, Maiorul Kogălniceanu şi alţiĭ maĭ mulţĭ, în sfîrşit, adunărĭ întregĭ. Din aceste toate, Luminarea Voastră vĕ veţĭ încredinţà de priinţa ce către ocârmuire are d. Ispravnicul, care înadins m'a zăbovit cu caĭ de poştă, numaĭ de a puté întârḑià, când mĕ aflam la Şerbescĭ. Mĭ-a spus că d. Nicu Ghica este sigur că, la întoarcerea mea de la Neamţu, îl voiŭ găsì acasă; şi aceasta a fost o mrejire care iarăşĭ n'a eşit adevĕrată, pentru că el primind sciinţă s'a dosit. În câtă vreme va fi d. Vornicul Vasilică Roset, va maĭ ţiné această îndatorire; cu masca ce o poartă nu rĕmâne îndoeală că vre-unul din amploiaţiĭ ocârmuiriĭ va puté aduce poroncile ocârmuiriĭ întru împlinire către cel ce singur este părtinitor lor.

Leitenant Păcurariŭ.

No. 21.

No. 853. 1848 Iulie 12.

Depeşa luĭ Thions, Consulul Franciеĭ la Iaşĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Iassy.

Citoyen Ministre,

Depuis la dernière dépêche que j'ai eu l'honneur de vous adresser en date du 14 de ce mois, les choses semblent prendre une autre face. Il paraît certain que l'ordre de faire retirer les troupes russes des Principautés Moldo-Valaques est arrivé de St. Pétersbourg. Un témoin oculaire m'affirme qu'une partie de l'armée russe, campée à Berlad, est déjà rentrée en Bessarabie. Tout me porte à croire que ce qui reste des troupes russes à Iassy va incessamment évacuer le territoire moldave. Dans ce cas je m'entendrai avec mes collègues pour reprendre les communications officielles avec le Gouvernement moldave.

Veuillez agréer, etc.

(Signé:) Thions.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

No. 854. 1848 Iulie 12.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Le 19 au soir, un tartare arrivé de Constantinople, a apporté des dépêches au Consul général d'Angleterre venant de sir Stratford Canning. M. Colquhoun a bien voulu me communiquer confidentiellement un extrait de ces dépêches; elles confirment l'envoi dans les Principautés de Suleyman Pacha en qualité de Commissaire extraordinaire de la Porte. Les instructions données à Suleyman Pacha paraissent très favorables à la cause valaque; cependant sir Stratford Canning exprime le doute, que ce haut fonctionnaire aurait reçu, au moment de son départ de Constantinople, de nouvelles recommandations tendant à restreindre ses pouvoirs qu'on disait illimités.

La Porte qualifie de révolte le mouvement qui a amené le renversement de l'ancien ordre de choses en Valachie; mais en égard à la modération avec laquelle ce mouvement s'est opéré et aux intentions pures de quelques uns de ses chefs, elle veut bien déléguer un haut fonctionnaire à l'effet d'examiner les griefs et d'élargir les bases du Règlement Organique, en concédant à la Valachie les améliorations et les innovations applicables à l'état actuel du pays, en tant, toute fois, que ces changements ne portent aucune atteinte aux prérogatives de la Porte et aux traités conclus par elle avec les Puissances étrangères. Elle ajoute que bien que les armées russes aient déjà envahi le territoire de la Moldavie, elle ne pense cependant pas encore devoir occuper militairement la Valachie, vu la tranquillité qui y règne jusqu'à présent; mais elle croit de son honneur de faire franchir le Danube à ses troupes sous le commandement d'Omer Pacha, et d'occuper, pour le moment, Galatz, Ibraïla et Giurgevo, pour n'intervenir qu'en cas d'absolue nécessité, intervention que tous ses efforts tendront à éviter.

C'est en présence de telles restrictions apportées à la mission de Suleyman Pacha, et d'ailleurs bien connues du Gouvernement provisoire, dont tous les membres sont aujourd'hui de retour à Bucharest, que les journaux officiels du pays donnent sciemment le change sur les véritables intentions de la Porte. Je joins ici l'extrait d'un de ces journaux (Lit. A.).

Je viens de recevoir de la Secrétairerie d'Etat la circulaire

No. 854. 1848 Iulie 12. ci-jointe (Lit. B.). Cette pièce n'a d'autre but que de pallier la faute que le Gouvernement provisoire, en se retirant le 11 de ce mois dans les Carpathes, sur les bruits vagues de l'approche des troupes russes (?); il cherche à motiver cette fuite par les menaces du Consul général de Russie, contenues dans sa lettre du 18 (30) juin, et par la malveillance qui a répandu les nouvelles, que l'armée russe arrivait devant les murs de la Capitale. Le Gouvernement, pour trouver une excuse, ne craint même pas d'ajouter que ces nouvelles ont dépassé l'enceinte légale des Consulats étrangers et ont par là augmenté le trouble général.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

No. 855. 1848 Iulie 12.

Scrisoarea luĭ C. Roşianu către Costache Vulpescu din Târgu-Jiŭ.

Iubite prietene,

Scrisoarea d-v. din 12 ale curgĕtoruluĭ am primit-o cu toată bucuria, şi am vĕḑut cele cuprinse, la tóte aĭ drept, nimic observezĭ de prisos, singur aĭ vĕḑut cu ochiĭ făţăriile şi maimuţăriile, — de loc în urmă aŭ făcut tălmăcirĭ, că nu aŭ credinţă pentru Sîrbĭ şi se tem de vre-o împrejurare negândită. Iar pentru osebite înaintărĭ, ce vor numì, nu s'a mişcat nicĭ o începere, că fără cap nu este rost şi capul nu poate a sĕ arătà când lipsesce încrederea, coraj găsescĭ nezmintit, jurnalul încheiat a rĕmas numaĭ în iscăliturile ce le-aĭ lăsat. Aşteptăm sosirea d-lor deputaţĭ Ruset şi Broşteanu saŭ vre-o ştafetă de la d-lor. Noul Cârmuitor, d. Căpitan Hristodor Marghiloman, a sosit aseară aicĭ în oraş şi a luat cârma în mână, însă cu condiţiĭ că strângêndu-ne la d-nealuĭ cu toţĭ orăşaniĭ, abià l-am primit. Într'acest chip, iubitule, tocmesce-mĭ patru Sîrbĭ din ceĭ cu arme, oamenĭ voinicĭ şi cinstiţĭ, cu treĭ şi până la patru împĕrătescĭ pe lună, avêndu-şĭ osebit şi mâncarea şi odihna la mine în curte, şi vino cu eĭ să-ĭ vĕḑ şi eŭ, vino ḑicênd maĭ curînd, că avem să maĭ vorbim câte ce-và amândoĭ; deseară, mâne dimineaţă vine şi expediţia, ca să cunoascem ce maĭ ese noŭ, că cu Cârmuitorul venit de la Caracal nu a eşit nimic noŭ.

Şi sînt al d-v. ca un frate iubit, slugă,

C. Roşianu.

De oştirĭ rusescĭ şi otomanicescĭ se aude tare că ar fi să vie în Bucurescĭ.

Articol din „Popolul Suveran“. No. 6. 1848. 12. VII.

No. 856. 1848 Iulie 12.

Liniștea iarășĭ s'a restabilit în Capitală; petrecem nisce ḑile așà de pacĭnice, în tocmaĭ ca repausul care urmează după o luptă de principe sacre. Facă cerul ca să putem ḑice: Buna orânduealǎ s'a restabilit în toată ţeara; încrederea și siguranţa a reintrat în inimile tutulor. Dar pe când ne lăsăm a ne conduce de aceste ideĭ, o scrisoare de la Craiova eată ce ne vestesce:

„Cu toate simtimentele cele adevĕrat patriotice și democratice ale Administratoruluĭ nostru, sînt aicĭ câte-và persoane carĭ profitând de ajutorul unor capete ce nu sciŭ cugetà, fac tâlmăcirĭ şi trag consecinţe în contra proclamaţieĭ şi a Guvernuluĭ, cu cuget de a slăbì încrederea popoluluĭ în Guvern şi sprijinirea ce acest popol este gata a face principelor democratice... Dintre aceste persoane se trimiseră și în judeţul Mehedinţĭ pentru asemenea sfîrșiturĭ.“

Auḑim asemenea că și împrejurul Bucurescilor se află o ceată de nobilĭ, carĭ aŭ părăsit orașul și veghează acolo toate urmările Guvernuluĭ.

N'am voì să vorbim de loc de nisce oamenĭ carĭ, după scenele pre carĭ am trecut de la 11 Iunie încoa, după sprijinirea ce popolul a făcut Constituţieĭ, se maĭ pot lingușì că vor puté slăbì credinţa popoluluĭ către dînsele, ca să-l întoarcă iarășĭ la robie; dar nu scim până unde merg cugetele acestor bărbaţĭ; conduita și urmările acestor oamenĭ silesc pe Guvern, ca cu toată indulgenţa și clemenţa să facă să se simţă puterea ce i s'a dat de popol, puterea aceea, dinaintea căreia piere orĭ-ce inimic al bineluĭ public, pentru că e inimic al popoluluĭ acela, care nu vine să deà mâna la regeneraţia patrieĭ sale; dacă până acum Guvernul n'a voit să facă să se simţă puterea sa, asta credem că a făcut-o ca să lase fie-căruia timp a se desbrăcà de prejudiţiĭ, a cunoasce foloasele principelor democratice, și apoĭ a le îmbrăţișà și a le susţiné cu inima. E destul timp de la 11 Iunie; și e timp ca fie-care să alergăm, să punem mâna și să sprijinim principele Constituţieĭ, ca să putem avé naţionalitate, să putem avé patrie.

Suma veacurilor trecute ne poate spune destul de chiar cât sînt de îmbătrânite ideile prin carĭ am trecut; veacul al 19-lea ne spune că acele ideĭ nu pot găsì nicĭ de cum simpatie într'însul. Când armiĭ străine nu ne maĭ amenință, nu am voì ca cununile ce le pregătiam pentru dînsele să le punem pe capul confra-

No. 856. 1848 Iulie 12.

ţilor noştri, pentru că între noĭ o spunem, acele eraŭ cununĭ împletite de nevoe, cununĭ de scaeţĭ şi de ghimpĭ.

Totul ne ḑice că trebue să ne regenerăm, să ne înfrăţim; să ne silim dar, ca înfrăţirea claselor Românieĭ să se facă pe principe pacĭnice, să nu sculăm prin conduita noastră dispreţul şi ura publică, acea ură tremendă şi crâncenă, care a făcut să se scuture tronurile întemeiate de veacurĭ şi să caḑă coroanele, a cărora dinastie a fost impusă prin forţă.

No. 857. 1848 Iulie 12.

Corespondenţă din Iaşĭ către „Gazeta de Transilvania." No. 61. 1848. 26. VII.

Ruşiĭ se retrag de unde aŭ venit, mult până la 15 Iulie, iar Turciĭ staŭ tot la Galaţĭ ca vre-o 3.000, sub comanda omenosuluĭ Rifaat Paşa; aci vor şedé eĭ până când se vor regulà toate trebile Moldoveĭ, carĭ sînt semne învederate că vor urmà cât maĭ curînd, şi încă cu resultate dorite. Se vor cercetà cu de amăruntul toate năpăstuirile ţĕriĭ în conformitate cu memorialul aşternut Porţiĭ prin Talaat Efendi, şi căşunătoriĭ relelor se vor da în judecata naţieĭ, vor fi înfieraţĭ şi de istorie, vor purtà tot eĭ şi grelele spese făcute prin nelegiuita intrare a oştirilor străine, căcĭ chemătoriĭ lor sînt tot odată şi vînḑătorĭ aĭ patrieĭ; pentru că îndată ce tractatele aŭ garantisat independenţa Principatelor, iar Regulamentul îndatoră pe gubernele patriotice a ţiné oştirĭ naţionale spre păzirea liniştei publice, urmează de sine că scopul păziriĭ de linişte nu maĭ poate suferì amestec străin armat, afară numaĭ dacă însăşĭ naţia şĭ-ar perde minţile, pentru ca să-l cheme, care însă e peste putinţă.

No. 858. 1848 Iulie 12.

„Armia română." Articol din „Popolul Suveran." No. 6. 1848. 12. VII.

Armia Română.

Vorba sboară din gură în gură că Ruşiĭ sînt la Focşanĭ. Popolul este turburat, dar n'are arme, n'are putere ca să easă spre apĕrarea patrieĭ. Reacţionariĭ boerĭ vermuesc pe toate stradele Capitaleĭ şi lasă să se vaḑă pe faţa lor sinistră şi infamă o bucurie de vînḑător, un zîmbet de Iudă. Guvernul provisoriŭ ţine consiliŭ, dacă trebue saŭ nu a se trage la munţĭ. Tot de odată câţĭ-và boerĭ reacţionarĭ, oamenĭ fără patrie şi fără Dumneḑeŭ, se

adună la Mitropolitul, unde în umbră formează un sfat ce seamĕnă cu un sabat de demonĭ, despre care se vorbesce prin balade. Constandin Herĕscu scrie tot-de-odată fostuluĭ Domn Bibescu la Brașov să vie, căcĭ nația română îl cheamă. Anticamera palatuluĭ cel vechiŭ, unde cu o ḑi maĭ înainte atâțĭ cerșetorĭ nerușinațĭ de posturĭ veniaŭ să se închine, acum erà goală. O mulțime de ofițerĭ vorbiaŭ în piață negutătorilor, că trebue să aresteze membriĭ Guvernuluĭ; dar negustoriĭ, fără a da nicĭ un rĕspuns, nutresc în sînul lor cele maĭ nobile cugetărĭ asupra aceste reacțiĭ. O parte din aceștĭ ofițerĭ mișeĭ veniră la palat și depuseră demisiile lor, subt cuvînt că eĭ nu vor să moară pentru fantasiĭ, și altele. La aceste vorbe ce ar fi făcut să roșească chiar un sclav, Guvernul vede nimicite toate planurile sale. Dar ca să nu desvĕlească această lașitate a ofițerilor, el se mulțumesce a se trage din Capitală, preferind maĭ bine ca rușinea să caḑă asupra luĭ decât asupra națieĭ. Douĕ roate de soldațĭ îl escortă în cale; dar după exemplul Comandiruluĭ eĭ, una se trage; cea-laltă este aproape să o imite; însă Căpitanul Zalic, credincios causeĭ popoluluĭ, îndreaptă soldaților nisce vorbe ce-ĭ recheamă la datoria lor.

Ast-fel se prostituă armele române în ḑiua aceea. Istoria, lăudând bravura și patriotismul popoluluĭ și al tutulor negutătorilor din Bucurescĭ, va spune viitorimiĭ că ceĭ maĭ mulțĭ ostașĭ Românĭ aŭ tremurat înaintea morțiĭ și aŭ vîndut sacra causă a libertățiĭ. Această epocă va fi unică în istoria noastră, iar fapta ticăloșilor ofițerĭ va servì de model, când cine-và ar avé trebuință să arăte până unde lașitatea și ticăloșia omenească poate a se întinde.

Ca să nu caḑă însă această pată peste toțĭ ofițeriĭ, ne grăbim a ḑice că sînt mulțĭ ce nu aŭ luat parte cu aceĭ infamĭ vînḑătorĭ aĭ patrieĭ, și carĭ merită încă stima oamenilor.

Noĭ vom arătà că nația română nu e întru nimic vinovată pentru lașitatea lor: sistema Guvernuluĭ trecut erà ca să corumpă toate. Ast-fel vedem că umpleà rîndurile armieĭ cu tot ce se aflà maĭ stricat, maĭ corupt, maĭ mârșav și maĭ laș. Ast-fel oamenĭ fără nicĭ o educație, fără inimă, ceĭ maĭ mulțĭ nisce vagabonḑĭ, veneticĭ fără nicĭ o cunoscință de arta militară, deveniaŭ capĭ aĭ armieĭ române prin favor, dare de banĭ, spionărĭ saŭ mecherism. Din contră tineriĭ cu nobile simtimente și cu capacitate eraŭ temuțĭ și prin urmare alungațĭ din toate posturile, eată de unde isvorĕsce rĕul. Dar putem oare învinovățì pe acești oamenĭ aĭ păcatuluĭ? Într'altă parte de lume eĭ ar fi fost osândițĭ la moarte, camaraḑiĭ lor de

No. 858. 1848 Iulie 12. arme şi nicĭ o societate nu ĭ-ar fi maĭ primit. Noĭ însă trebue să-ĭ ertăm de osânda legilor, căcĭ ar fi nedrept să condemnăm pe orbĭ pentru că nu vĕd soarele ; popolul Român a înţeles aceasta şi ĭ-a ertat, dar popolul Român cere a se orîndui îndată o comisie care să cerceteze cine aŭ fost aceĭ laşĭ vîndătorĭ şi să se scoaţă dintre cetele militare, ce se necinstesc a avé în fruntea lor asemenea mişeĭ.

Soldaţiĭ sînt bravĭ; dar eĭ încă aŭ călcat jurămîntul către naţie, mâna lor s'a însemnat cu sângele fraţilor lor. Popolul însă îĭ eartă şi le întinde mânile, căcĭ aceştĭ oamenĭ aŭ fost demoralisaţĭ de mulţimea jurămintelor ce făcuseră, când Bibesculuĭ, când luĭ Solomon, când naţieĭ. Nu va ertà însă nicĭ odată unuĭ păstor ce calcă jurămîntul şi cinstea, căcĭ acela erà capul bisericiĭ, erà unsul Domnuluĭ, ce trebue să fie mare, nestrămutat şi generos ca Dumneḑeŭ, pe care el l-a înfăţişat pe pămînt.

Rĕmâne ca Guvernul provisoriŭ să ieà îndată armele soldaţilor din regimentul al 3-lea, desfiinţând cu totul numele luĭ. Pe soldaţĭ să-ĭ scoaţă din Capitală, împărţindu-ĭ pe la osebite puncturĭ; iar pe ofiţeriĭ vinovaţĭ să-ĭ degrade. Dacă Guvernul se simte că nu are putere de a luà această măsură, este în amăgire· Guvernul e tare, căcĭ este al popoluluĭ şi popolul voesce aceasta.

No. 859. 1848 Iulie 12.

Corespondenţă din Iaşĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 217. 1848. 4. VIII.

Jassy.

Die Einen athmen wieder freier, die Andern etwas schwerer; die Russen ziehen wieder ab. Vierzehn Tage sind sie hier, und bereits einige Wochen liegen sie unthätig in der untern Moldau an der walachischen Gränze ohne dieselbe zu überschreiten. Nun auf einmal der Befehl zum Rückmarsch. Wie das zugegangen, werden Ihnen Ihre Epopten in Turin und London genauer erklären können, denn uns Uneingeweihten geht es mit den diplomatischen Ge· heimnissen wie den Kindern vor der Spieluhr. Wir sehen nur die Bergleute hämmern, die steifen Pärchen tanzen und die schön lakkirten Soldaten auf- und abmarschiren. Treten wir neugierig hinter den geheimnissvollen Kasten, so hören wir wohl die Räder knarren, da Bügel und da Zähne eingreifen und bisweilen dazwischen hinein ein sonderbares Klirren, dass wir wetten möchten es sei der Klang grober Silber- und kleiner Goldmünze, und doch

ist das ohne Zweifel eitel Täuschung, denn wie käme Goldgeklirre in eine Spieluhr, zumal in eine politische! Die Russen ziehen also ab, und statt ihrer kommen die Türken, die schon seit einigen Wochen in der untern Moldau Lager geschlagen haben. Es sollen ihrer etwa 5.000 nach Jassy bestimmt sein. Sie begreifen wohl, dass die Leute sehr verschieden darüber denken. Die einen freuen sich dessen, denn sie meinen Reschid Pascha werde die armen Fürstenthümer vor allzudickem Türkenthum ebenso kräftig zu schützen wissen wie vor allzu freundlichem Russenthum. Andere meinen es werde sich nicht viel an der Sache ändern, indem sie zu bemerken glauben, dass in gewissen Dingen die Ansichten der hohen Pforte mit denen Russlands so wunderbar übereinstimmen, als seien beide nicht nur eine Seele sondern auch ein Leib. Wieder andere meinen es wäre gut gewesen, wenn die Russen geblieben wären, damit die Gegensätze sich bis zur Entscheidung durchgekämpft hätten, auf dass es einmal klar geworden wäre, ob die europäischen Mächte die bei der allgemeinen Völkerauferstehung gleichfalls aufwärts strebenden und ringenden Fürstenthümer mitleidslos zurükstossen oder ihnen brüderlich die Hand bieten würden, denn „wer heute sich nicht heben kann, ist ewig ein verlorner Mann." Im ersten Fall, meinen sie, bliebe nichts übrig als sich bei Zeiten mit Borsch, Kwas und russischer Grammatik vertraut zu machen, im letzteren müsse man redlich und thatkräftig vorwärts schreiten und den ganzen Inbegriff der alten liebgewordenen schlechten Gewohnheiten als keinen zu hohen Preis für eine bessere Zukunft ansehen. Der unbestimmte Zustand, das Provisorium, sei das drükendste, denn wenn die Schutzmächte es auch ganz gut meinten, so ersticke Furcht und Misstrauen jede Einrichtung bereits im Keime und trete jedem Wachsen und Gedeihen feindlich entgegen. Die Maus, wenn sie in die Klauen der Katze gefallen, befinde sich in einem ähnlichen Provisorium. Die Katze spiele und scherze mit ihr, lasse ihr auf einige Augenblicke die Freiheit, fange sie dann wieder, flüstre ihr zärtliche Dinge ins Ohr und streichle sie wohl mit sanfter Pfote; das Ende bestehe aber darin, dass die Katze sich die arme Maus einverleibe. Sie haben vielleicht von anderer Seite schon erfahren, dass der hiesige preussische und französische Consul dem Einmarsch der Russen mit einem Protest begegneten und ihre Geschäftsbeziehungen zu der moldauischen Regierung vorläufig unterbrochen haben. Oesterreich, das in weitausgedehnter Gränzlinie die Fürstenthümer un-

No. 859.
1848
Iulie 12.

No. 859. 1848 Iulie 12. mittelbar berührt, das eine sehr grosse Zahl österreichischer Bürger sammt ihrem Eigenthum zu schützen hat, das einen ungeheuren Handel mit diesen Ländern theils selbst betreibt theils vermittelt, scheint dabei minder interessirt zu sein; wenigstens verlautete nichts von einer Protestation des hiesigen Agenten. Statt dessen wurden aber andere nicht minder bemerkenswerthe Anordnungen getroffen. Als die Cholera, die — dem Himmel sei's gedankt — nun im Verschwinden ist, Jassy und die Bezirksstädte verheerte, war die österreichische Gränze offen; nun sie hier erlischt und in der Bukowina bereits beträchtliche Fortschritte macht, wird eine vierzehntägige Quarantäne an der österreichischen Gränze angeordnet. Ist dieser Quarantänezwang eine Gesundheitsmassregel, so verfehlt sie ihren Zweck, weil die Krankheit bereits jenseits ausgebrochen ist, und es ist schwer zu glauben dass sie ihn erreicht hätte, wenn die Krankheit die Gränze noch nicht überschritten hätte. Ist diese Anordnung aber eine politische und zwar eine wirksame, etwa gegen die Russen gerichtete, so wäre die Nachahmung längs der ganzen deutschen Gränze in gegenwärtiger Zeit angelegentlichst zu empfehlen, und noch wirksamer wäre es vielleicht, wenn die Ministerien des Innern den Krieg überhaupt aus Sanitätsrücksichten bis auf weiters verböten. Hier in Jassy haben wir eine ähnliche Contumazanstalt im Kleinen. Auf der österreichischen Post, die allen Briefwechsel mit dem Westen vermittelt, werden die Briefe mittelst eines Instruments in Empfang genommen, das Geld muss in eine mit Essig gefüllte Schüssel geworfen werden und dann entfernt man sich mit sorgfältiger Vermeidung jeder Berührung. Diese Massregel mag sehr heilsam sein, nur wäre zu wünschen, dass der Mandarin der alle diese Ceremonien vornimmt nicht täglich mitten unter dem inficirten Volke spazieren führe, sondern als einzig reiner in sein Briefkämmerlein eingesperrt würde, bis die letzte Spur der Krankheit verschwunden sein wird.

No. 860. 1848 Iulie 12. „Revoluția Românilor. Rusia. Regulamentul Organic." Articol de G. Bariț, din „Foaie pentru minte, etc.," No. 28 — 30. 1848. 12 — 26. VII.

Revoluția Românilor. Rusia. Regulamentul Organic.

Tot-deauna am ḑis prietenilor meĭ din Moldavo-România că maĭ nainte de toate să-șĭ lămurească raporturile politice și diplo-

No. 860
1848
Iulie 12.

matice către Rusia, în public, în ochiĭ lumiĭ, prin tipar, pentru ca atât străiniĭ cât și maĭ vîrtos compatrioțiĭ să scie de ce aŭ a se ține și să nu maĭ ducă o friculiță oarbă, care degradă foarte în ochiĭ lumiĭ, umilesce în cuget și lasă în urmă-șĭ pată urîtă de servilism și neputință, care este mult maĭ rea decât moartea.

Dumnea-lor îmĭ rĕspunseră: Tiparul ne este legat. Eŭ nicĭ odată nu le primiĭ această desvinuire și le arătaĭ tipografiile Europeĭ, apelaĭ la exemplul Polonilor, al Grecilor, Sîrbilor, Ungurilor, carĭ toțĭ se folosiră minunat de tiparele străine.

Nicĭ acum nu e prea târḑiŭ, numaĭ, domnilor, să ne dăm jos cu toțiĭ din regiunea poesieĭ, să scriem prosă, însă prosă solidă, luminătoare, deșteptătoare, până ne sînt ḑilele în dispuseciunea noastră. Curînd, ḑiua, noaptea, fără preget!

Actul separat al tractatuluĭ de la Akerman, încheiat între Poartă și Rusia, în privința Principatelor Românescĭ, cuprinde între altele:

„Les troubles survenus dans les dernières années en Moldavie et en Valachie, ayant porté la plus grave atteinte à l'ordre dans les diverses branches de l'administration intérieure, les Hospodars seront tenus de s'occuper sans le moindre délai avec les divans respectifs: des mesures nécessaires pour améliorer la situation des Principautés confiés à leurs soins et ces mesures seront l'objet d'un règlement général pour chaque province, lequel sera mis immédiatement a exécution.“

Adică românesce: Turburările supravenite în aniĭ din urmă în Moldavia și Țeara-Română, aducênd cea maĭ grea vătĕmare a rînduluĭ în diversele ramurĭ ale administrațieĭ din lăuntru, Domniĭ cu respectivele lor divane vor fi datorĭ a se apucà fără cea maĭ puțină întârḑiere de măsurĭ trebuincioase spre a îmbunì starea Principatelor încredințate la a lor grijă, și aceste măsurĭ vor fi obiectul unuĭ regulament general pentru fie-care provinție, care îndată se va și pune în lucrare. Despre alegerea Domnilor ḑice același tractat, că aceea să se facă în fie-care Principat de către boerĭ „et avec l'accord général des habitants.“

Eată că, fără a maĭ apelà la alte tractate maĭ vechĭ, însușĭ tractatul de Akerman recunoasce avtonomia, adică marele și neprețuitul drept de a-șĭ face Principatele ele însele constituție și legĭ, căcĭ adică le îndreaptă lămurit spre a-șĭ așezà o constituție nouă. Spre acest scop Grigorie Ghica și I. Sturza, Domniĭ țĕrilor, se și apucară a lucrà, însă cum? Între marĭ grijĭ, din două

No. 860. 1848 Iulie 12. pricine. Una, căcĭ Domniĭ aleşĭ atuncĭ numaĭ pe câte 7 anĭ şi la întîmplare de purtare rea supuşĭ la pericolul de a fi scoşĭ prin învoeala Rusieĭ (la Sublime Porte en informerait le Ministre de Russie et lorsqu'après vérification faite de part et d'autre), bunĭ saŭ rĕĭ, tot-deauna aveaŭ a tremurà de intrigă şi de frica de a displăcé Rusieĭ orĭ şi Porţeĭ, prin urmare pururea supuşĭ la influenţa Rusieĭ. Alta, că comisia formată spre a lucrà un regulament erà compusă din câte patru membri, din carĭ pe doĭ îĭ alese respectivul Domn, iar pe alţĭ doĭ Rusia. [1]) Este de mirare câtă neruşine arătă aci diplomaţia rusească, care după ce recunoscuse curat avtonomia Principatelor, apoĭ totuşĭ avù întru nimic a-şĭ vîrî nasul la denumirea acelor redactorĭ aĭ regulamentuluĭ, denumire, la care nicĭ Poarta ca suzerană nu avusese nicĭ un drept, şi de care noĭ ne mirăm atât maĭ mult că suferì acel amestec al Rusieĭ. Aşà se făcù că Domniĭ, întru speranţă de a fi realeşĭ, iar boeriĭ redactorĭ întru speranţă de a puté odihnì şi eĭ pe câte 7 anĭ pe tron, prin urmare fricoşĭ de a se stricà cu Rusia, lăsară proiectul regulamentuluĭ în grija Consululuĭ rusesc Minţiaki ca să-l modifice el cum va aflà cu cale, amăsurat instrucţiilor ce primià de la Petersburg, carĭ iarăşĭ staŭ în cea maĭ deplină conformitate cu totalitatea politiceĭ rusescĭ. Cine nu crede că politica rusească se silià a-şĭ căutà interesele sale prin Regulamentul Organic, citească următoarea scrisoare a Soluluĭ rusesc din Constantinopol, M. de Ribeaupiere, dată din 9 Iulie 1827 către Grigorie Ghica, Domnul Ţěriĭ-Românescĭ: „Eŭ puiŭ a mea încredinţare în zelul Mărieĭ Tale de a împlinì cu fidelitate onorabila funcţiune încredinţată Măriei Tale de la Poartă, şi pe care Rusia voesce a o sancţionà prin al sĕŭ sufragiŭ. Cu cât se apropie maĭ mult epocha întru care s'ar puté face schimbarea capuluĭ administraţieĭ, cu atât eŭ aşĭ vré să-ţĭ fiŭ dator cu recunoscinţă pentru necontenitele D-Tale grijĭ." Cine nu vede că Ribeaupiere cu aceasta a dat Domnuluĭ să priceapă cum că rĕmânerea luĭ pe tron atârnă numaĭ de la voinţa Rusieĭ.

Într'aceea răsboiul ruso-turcesc prorupse la 1828. În 7 Maiŭ,

---

[1]) Redactoriĭ numiţĭ de Rusia eraŭ Michail Sturdza (Domnul de acuma) şi Catargiu din partea Moldoveĭ, Alexandru Vilara şi Gheorghe Filipescu din partea Ţěriĭ-Românescĭ, Domnul căreia numì din parte-şĭ pe Banul Grigorie Băleanul şi pe Logofĕtul Ştefan Bălăceanul, iar Secretar pe Barbu Ştirbeiŭ (fratele maĭ mare al Domnuluĭ Bibescu, însă cu un nume adoptat); pe ceĭ doĭ numiţĭ de către Domnul Moldavieĭ nu-ĭ scim.

No. 860. 1848 Iulie 12.

150.000 Muscalĭ trecură Prutul pe la treĭ punturĭ: Sculenĭ, Fălciŭ şi vadul Isaccea. I. Sturza, Domnul Moldoveĭ, neputênd scăpà cu fuga, cădù în prinsoarea Ruşilor, iar Grigorie Ghica scăpă la Braşov. Feldmareşalul Wittgenstein îndată în 8 Maiŭ slobodì o proclamaţie, în numele Împĕratuluĭ sĕŭ, către locuitoriĭ Ţĕriĭ-Românescĭ şi aĭ Moldoveĭ (iar nu numaĭ către boieriĭ acelor ţĕrĭ), pe care noĭ, de vom simţì trebuinţă, peste puţin o vom publicà-o întreagă, iar acum însemnăm numaĭ atâta, că aceeaşĭ asigură Principatelor „une existence légale et stable.“ Totuşĭ acea proclamaţie nu făcù altora nicĭ o bucurie decât numaĭ unor neguţătorĭ, ospĕtarilor şi femeilor publice, iar pe adevĕraţiĭ patrioţĭ intrarea Ruşilor îĭ săgetă la ficaţĭ. Moldavo-Româniĭ nu chemaseră astă dată pe Ruşĭ, şi încăerătura lor cu Turciĭ purcedeà maĭ vîrtos din bătaia marină de la Navarin, făcută de către Angliĭ, Franţozĭ şi Ruşĭ pentru scăparea Grecilor; puţinele familiĭ rusolatre nu puteaŭ şi nu aveaŭ nicĭ un drept a vorbì în numele întregeĭ naţiĭ, care nicĭ odată n'a cerut a se face din patria eĭ teatru de răsboiŭ pe socoteala altora.

Cu toate acestea, cincĭ ḑile după intrarea Generaluluĭ Roth în Bucurescĭ (12 Maiŭ) ca Comandant al corpuluĭ 6 de armată, Divanul Ţĕriĭ-Românescĭ avù fruntea de a trimite către Ţarul Nicolae următoarea adresă cu totul servilă:

„Sire!

„Avantgarda victorioaseĭ armate a Maiestăţiĭ Voastre Imperiale, ca parte a corpuluĭ comandat de Ex. General Locotenent Roth, se află între noĭ. Prin un marş cu totul nemerit şi prea bine combinat, ea ferì pre întreaga populaţie de cumplita nenorocire, de care erà amerinţată şi scăpă Capitala Ţĕriĭ-Românescĭ de apropietorul pericol.

„Sire! Divanul Ţĕriĭ Românescĭ, tâlmaciul simţemintelor întreguluĭ popor, grăbesce a depune la picioarele M. V. I. omagiul profundeĭ sale recunoscinţe şi al neclătiteĭ sale credinţe. Pătrunşĭ de mărimea datorinţelor noastre, noĭ toţĭ vom rivalisà întru zelul de a servì trupelor imperiale, carĭ sînt apĕrătoarele naturale ale patrieĭ noastre, şi ne vom silì, pe cât ne vor ertà mijloacele, a conlucrà la toate câte ni se vor demândà. Sire, toate pedicile câte ni se vor maĭ opune la fericirea noastră vor apune înaintea augusteĭ voastre protecţiĭ, puternica voastră mână va oprì a nu ni se maĭ turburà soartea noastră. A noastră soartă, Sire, stă sub prea puternicul scut al M. V. I. Acelaşĭ o va protege; el ne

No. 860. 1848 Iulie 12. va asigurà bunătatea uneĭ existențe legale și stabile, el ne va garantisà legile, datinele străbunilor noștri, proprietățile și cea maĭ sfîntă din toate drepturile, adică relegea pe care o mărturisim noĭ. Așà M. V., devenind binefăcĕtorul omenimeĭ suferinde, îțĭ veĭ săpà augustul nume în istorie în caractere pre cât briliante pe atât imortale. Supușĭ la toate intențiunile (scopurile) M. V. I., noĭ sîntem cu cel maĭ profund respect".

În această adresă întîmpinĭ pe toată clipa nebunie, obrăznicie, nesciință, vîndătorie de patrie, în cât nouĕ ne vine să credem, că ea fu stilisată saŭ de un Muscal și propusă Divanuluĭ între baionete, să o subscrie, saŭ de vre-un dăscălenciŭ franțoz ignorant, care o compuse la porunca vre-unuĭ vîndător de patrie. Audĭ colo, lingușire proastă către armata victorioasă, ce ar fi sosit cu marșurĭ bine combinate, când ea de la Iașĭ până la Bucurescĭ, în linie dreaptă, nicĭ dăduse față cu Turciĭ. Apoĭ de ce nenorocirĭ cumplite a scăpat armata rusească pe capitala Bucurescĭ, când ea până în Maiŭ se aflà în deplină liniște și pace sub D. Grigorie Ghica? Și cum? Câțĭ-và boerĭ cutezaŭ a se face tâlmaciul simțemintelor poporuluĭ întreg, a se târî la picioarele tronuluĭ muscălesc întru cea maĭ profundă recunoscință, pentru că diplomația rusească de la 1784 încoace îĭ tot purtase cu minciuna că-ĭ va scăpà de Turcĭ și de Fanarioțĭ, de carĭ însă îĭ scăpă numaĭ Tudor Vladimirescu, cum și pentru că acuma Muscaliĭ veniră din noŭ pentru ca să maĭ zacă pe spinarea acestor țĕrĭ, precum zăcuseră și de la 1806 până la 1812, când apoĭ spre mulțămitele le maĭ răpiră și Basarabia. Asemenea de la 1769 până la 1774, când apoĭ iară tot spre mulțămitele le răpiră Bucovina, ca Catarina să aibă un present pentru Maria Teresia, precum se și făcù.

Ațĭ vĕdut iar ce zel înflăcărat arătaŭ boeriĭ pentru a servì trupelor imperiale din spinarea poporuluĭ, pe aĭ căruĭ bărbațĭ Muscaliĭ, precum scie lumea toată, ajunseseră ca, în lipsa vitelor de jug, să-ĭ silească a trage la transporturĭ de la un sat până la altul. Miră-te și de servilitatea adreseĭ, care nu cutează a spune cum că patria voesce independență politică, o clausulă pe care boeriĭ o puteaŭ vîrî fără de nicĭ un pericol, pentru că eĭ puteaŭ cunoasce prea bine, cum că Rușiĭ, spre a puté purtà răsboiŭ cu resultat bun, aveaŭ cea maĭ neapĕrată trebuință de prietenia moldavo-română. Însă servilismul lor nu maĭ avea margine, în cât cade cine-và în cea maĭ grea ispită de a crede, că subscriitoriĭ adreseĭ, pe lângă lipsa patriotismuluĭ, trebuiaŭ să fi fost mituițĭ gros cu sume marĭ

No. 860. 1848 Iulie 12.

de aur. Atâta numaĭ, că câte-và nume strălucite dintre ale subscriitorilor nu ne suferă a ne îndoì de caracterul tutulor; o păţiseră însă şi eĭ ca Poloniĭ: Puţiniĭ bunĭ fuseră respinşĭ de către mulţĭ rĕĭ.

Într'aceea oştirile rusescĭ în 15 Maiŭ începuseră a bate Brăila, în numĕr de 50 miĭ. Împĕratul Nicolae încă sosì acolo la 20. Apĕrătoriĭ în lăuntru eraŭ 5.000 Turcĭ, iar apĕrarea o comandaŭ câţĭ-và Franţozĭ. Bătaia ţinù până la 18 Iunie, în care ḑi Brăila căḑù în mânele Ruşilor, carĭ până atuncĭ perduseră sub ea peste 10.000 oameni, prin urmare nu eraŭ aşà de victorioşĭ, cum îĭ antiţipase adresa cea servilă, maĭ vîrtos: că sciut este tuturor, cum că armata rusească în acel an 1828 perdù maĭ peste tot, şi numaĭ în a. 1829 ajunse „victorioasă."

În a. 1828, Muscaliĭ perdură pe 60 miĭ oamenĭ, fără a câştigà maĭ mult decât Isaccea, Brăila, Varna şi Calafatul.

De la 12 Iunie primì şi Ministrul Nesselrode o deputaţie a Moldovenilor aproape de Isaccea la Satul Noŭ. Aceasta încă venise spre a-şĭ arătà supunerea în termeniĭ ceĭ maĭ linguşitorĭ, la care popoarele tirănite se pricep foarte bine; însă Nesselrode le rĕspunse şi acestora cam ca şi Divanuluĭ din Bucurescĭ, la 28 Maiŭ, în termeniĭ următorĭ:

„Domnilor! Împĕratul, stăpânul meŭ, a primit adresa ce ĭ-aţĭ înfăţişat cu ocasia intrăriĭ trupelor sale în Principatele Moldavieĭ şi al Valachieĭ. Simtimentele ce d-v. aţĭ exprimat Imp. S. M. ĭ-aŭ făcut o vie mulţumire. Îngrijirea sa va veghià statornic la binele patrieĭ voastre. Sciţĭ că ţelul M. S. nu este şi nicĭ odată n'a fost de a mărì staturile sale cu provinţiile megieşite. Ursitele voastre dar sînt scutite de tot felul de cucerirĭ, dar ordinul legal de care sînteţĭ chemaţĭ a vĕ bucurà, dar binefacerile uneĭ administraţiĭ regulare şi statornice, neatingerea privilegiilor ce aveţĭ, păciuita întrebuinţare a drepturilor ce vin din ele, fericirea, în sfîrşit, a pămîntuluĭ vostru natal, subt scutul legilor ce trebue să-l cârmuească, asta este şi va fi tot-deauna obiectul dorinţelor ce Împĕratul are pentru d-v., asta va fi resultatul protecţieĭ ce tot-deauna va avé asupra Principatelor, ş. c. l."

Fiind-că adresa Divanuluĭ ḑice că venirea Muscalilor ar fi scăpat pe populaţie de o nenorocire cumplită, şi ar fi apĕrat Capitala de un pericol apropietor, să vedem cam ce foloase se cunoscură pe urma armateĭ muscălescĭ. Eată-le:

Spre a ne face o ideie despre ticăloşia revĕrsată peste aceste

No. 860. 1848 Iulie 12.

ţĕrĭ nenorocite, să ne subvină în minte, că de la revoluţia luĭ Ipsilante şi Tudor Vladimirescu, în carĭ ţĕrile căḑuseră în cea maĭ înfioroasă anarchie, abià trecuseră 6 anĭ. În acest puţin timp, subt păciuita domnie a luĭ Grigorie Ghica şi I. Sturza, nicĭ măcar frica nu putù eşì din oasele locuitorilor. Acuma de o parte Turciĭ, orĭ-unde ajungeaŭ prin ţeară, storceaŭ şi tirăniaŭ pe popor cu atât maĭ vîrtos, cu cât boeriĭ moldavo-românĭ se arătară cu totul aruncaţĭ în braţele Ruşilor, şi cu cât Sultanul erà năcăjit căcĭ Domniĭ ţĕrilor, la prietenoasa luĭ chemare timpurie, nu învoiseră a trece pe malul drept al Dunăreĭ. Muscaliĭ iarăşĭ, carĭ pe Moldavĭ şi Românĭ îĭ numiaŭ prietenĭ şi fraţĭ, îĭ despoiaŭ cu forme şi fără forme. Contribuţiĭ de tot felul, hrană, furagiŭ, vite, ḑile de lucru se storceaŭ de la oamenĭ tocmaĭ ca şi în ḑilele Turcilor celor rĕĭ. Iar dacă nenorociţiĭ staŭ în contră, eraŭ executaţĭ milităresce. Ofiţeriĭ muscălescĭ vindeaŭ în folosul lor porţioanele soldaţilor, iar pe aceştia îĭ lăsaŭ să trăească din spinarea satelor, pe unde eraŭ cantonaţĭ. Comandanţiĭ cavaleriei desemnaŭ pentru corpurile lor locurĭ de cantonare; acolo se transprota furagiul (orz, fîn, ş. a.), pe care când se mutaŭ îl vindeaŭ fără ca administraţia să vrea saŭ să poată despăgubì pe locuitorĭ măcar de cărătură. Adaogă la aceste asupreli tiranice încă şi ciuma adusă în ţeară pe la mijlocul anuluĭ, maĭ vîrtos prin vr'o 20 miĭ soldaţĭ bolnavĭ şi răniţĭ, cum şi prin alţĭ vr'o 30.000 Moldavo-Românĭ, siliţĭ a trece ca cărăuşĭ în lăuntrul Bulgarieĭ. Socotiţĭ la foametea care urmă peste ţĕrĭ, cum oameniĭ cădeaŭ pe uliţe morţĭ saŭ murinḑĭ de ciumă saŭ de foame, cum alţiĭ goĭ şi păliţĭ fugaiŭ la munţĭ maĭ preferind a se nutrì cu scoarţe de arborĭ decât a suferì atâtea nedreptăţĭ. Înşiĭ boeriĭ fugiră şi atuncĭ la Ardeal; locuinţele de la câmpie rĕmaseră părăsite saŭ arse, vitele uscate de foame şi împuţinate prin boală, în cât ajunseseră ţĕraniĭ şi soldaţiĭ a trage carele în locul vitelor; peste tot întâlneaĭ numaĭ ruină, moarte şi desnădejde. Tot pe atuncĭ volintiriĭ românĭ se băteaŭ alăturea cu Muscaliĭ în contra Turcilor.

Eată ce numesce Mitropolitul Neofit de „isbăvitorĭ aĭ ţĕriĭ“ în publicaţia sa din 29 Iunie a. c. Eată ce bună vestire grăbesce Prea Sfinţia Sa a da locuitorilor ţĕriĭ! Nu aşà făcuse Mitropolitul Grigorie la a. 1828, ci el remustră Ruşilor în faţă tiraniile câte se făceaŭ. Ce e drept, el fu exilat în Basarabia şi prietenosul Guvern al Rusieĭ, la făcutele remustrărĭ, dete următorul rĕspuns infam: „Ce ne pasă a sci dacă oameniĭ saŭ vitele aŭ făcut cutare serviciĭ, destul este ca poruncile să se împlinească.“

No. 860. 1848 Iulie 12.

Pentru atâtea suferințe, pentru ajutoare atât de marĭ făcute Rusieĭ, Moldavo-Româniĭ îșĭ luară rĕsplată Regulamentul Organic și favoarea tractatuluĭ de la Adrianopole în a. 1829. Până în cât se garantisă prin acestea independența politică a Țĕriĭ-Române și a Moldavieĭ, până în cât puteaŭ fi ele sigure de venitoriul lor, cititorul neinteresat și necondus de patimă va cunoasce din istoria anuluĭ 1837. Noĭ acì nu voim a deslegà întrebările, dacă Regulamentul fu liberal saŭ egoistic, dat în silă, saŭ primit de bună voie, folositor saŭ stricăcios; toate acestea se deslegară de ajuns prin practicarea luĭ în curs de 18 anĭ. Tot ce aflăm de neapĕrată trebuință a observà și a răzimà cu dat istoric, este că politica Rusieĭ, nicĭ atâta libertate câtă se da prin Regulament nu puteà suferì în vecinătatea sa, ceea ce se adeverì și cu mustrăturile făcute Generaluluĭ Kiseleff, fostuluĭ President de către Cabinetul rusesc. În adevĕr, este de mirare, cum Rușiĭ tractară până acuma cu Moldavo-Româniĭ, ca și cu nisce băețĭ nu numaĭ neputincioșĭ, dar și simpli, nepricepĕtorĭ. Ci a. 1837 dete un exemplu, că Româniĭ nu maĭ sînt băețĭ, iar a. 1848 va da testimoniŭ în ochiĭ Europeĭ — așà credem noĭ — că Moldavo-Româniĭ sciŭ ce voesc, pot osebì între mâna dreaptă și între cea stângă, aŭ maturitate și energie de bărbațĭ. Eĭ aŭ să-șĭ deschidă numaĭ graiul, să vorbească ca bărbațĭ; nimic maĭ mult. Europa îĭ va ascultà.

La 1837 se socotì că ar fi sosit timpul de a face o revisiune a Regulamentuluĭ Organic.

Art. 52 al aceluiașĭ cuprinde: „Orĭ-ce act saŭ hotărîre a obicĭnuiteĭ obșteasceĭ Adunărĭ și a Domnuluĭ, care va fi în protiva privilegiurilor Principatuluĭ (Țĕriĭ-Rom. acì) și a tractaturilor saŭ a hatișerifurilor întărite pentru folosul acestuĭ Principat, precum și în protiva drepturilor Curțiĭ suzerane și a Curțiĭ apĕrătoare, trebue să se socotească desputernicite și nețiinute în seamă.“

Art. 54 ține că, de va fi trebuință, plângerile și năpăstuirile țĕriĭ să se facă cunoscute la a m â n d o u ĕ C u r ț i l e.

În urma Regulamentuluĭ manuscris, se ḑice că obșteasca Adunare, cu învoirea Domnuluĭ, poate face schimbărĭ și reforme în Regulament, cerute după trebuință. Acì Rusia cerù a se vîrî aceste cuvinte:

„Totușĭ, aceasta nu se va puté face fără învoirea Curțiĭ suzerane și protectriță.“

Se spune că aceste cuvinte, într'un exemplar de Regulament manuscris, ar fi fost trecute numaĭ cu condeiŭ de plumb (de ce mână??).

No. 860.
1848
Iulie 12.

Acelașĭ Cabinet rusesc pretinse ca la art. 52, în loc de „Curtea suzerană și protectriță“ să se schimbe „cele două Curțĭ.“ La art. 54, în loc de „la cunoscința celor două Curțĭ“, să se substitue „la prea înalta cunoscință.“

Eată cu ce măestrie defăimată voesce Rusia a-șĭ câștigà suzeranitatea peste Principate!

La a. 1837, Domnul și obșteasca Adunare primiră următoarea protestație a Consulatuluĭ:

„Subt-iscălitul Consul general al Măririĭ Sale Împĕratuluĭ a toată Rusia în amândouĕ Principatele are cinstea de a supune la cunoscința Înălțimiĭ Sale Gospodaruluĭ Valachieĭ cele următoare:

„Îndată după restatornicirea acesteĭ de acum oblăduirĭ, d. Sfetnicul de taină Mințiaki a fost îndatorat să poftească pe amândouĕ administrațiile românească și moldovenească să ieà trebuincioasele măsurĭ spre a unì pentru fie-care de la amândouĕ Principatele, într'o singură faptă, totul al deosebitelor regulamente și acturĭ organice, făcute de vremelniceasca Ocârmuire în vremea ocupațieĭ astor provinciĭ de armele Curțiĭ împĕrătescĭ.

„Ocârmuirea moldovenească într'o unire cu obșteasca Adunare, prețuind mântuitoarea țintă a asteĭ măsurĭ, s'a grăbit a desăvîrșì astă strădanie cu acea scrupuloasă exactitate și acea liniștită chibzuire, carĭ dovedesc duhul cel bun, de carĭ aŭ fost insuflate în altă împrejurare.

„Sînt acuma maĭ mult de doĭ anĭ, de când un exemplar de acest Regulament desăvîrșit ast-fel și prefăcut a fost depus la Mitropolia din Iașĭ, spre a slujì de temeiŭ acturilor administrațieĭ, și un al doilea exemplar, tot în acea vreme, a fost încredințat Consulatuluĭ general al Măririĭ Sale Împĕratuluĭ, ca să-ĭ slujească de control la urmările stăpânirilor locale.

„Sub-iscălitul nădăjduià că obșteasca Adunare a Valachieĭ, pătrunsă ca aceea a Moldavieĭ de mântuitoarele îngrijirĭ ce aŭ presidat la reformele întroduse în Principatele tributare Porțiĭ, dar așezate formalicesce prin tractaturĭ sub protecția Rusieĭ, va urmà într'o unire de purtare analogică, purtare ce erà însemnată de datorie, pe care nu puteà nicĭ odată să le necunoască neosândite.

„Nu fără o deosebită mirare și o vie mâhnire a vĕḑut subiscălilul, că obșteasca Adunare, luând cunoscință de raportul înfățișat de Comisia ce a fost însărcinată cu revisia acesteĭ trebĭ, a ridicat (arătat) împotrivirĭ și greutățĭ la ceea ce se atinge de

schimbările întroduse în tipărirea cea nouă, în urma prințipurilor ce s'aŭ slujit de temeiŭ și de regulă, și în puterea uneĭ înalte sancțioane!

„Această tipărire e însemnată de o parte pe textul primitiv al Regulamentuluĭ și vremelnicesceĭ stipulațiĭ, și pe de alta cu învederată formă schimbărĭ hotărîte între Curtea împĕrătească și Poarta otomană și carĭ nicĭ într'un chip nu vatĕmă înțelesul textuluĭ. Obșteasca Adunare nu erà chemată decât să dovedească dacă tipărirea cea nouă e exactă, conformă cu temeiurile sale, și nu puteà eși din cercul atribuțiilor și puterilor sale, saŭ împotrivindu-se la schimbările eĭ, saŭ voind să modifice (să schimbe) după a înșile părerĭ.

„În urmare, sub-iscălitul cunoasce de a sa datorie de a declarà Înălțimiĭ Sale Gospodaruluĭ, că desbaterile mădulărilor Adunăriĭ, luând o asemenea întindere, el nu le poate privì decât cu totul călcătoare de drepturile Curților suverane și protectoare, și că așà nu-ĭ rĕmâne alta decât a protestà, precum protestă printr'aceasta cu chipul cel maĭ formal în potriva uneĭ urmărĭ așà de neregulate și așà de împotrivitoare respectuluĭ cuviincios Înaltelor două Curțĭ, carĭ nu primiaŭ nicĭ o schimbare duhuluĭ învoirilor, pe carĭ le-aŭ încheiat și pe carĭ vor sci să le păstreze în toată întregimea lor.

Prin urmare sub-iscălitul, rugând pe Înălțimea Sa să binevoiască a luà îndată cele maĭ cuviincioase măsurĭ, ca să facă a încetà toată desbaterea ce s'ar maĭ puté întîmplà în această pricină, socotesce de a sa datorie să o însciințeze în aceeașĭ vreme, că popresce pe seamă-ĭ însciințarea acesteĭ mâhnitoare împrejurărĭ, atât către Curtea împĕrătească cât și către Solul Măriei Sale la Constantinopole, ca să provoceze la hotărîrile ce cere trebuința.

„Nu lipsesce tot de-odată a arătà În. Sale Gospodaruluĭ Valachieĭ încredințările celeĭ maĭ înalte considerațiĭ.

„1837 Iulie 17“.

Baron Rückman.

Rĕspunsul Adunăriĭ obștescĭ din 21 Iulie 1837 la ofisul Prințuluĭ Domnitor din 18 ale acesteĭ.

„Prea Înălțate Doamne!

„Erĭ la 20 ale curgĕtoruluĭ, Iulie, a ascultat această Adunare cu cea maĭ mare mâhnire ofițul Înălțimiĭ Voastre, scris din 18 ale curgĕtoruluĭ, sub No. 357, și cuprindĕtor, că „de vreme ce

No. 860. 1848 Iulie 12. lucrarea Adunăriĭ, atingĕtoare de întruparea Regulamentuluĭ Organic a desvoltărilor întocmite în curgerea domniriĭ (obläduiriĭ) vremelnice, și a îndreptărilor urmate, aŭ dat pricină de desbatere cu totul depărtată de acest scop, în cât c. General Consulat al împĕrătesciĭ Curțĭ a Rusieĭ, prin nota din 17 Iulie 1837, protestează în protiva acestora ca unele ce se ating de drepturile Înaltelor Curțĭ suverane și protectoare. De aceea poruncițĭ Înălțimea Voastră ca să se tragă înapoĭ ofițul Măriei Voastre din 27 Iunie 1836 sub No. 443 și orĭ-ce lucrare într'aceasta desființându-se să înceteze îndată.

„Prea Inălțate Doamne! Pata ce se pune astădĭ prin cea maĭ mare nedreptate asupra sentimenturilor și a recunoscințeĭ acesteĭ Adunărĭ către prea înaltele Puterĭ este o rĕsunătoare asuprire ce i se face în protiva curățenieĭ de cugete, cu care ea șĭ-a împlinit și împlinesce ale sale sfinte datoriĭ. Iar adevĕrul neprihănit este, precum se arată și în jos într'adevĕr. Regulamentul manuscript cuprinde, în sfîrșitul sĕŭ, vre-o câte-và rîndurĭ, prin carĭ se desputernicesc toate schimbările ce s'ar face după vreme, fără primirea Curțiĭ protectoare; dar acestea (rîndurĭ) nedându-se în tipar la anul 1832, când s'a tipărit Regulamentul din porunca dată de cel de atuncĭ oblăduitor d. General Kiseleff și prin canalul Secretariatuluĭ Statuluĭ, aŭ mișcat luarea aminte a acesteĭ Adunărĭ, spre a se pătrunde de adevĕrul uneĭ asemenea precugetărĭ și, după toate băgările de seamă ce a făcut, a rĕmas încredințată, că d. General Kiseleff, după toată dreptatea, nu lăsă a se tipărì și un acest fel de adaos, de vreme ce este împotrivitor la toate privilegiurile acestuĭ Prințipat, precum anume articolul al 5-lea din tractatul de la Adrianopole coprinde: „Prințipaturile se vor bucurà de o slobodă „lucrare a credințeĭ lor, de o desăvîrșită siguranță, de o admini- „strație națională, neatârnată, și de o întreagă slobodenie de comerț.“

„§ al 4-lea din hatișeriful publicuit la înscăunarea M. V., slobodit pe la sfîrșitul luneĭ Meherim, anul Egireĭ 1250, coprinde iarășĭ: „Domniĭ vor întocmì slobod toate pricinile din lăuntru ale Prințipaturilor lor, sfătuindu-se cu ale lor Divanurĭ, fără de a se puté „aduce vătĕmare drepturilor ce s'aŭ chezășuit acestor țĕrĭ prin deo- „sebitele tractaturĭ și hatișerifurĭ, și nu vor fi supĕrațĭ întru cea din lăuntru a lor ocârmuire, prin nicĭ o poruncă împotrivitoare acestor drepturĭ.“

„§ al 8-lea dintr'același hatișerif dice: „Aceste două Prințipa- „turĭ vor avé drepturile ceĭ de sineșĭ legiuirĭ ș. c. l.“

„Articolul 379 din Regulamentul ostășesc al acestuĭ Prințipat și întărit încă din vremea vremelniceĭ Oblăduirĭ de prea înalta Curte protectoare pomenesce aceste cuvinte:

No. 860. 1848 Iulie 12.

„După puntul trataturilor de pace din Adrianopol se întăresce „singureĭ stăpâniriĭ românescĭ ocârmuirea cea din lăuntru a Prințipatuluĭ ș. c. l.“ Precum și art. 52 din Organicescul Regulament. Iar pe lângă aceste toate manifestul Feldmareșaluluĭ Graf Wittgenstein, carele încredințase că se va păstrà Românilor o existență politicească pe asemenea temeiurĭ.

„Prea înălțate Doamne! Urmând toate desbaterile acesteĭ Adunărĭ întru lucrarea ce aŭ săvîrșit revisuiriĭ Regulamentuluĭ asemĕnată și conglăsuită cu măsurile luate încă din anul 1832 de către vremelniceasca Oblăduire, care dar poate să maĭ fie scoposul ascuns și atingĕtor de drepturile înaltelor Curțĭ suverane și protectoare? Nu ar fi o năpăstuire rĕsunătoare pentru această nevinovată Adunare de a socotì simplele sale lucrărĭ, curatele cugetărĭ, iubirea și cunoscința drepturilor hărăzite patrieĭ sale, călcare de lege și protivnice urmărĭ; împlinindu-șĭ ea sfințenia datoriilor, pentru care este chemată, a meritá protestuire legiuitele eĭ lucrărĭ, și prin urmare un ponos ce nu a nădăjduit vre-odată, protivnic la a eĭ învăpăiată dorință pentru drepturile patrieĭ sale?

„Înălțimea Voastră, Prea Înălțate Doamne! Ca un fiŭ al acesteĭ patriĭ, oblăduitor astăḑĭ al acestuĭ norod ce vi s'a încredințat din dumneḑeească provedință, vĕ rugăm plecat pătrundeți-vĕ de adevĕrul ce strigă drepturile țĕriĭ, cunoascețĭ nevinovata purtare a acesteĭ Adunărĭ, fițĭ părtaș în asemenea cugetărĭ și binevoițĭ să supunețĭ la cunoscința ce vețĭ socotì că se cuvine adevĕrul ce vĕ arătăm și a noastră mărturisită sinceritate, și primițĭ hârtiile cerute, prin înaltul ofis al M. V., care cu toată supunerea încă de erĭ, după porunca d-luĭ Secretar al Statuluĭ, le-a luat a le aduce În. V.; pentru că acele cuvinte ce s'aŭ pus de prisos nicĭ odată nu vor fi primite Prințipatuluĭ acestuia. 1837, Iulie 21.“

Comentariŭ maĭ pe larg la ambele acestea acte publice poate face singur fleș-care cetitor neorbit de vre-un interes străin. Nouĕ fie-ne destul a reflectà la nota Consulatuluĭ numaĭ atâta, cum că în aceeașĭ asuprirea despotică este învederată și pipăită. Rückman creḑuse că a sosit vremea întru care Prințipatele noastre să se aducă în o supunere formală la suveranitatea Rusieĭ, lăsând suzeranitatea Sultanuluĭ a figurà numaĭ de astăḑĭ până mâne.

No. 860. 1848 Iulie 12.

Eată dar, că noĭ cu protecția muscălească stăm politicesce maĭ rĕŭ decât stam înainte cu anĭ 140. Eată că Rusia de la început s'a silit a făurì din tractate numaĭ o punte, pe care Prințipatele să treacă de subt suzeranitatea Porțiĭ, de sub despotismul cel prost al Turcilor sub suveranitatea Rusieĭ, subt varga cea vînjoasă necunoscĕtoare de condițiĭ a Cabinetuluĭ de la Neva.

Însă această încercare de a călcà Regulamentul nu fu cea dintâĭ a Rusieĭ, ci ea îl vătĕmà îndată la 1834 cu prilejul denumiriĭ noilor Domnĭ. După ce adică, la necurmata silire făcută din partea Anglieĭ, oștirile rusescĭ trebuiră să se retragă din Principate, în virtutea Regulamentuluĭ Organic, noiĭ Domnĭ trebuiaŭ să se aleagă prin nație; care însă nu se întîmplă nicĭ decum, pentru că Rusia, în 29 Ian. 1834, apucă a încheià la Petersburg un alt tractat cu Poarta, care în art. 2 coprindea, că astă dată Domniĭ să nu fie aleșĭ, ci numaĭ denumițĭ. Pretendențiĭ eraŭ foarte mulțĭ, cu carĭ diplomația se puteà jucà cum voià; în Moldova familiile Balș, Roznovanu, Pășcanu, Conache, Catargiu, Sturza; în Țeara-Românească Crețulesciĭ, Filipesciĭ, Văcăresciĭ, Golesciĭ, Băleniĭ de o parte, iar de alta Ghiculesciĭ, Rosetesciĭ, Cantacuzinesciĭ, ba și familiile grecescĭ Suțu și Mavrocordat așteptaŭ să cadă pomul de aur fie-care în sînul sĕŭ. Din toțĭ pretendențiĭ, Alexandru Ghica și Mcihail Sturdza eraŭ ceĭ maĭ tinerĭ de vîrstă. Pe A. Ghica îl recomandă Rusia și îl primì Poarta; pe Sturdza îl propuse Poarta. Rusia însă, temêndu-se că nu-ĭ va fi credincios, nu voì a-l primì, până când Sultanul nu amerință că va publicà un manifest către Europa, prin care va da de gol toată purtarea Rusieĭ în privința aceasta.

Să ne reîntoarcem la adresa obștesciĭ Adunărĭ de la 1837. Se spune că aceea ar fi fost compusă de rĕposatul profesor Moroiŭ, care pe acele timpurĭ singur ar fi avut curajul a scrie așà, precum se vede; acì însă observăm, că stilisarea originară fu în cât và modificată, pe când se purtà din casă în casă; iar în obșteasca Adunare fu apĕrată de Colonelul Ioan Câmpineanu și de Ioan Filipescu. Adunanța, la pretensia Baronuluĭ Rückman fuse închisă și spartă prin Domnul, cu cuvînt că aceeașĭ ar fi fost turburoasă și ar fi avut scopurĭ revoluționare, măcar că tot ce se întîmplă fu cearta luĭ Câmpineanu și a luĭ Filipescu cu Barbu Știrbeiŭ.

Consulul Rückman, cum erà și cam furios, nu puteà alege pas maĭ nimerit decât fu acesta, atât spre a deșteptà pe nația română preste tot și a da prilejurĭ de rĕsbunare tinerimiĭ asupra unor vîndătorĭ, cât și spre a se însuflà o ură ca nicĭ odată asupra

No. 860
1848
Iulie 12.

Rusieĭ, despre care acum nu maĭ rĕmase nicĭ o îndoeală, cum că ea nu vrea a rĕmâné pre viitor numaĭ garantă (chezașă) a tractatelor privitoare la Moldavo-Românĭ, precum sunaŭ lămurit tocmaĭ acele tractate, ci după ce atâțĭ anĭ vînă a fi protectoare cumplită, în sensul vechilor Romanĭ, apoĭ acum se încercă a scoate pe Poartă de tot din drepturile eĭ suzerane, și a se face dînsa nu suzerană, ci de-a dreptul suverană. Purtarea din urmă a luĭ Rückman adeverează întărirea noastră întru toate. El tot în acel an, 1837, luă ordin de la Cabinetul sĕŭ a merge la Constantinopole ; acolo el descrise ca revoluționarĭ pe toțĭ aceia carĭ în dietă apĕraseră suzeranitatea Porțiĭ, iar pe vîndătoriĭ de patrie îĭ numì patrioțĭ bunĭ și vasalĭ credincioșĭ, însă și cu aceasta adaose numaĭ la ura în contra Rusieĭ și a Fanarioților. În următoarea primă-vară sosì la Bucurescĭ Aristarchi, Agentul Țĕriĭ-Româneseĭ, aducênd și o epistolă a Baronuluĭ Rückman, adresată Domnuluĭ, cu totul trufașă și amerințătoare, prin care îl avisà, că Ministerul turcesc încă se învoesce la osândirea lucrărilor din anul trecut, și că Poarta va publicà un ferman osânditor și pedepsitor. După puține ḑile sosì și Rückman. El, nicĭ una nicĭ alta, chemă de-a dreptul la sine pe deputațiĭ Adunăriĭ, unora le amerință, pe alțiĭ îĭ lingușì, apoĭ pe toțĭ îĭ îndemnă ca să ieà aminte bine cuprinsul fermanuluĭ ce erà să se citească în auḑul tuturor. În 14 Maiŭ 1838, boeriĭ fuseră chemațĭ la palatul Domnuluĭ, unde li se citì acest ferman:

„Deputațiĭ nu aveaŭ dreptul a denegà învoirea lor la toate câte s'aŭ resolvit prin Adunanța extraordinară revisorie de la 1831 și pentru aceasta d. Rückman primì ordinul a se reîntoarce provisorie la Bucurescĭ, cu scop de a vorbì în persoană cu toțĭ membriĭ Adunăriĭ. Domnul trebue să îngrijească ca Adunarea să se deschidă tocmaĭ pe când Exelenția Sa va fi sosit la Bucurescĭ. Ocupația principală și primară a Adunăriĭ generale va fi intercalația tuturor anexelor [1]) făcute maĭ la urmă, cât ținù Gubernul provisoriŭ rusesc, anexe în urma cărora se va adaoge și conclusia“.

În următoarea ḑi 15, se deschise Adunarea. Consuliĭ Anglieĭ și aĭ Franțieĭ încă eraŭ față. Sila ce se făceà Adunăriĭ se citià pe fețele tutulor. Însușĭ Domnul, maĭ nainte de a subscrie, lepĕdă condeiul de douĕ orĭ, ḑicênd că nu e bun, al treilea condeiŭ fu bun și Măria Sa subscrise. Ioan Câmpineanul nu erà de față. Ceĭlalțĭ membri subscriseră, însă cu reservare că o fac din porunca

[1]) La Regulament.

No. 860. 1848 Iulie 12.

Sultanuluĭ, și întru speranță cum că va sosì odată ḑiua în care Sultanul își va cunoasce saŭ a sa neputință, saŭ înșelarea ce i se făcù prin diplomația rusească. Tocmaĭ pe asemenea cale Poarta suferise căderea Poloniei și subjugarea tuturor popoarelor tatarice. Dacă Poarta n'ar fi dat Principatele Românescĭ în mânile Fanarioților, și dacă prin aceștia Moldavo-Româniĭ nu s'ar fi dușmănit așà cumplit cu Turciĭ, Rusia nicĭ ar fi trecut vre-odată Dunărea și nicĭ ar fi putut vre-odată subjugà pe Polonĭ. Într'aceea, această silă făcută Adunăriĭ generale, privită maĭ de aproape, tocmaĭ pentru că fu silă, nu deveni așà periculoasă pentru venitoriŭ, precum se credeà la început, maĭ vîrtos că textul jurnaluluĭ încheiat de Adunare asupra acesteĭ nenorocirĭ fu stilisat cu condeiŭ destul de patriotic așà:

„Jurnalul încheiat de către Adunarea obștească în pricina articoluluĭ netipărit după venirea fermanuluĭ.

„Toate amăruntele, dispozițiĭ saŭ schimbărĭ, carĭ se vor fi făcut întru acest chip în vremea ocupațieĭ provinciilor de către oștirile Curțiĭ Rusieĭ, vor avé putere de pravilă și se vor socotì ca o parte din Regulamentul Organic de maĭ sus.

„Pe viitorime orĭ-ce modificație ar voì să se facă maĭ în urmă de Domnul în Regulamentul Organic, nu se va puté înființà și a se pune în lucrare decât după o într'adins deslegare (saŭ împuternicire) a Înalteĭ Porțĭ împreună cu Curtea Rusieĭ.

„Aceste de maĭ sus dispozițiĭ cuprinse în 445 articole și anexurĭ 20, întrupându-se într'una după ofițul Măriei Sale de la 9 ale următoruluĭ Maiŭ subt No. 316, adresat către obicĭnuita obștească Adunare, ce este întemeiat pe înaltul împĕrătesc ferman al Curțiĭ suzerane, de la sfîrșitul luniĭ luĭ Muharem, anul Egireĭ 1254, și dat prin înțelegere cu împĕrăteasca Curte a Rusieĭ, pe temeiul raportuluĭ Secretarieĭ obșteściĭ Adunărĭ, îndreptat către Măria Sa Prea Înălțatul nostru Domn de subt No. 39, s'aŭ adeverit de Prea Sfinția Sa părintele Neofit, Episcopul Rîmniculuĭ President și de Secretariĭ acesteĭ Adunărĭ".

În acest protocol, precum vedem, nu este nicĭ pe de parte atins, că obșteasca Adunare a Țĕriĭ-Românescĭ s'ar îndatorà a recunoasce sancționarea celor douĕ puterĭ la orĭ-ce lege ar aduce dînsa pentru patrie, ci în acelașĭ se spune numaĭ, că Principele nu e volnic a face „singur modificațiĭ în Regulament", lucru care se înțelege de sine în o țeară cu constituție.

No. 860.
1848
Iulie 12.

După toate acestea, și după nenumĕrate alte câte maĭ sînt cunoscute în public despre purtarea Consululuĭ general rusesc, ca censor al purtăriĭ Domnilor, și chiar după cele întîmplate de la Martie încoace în Bucurescĭ și în Iașĭ, provocăm pe tot omul bine simțitor și iubitor de libertate, ca să mărturisească dacă Româniĭ aŭ avut dreptate a scuturà odată acel jug degradator al protectoratuluĭ, care nu maĭ cunosceà nicĭ un cumpĕt în aroganța sa. Noĭ, cu toate acestea nu voim a negà, cum că nația moldavo-română pe viitor n'ar maĭ avé trebuință de garanția cuĭ-và, și chiar de a Rusieĭ, până când aceea nu va eșì din atribuțiile sale. Puterea garantă se însărcinează a garantisà independența națională și administrativă din lăuntru a cutăreĭ națiĭ în contra orĭ-căruĭ atac din afară, și nicĭ de cum nu este chemată a controlà saŭ și a împedicà reformele pe carĭ o nație află cu cale a le întroduce de bună voie în sînul sĕŭ; pentru aceea și Guvernul provisoriŭ îșĭ făcù cea maĭ strînsă a sa datorie patriotică și națională, dacă el, în adresa trimisă către Țarul Nicolae, reclamă de a dreptul tractatele prin carĭ se garantisà independența națională și administrativă a Principatelor.

Amestecul ideilor, încurcarea concepturilor, lipsa definițiilor drepte, nicĭ într'o ramură a viețiĭ nu pot fi atât de periculoase, precum în politică. O singură definiție rĕŭ dată, un termen rĕŭ întrebuințat, o explicație machiavelistică te poate costà libertatea, patria și tot venitoriul, saŭ îțĭ poate repeḑì Statul în cele maĭ cumplite răsboie sfărîmătoare de fericirea publică pe ḑecĭ de anĭ înainte.

Mult ne mirăm de Vestitorul Român și în același de ușoara credere a d. Nicolae Aspre, care neputința de a intrà oștirĭ rusescĭ în Principat o razimă pe următorul manifest împĕrătesc, care este al doilea de la revoluția franțuzească din Fevruarie încoace. Acel manifest aflăm cu cale a-l retipărì acì:

„Se citesce în jurnalul de „St. Petersburg“ din 18 Martie: Înțelesul manifestuluĭ sloboḑit de către M. Sa Împĕratul cu prilejul turburărilor ivite în Europa apusană nu sîntem la îndoială, că fie-care credincios supus se va fi pătruns de dînsul, este langagiul (vorbirea) religieĭ, langagiul patrieĭ cu care Suveraniĭ noștri, în ḑilele de ispită, se adresează către nația rusească. Obicĭnuițĭ totdeauna a auḑì că în străinătate se daŭ greșite tâlmăcirĭ cuvintelor Guvernuluĭ împĕrătesc, socotirăm de folos a preîntîmpinà prin oare-carĭ deslușirĭ rătăcitele tâlmăcirĭ, ce se vor încercà vre-uniĭ a face acestuĭ manifest.

No. 860.
1848
Iulie 12.

„Ar fi cu adevěrat o greșită înțelegere pentru aceia ce vor căutà să descopere într'acest manifest ce-vașĭ amerințător păciĭ, aceasta e foarte departe de cugetul Guvernuluĭ împěrătesc, dar la întărîtările ce se fac de din afară în protiva noastră, erà prea firesc ca M. Sa Împěratul să facă o chemare sentimentuluĭ național, căcĭ nu numaĭ în Franța, unde fugariĭ polonesĭ află sprijinire în autorităţĭ, dar și în Ungaria, Prusia și Germania aŭ rěsunat plângerĭ amerințătoare în protiva Rusieĭ; corporațiĭ, adunărĭ representative, și chiar foĭ semi-oficiale s'aŭ făcut eho al acestora, s'a imputat ca o crimă guvernelor cădute saŭ modificate prin rěscoală, pentru că aŭ ținut bune înțelegerĭ de prietenie cu Cabinetul nostru, s'aŭ silit în tot chipul să facă o spaimă din numele nostru, și ca cum ar fi preîngrijit despre vre-o intervenire din parte-ne, maĭ înainte de a fi sigurĭ despre amerințarea noastră, aŭ început eĭ să ne amerințe.

„Noĭ am privit toate acestea cu mirare, pentru că nu ținem minte în vremile noastre, ca Rusia să fi silit saŭ să fi strîmtorat vre-o dată drepturile neatârnăriĭ Germanieĭ; istoria anuluĭ 1812 stă de față, spre a dovedì lumiĭ din care parte a venit năvălirea, ea va spune dacă în paguba saŭ câștigul Germanieĭ ĭ-am dat alianța noastră, duhurile dar se puteaŭ liniștì; nicĭ în Germania, nicĭ în Franța, Rusia nu se va amestecà în schimbările ce s'aŭ urmat, saŭ cele ce se vor maĭ urmà în felul guvernăriĭ; ea doresce pacea de care are trebuință, spre a se îndeletnicì întru desvoltarea fericiriĭ eĭ din năuntru.

„Alerge noroadele occidentuluĭ prin revoluțiĭ ca să pue mâna pe fericirea soțială, aleagă-șĭ fie-care orĭ-ce formă de guvern îĭ va plăcé, Rusia va privì fără a luà parte, fără a se împotrivì saŭ a pune pedicĭ la aceste încercărĭ, nu va pismuì de loc soartea lor, de va eșì îmbunătățită din sînul anarșieĭ și al nerînduelіĭ. În cât pentru dînsa, ea așteaptă de la timp și de la îngrijirile luminate ale suveranilor sěĭ înaintările condițieĭ sale soțiale, dar fiind-că stabilitatea în ochiĭ noștri este cea de maĭ neapěrată trebuință pentru orĭ-care formă de guvern, fără de care nu se poate ținé nicĭ putere politică din afară, nicĭ credit, nicĭ comerț, nicĭ industrie, nicĭ bogăție națională înăuntru, Rusia nu va îngăduì nicĭ într'un chip a li se luà această stabilitate atât de prețioasă, nu va suferì ca propaganda străină să vie a suflà la dînsa focul rěscoaleĭ, nu va îngăduì ca să i se desmăduleze, sub pretext de reîntregime a naționalităților, nicĭ un mădular din câte se alcătuesce unitatea imperiuluĭ sěŭ.

No. 860. 1848 Iulie 12.

„Dacă, în sfîrşit, răsboiul va isbucnì, Rusia va cercetà în interesul sěŭ naţional, cât şi până unde îĭ vine la socoteală să intre în gâlcevile statelor către state, ale noroadelor către noroade. Nu va perde însă nicĭ odată din privinţele sale circonscripţia pămîntuluĭ şi hotarelor pentru care are dată chezăşie ca să îngăduească a li se face vre-o modificaţie în paguba sa.

„Până acì ea se va ţiné neutră, privitoare a întîmplărilor. Într'un cuvînt, nu va atacà pe nimenĭ, daca nu va fi atacată, va respectà cu îngrijire neatârnarea şi întregimea vecinilor sěĭ, dacă aceştĭ vecinĭ vor avé îngrijirea a respectà neatârnarea şi întregimea sa."

Aŭ nu puteà scì Vestitorul, că atât acest manifest cât şi chiar cuvintele îndulcitoare ale Ministruluĭ Nesselrode, rostite la 1828 (Veḑĭ No. 28 al foiĭ) aproape de Isaccea, şi toate altele asigurătoare, sînt cu totul paralisate prin depeşa aceluiaşĭ Ministru, dată din 14 Martie anuluĭ curgětor, pe care noĭ iarăşĭ o retipărim acì, din pricină că, deşì o publicaserăm în No. 33 al Gazeteĭ, dar acel numěr oprit fiind în Principate, rěmase cu totul subtras de la ochiĭ publiculuĭ nostru de acolo. Eată-o: (Acì urmează nota luĭ Nesselrode către Agenţiĭ Rusieĭ în străinătate, de la 16 Martie 1848. A se vedé No. 37, vol. I.)

Să punem că în adevěr cutare Împěrat rusesc şi chiar Împěratul Nicolae poartă în peptul sěŭ cea maĭ sinceră voinţă de a garantisà numaĭ independenţa Principatelor Româneseĭ; noĭ însă scim prea bine cum să înţelegem voinţa unuĭ monarch absolut. Aceeaşĭ la ceĭ maĭ mulţĭ se schimbă asupra uneĭ şi aceleiaşĭ cause în ḑecĭ de orĭ, precum adică îl influenţează cutare Ministru, un Ambasador străin, o camarilă din prejurul sěŭ, saŭ tocmaĭ şi interesele familieĭ sale.

Şi până când aceste douě Principate erà să maĭ fie jucăria diplomaţieĭ, a camarilelor, a Fanaruluĭ? până când epitropia despotică erà să maĭ ţină pe 5 milioane suflete întru întunerec şi în umbra morţiĭ? Cunoascem rěspunsul conservativilor la aceste întrebărĭ ale noastre. „Naţia română nu ajunsese la matoritatea cerută pentru ca să merite independenţa politică." Însă diplomaţia până acuma vorbià tot asemenea şi despre Grecĭ, Croaţĭ, Italienĭ şi chiar despre Germaniĭ austriacĭ. Veḑĭ bine, că dacă despotismul ar maĭ ţiné popoarele sub a sa epitropie, ele n'ar ajunge la matoritate nicĭ într'o mie de anĭ.

Din toate acestea noĭ deducem acel adevěr, că sosise timpul

No. 860. 1848 Iulie 12. şi prea sosise, în care naţia română îşĭ erà datoare onoareĭ, vieţiĭ şi venitoriuluĭ sĕŭ cu o tare şi categorică manifestare a voinţeĭ sale, prin care să arate că ea nu maĭ este şi nu maĭ are nicĭ o plăcere a fi tractată ca pruncă. Această manifestare se poate face numaĭ pe douĕ căĭ: saŭ prin decretarea uneĭ diete generale, saŭ prin revoluţie. Cel dintâiŭ mijloc n'are în sine nicĭ un pericol, orĭ unde naţia apucase a se bucurà de o asemenea dietă în puterea vre-unuĭ drept istoric, precum fu la Ungaria. Revoluţia, ea este însoţită şi urmată de o mie pericole, şi vaĭ de acea naţie, pe care în ferberile revoluţionare nu o conduc numaĭ capete senine, scutite de orĭ-ce patimă şi interese în parte, şi iarăşĭ ferice de ea, dacă Domnitorul are destulă tărie sufletească pentru ca să se pună şi să rĕmână în capul mişcăriĭ. Până în cât Ţeara-Românească fu norocită de bărbaţĭ înţelepţĭ şi cumpĕtaţĭ la pornirea revoluţieĭ, până în cât Domnul ţĕriĭ puteà saŭ nu puteà sta în capul reformeĭ soţiale, ne arătă în cât-và cursul evenimentelor de la 11 Iunie încoace, ne va adeverì maĭ bine istoria judecătoarea lumiĭ atuncĭ, când ea va sta cu noĭ cu toţĭ la judecată. Destul atâta că mişcarea în forma în care o vĕdurăm făcută în Ţeara-Românească devenise neapĕrat trebuincioasă pentru naţia română; de unde iarăşĭ urmează că a Moldovenilor încă se aşteptă de către toţĭ cu sete mare. Pune-se-va Domnul Moldoveĭ cu fiiĭ sĕĭ în fruntea reformeĭ saŭ nu? Cel maĭ de aproape venitoriŭ ne va descoperì. Desfăşurarea evenimentelor multiforme pe la noĭ şi pe la alţiĭ ne silesce a încheià astă dată disertaţia noastră, pe carea însă la trebuinţă o vom reapucà, în Foae saŭ în Gazetă, tot una.

G. B.

No. 861. 1848 Iulie 12. „Osebirea între revoluţia Ţĕriĭ-Românescĭ şi între alte revoluţiĭ europene. Articol din „Gazeta de Transilvania“. No. 57. 1848. 12. VII.

Osebirea între revoluţia Ţĕriĭ-Românescĭ şi între alte revoluţiĭ europene.

Maĭ întâiŭ să lămurim foarte bine ideia revoluţieĭ. Când ḍicem revoluţie (Revolution), sîntem cu totul străinĭ a înţelege prin acest cuvînt revolte sângeroase, turburărĭ înfricoşate, răsboaie civile, repeḍirea statuluĭ în anarchie; ferească Dumneḍeŭ! revoluţia nu înseamnă nimic din aceste, ci prin cuvîntul revoluţie se înţelege o schimbare totală numaĭ a acelor legĭ şi guberne, carĭ prin ne-

dreptatea lor apĕsătoare de popoare nu maĭ puteaŭ fi suferite și sub care popoarele gemeaŭ fără a puté scăpà de subt ele decât numaĭ ca prin o minune. Băgațĭ prea bine de seamă că în staturile în carĭ drepturile omenescĭ sînt partea saŭ a celor maĭ mulțĭ saŭ a tuturor supușilor, acolo revoluțiile generale sînt imposibile, pentru că deșì se află câte odată uniĭ oamenĭ desperațĭ, cu sânge negru, carĭ ar vré să producă o schimbare a lucrurilor, nu află însă simpatie decât iarășĭ numaĭ la puținĭ desperațĭ, iar totalitatea poporuluĭ îĭ frânge și îĭ înfrînă neapĕrat. De acì vedem, că în Anglia de o sută anĭ încoace și în Nord-America tocmaĭ de la întemeierea republiceĭ nu se făcù nicĭ o revoluție generală, ci toată revoluția acestor staturĭ stete și maĭ stă încă numaĭ într'o treptată reformă și schimbare a legiuirilor câte din timp în timp se află nerĕspundĕtoare la scopul statuluĭ.

Ce a făcut Țeara-Românească în 11 Iunie, revoluție orĭ numaĭ revoltă? Să punem mâna pe cuget, să-ĭ judecăm bine scopul mișcăriĭ cel principal și să recunoascem cu sânge rece, că în adevĕr acea mișcare merită numirea de revoluție. Maĭ dicem odată, să nu căutăm la persoane nicĭ la mijloacele respective, destul de puține, prin carĭ se pornì revoluția, ci să recunoascem cu ochiĭ limpedĭ de patimă, că ea află cele maĭ viĭ simpatiĭ în totalitatea locuitorilor, iar contrariĭ eĭ sînt numaĭ o frântură a populațieĭ, carĭ din nenorocirea lor, tocmaĭ de ar avé cel maĭ mare drept a se plânge asupra revoluțieĭ, staŭ însă în cel maĭ greŭ prepus, că eĭ o fac aceasta numaĭ din interes egoistic și trag tot-odată asupră-șĭ mustrarea, căcĭ nu daŭ și eĭ mâna cu poporul din care aŭ eșit și cu patria întru care și de la care eĭ aŭ tot și fără care sînt nimic.

Să venim la întrebarea din fruntea articoluluĭ nostru. Osebirea între revoluția Românilor și între altele europene stă într'un singur punct, care este: cum că în alte staturĭ revoluționate, până acum nu s'a îmbiat nimenĭ și cu atât maĭ puțin a amerințat cine-và cu intrevenire armată, lucru ce în Țeara-Românească se făcù și până acum, se face și până în aceste minute, și se face fără a aștepta întru nimic desfășurarea și resultatele revoluțieĭ aplicate la patrie. Astfel Țeara-Românească (tot odată și Moldova) n'are a se luptà numaĭ cu partida reacționară din sînul sĕŭ, ci tot odată cu necontenita amenințare a sabieĭ tiranuluĭ Damocles asupra capuluĭ sĕŭ.

Această împrejurare este până acum singură, care descurajà

No. 86. 1848 Iulie 12.

pe ceĭ puțin credincioșĭ, le retrăgeà mâna de ajutor de la lucrările Guvernuluĭ provisoriŭ, fiindu-le frică, ca nu cum-và venind Muscaliĭ, să cadă în disgrația lor, ca și când țeara ar fi a Muscalilor, iar nu Țeară-Românească în veacul veaculuĭ. De acì câțĭ-và ofițerĭ, după ce nu vrură să apere nicĭ pe Guvernul cădut, acum nu cutează a purtà epoletele nicĭ subt Guvernul provisoriŭ, ci îșĭ daŭ demisia, de frică saŭ de pismă, nu ne pasă, nouĕ ne e milă de nesocotința acelor oamenĭ, carĭ ar trebuì să scie prea bine, că Rusia ca orĭ-care altă putere europeană s'ar ferì a maĭ aplicà ofițerĭ carĭ îșĭ vor fi dat demisia saŭ de frică, saŭ de necredință, saŭ din servilism; Cabinetul și generaliĭ muscălescĭ cunosc foarte bine pe oamenĭ. Noĭ acì, precum vede orĭ-cine, înțelegem pe ofițerĭ, carĭ cvitară (quitté) formal și carĭ prin urmare nu maĭ sînt ofițerĭ.

Toate acestea n'ar trebui să ne descurajeze nicĭ pe un minut. Să punem că întru adevĕr Muscaliĭ, cu călcarea tutulor tractatelor, nechemațĭ și neîmbiațĭ de Poartă ca putere suzerană, nesuferițĭ de nația întreagă română, vor venì și vor călcà pe acel pămînt curat românesc, pe care ar trebuì să-l apĕrăm cu cea maĭ de pe urmă picătură de sânge: ce va urmà de acì? puté-vor eĭ restaurà lucrurile în văgașurile vechĭ? nicĭ odată, nicĭ pe o lună. Luațĭ seama, că Muscaliĭ de adĭ încolo nu maĭ aŭ a face cu vre-o câte-và familiĭ aristocratice, ci cu nația întreagă, care cu tot despotismul ce o apĕsă, eat-o îndulcită, pătrunsă și înflăcărată de farmecul libertățiĭ întocmaĭ ca o jună din ferbintea climă meridională încântată de puterea amoruluĭ. Domnilor, vĕ rugăm pe tot ce avețĭ bun și sfînt, fie-vĕ în punctul acesta de învĕțătură măcar numaĭ purtarea capitaleĭ Bucurescĭ.

Aceasta abià apucase a gustà libertatea, când în 14 Iunie, adecă a treia di la o singură faimă, că boeriĭ s'ar gătì a chemà pe Muscalĭ, se adunară cu miile, alergară la Mitropolitul, unde eraŭ adunațĭ boeriĭ și amerințară cu toate relele dacă cine-và ar cutezà a chemà pe dușmanĭ în țeară; Mitropolitul și boeriĭ scăpară numaĭ cu făgăduința că în următoarea di vor depune cu toțiĭ jurămîntul pe noua Constituție.

Purtarea aceluiașĭ popor Bucurescian la contra-revoluția din 19 Iunie o cunoascețĭ.

În 30 Iunie vĕdurățĭ că acelașĭ popor necondus de capiĭ sĕĭ, carĭ parte mare eraŭ la munțĭ și în Brașov, stoarse rechemarea lor și rĕsturnă Căimăcămia.

Ațĭ citit iarășĭ cu ce bucurie primiră orașele Ploescĭ, Focșanĭ

județele Dâmbovița și Oltul, Câmpu-lung, scurt toate unghiurile țěriĭ noua libertate.

No. 861. 1848 Iulie 12.

De bucuria poporuluĭ țěran nu credem să vě maĭ îndoițĭ.

Decĭ vě întrebăm, ce vor puté face Muscaliĭ și Turciĭ cu venirea lor în Principate ? Să ne înțelegem frățesce și fără nicĭ o patimă.

Al doilea. Muscaliĭ vor perde și umbra de simpatie din partea Românilor, în cât precum Româniĭ înainte cu 20—30 anĭ îĭ aveaŭ de creștinĭ bunĭ, așà acum îĭ vor renumĕrà între aĭ lor dușmanĭ. Vě maĭ repețim odată, generația română de la 1848 nu maĭ este cea de la 1828. Decĭ de miĭ de Românĭ staŭ gata a se aruncà în cel maĭ mare pericol pentru o singură ideie îmbrăcată în vorba n a- ț i o n a l i t a t e, în cât un tiran orĭ-care ar trebuì să stîrpească pe toțĭ naționaliĭ, pentru ca să poată subjugà acest pămînt. Însă nicĭ atuncĭ nu l'ar puté domni în pace, pentru că capetele celor căduțĭ ar fi capete de idră, din unul tăiat ar rĕsărì tot câte 7 altele. Rĕsbunarea colcăiitoare s'ar străplântà de la tată la fiŭ, și noĭ nu maĭ cunoascem mijloace din carĭ aceasta de la 1848 încolo să se maĭ poată apĕsà și sugrumà.

Al treilea. Tocmaĭ pentru că spiritul național și patriotic apucă a se deșteptà la Românĭ într'o măsură atât de mare, pe cât mulțĭ în orbia lor despretuitoare n'ar fi credut nicĭ odată, naționaliĭ la o întîmplare de invasie străină, fițĭ prea sigurĭ că nu vor sta cu mânile în sîn, cum steteră părințiĭ lor, ca pe la 1812, când li se fură Basarabia, ci vor cutrierà Europa întreagă, căutând ajutor și arme străine, spre a-șĭ scăpà patria de subjugarea străină, la care nimenĭ altul nu are drept de stăpânire, decât numaĭ nația moldavo-română. Fie-vě de învĕțătură, așà să trăițĭ, neobositele propagande ale Polonilor, Nemților, ș. a. Acest adevĕr îl recunosc înșișĭ Muscaliĭ ; pentru aceea, între alțĭ diplomațĭ aĭ lor, d. Dașcov, Consulul general, scrisese pe la a. 1845 Soluluĭ rusesc, Medem, la Viena, cum că între alte canale de propagandă națională, cutare gazete românescĭ ar trebuì neapĕrat oprite din Principate, „pentru că, dicea d-luĭ, aceste gazete pot devenì de tot periculoase planurilor ce gonesce politica rusească“, ș. a., ș. a. Austriaciĭ puseră mâna pe acea depeșă, însă Ministerul lor de atuncĭ, corupt cum erà, și cum nu va maĭ fi altul, se lenevì a întrebà maĭ cu de-adinsul, carĭ ar fi acele planurĭ ce gonesce politica rusească în Principate. Noĭ sîntem sigurĭ că întrebarea aceasta de adĭ în colo o va face Europa întreagă.

No. 861. 1848 Iulie 12

Și acum un cuvînt către toțĭ boeriĭ și bărbațiĭ de Stat aĭ țĕrilor românescĭ.

Domnilor! Partida revoluționară, carea de la 11 Iunie ajunsese la cârmă în Țeara-Românească, orĭ a făcut bine că a revoltat, orĭ a făcut rĕŭ mare; orĭ s'a prea grăbit, cum dic mulțĭ, orĭ a întreprins mișcarea la timpul dorit, cum o credeaŭ dînșiĭ, noĭ pe toată întîmplarea ne ținem de principiul că: dacă se făcù ce-và ce nu se maĭ poate desface, atuncĭ nicĭ lamentațiile nu ajută nimic, nicĭ descurajul nu ne scapă; ci se cere a se luà o direpciune înainte, a plutì spre aceeașĭ, ca să eșĭ la un țĕrm unde-và. Decĭ noĭ apelăm la patriotismul d-v., pe care de atâtea orĭ îl rĕsunațĭ din gură; vĕ rugăm pe tot ce avețĭ bun și sfînt, pe numele patrieĭ dv., care vĕ crescù și vĕ fericì, pe familiile d-v., al căror viitor este legat, contopit cu viitorul aceleĭ patriĭ, pe curățenia cugetelor d-v., pe carĭ jurațĭ că iubițĭ această patrie și această nație, înlăturațĭ orĭ-ce patimă saŭ interes în parte, aruncați-vĕ cu generositate și bărbăție asupra cursuluĭ lucrurilor, arătațĭ acuma în faptă că în adevĕr ațĭ fost și sînteţĭ patrioțĭ; dați-ne de minciună pe toțĭ câțĭ ne vom fi îndoit măcar pe un minut de curatul d-v. patriotism; înfruntați-ne, dic, cu faptele și noĭ vĕ vom mulțumi. Uniți-vĕ în planurĭ, precum n'ațĭ fost nicĭ odată, și pe capetele noastre jurăm că noĭ nu numaĭ vĕ vom fi recunoscĕtorĭ, ci tot odată vom grijì ca numele d-v. să vĕ străluce glorios în posteritate. Încă odată: Acuma să arătațĭ că sînteţĭ patrioțĭ ințelepțĭ și neinteresațĭ.

No. 862. 1848. Iulie 12-14.

Corespondență din Bucurescĭ către „Noua Gazetă de Rin“ după „Journal des Débats.“ 1848. 20. VIII.

Principautés du Danube, Bucharest (Valachie).

Plusieurs décrets ont été publiés par le Gouvernement provisoire. Les rangs et les titres sont abolis. Les habitants de la Capitale, possédant deux fusils, sont invités à en rendre un à l'autorité.

Le Gouvernement provisoire invite les habitants à signer une adresse à l'Empereur de Russie. Dans cette adresse on reconnait la suzeraineté de la Porte Ottomane, tout en se réservant une administration intérieure indépendante. „Ce droit, dit l'adresse, a été reconnu par la Russie. Le traité d'Ackerman en fait foi. En 1829,

le traité d'Andrinople introduisit le Règlement Organique des Principautés. Le peuple Roman vient de faire un révolution et de se donner des lois mieux en rapport avec les besoins du peuple et avec ceux de la Constitution. Cette révolution a été opérée en trois heures. Le peuple porte ces événements à la connaissance de Votre Majesté „et il espère que Votre Majesté lui reconnaîtra le droit de régler son administration intérieure. Nous nous plaçons sous la protection de l'Europe, et nous avons l'espoir qu'elle nous soutiendra, si nos droits sont méconnus“.

No. 862. 1848 Iulie 12-14.

(Nouv. Gazette Rhénane.)

Proclamaţiunea No. 241 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 863. 1848 Iulie 13.

(Foae vol. Acad.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Soldaţĭ!

Patria v'a plătit datoria eĭ; a desfiinţat bătaia care pătează sufletul omuluĭ şi-l face de o potrivă cu vita neînţelegĕtoare; v'a chemat pe toţĭ la împărţirea drepturilor, şi a pus în patrontaşul fie-căruĭ soldat epoletele de general. Acum însă cere de la voĭ să faceţĭ ce-và pentru dînsa; şi voĭ, în loc să vĕ arătaţĭ vrednicĭ de drepturile ce vi s'aŭ dat, aţĭ perdut disciplina, glasul şefilor nu maĭ străbate în inimile voastre, cârtirĭ se aud eşind din plutoanele voastre; şi vrăjmaşiĭ voştri se bucură, eĭ prevĕd că dacă soldaţiĭ se vor purtà ast-fel, robia cea veche iarăşĭ va domni peste voĭ şi peste părinţiĭ voştri.

Soldaţĭ! Starea în care sînteţĭ nu se maĭ poate suferì. Slobodenia, a căreia bunătate aţĭ gustat-o, slobodenia pe care aţĭ jurat să o apĕraţĭ, va perì dacă veţĭ fi şi mâne în nedisciplina de astădĭ.

Soldaţĭ! Voĭ sînteţĭ mâna cea dreaptă a patrieĭ, însă mâna se supune la voinţa omuluĭ; tot ast-fel şi voĭ; fiţĭ vitejĭ înaintea vrăjmaşilor, dar supuşĭ la glasul şefilor voştri.

Soldaţĭ aĭ libertăţiĭ, fiţĭ şi soldaţĭ aĭ disciplineĭ, căcĭ fără dînsa nu poate fi o armie.

Soldaţĭ! Încă odată vĕ dicem, fiţĭ supuşĭ şi vitejĭ, dacă voiţĭ

No. 863. 1848 Iulie 13.

să gustaţĭ slobodenia, de nu, noĭ, şefiĭ, carĭ am juratără să apĕrăm libertatea, sîntem siliţĭ să pedepsim foarte aspru pe ceia ce prin purtarea lor cea rea vor voì să necinstească marele nume de soldat român.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Ioan Eliad, Chr. Tell, N. Minco, St. Golescu, I. C. Brătianu, C. A. Rosetti.

No. 241.

No. 864. 1848 Iulie 13.

Decretul No. 243 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Româneseĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că din pricina boaleĭ choleriĭ, vacanţiile Divanurilor s'aŭ prelungit maĭ mult decât interesele obşteĭ o pot suferì;

Fiind-că această boală, putem dice că a încetat, şi sînt multe şi neapĕrate trebuinţe ce cer ca negreşit Divanurile şi Judecătoriile să intre în lucrare,

Decretăm:

Art. 1. De la 1 August să înceapă toate lucrările, atât Divanurile cât şi Tribunalurile.

Art. 2. Toţĭ funcţionariĭ ce sînt duşĭ cu voie să se întoarcă la posturile d-lor până la 25 Iulie.

Art. 3. Ceĭ ce nu vor venì până la arătatul termen se vor socotì ca demisionarĭ.

D. Ministrul Dreptăţiĭ este rugat a pune în lucrare acest decret, avênd îngrijire a recomandà alţiĭ în locul celora ce nu se vor aflà la postul lor la termenul prescris.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade, Chr. Tell, St. Golescu, N. Mincu, I C. Brătianu, C. A. Rosetti.

No. 243.

No. 865.
1848
Iulie 13.

Decretul No. 252 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 6. 1848. 19. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Vĕḑêndu-se că nu s'a înțeles încă cum trebuesc făcute stindardele naționale,

Decretăm:

Art. 1. Stindardele vor fi tricolore.

Art. 2. Colorile sînt: albastru închis, galben deschis și roșu carmin.

Art. 3. Lângă lemn vine albastru, apoĭ galben și apoĭ roșu fâlfâind.

Domnul Ministru din Năuntru este rugat a îngrijì ca numaĭ decât toate stindardele să se facă potrivit cu acest decret.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; N. Bălcescu, Chr. Tell, I. C. Brătianu, St. Golescu, N. Minco, C. A. Rosetti.

No. 252.

No. 866.
1848
Iulie 13.

Adresa No. 2.870 a Hătmănieĭ Moldoveĭ către Departamentul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Gheneral-Inspectorul milițieĭ în Prințipatul Moldoveĭ.

Cinstituluĭ Departament din Năuntru.

Comandirul graniţeĭ despre Bucovina, prin raportul cu No. 197, supune că din No. locuitorilor rînduițĭ de strajă pe granița din ținutul Dorohoiuluĭ, ceĭ maĭ mulțĭ lipsesc, din pricină că proprietariĭ și posesoriĭ moșiilor ĭ-aŭ oprit cu totul de a maĭ păzì granița din distanța trecĕtoarelor Mamornița și Mihăilenĭ și că, după câte încunoscințărĭ ce a făcut Isprăvnicieĭ, n'a vroit a face vre-o punere la cale, după o așà împrejurare, jos iscălitul cu cinste poftesce pe Departament să binevoească a regulà cele de cuviință întru aceasta spre a nu se întîmplà vre-o neorînduеală în paza graniţeĭ, și de resultat să-mĭ împărtășească sciință.

No. 2.870. În lipsă, Colonel Stamati.

(Resoluție:) Secția 4. Să se deà poroncă Ispr. Dorohoiŭ a întărì paza graniţeĭ fără cea maĭ mică abatere din cuprinderea Domnesculuĭ ofis, de care să se rĕspunḑă și Hătm.

Balș.

No. 867.
1848
Iulie 13.

Adresa No. 8 a Comisieĭ pentru liberarea Ţiganilor către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 260.)

Dreptate, Frăţie.
Domnule Ministru din Lăuntru,

Intrând Comisia în lucrare pentru slobodirea biletúrilor de despăgubire la mâna acelor posesorĭ de Ţiganĭ, carĭ ar face asemenea cerere, s'a vĕḑut năpădită de o mulţime de Ţiganĭ, atât din Capitală cât şi de prin judeţe, cu reclamaţiĭ că, deşi prin decretul onorabiluluĭ Guvern de la 26 Iunie s'a hotărît a fi liberĭ de la 10 ale curgĕtoareĭ lunĭ, dar posesoriĭ lor îĭ ţin în silnicie tot robĭ, şi fiind-că cu asemenea prelungire a desăvîrşiteĭ liberărĭ a Ţiganilor se pot pricinuì grele neorînduelĭ, Comisia chibzuesce, pe de o parte, ca autorităţile administrative să se însciinţeze, că Ţiganiĭ, potrivit cu maĭ sus ḑisul decret al Onorabiluluĭ Guvern, sînt toţĭ liberĭ de la 10 ale curgĕtoareĭ lunĭ, pe de altă parte, ca să nu se prelungească nemărginit înfăţişarea documentelor de către aceĭ posesorĭ de Ţiganĭ, carĭ ar cere despăgubire, a găsit de trebuinţă a pune un termen prin alăturata aicĭ în copie publicaţie. Comisia roagă dar pe onorabilul Minister ca să încunosciinţeze atât Poliţieĭ din Capitală, cât şi Administraţiilor de prin judeţe, să cunoască de acum liberĭ pe toţĭ Ţiganiĭ şi a nu maĭ îngăduì pe foştiĭ lor posesorĭ a-ĭ ţiné în silnicie, îngrijind numaĭ acele autorităţĭ locale ca toţĭ Ţiganiĭ să rĕmâe nestrămutaţĭ de pe la oraşele saŭ satele unde acum eĭ se află aşezaţĭ, şi ca toţĭ aceştia să fie ocupaţĭ în meseriile lor, şi să nu umble haimanale, pricinuind vre-o nelinişte soţietăţiĭ.

Membriĭ Comisieĭ pentru liberarea Ţiganilor: Ioasaf Znagoveanu, P. Poenaru, C. Bolliac.

No. 8.
Bucurescĭ.

Scrisoarea Domnitoruluĭ Moldoveĭ M. Sturza către o doamnă.

No. 868.
1848
Iulie.

(Conc. Acad.)

Madame,

J'ai eu l'honneur de recevoir votre lettre du 7 de ce mois et je serais heureux, si les quelques lignes, que je m'empresse de vous adresser par la présente, pouvaient contribuer à vous rassurer. Croyez-moi, Madame, qu'un gouvernement, quelque mauvais qu'il soit, veut toujours le maintien de l'ordre et de la tranquillité et que, de ce côté, il n'y a aucun danger à craindre.

Si quelques propriétaires ont été consignés sur leurs terres, ils sont, je crois, au nombre de huit, c'est une simple mesure de prévention, qui a pour but d'empêcher les démonstrations passablement inconvenantes, qui ont dernièrement eu lieu à Iassy. Je ne trouve pas que ce soit un châtiment bien dur que celui d'être obligé de vivre sur ses terres et de s'occuper des affaires qui les concernent, au lieu de s'occuper des affaires de l'état, qui ne les regardent pas.

Quant au Beyzadé Grégoire, il a, d'après l'ordre de l'Empereur, quitté le pays depuis environ six semaines et se trouve, si je ne me trompe, en Bessarabie. S'il y a du danger, il ne peut donc venir que des propriétaires eux-même, s'ils étaient assez malavisés de lever l'étendard de la révolte et, dans ce cas-là, sans doute le châtiment retombera sur la tête des coupables.

Les Moldo-Valaques ont, dans les derniers temps, tant déblatéré contre la protection russe, que l'Empereur, pour les punir de leur ingratitude, a pris la détermination d'abandonner aux Turcs le soin de rétablir l'ordre légal là où il a été violemment bouleversé et de maintenir la tranquillité là où elle n'a pas encore été troublée. Un corps de troupes turques a déjà franchi le Danube et débarqué a Galatz et, à l'heure qu'il est, il se dirige probablement sur Galatz (sic!). Les Moldo-Valaques verront donc bientôt tous leurs souhaits exaucés et ils pourront jouir du régime turc dans toute sa pureté primitive.

No. 869.
1848
Iulie 13.

Depeşa Generaluluĭ Aupick, Ambasadorul Franciei la Constantinopole, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Monsieur le Ministre,

Je ne puis prévoir encore comment se termineront les événements de la Valachie. Sans nouvelles de notre Agent à Yassy depuis le 29 juin, je ne sais que par Bucharest que les Russes sont entrés en Moldavie. Voici le résumé des faits en Valachie depuis le départ du Hospodar et la protestation du Consul de Russie.

Dès le 10 juillet, on avait appris à Bucharest l'entrée des Russes à Fokchani, ville frontière de Valachie.

Les membres du Gouvernement provisoire, effrayés, partent pour la Transylvanie, laissant au Métropolitain le soin de faire face aux circonstances. Celui-ci convoque les boyards présents dans la Capitale, forme sous l'influence du Consul russe, quoique absent, la Caïmacamie ainsi que le prescrit le Règlement Organique en cas de vacance du siège hospodarial, replace les Colonels Odobesco et Solomon, précédemment arrêtés, à la tête de la milice, dissout la garde nationale et taxant, dans une proclamation du 11, de rebelles ceux qui ont pris part au mouvement, rétablit les choses sur l'ancien pied.

Le 12, la nouvelle de l'entrée des Russes en Valachie ne se confirmant pas, nouveau revirement, le même Métropolitain rétracte sa proclamation de la veille, renouvelle le serment de maintenir la Constitution que le peuple s'est donnée, modifiée seulement en ce qui concerne la propriété, annonce le rappel des membres du Gouvernement provisoire partis pour la Transylvanie et, d'accord avec les Colonels Odobesco et Solomon, fait, le 13, un appel à l'union, au dévouement du pays pour le maintien de l'ordre; mais le même jour 13, sans qu'on m'en explique la cause, un nouveau conflit a lieu dans lequel les colonels, voulant faire usage des armes contre le peuple ameuté, sont méconnus et donnent leur démission. C'est un désordre complet auquel l'arrivée des troupes turques sur le Danube et celle de Suleyman Pacha à Bucharest pourront seuls mettre un terme. La Porte, m'assure-t-on, s'est décidée à franchir le Danube à Galatz assez à temps pour devancer les Russes et occuper la frontière de la Valachie, espérant arrêter ainsi le mouvement de leurs troupes. Suleyman Pacha s'efforcera

de calmer les esprits; peut-être quelques concessions amèneront-elles ce résultat désirable. La province en deviendrait plus favorable encore à la puissance suzeraine. Mais la Russie le permettra-t-elle et se contentera-t-elle du rôle passif auquel la Porte veut la réduire. C'est une question délicate; quelles sont d'ailleurs les conventions secrètes précédemment consenties entre les deux puissances pour le cas de soulèvement des provinces? Il ne paraît pas douteux que l'occupation en commun n'ait été consentie par la Porte. Aujourd'hui elle voudrait annuler par des mesures militaires l'effet de cette convention, dont elle n'a peut-être compris le danger, que lorsque, sur le bruit qui en courait, j'ai cru devoir en faire parler à Rifat Pacha. Si la Russie blessée veut passer outre, il y aura conflit; la Porte aura pour elle les populations, mais il lui faut un appui plus solide que celui qu'elle trouvera dans un soulèvement de populations braves, irritées, mais non armées.

No. 869. 1848 Iulie 13.

Sous la date du 9 juillet, le Gouvernement provisoire a adressé une lettre fort remarquable au Sultan. Je dois penser que M. Hory vous en aura transmis copie. Dans le doute, j'en joins une à ma dépêche sous le No. 1.

. . . .

P. S. Une dépêche de M. Hory, Gérant de notre Consulat général à Bucharest, en date du 20, et qui me parvient à l'instant, loin de confirmer la nouvelle de l'entrée des troupes russes à Fokchani, la dément positivement. Elles n'y étaient pas encore le 18, mais on les y attendait pour le jour même. Les troupes turques, disait-on, n'y pouvaient être avant le 20. Les troupes des deux nations doivent donc être maintenant en présence.

M. Hory termine ainsi sa dépêche: „J'apprends à l'instant que M. Thyons, notre Agent à Jassy, et le Consul général de Prusse ont protesté contre l'entrée des troupes russes en Moldavie et ont suspendu leurs relations avec les autorités locales."

Rien ne confirme encore cette nouvelle, dont on parle cependant depuis quelques jours.

„Prinţipaturile Danubiane". Articol din „Oesterreichische deutsche Zeitung" de la Viena.

No. 870. 1848 Iulie.

(Pruncul Român. No. 18. 1848. 24. VII.)

Gazeta germană de la Viena (Oesterreichische deutsche Zeitung) de la 25 Iulie (No. 90) coprinde următorul articol, întitulat: Prin-

No. 870. 1848 Iulie.

țipaturile Danubiane, de la 15 Iulie: „O grozavă învălmășeală domnesce de câte-và ḑile în Bucurescĭ. Proprietariĭ ceĭ marĭ țin schelele și drumurile și opresc toate depeșile Guvernuluĭ provisoriŭ către Rusia, Austria și Turcia, pornindu-le apoĭ falsificate în sensul lor. Acea partidă reacționară cere din partea Turcieĭ imediata intrare a uneĭ armate în țeară. O petiție cu 700 iscăliturĭ cere venirea Rușilor. D. Kotzebue a cerut de la Mitropolitul ca printr'un manifest să desființeze noua Constituție și să o afurisească. Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ se traseră la munțĭ; dar a doua ḑi o adunare a popoluluĭ de maĭ mult de 10.000 oamenĭ cerù ca Mitropolitul să tăgăduească publicația ḑileĭ trecute și să facă din noŭ jurămînt pe Constituție. Oștirile iarășĭ reînoiră jurămîntul, și Guvernul provisoriŭ fu chemat înapoĭ ca să-șĭ urmeze funcțiile sale.“

No. 871. 1848 Iulie 13.

Apelul luĭ D. C. Boerescu către cetățenĭ.

(Pruncul Român. No. 13. 1848. 13. VII.)

Cetățenĭ!

Vedețĭ cât de dulce este libertatea; voĭ n'ațĭ putut suferì nicĭ două ḑile tirania. Bravul nostru popol ne face să ne aducem aminte că noĭ avem încă sânge roman; că suferințele trecute n'aŭ stins încă din noĭ sĕmînța libertățiĭ; ea e tare înrădăcinată în inima noastră; în deșert tiraniĭ se vor silì să ne-o smulgă; în deșert politica și diplomatica va voì să ne-o pearḑă: noĭ am sciut să dăm Europeĭ exemplu, că cu brațele goale, fără altă armă decât dreptatea și patriotismul, putem învinge pe toțĭ vrăjmașiĭ, carĭ voesc a ne răpì libertatea. Nu socotițĭ, cetățenĭ, că Guvernul s'a retras din vre-o frică saŭ spaimă, nu; el a prevĕḑut că sînt multe inimĭ nepătrunse încă de fericirea ce el voesce a le preparà; a simțit că mulțĭ să-l acuse de speculant, și că diferite partide contrare voesc să-l pearḑă; popolul nostru, care nu cunosceà încă destul de bine fundamentul simtimentelor acelor bărbațĭ, carĭ se jertfiaŭ pentru fericirea sa, lesne se puteà luà după nisce trădătorĭ și infamĭ, carĭ prin diferite intrigĭ și calomniĭ, orbițĭ de patimĭ și interese, voiaŭ să-șĭ formeze partide peste partide, să pearḑă pe Guvern, compus de nisce bărbațĭ unicĭ în felul lor, să ajungem în anarșie, și să triumfe iar aristocrația și despotismul. Guvernul însă s'a retras, pentru ca retragerea sa să arăte fie-căruĭ cetățean, că el n'a făcut

No. 871. 1848 Iulie 13.

vre-un pas nicĭ din ambiţie, nicĭ din speculaţie, şi că dacă parte din cetăţenĭ sînt nemulţumiţĭ de dînsul şi nu-l sprijină, el lasă administraţia în mâna aceluia ce se va socoti maĭ capabil. Dar îndată se vĕḑù că nimenĭ nu e maĭ capabil decât dînsul; cum se depărtă, tirania reîncepù; sbiriĭ îşĭ sună iarăşĭ biciurile lor; libertatea căḑù cu totul, şi aristocraţia îngâmfată se plimbà în carurĭ de triumf. E! dar toate acestea aŭ fost numaĭ în favorul nostru! acum infamiĭ, trădătoriĭ, se deteră pe faţă; ceĭ ce purtaŭ mască se cunoscură; acum se deosebiră toţĭ câţĭ se apleacă în cotro bate vîntul. Popolul înfuriat cheamă Guvernul, toţĭ mărturisesc sinceritatea sa; fie-care simte acum ce e libertatea: o ḑi de tiranie e prea amară după cincĭ-spre-ḑece de libertate. Neguţătorimea, care la început erà atât de rece, ardică acum întâiŭ stindardul libertăţiĭ; ea care erà atât de indiferentă către Guvern, acuma, vrednică de toată lauda, îl sprijină cu cea maĭ mare ardoare. Acum, cetăţenĭ, nu ne maĭ poate escusà cine-và, că am făcut o revoluţie particulară, compusă de junime şi vagabonḑĭ; aceasta a fost o revoluţie generală, care a dat suflet popoluluĭ Român, şi ĭ-a întărit libertatea; acum tot popolul a luat parte la reîntemeierea sfinteĭ Constituţiĭ, şi vaĭ aceluia, care s'ar maĭ încercà încă odată să ne-o dărâme!! Cetăţenĭ, să avem toţĭ un trup şi un suflet, să lucrăm toţĭ pentru acelaşĭ obiect cu inimă şi cugete curate, să ne ferim de partide, ceea ce a produs pagubă chiar naţiunilor civilisate, şi nu ne vom teme de nicĭ un vrăjmaş al libertăţiĭ noastre. Să întărim Guvernul pe care l-am ales noĭ înşi-ne ca să ne administreze, şi să nu-l lăsăm să caḑă încă odată, căcĭ sîntem perduţĭ, să-l apĕrăm şi să-l sprijinim cu tot focul ce se cere de la un bun patriot, până vom cunoasce că el lucrează fără patimă, fără interes, fără favor şi fără mândrie. Dacă el va păstrà şi d'acum înainte aceste patru calităţĭ, adică dacă el va îmbrăţişà numaĭ pe bărbaţiĭ de merit şi pe buniĭ patrioţĭ, carĭ aŭ fost tot-deauna neschimbaţĭ în orĭ-ce pericol, dacă la dînsul nu vor avé trecere linguşitoriĭ şi intriga, dacă el va avé tot-deauna de basă dreptatea, şi nu se va abate de la dînsa prin orĭ-ce fel de particularitate, în sfîrşit dacă el va urmà cu credinţă sentinţa Mântuitoruluĭ, că „cel maĭ mare dintre voĭ, să vĕ fie vouĕ slugă“, atuncĭ să fim sigurĭ că tot popolul Român îl va sprijinì cu cea maĭ mare ardoare şi chiar se va jertfì pentru dînsul, atuncĭ să fim sigurĭ, că libertatea şi Constituţia noastră, vor fi ca un zid nepătruns, pe care nu-l pot surpà nicĭ cele maĭ tarĭ tunurĭ! La noĭ, popolul are suveranitatea,

No. 871. 1848 Iulie 13.

el poate să-şĭ deà legĭ, nimenĭ altul să i le impue: dacă dar el va apĕrà şi sprijinì legile şi Guvernul dictate de dînsul, cine-ĭ va puté tăgăduì şi refusà acest drept al luĭ?!

D. C. Boerescu.

No. 872. 1848 Iulie 13

„Unire cu Moldova." Articol din „Pruncul Român". No. 13. 1848. 13. VII.

Unire cu Moldova.

Ca România să fie liberă cu desăvîrşire, ca să fie mare şi puternică, trebue neapĕrat să se unească cu Moldova. Munteniĭ şi Moldoveniĭ nu fac decât o singură naţie, amândoĭ poartă acelaşĭ glorios nume de Românĭ, amândoĭ vorbesc aceeaşĭ limbă, aŭ aceeaşĭ religie, aceleaşĭ interesurĭ, aŭ suferit aceleaşĭ nenorocirĭ şi simt aceeaşĭ trebuinţă de îmbunătăţirea soarteĭ lor; alcătuesc, cu un cuvînt, un singur corp. Nu poate fi desăvîrşită sănătate pentru un om, pe când maĭ pătimesce un mădular al corpuluĭ sĕŭ, asemenea o naţie nu poate fi liberă cu desăvîrşire, până când se maĭ află o parte dintr'însa subt jugul despotismuluĭ. Am aflat că şi Moldoveniĭ s'aŭ sculat, că aŭ rupt lanţurile tiranieĭ şi aŭ lepĕdat jugul ce-ĭ apĕsă; dar încă ne lipsesc scirĭ maĭ lămurite, încă nu scim dacă şi eĭ aŭ isbutit, dacă şi eĭ se bucură de libertatea şi de toate drepturile ce le-am câştigat prin glorioasa noastră revoluţie; şi nicĭ un Român nu se va bucurà pe deplin de cele dobândite, până ce Moldova nu va fi liberă. Înalta Poartă, care a recunoscut drepturile noastre, care a primit noua Constituţie a noastră, nu va primì ca într'o singură familie să fie uniĭ în lanţurile robieĭ şi alţiĭ în culmea fericiriĭ, nu o va primì, căcĭ este şi în interesul Porţiĭ de a avé patru milioane de oamenĭ liberĭ şi devuaţĭ, când acum are numaĭ douĕ şi jumătate. Dar şi liberă fiind Moldova nu poate fi fericită, până când nu va fi unită cu ţeara dincoace de Milcov. De va voì să alcătuească un stat în parte, va fi tot-deauna fără putere, nu va puté resistà influenţeĭ vecinilor sĕĭ şi va cădé prada orĭ-căruia inimic ce se va sculà în protiva eĭ. Aceasta ne aşteaptă şi pe noĭ Munteniĭ, de nu ne vom unì cu Moldoveniĭ. România toată, această mare familie de fraţĭ, nu poate fi fericită, nu poate fi tare şi puternică decât numaĭ prin unire; prin unire numaĭ vom alcătuì un stat mare, un stat care nu are a se teme de nicĭ o putere străină şi care să fie considerat între

cele-lalte staturĭ libere. Dar nu numaĭ în privința politică este de neapĕrată trebuință unirea acestor douĕ provințiĭ, ci și în privința finanțială este asemenea folositoare și trebuincioasă. Un singur șef poate cârmuì amândouĕ țĕrile, un singur Domn al Românieĭ; prin aceasta țeara câștigă toată suma ce alcătuesce lista civilă unuĭ Domn; un singur șef al bisericiĭ, o singură obștească Adunare va fi de ajuns; câtă economie la cheltuelile Statuluĭ nu prevede fiecare dintr'aceste? câtă înaintare nu va luà comerțul nostru? agricultura și industria noastră? Așà dar, pe de o parte împuținarea cheltuelilor și pe de alta crescerea venituluĭ! Ce deosebire! Da, unită, numaĭ unită România va înflorì; atuncĭ nicĭ o putere nu va maĭ fi perdută, toate facultățile se vor desvoltà și vor contribuì la fericirea patrieĭ comune. Nu vedem că Germania a înțeles, în sfîrșit, adevĕratul sĕŭ interes? și că l-a găsit numaĭ în unire? Așà e; pentru orĭ-ce nație și maĭ vîrtos pentru noĭ, nu poate fi mântuire decât numaĭ prin unire. Atuncĭ pămîntul nostru, care este atât de roditor, atât de binecuvîntat de Dumnedeŭ, se va populà, căcĭ drepturile Românieĭ de acum înainte pot rivalisà cu drepturile națiilor celor maĭ înaintate. Toate abusurile, toate șicanele și intrigile s'aŭ depărtat pentru tot-deauna; dreptatea și frăția, sublima noastră devisă, vor fi un adevĕr și tot cetățeanul, tot locuitorul Românieĭ se va bucurà de ele. Vĕ întindem mâna, frațĭ Moldovenĭ; în interesul nostru comun vĕ cerem unirea. Nu ne refusațĭ, căcĭ binele nostru e și al vostru, și ca nisce frațĭ, ca nisce fiĭ aĭ Românieĭ, ne vom înțelege foarte lesne; vom alcătuì un singur stat, o singură nație, o singură Românie liberă, mare și puternică, care va fi binecuvîntată de Dumnedeŭ, și căreĭ lucesce un viitor plin de fericire.

No. 873. 1848 Iulie 13.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Generalul Chr. Tell.

No. 873. 1848 Iulie.

Cu ajutorul Providențeĭ sosirăm astădĭ de dimineață sănătoșĭ aicĭ la Slatina. Împrejurarea întârdieriĭ pe drum fu din oare-carĭ stricărĭ ale trăsurilor cu carĭ călĕtoriam, fiind fost slabe. Și mâne de dimineață socotesc a călĕtorì către Caracal, și de acolo încotro voiŭ pornì, vĕ voiŭ însciințà.

Către aceste viiŭ a-țĭ arătà că în cursul drumuluĭ, întîmpinând pe curierul ce venià de la Craiova, însoțit de deosebită trăsură și de un scriitor trimis de la d. Administrator de Mehedințĭ, îl

No. 873. 1848 Iulie.

cercetaĭ de scrisorĭ corespondente ce ar duce la Bucurescĭ, și între cele ce găsiĭ la dînsul, popriĭ pe cele aicĭ împlicuite, îndreptate de d. Vlădăianul către ceĭ ce le vețĭ vedé adresate. Tot odată primind și ștafetă de la rînduitul din noŭ Secretar C. Roșianul care, pe lângă rĕspunsul la scrisoarea ce-ĭ făcusem a observà pe noul rînduit Administrator N. Opran, îmĭ trimite alăturata relație, din a căreia coprindere, precum asemenea și din cele ce vețĭ vedé scrise de d. Vlădăianul către prieten și soacră, vețĭ criticà sistema domnuluĭ Vlădăianul și vețĭ hotărî ceea ce vețĭ resultà, atât pentru dînsul, cât și pentru cel din noŭ rînduit, de carele se ating (cum înțeleg) rîndurile de sus ale relațieĭ Secretaruluĭ. Părerea mea însă este de a nu aprobà pe nicĭ unul, maĭ înainte de a mĕ duce în partea loculuĭ și a mĕ încredințà de starea lucrurilor și de a găsì pe bărbatul ce ar corespunde la susținerea causeĭ în foncția de Administrator la Mehedințĭ, pe care îl voiŭ face atuncĭ cunoscut.

Tot la acel scriitor găsiĭ și alăturata scrisoare din partea d-luĭ Odobescu către soția d-sale, cu care scrisoare, după cetire, vețĭ face ce vețĭ socotì, îndestulându-vĕ din cele scrise de fiul pomenituluĭ, că floarea aristocraților se găsesce locuind la Mehadia, pentru a cărora împrăștiere de acolo vețĭ grăbì punerea la cale prin cine socotițĭ, căcĭ aceștia sînt urzitoriĭ a felurĭ de comploturĭ în România-mică.

Portpachetele curieruluĭ poșteĭ nu le deschiseĭ, fiind fost sigilate despărțirile luĭ de către cassieriĭ poștelor Craiova și Slatina, și așà nu cunosc ce vor fi cuprindênd în lăuntru, interesându-mĕ maĭ cu seamă de Gorj, de unde nu am nicĭ o cunoscință. Atât numaĭ îndatoraĭ pe soldațiĭ ce însoțiaŭ pe curier, ca să-l aducă de-a dreptul la dumnea-ta, ca la deschidere să fie față unul din ceĭ ce va avé Guvernul confiență. Soldatul căruia arătaĭ cum are să urmeze se numesce Cosma din roata 7.

În drumul acesta întâlniĭ o deputație din partea tinerilor și orășenilor din Craiova, doritorĭ de susținerea Constituțieĭ, carĭ îmĭ arătară că d. Administrator de Dolj, după băgările lor de seamă, nu corespunde speranțelor noastre, atât cu puțina activitate, cât și cu echivoca purtare, adecă și în partea constituantă, și în cea aristocratică, bănuindu-se și ținerea de cluburĭ aristocratice chiar în locuința d-sale, după desele secrete convenirĭ ce are cu ceĭ de felul dis, prin urmare socotesc de neapĕrată trebuință ca, asemĕnat împrejurărilor, să se rînduească d. Șarlat Filipescu în foncția de Administrator la acel județ, unde și salaria este îndoită decât la

cele-lalte districte ca, cu îmbrățișarea foncției și cu exemplul de sentimentele d-sale cele libere, să imposeze a urmări iubitorii de aristocrație și rătăciți frumoaselor cugetări ale d-luĭ Administrator, a căruia activitate este cunoscută. Iar Secretar la acel district să se rînduească de d. Ministrul Finanțelor d. Iorgu Iorgulescu, cel ce se află secretar la acest district Oltul carele, pe lângă liberele sale sentimente, apoĭ are și popularitatea cetățenilor Craioveni și capacitate în îndeplinirea datoriilor foncției. În locul acestuia însă la acest județ, Oltul, se va invită d. Ministrul Finanțelor ca să întărească în post de Secretar pe acela ce va recomandă d. Gheorghe Văleanul, Administratorul pe care îl găsirăm maĭ pre sus de speranțele noastre, și așà nu mě îndoesc că nu va da încredințări de ceea ce făgăduesce. Iar în foncția de Polițaiŭ la cetatea Craiova se va orîndui de d. Ministru celor din Lăuntru d. Marin Petrescu, bărbat ce dă încrederea îndeplinirii acesteĭ foncții, după cum cere epoca în care ne găsim. Și așà cu rînduirea acestor foncționari și cu preschimbarea subadministratorilor și rînduirea celor ce aŭ dat încredințări de susținerea causeĭ, vom ajunge, socotesc, la scopul dorit pentru fericirea patrieĭ. Rînduirea d-luĭ Șarlat Administrator la județul dis cât și a celor-lalți foncționari se va grăbi cât s'ar puté maĭ iute, fiind de neapěrată importanță.

No. 873.
1848
Iulie.

Tot cu prilejul trecerii mele prin districtele Vlașca și Teleorman, m'am mâhnit foarte, căcĭ din cercetările făcute locuitorilor ĭ-am găsit străinĭ cu totul de cunoscința atât a drepturilor chezășuite lor de Constituție, cât și a orĭ-ce alte decrete și punerĭ la cale ale Guvernuluĭ, și aceste din causă că tot subadministratorii ceĭ de maĭ înainte se găsesc tot în foncțiile lor și neconvinșĭ de datoriile la carĭ îĭ supune noua reformare. Așà dar se vor luà grabnice măsurĭ cu strășnicie asupra Administratoruluĭ pentru rînduirea de oamenĭ capabilĭ și cu sentimente libere în foncțiĭ de subadministratorĭ, ca cu acest mijloc să se sforțeze susținerea causeĭ sacre.

În hârtia de rînduire a d-luĭ Administrator de Dolj, se va cuprinde că ramplasează pe d. fost Administrator Filișanul, carele pentru interese domestice nu se îndemânează a stărui în foncția de Adm., saŭ cum vețĭ socoti maĭ bine, ca să nu se atingă de tot necapacitatea sa.

Aceste deslușirĭ ce vě fac, vě învit, iubite amice, a le comunică și celor-lalțĭ domnĭ colegĭ, membri aĭ Guvernuluĭ, spre a se grăbi punerea la cale celor ce găsiĭ de trebuință până aicĭ. Vě maĭ

No. 873. 1848 Iulie.

învit, prea iubite, a mĕ vestì şi pe mine cu într'adins curier saŭ cu ştafetă, de orĭ-ce noŭ maĭ avețĭ atât în lucrarea din lăuntru, cât şi în scirile de afară, precum şi de dd. Comisarĭ din partea Înalteĭ Porțĭ, când se aşteaptă sosirea-le acì.

Pentru Maior Marghiloman aflaĭ că n'a maĭ trecut la Craiova, şi aşà bănuesc că nu va fi primit porunca, pentru care şi pornesc astă seară curier către pomenitul cu hârtiile ce mĭ-a dat d. Colonel Pleşoianu. Maĭ aflaĭ de sigur şi aceasta că fostul Maior Vlădăianul, slobodịtul din slujbă, n'a lepĕdat uniforma, ci se preumblă în Craiova cu epoletul şi cela-lalt costum de ostaş, apoĭ că ce va să deà a înțelege cu aceasta, poțĭ judecà. Ḑic dar ca şi la plecare, grăbițĭ venirea domnuluĭ Colonel Pleşoianul şi sprijinițĭ de Providență primesce sențera salutare şi frăție.

No. 874. 1848 Iulie 13.

Corespondență din Constantinopole către „Le National". 1848. 11. VIII.

Constantinople.

Monsieur le Rédacteur,

Depuis que les Russes sont entrés en Moldavie, leurs partisans, qui sont nombreux en raison de l'argent qu'ils reçoivent, font merveille à Bucharest par leurs intrigues. Les Turcs sont également entrés en Moldavie au nombre de douze mille environ, mais leurs partisans ne s'entendent pas, comme les Russes, à bien mener les intrigues qui profitent.

Dès que le Gouvernement provisoire fut installé à Bucharest, il se mit à fonctionner très régulièrement; l'ordre fut bien vite rétabli, et le peuple, en se voyant gouverné de la sorte, était retourné avec confiance au travail. Les affaires avaient repris leurs cours ordinaire. Un si beau résultat n'allait pas aux Russes, et aussitôt leurs partisans allèrent criant partout que les Cosaques étaient entrés en Valachie, et qu'ils ne tarderaient pas à envahir Bucharest pour mettre à la raison les révolutionnaires. C'était une fable, mais si bien ourdie que le Gouvernement provisoire crut prudent de transporter son siège dans les montagnes de la Valachie. C'était tout ce que voulaient les partisans des Russes; aussi dès que le Gouvernement provisoire eut quitté Bucharest, ils se mirent à la besogne pour faire de la réaction en faveur de l'ancien état de choses. Le mouvement que les Colonels Salomon et

Odobesco, à la tête des troupes, avaient tenté le 1-er juillet n'avait pas réussi, et n'avait eu d'autres résultat que de faire emprisonner et dégrader ses auteurs. Ils allaient être jugés par une commission militaire, lorsque la seconde tentative survint et leur rendit la liberté. Maîtres de Bucharest, les Colonels Salomon et Odobesco se mirent à la tête de l'administration avec MM. Baliano et Vacaresco, réintégrèrent dans leurs fonctions les anciens fonctionnaires, et firent enfin de leur mieux pour prouver leur zèle à l'Empereur Nicolas; ils emprisonnèrent tous les hommes de la révolution qui leur tombèrent sous la main, et à l'aide d'un certain Costaki, ex-commissaire de police, qui avait repris ses fonctions, ils organisèrent un système de terreur qui leur permettait d'assommer sur les places publiques toute personne dont la mine ne leur convenait pas. Ces abominables scènes se passèrent dans la matinée du 12 juillet. Lorsque le peuple vit de quelle manière on traitait la révolution, il se souleva de nouveau et chassa en un clin d'œil tous les misérables sans se porter au moindre excès contre la propriété; il fut admirable de sagesse. Le Métropolitain, âme damnée des Russes, s'était mis à la tête du Gouvernement provisoire; mais aussitôt que celui-ci eut quitté Bucharest, il se mit à la tête de la réaction et déclara rebelles et traîtres à la patrie ses propres collègues. La réaction comprimée, il s'est de nouveau placé à la tête du Gouvernement provisoire. Et les Valaques ne s'aperçoivent pas que ce Métropolitain n'est là que pour les trahir. Instruits de ce qui se passait à Bucharest les membres du Gouvernement provisoire rentrèrent au milieu de la joie publique. Le peuple se porta à leur rencontre, détela les chevaux de leur voiture, et les transporta en triomphe au palais du Gouvernement.

La réaction ayant échoué deux fois, les Russes ne se tiennent pas pour battus. Ils manoeuvrent maintenant pour mettre au prises les Turques et les Valaques. Ils ne sont pas encore entrés en Valachie: ils laissent ce soin aux Turcs et lorsque ceux-ci seront à Bucharest, les Russes feront tout leur possible pour faire éclater quelque conflit entre les Turcs et les Valaques. Cette manoeuvre, commencée là-bas, se poursuit ici avec activité. M. Titow a remis à la Porte, la semaine dernière, une note très nette et verte, dans laquelle la Russie demande quels sont les moyens que la Turquie compte employer pour comprimer la révolution de la Valachie, et elle commence par dire que tout doit être remis sur l'ancien pied.

No. 874. 1848 Iulie 13

La Porte reconnaît que les Valaques, par leur Règlement Organique, ont le droit de faire tous les changements qu'ils veulent dans les affaires intérieures de la Principauté; elle se trouve donc très embarrassée de répondre à la note de la Russie, d'autant plus que, ayant mis les représentants de quatre grandes puissances en demeure de protester contre l'entrée des Russes dans les Principautés, tous ont répondu qu'ils n'avaient pas d'instructions à cet égard.

La Porte, je vous l'ai dit dans mes précédentes lettres, était très disposée à tenir tête à la Russie, et à faire juger, une fois pour toutes, la question des Principautés, qui se reproduit si souvent et toujours à l'avantage d'un accroissement d'influence russe en Orient. Mais que voulez-vouz que la Turquie fasse, si on la laisse toute seule. Elle sera obligée de se jeter de nouveau dans les bras de son ennemie intime, qui poursuit à outrance un traité d'alliance offensive et défensive avec elle, et ce traité, elle sera obligée de le signer, je vous le répète, si on ne vient pas promptement à son secours par une déclaration nette et ferme qui lui permette de compter sur les sympathies actives de l'Europe.

Je crois cependant que le Général Aupick a protesté contre l'entrée des Russes dans les Principautés; je dois ajouter que les Consuls français et prussiens à Bucharest ont également protesté. Cela ne suffit pas. Le Général Aupick n'est pas encore reconnu, et par ce motif sa protestation n'a pas l'effet désirable; ce qu'il faut, c'est que les représentants de la Prusse, de l'Autriche et de l'Angleterre protestent. Le feront-ils? J'en doute, et ce sera un tort immense pour la politique et les intérêts de l'Europe. Il y a plus, ce qui dans toute autre circonstance, eut été une force pour la Turquie, est en ce moment un embarras de plus.

Le Général Aupick a reçu ses lettres de créance, et aussitôt il a mis la Porte en demeure de reconnaître la République française. La Russie fait ce qu'elle peut pour que la Porte s'y refuse, et dans les difficiles circonstances où le Divan se trouve par suite de la non-protestation des puissances, vous comprenez qu'il doit hésiter, et qu'il aimerait infiniment mieux qu'on ne le pressât pas sur cette question.

La Porte est sympathique à la France; elle sait parfaitement que son intérêt lui dit de reconnaître la République française; mais dans ce moment, la demande de cette reconnaissance est un très grand embarras pour elle. Si les puissances avaient protesté

contre l'entrée des Russes dans les Principautés, elle aurait mis le plus grand empressement à faire droit à la demande du Général Aupick. Pour le moment donc, peut-être eut-il été bien que les instructions du Général Aupick fussent moins pressantes. Un délai de quelques jours aurait tout concilié.

No. 874.
1848
Iulie 13.

Dans l'état actuel des choses, tout l'espoir de la Porte est dans la fermeté dont les Valaques feront preuve. S'ils tiennent bon, la Porte ne cédera pas à la Russie; mais s'ils cèdent aux intrigues moscovites, la situation de la Porte sera mauvaise vis-à-vis de la Russie, et elle aura le tort d'avoir voulu plus que les Valaques. La politique libérale sera un grief de plus, dont s'armera la Russie. Est-ce en de telles conjonctures que l'Europe devrait laisser la Turquie abandonnée à elle-même? Si elle le fait, l'Europe un jour aura, peut-être, à se le reprocher amèrement.

Omer Pacha, un des meilleurs généraux de la Turquie, est parti ces jours derniers pour les Principautés. C'est une preuve que la Porte veut être prête à tout événement.

Corespondență din Constantinopole către „Journal des Débats". 1848. 10. VIII.

No. 875.
1848
Iulie 13.

On nous écrit de Constantinople, le 25 juillet:

„Les affaires des Principautés continuent à préoccuper sérieusement le divan et la diplomatie. Les dernières nouvelles qui nous sont parvenues de Bucharest ont un caractère fort grave. Les Russes n'avaient pas encore pénétré en Valachie, et les troupes du Sultan s'étaient échelonnées sur la frontière de la Moldavie, comme pour barrer le passage aux Russes, dans le cas où ils voudraient occuper la Valachie. Cette attitude est pleine de danger, en ce qu'elle peut amener une collision d'un instant à l'autre. Les Russes, s'autorisant d'une déclaration écrite faite par Rifaat-Pacha au Ministre de Russie, prétendent avoir le droit d'intervenir en Valachie; les Turcs nient cette prétendue déclaration, et s'opposent à l'intervention armée des Russes à Bucharest. Il paraît que les Consuls de France et de Prusse à Iassy ont protesté contre l'entrée des troupes russes en Moldavie; il est de fait que l'entrée des troupes russes dans cette Principauté est une violation flagrante des traités, que rien ne justifie, et contre laquelle la Porte aurait dû protester énergiquement, car elle n'était motivée par aucune révolution, aucun trouble. A Bucharest, la contre-révolution,

No. 875. 1848 Iulie 13. dont je vous entretenais dans ma dernière lettre, n'a pas été de longue durée; le parti révolutionnaire n'a pas tardé à reprendre l'avantage: un mouvement populaire eut lieu le 12; les anciens membres du Gouvernement provisoire furent rappelés et mis à la tête des affaires, sous la présidence de Jean Campiniano. Les Colonels Salomon et Odobesco, représentant le parti russe, ont été assaillis dans leur caserne; le dernier a été tiré et l'autre a dû prendre la fuite. Telle était la situation à la date du 15 de ce mois. La Porte paraît avoir compris la gravité de la question et elle concentre sur ce point-là des forces considérables; elle a déjà environ 35.000 hommes de ses meilleures troupes; et elle vient de les placer sous le commandement d'un de ses meilleurs Généraux, Omer Pacha, le vainqueur de l'Albanie et de Kurdistan".

No. 876. 1848 Iulie 13.

Adresa No. 4.160 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneścĭ către Comitetul carantinelor.

(Conc. Arch. M. de Interne Dos. No. 302.)

Către Comitetul carantinelor.

După sciința luată că Exelența Sa Suleiman Pașa, Comisarul Înalteĭ Porțĭ pentru acest Prințipat, sosesce în carantina Giurgiuluĭ astădĭ, subt însemnatul poftesce pe acel Comitet, ca îndată să pornească acolo pe d. Grigorie Zosima, Vițe-Inspector al carantinelor, pentru întâmpinarea Exelențeĭ Sale, și spre o de aproape îngrijire pentru îndeplinirea măsurilor sanitare cu acele mijloace și scumpĕtate, carĭ n'ar aduce acestuĭ înalt funcționar vre-o nemulțumire.

N. G.

No. 4.160.

No. 877. 1848 Iulie 13.

Adresa No. 2.347 a Sfatuluĭ orășenesc din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneścĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministre al trebilor din Năuntru,

Vrênd Sfatul a aduce la îndeplinire nota Domnieĭ-Voastre cu No. 4.029, s'a vĕdut în neputință, din pricină că parte din acele

materialurĭ de lemne aŭ fost luate cu împrumutare, carĭ s'aŭ și înapoiat, iar cele cumpĕrate de Sfat s'aŭ vîndut încă d'atuncĭ, și prețul lor s'a întors în cassa orașuluĭ, care s'a și făcut cunoscut Domnieĭ-Voastre prin adresa cu No. 2.746 în anul 1846.

No. 877. 1848 Iulie 13.

Salutare și frăție.

Sfatul orășenesc din Bucurescĭ. pentru President, Ioan (nedescifrabil); D. Iconomidi, Ioan Triandafil.

S. V. Nicolescu.

No. 2.347.

Adresa No. 4.165 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Vornicia orașuluĭ Bucurescĭ.

No. 878. 1848 Iulie 13.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La D. Vornicul de oraș.

După trebuință sub-iscălitul învită pe d-neata a porunci îndată Maimarbașiĭ de aicĭ să deà d-luĭ Melic arșitectuluĭ vre-o patru-ḑecĭ de dulgherĭ, carĭ mâne prea de dimineață să se afle în lucru sub direcția numituluĭ, spre a se îndeletnici în lucrarea arculuĭ de triunf, ce este însărcinat a face.

N. G.

No. 4.165.

Ordinul No. 4.167 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Michalache Abdulaidi.

No. 879. 1848 Iulie 13.

D. Michalache Abdulaidi.

De trebuință fiind a se da din partea Guvernuluĭ Exelențeĭ Sale Suleiman Pașa, ce astăḑĭ sosesce în carantina Giurgiuluĭ, toate cele de trebuință pentru hrana Exelențeĭ Sale și a suiteĭ într'un chip cuviincios și potrivit cu onoarea posițieĭ acesteĭ persoane, subt-însemnatul însărcinează pe d-ta ca, luând de aicĭ toate cele de trebuință întru aceasta, precum tacâmurĭ de masă, slugĭ, bucătarĭ și de ale mâncăriĭ de acele ce nu se găsesc în partea loculuĭ, să mergĭ la Giurgiŭ și să îngrijescĭ de îndestularea Exelențeĭ, atât cât va ședé în carantină, cât și de acolo până aicĭ. Iar pentru cheltueala ce se va face întru aceasta, veĭ da subt-însemnatuluĭ listă deslușită spre a d-tale despăgubire.

N. G.

No. 4.167.

No. 880. 1848 Iulie 13.

Adresa No. 4.170 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ către Sfatul orăşenesc din Bucurescĭ.

(Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

D. President al Sfatuluĭ orăşenesc.

Domniĭ Montrezor şi Iscovescu, însărcinaţĭ fiind cu decoraţia săleĭ teatruluĭ pentru extraordinara representaţie ce este a se da în onoarea Exelenţeĭ Sale Suleiman Paşa, este poftit acel Sfat ca spre întîmpinarea cheltuelilor despre aceasta, să deà în primirea şi disposiţiilor numiţilor 50 galbenĭ împěrătescĭ, pentru carĭ vor da socoteală.

N. G.

No. 4.170.

No. 881. 1848 Iulie 13.

Decretul No. 254 al Guvernuluĭ provisoriŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 290.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

La adresa Domnieĭ-Tale cu No. 3.955 se rěspunde că împrejurărĭ extraordinare siliseră pe Guvern să ieà măsura ce s'a vědut în decretul cu No. 131, nu cu scop de a pedepsì pe arestanţĭ, cĭ de a-ĭ păzì. Acum acele împrejurărĭ încetând, arestanţiĭ vor rěmâné în temniţa Capitaleĭ şi arătatul decret nu va avé execuţie.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; N. Bălcescu, Chr. Tell, I. C. Brătianu.

No. 254.

No. 882. 1848. Iulie 14.

Adresa No. 257 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ către Ministerul Dreptățiĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnuluĭ Ministru al Dreptățiĭ.

Alăturăm Domnieĭ-Tale în original prescurtarea cu No. 2.226 ce primirăm de la Secretariat, după jalba ce a dat d. Vasilie Marinescu, și te rugăm să facĭ cunoscut tribunalelor, că de acum toțĭ sînt de o potrivă înaintea pravileĭ, și prin urmare echipagiul și mulțimea cailor, făcênd un obiect de lux, nu numaĭ că poate, dar și este dator tribunalul să vîndă asemenea obiecte spre despăgubirea jeluitoruluĭ, dacă va avé drept a cere această despăgubire.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; St. Golescu, I. Eliade, N. Mincu, C. A. Rosetti, N. Bălcescu, I. C. Brătianu.
No. 257.

No. 883. 1848 Iulie 14.

Decretul No. 258 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ[1]).

(Foae vol. Acad.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Chemat prin încrederea publică a luà cârma țĕriĭ în impre-jurărĭ atât de grave, Guvernul provisoriŭ s'a încărcat cu o sarcină spre a-șĭ împlinì misiunea până în capĕtul lucrăriĭ.

---

[1]) În hârtiile luĭ Nicolae Bălcescu (Col. Acad.) se află următorul concept original:

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.

Chemat prin încrederea popoluluĭ la cârma țĕriĭ în vremĭ grele, Guvernul provisoriŭ nu s'a dat în lăturĭ și a primit cu bucurie această sarcină impovărătoare.

Dorința luĭ fu însă ca pentru stabilirea revoluțieĭ să depue cât maĭ în grab puterea în mânile aleșilor națieĭ, carĭ să așeze un Guvern statornic.

No. 883. 1848 Iulie 14.

Dorința luĭ a fost ca cât maĭ în grabă să întemeeze și să asigureze Constituția, și apoĭ să depuie puterea în mânile aleșilor națieĭ, care să întemeieze un Guvern stabil. Criminalele însă urzirĭ și mișcărĭ ale inemicilor libertățiĭ făcură a împedicà Guvernul în cursul lucrărilor și a nu-l lăsà să-șĭ realiseze maĭ curînd dorințele sale.

Acum când țeara începù a se alinà de tulburarea uneltită, și Guvernul avù o pace neîntreruptă de vre-o ḑece ḑile, când Înalta Poartă auḑi glasul Românilor și binevoi, prin trimișiĭ sěĭ, a le

---

Vinovatele întreprinderĭ ale vrăjmașilor libertățiĭ amână pân'acum realisarea acesteĭ dorințe.

Astăḑĭ însă, când țeara se bucură de liniștea cea maĭ mare, astăḑĭ când revoluția se consfinți și de Înalta Poartă, guvernul socotesce de cuviință a nu maĭ întârḑià convocarea Adunăriĭ constituante. De aceea decretă:

Art. 1. Comisiile (Adunările) alegĕtoare se vor chemà în 30 ale acesteĭ lunĭ Iulie, în fie-care plasă, ca să aleagă pe representanțiĭ poporuluĭ la Adunarea constituantă, ce urmează a întocmi Constituția, întemeindu-se pe acele 21 articole, decretate de popol și pentru păzirea cărora s'a făcut și jurămîntul în Câmpul Libertățiĭ.

Art. 2. Alegerea va avé de basă populația.

Art. 3. Numĕrul total al representanților poporuluĭ în Adunarea constituantă va fi de douĕ sute cincĭ-ḑecĭ.

Art. 4. Acest numĕr se va împărți pe fie-care județ și clasă, potrivit listeĭ acì alăturate.

Art. 5. Alegĕtor va fi tot Românul de orĭ-ce religie, de orĭ-ce stare liberă independentă, de la vîrsta de 21 anĭ în sus, locuitor în ocol, plasă, și a căruĭ conduită nu va fi defăimată prin act public.

Prin ḑicerea Român, înțelegem pe pămîntenĭ și pe Româniĭ din toate părțile Românieĭ, statornicit aicia în țeară, înainte de 11 Iunie, precum și pe împămînteniţĭ de orĭ-ce religie și origine ar fi.

Art. 6. Ales (eligibil) va fi tot Românul în vîrstă de 25 anĭ, care ar merità încrederea și a căruĭ conduită nu va fi defăimată prin act public.

Art. 7. Alegerile se vor face tot într'o ḑi în toată țeara. Toțĭ alegĕtoriĭ în ḑiua cuvenită se vor adunà la reședința Administratoruluĭ de plasă, unde se va deschide adunarea alegĕtoare, subt presidenția aceluĭ Administrator, pe lângă care se vor adăogà și doĭ Secretarĭ.

Art. 8. Votarea se va face prin trecere în dreapta și stânga.

Art. 9. Fie-care representant al poporuluĭ va primì pe câtă vreme va ținé sesia Adunăriĭ constituante, câte 15 leĭ pe ḑi.

Art. 10. Guvernul va publicà în curînd o instrucție deslușitoare acestuĭ Regulament.

Art. 11. Adunarea constituantă se va deschide în 16 August, în Bucurescĭ.

Art. 12. Ministrul din Lăuntru va îngriji spre a se publicà cât maĭ în grabă acest decret în toate orașele și satele.

No. 883. 1848 Iulie 14.

rasigurà inimile, umplêndu-le de speranță că li se va recunoasce scumpa și sacra lor Constituție, pe care jurară în pace și cu atâta ordine, Guvernul provisoriŭ îșĭ impune o datorie a convocà cât maĭ curînd generala Adunanță constituantă, și decretă:

Art. 1-iŭ. Generala Adunanță constituantă va representà țeara întreagă, prințipele și interesele eĭ generale, va pune jurămîntul de credință pe Constituție, va da țěriĭ șarta constituțională, pe temeiul celor 21 articole, pe carĭ aŭ jurat toțĭ adevěrațiĭ patrioțĭ; va pune legile fundamentale ale organisăriĭ țěriĭ, și în cele după urmă va închide sesia prin alegerea Domnuluĭ.

Art. 2-lea. Constituanta, după proporția populațieĭ, va fi compusă de 250 deputațĭ, socotindu-se pentru fie-care 10.000 suflete câte unul.

Art. 3-lea. Alegerea, avênd de temeiŭ populația, numěrul acesta de 250 deputațĭ se va împărțì în proporție pe județe și pe capitale, după cum se arată în lista ce se alătură acì.

Art. 4-lea. Alegětor este tot Românul, de la vîrsta de 21 anĭ în sus, de orĭ-ce religie, de orĭ-ce stare liberă, independentă, și a căruia purtare nu va fi fost defăimată prin act public. Prin vorba Român, se înțelege tot pămînteanul, tot Românul din orĭ-ce parte, stabilit în țeară, precum și orĭ-care pămîntenit, de orĭ-ce origine și de orĭ-ce religie va fi.

Art. 5-lea. Tot Românul cu calitățile sus arătate are dreptul a-șĭ da votul d'a dreptul în alegerea deputaților Constituanteĭ și celor-lalte Adunanțe ordinare; de astă dată însă votul va fi îndoit, atât pentru imperioasa nevoie de a nu se aflà, maĭ vîrtos în asemenea împrejurărĭ, adunărĭ prea numeroase de popol, cât și pentru că o parte dintre Românĭ nu sînt încă preparațĭ cu cunoscința alegerilor.

Art. 6-lea. Votul îndoit se face în modul următor: Un numěr oare-care de cetățenĭ aleg în adunare primară un numěr de deputațĭ alegětorĭ, și aceștia din urmă, adunându-se la un loc hotărît, aleg prin adunare definitivă pe deputațiĭ representanțĭ în generala Adunanță.

Art. 7-lea. Alegerile primare se vor face în fie-care comună, luându-se de temeiŭ, ca la fie-care 25 de familiĭ să se aleagă câte un deputat alegětor, adică: de la 14 până la 37 familiĭ un deputat, de la 38 până la 62 doĭ deputațĭ, de la 63 până la 87 treĭ, de la 88 până la 112 patru, ș. c. l.

No. 883.
1848
Iulie 14.

Cătunele ce vor avé maĭ puțin de 13 familiĭ se vor unì în alegere cu satul cel maĭ vecin.

Art. 8. Orĭ-unde sînt maĭ mult de 36 de familiĭ, și va fi să se aleagă maĭ mulțĭ deputațĭ alegĕtorĭ, alegerea se va face la un loc pentru toțĭ deputațiĭ, iar nu în grupe, saŭ despărțițĭ de fiecare 25 familiĭ în parte.

Art. 9. Alegerile deputaților pentru Constituantă se vor face în Capitala județuluĭ, iar în orașul Bucurescilor și al Craioveĭ vor fi douĕ colegiurĭ: unul pentru oraș și cel-lalt pentru județ.

Art. 10. În fie-care adunare alegĕtoare se va formà maĭ întâiŭ un comitet ca să facă listele candidaților, și să le cârmuească alegerile. Pe la sate, în alegerile primare, comitetul va fi compus de preotul cel maĭ venerabil, de candidatul de învĕțător și de aleșiĭ satuluĭ, pe la orașe de membriĭ municipalitățiĭ; iar în Bucurescĭ și Craiova, în fie-care despărțire de comisie, se va alege de către deputațiĭ mahalalelor un comitet.

Art. 11. În fie-care colegiŭ de alegere definitivă de județ pentru deputațiĭ, ce se vor trimite în Constituantă, comitetul va fi compus de 5 membri, în care Administratorul va fi President, și patru membri vor fi aleșĭ de colegiŭ, cu însărcinare doĭ de Secretarĭ.

Art. 12. Alegĕtoriĭ primarĭ și deputațiĭ alegĕtorĭ vor avé vîrsta de la 21 de anĭ în sus, locuitorĭ în aceeașĭ comună saŭ sat, iar aleșiĭ de deputațĭ în Constituantă aŭ drept de a fi toțĭ Româniĭ de la vîrsta de 25 de anĭ în sus, fără condiție de domiciliŭ, din orĭ-ce parte a țĕriĭ.

Art. 13. Toate alegerile primare se vor face în aceeașĭ ḑi hotărîtă în toată țeara, asemenea și alegerile definitive se hotărĕsc a se face într'una și aceeașĭ ḑi.

Art. 14. Ḑiua alegerilor primare se hotărĕsce la 9 Avgust viitor.

Art. 15. Ḑiua alegerilor definitive pentru deputațiĭ Constituanteĭ se hotărĕsce la 18 Avgust, și deputațiĭ alegĕtorĭ să se afle neapĕrat cu toțiĭ în Capitala județuluĭ patru ḑile maĭ înainte, adică la 14 Avgust, spre a asistà în treĭ ședințe preparatoriĭ, pentru ca deputațiĭ alegĕtorĭ să poată cunoasce meritele candidaților, după profesia lor de credință.

Art. 16. Alegerile, atât primare cât și definitive, se vor face prin trecerea acelor ce primesc pe candidatul de deputat la dreapta, și acelor ce nu primesc la stânga scriitoruluĭ comitetuluĭ.

Art. 17. Deputațiĭ alegĕtorĭ vor fi acreditațĭ către comitetul

definitiv de judeţ, prin împuternicirea adeverită cu sigiliul saŭ pecetea satuluĭ. Deputaţiĭ aleşĭ, spre a representà ţeara în Constituantă, vor fi acreditaţĭ prin document adeverit de comitetul definitiv.

No. 883.
1848
Iulie 14.

Art. 18. Deputaţiĭ alegĕtorĭ, cum şi aĭ Constituanteĭ, vor puté fi din orĭ-ce profesie saŭ meserie, şi prin urmare şi din cler.

Art. 19. Fie-care deputat al Constituanteĭ, din ḑiua alegeriĭ şi până la închiderea sesieĭ, va avé câte 15 leĭ pe ḑi, pentru întîmpinarea neapĕratelor cheltuelĭ.

Art. 20. Guvernul va publicà peste curînd o instrucţie lămurită şi cu deamăruntul a acestuĭ decret.

Art. 21. Listele candidaţilor se vor publicà spre sciinţă a voturilor ce a avut fie-care.

Art. 22. Constituanta se va deschide la 25 Avgust viitor în Bucurescĭ.

Art. 23. Îndată va alege o comisie preparatorie, compusă de un President, care va fi cel maĭ bătrân dintre toţĭ, şi de doĭ Secretarĭ aleşĭ, care va sta până se vor verificà titlurile majorităţiĭ deputaţilor.

Art. 24. Constituanta, pe lângă însărcinările arătate în art. 1-iŭ, va alege după a sa încredere pe membriĭ unuĭ Guvern interimar, care va guvernà ţeara până la alegerea şi întărirea nouluĭ Domn.

Art. 25. Domnul Ministru celor din Lăuntru va face cât maĭ curînd a se publicà acest decret în toate oraşele şi satele.

Listă de numĕrul deputaţilor ce trebue a da judeţele la Adunarea constituantă după populaţia lor.

Judeţe.	Deputaţĭ.
Slam-Râmnic	9
Brăila	4
Buzĕŭ	14
Prahova	19
Ialomiţa	8
Ilfovul	15
Dâmboviţa	14
Vlaşca	12
Teleorman	16
Muscel	8
Argeş	16
	135

No. 883.
1848
Iulie 14.

Report . . .	135
Olt	11
Romanaţĭ	14
Vâlcea	16
Dolj	21
Gorj	14
Mehedinţĭ	20
Capitala Bucurescĭ	16
Oraşul Craiova	3
	250

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Stefan Golescu, Christea Tell, Ioan Eliad, N. Bălcescu, N. Minco, I. C. Brătianu.

No. 258.

No. 884.
1848
Iulie 14.

Decretul No. 263 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

D-luĭ Ministru din Lăuntru.

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

La adresa Domnieĭ-Tale cu No. 3.862 se rĕspunde că pentru acea sumă de leĭ şease miĭ treĭ sute şease-ḑecĭ şi opt par. treĭḑecĭ şi opt, ce arată Magistraturile Craioveĭ şi al acesteĭ Capitale că aŭ cheltuit cu întîmpinarea celor de trebuinţă la locuinţa şi îndestularea membrilor Guvernuluĭ, să cerĭ Domnia-Ta de la arătatele Magistraturĭ lămurite socotelĭ de acele cheltuelĭ şi să le trimiţĭ la Guvern spre a se vedé şi a se face cele de cuviinţă.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, Stefan Golescu, Rosetti, N. Minco, I. C. Brătianu.

No. 263.

(Resoluţie:) Să se ceară, fără întârḑiere, acea lămurită socoteală, şi trimeţêndu-se să se facă cunoscut prin raport Guvernuluĭ.

Decretul No. 269 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţěriĭ-Românescĭ.

No. 885.
1848
Iulie 14.

(Urechiă, op. cit., II, pag. 344.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Cunoscêndu-se neapěrata trebuinţă, ca foaia periodică „Învěţătorul satuluĭ“ să ieà o direcţie maĭ cuvenită misieĭ sale, Guvernul încredinţează (sic!) redacţia acesteĭ foĭ Secretaruluĭ sěŭ d. N. Bălcescul, care va îngrijì a-şĭ găsì pentru aceasta colaboratoriĭ trebuincioşĭ, rěmâind această foae cu totul în sarcina d-luĭ.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade, Rosetti, Chr. Tell, St. Golescu, N Minco.

No. 269.

Decretul No. 270 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţěriĭ-Românescĭ.

No. 886.
1848
Iulie 14.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că patria este datoare de a rěsplătì pe aceia ce-şĭ expun vieaţa lor pentru dînsa;

Fiind-că cetăţeanul Panait Ionescu a fost rănit la 19 Iunie;

Guvernul cu plăcere se grăbesce a decretà:

1). Că cetăţeanul Panait Ionescu a bine-meritat de la patrie, expuindu-şĭ vieaţa pentru apěrarea libertăţilor eĭ.

2-lea. Se va liberà numituluĭ cetăţean douě-ḑecĭ şi şeapte galbenĭ, ce ĭ-a cheltuit pentru vindecarea sa.

3-lea. I se va face pensie câte cincĭ galbenĭ pe lună, până când obşteasca Adunare va luà o hotărîre în pricina acelora ce s'aŭ rănit la 19 Iunie.

4-lea. D. Ministru Cultuluĭ va aduce acest decret la îndeplinire, disposând pentru această sumă din paragraful facerilor de bine.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, I. Eliade, I. C. Brătianu, C. A. Rosetti, N. Minco, St. Golescu, N. Bălcescu.

No. 270.

No. 887.
1848
Iulie 14.

Decretul No. 272 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că Coloneliĭ Lahovari, Bălăceanu şi Bibescu, Maiorul Lenţ şi Sub-locotenenţiĭ Mosc, Borănescu şi Păianu, precum şi Stabdoctorul Maier nu aŭ posturĭ în oştire, Guvernul, potrivit cereriĭ d-luĭ Şefuluĭ oştiriĭ, făcută prin raportul No. 2.321;

Decretă a d-lor slobodire din slujbă.

Dumnea-luĭ Şeful oştiriĭ va aduce aceasta la îndeplinire.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ, St. Golescu, N. Bălcescu, N. Minco, I. C. Brătianu.

No. 272.

No. 888.
1848
Iulie 14.

Decretul No. 275 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Vĕḑênd raportul d. Ministruluĭ din Năuntru, prin care, potrivit decretuluĭ nostru cu No. 274, ne recomandă un president şi şease membri aĭ Sfatuluĭ orăşenesc, în locul celor demisionarĭ, întărim vremelnicesce:

President: Nicolae Niculescu.

Membri: Hilel B. Manoah, Gheorghe Ioan Pashal, Gheorghe Sulacoglu, Grigorie Ipatescu, Stefan Papa Teodosiŭ, Nicolae Cămărăşescu.

D. Ministru din Năuntru este rugat a îngriji să intre numaĭ decât în foncţiile dumnea-lor.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade, Chr. Tell, St. Golescu, N. Minco, C. A. Rosetti, N. Bălcescu.

No. 275.

Raportul No. 428 al Cârmuirii ținutuluĭ Bacăŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

No. 889. 1848 Iulie 14.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Către cinst. Departament trebilor din Lăuntru.
Isprăvnicia ținutuluĭ Bacăŭ.

Raport.

Potrivit cu înțelesul celor Înalt poroncite sub-iscălituluĭ prin Domnesc Ofis subt No. 74, și Revisoruluĭ Departamentuluĭ d. Serdar Petrachi Tircă, prin asemenea ofis subt No. 83, ce s'a primit aicĭ, unde d. Serdar nu se află de la 9 a următoareĭ, s'a și pus în lucrare periorisirea d-luĭ Hatm. Alecu Aslan la moșia Onesciĭ, unde s'a aflat petrecênd, puindu-se un slujbaș de a păzì și privighià de a nu îngăduì eșirea d-luĭ afară de pe moșie, nicĭ a corespondarisì cu cine-và, saŭ a primì musafirĭ la d-luĭ în gazdă, precum s'a făcut cunoscut și d-luĭ despre aceasta prin adres din partea subtiscălituluĭ, care a primit fără pricinuire.

Iar în cât se atinge pentru d. Gheorghe Greceanu, fostul actor la Teatrul național din Capitală, ce se poroncesce d-luĭ Revisoruluĭ de a se prinde și arestuì, după măsurile întinse din partea subiscălituluĭ în lipsa d-luĭ Revisoruluĭ, nu s'a aflat, luându-se sciință de la Priv. de ocolul Trotuș, prin raportul subt No. 654, că pe furiș pe plaiŭ s'a cacerdisit peste hotar în Transilvania. Asemenea și d. Paharn. Vasile Codrenescu și ostavnoĭ Căpitanul Costache Hâncul din Târgul Ocnelor, fără pașaporturĭ, în privirea căreia sciință s'a și dat poroncile cuvenite ca, la prilej de ivirea lor în astă parte, să se prindă și să se trimiță la Ispravn., adresându-se tot odată împărtășire și d. Comandiruluĭ granițeĭ de a întinde privighere pe marginĭ. Despre carĭ împrejurărĭ și urmare păzită după țitatele Domnescĭ ofisurĭ, cu supunere se raportuesce cinstit. Depart. spre sciință.

N. Rosetti, Vorn.

No. 428.

(Resoluție:) Secția 4. Să se facă lucrare și pentru aceștia, ca și pentru aceĭ cuprinșĭ în raporturile Isprăvn. de Dorohoiŭ și Roman cu No. 3.750 și 6.895.

Balș.

No. 890.
1848
Iulie 14.

Lista liberalilor Moldovenĭ trimişĭ peste graniță.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

No.		1848	
	S'aŭ trimis a se da peste Dunăre:		
1	Alecu Moruz	Martie 29	Scăpațĭ la Ibrăila la 3 Aprilie.
2	Alecu Cuza	»	
3	Nicu Catargiu	»	
4	Vasile Canta	»	Scăpat la Ibrăila la 3 Aprilie.
5	Grigori Romalo	»	
6	Dimitrie Filipescu	»	S'a întors în țeară.
7	Manolachi Costachi (Epureanu)	» 30	Scăpat la Ibrăila la 3 Aprilie.
8	Ioan Cuza	»	
9	Sandulachi Miclescu	»	
10	Zaharia Moldovanu	»	Scăpat la Ibrăila la 3 Aprilie.
11	Răducanu Roset (Răducanu) .	»	
12	Lascar » »	»	Scăpat la Ibrăila la 3 Aprilie.
13	Mitică » »	»	
	S'aŭ dat în Austria:		
1	Petrachi Casimir	Aprilie 2	
2	Costachi	»	
	S'a dat peste Prut:		
1	Costachi Muruz	Aprilie 5	
	S'a poruncit a se opri intrarea în țeară:		
1	Scarlat Vârnav	Martie 29	
2	Teodor Rășcanu	»	
3	Vasile Mălinescu	»	
4	Grigori Balș	Aprilie 12	S'a întors în țeară.
5	Iorgu Sion	»	
6	Iorgu Radu	»	
7	Toader Sion	»	
8	Nicu Ghica Comănesceanu .	Iulie 9	S'a întors în țeară.
9	Gheorghi Cantacuzin		
10	Michalachi Kogălniceanu . . .	» 14	
11	Neculaĭ Chinezu	»	
12	Ioan Leca	»	
13	Neculaĭ Ionescu	Aprilie 26	
14	Vasile Ghica	» 1	
15	Costachi Negrea	» 5	S'a întors în țeară.
16	Negruță		
17	Alecu Dimitriu, nepotul Mitropolituluĭ		
18	Gheorghe Greceanu, actor . .		
19	Paharnicul Vasile Codrinescu .		
20	Ostavnoĭ Căpit. Costachi Hâncu		S'a întors în țeară.
21	Paharnicul Costachi Angonescu		

Publicațiunea No. 237 a Comandantuluĭ gvardeĭ naționale N. Teologu.

No. 891. 1848 Iulie 14.

(Foae vol. Col. N. P. Romanescu.)

Publicație.

Dreptate, Frăție.

De multe orĭ se întîmplă de vin curierĭ saŭ ștafete grabnice noaptea, atât către Guvern, cât și către representanțiĭ Puterilor străine, caraulele de gardiștĭ ce se preumblă noaptea pe ulițĭ se abat din buna cuviință, popresc pe aceĭ curierĭ, stăruind a luà scrisorile ca să le deschidă, precum la 13 noaptea spre 14, viind o ștafetă de la Giurgiŭ, adresată către Consulatul englesesc, a fost poprită de către o trupă de câțĭ-và gardiștĭ carĭ, însoțind pe acel poștaș până la Secretarul Consulatuluĭ, stăruiaŭ deschiderea scrisorilor și citirea în audul d-lor.

Aceasta socotindu-se o faptă necuviincioasă, se popresce în viitor d'a se maĭ urmà.

Comandantul gvardieĭ, N. Teologu.

No. 237.

Adresa No. 592 a Cârmuitoruluĭ Episcopieĭ Buzĕŭ către Protopopul de Focșanĭ.

No. 892. 1848 Iulie 14.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 357.)

Cârmuitorul Sf. Episcopiĭ Buzĕŭ.

Sfințieĭ Sale Protopopuluĭ, preoților și diaconilor din plasa Focșanilor.

Ațĭ vĕdut dreptatea și frăția ce, în numele luĭ Dumnedeŭ, se proclamă Românilor, se primì de popol, se întărì de fostul Domn și se statornicì prin buna orînduează ce va aduce cu sine și voirea Înalteĭ Porțĭ. Nu sîntețĭ protopopĭ decât cu titlul că sîntețĭ ceĭ maĭ aleșĭ și maĭ luminațĭ dintre preoțĭ și facețĭ să se vadă lumina voastră prin îmbrățișarea ce vețĭ da evangheliceĭ noastre Constituțiĭ. Sfinția Ta pricepĭ și eștĭ dator a pricepe foloasele libertățiĭ, pentru că sîntețĭ datorĭ a urmà celuia ce s'a răstignit pentru libertatea și înfrățirea oamenilor. Vĕ îndatorează dar și credința în Isus. Chr. și slujba în care sîntețĭ, și patria ce cere mântuirea, și însușĭ Prea Sfințitul nostru Păstor, ce este în capul mântuiriĭ po-

No. 892. 1848 Iulie 14.

poloreport, a te pătrunde de duhul Constituţieĭ, a alergà prin plasă, a luminà pe preoţĭ, a-ĭ îndatorà să lumineze pe săteni întru binecuvîntarea voitorilor lor de bine şi a se ferì de intrigile celor ce voesc să le pue din noŭ jugul de maĭ înainte. Umblaţĭ cu duhul păciĭ şi al blândeţiĭ a face pe proprietarĭ să se încredinţeze că proprietatea le va fi respectată cu toată sfinţenia, a încetà de a se face organe voitorilor de rĕŭ aĭ ţĕriĭ, şi a întinde cu toţiĭ mâna la înfrăţirea luĭ Is. Chr. Propovĕduiţĭ sătenilor pace şi bună orînduealǎ şi îndeplinirea datoriilor lor ca şi până acum, până la încheerea obştesciĭ Adunărĭ. Povăţuiţi-ĭ ca la alegerea deputaţilor să aleagă oamenĭ cinstiţĭ şi iubitorĭ de frăţie şi de foloasele lor. Feriţi-vĕ a nu cădé în necucernicie, întindênd mâna voitorilor de rĕŭ aĭ Constituţieĭ. Aşà să vĕ ajute Dumnedeŭ, precum şi Sfinţia Ta veĭ ajutà Constituţia şi veĭ întemeià pacea şi frăţia. Nu veĭ întârdià dar ca atât Sfinţia Ta, cât şi prin proistoşĭ să se deà aceasta în cunosciinţa tutulor locuitorilor săteni prin preoţiĭ satelor, spre a se pătrunde, şi să fiţĭ cu toţiĭ următorĭ povăţuirilor eĭ, potrivit poruncii Prea Sfinţieĭ Sale păr. Mitropolitul cu No. 1.532.

Pentru Cârmuitorul sf. Episcopiĭ, Iraclie Ierom

No. 592.

No. 893. 1848 Iulie 14.

Adresa No. 4.173 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Administraţia de Ilfov.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

D. Administrator al districtuluĭ Ilfov.

Eştĭ poftit, d-le Administrator, a face punere la cale ca să se aducă aicĭ, în Capitală, în două dile cel mult, şease care cu florĭ de câmp, şi să se deà în primirea d-lor Montrezor şi Iscovescu pentru decoraţia săliĭ teatruluĭ. Aceste florĭ se vor aduce cu plată prin bună tocmeală, care se va rĕspunde de d-neata, şi veĭ cere la subt-însemnatul ca să ţi-ĭ întoarcă.

N. G.

No. 4.173.

Adresa No. 4.182 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

No. 894. 1848 Iulie 14

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Dreptate, Frăție.
Către Sfatul orășenesc al Capitaleĭ.

Cuviința cerênd ca la venirea Măriei Sale Suliman Pașa aicĭ în Capitală, să se înlumineze seara toate încăperile publice, se scrie cinstituluĭ Sfat ca să facă pregătirea pentru o luminație maĭ pompoasă și maĭ cu seamă la Palatul fostuluĭ Domn Bibescu. Toate coroanele câte s'aŭ pus la luminațiĭ să se desființeze îndată și să nu se maĭ pue. Cu al doilea i se va arătà și când are a se întrebuințà luminația ce va pregăti.

Salutare și frăție.

Ministrul din Lăuntru, N. G.

No. 4.182

Secția 1-ĭ. Masa 2.

Adresa No. 4.223 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Vornicia orașuluĭ Bucurescĭ.

No. 895. 1848 Iulie 14.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La d. Șef al Vorniciei orașuluĭ.

Sosirea Exelențeĭ Sale Suleiman Pașa este a fi peste prea puține ḑile. Iar primirea în Capitală se va face cu țeremonia cuvenită pentru o asemenea împrejurare rară. Sub-iscălitul învită pe d-ta a face cunoscut tuturor Israeliților din Capitală, că urmează a contribuì și înșișĭ la această solemnitate cu eșirea spre întîmpinarea acestuĭ foncsionar, ca uniĭ ce și eĭ s'aŭ împărtășit din foloasele glorioaseĭ noastre Constituțiĭ prin emancipația ce aŭ dobândit. Prin urmare vor fi gata ca la ḑiua și ceasul hotărît să easă spre întîmpinare împreună cu ceĭ-lalțĭ cetățenĭ.

No. 4.223.

Notiță din „Mercure de Souabe“, după „Le Constitutionnel“ și „Le National“. 1848. 26. VII.

No. 896. 1848 Iulie 14.

Allemagne.

L'invasion des Russes dans les Provinces Danubiennes, démentie déjà plusieurs fois par certains journaux allemands, semble

No. 896. 1848 Iulie 14.

se confirmer tous les jours. et s'il en fallait croire les renseignements donnés aujourd'hui par le Mercure de Souabe, les troupes du Czar ne rencontreraient aucune résistance. Voici comment s'exprime ce journal, dont nous ne prenons pas sur nous de garantir la vérité.

„Le Consul russe de Kotzebue avait envoyé au Gouvernement provisoire un ultimatum par lequel il demandait le rétablissement immédiat du Prince Bibesco, en le menaçant, en cas de refus, de l'intervention immédiate d'une armée russe. Le Gouvernement provisoire résolut de résister. Il envoya dans les provinces des émissaires pour soulever les paysans contre les Russes, mais les paysans arrêtèrent les émissaires et tuèrent même quelques-uns. A l'arrivée de cette nouvelle, une terreur panique s'empara des membres du Gouvernement provisoire et les boyards prirent la fuite dans toutes les directions.

„Le 10, une grande tranquillité régnait à Bucharest, et l'on croit que la majorité de la population, ainsi que les habitants de la campagne, recevront à bras ouverts les Russes. Dans la Valachie, les paysans considèrent comme leurs libérateurs les Russes, dont la politique a toujours été de les protéger contre l'oppression de la noblesse. Voilà l'explication de l'état actuel des choses dans les Principautés Danubiennes.

„Un courrier est parti de Jassy pour Cronstadt, afin d'annoncer au Prince Bibesco l'entrée des Russes. Le Général Duhamel s'est annoncé comme Consul et Intendant général.

„Les Russes ont établi un camp devant Jassy, parceque le choléra fait des ravages dans l'intérieur.

„Cent mille hommes se sont mis en mouvement de Fokschany vers Bucharest. Ils n'arriveront que le 15 ou le 16.

„Dans de pareilles circonstances, il est impossible de songer à une résistance sérieuse."

No. 897. 1848 Iulie 14.

„Sturza audind despre revoluția de la 11 Iunie."
Articol din „Popolul Suveran", No. 7. 1848. 14. VII.

Sturza audind despre revoluția de la 11 Iunie.

Erà seară saŭ dimineață, nu-mĭ aduc bine aminte, Domnul Moldoveĭ Sturza numĕrà o parte din comorile sale cele marĭ și cu drept câștigate. Se face un sgomot în sală, Sturza ascunde

îndată comorile și ese să vadă cine este acela aĭ căruĭ pașĭ se aud. Erà un curier de la Focșanĭ.

No. 897. 1848 Iulie 14.

— Ce vreĭ, mojicule? cine te-a adus aicĭ?

— Să trăescĭ, Măria Ta! Aduc veștĭ bune de la Bucurescĭ.

— Ce? Rebeliștiĭ s'aŭ prins?

— Daca s'aŭ prins? ba de loc, eŭ spuĭ Măriеĭ-Tale maĭ bune veștĭ decât acestea, s'a sculat popolul și Vodă a întărit Constituția.

Și ḑicênd aceasta, dă luĭ Sturza Constituția noastră.

— Mișelule! ḑice Vodă tremurând și îngălbenind, astea sînt veștile cele bune ce-mĭ aducĭ? Apoĭ chemând pe un adiotant, îĭ ḑice, iea să deà d-luĭ cincĭ sute la spete. Bietul curier, ce nu înțelegeà bine politica, le mâncă și tăcù. Sturza trimite atuncĭ și cheamă pe toțĭ boeriĭ ceĭ bătrânĭ aĭ țĕriĭ, cărora le explică Constituția în chipul următor:

— Egalitatea drepturilor politice. Scițĭ ce va să ḑică asta? va să ḑică că mojicul să ajungă Judecător, Ministru, Domn; iar fiul boeruluĭ să rĕmâe după ușă. Primițĭ?

— Nu, nu, nu! ferească Dumneḑeŭ!

— Contribuția generală. Adică să puie pe boerĭ la bir, și prin urmare la gloabe și altele. Primițĭ?

— Nu, nu, nu primim; jos Constituția Muntenilor!

— Adunarea generală compusă de representanțĭ aĭ tutulor stărilor societățiĭ. Adică opincarul, negustorul să fie ales deputat și să șeaḑă la vorbă cu boeriĭ.

— Nu vrem, nu vrem!

— Domnul responsabil, ales pe cincĭ anĭ și căutat în toate stările societățiĭ. Adică copilul unuĭ negutător să ajungă Domn; iar feciorиĭ de boerĭ să fie slugile mojicilor.

— Nu primim, jos libertatea ce face să se stingă bunul neam al boerilor.

— Libertatea tiparuluĭ, adică să te pomenescĭ cu nisce băețĭ că-țĭ ieaŭ socoteală de tot ce facĭ în slujbă.

— Nicĭ aceasta nu o primim.

— Desrobirea Țiganilor. Emancipația clăciĭ, a obăciĭ și trebuința ce este a face pe țĕran proprietar pe un petec de loc. Desființarea rangurilor, desființarea bătăiĭ, a morțiĭ, emancipația Evreilor, adică să-țĭ ieà Țiganiĭ, rangul, moșie, să te lase pe drumurĭ; să nu maĭ aibă un boer dreptul să bată un mojic; să intre Ovreiul în slujba Statuluĭ, ca să te judece el. Primițĭ, boerĭ?

— Nu, nu, maĭ bine să murim decât să primim aceasta.

No. 897. 1848. Iulie 14

La aceste vorbe, Sturdza triumfător scoate o hârtie din sîn pe care o dă boerilor să o subscrie. Erà o poftire către străinĭ a venì în ţeară să scape patria de o revoluţie. Boeriĭ aŭ subscris.

No. 898. 1848 Iulie 14.

Articol din „Popolul Suveran". No. 7. 1848. 14. VII.

Bucurescĭ. Guvernul provisoriŭ, trebue a spune adevĕrul, este ales dintre Româniĭ ceĭ maĭ luminaţĭ şi maĭ devuaţĭ causeĭ poporuluĭ. Către acestea mulţĭ aŭ început să murmure. — Pentru ce? eată ceea ce va face sujetul acestuĭ articol.

Să ne coborîm maĭ întâiŭ într'acest haos de opiniĭ în care se perde opinia publică. Acì ochiul se sperie de mulţimea partidelor. Ambiţioşiĭ se cufundă cu trădătoriĭ de patrie, inimiciĭ Constituţieĭ cu inimiciĭ Românismuluĭ, înşelătoriĭ cu ceĭ amăgiţĭ, şi într'acest amalgam de ideĭ, de cugetărĭ, de sisteme, nicĭ un glas sincer pentru patrie. Acì s'a urzit orĭ-ce lovitură a luat Constituţia de la 11 Iunie încoa. Ast-fel vedem o mulţime de reacţionarĭ uneltind felurimĭ de tertipurĭ ca să rĕstoarne reformele; ast-fel unul se scoală şi cere dictatura; altul jurând când uneĭ partide când alteia; uniĭ, carĭ la început păreaŭ a fi din ceĭ maĭ înfocaţĭ democraţĭ, strigă în contra causeĭ sacre, pentru că nu aŭ putut luà parte în Guvern; alţiĭ iar spun în gura mare că nu înţeleg patriotismul fără chiverniseală.

Eată ranele ce înconjură nefericita noastră patrie, rane ce cu durere şi ochiĭ înecaţĭ de lacrămĭ trebue să le spuĭ publiculuĭ. De acì dar nasce rĕul ce a ameninţat Constituţia. De acì mulţime de murmurĭ, mulţime de loviturĭ, ce se îndreptează asupra Guvernuluĭ, necutezând a le îndreptà asupra Constituţieĭ, căcĭ aceştĭ oamenĭ aŭ înţeles cât este de periculos să atace de-a dreptul causa sacră.

Să nu cugete nimenĭ că voesc a linguşì Guvernul, saŭ voiŭ să arăt că faptele luĭ sînt curate şi senine. Poate că inima mea e plină de suspine amare în potriva luĭ, poate că am a-l critica atât, în cât aşĭ face să fulgere coloanele acesteĭ foĭ de imprecaţiĭ dureroase şi amare în contra luĭ; dar mĕ vĕd silit să tac, pentru două cuvinte: întâiŭ că sîntem atât de săracĭ de bărbaţĭ demnĭ de a fi în capul lucrurilor, în cât, de vom surpà pe aceştia, vom găsì puţinĭ a le ţiné locul, şi al doilea că Căimăcămia nu aşteaptă decât aceasta ca să scoaţă iară capul, şi atuncĭ Dumnedeŭ scie dacă nu s'ar maĭ vĕrsà sânge.

De aceea, încă odată, trebue să sprijinim Guvernul, ca să nu

cadă causa; dar să nu-l lăsăm a păcătui, să mergem la dînsul, când va fi trebuință a-l îndreptà pe calea cea bună, iar maĭ înainte de toate să lepĕdăm din sînul nostru patimile ce nu pot a ne duce decât la perire. Luațĭ exemplu de la popolul Român. El a înțeles maĭ bine interesele patrieĭ. Brav, patriot, aleargă la arme când patria îl cheamă, apoĭ se retrage când nu maĭ este trebuință a-șĭ expune vieața; el judecă cu nepărtinire, căcĭ el nu aleargă după posturĭ, nu este patriot pentru chiverniseală și nu umblă cu intrigĭ și cu liste ca să adune iscăliturĭ, să ajungă cu modul acesta la putere, cum fac uniĭ din patrioțiĭ noștri carĭ, pentru că ar fi purtat cocarde saŭ drapel, și nu aŭ căpĕtat o foncție, se plâng că patria este ingrată și Guvernul infam.

No. 898. 1848 Iulie 14.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica către N. Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

No. 899. 1848 Iulie.

În minutul de a spedui pachetul, primiĭ plicul trimis prin mijlocirea domnuluĭ Grand. Am găsit o poliță către Camondo și aceasta îmĭ ridică o mare grijă, pentru că isprăvisem paralele toate.

Am vĕḑut numaĭ ordonanța pentru alegerĭ, nu am avut vreme să citesc jurnalele. Voiŭ să fiŭ deputat, fă cum veĭ sci ca să mĕ aleg, o cer de la tine. Să trăească România!

Ion Ghica.

Salută pe Bălăceanu din parte-mĭ și spune-ĭ că îl rog să găsească un minut să-mĭ scrie.

În dos:

Domnuluĭ Domn Nic. Bălcescu, la Bucurescĭ.

Decretul No. 276 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. Arch. M. Afacerilor străine. Dos. No. 132. Fin. 4.867. Secret. Stat.)

No. 900. 1848 Iulie 15.

În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.
Dreptate, Frăție.

Vĕḑênd reclamația cetățeanuluĭ Eliade;

Recunoscênd că actul de a i se închide jurnalul „Curierul Românesc“ a fost un act arbitrar, din care i s'aŭ pricinuit pagube;

Vĕḑênd asemenea că cursul pricineĭ sale de despăgubirĭ pentru perderile ce a încercat în curs de ḑece anĭ la contractul sĕŭ, pentru

No. 900. 1848 Iulie 15.

tipărirea hârtiilor Statuluĭ, nu se poate căutà, în câtă vreme d-luĭ se află membru al Guvernuluĭ;

Guvernul provisoriŭ apostilă petiția sus numituluĭ cetățean către Ministerul Finanțelor și decretă ca, conform cererilor din petiție, d-nul Ministru să facă ca să i se sloboadă în contul reclamațiilor sale șease sute galbenĭ, luând adeverință de la numitul de primire.

(Iscălițĭ:) Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, Stefan Golescu, Bălcescu, I. C. Brătianu, N. Minco, Rosetti.

Copie întocmaĭ, Șef Secțieĭ, G. Merișescu.

No. 276.

Bucurescĭ.

(Resoluție:) Pe temeiul acestuĭ decret, d-l obștesc Cassier va slobodi arătata sumă, din banĭĭ adunațĭ din exportația vitelor scoasă din tarifa vămilor. — Iulie 15. 1848.

C. F.

No. 901. 1848 Iulie 15.

Decretul No. 282 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fiind-că Sfinția Sa Ieromnimon Radu Șapcă a dovedit prin fapte că cunoasce, că misia cea adevěrată a unuĭ ministru al Bisericiĭ este de a luà crucea în mână și a chemà popoarele spre lumină, spre dreptate și frăție,

Decretăm:

Art. 1-iŭ. Ieromnimon Radu Șapcă a bine-meritat în ḑiua de la 9 Iunie.

Art. 2-lea. După meritele sale se numesce Năstavnic la mânăstirea Sadova.

Art. 3-lea. D. Ministrul Credințeĭ este însărcinat cu dispozițiile acestuĭ decret.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade, Chr. Tell, St. Golescu, C. A. Rosetti, N. Minco, N. Bălcescu.

No. 282.

No. 902.
1848
Iulie 15.

Decretul No. 283 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnuluĭ Ministru din Năuntru.

Cetățeniĭ din plaiul Pârscovuluĭ, județul Buzĕuluĭ, prin organul Sub-administratoruluĭ aceluĭ plaiŭ, arată Guvernuluĭ credința ce aŭ păstrat la 29 Iunie și devotamentul lor în viitor libertăților pe carĭ aŭ jurat.

Guvernul ca organ al patrieĭ declară:

Că cetățeniĭ plaiuluĭ Pârscovuluĭ împreună cu Sub-administratorul care a sciut să susție așà de bine curajoasele lor simtimente, sînt adevĕrațĭ și glorioșĭ fiĭ aĭ Românieĭ, și că fapta dumnea-lor este vrednică să slujească de exemplu țĕriĭ întregĭ.

D. Ministru din Năuntru va face aceasta cunoscută aceluĭ plaĭŭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, St. Golescu, N. Minco.

No. 283.

No. 903.
1848
Iulie 15.

Jurămîntul depus pe Constituțiune de funcționariĭ Administrațiuniĭ de Olt.

(Monitorul Român. No. 8. 1848. 30. VII.)

Jurămînt.

Jur în numele unuĭ Dumnedeŭ și pe această sfîntă cruce, că voiŭ fi credincios națieĭ române, apĕrând-o din toate puterile în protiva verĭ-căruĭ atac și asuprire, jur că nu voiŭ lucrà nicĭ odată în contra intereselor națieĭ, și că voiŭ ținé și apĕrà acele 21 de punturĭ decretate de popol, conlucrând după putință-mĭ și jertfind viéța mea chiar pentru dînsele și pentru nație.

Administratorul districtuluĭ Olt, G. Văleanu; Polițaiŭ, Nae Dimitrescu; Secretar, Iorgulescu; Ajutor, Ilie Popescu; Registrator, Ioan Popescu; Scriitor, D. Viișoreanu; Idem, G. I. Gigârtu; Tistul dorobanților, D. Felis.

Acest jurămînt s'a săvîrșit în ființa sub-iscălituluĭ.

Popa Ion.

No. 904.
1848
Iulie 15.

Decretul No. 284 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 307.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Considerând sciinţa şi meritele domnuluĭ Grigorie Scarlat Grădişteanul;

Considerând cât de marĭ şi multe sînt lucrările Ministeruluĭ din Năuntru;

Decretăm:

Domnul Grigorie Grădişteanul se însărcinează cu funcţia de Director al acestuĭ Ministrer, în care post a şi intrat în lucrare de la 15 Iunie trecut.

Domnul Ministru din Năuntru este rugat a face cunoscut d. Grădişteanuluĭ acest decret.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, Stefan Golescu, N. Bălcescu, N. Minco.

No. 284.

(Resoluţie:) Întocmaĭ copie să se înainteze la d. Grădişteanu cu adresa Ministeruluĭ, poftindu-l ca să binevoească a se ocupà de postul ce i s'a încredinţat. — Iulie 16.

N. G.

No. 905.
1848
Iulie 15.

Decretul No. 285 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

Pentru primirea Exelenţeĭ Sale Soliman Paşa, veĭ ordonà ca să se prepare atât palatul fostuluĭ Domn Gheorghe Bibescu, cât şi careta de paradă cu şease caĭ din grajdul curţiĭ.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, Stefan Golescu, N. Bălcescu, N. Minco.

No. 285.

Bucurescĭ.

D-luĭ Ministru din Năuntru.

(Resoluţie:) Fiind-că s'a făcut întru aceasta încă de maĭ înainte asemenea urmare, să steà la dosar.

Raportul No. 6.867 al Poliţieĭ din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 906.
1848
Iulie 15.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 260.)

Dreptate, Frăţie.
D. Ministru al trebilor din Lăuntru.

În urma resoluţieĭ d-v. dată la jalba a patru familiĭ Ţiganĭ aĭ d. Hristodor Hristopolu, cu No. 1.504, fiind-că nu s'a putut găsì predisul stăpânul lor acasă, căcĭ lipsesce la Braşov, subt-însemnatul, fără mijloace d'a face altă îndestulare jăluitorilor, raportuesce numaĭ d-v. că eĭ aflându-se locuitorĭ afară pe moşia Michăilesciĭ, după sciinţa luată prin raportul d. Comisar de verde, subt No. 1.753, de se va găsì cu cale, să se scrie d. Administratoruluĭ respectiv a îndatorà pe îngrijitorul aceleĭ moşiĭ, ca să trimiţă listă de dînşiĭ, sub forma publicarisită de Comisia întocmită pentru aceasta; şi apoĭ să se urmeze cele de cuviinţă spre desrobirea lor din slujba stăpânuluĭ predis.

Salutare şi frăţie.

Şeful Poliţieĭ Capitaleĭ, M. Moşoiŭ.
Secretar, G. Rusescu.

No. 6.867.

(Resoluţie:) Fiind-că s'aŭ dat erĭ întru aceasta osebite hotărîtoare poruncĭ, să steà la dosar.

Decretul No. 289 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru.

No. 907.
1848
Iulie 15.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 300.)

Dreptate, Frăţie.
În numele poporuluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

Vĕdênd Guvernul adresa d-le cu No. 3.954 pentru cererea ce face administraţia judeţuluĭ Brăileĭ de a se întoarce în cassa aceĭ administraţiĭ cincĭ-decĭ şi cincĭ galbenĭ, ce s'aŭ întrebuinţat în cheltuelile urmate cu trimiterea a câţĭ-và oamenĭ prin Moldova şi până la Prut, se rĕspunde ca să facĭ cunoscut d-luĭ Administrator a se scădé cu suma arătată din socotelele capitaţieĭ.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: I. Eliade, Chr. Tell, Stefan Golescu, N. Bălcescu.

No. 289.

D-luĭ Ministru din Lăuntru.

No. 908.
1848
Iulie 15.

Scrisoarea luĭ Effingham Grant către Ion Ghica.

(Grig. Col. Ion Ghica.)

Mon cher ami,

J'ai vu avec regret par vos lettres à nos amis d'ici, que vous vous êtes laissé décourager par ce que vous avez considéré comme une indifférence témoignée par le Chef de la Mission anglaise à Constantinople. Vous n'avez pas pris en considération, peut-être, les principes politiques de ce Chef, son dévouement à la cause de l'intégrité de l'Empire ottoman et que, à prime abord et n'ayant pas encore reçu les rapports d'ici, il aurait pu envisager la question d'un œil très défavorable, question qui, pourtant, aurait été bien mieux écoutée une fois qu'il était en possession des détails représentés dans toute leur vérité par un de vos amis les plus dévoués et surtout aprés une explication nette de notre part de la position du pays vis-à-vis de la Sublime Porte. De sorte que je vous engage sincèrement à retourner auprès de l'Ambassadeur, à chercher à le pénétrer de la justesse de votre cause, de votre véritable position, de vos droits. Où il se trouve en erreur, rectifiez-le; où il est mal informé, instruisez-le ; vous êtes à même de le faire et, si vous persévérez, vous saurez le convaincre. Il est inutile de dire qu'une fois convaincu.... il pourra beaucoup faire pour vous.

Ne vous laissez pas donc décourager. Il faut de grands sacrifices de toute part pour sauver la Patrie. Vous le ferez malgré tout; vous réussirez et la nation vous sera reconnaissante.

Pour le moment tout va bien ici et j'espère qu'ils sauront se conduire avec dignité et fermeté dans leurs relations avec les Commissaires. Suleïman est arrivé mardi $^{13}/_{25}$ à Roustchuk. Voïnesco s'est trouvé là et a eu une entrevue avec Suleïman comme particulier. Voïnesco s'est ensuite présenté chez Omer Pacha. Les deux Pachas n'ont pas voulu donner audience à Voïnesco en sa qualité officielle, revêtu de ses insignes; mais à Giurgevo et Bucarest Suleïman consent à le reconnaître (ceci est déjà beaucoup gagné). Quant au reste, les deux Pachas lui ont donné un accueil favorable, même amical, et lui faut espérer beaucoup. Dieu fasse qu'il en soit ainsi!

Nous sommes très étonnés de ce qu'il n'y a pas question d'un

Commissaire russe; on dit même que Duhamel a reçu l'ordre de faire retirer les troupes russes de la Moldo-Valachie et de se rendre à Pétersbourg. Qu'est-ce que tout cela veut dire? j'ignore, mais je n'aime point cette attitude calme du côté du Nord. Oh, si tout pouvait se terminer à nos souhaits.... alors nous serions bien heureux et trouverions dans l'avenir de quoi réparer le passé.

No. 908. 1848 Iulie 15.

On prépare à Suleïman une réception brillante. Comme il insiste à faire ses jours de quarantaine (à ce que l'on dit), il ne pourra être ici que dimanche.

Adieu, etc.

P. S. Donnez vos lettres à Monsieur Alison avec prière de les expédier sous pli du Consul et je les remettrai à leurs adresses.

Scrisoarea luĭ Gheorghe Magheru către Generalul Chr. Tell.

(Conc. Acad.)

No. 909. 1848 Iulie 15.

Dreptate, Frăție.

Prea iubite amice!

După vorba ce am avut de a luà împreună cu mine ce-và dorobanțĭ de la districtul Olt și Romanațĭ, ca cu aceștia să pornesc la Craiova, am zăbăvit aicĭ în Slatina până astădĭ, fiind fost lipsă de dorobanțĭ, aflându-se împrăștiațĭ din pricina cholerii ce urmează în această cetate, unde astădĭ întîmpinând o ștafetă de la Administrația districtuluĭ Gorj către d. Ministru din Lăuntru și interesându-mĕ a avé cunoscința lucrurilor din partea loculuĭ, o și deschiseĭ, unde găsiĭ raportul d-luĭ Marghiloman, care îl vețĭ vedé și d-v., și osebită scrisoare către mine tot cu aceeașĭ cuprindere, cu adaos numaĭ că complotul cugetă maĭ cu osebire a vînà vieața-mĭ. Așà dar mâne de dimineață pornim la Caracal, de acolo vĕ voiŭ însciințà în cotro am a îndreptà drumul, și că la vre-o trebuință voiŭ trimite poruncă, voiŭ trimite și poruncă către d. Comandir al companieĭ de la Ocnele-marĭ, ca să pornească la locul ce voiŭ socoti de trebuință, măcar că eŭ nu mĕ sfiesc și sînt hotărît a visità toate districtele miceĭ Româniĭ, încunosciințându-vĕ de cele ce voiŭ urmà. Te rog numaĭ grăbițĭ punerea la cale a celor ce v'am învitat prin ștafeta pornită în noaptea trecută, și împărtășiți-mĭ rĕspuns prin Caracal, ca de acolo să mi se îndrepteze unde mĕ voiŭ aflà.

No. 909. 1848 Iulie 15.

Maĭ adaog către acestea, că după băgarea de seamă ce am dat asupra formăriĭ pandurilor volintirĭ, va urmà negreșit zăbavă, căcĭ aristocrațiĭ aŭ demoralisat pe locuitorĭ insuflându-le fel de înfricoșărĭ pentru formarea acesteĭ trupe, cu toate acestea eŭ mĕ silesc și mĕ voiŭ silì cât se va puté a grăbì înființarea unuĭ număr de cățĭ se vor găsì ; părerea mea însă este ca să ieaŭ înțelegere cu d. colegĭ membri aĭ Guvernuluĭ și cu d. Ministru din Lăuntru, ca fără întârḑiere să se facă poruncĭ la toate Administrațiile ca să înființeze câte un adaos de dorobanțĭ la fie-care județ, pe jumătate încă decât ce acum țin în ființă județele, căcĭ în foncțiĭ de dorobanțĭ se găsesc maĭ cu lesnire a se angajà decât ca volintirĭ. Chibzuițĭ asemenea și asupra instrucțiilor ce s'ar da Administratoruluĭ de Gorj spre deslegare la raportul ce îndreptează, întru care așsocoti de trebuință ca și floarea aristocrațieĭ ce se găsesce la Ruĭ șava și Mehadia, saŭ să se mijlocească împrăștierea lor de acolo maĭ departe, saŭ aceia ce se bănuesc de turburătorĭ, când vor încercà a trece în Prinţipat, să se aresteze și să se trimiță de-a dreptul acì în cetatea Bucurescĭ, ca să nu le maĭ rĕmâie nicĭ un mijloc de întreprinderea cugetuluĭ lor. Și pentru orĭ-ce vețĭ chibzui, onorați-mĕ și pe mine cu sciință. Străşnicițĭ barierele și Direcția poștelor, să nu se strecure corespondențe saŭ oamenĭ purtătorĭ de scrisorĭ . . . . de la clasa cea netrebuincioasă bineluĭ comun.

Slatina.

No. 910. 1848 Iulie 15.

Scrisoarea luĭ A. Treb. Laurian către A. G. Golescu.

(Orig. Col. Ecat. A. G. Golescu.)

Sibiiŭ.

Frate Golescule!

Erĭ a primit Maiorescu o scrisoare de la Stefan Golescu, astăḑĭ am primit eŭ una de la Adamovicĭ și alta de la Bălcescu adresată către d-ta, care o am deschis, precum ne-am înțeles amândoĭ. A Bălcesculuĭ țĭ-o alătur aicĭ. Cele-lalte vorbesc asemenea. Se vede că eĭ aŭ scris aceste epistole înainte de a primi scrisorile noastre cele trimise prin expresul Armeĭ. Eĭ te cheamă înapoĭ pentru multele trebuințe carĭ le aŭ, însă e maĭ mare trebuința la Viena. Veḑĭ cum merg lucrurile acolo, stăruesce spre a folosì. Ruginițiĭ Austrieĭ se par a vré să rĕmâe tot în prietenie cu Rusia, și aceasta se pare că o sciŭ Generaliĭ, de aceea sînt așà de recĭ

în causa Românilor. Românilor le-ar trebui un om și în Dieta de la Viena. Vorbesce cu tinerii noștri Români, mai ales cu Pascu, Salvianu și cu Ursu (Medvessi) și fă cunoscință cu membrii Adunării și le recomandă causa noastră ca să vorbească în Adunare (Dietă) în favoarea noastră. Nu pot să-ți scriu mai multe.

No. 910. 1848 Iulie 15.

Salutare, frăție.

Laurian.

Ți-a mai venit o scrisoare de la Bălcescu din 5 Iuliu, când el erà numai singur la Bucuresci dintre membrii Guvernului provisoriu, însă nu cuprinde alte noue, și de aceea nu ți-o trimit. Respunde-mi și d-ta, ca să sciu sigur unde să-ți scriu.

Scrisoarea lui I. Maiorescu către A. G. Golescu.

No. 911. 1848 Iulie 15.

(*Convorbiri literare*. 1898, *pag*. 2.)

Frate Golescule,

Laurian îți va fi scris că Rușii se trag din Moldova, că Iancu Ghica s'a recunoscut de Agent al nostru la Poartă, că vin Comisari Soleiman, fostul Ambasador la Paris, și Talaat Efendi; că Duhamel a perdut grația Imperatorului. Scii cine este autorul acelui articol german din Gazeta de aici care ne-a supěrat pe noi? D-l Timoni!! Adi am scris Guvernului despre acestea, și iacă-ți scriu și duni-tale, ca prin junii Români din legionul academic să lucrezi la studenți, ca să facă o mișcăciune energică spre a cere depărtarea lui Timoni.

El e cumpěrat de Ruși și lucrează în spiritul reacționarilor noștri și ai acelora din Viena. Este adevěrat ce dic. Spune-le acestea tinerilor academici ca să ceară a-l da peste cap. Acum am priceput că de aceea nu ne-a rěspuns Cabinetul Vienei, pentru că erà rěu informat.

La Orlat am dat peste o scrisoare a lui David Specker, mașinist din Viena, care face pusci; pușca grea de 7 funți, cu baionetă, cu percusiune și țeavă de 36 țoluri lungă, cu 15 fiorini argint. Fă contract cu el pentru 10.000 pusci: căci acestea sînt cele mai bune pentru garda națională. Dar vorbesce mai întâiu și cu Ministerul Vienei și cu Eszterházi, Ministrul unguresc de la Curte, sau cu Franz Pulszki, Directorul Ministerului unguresc din Viena, ca să ne deà voe să le exportăm prin Ungaria la Giurgiu. Adresa fabricantului este: Maschinenfabrik von D.

No. 911. 1848 Iulie 15.

Specker, am Tabor in Wien. Şeade, după cum vedĭ, la Tabor, tot la Viena.

După scrisoarea d-luĭ Ştefan Golescu, eŭ tot trebue să maĭ merg la Orlat, ca să vorbesc cu ofiţeriĭ Românĭ; apoĭ îndată plec la Braşov.

De acì încolo înţelege-te cu Laurian.

În Guvern se vede că nu e unire; Brătianu s'a tras înapoĭ. Nu-mĭ plac astea.

Salutare, frăţie.

Al d-tale amic şi frate
I. Maiorescu.

No. 912. 1848 Iulie 15.

Circulara No. 2.878—2.893 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldoveneşcĭ, către Comandanţiĭ trecĕtoarelor.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

Ţircularnice la toţĭ Comandiriĭ, de la No. 2.878 şi până la No. 2.893.

Din poronca Prea Înălţatuluĭ Domn, fiind oprită intrarea în Prinţipat a Maioruluĭ Michail Kogălniceanu, ce s'a luat sciinţă că ar fi trecut graniţa, vi se face cunoscut ca să fiţĭ cu cea maĭ neadormită priveghere pentru a nu intrà iarăşĭ în ţeară, căcĭ la aşà întîmplare veţĭ cădé în cea maĭ aspră rĕspundere.

No. 913. 1848 Iulie 15.

Însciinţarea No. 1.493 a Secretariatuluĭ de Stat al Moldoveĭ.

(Buletin, foue oficială. No. 56. 1848. 15. VII.)

Secretariatul de Stat.

No. 1.493.

Împĕrătescul Consulat al Rosieĭ, prin nota cu No. 2.297, împărtăşesce Secretariatuluĭ sciinţă, că Nacealstva Oblastieĭ Basarabieĭ, luând în privire, la trecerea oştirilor otomanicescĭ în acest Prinţipat, n'aŭ fost supuse curăţiriĭ carantinescĭ, urmare care a adus a se înfiinţà pe marginea Prutuluĭ carantină de 14 ḑile, atât pentru feţele ce ar vroì a trece în Staturile Rusieĭ cât şi lucrurĭ, mărfurĭ i plicurĭ să fie supuse curăţiriĭ după regulele carantinescĭ, ca şi în timpul de maĭ nainte, pentru care se face obştesce scuut.

Adresa No. 11.108 a Vel Logofĕtuluĭ Balș, Ministrul trebilor din Lăuntru, către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ.

No. 914.
1848
Iulie 15.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

Departamentul din Lăuntru.
Cinstiteĭ Hătmăniĭ a Moldavieĭ.

Fiind-că dumnea-lor Maiorul Michalachi Kogălniceanu și Paharnicul Costache Angonescu, după nepriincioasele urmărĭ ce aŭ întrebuințat, s'aŭ cacerdisit peste hotar în părțile Austrieĭ, cu cinste este poftită Hătmănia de a slobodi cuvenitele poroncĭ comandirilor de pe granițele despre Bucovina și Transilvania, să aibă cea maĭ de aproape priveghere, ca arătatele aceste fețe, nicĭ cu un chip să se maĭ poată întoarce în acest Prințipat, și de ar îndrăznì a se arătà orĭ la care zastavă spre a căutà prilej de a trece în partea aceasta, îndată ridicându-ĭ, să-ĭ încredințeze Isprăvniciеĭ ținutale, cărora odată cu aceasta s'a poroncit de urmarea ce aŭ a păzì cu dînșiĭ.

Ministru din Lăuntru și Cavaler, Balș Vel Logofĕt.
Șeful Secțieĭ, Gane.

Secția al 4-lea.
No. 11.108.

(Resoluție): Să se facă țircularnice pe la Comandiriĭ de zastave.
D. S.

Relațiunĭ din „Gazeta de Transilvania." No. 58. 1848. 15. VII.

No. 915.
1848
Iulie 15.

Bucurescĭ. Ultimatul Sultanuluĭ din 3 Iulie c. noŭ dechiară că Î. Sa nu se va amestecà la constituirea internă a țĕriĭ, apoĭ că la întîmplare de turburărĭ numaĭ trupele turcescĭ vor avé dreptul a intervenì. Noĭ însă ne vom ferì cu toată puterea și silința ca nicĭ o putere să nu aibă pricină a intervenì. Dumnedeŭ și mintea noastră ne va apĕrà.

S'a primit o scrisoare de la Talaat Efendi, prin care aviseazǎ formal pe Guvernul provisoriŭ, că Rușiĭ primiră ordin de a se reîntoarce peste Prut; apoĭ fiind-că Sultanul primì Constituția, armata turcească nu va venì în Țeara-Românească. Aristarchi e degradat din postul de Agent al Țĕriĭ-Române, iar în locul luĭ e așezat Ioan Ghica. Acesta ne scrie de la Constantinopol întocmaĭ. Talaat

No. 915. 1848 Iulie 15. Efendi și Soliman Pașa vor venì la Bucurescĭ spre a se înțelege cu Românii. Eĭ vor fi primițĭ cu cea maĭ mare pompă.

Negutătoriĭ se îndatoară a formà șease miĭ gardă națională cu toate cele trebuitoare. Joĭ la primirea scirilor de la Constantinopole, Capitala fu iluminată strălucit, musicile regimentelor cântară, popolul jucà și strigà: „Vivat Constituția“!

Se denumesc Comiteturĭ spre a lucrà la proiectele Constituțieĭ, carĭ sînt a se propune Adunăriĭ naționale. Puntul proprietățiĭ se va pertractà cu cea maĭ serioasă luare aminte, cernêndu-se din toate părțile și în toate privințele, pentru ca ceĭ interesațĭ la acest punt să nu aibă nicĭ o pricină dreaptă și cuvioasă a reclamà.

. . . .

De la Bucurescĭ maĭ avem scirĭ până Lunĭ în 12 (24) Iulie. Toate curgeaŭ în liniște. Suleiman Pașa și Talaat Efendi se așteptaŭ în Capitală cu pregătirĭ de primire pompoasă. Acuma cred și ceĭ maĭ fricoșĭ că Rușiĭ nu vor veni, căcĭ eĭ primiră poruncă a se reîntoarce peste Prut, pentru că d. Titof, Solul rusesc din Constantinopole, prea se iuțise cu împuterirea făcută cutăruĭ General, fără a așteptà de la St. Petersburg instrucțiĭ positive, în cât ițele diplomatice i se încurcară prea urît. Cu toate acestea să priveghem cu încordăciune ḑiua și noaptea.

No. 916. 1848 Iulie 15.

Corespondență din Cernăuțĭ către „Gazeta de Transilvania“. No. 61. 1848. 26. VII.

Maĭ primim de la Cernăuțĭ, din 15 Iulie, următoarele: „După scrisorile cele maĭ proaspete sosite de la Moldova, scim că Rușiĭ s'aŭ întors peste Prut după ce pricinuiră destulă scumpete în țeară. Generalul Duhamel trebue să fie dat sub judecată, pentru că a trecut oștirile dincoace fără scirea Împĕratuluĭ. El erà să facă un coup d'Etat, care astă dată se deochià. Despre Titof, Ambasadorul rusesc de la Constantinopole, se maĭ spune o altă variantă; el adică ar fi dechiarat Sultanuluĭ, cum că Țarul, vĕḑênd mișcările din Moldo-România, țintitoare până și în disprețul părintescilor sfaturĭ ale protecțieĭ, vĕḑênd că poporul acestor douĕ Principate rĕspunde cu atâta nemulțumire la binefacerile ce în atâtea rîndurĭ le-a arătat, apoĭ își întoarce mila sa de către noĭ, și nu vrea să ne maĭ deà nicĭ un fel de protecție.“ (Adevĕrul este cu totul altul. Împĕratul Nicolae, de o parte ca Domnitor absolut, neprieten orĭ-căror mișcărĭ constituționale, de alta informat foarte rĕŭ despre desele și nesuferitele călcărĭ ale Regulamentuluĭ din Principate, nu e nicĭ

o mirare dacă el lupta pentru libertate o va numì „nemulțumire și dispreț." În cât pentru retragerea Rusieĭ de la protectorat, creaḑ-o băeţiĭ, noĭ nu o credem. Adevĕrul și acì este, că agenţiĭ Rusieĭ vor pune în mișcare toate mașinele intrigeĭ, ca să înduplece pe Turcĭ și pe reacționarĭ la felurĭ de cruḑimĭ în contra Moldavo-Românilor, pentru ca doară aceștia speriaţĭ și strîmtoraţĭ să alerge iarășĭ la ajutorul armat al Rușilor. Noĭ însă provocăm pe creștinul Cabinat rusesc ca, întru judecarea și oareșĭ cum conducerea mișcărilor de reforme, să maĭ aplice și cuvintele Scripturiĭ, rostitoare cum că, dacă reformele moldavo-române sînt lăsate de Dumneḑeŭ spre scăparea și fericirea poporuluĭ, ele, între orĭ-ce furtunĭ cutrierătoare, vor prinde rădăcină neapĕrat, și porţile Tartaruluĭ nu vor puté sta în contra lor, iar de nu, atuncĭ ele de sine se vor desființà. De la 1774 cercarăm destul și cu protectoratul; însă martore să ne fie capetele Domnilor și ale boerilor căḑute prin iatagane saŭ ștreangurĭ, martură să fie ticăloșia poporuluĭ, că acelașĭ nu ne ajută. Să maĭ cercăm odată a lucrà și fără epitropie. Din toate acestea, nu urmează că noĭ am urî pe epitropiĭ noștri, ci urîm din suflet numai politica, când aceeașĭ vrea a preface pe epitropĭ în subjugătorĭ.) No. 916. 1848 Iulie 15.

Notă din „Pruncul Român." No. 14. 1848. 15. VII. No. 917. 1848 Iulie 15

Focșanĭ.

Un corespondent, om de credinţă și stimabil, ne scrie:

„O mare parte a oștirilor rusescĭ a trecut dincolo de Prut și până la 18 ale acesteia sînt ordonaţĭ a fi toţĭ dincolo de Prut, ducênd cu dînșiĭ în Rusia sĕmînța Constituţieĭ noastre;—sciințe date de însușĭ Căpitan . . . . se maĭ ḑice că Domnul Sturza va trece cu dînșiĭ, ne maĭ avênd curaj a sta între Românĭ. Plecarea Rușilor a amorţit pe reacționarĭ și a deșteptat speranța fraţilor Moldovenĭ; de la Tecuciŭ, de la Bârlad și de maĭ departe pe toate (ḑilele) vin mulţime, se îmbrăţișează cu noĭ și cer a luà Constituţia noastră întreagă și a se unì cu noĭ".

Așà dar încă câte-và ḑile, încă o lacrămă, poate, și România toată va fi mare, liberă și puternică.

Notă din „Albina Românească." No. 56. 1848. 15. VII. No. 918. 1848 Iulie 15.

D. Vornicul Lascarachi Bogdan, mergênd la Galaţĭ cu hârtiĭ în trebĭ obștescĭ, carĭ nu-l priviaŭ nicĭ pe dînsul nicĭ pe alţiĭ asemenea

No. 918. 1848 Iulie 15. luĭ, s'a dus la 19 Iulie la Ibrăila ca să serbeze neatârnarea Valachieĭ și seara, întorcêndu-se la Galațĭ, s'a și arestuit în casarmie, și noaptea Exelenția Sa Domnul Talaat Efendi l-a trimis cu adresul sĕŭ către Aianul de la Măcin ca să-l închidă acolo.

No. 919. 1848 Iulie 15.

Notiță din „Le Constitutionnel" și „Le National". 1848. 27. VII.

Allemagne.

Dans Czernowicz et aux environs, sur la frontière de Moldavie, du côté de la Gallicie, beaucoup de boyards se réunissent et attirent à eux un grand nombre de Polonais, pour pénétrer dans la Moldavie et se venger du Prince Stourdza et de son fils, qui se sont conduits envers eux avec une indigne perfidie. Les Princes Cantacuzène, qui possèdent de grands domaines dans la Moldavie et le long de la frontière de Transylvanie jusqu'aux monts Carpathes, ont armé les habitants de la montagne, et se disposent à résister ouvertement au Prince, qui est soutenu par la Russie Ils ont déjà repoussé une attaque. Un Cantacuzène est parti pour Bucharest dans le but de s'entendre avec les Valaques. S'il parvient à délivrer les Principautés de la suzeraineté de la Turquie et de la protection de la Russie, un membre de cette famille pourrait bien devenir le premier Souverain de la Nouvelle Dacie.

No. 920. 1848 Iulie 15.

Articol din „Le National". 1848. 27. VII.

Si grande que soit l'influence de la Russie sur un certain nombre d'esprits en Pologne, en Bohème, en Illyrie, ces trois pays slaves ne céderont pourtant aux caresses du panslavisme que le jour où ils désespéreraient entièrement de leur propre individualité. Ils peuvent encore être aujourd'hui, en des mains intelligentes, un des moyens de lutte les plus énergiques contre les prétentions de la Russie en Orient. Et d'autre part les Magyars de la Hongrie, placés avec les Roumains de la Moldavie entre les Illyriens au Sud et la Bohème et les Polonais au Nord, sont ainsi que nous l'avons déjà indiqué, comme le noyau autour duquel la ligne des nationalités hostiles au panslavisme peut se former.

A cet égard, la révolution démocratique qui vient d'éclater à Bucharest est digne de beaucoup de sollicitude et d'intérêt. C'est un incident des plus curieux dans le grand mouvement de progrès

No. 920. 1848 Iulie 15.

qui emporte l'Europe orientale vers des destinées nouvelles. Peut-être bien pourrait-on reprocher aux hommes qui ont accompli la récente révolution de Bucharest d'avoir écouté leurs voeux et leur courage plus que la prudence; peut-être avaient-ils intérêt à ne point agir isolément, à se concerter avec leurs voisins. Toutefois nous comprenons leur impatience, et leur conduite droite et franche mérite nos encouragements et nos éloges. Nous pouvons louer aussi, et cette fois sans restrictions, l'attitude que les Valaques ont prise vis-à-vis de la Russie. On sait que la Russie s'attribue le titre de protectrice des Principautés Moldo-Valaques. Mais celles-ci n'ont jamais reconnu ce droit du protectorat. Il est vrai que la Russie a garanti les traités par lesquels sont réglés les droits des Moldo-Valaques dans leurs rapports avec les Turcs; mais il n'existe ainsi qu'un droit de garantie. Si les traités en question venaient à être violés par les Turcs au détriment des Valaques, les Russes auraient le droit de demander compte au Sultan de cette oppression, et d'exiger par tous les moyens à leur disposition le respect des traités. Il s'agit ainsi de garantie et non de protectorat. Les Valaques se retranchent aujourd'hui dans cette distinction, qui n'est point une subtilité, mais un raisonnement irréfutable.

„Le rôle de la Russie, disent-ils, est d'assurer nos droits, s'ils étaient foulés au pied par l'étranger; et c'est son rôle plus que jamais, au moment où nous voulons rentrer en possession de ces droits; si elle nous est hostile, elle prouvera au monde qu'elle a eu des arrière-pensées contre nous et contre la Turquie.“

L'argument est sans réplique. Les Valaques ont posé dans tout son jour, par ces paroles très simples, cette fameuse question du protectorat que la diplomatie n'avait point encore abordée franchement. Perdus au milieu des steppes, sans espoir d'autre concours de l'Europe qu'un appui moral, ils ne craignent pas de porter un défi à la Russie. Ils accomplissent un devoir de franchise et de courage sans calculer le péril, certains d'avoir agi dignement en le provoquant.

Toute leur puissance est dans la vérité qu'ils ont osé dire. Pour toute ressource, ils ont des espérances; ils pensent que les temps de l'oppression et du droit du plus fort sont passés.

Tels sont les sentiments avec lesquels les Moldo-Valaques se soulèvent contre le prétendu protectorat de la Russie, et quel que puisse être le résultat de cette lutte, trop hâtive peut-être, on ne

No. 920. 1848 Iulie 15.

doit pas perdre de vue l'énergique esprit de résistance que ces populations déploient sous les yeux de l'Europe.

C'est un symptôme remarquable de l'état des esprits dans l'Europe orientale.

Les Magyars de la Hongrie, occupés non seulement de réformes, mais aussi de luttes périlleuses contre les races slaves contenues avec eux dans les limites du royaume, n'en songent pas moins à se poser, eux aussi, en adversaires décidés du panslavisme. La Russie ne manque point, parmi ses voisins, d'ennemis qui ont tous de vieilles querelles à venger, depuis la Suède, inconsolable de la perte de la Finlande, et le Danemark, notre vieil allié, jusqu'à la Circassie, toujours attaquée et toujours menacée d'une conquête.

Mais en aucun lieu du monde, sur aucun point de sa frontière, la Russie n'a d'ennemis plus faciles à entraîner que les populations de l'Autriche et de la Turquie d'Europe. Le jour où l'on saurait les relier, les fédérer au nom de la communauté de leurs intérêts, la Russie aurait perdu toute son influence en Orient, et au lieu de la naissance du monstre décrit avec complaisance comme un prodige de grandeur par les panslavistes, l'histoire n'aurait à constater qu'un avortement.

No. 921. 1848 Iulie 15.

„De ce maĭ sînt oamenii nèmulțumițĭ?“ Articol din „Pruncul Român.“ No. 14. 1848. 15. VII.

De ce maĭ sînt oamenii nemulțumițĭ?

Noĭ nu sîntem de părerea celora ce cred, că pricina este că sînt partisanĭ aĭ Rusieĭ, că nu sînt Românĭ, că sînt orbițĭ de interese vile, ș. c. l. Nu! nicĭ odată nu vom puté crede că sînt în țeară ḑece oamenĭ, carĭ ar voì să fie subt jugul străinilor, și credem că una din cele maĭ marĭ pricinĭ este că, la noĭ educația fiind foarte slabă și fără metodă, a făcut pe oamenĭ să nu scie, să nu poată să se gândească serios asupra uneĭ cestiĭ și să o desbată metodicesce 3 și 4 ore fără încetare, de acì vine, după părerea noastră, că afară din 7, 8, ceĭ-lalțĭ proprietarĭ, nesciind să se gândească, se spăimântară că or să le ieà moșiile întregĭ, când cea dîntâĭ vorbă a proclamațieĭ este: respect proprietăților, căcĭ în adevĕr, cum să credem că pot fi oamenĭ, carĭ să nu înțeleagă că nu eartă Dumneḑeŭ să sufere douĕ milioane și jumătate de suflete, pentru ca 6.000 de proprietarĭ să aibă câte un pogon saŭ douĕ de pămînt

maĭ mult; și am ḑis să sufere, dar vorba este foarte slabă, când te gândescĭ că aceste două milioane și jumătate de creștinĭ sudaŭ ḑi și noapte bătuţĭ ca dobitocul, pentru ca să îngrașe pămîntul proprietaruluĭ și să hrănească pe răpitoriĭ funcţionarĭ; cum să credem că sînt oamenĭ, carĭ nu varsă o lacrămă de durere, când vĕd că acel sătean, carele el numaĭ nu s'a lepĕdat nicĭ odată de numele de Român, că nu are o casă în care să locuească, un petic de pămînt pe care să-l lucreze cu sudoarea frunţiĭ, ca să lase și el moștenire copilașuluĭ sĕŭ iubit, un pom măcar, subt care, obosit de muncă și de suferinţele vieţiĭ, să se rĕstoarne și el într'o ḑi de Dumineca, și spre mângâiere, aducênd trecutul înaintea luĭ, să-șĭ ḑică: de craca aceasta îmĭ legase tata un leagăn, în care mĕ legănam când mĕ întorceam seara cu văcșoara de la câmp; cu frunza acestuĭ pom a scos mama mătasea cu care a cusut cămășuţa sori-miĭ; subt pomul acesta mĕ culcam pe genunchile mameĭ și tot sub pomul acesta mĕ umbresc de arșiţa soareluĭ, și mi se alină durerea de la inimă. A! care este acel Român, carele nu scie că un pom este un lucru de nimic, însă când omul are un asemenea pom, vaĭ de străinul acela ce va cuteză să smulgă o frunză măcar dintr'însul!

Nu, și de o mie de orĭ nu — nu se poate ca proprietariĭ să fie atât de depărtaţĭ de Dumneḑeŭ, în cât să nu vaḑă că bătăile luĭ Faraon vor cădé peste noĭ, dacă nu vor voì să deà săteanuluĭ moșie luĭ un petic de pămînt. Ce! nu aŭ și eí inimă și suflet? nu varsă și eĭ o lacrămă când intră în casa unde s'a strecurat toată copilăria lor? nu aŭ și eĭ copiĭ? și nu suferă eĭ chinurile vieţiĭ, ca să lase fiilor lor o casă saŭ un petic de pămînt? nu sînt și eĭ creștinĭ ca să vaḑă că cerul nu se va deschide pentru dînșiĭ, dacă vor voi să nenorocească două milioane și jumătate de creștinĭ? nu aŭ și eĭ judecată ca să înţeleagă că moșiile lor vor cresce îndoit și întreit în venit, când vor fi lucrate de mânĭ libere? nu aŭ vĕḑut eĭ că robul este leneș și vrăjmaș tiranuluĭ sĕŭ? nu sciŭ eĭ, că pentru cel ce nu are un petic de pămînt, patria este mumă vitregă, și că nimenĭ nu-șĭ dă vieaţa sa pentru muma cea vitregă? și nu sciŭ eĭ că vor perde și patria și moșiile și vieaţa lor chiar, dacă nu vor avé două milioane și jumătate de braţe, ca s'o apere de lacomiĭ răpitorĭ? Cum dar să credem că partea cea maĭ inteligentă a naţieĭ n'o să înţeleagă că ḑiua dreptăţiĭ a sosit, și că dacă săteanul nu va fi proprietar cel puţin de două pogoane la câmp, eĭ vor cădé sub urgia ceruluĭ, și patria subt jugul străinuluĭ? Ḑi-

No. 921.
1848
Iulie 15.

cem dar, că isvorul tutulor strigărilor a fost intrigile a 5, 6 oamenĭ orbițĭ de ambiție și de un interes vil, carĭ aŭ înșelat un minut și pe ceĭ-lalțĭ, din pricină că tălmăciseră rĕŭ sfînta proclamație, acum însă nădăjduim că toțĭ s'aŭ luminat, și că nu maĭ este nicĭ unul, carele să nu fie gata a-șĭ jertfì vieața pentru Constituția cea nouă; căcĭ îndată ce se vor gândì maĭ serios, or să vadă că nu este nicĭ un om, carele nu câștigă. În adevĕr, maĭ înainte eraŭ 4 clase de oamenĭ nenorocițĭ.

S ă t e a n u l, simplu rob, a muncì di și noapte, ca să plătească chirie pentru coliba sa, pentru boul sĕŭ, pentru hrana sa, pentru totul în sfîrșit, și apoĭ peste toate acestea, el să facă drumurile, el să fie jăfuit, pentru ca să înavuțească pe toțĭ funcționariĭ publicĭ, și tot el să fie bătut, chinuit și meprisat, pentru că suferă robia, prin urmare două milioane și jumătate de vrăjmașĭ aĭ tiranilor lor, săteanul dar moare pentru apĕrarea Constituțieĭ.

C i o c o i u l, de la vîrsta de 15 anĭ, până în cele maĭ adâncĭ bătrânețe, erà silit a slugărì di și noapte boeruluĭ în slujbele cele maĭ degradatoare, cele maĭ sale și cele maĭ vile; a purtà di și noapte o mască potrivită cu dispozițiile stăpânuluĭ sĕŭ; a se înclinà și a se umilì cu trupul și cu sufletul, a fi o mașină meprisată înaintea stăpânuluĭ sĕŭ și o fiară lacomă înaintea țĕranuluĭ. Fostul ciocoiŭ acum este Român liber și nobil, frate al tutulor, și prin urmare gata a murì pentru apĕrarea Constituțieĭ.

B o e r u l — soartea lor în aparență se pare maĭ bună — toate funcțiile fură o moșie a lor, ce din an în an treceaŭ de la unul până la altul între dînșiĭ și numaĭ între dînșiĭ; toate drepturile de om și cetățean numaĭ ale lor; eĭ făceaŭ legile, eĭ le puneaŭ în lucrare, eĭ alegĕtorĭ, eĭ aleșĭ, eĭ judecătorĭ, eĭ Ministri, eĭ Domnĭ. Însă care om cu puțină inimă poate dorì soartea lor? Silițĭ a îngenunchià înaintea orĭ-căruia trimis al Rusieĭ, a îmbrățișà mâna Prințuluĭ, a se mușcà și a se pismuì uniĭ pe alțiĭ și a trage asupră-le ura tutulor cetățenilor și blestemul a două milioane și jumătate de Românĭ, și s'o mărturisească eĭ singurĭ dacă în ministerul lor nu eraŭ maĭ mult decât robĭ; și apoĭ eĭ, carĭ trăgeaŭ asupră-le toate acusațiile de toate prădările ce suferià țeara, să ne arate ceĭ ce pismuesc, care este starea cea mare a lor? cine este maĭ sărac decât boerul? și cine a fost maĭ pismuit și maĭ urît decât boerul?

Nu sînt dar maĭ ferićițĭ să ocupe postul de Ministru prin capacitate, iar nu printr'un drept tăgăduit de Evanghelie și de na-

tură? nu sînt maĭ fericițĭ să aibă o nație întreagă, care să-ĭ adoare, iar nu să-ĭ pismuească, să-ĭ blesteme și să-ĭ urască? nu sînt maĭ fericițĭ să vadă asigurată soartea fiilor lor, iar nu să trăească și să moară în agonie, nesciind dacă mâne fiiĭ lor nu vor ajunge a trage boiĭ de funie ca frațiĭ lor din Basarabia? Boerĭ! boerĭ! fițĭ Românĭ, lăsațĭ cu toată inima păgânul monopol ce aveațĭ, fițĭ Românĭ și credețĭ, că vaĭ de omul acela ce are un ac în casa sa fără voia luĭ Dumnedeŭ!

Negutătorul. Două vorbe și pentru negutător. Dicem două vorbe, căcĭ negutătoriĭ dovediră prin partea cea maĭ activă ce luară la 30 Iunie, că simt toțĭ că în Țeara-Românească comerțul până acum a fost și el sugrumat; cum poate prosperà comerțul într'un stat de robĭ? cum poate prosperà comerțul acolo unde moneda este mincinoasă și variabilă? acolo unde nu sînt drumurĭ, unde nu sînt canale, unde nu poțĭ avé transportul mărfilor cu înlesnire, de nu veĭ avé o poruncă a Vornicieĭ, a Cârmuiriĭ saŭ a Subcârmuiriĭ? cum poate prosperà comerțul acolo, unde nu este nicĭ o înlesnire, nicĭ o fabrică și unde nu sînt consomatorĭ decât 40 saŭ 50 de familiĭ de boerĭ marĭ? cum poate trăì comerțul fără o Bancă națională?

Eată starea din care eșirăm la 11 Iunie; perspectiva ce avem înainte-ne numaĭ ceia ce nu sînt Românĭ o pot tăgăduì. De ce dar atâta îndărătnicie? cum dar să cred că proprietariĭ nu văd că venitul moșiilor se va întreì, când vor fi locuite de oamenĭ liberĭ? că boeriĭ nu văd că dacă în adevăr sînt oamenĭ cu capacitate, acum numaĭ vor fi adevărat Ministri și capĭ aĭ națieĭ?

O maĭ repetăm dar că sîntem sigurĭ, că în puține dile vom vedé toată nația sărind și luând steagul tricolor cu aceeașĭ credință, precum luaŭ apostoliĭ crucea mântuiriĭ.

O plângere numaĭ, o singură plângere avem și nu ne sfiim să strigăm din toată puterea noastră. Boerĭ aĭ țăriĭ, voĭ fiiĭ ceĭ maĭ capabilĭ și favorițĭ aĭ Românieĭ, voĭ ce furățĭ capul eĭ, voĭ carĭ singurĭ de sute de anĭ avurățĭ toate bogățiile eĭ, este cu drept ca să lăsațĭ patria la cea maĭ mică ivire de boală, la cea maĭ mică primejdie? voĭ dicețĭ că numaĭ vouă vi se cuvine cârma țăriĭ, fiind-că numaĭ voĭ sîntețĭ maĭ luminațĭ. Este dar cu drept ca, când începe furtuna, cârmaciul să năpustească corabia în furia valurilor? Este cu drept ca voĭ, partea cea maĭ luminată, să lăsațĭ două milioane și jumătate de frațĭ în bântuirea holeriĭ și să mergețĭ să dănțuițĭ la „Pomul verde“? Rușine, boerĭ, rușine și de 1.000 de

No. 921. 1848 Iulie 15. orĭ rușine, dacă dațĭ dreptul fie-căruia să vĕ ḑică că sînteţĭ părinţiĭ ţĕriĭ numaĭ în prosperitate ; păcat, boerĭ, să faceţĭ pe fiiĭ voștri a se roșì de nepĕsarea voastră? păcat, dacă nu înţelegeţĭ că voĭ, părinţiĭ ţĕriĭ, trebue să staţĭ în mijlocul tutulor și cu vieaţa voastră să apĕraţĭ pe ceia ce sînt ursiţĭ a se umbrì subt aripele voastre, ca puiĭ subt aripele maiceĭ lor în ceasurĭ de furtună; și nu ne plângem pentru ceia ce năpustesc patria lor pentru a doua oară ; dar sînt uniĭ carĭ sînt adevĕraţĭ Românĭ ; tinerĭ plinĭ de talent și de vigoarea tinereţiĭ; sînt uniĭ pentru carĭ redactoriĭ acesteĭ foĭ ar fi putut să jure că eĭ vor fi braţul cel maĭ puternic al RomânieĬ în toate împrejurările ; nu voim să-ĭ numim, dar vom numì pe unul, pe care îl iubim maĭ mult decât pe toţĭ, pentru că în toate desbaterile noastre erà cel maĭ călduros Român. Tu, fiŭ al adevĕratuluĭ Domn Român, Dimitrie Grigorie Ghica, de ce ne-aĭ lăsat? aĭ plecat pentru câte-và ḑile ca să te întremezĭ de boală? de ce acum te lașĭ să te amăgească părinţiĭ ceĭ fricoșĭ aĭ Românieĭ ; vino, vino Române, vino în braţele frumoaseĭ Româniĭ, vino, căcĭ are drept asupra ta, căcĭ ea te-a crescut în leagăn de mătase, vino, căcĭ are trebuinţă de luminile tale, vino căcĭ ne sângeră inima să te vedem unit cu ceia ce sînt Românĭ numaĭ în ḑile de fericire.

No. 922. 1848 Iulie 15. „Dreptatea." Articol de Dr. I. Sibinianul, din „Pruncul Român." No. 14. 1848. 15. VII.

Dreptatea.

Dreptatea este proclamată ; dreptatea este astăḑĭ devisa naţieĭ Române; dreptate se cereà de la toţĭ întru toate; dreptate ḑice Guvernul și frăţie și cu toate acestea mâne vom vedé un decret cu dreptatea în frunte decretând ca: viitoarea obștească Adunare să se compue din treĭ sute de deputaţĭ aleșĭ din treĭ clase, în care se împarte naţia română : una sută din proprietarĭ; alta din literaţĭ, artiștĭ neguţătorĭ și una din plugarĭ.

Ca această împărţire să fie dreaptă, trebue să se întemeieze pe unul și singurul princip propriŭ tuturor claselor naţieĭ Române. Pe ce temeiŭ dară să deà proprietarilor dreptul de a avé în obșteasca Adunare una sută representanţĭ? Aŭ doară pe temeiul proprietăţiĭ? Dacă este așà, atuncĭ plugarul nu numaĭ că nu are dreptul de a avé una sută, ci nicĭ măcar o jumătate de deputat, căcĭ el până acuma nu stăpânesce încă nicĭ o palmă de pămînt; prin ur-

No. 922. 1848 Iulie 15.

mare toţĭ deputaţiĭ trebue să fie iarăşĭ numaĭ din proprietarĭ, despre a cărora bunăvoinţă cătră naţia întreagă stă marturǎ adunarea lor de la Momolu; stă martur sângele nevinovat ca jertfă a intrigilor lor din 19 Iunie; stă marturǎ Căimăcamia Băleanuluĭ cea de vre-o câte-và ceasurĭ, a căreia devisă a fost nedreptatea şi biciul cu treĭ plesne.

Apoĭ nu numaĭ că nu se poate cunoasce, ba nicĭ nu se poate ghicì pe ce temeiŭ se dă literaţilor dreptul de a trimite una sută deputaţĭ; cu toate că Româniĭ din clasul acesta sînt ceĭ maĭ de preţ în toate soţietăţile omeniriĭ, căcĭ numaĭ eĭ cunosc dreptul şi datoriile fieşte-căruĭ om; numaĭ eĭ cunosc constituţiile tuturor naţiilor pe carĭ poate să o întemeeze şi pe a noastră; numaĭ eĭ cunosc, deosebesc şi prevĕd rĕul şi bunul, prin urmare, ca nisce suflete cultivate, numaĭ eĭ pot avé o adevĕrată mustrare de cuget, după care numaĭ eĭ pot fi adevĕraţĭ apĕrătorĭ aĭ dreptăţiĭ; căcĭ numaĭ eĭ sînt oamenĭ cum trebue să fie omul, atât după Evanghelie, cât şi după toate datoriile soţietăţiĭ omenescĭ, după carĭ calităţĭ dumneḑeescĭ ar trebuì să fie o dorinţă generală ca viitoarea obştească Adunare să se compue maĭ cu seamă numaĭ din literaţĭ, representanţĭ atât aĭ clasuluĭ lor, cât şi maĭ cu seamă aĭ plugaruluĭ; căcĭ atuncĭ toate clasele, prin urmare toată naţia Română ar fi sigură de dreptate.

Dar cu cât ne adâncim maĭ mult, cu atâta se vede maĭ turbure isvorul din care s'a luat acea ecuală împărţire sentimală a deputaţilor, de va fi adevĕrat că Guvernul a primit modul acesta de alegere. Cu atâta se lămuresce maĭ mult, cum că fieşte-care clas are deosebit prinţip pe care se împărtăşesce de lucrările viitoareĭ obştescĭ Adunărĭ şi până când această diversitate a principuluĭ va sta, până atuncĭ dreptatea este isgonită şi prin urmare trebue rechemată. De aceea să se ieà un princip cuvenit fieşte-căruĭ om, căcĭ aicĭ este vorba numaĭ de om şi om, de Român şi de Român, de patriot şi patriot, şi fiind-că toţĭ locuitoriĭ Românieĭ sîntem oamenĭ, Românĭ şi patrioţĭ, după cuviinţă este ca toţĭ să ne împărtăşim de lucrările obştescĭ, potrivit cu marimea fieşte-căruĭ clas; de aceea după dreptate este şi potrivit cu devisa Guvernuluĭ ca, după ce se va luà numĕrul rotund al naţieĭ de douĕ milioane, apoĭ să se împarţă în treĭ clase:

1). Proprietariĭ, cărora li se dă voe de a se suì nu numaĭ până la şeapte miĭ, după însăşĭ a lor socoteală şi mărturisire, ci şi până la o sută de miĭ.

No. 922.
1848
Iulie 15.

2). Literațĭ, artiștĭ, neguțătorĭ, meseriașĭ până la cincĭ-decĭ miĭ.
3). Plugarĭ până la 1.850.000.

După această împărțire a națieĭ, dreptatea proclamată, care nu poate fi întemeiată pe nicĭ un alt princip decât numaĭ pe dreptul omuluĭ, ce se cuvine fără deosebire de o potrivă fieşte-căruĭ Român, cere ca să înființeze fieşte-care din pomenitele clase un numĕr de deputațĭ, potrivit cu numĕrul clasuluĭ sĕŭ, adică:

Clasul proprietarilor	15	deputațĭ
„ literaților	7	„
„ plugarilor	278	„
	300	

Dar îĭ prevestesc plugaruluĭ cum că viitoarea obștească Adunare nù este numaĭ alegĕtoare de un Domn, unde deputațiĭ aŭ trebuință numaĭ de un Da orĭ Nu; ci este constituantă, adică dătătoare de legĭ, de la care se așteaptă toată fericirea viitoare; clăditoare de legĭ întemeiate pe pătrundere, pe înțelepciune înaltă și pe învĕțătură; de unde se înțelege că plugarul nu poate nădăjduì ast-fel de legĭ fericitoare decât numaĭ dacă deputațiĭ representanțĭ aĭ sĕĭ vor fi aleșĭ din clasul al doilea, adică din clasul învĕțaților, de care alegere să nu se sperie dd. proprietarĭ, ci din potrivă să se bucure, căcĭ numaĭ o Adunare compusă din astfel de deputațĭ poate fi în stare de a descoperi dreptatea și de a o împărțì, după cuviință, fieşte-căruia clas.

Dacă și după această lămurire a acestuĭ articol, Guvernul la întocmirea viitoareĭ obștescĭ Adunărĭ va urmà tot după cum se aude, atuncĭ toată lumea îl va judecà abătut de la devisa sa, căcĭ în loc de dreptate va face o nedreptate reclamantă până la tronul Dumnedeiriĭ, o nedreptate nevrednică de nobila sa revoluție, nevrednică de veacul al 19-lea, nevrednică de orĭ-ce popul constituant de astădĭ.

De aceea plugarul, care făgăduesce că nicĭ ca representant al sĕŭ nu va trimite deputat din clasul proprietarilor de moșiĭ, cu lacrămĭ se roagă ca Guvernul să binevoească a-ĭ da libertatea de a trimite la obșteasca Adunare un numĕr de deputațĭ, potrivit cu mărimea clasuluĭ sĕŭ, ca așà dreptatea proclamată să se poată deduce la culmea sa; ca așà să se poată ridicà și el din țĕrîna în care pe nedreptul a zăcut atâtea veacurĭ; ca așà să poată odată scuturà acel jug negru ce-l asemĕnase pămîntuluĭ și, în sfîrșit, să se poată bucurà și de a doua parte a deviseĭ Guvernuluĭ.

Doctorul I. Sibinianul.

Decretul No. 295 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 923.
1848
Iulie 16.

(Monitorul Român. No. 9. 1848. 9. VIII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Înțelegênd Guvernul că pe la cele maĭ multe județe încă staŭ neschimbațĭ uniĭ din foncționariĭ orînduițĭ de cădutul Guvern, carĭ aŭ dat dovadă ca sînt împrotivitorĭ la nouĕle instituțiĭ ale națieĭ, și carĭ încă și acum urmează a fi împrotivitorĭ măsurilor ce a luat și iea pe toată ḑiua Guvernul pentru întemeierea Constituțieĭ și paza liniștei și a buneĭ orînduelĭ,

Decretă:

D. Ministru din Năuntru să repeteze tutulor Administratorilor, că fără cea maĭ mică întârḑiere să pue în lucrare rînduirea altor foncționarĭ în locul acelora, în toate posturile administrative, cum sub-administratorĭ, polițaĭ, presidențĭ de magistrat, oamenĭ cu totul jertfițĭ principelor noueĭ Constituțiĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: I. Eliade, N. Mincu, Chr. Tell, N. Bălcescu, St. Golescu.

No. 295.

Decretul No. 297 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 924.
1848
Iulie 16.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 308.)

D-luĭ Ministru din Lăuntru.

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

Domnul Ioniță Cătuneanul, ce acum se află la Giurgiŭ, este chemat a venì numaĭ îndată la Bucurescĭ, și a se înfățișà Guvernuluĭ, fiind foarte trebuincios.

Eștĭ rugat a face cunoscut numaĭ îndată d-luĭ Cătuneanul

No. 924. 1848 Iulie 16. această invitație, scriind și d-luĭ Administrator de la Giurgiŭ a stăruì să plece numaĭ decât d. Cătuneanul, ear nevoind, atuncĭ să întrebuințeze puterea de Administrator și să-l silească a plecà.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, St. Golescu, I. Eliad, N. Bălcescu, Rosetti.

No. 297.
Bucurescĭ.

No. 925. 1848 Iulie 16. Adresa No. 3.411 a Administrațiuniĭ de Muscel către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.
Domnule Ministru al trebilor din Lăuntru,

Domnul Comisar al plaiuluĭ Nucșoareĭ, prin adresul subt No. 1-iŭ, arată Administrațieĭ că, potrivit instrucțiilor date, a propagat în câte-và sate cele de cuviință, silindu-se din toate puterile a le explicà cât maĭ lămurit și maĭ popular; toțĭ săteniĭ aŭ înțeles toate punctele, toțĭ s'aŭ bucurat și toțĭ aŭ și jurat pe Sf. Evanghelie și cruce întocmaĭ jurămîntul dat în instrucție. În momentul acela toțĭ s'aŭ supus a-șĭ formà gvardia, din nenorocire însă în fie-care sat, fără excepție, s'aŭ găsit câte unul, doĭ, treĭ îndărătnicĭ, carĭ într'un minut și cu o vorbă toțĭ i s'aŭ împotrivit a formà streaja regulată (căcĭ s'a temut a o numì gvardă, însă și așà a fost în zadar), ḑicêndu-ĭ „nu vrem, domnule, că ni se făgăduesc aceste îmbunătățirĭ numaĭ și numaĭ ca să ne trimitețĭ să ne batem cu Muscaliĭ și cu Împĕratul Nicolae“. Nisce ast-fel de împotrivirĭ le-a potolit cu politică, adăogând ca să se ieà pentru vre-o două sate măcar ce-và măsurĭ polițienescĭ, căcĭ într'alt fel ar fi peste putință a-ĭ reunì. Administrația pe de o parte ĭ-a rĕspuns că măsurile polițienescĭ, neavêndu-șĭ locul într'asemenea împrejurărĭ, ci se cere a se îndeplinì prin cuvinte deslușitoare de folositoarele sfîrșiturĭ ale buneĭ noastre Constituțiĭ, să se sîrguească a domirì pe aceĭ îndărătnicĭ spre urmarea cuvenită, iar pe de alta încunosciințează Domnieĭ-Voastre spre chibzuirea celor cuviincioase.

Salutare și frăție.

Administratorul jud. Muscel: I. Paleologu.
No. 3.411. M. Predescu.

Raportul No. 3.108 al Administrațiunii de Olt către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 926.
1848
Iulie 16.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

Dreptate, Frăție.
D. Ministru al trebilor din Lăuntru.

Potrivit ordinuluĭ D-v. No. 4.216, săvîrșind jurămîntul atât eŭ subt-iscălitul, cât și toțĭ foncționeriĭ acesteĭ Administrațiĭ, am onoare a-l îndreptà Domnieĭ-Voastre cu aceasta.

Adăogând că jurămîntul subt-administratorilor s'aŭ trimis cu raportul No. 2.978.

Salutare și frăție.

Administratorul districtuluĭ Olt, G. Văleanu.

S. 1-ĭ. I. Iorgulescu.

No. 3.108.

Oraș. Slatina.

(Urmeazâ jurămîntul. A se vedé No. 903.)

Adresa No. 4.278 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

No. 927.
1848
Iulie 16.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La Sfatul orășenesc.

Pentru exactitatea îndepliniriĭ lucrărilor cerute de la acel Sfat prin ordinul subt-iscălituluĭ de la 9 Iulie No. 3.925, s'a însărcinat d. Melic, architectul Statuluĭ; cu d-luĭ dar se va înțelege acel Sfat, ca toate acelea să se aducă la întreagă, grabnică și bună îndeplinire.

No. 4.278. N. G.

Adresa No. 4.284 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ către Poliția din Bucurescĭ.

No. 928.
1848
Iulie 16.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

D. Cap al Polițieĭ.

Generala Adunare constituantă se compune și se alege cu chipul ce veĭ vedé dumnea-ta din alăturatul decret al Guvernuluĭ pro-

No. 928. 1848 Iulie 16. visoriŭ cu No. 258, din care se trimite și d-tale examplare 2.000.

Eștĭ poftit dar, d-le Cap al Poliţieĭ, ca îndată să împarţĭ aceste examplare prin Comisariĭ despărţirilor pe la locuitoriĭ acesteĭ Capitale, obștind și prin baraban, spre cea maĭ obștească și întinsă publicità, iar pe de alta să daĭ acelor Comisarĭ toate trebuincioasele deslușirĭ asupra întocmiriĭ comiteturilor ce sînt a se alege la fie-care despărţire de către deputaţiĭ mahalalelor, după dispoziţiile articoluluĭ al 10-lea din acel decret, spre a nu mijlocì asupra alegerilor vre-o nedomirire.

Subt-iscălitul neîndoindu-se de a dumi-tale întreagă înţelegere, despre gravitatea și însemnătorul interes al acesteĭ lucrărĭ, îĭ place a crede că veĭ întrebuinţà toată silinţa, ca alegerea într'această Capitală să se săvîrșească cu acea însășĭ exactitate ce cere decretul, și cu acea bună orînduealà, ce urmează a se păzì la o asemenea serioasă îndeletnicire din partea uneĭ adunărĭ atât de numeroase, avênd d-ta și îngrijirea, ca pe aleșiĭ deputaţĭ aĭ acesteĭ Capitale să-ĭ însemnezĭ subt-iscălituluĭ în minutul săvîrșiriĭ alegerilor.

N. G.

No. 4.284

No. 929. 1848 Iulie 16.

Ordin de ḑi pe oștirea Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 36.

(Arch. M. de Răsboiŭ. Condica de poruncĭ.)

Ordin de ḑi pe oștire. No. 36.

Prin decretul onorabiluluĭ Guvern provisor cu No. 272 de la 14 ale acesteĭ lunĭ, urmat după raportul Șefuluĭ oștiriĭ d. General Tell, se sloboade din slujbă Coloneliĭ Lahovari, Bălăceanu, Bibescu, Maiorul Lenj și Sub-Locotenenţiĭ Moscu, Borănescu și Păianu, precum și Doctorul Maier, ca uniĭ ce nu maĭ aŭ posturĭ în oștire.

(Iscălit:) Tell.

No. 930. 1848 Iulie 16.

Circulara No. 4.304—4.320 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către toate judeţele.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Generala Adunare constituantă se compune și se alege cu chipul ce veĭ vedé d-ta din alăturatul decret al Guvernuluĭ No. 258, din care se trimite și acolo exemplare.

Eștĭ poftit dar, domnule Administrator, ca pe de o parte să

împarţĭ îndată aceste exemplare pe la toate satele, dregătoriile şi orăşaniĭ aceluĭ judeţ cu de aproape îngrijire de a se citì de dînşiĭ cu băgare de seamă, făcêndu-li-se atât de d-ta, cât şi de subt-administratorĭ şi comisarĭ trebuincioasele explicaţiĭ, spre a se pătrunde fie-care de adevĕratul sĕŭ înţeles, de drepturile lor şi de ceea ce aŭ a săvîrşì; iar pe de alta, să ieĭ îndată cele maĭ de aproape şi îngrijitoare măsurĭ pentru punerea în lucrare şi îndeplinirea acestor alegerĭ cu acea însăşĭ exactitate ce cere decretul şi cu acea bună orînduează ce urmează a se păzì la o asemenea serioasă îndeletnicire, îngrijind d-ta ca pe aleşiĭ deputaţĭ în minutul săvîrşirii alegeriĭ să-ĭ însemnezĭ sub-iscălituluĭ prin într'adins ştafetă.

No. 930. 1848 Iulie 16.

De veĭ cunoasce cu încredinţare că termenul de 9 Aug., hotărît prin art. 14 al decretuluĭ pentru alegerile primare, nu este îndestul pentru săvîrşirea acesteĭ lucrărĭ, veĭ raportà subt-însemnatuluĭ îndată prin ştafetă, arătându-ĭ şi părerea d-tale pentru numĕrul ḑilelor ce este neapĕrat a se maĭ adăogà spre a i se da deslegare.

N. G.

No. 4.304 — 4.320 la toate judeţele.

Adresa Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ către Lamartine.

No. 931. 1848 Iulie.

(Copie. Col. Ion Ghica.)

Monsieur,

Nous venons de contracter une nouvelle dette envers la France. Nous lui devrons tout un jour. Il nous est doux d'être ses débiteurs, car elle nous fait participer aux trésors de son intelligence et de son amour, sans exiger d'autre paiement de ses soins que de nous voir en profiter. Nous ne serons ingrats ni dans notre esprit, ni dans notre cœur; nous progresserons et nous reconnaîtrons toujours que c'est d'elle que nous tenons notre existence. Son influence nous entoure comme d'une atmosphère vivifiante où ne pénétrera jamais le souffle froid de la barbarie qui nous glace et nous effraie. Elle nous apprend à sentir, à connaître, à aimer nos devoirs, elle soutient notre courage et elle nous dit d'espérer. C'est surtout par la bouche de son grand poète qu'elle nous tient ce langage. Comment donc le Rouman n'environnerait-

No. 931. 1848 Iulie.

il pas d'un culte un de ces hommes d'élite qui servent à la fois à leur pays de représentant moral et de guide: pour vous, Monsieur, qui nous apprenez à aimer Dieu, à aimer la nature, à aimer l'homme. Vos chants, dans notre langue, sont notre lecture quotidienne; vos paroles pleines de l'inspiration du Christ retentissent dans nos cœurs. La parole de Dieu nous arrive par la bouche d'un Français. Vous dictez sa volonté au monde et vous montrez à la grande nation la marche que la Providence lui a tracée.

Quand vous aurez régénéré la politique, comme vous avez renouvelé la poésie; quand vous aurez appris aux hommes d'état que la loi chrétienne est le principe de toute civilisation et que sa place est aussi bien dans les codes que dans l'Evangelie, alors, selon une belle expression, qu'il est bien permis de rappeler en ce moment, vous rentrerez dans la vie poétique et vous révélerez à Dieu, au monde, à vous même une nouvelle création de cette poésie, qui a été votre seconde vie ici-bas. Vous laisserez au monde un monument de votre pensée, un poème, un poème vivant. Votre œuvre sera sublime, vous aurez rendu au monde ce génie de l'Orient trop longtemps oublié et dont les antiques traditions, rapprochées de l'esprit d'examen et de recherche propre à l'Occident, présideront à la réconciliation de la science humaine et de l'inspiration religieuse. Le monde vous bénira!

No. 932. 1848 Iulie 16.

Nota Ministeruluĭ trebilor din Afară al Ţĕriĭ-Românescĭ către Suleiman Paşa, Trimisul extraordinar al Porţiĭ.

(Copie. Col. Ion Ghica.)

Giourgevo.

Monsieur l'Envoyé extraordinaire,

Sur le refus fait par V. E., conformément à ses instructions, de me recevoir en qualité d'Agent du nouveau Gouvernement de la Valachie, revêtu de l'écharpe, insigne de mes fonctions, je me suis présenté ce matin chez vous sans caractère officiel et dans le but unique, tout en me tenant prêt à répondre aux questions que vous pouviez désirer m'adresser, de vous souhaiter la bien-venue sur cette terre, qui est à la fois heureuse et fière de vous recevoir. Frustré de nouveau dans mon attente, V. E. me permettra de lui transmettre par écrit, avec l'expression de mes vifs regrets, une partie des choses que j'eusse mieux aimé lui dire de vive voix.

Il ne m'appartient pas de discuter l'opportunité de la déter-

mination prise par V. E.; je me bornerai seulement à cette seule observation que c'est à tort que l'adoption des trois couleurs nationales a paru éveiller chez Elle quelques susceptibilités. Ces couleurs ont été de tout temps, avant et après la reconnaissance de la Sublime Porte, comme puissance suzeraine, les couleurs distinctives de la Valachie; nos aïeux les portaient sur leur pavillon et sur leurs étendards. Loin donc qu'elles soient un emprunt ou une imitation du présent, ni une menace dans l'avenir, V. E. ne saurait y voir autre chose que l'intention légale, manifestée hautement par le pays, de reconstruire le passé sur les anciennes bases, d'après les traités du Sultan Bajazet I-er et du Sultan Mahomed II.

Que V. E. me permette encore de Lui exprimer une crainte toute personnelle, mais que les circonstances présentes semblent de nature à justifier. Cette crainte est relative au bruit, qui se répand, de la prochaine entrée en Valachie à la suite de V. E. des troupes ottomanes condensées sur la ligne du Danube et dans ce cas je serais suffisamment autorisé à lui faire observer que ce serait offenser à la fois, par une marque d'injuste méfiance, un pays qui a toujours donné des preuves à la S. P. de sa fidélité et de son dévouement, et peut-être compromettre à jamais le salut de l'œuvre régénératrice que vous êtes appelé à consolider. A Dieu ne plaise que nous soupçonnions les intentions de V. E.; nous la savons trop équitable, trop favorable à la cause du progrès, trop animée de l'esprit magnanime de notre glorieux Suzerain, pour que nous ayons la moindre inquiétude à cet égard. Mais n'y a-t-il pas à craindre que le peuple se méprenne sur le but d'un pareil déploiement de forces au milieu de la paix profonde, dont jouit le pays et que, par un résultat contraire à ses vues, faciles cependant à prévoir, il ne suscite les troubles qu'il voudrait tant prévenir? Il n'est pas d'œuvre humaine, si parfaite soit-elle, qui ne rencontre des adversaires. Nous avons les nôtres, au dedans comme au dehors, en deçà comme au delà de nos frontières. Ces adversaires, dont la voix se tait, mais dont le mauvais esprit veille sans cesse, V. E. les connaît comme nous. Les uns, ce sont ces privilégiés qui constituaient, sous l'ancien ordre des choses, une minorité oppressive au détriment du droit et du bien-être de tous; les autres, non moins redoutables, quoique étrangers au pays, c'est cette puissance hypocrite, habituée à dominer dans les conseils du Prince, et qui, couvrant d'un masque de dés-

No. 932. 1848 Iulie 16

intéressement ses vues ambitieuses et personnelles, a tenté vainement de détendre à son profit les liens qui nous unissaient et qui nous uniront toujours à la S. P. Il appartient à V. E. dans de telles conjonctures de faire à chacun la part qui lui est due. Qu'Elle encourage par ses bienveillantes paroles ce peuple généreux, qui s'est levé tout entier pour la défense de ses droits et qui voyant un jour par la volonté du Tout-Puissant ses ennemis à ses pieds, s'est trouvé sans haine, sans colère, sans désirs de vengeance. Au contraire, qu'Elle parle sévèrement à ces hommes coupables qui osent rêver le rétablissement de l'ancien ordre de choses en présence de la libre manifestation du voeu national et qui se refusent obstinément au bonheur de leurs frères. C'en serait assez pour confondre leurs espérances et celles de leurs alliés qui, non contents de les aider de loin par leurs intrigues, n'attendent, peut-être, qu'un prétexte pour leur prêter l'appui de leurs soldats.

J'ose espérer que V. E. voudra bien prendre en considération ces observations, qui me sont suggérées en même temps par mon amour pour mon pays et par mon attachement à la S. P., et que, satisfaite d'établir un corps d'observation sur la frontière, Elle se hâtera de se rendre aux vœux de ce peuple, qui vous proclame d'avance son libérateur et attend de vous, dont le nom est prononcé par lui après celui de Dieu, la reconnaissance de ses droits et avec elle la paix et la prospérité.

Que V. E. veuille bien, en attendant, agréer l'hommage de ma haute considération.

No. 933. 1848 Iulie 16.

Nota Ministeruluĭ trebilor din Afară al Țěriĭ-Românescĭ către Emin Pașa.

(Conc. Acad.)

După scrisoarea de acreditație, care am avut cinste a vě înfățișà astădĭ, socotiam că nu voiŭ maĭ avé trebuință de a mě explicà cu Ex. T. asupra natureĭ misieĭ cu care sînt însărcinat, decât prin graiŭ.

În zadar am căutat astădĭ ocasia de a vedé pe Ex. T. maĭ înainte de a mě înfățișà la Ex. S. Pașa Soliman, la care așĭ fi dorit mult să fiŭ întrodus de chiar Ex. T. în persoană. Îndeletnicirile Ex. T. neertându-mĭ această norocire și neputênd după bună cuviință (décemment) amânà ceasul înfățișăriĭ, a trebuit să primesc

No. 933.
1848
Iulie 16.

a fi întrodus printr'altul. Încântat de primirea cea plină de afabilitate și amenitate ce am avut la Ex. S. Soliman Pașa, nu pociŭ tăgădui mâhnirea ce a cercat sufletul meŭ la condiția ce a pus la voia ce mĭ-a acordat de a-ĭ fi presentat. Ex. T. poruncind a mĕ înfățișà la Ex. S. fără un caracter oficial și fără semnele slujbeĭ, a urmat, poate, uneĭ liniĭ de conduită politică conformă cu instrucțiile ce va fi primit, fără a se gândì însă la nemărginitul tort care puteà să facă causeĭ noastre și interesuluĭ Imperiuluĭ oțoman.

Eartă-mĭ, Exelenție, de a fi maĭ explicit. Colorile eșarfuluĭ ce purtăm noĭ dignitariĭ, precum și toțĭ împiegațiĭ, nu sînt de o datină proaspĕtă (de fraîhe date). Noĭ le-am avut încă de maĭ nainte pe steagurile noastre, pe stindardele noastre. La primirea dar a cocardeĭ și a eșarpelor tricolore nu am urmat duhuluĭ de imitație saŭ de modă, precum și la primirea Constituțieĭ celeĭ nouĕ ce popolul șĭ-a dat la această memorabilă revoluție din 11 Iunie, România a urmat exemplelor de maĭ nainte. Fără a pomenì despre prefacerile și întroducerea de nouĕ instituțiĭ de la epoha supuneriĭ țĕriĭ sub de binefăcĕtoarea suzeranitate a Înalteĭ Porțĭ, chiar după întocmirea Regulamentuluĭ Organic, nu a trecut un an fără a se simțì trebuință de a maĭ adăogà la acest eșafodaj de erorĭ și de sofisme câte o legiuire nouă, ce s'a socotit neapĕrată pentru fericirea țĕriĭ. Regulamentul însă erà greșit în bazurile sale, căcĭ erà alcătuit în folosul uneĭ minorităţĭ avide, și prin urmare orĭ-ce legiuire nouă rĕmâneà fără efect, din care pricină popolul astădĭ s'a vĕdut silit a preface entièrement legea constitutivă cu care se ocârmuià.

Mĕ întorc la poprirea ce mĭ-a făcut Ex. S. Soliman Pașa de a mĕ înfățișà înaintea Ex. S. cu insiniurile postuluĭ meŭ. Este sciut că orĭ-ce prefacere ca aceasta care nația română a săvîrșit, urmează să aibă mulțĭ vrăjmașĭ în lăuntru, la carĭ se maĭ adaogă și ceĭ din afară, carĭ nu vor avé rien de plus pressé decât a complotà în protiva de ce nouvel ordre de choses, maĭ vîrtos când în poprirea ce Ex. S. Soliman Pașa mĭ-a făcut astădĭ, eĭ vor vedé une non reconnaissance a dreptuluĭ ce Româniĭ aŭ de a-șĭ da Constituție potrivită cu trebuințele vremiĭ.

Vĕ este, poate, cunoscut, că în Țeara-Românească nu maĭ eraŭ dreptul nicĭ dreptatea ce stăpâniaŭ, ci buna voință a unuĭ Gospodar, creatură a Cabinetuluĭ Rosieĭ. Ajutat de un regulament plin de legĭ elastice și monstruase prin defectuositatea lor, orĭ-care ar fi fost Prințul, nu puteà fi bun. Maĭ adăogând la această îm-

No. 933. 1848 Iulie 16. prejurare caracterul individual al unuĭ Prinț și instigațiile Consuluĭ Rosieĭ și sprijinul (appui) al uneĭ aristocrațiĭ cupide, și vĕ putețĭ face o idee despre jalnica stare a unuĭ popol doux, mais sensible et plein d'intelligence.

Aceste supuind astădĭ la cunoscința Ex. V. ieaŭ îndrăsneala a o rugà despre o parte a-mĭ acordà o conferență particuleră confidențielă, iar despre alta a împărtășì și pe Ex. S. Soliman Pașa de aceste băgărĭ de seamă ale mele, de la carĭ nu atârnă numaĭ mântuirea și fericirea țĕriĭ mele, dar încă și folosul Imperiuluĭ Prea puterniculuĭ Padișah, căcĭ este netăgăduit că chestiunea Moldo-Valachieĭ este astădĭ chestiunea Orientuluĭ, că M. S. în tot Românul va găsì cea maĭ mare credință, pentru cuvîntul căcĭ el nu a suferit nicĭ odată decât din intrigile străine, din cabalele Fanarioților, spre pildă, din insinuațiile acelora qui ont toujours convoité la conquête de ces contrées.

Agréez, etc.

No. 934. 1848 Iulie 16.

Adresa No. 2.527 a Ministeruluĭ Instrucțiuniĭ publice către Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Domnule,

Onorabilul Guvern provisoriŭ prin decret. sub No. 269, cunoscênd neapĕrata trebuință ca foaea periodică Învĕțătorul satuluĭ să ieà o direcție cuvenită misieĭ sale în împrejurările de acum, încredințează redacția acesteĭ foĭ d-v., îngrijind înși-vĕ a găsì pentru aceasta colaboratoriĭ trebuincioșĭ, care foae rĕmâind cu totul în însârcinarea d-tale.

Acest Minister, are onoare a vĕ da în cunoscință aceasta spre sciință și cuviincioasă urmare, și a vĕ înțelege cu d. Directorul Poenaru, care cunoasce temeiurile înființăriĭ acesteĭ foĭ și destinația fondurilor eĭ. [1])

Salutare și frăție.

Ministru Instrucțiilor publice, I. Eliad.

No. 2.527. Al. Burche.

D. Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ.

---

[1]). Pe un petec de hârtie, aflător în colecția d-luĭ Mandrea, se păstrează următoarea notiță, conținênd probabil personalul de redacție proiectat de Bălcescu pentru „Foaea Satuluĭ" și „Naționalul" :

Adresa No. 4.235 a Administratoruluĭ de Romanațĭ către Generalul Gheorghe Magheru.

(Orig. Acad.)

No. 935.
1848
Iulie 16.

Dreptate, Frăție.

Domnule General-Căpitan al armieĭ neregulate și Inspector a toate gvardiile naționale.

Pe lângă ordonanța No. 3.877 a domnuluĭ Ministru celor din Lăuntru, primindu-se decretul onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ cu No. 123, s'a și pus în urmare, pe de o parte strîngerea dorobanților acestuĭ district în Capitala județuluĭ ca să steà sub comanda șefuluĭ lor pregătițĭ, până se va primì poruncă de urmare ce aŭ a face; iar pe de alta, ca să se înroleze și o ceată de pandurĭ volintirĭ prin regula cerută.

Dar din împrejurările ivite mĕ cunosc dator a cere următoarele deslușirĭ la dumnea-voastră ;

1-iŭ. Dacă acele două părțĭ din treĭ a toțĭ dorobanțiĭ urmează a sta napristan în Capitală, saŭ numaĭ să se regulariseaseă și să se lase pe la casele lor, ca în vreme, strîngêndu-se după poruncă, să se ridice pe dată.

2-lea. Dacă pe ḑilele executăriĭ lor sub steag urmează a li se plătì leafa orînduită câte un leŭ pe ḑi, și de cine, că administrația îșĭ are contabilitatea numaĭ pe No. 75 dorobanțĭ, fiind-că celor de plășĭ li se plătesce de subt-administratorĭ ;

3-lea. Dacă acea a 3-a parte se cere a executà cu rîndul în trebile administrațieĭ, saŭ în total ;

4-lea. Că trupa de pandurĭ volintirĭ nu se nădăjduesce, de vreme

---

Foaea Satuluĭ: D. N. Bălcescu, Marin Fontaninu, Crețescu, A. Zane, C. Aristia.

Naționalul: C. Rotta, Axente, Romanu, Niceforu.

Tot acolo se află următorul Ștat de lefile ce primesce fie-care persoană pe lună din fondul Foaeĭ sătescĭ.

1.	Domnul P. Poenaru	—
2.	„ A. Marinovicĭ pe lună	200
3.	„ Doctor Gănescu	200
4.	„ C. Aristia	150
5.	„ An. Adamovicĭ	150
6.	„ Radu Costea	60
		760

No. 935. 1848 Iulie 16.

ce mica leafă de leĭ 6 pe lună a făcut să se tragă și ceĭ ce apucaseră a se înscrie până acum, pentru care și urmează a se face o chibzuire a rĕmâné cu plata barem ca și dorobanțiĭ.

5-lea. Că din porunca dumnea-voastră s'aŭ maĭ adăogat pe lângă cetele cârmuiriĭ încă 15 dorobanțĭ, și nu scim dacă urmează a se înrolà și aceștia, saŭ să rĕmâie desființațĭ.

6-lea. Că pe vremea cât vor sta în Capitală acele două părțĭ din treĭ, se cere a li se face o îndestulare barem pentru caĭ și o încăpere, fiind cu totul de lipsă.

7-lea. Dacă leafa tistuluĭ de 200 leĭ urmează a curge de acum, precum și a volintirilor de când se vor înscrie, și din ce fondurĭ să li se deà, neavênd nicĭ o deslegare din partea Finanțiĭ întru aceasta. Pentru toate binevoițĭ, Domnule Gheneral, a ne împărtăși cu poruncă de urmare, cerênd tot într'o vreme și deslegările cuvenite din partea domnuluĭ Ministru al Finanțiĭ, ca să putem da resultat grabniceĭ trebuințe.

Salutare și respect.

Pentru d. Administrator al districtuluĭ Romanațĭ, Iord. Bălăcescu.

No. 4.235.

No. 936. 1848 Iulie 16.

Scrisoarea luĭ Nicolae Bălcescu către Ion Ghica.

(I. Ghica, op. cit., pag. 33.)

Bucurescĭ.

Iubite Ghica,

Am primit vre-o două scrisorĭ de la tine, din 11 și 17 Iulie, afară de alte două cifrate. N'am putut să-țĭ scriŭ de loc, din pricină că de la revoluție încoace vremea mĭ-a lipsit de tot spre a scrie, pentru treburile și fortunele ce le-am avut. Ca să poțĭ înțelege starea lucrurilor la noĭ, trebue să sciĭ ce s'a urmat de la 11 până acum. Mĕ voiŭ nevoi a țĭ le spune pe scurt.

Revoluția de la 11 a fost cea maĭ frumoasă ce s'a întîmplat vre-o dată la un popor. Cu o ḑi înainte se aflase revolta de peste Olt, se aflase că în maĭ multe locurĭ încă țeara e în picioare, cum la Prahova și Vâlcea. Iuncărul Magheru, într'acea ḑi, după amiaḑĭ, cetesce proclamația în Lipscanĭ; semnalul prin clopote se dă și poporul se îndreptează în grămadă către Palat, unde strigă mereŭ luĭ Vodă să iscălească Constituția. Cu o ḑi înainte Vodă fusese la casarmă și poftise pe oștire să-ĭ apere Tronul, și ostașiĭ

ĭ-aŭ ḑis că eĭ vor apĕrà Constituția și l-aŭ poftit și pe dînsul s'o primească. Vodă a iscălit Constituția, vĕḑêndu-se silit de popor, numindu-șĭ și un noŭ Minister dintre revoluționarĭ, anume : N. Golescu, eŭ, Tell, Eliad, Magheru, St. Golescu și Roset, Agă. Peste douĕ ḑile însă Bibescu, demoralisat de tot de cele ce se întîmplase, șĭ-a dat demisia. Atuncĭ noĭ am întocmit un Guvern provisoriŭ. La Mitropolitul se adunaseră boeriĭ. Acolo am mers și noĭ cu poporul, și am proclamat Guvernul, puind pe Mitropolit ca Președinte. A doua ḑi avurăm sfințirea steagurilor și jurămîntul gvardieĭ naționale, al armieĭ, al poporuluĭ, în câmpul de la Filaret, ce s'a numit Câmpul Libertățiĭ. Îmĭ aduceam atuncĭ aminte, în această frumoasă solemnitate, de ḑiua aceea când, acum cincĭ anĭ, jurarăm noĭ patru inșĭ acolo întocmirea societățiĭ noastre, care acum mântuì țeara ! Peste treĭ ḑile sosiră și membriĭ de peste Olt. În lipsa lor, spre a țině bună rînduealǎ în oștire, noĭ făcurăm o mare greșeală, căcĭ lăsarăm pe Odobescu ca Ministru și pe Solomon în capul regimentuluĭ din Capitală. Cum a venit să facem aceasta nu țĭ-o pot deslușì acum, dar la vreme țĭ le voiŭ spune pe larg. A treia ḑi, după sosirea membrilor, la 19 Iulie, Odobescu și Solomon complotară în potriva noastră. Agitația începuse de ambițioșĭ mascațĭ în apĕrătorĭ aĭ proprietățiĭ, carĭ ne învinovățiaŭ că vrem să răpim de la proprietarĭ ca să dăm țĕranilor, cu toate că noĭ le declarasem, că vom lăsà această chestie să se deslege prin obșteasca Adunare constituantă. În ḑiua aceea dar, Odobescu și Solomon, sub pretext de o visită de representație a oficerilor, aducênd fără veste douĕ roate de soldațĭ bețĭ, ne arestuì în Palat. Cum se află aceasta în popor, îndată se adună cu o grabă nespusă. Solomon atuncĭ, vĕḑênd nevoia, se trase cu soldațiĭ spre casarmă, după ce slobozì foc în norodul desarmat, din care se omorîră vre-o nouĕ inșĭ și alțĭ atâțĭ rănițĭ. Odobescu, rĕmâind în Palat, se arestuì ; maĭ pe seară se arestuì și Solomon, căcĭ poporul înconjurase casarma, și el, vroind să fugă, fu arestuit. Guvernul începù iarășĭ lucrările sale, însă reacția tot crescea. Rușiĭ atuncĭ cu ciocoiĭ începură a urzì la intrigĭ. Kotzebue de la Focșanĭ începuse a scrie mereŭ scrisorĭ după scrisorĭ la Mitropolitul, ca să gătească bucate pentru oștirile rusescĭ ce aŭ trecut Prutul. Vestea se rĕspândì că Rușiĭ vin și reacționariĭ luară o îndrăsneală mare. Guvernul erà paralisat în lucrările sale. Ostașiĭ, corupțĭ fiind prin Odobescu și Solomon, eraŭ cu toțiĭ demoralisațĭ. Oameniĭ ce trimiserăm pe la granițe și în Moldova ne asiguraŭ că Rușiĭ staŭ să intre în țeara noastră. În Bucu-

No. 936.
1848
Iulie 16.

No. 936. 1848 Iulie 16.

rescĭ erà o panică nespusă. Ne sfătuiam ce să facem? După cum erà și ideia ta, hotărîsem a concentrà toată oștirea și a ne trage la munțĭ unde-và, spre Câmpulung, de unde să putem avé relațiĭ cu Transilvania, ce ne făgăduià a ne ajutà cu regimentele grănițare. Când propusesem oficerilor regimentuluĭ No. 3 ca să ne însoțească, toțĭ oficeriĭ o băgară pe mânecă, și ca nisce lașĭ merseră să șĭ deà demisia și începură a strigà în contra-ne, declarându-se maĭ în insurecție. Reacția înăuntru crescù și maĭ mult. Atuncĭ, maĭ primind scirĭ sigure că Rușiĭ aŭ intrat în Moldova, că sînt încă la Focșanĭ, am hotărît a ne trage cu roatele ce venise cu tabĕra luĭ Tell, cu tunurile și cu o parte din călărime spre Câmpulung, lăsând în Capitală regimentul insurgent și pe Mitropolitul până la întoarcerea noastră. Îndată după retragerea noastră, Băleanu și cu T. Văcărescu, ajutațĭ de Odobescu și Solomon, cărora Mitropolitul, ce s'a purtat ca un trădător, le dete drumul din închisoare, întemeează Căimăcămia. Vestitul Căpitan Costache ese cu biciul pe ulițe, toate semnele și stindardele se dărîmară. Poporul nostru al Capitaleĭ, trebue însă să sciĭ, fără flaterie, că a întrecut pe toate popoarele Europeĭ, chiar și pe Parisienĭ. Îndată fu în picioare, rĕsturnară Căimăcămia, ce abià domnì vre-o câte-và ceasurĭ, și poporul strigă și trimise deputațiĭ ca să ne cheme îndărăt, numind până la sosirea noastră un Guvern interimar în care și Câmpineanu. Odobescu și Solomon se închid în casarmă. Poporul înconjoară casarma în numĕr de vre-o 40.000, iar soldațiĭ nu maĭ îndrăsnesc a face foc, și ambiĭ Coloneĭ trădătorĭ de douĕ orĭ îșĭ daŭ demisia și es afară din țeară. Câmpineanu șĭ-a perdut mult din popularitate, făcĕnd greșeala să apere pe Odobescu mereŭ. Întoarcerea noastră fu un triumf, în vreme ce tragerea noastră din Capitală fu o derută. De atuncĭ am mers maĭ bine, maĭ liniștit, ne-am ocupat în pace, și între altele am scos și decretul alegerilor, hotărînd deschiderea Constituanteĭ pentru 25 August. Starea din lăuntru este ast-fel: sîntem tarĭ în Bucuresci, căcĭ poporul e cu noĭ și maĭ cu seamă negustoriĭ, carĭ aŭ făcut mult în revoluția din 30 Iunie. Afară poporul am început a-l pregătì prin sate, prin trimiterea de Comisarĭ. Prin orașe sînt încă mulțĭ reacționarĭ. De am avé însă liniște și nicĭ un atac din afară, n'am maĭ avé nicĭ o temere. Dar astăḑĭ trebue să scii că arme n'avem de loc. Armata noastră s'a demoralisat, șĭ-a perdut de tot disciplina, în cât tot ce putem face cu dînsa e s'o stricăm. Nu ne este de folos nicĭ înăuntru nicĭ afară, căcĭ arată că nu vor a se bate. În țeară asemenea, toțĭ ḑic să nu se bată și să căutăm

a ne luptà cu puterea morală și reclamând dreptul nostru. Oștirea neregulată, cu care am însărcinat pe Magheru, nu e încă formată. Magheru e peste Olt pentru aceasta. A ne trage la munțĭ nu putem acum, nicĭ nu ne lasă poporul din Capitală, ci trebue să stăm acì, orĭ-ce s'o întîmplà. Talat Efendi ne-a spus mereŭ că Poarta a recunoscut Constituția și pe tine de Agent, și ne dă cele maĭ marĭ și frumoase nădejdĭ, spuindu-ne că Rușiĭ se trag din Moldova, aceea ce se adeverează, după scirile ce avem, că aŭ început a se trage spre Prut îndărăt. Soliman Pașa și Emin Efendi cu ceĭ-lalțĭ aŭ sosit la Rusciuc. Am trimis pe Voinescu II înainte-ĭ. El astădĭ ne scrie că, după ce n'a voit a-l primì la Rusciuc ca om oficial, ci numaĭ confidențial, ĭ-a dat bune nădejdĭ. Noĭ acì gătiam luĭ Soleiman Pașa o intrare triumfală. În urmă Voinescu ne dise că Emin Efendi ĭ-a dis după acea, că vor intrà cu un corp însemnat de oștire, și ĭ-a cerut și o presă pentru ca să tipărească proclamațiĭ românescĭ. Noĭ am rĕspuns luĭ Voinescu ca să-ĭ spue că n'a găsit presă, negustoriĭ refusând să meargă de temere; că de va voì, să se adreseze la Guvern, cu toate că acesta n'are presa luĭ. Că în sfîrșit, el trebue să se declare de vine ca prieten saŭ ca inamic, de voesce a recunoasce dreptul nostru d'a ne da legĭ și autonomia țĕriĭ saŭ nu, ca să scim în ce posiție țeara și Guvernul aŭ a fi unul către altul. Acum nu sciŭ ce se va alege. Nădejdea noastră de apĕrare e numaĭ în oștirea din Transilvania, și aceasta foarte slabă. Țeara noastră n'are arme, n'are oștire, care s'a demoralisat cu totul. Scrie-mĭ cum merg lucrurile p'acolo? Noĭ acì ne vom luptà cu cuvîntul cât vom puté. Nu trebue a perde însă nădejdea.

No. 936.
1848
Iulie 16.

Dumnedeŭ veghează asupra Românieĭ.

Țĭ-am trimis banĭ.

Salutare și frăție.

N. Bălcescu.

Complimente multe la M-me Ghica

Întâiŭ o îmbrățișare ș'apoĭ că eŭ singur am închis acestea la bunul Consul engles.

Rosetti.

No. 937. 1848 Iulie 16.

Adresa Craiovenilor către Generalul Gheorghe Magheru.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Domnule General-Căpitan al oștirilor neregulate și General-Inspector al gvardiilor naționale din toată Țeara-Românească Gheorghie Magheru,

Cu bucurie am audit de a doua oară bunăvenirea Domnieĭ Voastre aicĭ în orașul nostru Craiova, și noĭ toată tagma neguțătorească cu mic cu mare vĕ așteptăm cu brațele deschise ca să venițĭ sănătoșĭ, și noĭ vĕ vom primì iarășĭ ca întâiașĭ dată ca nisce Românĭ pe Românĭ, căcĭ noĭ am fost încredințațĭ cinstituluĭ Guvern și nu ne-am temut de nimenĭ, precum întru adevĕr nicĭ nu am avut nicĭ un fel de supĕrare într'un nimic, ci am petrecut în liniștea cea maĭ bună. Asemenea ne rugăm ca și acum să fim sprijinițĭ și apĕrațĭ de cinstitul Guvern, fiind-că noĭ ne aflăm aicĭ în oraș cu toate mărfurile și familiile.

Salutare, frăție.

.....Grigorie Pârvul, Const. M. Cuppa, Dimitrie Hagi Preda, Mich. Dimitrie, Tache Metu, I. Hagiad, Ioan Michail, Vasilios Christu, Iancu G. Coandă, C. Dimitrie și tovarăș, N......., Ioan......, Michail Gheorghiu, Ioan Michail, Costache Vasile, Ioan Dimola, Toma D. Carapancea, Gheorghe Conovicĭ, Hagi Dumitru Andreiovicĭ, Paia Teodoriu, Maier Iosif, Anastas Iconomu, Nicolae Stancu, Gheorghe Ioan, Ghiță D. Hagi Dimitrie, Dumitru......., Ioan......, P. Mărculescu, Vasile Nicolau.

No. 938. 1848 Iulie 16.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către C. Romanescu

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Iubite Romanescule,

Îțĭ rĕspund la scrisoarea ce mĭ-aĭ adresat că causa întârdieriĭ mele până acum la Slatina a fost, că d. cetățenĭ nu m'aŭ lăsat să plec așa curînd, avênd și alte trebuințe. Astă seară eŭ sosiĭ la Caracal între braviĭ cetățenĭ și județenĭ Romanațenĭ, carĭ mĕ primiră cu atâtea aclamațiĭ de entusiasm, pe cât nu se pot cuprinde, atât numaĭ le vețĭ audì de la d. aducĕtorul acesteia. Vĕdênd iarășĭ

iubite, că nu am putere de condeiŭ a arătà încântarea ce aduseră fraților lor cu neînchipuita maiestoasă primire. Așa dar, fiind-că sînt învitat cu stăruință a rĕmâné pentru maĭ multe ḑile aicĭ, iĭ învitaĭ, arătându-le trebuința de a porni cât maĭ nezăbovit, și așà poĭmâne, Duminecă, sprijinit de provedință, sper că pe la unul saŭ două ore după ameaḑĭ să viŭ în mijlocul d-v., fraților cetățenĭ și adevĕrațĭ Românĭ ca, ajutat de sentimentele cele frumoase și în adevĕr patriotice, să pășesc în atribuțiile însărcinăriĭ mele.

No. 938. 1848 Iulie 16.

Tot ce vĕ învit, iubițiĭ meĭ frațĭ, este ca să vĕ arătațĭ prudențĭ spre a se păzì cea maĭ mare liniște, ca să dațĭ exemplu pismuitorilor bineluĭ comun, că popolul Craiovean scie să susție sacra causă cu generoasă purtare. Eŭ voiŭ trage d'a locuì acolo unde frațiĭ cetățenĭ vor găsì de cuviință, în îmbrățișarea cărora mĕ daŭ. Arătațĭ, vĕ rog, la toțĭ cetățeniĭ cele maĭ entusiastice salutărĭ.

Salutare și frăție.

Vĕ rog către aceasta a se face pregătire pentru furajul și grăunțe de treĭ sute caĭ pentru două conace; asemenea și pentru îndestularea oamenilor, tot pe atât numaĭ, țiind socoteală de cheltueală, ca cu venirea mea acolo să plătesc.

Alăturata scrisoare o veĭ da, fără zăbavă, iubituluĭ nostru frate Marghiloman. Te înțelege asupra celor ce vețĭ socotì.

Scrisorea luĭ Filișanu către Generalul Gheorghe Magheru.

No. 939. 1848 Iulie 16.

(Orig. Acad.)

Domnul meŭ,

Sînt vr'o câțĭ-và atât din orășanĭ cât și pripășițĭ în acest oraș, carĭ auḑind de buna d-v. venire în acest oraș, ca să se arate cu slujbă către d-v., aŭ ridicat steagul și, umblând prin oraș, aŭ strîns Țiganiĭ și oameniĭ de treapta de jos de pe la aĭ lor proprietarĭ, sub cuvînt de întîmpinarea d-v. Orășaniĭ de unde eraŭ liniștițĭ și supușĭ către datoriile lor, se vĕḑură astăḑĭ înspăimîntațĭ de gloata maĭ sus însemnată, temêndu-se fieşte-care de vieața lor și de avere și poate și de vr'un foc.

Deșì prin povețe am umblat să-ĭ înduplec a se lăsà de asemenea întreprinderĭ (ce creḑ că nicĭ d-v. vĕ plac), dar n'a stătut mijloc.

No. 939.
1848
Iulie 16.

Poate că orășaniĭ ar fi întrebuințat alte mijloace spre potolirea lor, dar nu ĭ-am lăsat a face vr'o întreprindere crudă.

Mĕ cunosc dator, Domnul meŭ, a vĕ împărtășĭ această sciință, îndemnat de orășanĭ, și vĕ rog ca să binevoițĭ a face punere la cale spre astîmpĕrarea acelor bresle fără moral, cinstindu-mĕ cu rĕspuns.

Al d-v. conațional frate și slugă,

Filișanu.

Domnul meŭ!

Dacă poate niscaĭ-vă bârfelĭ vor fi venit la urechile d-v., că orașul nu vĕ primesce, eŭ vĕ rog să nu le credețĭ, ci îndeletnicindu-vĕ a ne face această cinste cu venirea d-v., vețĭ cunoasce adevĕrul. Primițĭ, Domnul meŭ, a mĕ sub-însemnă al d-v. conațional frate și slugă,

Craiova. Filișanu.

No. 940.
1848
Iulie 16.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Maiorul Marghiloman.

(Conc. Acad.)

Salutare și frăție.

Prea iubite și brave ostașule Maior Marghiloman,

Primind scrisoarea d-tale ce mĭ-aĭ trimis cu unter-ofițirul și cunoscênd dintr'însa adevĕratele sentimente patriotice, precum și hotărîrea d-tale pentru susținerea causeĭ ca adevĕrat Român, viŭ printr'aceasta a vĕ arătă că, ca hotărît pentru binele comun și ajutat de legătura sacră a fraților ostașĭ ce comandațĭ, precum și în liberele sentimente ale popoluluĭ, poĭmâne vĕ voiŭ îmbrățișă fără nicĭ o temere de puținiĭ voitorĭ de rĕŭ aĭ libertățiĭ Românilor. Și această întârḑiere ce fac nu vine din alta, decât că adevĕrațiĭ cetățenĭ și județenĭ aĭ Romanațuluĭ, ce primiră cu așă aclamațiĭ de bucurie și entusiasm, în cât nu se poate descrie, ci rĕmâne a vĕ încredință de la d. aducĕtorul acesteia, carele fu martor, mĕ popriră până poimâne. Iubite Domnule, de la Slatina țĭ-am trimis curier la Ocnele-marĭ cu două invitărĭ din partea domnuluĭ Pleșoianu, Comandantul aceluĭ regiment, prin care vĕ învită la ajutorul ce voițĭ a-mĭ da. Și totodată prin deosebită ca să dațĭ comanda

roţiĭ ce aţĭ bine-pregătit domnuluĭ Cuţarida, iar domnul Lahovari va trece Comandant la altă companie. Şi aşà negăsindu-vĕ cred că mâne se va întoarce curierul. Iubitul meŭ, sosirea mea acì socotesc să fie poimâne, Duminecă, pe la unul saŭ două după ameadĭ, aşà dar vĕ vestesc spre sciinţă. Cu întoarcerea d-luĭ unter-ofiţer vĕ voiŭ maĭ scrie câte ce-và, şi d-ta poţĭ să mĕ maĭ însciinţezĭ, de va cere trebuinţa.

No. 940. 1848 Iulie 16.

Salutare şi frăţie.

Caracal.

Iar eŭ cel ce te am adevĕrat frate, n'am ce-ţĭ scrie decât că sînt sănătos venit aicĭ şi că te jur a fi aşà precum aĭ încredinţat cu sufletul.

Arcescu.

Chitanţa Generaluluĭ Gheorghe Magheru pentru un armăsar al Coloneluluĭ Solomon.

No. 941. 1848 Iulie 16

(Conc. Acad.).

Un armăsar vînĕt al d-luĭ Solomon ce mi s'a presintat de dumnea-luĭ, şi pentru care îmĭ scrie d-l Praporcic Viespescu că, la plecarea d-luĭ Solomon din Bucurescĭ, neaflându-mĕ eŭ acolo, şi neavênd cuĭ să-l deà, l-a pornit la Craiova împreună cu alte bagajurĭ, astădĭ întâlnind pe transportatoriĭ lor, am primit de la dînşiĭ pomenitul armăsar, pentru care spre dovadă am dat acest înscris, iar recunoscinţa mea către d-l presentatorul o voiŭ arătà d'a dreptul.

Corespondenţă din Iaşĭ către „Gazeta de Transilvania“. No. 61. 1848. 26. VII.

No. 942. 1848 Iulie 16.

Maĭ noŭ. Ruşiĭ nu voesc a eşì din Moldova! Un Feldjäger aduse alaltă seară porunca de la St. Petersburg de a maĭ rĕmâné, şi se încredinţează că încă patru divisiĭ maĭ sînt comandate a intrà în Moldova. Ce se va alege din aceasta? Un răsboiŭ înfricoşat ruso-turcesc saŭ şi ruso-european. Într'aceea Moldavo-Româniĭ vor protestà înaintea ceruluĭ şi a poporuluĭ cu cea maĭ mare solemnitate. În No. viitor maĭ pe larg.

No. 943. 1848 Iulie 16. Corespondență din Iașĭ către „Gazeta de Transilvania." No. 62. 1848. 29. VII.

Prin epistola din 12/24 a curgĕtoareĭ ţĭ-am scris, că Ruşiĭ se vor duce de unde aŭ venit; însă un Feldjäger a adus alaltă seară porunca de la St. Petersburg de a maĭ rĕmâné, și se încredinţează că încă și alte trupe aŭ poruncă de a intrà în Moldova. Lumea-ĭ ameţită; Ruşiĭ întrebuinţează acest ocasion şi Gubernul de astădĭ al Moldoveĭ scoate provisiĭ de la proprietarĭ, posesorĭ (fie pămîntean, fie străin) şi alţĭ neguţătorĭ cu sila, fără plată, şi în loc de numĕrătoare se cvituesc sĕrmaniĭ cu adeverinţe goale. Mulţĭ sînt dintre străinĭ, supuşĭ austriacescĭ, carĭ pătimesc asemenea răpire ḑiua mare, precum am vĕḑut în Presustvia Postelniciеĭ. Agentul d. Eisenbach şĭ-a făcut pasurile energice, şi avem toată speranţa că nu va rĕmâné fără rĕspuns. Multe întrebărĭ mi se îndeasă, iar maĭ cu seamă aceasta: Se află Austria în duşmănie cu Rusia şi Turcia, pentru ca supuşiĭ, ş. c. l. să fie supuşĭ la recvisiţiile aceste pentru oştirile acestora, căcĭ eĭ n'aŭ trebuinţă de paza lor; singurul stindardul german tricolor sburător pe palatul Agenţieĭ este pentru dînşiĭ îndestulă garanţie, — hrănească-ĭ cine ĭ-a adus!

A.

No. 944. 1848 Iulie 16. Corespondență din Bucurescĭ către „Allgemeine Oesterreichische Zeitung". No. 130. 1848. 10. VIII.

Donaufürstenthümer.

Bukarest. Mehr als jemals bedarf es in unsern Tagen der Kritik, um das Wahre vom Falschen zu sichten bei den Unruhen, die nicht nur die einzelnen Staaten Europa's durchzuckt — nein, die sie durchwühlt und umgestaltet haben in ihren Grundfesten. Da ferner so ungeheure Dinge geschehen sind im Jahre des Heils 1848, dass man ein oder ein paar Jahre früher den für wahnsinnig erklärt hätte, der sich hätte einfallen lassen, an ihre Möglichkeit zu glauben, so ist man bald berechtigt viel, sehr viel zu glauben und dieses Recht, diese Möglichkeit bauten nun die Skribler, die Neuigkeitssammler, die Correspondenzler aus, um die Spalten ehrenwerther Blätter mit nichtswürdigen Lügen zu füllen, indem die Sünder nicht daran denken, dass sie, indem sie schreiben ein Stück Geschichte machen und anstatt einfache Thatsachen zu berichten, Contrebande in sie hineinschwärzen. Ist man nicht versucht, Alles

No. 944. 1848 Iulie 16.

zu glauben, wenn man sieht dass das als vergnügenssüchtig ausgeschrihene und nur sinnlichen Genüssen, wie man sagte, nachhängende Wien die Trägerin und der Stützpunkt deutscher Freiheit geworden ist und der auf ihre geistge Bildung so stolzen Spreestadt das Beispiel gab, wie man die Freiheit erringt? Die Vaterstadt der Eckensteher und ihrer Witze, das schöne Berlin, reichte dann der Schwesterstadt an der Donau die blutige Rechte mit der es der geschulten Soldateska und dem in Knechtssinn kriechenden Junkerthum bewiesen hatte, dass das Volk unüberwindlich ist, wenn es für sein gutes Recht kämpft. Ja, wer hätte ein Jahr früher es glauben können, dass die „lieben Berliner“ Sr. Majestät dem König von Preussen, der — beiläufig gesagt — noch immer auf romantischen Stelzen einher spaziert und Komödie zu spielen scheint, begreiflich machen würden, dass er etwas Lächerliches mit den Worten in der Thronrede sagte: „dass Ich es nun und nimmermehr zugeben werde, dass sich zwischen unserm Herrgott im Himmel und dieses Land ein beschriebenes Blatt gleichsam als eine zweite Vorsehung eindränge, um uns mit seinen Paragraphen zu regieren“. Wer hätte es glauben können, dass unser uraltes friedliches Dacien in einer schönen Sommernacht seine Freiheit erringen und vor den Augen des erstaunten Europa's ein Lustspiel aufführen würde, das allgemeine Heiterkeit hervorgerufen hat. Oder ist es etwa nicht ein den Lachnerv kitzelndes Schauspiel, dass ein Ländchen wie das unsere es wagt dem nordischen Koloss das Kartel aufzukündigen, und dass dieser, vor dem man gewohnt war zu zittern, es nicht wagt seinem Protest mit gewaffneter Hand Geltung zu verschaffen? So gross ist also die Rücksicht, die Russland auf die Mächte nimmt, die die Freiheit repräsentiren — und so klein ist also seine wirkliche Macht gegen die illusorische, die wir in Zeitungsberichten lasen! Wohl uns! Nur von dort, dem Herde des Absolutismus drohte unserer jungen Freiheit Gefahr, denn die Pforte hat schon früher die Bahn der Reformen betreten und ist uns nicht feindlich gesinnt. Aber ich will heute nicht politisiren, kaum Ihnen am Schluss andeuten wie wir heute stehen, sondern sie nur auf die enormen Lügen aufmerksam machen, die deutsche Blätter über unsere Züstände geben. Wahr ist nur davon der schöne, durch kein Blutvergiessen und keine Handlung brutaler Grausamkeit, Plünderung oder Brand befleckte Anfang der Revolution, dann die vier reactionären Versuche der Aristokraten, bei deren zweiten, als eine Abtheilung

No. 944.
1848
Iulie 16.

des dritten Regiments feuerte, elf Menschen das Leben verloren und eine verhältnissmässige Anzahl verwundet wurde; wahr sind die grossen Schaugepränge der Eidesleistung auf die Constitution, das Begräbniss, u. s. w., alles nach französischem Zuschnitt bis auf die ersten Dekrete der provisorischen Regierung ; wahr ist die mehr als zweideutige Rolle des Herrn Metropoliten und Präsidenten der Regierung, der in Zeit von 24 Stunden seine Collegen, die Mitglieder dieser Regierung, für Rebellen erklärte und diese Erklärung wiederrief, mit der auf seinen Knien vor dem Volk wiederholten Betheuerung der Constitution treu bleiben zu wollen; wahr ist die ausgezeichnet schöne Haltung des Volkes, sein vortreffliches Betragen und seine Sanftmuth selbst da noch, als man auf seine Brüder geschossen hatte, — denn nur seinem kindlich patriarchalischen Sinn war es möglich diesem eidbrüchigen Priester und den beiden verrätherischen Obersten zu verzeihen; wahr ist endlich die rührende Hingebung für die Sache des Vaterlandes von Seiten derer, die jetzt an der Spitze der Regierung und der Ministerien stehen und deren Namen in allen Blättern zu lesen. Ruinirt haben die meisten von ihnen ihr Vermögen, denn hier war kein fremdes Geld, welches die Revolution machte, sondern das vom Verkauf ihrer Habe gelöste, welches sie auf dem Altar des Vaterlandes opferten, indem sie zugleich ihre Existenz und die ihrer Familien aufs Spiel setzten. Alles andere was Sie in den Zeitungen lesen ist Lüge. Die Gräuel, die hier sollen verübt worden sein, sind Lüge, denn Gräuel kann man doch wohl eine Volksjustiz nicht nennen, die nur ihre Wuth an todten Ruinen und Gebäuden auslässt, die Menschen aber verschont, indem sie 2 Häuser von elenden Schergen demolirt, wobei aber nichts geplündert, sondern alles was von Geld und edlen Metallen gefunden wurde den Behörden abgeliefert ist. Auch wurden in 4 Bojarenhäusern Fenster eingeworfen, deren Besitzer als frühere Minister nicht beliebt waren.

Das sind die Gräuel alle ! Wahrhaftig, es ist einmal Zeit, dass so viele, so unzählige Fremde, die seit Jahren eine gastliche Aufnahme in diesem Lande gefunden haben, es laut gestehen : es ist ein gutes Volk, es ist ein schönes, reiches Land, in dem wir leben, und ein jeder, der arbeiten will, kann hier leichter sein Brot verdienen als in andern Ländern. Darum ist es doppelt unrecht, wenn bei einer That, die in die Geschicke der Nationen eingreift, und die dem Volk, das sie vollbringt, zur höchsten Ehre gereicht,

nicht die strengste Wahrheitsliebe die Feder führt, und Gründe, die die Revolution sollen veranlasst haben, supponirt werden, die rein aus der Luft gegriffen sind. So sagen z. B. viele Blätter, sie sei durch russische Emissäre und Aufhetzer provocirt worden, um den Russen einen Vorwand zu liefern die Fürstenthümer militärisch zu besetzen.

Hieran ist kein wahres Wort. Der Russenhass ist hier so gross wie nur immer in Deutschland und Frankreich, und dürfte hier sogar als Undank erscheinen, weil Russland in der That vom 17. Jahrhundert bis zum Anfang des 19 Jahrhunderts für die Donaufürstenthümer bei allen Tractaten mit der Pforte viel gethan hat, wenn nicht das Niederdrücken des Geistes in den letzten zwanzig Jahren, und der sichtliche Plan, allen nationalen Tendenzen und deren Streben feindlich und hemmend entgegen zu treten, die Romänen belehrt hätte, wer ihr Freund, wer ihr Feind ist. Hierin allein ist die Ursache der Revolution begründet. Dass die hier vorherrschende Gallomanie das Feuer schürte, liegt in der Natur der Sache, weil wenigstens hundert junge Leute aus den ersten Familien des Landes stets in Paris leben und studieren und von dort durch die Ideen der neuen Zeit begeistert in ihr Vaterland zurückkehren, wo sie nun die eifrigsten Träger der Propaganda sind. Empört wurden sie vorzüglich durch den schrecklichen Druck der Censur und die Tirannei hat Russland gewiss die meisten Feinde gemacht. Man kann es auch daran erkennen, dass bis jetzt schon fünf neue Zeitschriften enstanden sind, 4 in romänischer Sprache und 1 in deutscher Sprache. Die bedeutendste von diesen, „Poporul Suveran“ (das souveraine Volk), redigirt von Bolintinean, einem talentvollen jungen Mann, und die unbedeutendste die deutsche, „Roumania“ genannt, als deren verantwortlicher Redacteur sich S. I. Petri nennt. Seit einigen Tagen wird eine Illumination vorbereitet, die zur Feier der Ankunft der türkischen Commissäre stattfinden soll. Man ist hier in den gemässigten Kreisen der Meinung, dass die Pforte zwar nicht alle 22 Puncte billigen, aber doch den Weg der Reformen gutheissen wird, der nun angebahnt wird, und so ist den durch die Revolution das Wesentlichste gewonnen, dass schädliche Missbraüche abgestellt und mangelnde gute Einrichtungen ins Leben gerufen werden. Die Reaction der Bojaren, die Bukurest in Massen verlassen haben, wird ihren Zweck nicht mehr erreichen, insofern sie die Absicht hätten die Bauern gegen die neue Ordnung der

No. 944. 1848 Iulie 16. Dinge aufzuhetzen. Die zahlreichen Zuzüge berittener Bauerndeputationen, um der Regierung ihre Ergebenheit zu bezeigen, sind der beste Beweis der Gesinnung dieses die materielle Kraft repräsentirenden Standes. Wir in der Hauptstadt geniessen die vollkommenste Ruhe, seit die beiden Obersten Odobesku und Solomon aus dem Lande sind, in vielen Strassen der Stadt sieht man wieder Hunderte von Arbeitern beim Bauen beschäftigt, und mir scheint, es sind nur „Windmühlen" die von Furchtsamen gesehen werden, mit denen die Regierung noch zu kämpfen haben soll. Da über die Besetzung der Moldau durch russische und türkische Truppen ebenfalls soviel widersprechende Gerüchte circuliren, so kann ich Ihnen als positiv sagen, dass die Russen am 10 Juli (28 Juni) Jassi besetzten, 4.000 Mann Infanterie unter dem Befehl des Oberst Wrangel, 300 Kosaken unter dem Major Semilovich und eine Batterie von 8 Stück Geschützen. Bald darauf erschien dann bei Galatz ein türkisches Armeecorps, welches zuerst bei Siglina bivouakirte, und jetzt unweit der Caserne dicht bei der Stadt im Lager steht. Man rühmt besonders die gute Mannszucht der Türken, und dass sie alle ihre Bedürfnisse mit baarem Gelde bezahlen. In Rustschuck, Giurgevo gegenüber, befinden sich mehrere türkische Paschas und Diplomaten, unter andern Soliman Pascha, Emin Effendi, Talaat Effendi, u. a. m.

Unser Minister des Auswärtigen, Voinesko II, ist von der Regierung ebenfalls dahin geschickt worden.

No. 945. 1848 Iulie 16.

Corespondență din Iașĭ către „Allgemeine Oesterreichische Zeitung." No. 138. 1848. 18. VIII.

Jassy. Die Russen haben die Moldau nicht verlassen und werden es auch nicht thun. Überall im Lande werden Lebensmittel und Fouragen von den Russen gewaltsam hinweggenommen, aber kein Geld dafür gegeben, sondern nur eine Bestätigung der Wegnahme ausgestellt. Dieses willkürliche Verfahren trifft nicht nur die moldauischen Unterthanen sondern auch österreichische, deren Kaiser und König mit dem Czar in Frieden lebt. Der k. k. Agent, Hr. August von Eisenbach, hat energisch gegen die Anmassung der Russen an öst. Unterthanen protestirt und hofft in den nächsten Tagen eine befriedigende Antwort zu erhalten. 5.000 Mann Türken mit 6 Kanonen haben bei Tziglina die Quarantäne überstanden und sind nun in und bei Galatz, wo man

sie wegen ihren Excessen auch nicht gerne sieht. Namentlich ist das weibliche Geschlecht vielen Anfechtungen von ihnen ausgesetzt. Der bekannte General Duhamel und General Vogt, beide Russen, sind in Jassy, Fürst Stourdza, unter dem die Erde jeden Tag lockerer wird, hält sich noch immer auf dem Throne.

No. 945.
1848
Iulie 16.

Der Berichterstatter befürchtet den Ausbruch eines russisch-türckischen Krieges, denn in Bessarabien stehen 50.000 Mann Russen jeden Augenblick marschfertig.

Corespondenţă din Iaşĭ după „Siebenbürger Wochenblatt" în „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 237. 1848. 24. VIII.

No. 946.
1848
Iulie 16.

Karlsstadt. Wir erhalten einen Brief aus Jassy vom 28 Juli, dessen Wahrheit wir leider nicht im Zweifel ziehen können, sondern sogar verbürgen. Die Russen haben die Moldau nicht verlassen und werden es auch nicht thun. Vor zwei Tagen, also am 26 Juli, war in Jassy aus Petersburg ein Feldjäger angekommen, der den Befehl überbrachte, dass die Russen in der Moldau bleiben sollen, und das in der kürzesten Zeit noch 4 Divisionen zu ihnen einrücken würden. Überall im Lande werden Lebensmittel und Fourage von den Russen gewaltsam hinweggenommen, aber kein Geld dafür gegeben, sondern nur eine Bestättigung der Wegnahme ausgestellt. Dieses willkürliche Verfahren trifft nicht nur die moldauischen Unterthanen, sondern auch österreichische, deren Kaiser und König mit dem Czar in Frieden lebt. Der k. k. Agent, Hr. Aug. v. Eisenbach, hat energisch gegen die Anmassung der Russen gegen österreichische Unterthanen protestirt, und hofft in den nächsten Tagen eine befriedigende Antwort zu erhalten. 5.000 Mann Türken mit 6 Kanonen haben bei Cziglina die Quarantäne überstanden und sind nun in und bei Galatz, wo man sie wegen ihrer Excesse auch nicht gern sieht. Der bekannte General Duhamel und General Vogt, beide Russen, sind in Jassy. Fürst Stourdza hält sich noch immer.

Sieb. W.

Notă din „Le Siècle", „Le National" şi „Le Constitutionnel." 1848. 28. VII.

No. 947.
1848
Iulie 16.

Provinces Danubiennes.

On lit dans la „Gazette de Vienne" que l'entrée des Russes dans la Moldavie n'a eu lieu que sur la demande du Prince

No. 947. 1848 Iulie 16. Stourdza, qui avait eu des craintes pour sa sûreté personnelle. La mesure a été prise si rapidement, que le Commissaire turc Talaat Effendi n'en avait pas été informé. Il n'était pas encore parti le 15. Le Gouvernement n'avait encore rendu aucune proclamation sur l'arrivée des Russes. La „Gazette de Vienne“ ajoute que 2.500 hommes seulement sont entrés dans la Moldavie avec une batterie de 8 canons. On écrit de Galatz que 4.000 Turcs y sont arrivés; ils entreront dans la Valachie. Le Consul russe de Kotzebue a reçu de Bucharest la nouvelle officielle que les membres du Gouvernement provisoire étaient partis dans la crainte de l'arrivée des Russes, et que les boyards étaient revenus.

Cette version est confirmée par les paroles suivantes prononcées par Lord Palmerston dans la séance de 25:

„Le Cabinet n'a pas encore été informé officiellement de l'entrée des troupes russes ou turques dans la Valachie. D'après ce que j'ai entendu dire de cette affaire, si des troupes russes et turques entrent dans les Principautés, ce ne sera point dans un but hostile, mais par suite d'un arrangement entre les deux puissances qui, d'après les traités, ont certaines relations concernant les Principautés. Le Ministre dit, en terminant, qu'il n'a été négocié ou conclu aucun traité nouveau entre la Russie et la Turquie.“

No. 948. 1848 Iulie 16. „România și Ungaria liberă“. Articol din „Pester Zeitung“ după „Popolul Suveran“. No. 8. 1848. 16. VII.

România și Ungaria liberă.

Jurnalul ungaro-german „Pester Zeitung“, în un articol cu titlul de maĭ sus, comunică următoarele despre noĭ:

„Româniĭ se emanciparâ, eĭ scuturară jugul rusesc în un timp când maĭ puțin se așteptà, când Rusul, așà ḑicênd, le ședeà în spinare, în un timp când erà trebuință a arătà acesteĭ putințe, că un popor liber, dacă s'a unit, nu are a se teme de dînsa. Româniĭ singurĭ prin acest act se făcură demnĭ de a fi suscepuțĭ în ordinea popoarelor emancipate ale Europeĭ, și datoria Europeĭ este a-ĭ apĕrà în cele câștigate. Amănuntele revoluțiuniĭ se pot citì în jurnalul de Brașov; ea fu o demustrare nesângeroasă, însă glorioasă prin voința unită a poporuluĭ, ce se manifestă cu o putere imperativă; ea fu o sculare rĕsărită din apĕsarea cea maĭ inaturală a spirituluĭ, din mărginirea libertățiĭ personale și în contra uneĭ

No. 948.
1848
Iulie 16.

atarĭ e peste putință resistența, precum fu și contra revoluțiunilor de la Viena. Principele Bibescu, executorul decretelor rusescĭ în România, nimica'maĭ mult decât un mare generariŭ rusesc acolo, fugi la cetatea de marginea Transilvanieĭ Brașov, unde în 28 ale luĭ Iunie ajunse cu toată curtea sa. El, așà dar, nu se puse în capul mișcăriĭ, aŭ doară noua libertate nu avù încredere în dînsul? Noĭ nu scim ce se întîmplă de la 28 ale luĭ Iunie, însă se afirmă că s'ar fi proclamat republica. Verĭ cum, România e liberă și caută să rĕmâie. Noĭ avem un drept a pretinde ca gura unuĭ rîŭ unguresc, unuĭ rîŭ german, să fie locuit împrejur de un popor liber, cu care stăm în relațiune de egalitate, libertate și fraternitate, cu care comunicăm după plăcerea inimiĭ, și care nu ne e înstrăinat prin o mie de opriciunĭ în contra dreptuluĭ neamurilor, căcĭ numaĭ poporiĭ în adevĕr liberĭ sînt frațĭ sincerĭ și vecinĭ bunĭ. Însă noĭ nu avem drept a negoțià pentru forma acesteĭ libertățĭ, aceasta va fi voința poporuluĭ. Noĭ sîntem liberĭ în o monarchie constituțională, fiind-că regatul ne este sacru, și frațiĭ noștri vor fi liberĭ în acel vestmînt de stat, care se va păreà maĭ amăsurat circonstanțelor lor. Noĭ să nu conducem rĕŭ pe Românĭ întru aceasta, și nicĭ că o vom face, căcĭ scopul lor și al nostru este același, libertatea popoarelor verĭ de ce origine să fie! La o parte cu verĭ-ce trufie națională, la o parte cu verĭ-ce difedință, lăsațĭ aceștĭ părețĭ despărțitorĭ ridicațĭ de autocrațĭ și dregĕtorĭ egoiștĭ să dispară între noĭ pe lângă amoarea universală de poporĭ, precum vețĭ dărîmà despărțiturile portoruluĭ (vămiĭ) și cele sanitarie, carĭ împedică comunicăciunea noastră frățească.

„Româniĭ aŭ răpit despotismuluĭ străin o frumoasă bucată de pămînt împreună cu Moldova, care caută să urmeze, 2.000 de miliarde pătrate locuite de patru milioane de oamenĭ ce sînt de o viță. O bucată de țeară care poate să se facă grânariul Europeĭ, dacă va fi bine cultivată și bine locuită, dacă va fi înălțată prin libertate, o țeară ferice situată la gura celuĭ maĭ mare rîŭ german, care are în perspectivă cel maĭ înfloritor comerț din lume. Această țeară și poporul sĕŭ caută să fie apĕrat de Ungaria și Germania, căcĭ numaĭ prin aceasta se face pentru noĭ un mur în contra Rusieĭ, numaĭ prin aceasta ni se face amic. Durere că nu putem încă ḑice aceeașĭ despre Polonia. Emancipăciunea Românieĭ de influența rusească scăpă Ungaria de temerea posibilitățiĭ unuĭ imperiŭ slavic meriḑional de lângă Dunăre, căcĭ adevĕrata libertate nu poate simpatisà cu reacțiunea, care va numaĭ asuprire, și Ungaria poate să se

No. 948. 1848 Iulie 16.

simță trancilă prin scularea Romîniei. Cestiunea sîrbească și cea croatică prin acest act, putem să dicem, se terminară. Ungaria asemenea nu are să se teamă de liberatul sĕŭ vecin, că va căută să facă în Transilvania conciste teritoriale, căcĭ tînĕra libertate are să se întărească întâiŭ acasă, și ea nu tinde către răpit, și nu umblă în întuneric, precum se usează a face asolutismul; ea vorbesce și lucrează de față. Prin aceea se sting turburările în Transilvania, și reacțiunea, care tot maĭ este activă, se face imposibilă. Pentru noua România, verĭ-și-ce nume va purtà, nu rĕmâne alta decât legătura de vecin amic cu Ungaria și susținerea celor maĭ amicale relăciunĭ cu Germania. Ungaria și Germania vor căutà, de sigur, să corespundă acesteĭ apropierĭ, cerênd-o propriul lor interes. Pentru aceea, cât maĭ curînd, să se facă drumurĭ bune peste Predeal în România, și prin pasul de Oituz în Moldova, și să se ridice săcăturile pasporturilor.

„Cu cât maĭ accesibile vor fi porturile de Galațĭ și Brăila pentru Germanĭ și Ungurĭ, cu atât maĭ mare va fi câștigul pentru cele douĕ țĕrĭ Danubiene, carĭ acum probabil se vor face una, și cu atât maĭ iute va fi o înfrățire sinceră. Însă și Agențiĭ și Consuliĭ austriacĭ, în cetățile Capitaleĭ și în porturĭ, caută să fie depărtațĭ și suplinițĭ prin alțiĭ, căcĭ ceĭ vechĭ sînt încă nisce apendicĭ diplomaticĭ ale căduteĭ sustemate explorătoarie, a căreĭ cea maĭ mare măestrie sta în aceea a vorbì contrariul de ceea ce cugetaŭ și voiaŭ să execute. Această măestrie nu maĭ are aplecăciune în comerciul între poporĭ liberĭ, și apĕrare așà nu da nicĭ odată supusuluĭ austriac, când el aveà trebuință de aceia în contra arbitriuluĭ, singur din politică. Aceste posturĭ să se împlinească prin Ministerul unguresc cu bărbațĭ carĭ vorbesc unguresce, germănesce și romănesce, și carĭ cunosc cu acuratețâ relăciunile ungaro-transilvane, atuncĭ vor folosì supușilor unguresci și dregĕtoriilor romănescĭ. Eĭ dar caută să fie maĭ mult juriștĭ și negutătorĭ decât diplomațĭ, căcĭ noĭ nu avem trebuință să scim cum scuipă și tușesce Guvernul român, ca să pariăm pentru aceea miĭ de florinĭ, ci noĭ voim ca interesele poporilor unguresci sà fie cât de bine căutate. Pentru toțĭ Germaniĭ, între carĭ vor fi computațĭ și Austriaciĭ, caută să se pue un singur Agent german, dacă conclusele de Francfort să se facă în adevĕr. Interesele noastre și cele germane sînt prea tarĭ cu ale Românilor colegate, ca noĭ să nu dorim cu toțiĭ o regulăciune curîndă și pacifică a relăciunilor mutualerie."

Decretul No. 304 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru.

No. 949. 1848 Iulie 17.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 269.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

D-luĭ Ministru din Lăuntru.

Domnule Ministru,

Eștĭ poftit a primì de la d. Ministru de Resbel 20.000 patroane, din carĭ jumătate cu glonțul de 5 dramurĭ și jumătate de 6 dramurĭ. Aceste patroane să le trimitețĭ cu furgoane la Rîmnicul-Vâlciĭ în primirea d-luĭ Magheru.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit Ungro-Vlachieĭ, Chr. Tell, I. Eliade, N. Minco, St. Golescu, N. Bălcescu, Rosetti.

No. 304.

Bucurescĭ.

Raportul No. 28 al Comisaruluĭ de Ialomița către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 950. 1848 Iulie 17.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.
Domnuluĭ Ministru al trebilor din Întru.

Conform instrucțiilor date la orînduire-mĭ Comisar în acest județ, preumblându-mě prin satele plășilor Borcea și Balta numaĭ (căcĭ în cele-lalte două, nu mult după orînduire-mĭ, am vědut un altul cu această însărcinare), am făcut pe locuitorĭ să înțeleagă ce viitor de fericire li s'a deschis lor cu prilejul revoluțieĭ de la 9 și 11 Iunie, ĭ-am făcut să simță că acum făcêndu-se și eĭ proprietarĭ de o potrivă cu ceĭ vechĭ, trebue a se unì prin dragoste, și așà patria va fi puternică. După terminarea sfeștanieĭ ce am făcut în fie-care sat, citind acele 21 de puncturĭ jurate de popolul din Bucurescĭ pe Câmpul Libertățiĭ, am pus pe toțĭ locuitoriĭ de aŭ săvîrșit jurămîntul că vor fi credincioșĭ patrieĭ ; am făcut

No. 950. 1848 Iulie 17.

asemenea pe proprietarĭ orĭ arendașĭ saŭ îngrijitoriĭ lor să înțeleagă, că Constituția e în folosul tutulor și în paguba nimuluĭ, am înființat pentru paza liniștei gvardia națională, am ars în ḑiua serbăriĭ toate exemplarele ce am găsit împărțite de fostul Guvern și în locul acela chiar am înălțat stindardul tricolor. Eată, Domnule, efectul vi-l împărtășesc și acum cu prilejul depărtăriĭ mele din această însărcinare, ca și la 29, prin ofițiala-mĭ de subt No. 12. Însă căldura patriotismuluĭ ce am arătat, dreptatea n'ar fi suferit a fi trecută cu vederea, și dacă nu într'alt chip vĕḑută, cel puțin în rîndul Comisarilor rînduițĭ să fi fost și eŭ unul în plasa Bălțiĭ, unde mĭ-am și locuința, nu pentru vre-un folos, ce-ĭ departe de cugetare-mĭ, ci pentru a gonì căința ce mĭ-a rĕmas în inimă, că poate nedestoinicia mea a făcut să fiŭ depărtat fără nicĭ o pricină binecuvîntată.

Salutare, frăție.

Comisarul din Ialomița (nedescifrabil)

(Resoluție:) S'a supus d-luĭ Ministru și a rĕmas ca d-sa să se înțeleagă întru aceasta cu Guvernul. — Iulie 24.

No. 28.

No. 951. 1848 Iulie 17.

Adresa No. 4.414 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru a Țĕriĭ-Românescĭ către Administratorul de Slam-Râmnic.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

La D. Administratorul districtuluĭ Slam-Râmnic.

Potrivit cu a d-tale cerere, D. Ministru de Răsboiŭ a poruncit comandiruluĭ oștiriĭ de la Brăila ca să trimiță d-tale acolo la Focșanĭ o comandă de treĭ-ḑecĭ soldațĭ, carĭ după măsurile luate vor sosì acolo în grabă. Veĭ luà dar din vreme îngrijire pentru închirierea uneĭ case spre a lor adăpostire, precum și pentru îndestularea lor pe câte ḑile vor stăruì acolo, iar după a lor ridicare veĭ trimite subt-iscălituluĭ socoteală pentru baniĭ ce se vor cheltuì, ca să se facă punere la cale pentru a lor rĕspundere.

N. G.

No. 4.414.

Adresa No. 2.404 a Sfatuluĭ orăşenesc din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 952.
1848.
Iulie 17.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministre al trebilor din Năuntru,

În urma veselitoareĭ întîmplărĭ de la 11 ale trecutuluĭ Iunie, Consiliul municipal, vĕḑênd trebuinţa ce aŭ d-lor foncţioneriĭ sĕĭ de a purtà un signal spre a fi cunoscuţĭ în ale d-lor foncţiĭ, le-a dat cu banĭ din casa orăşenească, potrivit noteĭ Domnieĭ Voastre cu No. 3.546, fie-căruia câte un eşarp, precum s'a însemnat în adresa îndreptată Domnieĭ Voastre cu No. 2.197, făcêndu-le cunoscut, că această punere la cale este din partea stăpâniriĭ, şi că baniĭ se vor plătì din cassa publică. Acum municipalitatea întîmpină adresa cu No. 4.075, prin care se îndatorează a plătì fie-care obiectul luat pe seama sa, şi făcênd-o cunoscut d-lor foncţionerĭ, a primit din parte-le alăturata, în original, reclamaţie. Ale cărora propunerĭ, cunoscêndu-le şi Sfatul adevĕrate, le recomandă la buna voinţa Domnieĭ Voastre, şi tot de odată vĕ roagă să bine voiţĭ a-ĭ da deslegare ca aceĭ banĭ cheltuiţĭ să se treacă ca rĕspunşĭ din cassa sa, iar membriĭ aŭ primit a plătì eşarpele ce aŭ luat de la d-lor.

Salutare şi frăţie.

Sfatul orăşenesc: President Ioan D. . . . , Lazăr Calenderolu, D. Iconomide, Ioan Triandafil.

Ajutor, A. Costiescu.

No. 2.404.

(Resoluţie): O asemenea necuviincioasă pretenţie nu s'a ivit de nicăerĭ şi de la nicĭ un alt foncsioner public, şi este de mirare cum aŭ putut împiegaţiĭ aceĭ Municipalităţĭ să se micşoreze până într'atâta şi să-şĭ închipuească că le poate fi îngăduit să împovăreze cassa obştească cu asemenea cheltuelĭ. De aceea Municipalitatea va urmà după ordinul subt-însemnatuluĭ No. 4.075, fără alte observaţiĭ.—Iulie 17.

N. G.

Raportul No. 62 al Comisarilor de Vlaşca către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 953.
1848
Iulie 17.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 349.)

Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ al Românieĭ.

Pe temeiul instrucţiilor ce subt-însemnaţiĭ Comisarĭ aŭ primit, în carĭ li se impune datoria de a fi censorĭ aĭ tutulor locuitorilor

No. 953. 1848 Iulie 17. și maĭ cu seamă aĭ foncționarilor publicĭ, arătându-li-se acurat că eĭ sînt nisce preoțĭ aĭ Constituțieĭ pe care aŭ jurat toțĭ Româniĭ,— noĭ, Comisariĭ județuluĭ Vlașca, raportăm on. Guvern trista posiție în care se află atât orașul Giurgiu cât și tot județul Vlașca.

La sosirea noastră acì, înfățișându-ne la d. Administratorul, n'am găsit prelucrate nicĭ una din instrucțiile, cum și din cele-lalte poruncĭ atingĕtoare de foncția noastră; am fost silițĭ dar a așteptà până a doua ḑi când abià pe seară găsindu-ĭ timp, i le-am cerut, și nicĭ atuncĭ nu le-am fi avut, dacă nu le copiam noĭ. Luând dar atuncĭ vorbă despre urmările ce a făcut d-luĭ în causa propagațieĭ, ne-a rĕspuns că s'aŭ dat poruncĭ ca să se strîngă acì învĕțătoriĭ de prin sate, cum și preoțiĭ, spre a le spune ce trebue să facă, că n'aŭ fost următorĭ și că d-luĭ, fiind ocupat cu trecerea în Rusciuc, nu scie ce s'a maĭ făcut, căcĭ a lăsat aceasta pe seama Secretaruluĭ și a Protopopuluĭ pe carĭ îĭ vede că sînt oamenĭ de capacitate și că ar puté face ce-và, de ar voì.

Apoĭ maĭ întrebându-l dacă circularele Guvernuluĭ s'aŭ citit prin toate satele, ne rĕspunde că le-a trimis și că prin unele plășĭ a făcut oare-care efect; iar într'altele, unde Subt-administratorilor le-a fost teamă de a se depărtà de la tactul lor, crede că prea puțin succes aŭ avut, pentru care d-luĭ a și orînduit alțĭ Subt-administratorĭ, despre a căror capacitate ḑice că a întrebat pe d. Ionescu, fostul Secretar, și pe cel de acum d. Anghelache, după a cărora recomandație ĭ-a și făcut. Vĕḑĕnd dar că alegerea d-luĭ nu corespunde la dorințele Guvernuluĭ, fiind-că aleșiĭ sînt nisce oamenĭ lipsițĭ de orĭ-ce cunoscințe necesariĭ unor asemenea foncțiĭ ce aŭ a ocupà, și fiind-că sînt pătațĭ în opinia publică, căcĭ sînt privițĭ ca nisce mârșave creaturĭ ciocoescĭ, și carĭ șĭ-aŭ scos masca în ḑiua de reacție, ne-am dus la d-luĭ în maĭ multe rîndurĭ și n'am putut să-ĭ găsim vreme a-ĭ vorbì despre aceasta, din pricină că la d-luĭ este întocmaĭ ca la o casă publică, unde toțĭ călĕtoriĭ se adună ca să petreacă.

Arătându-ĭ iarășĭ trebuința ce este de a se face o schimbare chiar acì în oraș, care este de neapĕrată trebuință pentru binele comun, depărtând adică pe creaturile luĭ Vilara, ne ḑice că nu găsesce alțiĭ maĭ bunĭ și că se teme a-ĭ schimbà, ca nu cum-và să facă ce-và tocmaĭ acum, când este să vie trimisul Î. Porțĭ.

Din toate acestea se înțelege că încrederea ce are în Secre-cretar cum și în d. Ionescu, omul caseĭ Filipesculuĭ, și neexperiența de asemenea lucrurĭ administrative, după cum a mărturisit-o

înaintea noastră, d-luĭ face tot ce-ĭ insuflă creaturile ciocoescĭ, de aceea dar prin sate nu s'a făcut nicĭ o punere la cale după instrucţiile Ministeruluĭ interior ; de aceea n'aŭ venit nicĭ preoţiĭ, nicĭ învĕţătoriĭ satelor, pentru că poate n'aŭ primit poruncile, şi de aceea câte-và sate din plasa Marginiĭ şi a Neajlovuluĭ nu voesc s'asculte de nimenĭ şi fac cele maĭ marĭ neorînduelĭ, împotrivindu-se de a plăti chiar contribuţia.

No. 953. 1848 Iulie 17.

Pe de altă parte, oraşul este într'o foarte mare nemulţumire şi nesiguranţă : creaturile luĭ Vilara se bucură de favoarea Administratoruluĭ şi fac tot ce sciŭ. Felurĭ de minciunĭ şi intrigĭ se împrăştie prin popor chiar de foncţionarĭ, carĭ proteg pe subt mână maşinaţiile unuĭ mare complot, ale căruĭ căpeteniĭ se ḑice, după cum s'a şi simţit, că sînt dd. Cătuneanu şi Prejbeanu, creaturile luĭ D. Băleanu, Sameşul şi Poliţaiul, ale luĭ Vilara, dimpreună cu alţĭ Bulgarĭ şi Grecĭ rusolatri. După cum am mirosit, d-lor fac o partidă de la 300—400 individe, compusă de toţĭ arendaşiĭ şi proprietariĭ acestuĭ judeţ, şi că aŭ înţelegere cu alţiĭ din Bucurescĭ, unde este centrul fatrieĭ. Se ḑice că aŭ de gând, ca îndată ce va sosì trimisul Î. Porţĭ, să i se înfăţişeze toţĭ carĭ staŭ toată ḑiua prin cafenele, şi să-ĭ deà o petiţie prin care să-ĭ arate că Guvernul este un rebel, un hoţ, fiind-că vrea să le răpească ceea ce prin sudoare aŭ agonisit.

Într'ĕst timp de calamitate, d. Administratorul, în loc de a se ocupà maĭ serios cu lucrările foncţieĭ sale, petrece numaĭ în balurĭ şi toată administraţia se dirige de creaturile luĭ Vilara. Şi ce poate face un june neexperimentat şi înconjurat de linguşitorĭ? De la Guvern dar se aşteaptă totul ; de la dînsul, în posiţia critică în care se află acest judeţ, cerem cât maĭ în grab reparaţia rĕutăţilor ce staŭ gata a înghiţì toată speranţa uneĭ naţiĭ întregĭ şi a nimicì toate fericirile aşteptate de un popol de două milioane. Acum este ora când voĭ, ilustri bărbaţĭ, să maĭ daţĭ încă o probă de adevĕratul devuement către scumpa noastră patrie. Trebue dar să orînduiţĭ acì Administrator un bărbat cunoscut de adevĕrat republican şi Român, care să cunoască pe toţĭ locuitoriĭ şi căruia să i se deà o putere de dictator, căcĭ numaĭ atuncĭ se poate ḑice că judeţul Vlaşca face parte din România ; altmintrelea, nu numaĭ că trebue şters din charta Românieĭ, ba încă va compromite toată ţeara şi o va face să geamă iarăşĭ subt jugul despotismuluĭ de maĭ înainte.

Pe basele arătate maĭ sus, noĭ, Comisariĭ şi preoţiĭ Constitu-

No. 953 1848 Iulie 17.

ţieĭ române, protestăm în numele luĭ Dumneḑeŭ şi în numele scumpeĭ Româniĭ, ca să ascultaţĭ rugăciunea noastră şi cât maĭ în grab să faceţĭ ceea ce cere fericirea naţieĭ întregĭ; altmintrelea, binevoiţĭ a primì demisia noastră.

Veniamin Erodiacon, C. U. Burlan, D. R. Duţulescu.

Giurgiŭ.

No. 62.

(Resoluţie:) 17 Iulie 1848. D. Ministru din Năuntru va ordonà îndată scoaterea din slujbă a Secretaruluĭ, a Poliţaiuluĭ şi a Sub-cârmuitorilor acelora ce nu s'aŭ pătruns de spiritul Constituţieĭ. D. Administrator, la schimbările ce face, să se povăţuească de aceĭ cetăţenĭ carĭ aŭ îmbrăţişat causa sacră a Constituţieĭ, iar nu de oamenĭ aĭ luĭ Vilara saŭ aĭ Filipescilor. Să i se trimiţă o copie de acest raport.

C. G.

Hârtia în prescurtare, iar resoluţia Guvernuluĭ toată să se deà în cunoscinţa d. Administratoruluĭ ca să se asemene întocmaĭ. — Iulie 22.

Să se deà şi în cunoscinţa d. Ministruluĭ de Finanţiĭ, ca să binevoească a îndeplinì ceea ce se atinge de Secretarul acesteĭ Administraţiĭ.

No. 954. 1848 Iulie 17.

Decretul No. 302 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Româneseĭ către Generalul G. Magheru.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Coleg,

Înţelegênd Guvernul că în jud. Gorj s'a urzit un complot, al cărora capĭ sînt persoanele următoare:

D. C. Roşianul, President al judecătorieĭ din acel judeţ.

C. Surcel, locuitor la satul Băceasca.

C. Vulpescu.

Radu Rosset.

Se scrie dumi-ţale, poftindu-te ca să trimiţĭ un om credincios care, prin înţelegere cu Administratorul aceluĭ judeţ Gorj, să arestuiţĭ pe sus numitele persoane, şi subt bună pază să le trimiteţĭ la Bucurescĭ. Dacă d. Radu Rosset ar fi afară din ţeară, să daţĭ poruncile trebuincioase ca, îndată ce va voì să intre, să fie arestat.

Salutare şi frăţie.

Membriĭ Guvernuluĭ: Stefan Golescu, N. Bălcescu, I. Eliade, Rosetti, Chr. Tell, N. Minco.

No. 302.

Bucurescĭ.

(Resoluţie:) Fiind-că s'aŭ luat măsurĭ pentru nimicirea acestuĭ complot, aceasta la delă.

Adresa No. 260 a Șefuluĭ gvardeĭ naționale N. Teologu către Guvernul provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 955.
1848.
Iulie 17.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 124. Dos. No. 3.)

Dreptate, Frăție.
Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

D. Locotenent Bucșenescu, prin raportul de sub No. 102, îmĭ arată că, în temeiul porunciĭ onorabiluluĭ Guvern și a fostuluĭ Șef de gvardă, d. Colonel Crețulescu, primind din Arsenal 180 puscĭ, a împărțit pe la comisiĭ pentru trebuința guardiștilor 160 ; iar restul de 20 se păstrà acì la Statul major pentru posturile ce se ocupaŭ la palat. Cu evenimentul însă de la 29 ale trecutuluĭ Iunie, slobodindu-se de subt arest fostul Colonel Solomon, arată c'ar fi poruncit să ieà aceste puscĭ la regiment.

Aceasta cu onoare se supune la cunoscința onorabiluluĭ Guvern, ca să scadă acest numĕr de puscĭ d'asupra gvardeĭ.

Salutare și frăție.

Șeful gvardeĭ naționale, N. Teologu.

No. 260.

(Resoluție:) Să se scrie prin Șeful oștiriĭ regimentuluĭ No 3 a întoarce aceste puscĭ, iar negăsindu-se să se despăgubească Statul din averea fostuluĭ Colonel.

Tell.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către C. Romanescu.

No. 956.
1848
Iulie 17.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Iubite Romanescule!

Am primit și scrisoarea trimisă cu deputația d-lor cetățenĭ negutătorĭ și printr'aceasta rĕspundêndu-vĕ, vĕ alătur și rĕspuns din parte-mĭ către dd. cetățenĭ la adresa cu care m'aŭ onorat, pe care citind-o o veĭ da pe dată, după ce veĭ sigilà-o (pecetluì). Asemenea am rĕspuns și d-luĭ Administrator Filișanu la douĕ scrisorĭ primite, pentru fie-care scrisoare în asemĕnarea sensuluĭ eĭ.

Eŭ, iubite prietene, socotesc să trag la casele d-luĭ Braboveanul, ca unul ce am avut tot-deauna legătură de prietenie cu acea

No. 956. 1848 Iulie 17. casă, arătând d-ta această dorinţă dumnea-eĭ cocoaneĭ Braboveanul, şi când n'ar arătà mulţumire, atuncĭ mĕ voiŭ conformà cu a locuì unde veţĭ găsì cu cale.

Eŭ însă creḑ că va avé toată buna voinţă a nu fi alt-fel, şi mâne după amiḑĭ să vĕ găsesc sănătoşĭ.

No. 957. 1848 Iulie 17.

Rĕspunsul Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Craiovenĭ.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăţie.

Domnilor cetăţenĭ şi neguţătorĭ aĭ cetăţiĭ Craiova.

Onorabila domniilor-voastre invitare, ce-mĭ faceţĭ prin trimisa deputaţie, însemnându-mĭ bucuria ce simt Româniĭ a primì între d-v. pe subt-scrisul Român, ce vine în îndeplinirea datoriilor puse asupră-ĭ de către Guvernul provisoriŭ al poporuluĭ, nu găsesc cuvenite expresiĭ de recunoscinţă ca să vĕ înfăţişez, bunilor cetăţenĭ, atât pentru sentimentele patriotice de carĭ aţĭ încredinţat pe Guvern, cât şi pentru încredinţarea ce daţĭ de prudenţa şi liniştita purtare a poporuluĭ cè a jurat a susţiné causa sacră. Mĕ mărginesc dar numaĭ a vĕ arătà din parte-mĭ cu încredinţare că nicĭ odată n'a fost îndoeală pentru entusiasmul şi sentimentele domnia-voastră că nu sînt de aceeaşĭ legătură sacră cu a întreg poporuluĭ, ce este hotărît cu ţinerea Constituţieĭ proclamate în numele luĭ, chizăşuind subt-iscălitul că, precum până acum acest popol sciù să sprijinească legile libertăţiĭ Românilor cu exemplul virtuţiĭ moraluluĭ, asemenea sper că până la cea desăvîrşit statornicire a legilor constituante, el va preţuì filosofeasca maximă ce ḑice: „Prin unire, frăţie, linişte şi bună purtare, se pot câştigà toate". Vĕ voiŭ îmbrăţişà dar peste puţin, prea iubiţilor meĭ fraţĭ, cu carĭ am vieţuit şi sînt hotărît a mĕ sacrificà pentru binele Românilor de aceleaşĭ sentimente cu ale poporuluĭ, sprijinit pe puternica mână a provedinţeĭ, ca împreună cu toţĭ să susţinem Constituţia — legea luĭ Christ, ce nu exceptează clasă de clasă, ce arată că tot omul are acelaşĭ drept soţial şi facultăţile sufletuluĭ numaĭ sînt superioare.

Primiţĭ, fraţilor, încredinţarea patrioticelor mele sentimente şi cea din inimă curată

Salutare şi frăţie.

No. 13.

Rĕspunsul Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Filișanu, Administratorul județuluĭ Gorj.

No. 958.
1848
Iulie 17.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

D-le Administrator al districtuluĭ Dolj,

Primind douĕ scrisorĭ ale domnieĭ-voastre tot din 16 ale acesteia, am onoare a vĕ rĕspunde: La cea dintâĭ prin care îmĭ arătațĭ că un No. de cetățenĭ, audind de venirea mea acì, ar fi ridicat steagurĭ tricolore și însoțițĭ de deosebite clase din popol s'ar fi adunând ca să întîmpine a mea sosire, din care causă cetățeniĭ s'ar fi spăimântat de gloată, vĕ arăt că nicĭ odată nu m'am gândit, nicĭ am voit osteneala popoluluĭ cu a mea primire țerimonioasă, unuĭ Român adevĕrat și de o potrivă cu tot Românul carele, pentru îndeplinirea însărcinăriĭ puse asupră-ĭ de Guvern, vine ca adevĕrat frate între adevĕrațiĭ frațĭ, ale cărora sentimente patriotice sînt de aceleașĭ calitățĭ ca ale tuturor Românilor ce însetează de înfrățire, și că onorabilul popol cetățean al Craioveĭ scie să sfințească buna purtare și legile, sînt bine încredințat, precum se mărturisesce și de chiar d-lor d. cetățenĭ negutătorĭ, prin învitarea cu care mĕ onorară, subtscrisă de câțĭ-và din d-lor ca representanțĭ din partea tuturor celor-lalțĭ frațĭ cetățenĭ.

Iar la cea de al doilea, cu care îmĭ declarațĭ frățeasca d-v. și a cetățiĭ dorire de a mĕ vedé între d-v., fără a ascultà subtscrisul niscare-và bârfelĭ ce poate s'ar fi rostit, că nu sînt primit în cetate, fiind neadevĕrate, am onoare a vĕ rĕspunde, Domnule Administrator, că nu numaĭ n'am sciință de asemenea necredute închipuirĭ, dar din potrivă încă vĕ arăt că nicĭ ar fi fost de închipuit ca eŭ să nu viŭ între frațiĭ meĭ cu aceeașĭ inimă curată cu care mĕ voiŭ îmbrățișà cu toțĭ adevĕrațiĭ Românĭ și în tot locul țĕriĭ mele, precum exemplurile până acì dovedesc.

De aceea arătând a mea recunoscință patrioticelor și liberelor domnieĭ-voastre sentimente, precum și la tot popolul Craiovean și al districtuluĭ, rog providența a vĕ găsì sănătoșĭ peste puțin și primițĭ d-v. adevĕrată și din inimă

Salutare și frăție.

No. 959.
1848
Iulie 17.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica, Agentul Țĕriĭ-Româneseĭ la Constantinopole, către Alexandru Golescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Constantinople.

Cher ami,

Cette lettre te sera remise par un Tatar, Aide de camp de Chan Mirza. Ici les Turcs m'ont donné les meilleurs assurances pour les affaires de la Valachie; du reste le choix des Commissaires ainsi que le choix des Pachas, commandants des troupes du Danube, montre des dispositions tout à fait hostiles à la Russie. Omer Pacha, le Slave qui commande le corps d'armée qui doit entrer en Valachie, est homme à amener une collision entre les troupes russes et turques, si elles se trouvent en présence ou si elles occupent simultanément le pays. Omer Pacha est un homme qu'on peut acheter. Écrivez à Bukarest qu'on n'épargne aucune promesse vis-à-vis de lui et il amènera la guerre entre la Turquie et la Russie. C'était peut-être l'intention du Ministre de la Guerre en le nommant à ce poste, contrairement à la volonté des membres les plus influents du Conseil, qui tout en détestant la Russie la craignent au point à lui faire toutes les concessions imaginables.

Les Commissaires en partant d'ici avaient des pleins pouvoirs. Depuis j'ai su, d'une manière peu positive, il est vrai, qu'on leur a expédié des instructions et qu'il s'agirait d'un Gouvernement provisoire mixte, turc et russe, et qu'on prendrait aussi un Valaque, afin de compléter un triumvirat et sous ces auspices on accorderait à la Valachie des concessions et des améliorations. Si celà est, il n'y a que deux moyens de salut: un coup de désespoir, les montagnes ou une collision entre les troupes russes et turques.

Cette lettre, si elle ne te trouve pas, est destinée à être anéantie. Transmets toutes ces choses à notre Gouvernement et brûle ma lettre. Ecris-moi.

În dos: Monsieur Monsieur Alexandre Golesco à Braïla.

No. 960.
1848
Iulie 17.

Scrisoarea d-neĭ Maria Eliade către „Foaie pentru minte“, etc.

(Foaie pentru minte, etc. No. 31. 1848. 2. VIII.)

Domnule Redactor!

Erà în 16 Iulie seara, când neguțătoriĭ românĭ brașovenĭ, câțĭ petreceaŭ la apele minerale din Arpătac, însoțițĭ de chorul uneĭ mu-

sice, subt direcția Capelmaistruluĭ Frideric Aloisi, veniră la casele în carĭ ședeam eŭ cu pruncii meĭ. După ce musica cântă ariĭ naționale, aceeașĭ fu întreruptă prin strigărĭ: „Să trăească Constituția fraților Românĭ, să trăească fundatoriĭ eĭ!“, cum și a mea resalutare pe care ți-o alătur acì descrisă:

No. 960. 1848 Iulie 17.

„Fraților Românĭ!

„Salutarea voastră din 16 Iulie, însoțită de frumoasa musică și cântărĭ naționale, a lăsat o eternă suvenire în sufletul meŭ. Inima-mĭ sinceră, plină de amor fratern, n'a putut răbdà a nu face o çontra-salutare la toțĭ și a nu publicà în organul Foaeĭ voastre lucrate de acel bărbat. . . [1]) Musica voastră a fost ca musica patrieĭ mele; glasul vostru strigător „să trăească Constituția, să trăească fundatoriĭ eĭ“, e glasul trompeteĭ angeluluĭ mântuiriĭ, e acel glas ce de mult cheamă în ajutor provedința pentru libertatea noastră; frațiĭ voștri, glasul vostru care e glasul luĭ Chs. a cerut de la tatăl ḑiua mântuiriĭ și acea ḑi a venit, și frațiĭ voștri s'aŭ mântuit și bucuria voastră e dreaptă, e sfîntă. Însă cine vĕ poate da o recompensă maĭ demnă, maĭ conformă cu simțimîntul și sinceritatea inimiĭ voastre decât D-ḑeŭ tatăl nostru și al tuturor!

„Către dînsul dar îmĭ ridic mânile și chem cu umilință binecuvîntarea luĭ preste voĭ, iubițiĭ meĭ frațĭ românĭ, ca el să vĕ recompense prin dreapta-ĭ charitate și să vĕ binecuvinte unirea și amorul vostru către noĭ și toțĭ să trăim întru amor și unire și să adorăm pe Christos, fratele nostru, pe mântuitorul nostru și al lumiĭ.

„Salutarea voastră, frațiĭ meĭ, merită multă recunoscință, dacă voiŭ pune 'nainte trecutul, și o ḑic aceasta cu o inimă pură, cu o inimă de română, cu o inimă de o soră a voastră, că meritațĭ recunoscința din partea noastră, ce vĕ sîntem frațĭ.

„Voĭ sînteți, carĭ ne-ațĭ semĕnat câmpurile cu sĕmînța libertățiĭ; voĭ ne-ațĭ trimis apostolĭ, carĭ aŭ provocat mântuirea noastră. De la voĭ avem o limbă maĭ corectă, gramatică; de la voĭ istorie și filosofie. Din apostoliĭ voștri am avut un G. Lazăr pentru limbă, un Aron pentru istorie, un Maiorescu pentru literatură și archeologie, un Laurianu pentru filosofie, și apostolĭ ca aceștia ne-aŭ

---

[1]) D-na auctoarea ne va ertà dacă ne vom luà dreptul, ca cele treĭ rîndurĭ rĕmase acì din original să le păstrăm numaĭ pentru noĭ.

Red.

No. 960. 1848 Iulie 17.

format discipulĭ și discipuliĭ lor ne-aŭ dat acum dreptate, frăție și unire, ne-aŭ dat Constituția.

„Glasul vostru ce se rugà de mult pentru noĭ s'a audit la cerurĭ, și ruga voastră s'a împlinit, și frațiĭ voștri astădĭ sînt liberĭ; și acel glas ce atuncĭ se rugà, acum plin de bucurie fraternă, venì să oreze familieĭ luĭ Eliade în strigare: „să trăească Constituția și fundatoriĭ eĭ!“ Fie dar bucuria voastră vĕdută la cer și Domnul să vĕ binecuvinte. Și iară toțĭ împreună să dăm glorie luĭ D-deŭ, că ne-a dat inteligența și charitatea! Glorie luĭ Christos, căcĭ a dat lumiĭ și nouĕ libertatea!

„Aceasta e recompensa ce v'o daŭ din parte-mĭ, frațiĭ meĭ Românĭ; aceasta e recunoscința mea. Primițĭ dar ale mele fraterne mulțumirĭ pentru onoarea ce mĭ-ațĭ făcut. Salutare și frăție.

„Maria Eliade.“

Elöpatak.

No. 961. 1848 Iulie 17.

Adresa No. 11.288 a Departamentuluĭ trebilor din Lăuntru către Hatmanul Dimitrie Sturdza, General-Inspector al milițieĭ Moldovenescĭ.

(Orig. Arch St. Iașĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

Departamentul trebilor din Lăuntru, Secsia al 4-lea, No. 11.288.

Cinstiteĭ Hătmăniĭ a Moldoveĭ.

Fiind-că d-lor actorul Gheorghi Greceanu, Pabarn. Vasile Codrănescul și ostavnoĭ Căpitan Costache Hâncul, după nepriincioasele urmărĭ ce aŭ întrebuințat, s'aŭ cacerdisit piste hotar în părțile Austrieĭ, cu cinste este poftită Hătmănia de a slobodì cuvenitele poroncĭ Comandirilor de pe granițele despre Bucovina și Transilvania, să aibă cea maĭ de aproape priveghere, ca arătatele aceste fețe nicĭ cu un chip să se maĭ poată întoarce în acest Prințipat, și de ar îndrăsnì a se arătà orĭ la care zastavă, spre a căutà prilejurĭ de a trece în partea aceasta, îndată ridicându-ĭ să-ĭ încredințeze Isprăvnicieĭ ținutale, cărora odată cu aceasta s'aŭ poroncit de urmarea ce aŭ a păzì cu dînșiĭ.

Ministru din Lăuntru și Cavaler, Balș Vel Logof.
Șeful Secsieĭ, Gane.

(Resoluție:) 18 Iulie. Să se facă țircularnice pe la Comandirĭ.
D. S.

Extract din scrisoarea luĭ S. Ţăranu către Nicolae Bălcescu.
(Orig. Col. N. Mandrea.)

No. 962.
1848
Iulie 17.

Salutare și Frăție.

Iubite Bălcescule,

. . . .

Scumpul meŭ Bălcescu! Într'o foaie a Popoluluĭ Suveran am vĕdut numĕrul alegĕtorilor deputaților Adunăriĭ Constituante și nu prea mĭ-a plăcut, pentru că în suta în care sînt doctoriĭ, spițeriĭ, advocațiĭ și alțiĭ, doctoriĭ fără îndoeală sînt proprietarĭ; numĕrul de o sută, în care vor fi deputațiĭ țĕranĭ, deșĭ maĭ mare, dar pentru că sînt oamenĭ carĭ nu cunosc interesul de a-șĭ apĕrà drepturile lor, potrivit cu basurile Constituțieĭ, numĕrul proprietarilor se înțelege că rĕmâne firesce maĭ mare, când în cea-laltă sută, în care vor fi neguțătoriĭ, numĕrul se vede prea mic și prin urmare proprietariĭ în numĕr maĭ mare pot isbuti a întroduce articolul proprietățiĭ iarășĭ în favorul lor, fiind ajutațĭ osebit și de intrigile lor și mijloacele de a cumpĕrà poate și pe mulțĭ din carĭ nu sciŭ încă ce va să dică și ce este Constituția, ș. c. l. Vedețĭ bine că, de vreme ce Mitropolitul a acordat cererea aristocraților proprietarĭ, poate să fi cugetând el însușĭ a îmbunătăți și formele privitoare la dorințele aristocratice, ca un om în care eŭ nicĭ odată n'am avut credință și nu m'am înșelat, precum mĭ-a dovedit călcarea jurămîntuluĭ sĕŭ ce a făcut în Câmpul Slobodenieĭ în ochiĭ a miĭ de oamenĭ ce sburaŭ de bucurie vĕdênd pe capul legiĭ sacre în fruntea lor, săvîrșind un jurămînt pe care numaĭ cu sângele sĕŭ trebuià să-l calce, iar nu alt-fel, dacă odată scià că este Apostolul luĭ Christos, destinat să moară pentru turma sa cu moartea martirilor. Ah! Românĭ, Românĭ! De ce nu puteţĭ voĭ în astă posiție să fițĭ un eŭ în toate întreprinderile voastre! Eŭ din parte-mĭ nicĭ odată nu-l voiŭ ertà, nu-l voiŭ stimà și nu-l voiŭ crede, dacă odată pe sfințiĭ liberatorĭ aĭ națieĭ noastre române a îndrăsnit a-ĭ declarà în public de rebeliștĭ și Constituția nelegiuită. Dar poate are dreptate, pentru că nu este Român de sânge, ci din Armean prefăcut Român.

Iubite Bălcescule! Nu vĕ grăbițĭ în lucrărĭ ce nu cer grabă, pe cât judecată pentru resultat dorit. Vedețĭ bine ce deputațĭ vețĭ trimete în Rosia cu raportul general al țeriĭ pentru recunoascerea

No. 962. 1848 Iulie 17.

Constituţieĭ. Părerea mea nu este pentru altul în locul mareluĭ bărbat Eliade, care este trebuincios aicĭ, decât pentru părintele Ioan Znagoveanu, pe care îl cunosc bine, d. Aaron şi d. C. Aristia. Nu Dionisie, măcar de s'ar îndatorà şi s'ar cere, nu alţiĭ, că este greŭ a se cunoasce oameniĭ. Şi hârtiile cu carĭ se vor duce toate şnuruite şi pecetluite, prenumĕrate şi încredinţate de Guvern, pentru că aristocraţiĭ aŭ strîns şi iscăliturĭ în parte, şi să nu se întîmple vre-o nenorocire nenădĕjduită. Frate! Schimbaţĭ pe subtcârmuitoriĭ ceştĭ de acum, nu numaĭ ceştĭ din acest judeţ, ci şi din cele-lalte, pentru că sînt toţĭ oamenĭ aĭ tiranilor aristocraţĭ, şi vĕḑ că împedică mult Constituţia. Aicĭ cel de Râmnic, unde este un oraş, om bătrân, fanatic, care astăḑĭ nu corespunde nicĭ cu datoria sa de maĭ înainte, nicĭ cu Constituţia, ale căreia pasurĭ le împedică. Cel de plaiŭ astăḑĭ nu este decât sbirul de Căpitan Costache, bate, căsnesce pentru Constituţie şi jăfuesce. Cel de Grădiştea cu lunile nu-şĭ vede postul, tiran, aristocrat, plin de patimĭ, ce nu sînt astăḑĭ pentru slujbaşĭ, ca şi cel de Râmnicul-de-sus. Ţĕraniĭ nu sciŭ că este glasul poporuluĭ ascultat, nu sciŭ ce să facă, că înşişĭ ar strigà, înşişĭ ar alege, dar de unde sciŭ pe cine? Aşĭ maĭ scrie multe din ceea ce cunosc, dar le las a le desbate şi a le face cunoscute d-luĭ Administrator. Fiĭ sănătos, iubitul meŭ, şi să te vĕḑ sănătos. Adio.

Salutare şi frăţie.

S. Ţăranu.

Râmnic.

În dos: Domnuluĭ Domn Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ. Salutare şi frăţie. La Palatul vechiŭ în Bucurescĭ.

No. 963. 1848 Iulie 18.

Adresa No 313 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ către Archimandritul Eufrosin Poteca.

(Monitorul Român. No. 8. 1848. 30. VII.)

Dreptate, Frăţie.
Părinteluĭ Archimandrit Efrosin Poteca.

Venerabile Părinte,

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ cunosc simtimentele Sfinţieĭ Tale, lucrările, vegherile şi într'un cuvînt servitiurile către Patrie.

Crede că din momentele fericiriĭ s'aŭ aflat din noĭ carĭ aŭ ḑis: unde e părintele Efrosin să ne bucurăm și cu dînsul.

No. 963. 1848 Iulie 18.

De la asemenea bărbațĭ ce aŭ cugetat înțelepciune, ce aŭ invocat cerul asupra sclavieĭ, ce aŭ însetat de libertate, ce aŭ filosofit în causele nenorocirilor patrieĭ, așteptăm nisce asemenea urărĭ și binecuvîntărĭ. Fie ca cel ce înalță și coboară națiĭ să auḑă urările Sfințieĭ Tale și să binecuvinteze Patria. Noĭ, în numele luĭ, ne-am sculat, n'avem altă putere decât convicția puteriĭ luĭ, și dacă e providență, ne va ajutà pe cât ne sînt cugetele noastre de curate.

Fie numele Domnuluĭ binecuvîntat!

Membriĭ Guvernuluĭ: I. Eliade, Chr. Tell, St Golescu, N. Minco.

No. 313.

Nota Ministeruluĭ trebilor din Afară al Țĕriĭ-Românescĭ către Suleiman Pașa, Comisarul extraordinar al Porțiĭ.

No. 964. 1848 Iulie 18

(Copie. Col. Ion Ghica.)

A. S. E. Souleyman Pacha, etc, etc.

Giurgevo.

Excellence,

J'ai l'honneur de vous informer, conformément à la réponse verbale que je viens de faire à votre Envoyé, que mon Gouvernement, n'ayant point de presse typographique qui lui appartienne en propre, a dû s'adresser, pour satisfaire au désir manifesté par Votre Excellence, aux diverses typographies de Bucharest, sans qu'il lui ait été possible de réussir dans sa négociation. Toutes ont refusé, alléguant pour raison l'embarras du transport, les dépenses exorbitantes et, par dessus tout, l'obligation où seraient les ouvriers de faire quarantaine au retour. Je saisis cette occasion pour vous réitérer le double regret que j'éprouve de n'avoir pu vous être agréable dans cette occasion, et de n'avoir eu qu'une seule fois l'honneur de vous voir depuis l'arrivée de Votre Excellence à Roustchouk. J'aurais tenu d'autant plus à avoir une seconde audience que j'aurais désiré vous expliquer la juste inquiétude de mon Gouvernement sur l'éventualité de l'entrée des troupes ottomanes dans le pays, qui amènerait infailliblement celle des troupes russes. Que Votre Excellence se

No. 964. 1848 Iulie 18.

fasse accompagner d'une suite aussi nombreuse qu'Elle le désirera, mais qu'Elle veuille bien songer aussi, que l'entrée sur notre territoire d'un corps d'armée, si faible qu'il fût, serait considérée comme une invasion par la partie de la nation moins bien informée des dispositions amicales de la Sublime Porte, et fournirait un prétexte à la Russie de revendiquer son prétendu droit d'intervention. Pour ce qui est d'une garde d'honneur destinée à faire le service auprès de Votre Excellence, toute la milice, toute la garde nationale, toute la jeunesse, brigueront cet honneur avec empressement.

Il est encore un point important, sur lequel je désirerais éclairer Votre Excellence avant son arrivée à Bucharest. Je ne puis le faire, qu'en lui présentant un exposé rapide des événements arrivés depuis le 11 juin, événements que nos ennemis se sont plu à dénaturer, en les représentant sous le jour le plus contraire.

Le 11 juin, une révolution éclate en Valachie, si l'on peut appeler révolution un mouvement spontané, pacifique, unanime, sans secousse pour ainsi dire, sans effusion de sang, par lequel la nation tout entière réclame de son chef légal des institutions plus larges et plus en harmonie avec les progrès des temps et les besoins du pays. Une Constitution est présentée au Prince régnant. Cette Constitution réserve les droits de toutes les Puissances et notamment ceux de la Sublime Porte. Elle n'est point un acte de politique extérieure, c'est une simple réforme apportée dans l'administration intérieure du pays, conformément au droit d'autonomie reconnu par les traités. Le Prince signe la Constitution le même jour. Le lendemain 12, Mr. le Consul général de Russie proteste au nom de son Empereur. Le 13, le Prince Bibesco, par une détermination que rien n'a pu faire prévoir, mais que la suite des événements a démontrée clairement être le résultat des intrigues de la Russie, se démet de ses fonctions et laisse le pays sans chef, sans autorité légale au lendemain d'une révolution. Un pareil état de choses était incompatible avec le repos et la tranquillité publique. Un Gouvernement provisoire, nommé d'acclamation par le peuple, ramasse les rênes que le Prince laissait échapper de ses mains débiles et son premier soin est de prendre sur le champ les mesures nécessaires pour la convocation, dans le plus bref délai possible, de l'Assemblée nationale décrétée par l'art. 22 de la Constitution. Tel est l'état du pays jusque dans la matinée du 19. Ici se place une tentative de contre-révolution.

No. 964.
1848
Iulie 18.

Mais il convient avant tout que l'on ne se méprenne ni sur le sens de ce mot, ni sur la portée du mouvement qu'il désigne. Il est évident qu'une révolution, alors même qu'elle est dans la force des choses, laisse toujours quelques mécontents derrière elle: un pareil fait est dans les conditions mêmes de l'humanité. Il est impossible que l'on proclame les droits de tous sans atteindre les privilèges de quelques-uns. Ce qui est légal en pareil cas ce n'est pas ce qui est accueilli par l'unanimité absolue (prétentions chimériques), mais ce qui est voté d'acclamation par les masses du peuple, comme dans ce pays-ci par exemple, où la volonté de deux millions d'hommes rencontre à peine 2.000 opposants. C'est à ce point de vue qu'il convient de se placer pour apprécier le sens de ce mouvement du 19, sans parler de la part qui doit revenir à l'action de la Russie. Il arriva ce qui devait arriver en pareil cas, c'est que cette tentative tourna contre ses auteurs mêmes et ne servit qu'à consolider le Gouvernement provisoire, en manifestant d'une manière plus éclatante le vœu du pays et son attachement aux chefs que lui-même s'était donnés. C'eût été le plus beau jour de notre révolution, si nous n'avions eu à déplorer la mort de 7 citoyens, tombés, sans armes, sous les balles des insurgés.

Tel est, Excellence, le récit exact des événements. Depuis lors le pays n'a pas cessé de marcher, au sein de la tranquillité la plus profonde, dans la voie légale ouverte devant lui, et l'Assemblée nationale serait déjà convoquée, si des intimidations et des intrigues extérieures n'eussent tenté encore de susciter des embarras au Gouvernement provisoire, en allant même jusqu'à menacer son existence. Aujourd'hui la situation est plus calme, la Russie retire ses menaces et ses soldats et la question n'est plus qu'entre nous et notre légitime Suzerain, dont nous ne saurions mettre en doute les dispositions bienveillantes à notre égard.

J'espère à présent que Votre Excellence ne pourra plus se méprendre sur le voeu de la nation et sur la nature de ce Gouvernement provisoire qu'elle a jusqu'ici refusé de reconnaître. Les hommes qui le composent, loin d'avoir ambitionné un pouvoir aussi précaire, n'ont cru donner qu'une preuve de plus de leur dévouement au pays, en cédant au vœu de la nation et én acceptant, dans des temps si difficiles, la direction des affaires. Ils s'estimeront heureux, à l'ouverture de l'Assemblée constituante, de déposer entre des mains plus dignes ce pouvoir tant convoité.

No 965. 1848 Iulie 18.

Scrisoarea luĭ Suleiman Paşa către Administratorul de Vlaşca.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Scrisoarea Exelenţiĭ Sale Suleiman Paşa de la Rusciuc, adresată către d. Administrator de Giurgiŭ.

Domnule!

Potrivit instrucţiilor mele mĕ grăbesc astădĭ de a vĕ însciinţà că am hotărît a trece mâne la Giurgiŭ cu oştirile imperiale, nu cu cuget vrăjşmăşesc ce şĭ-ar puté cine-và închipuì, ci numaĭ în unicul scop de a protege anticele drepturĭ şi instituţiĭ ale ţĕriĭ şi de a restabilì într'însa ordinea legală.

Fiinţa de faţă a uneĭ puterĭ de reservă la Galaţĭ vĕ va slujì de exemplu spre a vĕ asigurà fără nicĭ o îndoeală despre bunele cugetărĭ ale Guvernuluĭ M. Sale Sultanuluĭ, Augustul nostru Suveran, către aceste ţĕrĭ.

Spre a maĭ da încă o probă sinceră despre aceasta, am credut de a mea datorie a observà cu scumpĕtate şi a împlinì formalităţile primite ale Regulamentuluĭ sanitar, care asemenea este una din anticele instituţiĭ ale Prinţipatuluĭ, recunoscute de Guvernul imperial.

Te rog dar, Domnule, a ne trimite însuşĭ de astădĭ un numĕr îndestul de gvardienĭ de carantină şi a agradà (primì voios) încredinţarea consideraţieĭ mele.

Suleiman Paşa.

Traducţie fedelă, I. Eliade.

No. 966. 1848 Iulie 18.

Adresa No. 1 a Comisaruluĭ de Dolj C. Burileanu către Guvernul provisoriŭ al Ţĕriĭ-Româneścĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 296.)

Dreptate, Frăţie.

Onoratuluĭ Guvern provisoriŭ.

Tot oraşul Craiova este foarte turburat; maĭ toţĭ locuitoriĭ, uniĭ sînt cuprinşĭ de frică şi alţiĭ şĭ-aŭ părăsit oraşul, din pricină că toţĭ foncţionariĭ Administraţieĭ sînt foarte slabĭ în foncţiile ce ocupă şi gvardia, care ar fi de mare trebuinţă, se alcătuesce dintr'un mic numĕr de oamenĭ. Administratorul Filişanu este iubit de toată

No. 966. 1848 Iulie 18.

obştea şi toţĭ îl vor de Administrator; el însă acum voesce a-şĭ da dimisia, ḑicênd că de către un Petrache Romanescu se vede prea joscio-rat, căcĭ acest Romanescu n'a voit ca de către dumnealuĭ, ca un Administrator, să se strîngă toată obştea şi să ese a întîmpinà pe d. General Magheru la venirea d-luĭ din Caracal, ci el însuşĭ a început să adune numaĭ Ţiganĭ, pe alţiĭ bătêndu-ĭ, pe alţiĭ luându-ĭ cu de-a sila din casele stăpânilor lor, şi voià ca numaĭ cu dînşiĭ să preîntîmpine venirea d. Magheru, şi această faptă a d-luĭ Romanescu pe toţĭ ĭ-a înfricoşat, pentru că Ţiganiĭ, ḑice domnul Administrator şi alţĭ boerĭ, basaţĭ pe propusele Romanesculuĭ, cum că voĭ astăḑĭ sînteţĭ liberĭ, nu maĭ staţĭ în curţile aristocraţilor, eĭ lasă că supunere n'aŭ maĭ arătat către proprietarĭ, dar ḑice că s'ar fi lăudat Ţiganiĭ c'o să le deà foc.

Însă uniĭ carĭ s'aŭ cunoscut credincioşĭ Constituţieĭ, ḑic că domnul Romanescu nu s'ar fi încreḑut în alt cine-và ca în Ţiganĭ, şi că această a sa întreprindere a fost ca să preîntîmpine un alt complot aristocratic ce-l pregătiaŭ urîtoriĭ de bine pentru venirea d-luĭ Magheru, în care complot eraŭ mulţĭ boerĭ, carĭ juraseră c'o să umple cu pae pe domnul Magheru. Cu toate astea noĭ am vĕḑut că o frică mare predominà asupra tutulor, carĭ se cunosceaŭ bătuţĭ de cuget, dar nicĭ o tevatură nu s'a făcut şi Romanescu, împreună cu Ţiganiĭ şi cu vre-o câţĭ-va din tinerĭ şi neguţătorĭ, a mers la Episcopie unde, după ce s'a săvîrşit sf. sfeştanie, aŭ făcut şi jurămîntul. Prin urmare dar la cele ce am vĕḑut cu ochiĭ, eŭ apĕr pe d. Romanescu şi ḑic că e al Constituţieĭ; dar pe când toţĭ eraŭ plinĭ de turburare şi pe când toţĭ boeriĭ ne cereaŭ ajutor că sînt în pericol, atât eĭ cât şi neguţătoriĭ, de a li se arde casele de către Ţiganĭ, şi maĭ cu seamă că tocmaĭ atuncĭ eŭ nu vedeam cea maĭ mică îngrijire de către foncţionarĭ să facă linişte şi să împace duhurile cele turburate, am mers maĭ întâiŭ la Poliţaiŭ şi întrebându-l ce e pricina, mĭ-a rĕspuns că el tot-deauna a fost fidel Guvernuluĭ şi tot-deauna a voit fericirea publică, însă acum domnul Romanescu, fără vre-o poruncă prin care ar fi împuternicit de cine-và, a venit la dînsul şi prin ajutorul miliţieĭ ĭ-a ridicat toate ajutoarele, prin carĭ ar fi putut aduce liniştea oraşuluĭ. Asemenea şi domnul Administrator mĭ-a ḑis că d., dacă vede că un om fără încrederea obştiĭ, adică Romanescu, numaĭ prin ajutorul Ţiganilor şĭ-a însuşit un drept ce socotesce că nicĭ Guvernul nu i l'ar fi încredinţat, d. nu maĭ are curaj ca să facă linişte, pentru că atuncĭ ḑice, că ar cădé în prepus de oposantul Guvernuluĭ, socotind că Romanescu

No. 966. 1848 Iulie 18.

va avé vre-o deosebită poruncă de care se îndoesce pentru că, orĭ-cum, dumnea-luĭ ca unuĭ Administrator trebue să i se facă cunoscută o asemenea împuternicire arbitrală. Așà dar la acestea eŭ nu mĕ amestec, ci las pe Romanescu în judecata Guvernuluĭ, pentru că în adevĕr uniĭ vorbesc bine de dînsul, alțiĭ în No. maĭ mare din contră.

În acel amestec noaptea pe pod am găsit și alăturata hârtie, în care spune păcatele a vr'o câțĭ-và și tot de odată îĭ amerință c'o să le spargă casele. Aceștia iarășĭ ne-aŭ cerut ajutor ca cu orĭ-ce mijloc să-ĭ apĕrăm, că poate Romanescu o să-ĭ jefuească și tot pentru dînsul reclamă, căindu-se și eĭ că aŭ căḑut în ast-fel de neîncredilitate.

Cât pentru domnul General Magheru, astăḑĭ la 18 l-a primit foarte bine d. Administrator împreună cu toată preoțimea, dar cam păzit de către credincioșiĭ dreptățiĭ, căcĭ după cum ḑic maĭ sus, ne temeam d'a nu se împlinì ticălosul jurămînt al aristocraților de a-l umplé cu pae. Sosirea-ĭ însă a fost cu liniște și de la Dumneḑeŭ se află sănătos. Aceste dar nu lipsesc a le face cunoscute onoratuluĭ Guvern, tot de odată a mĕ rugà, ca în puțină vreme să se ieà măsurĭ spre liniștea Craioveĭ, pentru că nicĭ noĭ nu ne putem împlinì misiunea, din pricină că această frică poate să o rĕspândească înșișĭ foncționariĭ de acum printre țĕranĭ și atuncĭ e rĕŭ pentru noĭ; cu toate că chiar d'aicĭ din Craiova puteam s'o pățim cât de bună, după cum uniĭ din boerĭ îșĭ urziseră complot, dacă d. Petrache Romanescu nu adunà Țiganĭ ca să bage în toțĭ frica morțiĭ.

Salutare.

No. 1. Costache Burileanu,
Comisar de Dolj în plășile Ocolul, Jiul-de-Sus și Amaradia.

(Resoluție:) D. Ministru din Lăuntru le va luà în băgare de seamă.

Anexă.

Proclamațiunea revoluționară anonimă, trimisă din Craiova de Comisarul C. Burileanu.

Mĕ închin cu plecăciune.

Domnilor Patrioțĭ,

Până când o să maĭ rĕmânețĭ orbițĭ de interesele voastre cele barbare și diavolescĭ, până când o să maĭ despoiațĭ pe confrațiĭ

voştri, pe carĭ de atâtea veacurĭ ĭ-aţĭ tot nefericit, ba încă fără mustrare de cuget, putem ḑice că şi pielea încă vreţĭ s'o trageţĭ de pe eĭ; ne ertaţĭ că vĕ numim patrioţĭ, că această numire sfîntă şi vrednică de toată onoarea nu o meritaţĭ, în locul căreia cu consciinţă curată, putem să vĕ numim tiranĭ despoţĭ şi sugrumătorĭ de oamenĭ; voĭ nemernicilor, nu vedeţĭ că Europa toată cere libertate şi i se dă cu unanimitate; numaĭ voĭ, ḑic, vreţĭ a ţiné pe semeniĭ voştri în lanţul despotismuluĭ. Încetaţĭ de la spurcata şi diavoleasca cugetare ce o hrăniţĭ în pieptul vostru cel diavolesc, ca să nu vĕ ajungă mânia luĭ Dumneḑeŭ asupra voastră şi asupra caselor voastre; nu vedeţĭ generoasa faptă şi vrednică de laudă a poporuluĭ Bucurescian ce a făcut, aŭ nu socotiţĭ că şi vouĕ vi se poate întîmplà? Nu socotiţĭ că dormim; nu, nu, nu dormim: minutul numaĭ aşteptăm şi atuncĭ va fi vaĭ şi nu (va) rĕmâné pieatră întreagă în casele voastre. Acum să venim la specialităţĭ. Maĭ întâiŭ ne adresăm către domnul Hagiade şi Cupa. Ce aveţĭ d-v. cu sfînta causă română, voĭ carĭ nu sînteţĭ Românĭ curaţĭ, ci numaĭ nisce adunăturĭ, nisce curciturĭ; nu judecaţĭ voĭ că casele voastre o să se dărîme ca a luĭ Căpitan Costache din Bucurescĭ? Dar noĭ nu numaĭ casele, ci şi pe voĭ o să vĕ facem bucăţĭ, bucăţele. Vĕ rugăm să încetaţĭ de la diavolescul plan ce faceţĭ şi de la neomenoasele cluburĭ, că va fi vaĭ de voĭ. În locul Magheruluĭ, pe care v'aţĭ lăudat că-l veţĭ umplé cu pae şi să-ĭ daţĭ foc, ni se pare după cum aţĭ luat-o, că o să vĕ umplem noĭ cu pae, puteţĭ înţelege! Acum ne întoarcem cuvîntarea către Samurcaşu, părintele Eudoxiade şi Jitianu. Dumnea-voastră sînteţĭ Grecĭ, nu sînteţĭ Românĭ, lăsaţĭ pe oamenĭ să lucreze în pace şi în linişte, dumnea-voastră ca preoţĭ, fiind-că Constituţia este după duhul Evangheliei, aţĭ trebuì să o sprijiniţĭ ca nisce slugĭ ale luĭ Dumneḑeŭ. Dar ne întoarcem că sînteţĭ departe de duhul Evangheliei, sînteţĭ maĭ aproape de duhul S. Cel puţin dacă nu vreţĭ a apĕrà Constituţia, nu o defăimaţĭ şi maĭ semĕnaţĭ intrigĭ între oamenĭ, de nu vreţĭ să nu vĕ radem barbele. Domnule Vicşorene, nu veḑĭ că eştĭ însemnat de natură, vreĭ să te maĭ însemnăm şi noĭ, saŭ maĭ curat vorbind, vreĭ să-ţĭ scoatem şi cel-lalt ochiŭ, pentru ce nu încetezĭ de la comploturĭ şi fapte tâlhărescĭ, pentru ce te-aĭ încuiat la casa Poşteĭ cu ticălosul de vecin al dumi-tale? Încetaţĭ, ticăloşilor, de la crime; nu aveţĭ înaintea ochilor exemplul luĭ Căpitan Costache, care încă a fost chior ca tine, bătutule de Dumneḑeŭ, vreĭ (să) păţescĭ ce-a păţit el, înţelege! Maĭ încolo ne adresăm către d. Haralampie,

No. 966. 1848 Iulie 18.

No. 966. 1848 Iulie 18. dar din norocire nu avem să-ĭ imputăm așà multe, fiind-că e un om fără de minte, nerod, cu un cuvînt om fără de judecată, Dumneḑeŭ să-l erte, că nu scie ce face.

Maĭ avem încă și pe alțiĭ de a-ĭ arătà la lume, precum d. domn Diculescu. De dumnea-luĭ nu ne mirăm așà mult, că a fost oposant al Constituțieĭ, fiind favorit al fostuluĭ Domn. Atâta numaĭ ne pare prea rěŭ, că nu cunoasce cine e și cine a fost și din cine e: îl rugăm să se tragă cam la o parte, că are case cam frumoase, să nu le dăm jos. De toțĭ ne mirăm cum ne mirăm, dar de Pera Opran nu ne putem destul mirà, om cu talente așà marĭ și care a umblat atât în străinătate și a věḑut deosebite popoare, care se numesce om liberal, cum poate fi așà împietrit în rěutățile sale, maĭ cu seamă după ce o păți și la Bucurescĭ binișor, și-l scăpă un amic al dreptățiĭ; după cum auḑirăm astăḑĭ o să pață și în Craiova, n'ar trebui să se supere pentru socru-sěŭ, fiind-că a fost un rusolatru și vînḑător al scumpeĭ noastre Patriĭ. Maĭ avem noĭ și pe alțĭ de a specificà, dar îĭ lăsăm până cu altă ocasiune. Dintr'aceste putețĭ înțelege ce vi se gătesce. Amin.

Ne întoarcem pe urmă către onorabilul public și către toțĭ aceia ce vor binevoi a citì aceste frumoase scrisorĭ și ne vor îndatorà preà mult să le cetească în auḑul tutulor, ba încă și înaintea persoanelor către carĭ sînt adresate.

Noĭ N. N.

Pe dos: Onoratuluĭ public al orașuluĭ Craiova, din datorie, in loco.

No. 967. 1848 Iulie 18.

Raportul No. 4.346 al Administratoruluĭ de Dâmbovița către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

Dreptate, Frăție.
Domnule Ministru din Lăuntru,

După ce am primit decretul domnieĭ-voastre cu No. 4.121, învitând pe toțĭ foncționeriĭ și cetățeniĭ a veni astăḑĭ la sf. Mitropolie de aicĭ, ca să depunem împreună jurămîntul cerut de nație, și, după ce s'a adunat parte numaĭ din amândouě clasele, când speram ca cel puțin aceĭ ce nu s'aŭ conrupt de învitărĭ infernale să-l săvîrșească, d. Michail Vlădescu a pus cuvîntul ce vi-l alătur în copie;

d. C. Hiotu s'a exprimat asemenea în sensul luĭ, în urma cărora s'a rupt tot şirul frumoaseĭ hotărîrĭ a tutulor cetăţenilor, rĕmâind prea foarte puţinĭ dintr'înşiĭ şi numaĭ dintre aĭ administraţieĭ foncţionerĭ împreună cu vre-o câţĭ-và scriitorĭ aĭ despărţireĭ judecătorescĭ şi d. N. Chirculescu, unul dintre Comisariĭ acestuĭ district ce s'a aflat în Capitală, care împreună împlinind această sacră datorie, v'o fac cunoscut, d. Ministru, cu acea întristare ce simte inima adevĕratuluĭ Român în asemenea împrejurărĭ şi vĕ rog a-mĭ decretà cele de cuviinţă.

No. 967. 1848 Iulie 18.

Salutare şi frăţie.

Administratorul judeţuluĭ Dâmboviţa, C. Ciocârlan.

No. 4.346.

Anexă.

Domnule Administrator,

Astădĭ sînt chemat să jur, ca slujbaş, în sf. Mitropolie, pe Constituţie, unde după decretul d-luĭ Guvern provisoriŭ, dat de dumnea-voastră în cunosciinţă, eată că mĕ aflu de faţă, dar ca să jur, mĕ vĕd poprit.

1-iŭ de religie, al 2-lea că slujba mea este în despărţirea judecătorească şi domnul Ministru al Dreptăţiĭ nu poruncesce nimic despărţiriĭ judecătorescĭ, al 3-lea că după glasul gazeteĭ se vestesce în public că Înalta Poartă, primind de bună Constituţia, o şi întăresce prin firmanul ce cu milostivire a binevoit a da, cu care firman să aşteaptă şi sosirea domnilor Comisarĭ împĕrătescĭ, ca să se citească în Capitala ţĕriĭ, spre liniştea a tot popolul. Apoĭ cum aşĭ puté eŭ să fiŭ atâta de îndrăsneţ să jur maĭ nainte pe lucru ce nu este în putinţa mea şi maĭ nainte de a se publicà coprinderea firmanuluĭ Înalteĭ Porţĭ, care firman, iarăşĭ dic, nefiind încă sosit şi nepublicat, mĕ înfiorez şi de religie şi de stăpânire a păşì spre jurămînt, când maĭ cu seamă proclamaţia Constituţieĭ sprijinindu-se pe Evanghelie, tocmaĭ aceea mĕ şi popresce să nu jur, dar ce este al luĭ Dumnedeŭ să dăm, şi ce este al Împĕratuluĭ asemenea. Prin urmare, dacă dreptatea şi frăţia este în triumful eĭ, nicĭ domnul Guvern, nicĭ publicul ce este de faţă înaintea jerfelniculuĭ nu mĕ poate osândì pentru neprimirea jurămîntuluĭ.

Copie scoasă după chiar acea scrisă şi disă de domnul Michalache Vlădescu în sfînta Mitropolie a Târgovişteĭ, astădĭ la anul 1848 Iulie 18

Administratorul judeţuluĭ Dâmboviţa, C. Ciocârlan.

No. 968. 1848 Iulie 18.

Scrisoarea luĭ Nicolae Bălcescu către Ion Ghica.

(I. Ghica, Amintirĭ, pag. 45.)

Bucurescĭ.

Iubite Ghica,

Cu venirea Rășcanuluĭ acolo, d'abià am vreme să-țĭ scriŭ vr'o câte-và rîndurĭ. Aicia sîntem liniștițĭ de maĭ multe ḑile, de când adică ne-am întors în Capitală iarășĭ (3 Iulie). Recționarĭ sînt destuĭ și în toată țeara, dar ĭ-am cam speriat cu vorba, deși nu în faptă. Poporul îl câștigăm din ḑi în ḑi maĭ mult. Negustorimea toată din Bucurescĭ este revoluționară. Reacționariĭ însă tot cam complotează. Nădăjduim acuma în venirea luĭ Soleiman Pașa. Acesta mâne vine la Giurgiŭ de la Rusciuc. El ne asigură că ne va fi în favor. Nădăjduim că nicĭ oștenĭ turcescĭ nu vor venì în țeară. Oștile rusescĭ se trag din Moldova. Nădăjduim că ne-o merge bine. Am dat afară legea alegerilor. Țĭ-am trimis, sînt vr'o treĭ ḑile, banĭ și scrisorĭ. Lucrează cu activitate acolo, ca să dobândim recunoascerea Constituțieĭ. Numaĭ prin aceasta scăpăm revoluția și biruim toată reacția.

Adio, iubite Ghica. Scrie-mĭ maĭ des.

Salutare și frăție.

N. Bălcescu.

De va avé trebuință Rășcanu de ce-và acolo, ajută-l. Complimente de la Tell, și Golescĭ și toțĭ ceĭ-lalțĭ.

No. 969. 1848 Iulie 18.

Scrisoarea luĭ I. Voinescu II către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Prietene,

Erĭ am fost iar la Rusciuc, dar n'am putut vedé pe Pașa. D. Ubicini a vĕḑut pe un prieten al sĕŭ din Țarigrad, carele se află in suita Pașeĭ, și acolea s'a încredințat că Pașa este într'o nescință completă despre cele întîmplate în țeară. De aceea am socotit de cuviință, ca ultimatum ce mĭ-ațĭ trimis în schiță să-l prefac într'o scrisoare după sensul cum vețĭ vedé în alăturata acì copie de scrisoare ce astăḑĭ am trimis Pașeĭ. Până a nu trimite scrisoarea, a venit un om cu o adresă de dincolo, după care vĕ trimit copie. Se ḑice că mâne, Lunĭ, are să treacă, însă nefiind sigur, hotărîĭ să maĭ aștept întoarcerea luĭ Ubicini, pe care îl pornisem cu adresa

mea către Paşa, când după un ceas a şi venit Directorul caranti- nelor turcescĭ cu o scrisoare de la Paşa însuşĭ către Administra- torul de la Giurgiŭ. Eată vĕ trimit copie după această scrisoare, prin care Lagrange, care a fost dimpreună cu Ubicini la Rusciuc şi care vĕ va încredinţà şi prin graiŭ de bunele disposiţiĭ ale Porţeĭ şi prin urmare şi disposiţiile individuale ale Paşeĭ.

No. 969.
1848
Iulie 18.

Am rĕmas fără priminelĭ, faceţĭ bine şi trimiteţĭ pe cine-và în locul meŭ, ca să pociŭ plecà pomâine îndărăt, saŭ trimiteţĭ acasă la mine pe cine-và să ieà toate cămăşile şi pantalonĭĭ de pânză, cum şi jiletcile de vară şi batiste i altele.

M'aşĭ rugà însă maĭ bine să trimiteţĭ pe altul în locul meŭ.

Al tĕŭ prieten

I. Voinescu II.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

No. 970.
1848
Iulie 18.

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

La nomination de Suleyman Pacha, en qualité de Commissaire extraordinaire de la Porte, est considérée ici comme une marque de bienveillance toute particulière de S. H. pour la Valachie.

Suleyman Pacha, arrivé le 26 à Routschouk, doit passer demain matin le Danube avec environ quinze mille hommes de troupes turques, pour purger sa quarantaine de 3 jours à Giurgevo. On ignore s'il se rendra de suite à Bucharest ou s'il attendra l'arrivé d'un Commissaire russe. Ce haut fonctionnaire de la Porte sera reçu dans la Capitale avec tous les honneurs dûs à son rang.

M. Voynesco II, Secrétaire d'Etat, a été envoyé par le Gouvernement provisoire pour complimenter Suleyman Pacha. S'étant présenté chez lui avec son écharpe, Suleyman Pacha a refusé de le recevoir officiellement, en disant qu'il ne pouvait reconnaître en lui l'envoyé d'un Gouvernement qui, lui-même, n'était pas reconnu par la Porte. Il a ajouté, toutefois, qu'il le recevrait comme particulier, et qu'à ce titre il l'admettrait volontiers à lui donner des renseignements sur l'état actuel de la Valachie.

On dit que le Comte Orloff est nommé par l'Empereur Nicolas Commissaire impérial dans les Principautés, en remplacement du Général Duhamel. Cette nouvelle paraît d'autant plus fondée qu'on

No. 970. 1848 Iulie 18.

se demandait jusqu'à présent avec qui traiterait Suleyman Pacha, en l'absence d'un gouvernement légal et de tout agent russe à Bucharest.

La tentative réactionnaire dont parle ma dépêche du 1-er de ce mois No. 5, bien que réprimée à l'instant, a produit à Constantinople une impression défavorable à la cause valaque.

Le Gouvernement provisoire ne se dissimule pas non plus le mauvais effet que produira également sur l'espirt du Divan et des représentants des puissances étrangères sa fuite dans la nuit du 10 au 11 et la réaction qui en a été la conséquence immédiate.

C'est dans le but de détruire cette fâcheuse impression, que le Secrétaire d'Etat a adressé à MM. les Consuls la circulaire jointe à ma dernière dépêche. J'ai cru toutefois de mon devoir, Monsieur le Ministre, de ne pas laisser passer inaperçue la dernière excuse alléguée par le Gouvernement provisoire, qui motive son départ sur la nouvelle de l'arrivée des Russes „parvenue à divers Consulats, nouvelle qui, selon lui, n'a pas tardé à franchir l'enceinte légale et qui, par là, a augmenté le trouble général". Cette justification portait atteinte à la dignité des agents étrangers résidant à Bucharest: l'explication loyale et franche qui m'a été donnée à ce sujet, et l'offre d'une rétractation par écrit, m'ont paru un sûr garant que le Gouvernement n'avait eu, en s'exprimant ainsi, aucune intention de blesser les rapports de convenances à l'égard du Consulat général de la République.

Le 24 de ce mois, le Gouvernement provisoire a publié une proclamation à l'effet de rappeler les propriétaires qui se sont retirés dans leurs terres, pour qu'ils prennent part aux bienfaits de la nouvelle Constitution, et prouvent par leur retour dans la Capitale, qu'ils n'ont point de mauvaises intentions. Le Gouvernement menace de recourir à des mesures de rigueur contre quelques uns d'entr'eux accusés d'arrêter et de maltraiter les voyageurs et de se servir d'hommes pervertis pour exciter le peuple à l'incendie et au pillage. Je joins ici une traduction de cette proclamation.

La menace de livrer les coupables à la fureur du peuple a produit précisément l'effet opposé à celui que le Gouvernement cherche à obtenir. Aucun des boyards n'a osé rentrer. Mieux inspiré et mieux conseillé, il a publié, deux jours après, une autre proclamation tendant au même but, mais conçue dans un esprit marqué de conciliation et de bienveillance pour les propriétaires. Quelques uns d'entr'eux sont déjà revenus à Bucharest.

Je suis, etc. (Signé:) Hory.

Scrisoarea Administratoruluĭ de Râmnicul-Sărat către Generalul Gheorghe Magheru.

No. 971. 1848 Iulie 18.

(Orig. Acad.)

Domnul meŭ,

Dorința mea de a vedé crescênd numĕrul volintirilor este foarte mare, și am nerăbdarea de a-l vedé crescênd cu repediciune. Dar cu toată stăruința, merge foarte încet, căcĭ ocupațiile amploiaților Administrațieĭ din acest județ sînt nedescrise, fiind la hotarul țĕriĭ, și se adaogă corespondențiile și ale județuluĭ Putneĭ din Moldova și alte corespondențiĭ ascunse importante pentru causa noastră, ca să putem avé sciințe de cele ce s'ar mișcà atingĕtoare de noĭ. Așà dar, domnul meŭ, îndrăsnesc a vĕ da a mea părere, că ar fi bine să însărcinațĭ în fie-care județ câte doĭ saŭ treĭ capĭ, carĭ să nu aibă altă grijă decât a umblà din sat în sat spre a îndemnà pe tinerĭ ca să se înscrie și pe fie-care să-ĭ trimiță la Administrație ca să se treacă într'un registru. Cu acest chip, cred, Domnul meŭ, că curînd vom pune în picere o armată după dorința și zelul d-v., ca să putețĭ intrà în ocupație de a-ĭ da o disțiplină maĭ timpurie, chezășuind prin aceasta liniștea patrieĭ noastre, care așteaptă cu mare dorință ca prin d-v. și d. Tell să se represinte înaintea Europeĭ ca o nație eroică.

Domnul meŭ! Lângă aceasta îndrăsnesc a vĕ maĭ face o observație întru cele de aicĭ, rugându-vĕ ca, de vețĭ găsì de cuviință părerea mea, să lucrațĭ ca unul ce putețĭ a ocolì orĭ-ce greutățĭ spre a nu împedecà stabilirea Constituțieĭ. Este a se organisà Adunarea constituantă; eŭ mĕ tem să nu ieà parte mulțĭ oamenĭ rĕĭ, carĭ sînt vrăjmașĭ aĭ Constituțieĭ și aŭ influență, pe câtă vreme vor fi în slujbă; de aceea ar fi bine să se schimbe maĭ dinainte măcar vremelnicesce. Asemenea schimbare o cunosc foarte neapĕrată la Tribunalul de aicĭ, care se compune din oamenĭ lașĭ, majoritatea membrilor din nisce rusolatri. Și ar fi foarte de nepĕrat ca influența să se deà prin aceste funcțiĭ în mânile unor bărbațĭ, carĭ aŭ îmbrățișat Constituția cu focul unor patrioțĭ adevĕrațĭ, și pe carĭ de la venirea mea aicĭ ĭ-am cunoscut cu dovedĭ, că maĭ bucuros vor a murì decât a vinde cel maĭ mic din interesele patrieĭ.

Salutare și frăție.

Administratorul jud. Râmnicul-Sărat, Sc. Turnavitu.

În dos: Domnuluĭ D. G. Magheru, Membrul Guvernuluĭ provisoriŭ, ș. c. l.

No. 972. 1848 Iulie 18. **Adresa luĭ M. Marghiloman, Comisar propagandist, către Guvernul provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Dreptate, Frăție.

Domnuluĭ Nicolae Bălcescu.

Sub-însemnatul primind sarcina ca Comisar propagand în județul Gorj, în toate satele unde m'am arătat, țěraniĭ primesc cu cea maĭ vie mulțumire Constituția, jurând că nu o vor lăsà-o a le-o răpì vrăjmașiĭ din mână, decât numaĭ atuncĭ când vor perì toțĭ; însă patria noastră se află tot în nenorocirĭ, căcĭ tot se găsesc vrăjmașĭ; pe la moșiile ciocoescĭ tot se află câte o rugină, care spune țěranilor că făgăduelile Guvernuluĭ nu aŭ nicĭ o tărie; noĭ însă pe cât putem pe țěran îl facem vrăjmaș stăpânuluĭ lor, căcĭ numaĭ cu chipul acesta propaganda îșĭ poate luà sborul. Despre armia turcească audiĭ că trecù în pămîntul nostru, scrie-mĭ și mie ce scop are, ca să sciŭ, căcĭ la o întîmplare de resbel să pociŭ și eŭ slujì patrieĭ cu o mică partidă, ce mĭ-am făcut pentru ast-fel de vremĭ critice.

Salutare, frăție.

M. Marghiloman.

No. 37.

Târgu-Jiuluĭ.

În dos: Pentru onorabilul Guvern provisoriŭ.

No. 973. 1848 Iulie 18. **Corespondență din Giurgiŭ către „Pruncul Român". No. 16. 1848. 20. VII.**

Giurgiŭ. Mâne la 19, Exelenția Sa Suleiman Pașa, cu suita luĭ și cu un corp de trupe otomane, va trece Dunărea și, după legiuitul termen carantinesc aicĭ, va pornì îndată la Bucurescĭ, iar trupele vor rěmâné în taběră pe malul Dunăreĭ ca un corp de observație până la întoarcerea Exelențeĭ Sale. Despre misia luĭ n'am putut încă aflà nimic oficial; scopul trimiteriĭ luĭ Suleiman Pașa îl face cunoscut numaĭ după sosirea luĭ în țeară; dar după scirile ce avem de la Constantinopole și dintr'o scrisoare adresată de Exelenția Sa către Cârmuitorul județuluĭ Vlașca, prin care iĭ cere cuviinciosul numěr de gardienĭ spre observația regulelor carantinescĭ, vedem nu numaĭ că M. S. Sultanul nu se împrotivesce la drepturile ce avem

prin tractatele noastre cu Sultanul Baiazet I și Mohamet al II-lea și care acum popolul Român le recâștigă prin glorioasele ḑile de la 9, 11, 19 și 30 Iunie, ci că ne arată simțimintele cele maĭ binevoitoare pentru fericirea Românieĭ. Acea scrisoare ḑice: cât pentru intrarea trupelor, că departe de a se face cu vre-un scop de ostilitate, Înalta Poartă voesce cu aceasta numaĭ a ne da o nouă dovadă de prietenia eĭ, privind numaĭ la păstrarea drepturilor celor vechĭ și la apĕrarea instituțiilor țĕriĭ, și că supunerea lor la regulele sanitare ale carantineĭ este o dovadă și maĭ mare, că nu vin ca vrăjmașiĭ, ci ca prieteniĭ noștri. Pe subt mână am aflat că Constituția noastră s'a recunoscut de Înalta Poartă, și că numaĭ la unele articole cere oare-care modificație. Cu viitorul numĕr vom fi în stare a da cititorilor noștri o deslușire maĭ lămurită. Facă cerul ca să uităm toțĭ patimile personale și avênd în vedere numaĭ interesul comun, frăția să se coboare în inimile noastre, și atuncĭ nicĭ o putere omenească nu va fi în stare să taie o singură virgulă măcar din sfînta noastră Constituție.

No. 973. 1848 Iulie 18.

Raportul No. 1 al Comisaruluĭ de Muscel A. Dedo către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 974. 1848 Iulie 19.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru din Năuntru,

Cu cea maĭ vie bucurie am primit ordinul d-v. subt No . . . de orînduirea mea în calitate de Comisar prin plaiul Dâmboviţeĭ din județul Muscel, întovărășit și de instrucțiile cu carĭ să urmez.

După treĭ ḑile, pornind prin sate, am început lucrarea din satul Dragoslavele, întovărășit și de Sub-administratorul plaiuluĭ. Deșì la început am întîmpinat oareșĭ-cât greutățĭ din partea locuitorilor, fiind-că se aflà printr'înșiĭ un numĕr însemnător de postelnicĭ și moștenĭ, carĭ toțĭ aceștia nu eraŭ îndatorațĭ la nicĭ o rĕspundere de Guvernul trecut, și nu voiaŭ cu nicĭ un chip a se conformà cu săteniĭ clăcașĭ la catismul ce le făceam. Însă după o lungă desbatere aŭ cunoscut înșișĭ eĭ și s'aŭ supus de bună voie atât la instrucțiĭ, cât și la orĭ-ce îndatorirĭ îĭ va hotărî Guvernul pe viitor. Îndată după aceasta am înălțat stindardul libertățiĭ, chemând și pe preotul satuluĭ de l-a sfințit, citind tot într'o vreme rugăciune

No. 974. 1848 Iulie 19.

de mulţumire către prea puternicul Dumnedeŭ pentru desrobirea neamuluĭ român.

Urmând asemenea şi prin cele-lalte sate, acum altă datorie nu-mĭ maĭ rĕmâne, Domnule Ministru, decât a întocmì gardia naţională la care mĕ îndeletnicesc, şi de urmare voiŭ da în cunoscinţă domnieĭ-voastre.

Iar pentru jurămîntul ce urmează tot săteanul să facă, nu ĭ-am putut îndupleca ca să primească de bună voie, şi după a mea părere este bine ca să se pue în lucrare după Adunarea generală constituantă, când atuncĭ va cunoasce tot Românul binele ce-l aşteaptă şi cu toată încrederea va urmà poveţelor Guvernuluĭ.

Salutare şi frăţie.

A. Dedo.

Rĕspuns: Ca săvîrşirea jurămîntuluĭ să rĕmâe de o cam-dată. — Iulie 26.

N. G.

No. 975. 1848 Iulie 19.

Adresa No. 4.425 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Comisiunea pentru liberarea robilor.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos No. 260.)

Către Comisia întocmită pentru liberarea robilor.

Luându-se în băgare de seamă neapĕrata trebuinţă ce este ca acea Comisie să aibă pentru ale sale lucrărĭ un local maĭ încăpĕtor şi maĭ întins, s'a făcut punere la cale ca ea să se mute spre acest sfîrşit în acele încăperĭ ce se ocupă acum de Comitetul carantinelor, iar acest din urmă să vie aicĭ la Curtea administraţieĭ în destinatele pentru dînsul încăperĭ. Subt-însemnatul dar poftesce pe acea Comisie ca să se asemene cu această punere la cale şi să facă întocmaĭ urmare.

No. 4.425. N. G.

No. 976. 1848 Iulie 19.

Raportul No. 3.692 al Administraţiuniĭ de Dolj către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 260.)

Dreptate, Frăţie.
Domnule Ministru din Lăuntru,

Subt-iscălitul primind adresa d-v. de sub No. 4.335, am întîmpinat oare-care neînţelegere, nesciind unde se reduce sfîrşitul eĭ,

căcĭ de a se cunoasce în viitor toţĭ Ţiganiĭ liberĭ şi a nu se maĭ îngăduì posesorilor a-ĭ ţiné în silnicie. aceasta numaĭ decât subtiscălitul o aduce la îndeplinire; dar ca să rĕmâe aceştĭ Ţiganĭ nestrănıutaţĭ după la oraşele şi satele unde acuma se află aşezaţĭ, la aceasta o să simţ cea maĭ mare împiedecare, fiind-că proprietariĭ lor, după a înşi-le voinţă poprind dintr'înşiĭ numaĭ câţĭ le poate fi de trebuinţă, celor-lalţĭ o să le deà drumul, şi ca uniĭ, ce nu sciŭ toţĭ meşteşug ca să se hrănească, firesce o să umble haimanale, pricinuind nelinişte societăţiĭ. Unora ca acestia dar, subtiscălitul are onoare a întrebà pe d-v. ce urmează să le facă?

No. 976.
1848
Iulie 19.

Salutare şi frăţie.

Administratorul judeţuluĭ Dolj, Filişanu.
Ajutor, N. Greceanu.

No. 3.692.

(Resoluţie:) Să se îndemne a intrà la stăpânĭ saŭ a se apucà de alte îndeletniciri, după osebitele meseriĭ ce vor fi avênd. — Iulie 26.

N. G.

Raportul No. 5.682 al Administraţiuniĭ de Râmnicul-Sărat către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 977.
1848
Iulie 19.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.
D. Ministru din Lăuntru.

D. Tistul dorobanţilor acestuĭ judeţ, prin raportul cu No. 23, făcênd cunoscut Administraţieĭ, că la celebrarea ḑileĭ de 11 Iunie, după ordinul ce a avut de la d. Scarlat Filipescu, fostul Administrator la acest judeţ, a luat vin şi pâne pentru îndestularea dorobanţilor ce aŭ fost adunaţĭ la această celebrare, de leĭ 320, tot odată cere punere la cale a i se da aceştĭ banĭ ca să plătească celor de la carĭ s'aŭ luat asemenea obiecte, fiind-că îl supĕră pe toate ḑilele. Sub-însemnatul dând aceasta în cunoscinţa d-v., vĕ rog să binevoescĭ a-mĭ da deslegare de urmare.

Salutare şi frăţie.

Administratorul judeţuluĭ Râmnicul-Sărat, Sc. Turnavitu.
Secretar, C. Robescu.

No. 5.682.
Secţia 1.

(Resoluţie:) După înţelegerea ce am avut cu d. Scarlat Filipescu, cunosc că aceĭ banĭ, precum şi alţiĭ pentru alte cheltuelĭ, luându-ĭ d-luĭ, îĭ va rĕspunde însuşĭ. Se va face dar cerere formală d-luĭ Filipescu.

No. 978. 1848 Iulie 19. **Decretul No. 326 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

D-luĭ Ministru din Lăuntru.

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnule Ministru,

Vĕḑêndu-se adresa d-tale cu No. 4.174, atingĕtoare de arătarea ce face prin raportul cu No. 2.963 Administratorul districtuluĭ Mehedinți, că a cheltuit leĭ treĭ miĭ șease sute treĭ-ḑecĭ par. douĕ-ḑecĭ cu hrana și amuniția catanelor ce a înființat și a dorobanților ce ĭ-a ținut fără rînd spre paza liniștei și a buneĭ orînduelĭ a locuitorilor districtuluĭ, Guvernul te învită să facĭ întrebare d-luĭ Administrator :

I-o. Pe ce temeiŭ și la ce împrejurare a ținut d-luĭ aceĭ dorobanțĭ fără rînd, și a înființat acel numĕr de catane.

II-o. Cum a dat dorobanților și alțĭ banĭ pentru hrană, când noĭ scim că li se dă câte un leŭ pe ḑi din care se și hrănesc, și cuvîntul ce va da întru aceasta îl veĭ face cunoscut Guvernuluĭ.

Salutare și frăție.

Membriĭ Guvernuluĭ: Ioan Eliade, N. Bălcescu, Chr. Tell, St. Golescu, N. Minco.

No. 326.

(Resoluție:) Să se ceară această sciință de la Administratorul districtuluĭ Mehedinți. — Iulie 21.

No. 979. 1848 Iulie 19. **Raportul No. 4 al Comisaruluĭ de Vâlcea D. Zăgănescu către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescì.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

D. Ministre din Lăuntru,

După cea de a doua poruncă a onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ, sosind în orașul Râmnicul-Vâlcea, întâia mea lucrare a fost ca să întocmesc căḑuta gvardie națională, ce se desființase din ḑiua

infameĭ Căimăcămiĭ. Apoĭ viind și ceĭ-lalțĭ tovarășĭ aĭ meĭ și consultându-mĕ asupra celor de cuviință, ĭ-am și pornit în plășile districtuluĭ; iar sub-semnatul mĕ aflu și până astădĭ tot aicĭ, îndeletnicindu-mĕ cu liniștirea spiriturilor turburate, carĭ încă până acum nu șĭ-aŭ venit în cunoscința adevĕruluĭ. Sfințirea stindardelor naționale, împreună cu jurămîntul cetățenilor, încă până acum nu s'a putut săvîrșì, din causa furieĭ holereĭ ce a spăimântat pe toțĭ locuitoriĭ. Această sacră serbare erà hotărîtă pentru erĭ, Duminecă, care, pentru causa expusă și după stăruința cetățenilor, s'a amânat pentru Dumineca viitoare, când atuncĭ mĕ voiŭ întoarce din plasa în care plec mâne ca s'o săvîrșesc cu toată pompa cuvenită. D. Administrator astă-seară a sosit de la Câmpulung, schimbarea Sub-administratorilor stăruesc ca mâne să ieà săvîrșire, căcĭ numaĭ unul dintre d-lor, anume Nicu Vlădescu, este de sistemul Constituțieĭ, iar pe ceĭ-lalțĭ ĭ-am dovedit cu totul contrarĭ. În lipsa d. Administrator, d. Secretar șĭ-a îndeplinit datoriile foncțieĭ cu cea maĭ mare activitate. Aceasta, domnule Ministre, o supuiŭ la cunoscința Domnieĭ-Voastre.

No. 979.
1848
Iulie 19.

Salutare și frăție.

Comisar, D. Zăgănescu.

No. 4.

Adresa No. 4 492 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orășănesc din Bucurescĭ.

No. 980.
1848
Iulie 19.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Către Sfatul orășenesc. No. 4.492.

Pentru suita Exelențieĭ Sale Suliman Pașa urmează neapĕrat a se însemnà câte-và odăĭ și în casele d. Grigore Obedeanul de subt Mitropolie. Sfatul dar fără minut de întârdiere se va înțelege cu omul ce va fi avênd lăsat d. Obedeanul de îngrijitor la casa d-sale, și va hotărî odăile de carĭ s'a vorbit, ca la sosirea acelor oaspețĭ să nu se ivească vre-o neîndemânare la adăpostirea lor.

Tot de odată Sfatul va luà îngrijireạ și pentru câte-và tacâmurĭ de așternuturĭ, precum saltele, cearșafurĭ, perne și plapome, luându-le cu împrumutare de pe la proprietarĭ, saŭ cu chirie, ca la întîmplare de a nu avé oaspeții ale lor, să se poată întîmpinà îndată și trebuința aceasta.

No. 981.
1848
Iulie 19.

Circulara No. 4.429 — 4.446 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Administratoriĭ de judeţe şi Poliţia Capitaleĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 316.)

Către toţĭ Administratoriĭ şi către Poliţia de aicĭ.

Alăturatele 2 petiţiĭ din partea popoluluĭ Român către Mărirea Sa Împĕratul Turcieĭ le veĭ comunicà tutulor locuitorilor aceluĭ judeţ, ca să le iscălească ceĭ ce vor voì, precum aŭ urmat şi cu cele către Mărirea Sa Împĕratul Rusieĭ, trimise cu porunca No. . . . . şi după iscălirea lor să se întoarcă la subt-iscălitul, iar cele dintâĭ trimise către Împĕratul Rusieĭ eştĭ poftit a le întoarce subt-iscălituluĭ îndată cu acele iscăliturĭ ce se vor fi depus pe dînsele.

N. G.

No. 4.429 — 4.446.

No. 982.
1848
Iulie 19.

Raportul No. 4.498 al Administraţiuniĭ de Ilfov către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 303.)

Dreptate, Frăţie.
Domnuluĭ Ministru din Lăuntru.

În urma adresuluĭ d-v. cu No. 4.158, pe lângă care s'a primit în copie petiţia cuviosuluĭ Archimandrit Meletie Căldăruşanu, am mers la faţa loculuĭ împreună cu d. Procuror, şi după cercetările ce am făcut, s'a dovedit în adevĕr că Avram Monachul, Sinesie şi Amfilochie sînt nu numaĭ răsvrătitorĭ în comunitatea mânăstiriĭ Căldăruşaniĭ, dar încă poate şi precugetătorĭ de rĕŭ, după cum se face încredinţare din tacrirurile ce li s'aŭ luat de d. Procuror în fiinţa mea. Tot de odată adaog că pe lângă aceştĭ treĭ maĭ sînt bănuiţĭ de înţeleşĭ cu dînşiĭ şi Artemie (Tănase, fiul unuĭ vizitiŭ din Bucurescĭ) şi un Silivestru (Sava, fiul unuĭ Hagi Tudor săpunarul din mah. Raduluĭ Vodă) carĭ, îndată ce aŭ vĕḑut prinşĭ pe ceĭ-lalţĭ complicĭ aĭ lor, aŭ dosit din mânăstire, şi acum se crede că se află la locurile arătate. Vinovaţiĭ s'aŭ îndreptat în cuvenita pază la sf. Mitropolie, iar d-v. vi se dă în cunoscinţă spre cea de cuviinţă punere la cale.

Salutare şi frăţie.

Adm districtuluĭ Ilfov, Fl. Aaron.
Secretar, A. Poenaru.

No. 4.498.

(Resoluţie:) Să se scrie Poliţieĭ ca să caute şi pe aceĭ ce se însemnează acì şi să-ĭ trimiţă la Mitropolie.

Ordin de ḍi pe oştirea Ţĕriĭ-Românescĭ. No. 37.

No. 983. 1848 Iulie 19.

(Arch. M. de Răsboiŭ. Condica de poruncĭ.)

Ordin de ḍi pe oştire. No. 37.

. . . .

4. Se alătură pe lângă aceasta în copie decretul onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ cu No. 302 de la 17 ale curgĕtoareĭ, spre sciinţă.

Copie după decretul No. 302.

Vĕḍêndu-se raportul d. Şef al oştiriĭ cu No. 2.338 prin care arată trebuinţa ce are oştirea de a avé ofiţerĭ de Stat-Major, cum şi ofiţerĭ de geniŭ şi artilerie învĕţaţĭ;

Considerându-se recomandaţia ce face în favorul d. Colonel Zablonski d'a se primì în Statul Major al oştiriĭ cu gradul şi plata de Colonel din sumele legiuite pentru Ştabul domnesc, care acum s'a desfiinţat, Guvernul primesce de bună această propunere şi recomandaţie şi întăresce pe d. Zablonski în foncţia de Colonel în Statul Major al oştiriĭ cu gradul şi leafa de Colonel, care se va plătì din arătatele sume ce aŭ fost legiuite pentru desfiinţatul Ştab domnesc, iar pe aceĭ treĭ ofiţerĭ de geniŭ ce maĭ trebuesc îĭ va găsì domnul Şef al oştiriĭ şi-ĭ va recomandà spre întărire în foncţiile arătate.

D. Şef al oştiriĭ va aduce acest decret la îndeplinire.

(Iscăliţĭ:) Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, I. Eliade, Stefan Golescu, N. Minco, Rosetti, N. Bălcescu.

(Iscălit:) Tell.

Raportul No. 4.445 al Administraţiuniĭ de Romanaţĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 984. 1848 Iulie 19.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al celor din Lăuntru,

Primind ordonanţa Domnieĭ-Voastre cu No. 4.316, prin care se deslușesce asupra chipuluĭ alegeriĭ Adunăriĭ constituante, asemĕnat disposiţiilor decretuluĭ onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ cu No. 258, pe de o parte am intrat în lucrarea atinsă de îndeplinirea disposiţiilor alegeriĭ prin publicitatea şi citirea examplarelor decretuluĭ sus pomenit, iar pe de alta, după voia ce mi se dă ca să daŭ

No. 984. 1848 Iulie 19. părerea de se poate săvîrşì alegerile primare până la 9 August, am onoare a vě supune cunoscinţeĭ că, din causa boaleĭ holereĭ ce a atacat maĭ multe sate ale districtuluĭ şi chiar locuitoriĭ cetăţiĭ, fiind parte din locuitorĭ împrăştiaţĭ din vetrele satelor, eŭ socotesc ca să se prelungească ḑiua alegeriĭ până la 15 ale viitoruluĭ Avgust, până când să se poată da citire atât decretuluĭ instructiv pentru alegere, cât şi a se explicà locuitorilor importenţa acesteĭ cestiunĭ, asupra căreia urmează a fi dată toată băgarea de seamă şi grija, spre a se susţiné drepturile garanţiate prin cele 21 de puncturĭ cuprinse în proclamaţia constituantă. Aşà dar aştept deslegarea d-v., dacă se încuviinţează această părere, saŭ după trebuinţă să se grăbească ḑiua alegeriĭ la 9, când adecă se însemnează în art. 14 din decret.

Salutare şi frăţie.

Administratorul districtuluĭ Romanaţĭ, I. Arcescu.
No. 4.445. Îndeplinitor de Secretar, Iord. Bălăcescu.
S. 1-ĭ.

No. 985. 1848 Iulie 19.

Raportul No. 3.572 al Administraţiuniĭ de Muscel către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru din Năuntru,

Termenul de 9 Avgust hotărît în articolul al 14-lea din decretul onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ cu No. 258, fiind îndestul pentru alegerile primare, grăbesc spre urmarea ordinuluĭ cu No. 4.313 a face cunoscut.

Salutare şi frăţie.

Administratorul jud. Muscel, I. Paleologu.
No. 3.572. M. Predescu.

No. 986. 1848 Iulie 19.

Circulara Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ către Administratoriĭ judeţelor.

(Monitorul Român. No. 6. 1848. 19. VII.)

Circulare din partea d-luĭ Ministru din Năuntru către toţĭ Administratoriĭ districtelor.

Printr'aceasta se pune îndatorire asupra dumnea-voastră ca să stăruiţĭ a se aduce îndată şi fără întârḑiere la îndeplinire toate po-

No. 986. 1848 Iulie 19.

runcile ce se daŭ din partea Ministeruluĭ, să avețĭ de aproape băgare de seamă a nu se strecurà câtușĭ de puțin cel maĭ mic abus, să vĕ silițĭ a înfrățì duhurile și a împrăștià mântuitoarea ideie de o îmbrățișare călduroasă a Constituțieĭ celeĭ nouĕ, de la care fără îndoeală atârnă fericirea națieĭ întregĭ; să aducețĭ la bună înțelegere și deplină armonie clasele soțietățiĭ, carĭ de acum înainte nu se cuvine a se privì cu dispreț între dînsele, căcĭ Româniĭ acum sînt frațĭ cu toțiĭ după sf. Evanghelie. Deosebirea ce domnià până acum a fost o urmare a secolilor trecuțĭ, carĭ îmbătrânind, a trebuit și trebue a se supune la legea generală a naturiĭ; să convingețĭ pe toțĭ în general de unul și acelașĭ scop, și silința ce are atât Guvernul cât și Ministerul pentru fericirea națieĭ, datoriĭ la care se va supune, cu toată ceruta exactitate și căldură, și de la carĭ nimic nu-l va puté abate, fiind rĕspundĕtor către nație și către Dumnedeŭ; să cerețĭ concursul tutulor fraților Românĭ pentru sprijinul lucrărilor sale și o binevoitoare indulgență pentru greutățile ce se întîmpină la începutul orĭ-căreia reforme și maĭ cu seamă la cele de astădĭ greutățĭ, pe carĭ Ministrul se silesce pe cât îĭ stă prin putință a le pășì cu bărbăție.

Sub-iscălitul vĕ adaogă iarășĭ poftire a stăruì cu tot dinadinsul ca toțĭ dregĕtoriĭ de subt jurisdicția administrativă dintr'acel district să întrebuințeze cea maĭ mare activitate întru îndeplinirea datoriilor slujbeĭ, cu grăbnicia cerută de starea lucrurilor, potrivit cu poruncile și instrucțiile ce li s'aŭ dat și li se vor maĭ da, și să se ferească cu totul de orĭ-ce faptă de abus, căcĭ la din în potrivă să fie bine încredințațĭ, că nu li se va ertà cea maĭ mică abatere.

Pe lângă aceasta d-voastră vețĭ face cunoscut îndată tutulor d. proprietarĭ, că n'aŭ a se teme întru nimic, despre care s'aŭ dat decrete din partea Guvernuluĭ asigurătoare, să aștepte convocarea generaleĭ Adunanțe, care numaĭ va hotărî cele întru aceasta; iar înși-vĕ vețĭ stăruì a nu se vătĕmà interesele proprietarilor și arendașilor estimp, ci să se urmeze până la Adunarea generală după vechile legĭ, așà precum s'a publicat prin proclamațiile Guvernuluĭ.

Salutare și frăție.

Ministru din Năuntru, N. Golescu.

No. 987.
1848
Iulie 19.

Publicaţiunea No. 285 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Erĭ Duminecă, la 18 ale curgĕtoruluĭ Iulie, o deputaţie din partea ucenicilor de pe la toate meseriile a înfăţişat Guvernuluĭ următoarele cererĭ:

1. Să se desfiinţeze cu totul bătaia şi reaua tratare a ucenicilor îndeplinindu-se cu altă pedeapsă maĭ potrivită cu timpiĭ de acum.

2. Ucenicul să nu fie întrebuinţat decât numaĭ la meşteşug, iar nu la slujbe străine meşteşuguluĭ. Iar stăpâniĭ să păzească cu scumpĕtate învoirile făcute cu uceniciĭ.

3. Duminecile şi sĕrbătorile cele marĭ, uceniciĭ să aibă voe d'a merge la biserică spre a ascultà sfînta slujbă; iar rĕmăşiţa ḑileĭ să se hotărască pentru învĕţăturĭ potrivite meserieĭ fie-căruia din ucenicĭ, după chibzuirea onorabiluluĭ Guvern.

4. Onorabilul Guvern să maĭ ieà orĭ-ce alte măsurĭ potrivite înfloririĭ şi îmbunătăţiriĭ meşteşugurilor, şi pe carĭ noĭ din simplitate şi neajungerea minţiĭ noastre nu le putem prevedé acum.

Rĕspunsul Guvernuluĭ.

Copiĭ!

Guvernul se simte foarte fericit că se vede binecuvîntat de gurile pruncilor.

Toată junimea este nădejdea patrieĭ şi domnia-voastră sînteţĭ dintre aceia ce şĭ-aŭ ales prin meşteşug şi sudoare a se hrănì pe sine şi pe părinţĭ.

Până a nu venì să vĕ faceţĭ şi d-voastră cererile, Guvernul s'a gândit la toată junimea. Cererile vĕ sînt bune, şi cinstesc pe maeştriĭ subt carĭ învĕţaţĭ meşteşugurĭ.

După Dumneḑeŭ şi părinţĭ să cinstiţĭ şi să ascultaţĭ pe maeştriĭ voştri, căcĭ vĕ daŭ meşteşugurĭ şi vĕ pun pe cale de a fi cetăţenĭ folositorĭ fără a fi în sarcina societăţiĭ.

Trăească România! Trăească junimea artisană.

Membriĭ Guvernuluĭ: I. Eliade, St. Golescu, N. Minco, Chr. Tell, C. A. Rosetti.

No. 285.

Instrucțiunea No. 314 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 988.
1848
Iulie 19.

(Monitorul Român. No. 8. 1848. 30. VII.)

Instrucția Guvernuluĭ provisoriŭ pentru punerea în lucrare a decretuluĭ din 14 ale acesteĭ lunĭ subt No. 258, privitor la alegerile generale pentru Adunarea constituantă.

I. Despre chipul alegerilor.

1. Alegerea deputaților Adunăriĭ constituante, după decretul alegerilor, va urmà ast-fel: a) adunările primare din fie-care sat și oraș aleg un numĕr de deputațĭ (vedĭ articolul 7 al decretuluĭ); b) Aceștĭ deputațĭ apoĭ, adunându-se în capitala județuluĭ, formează Adunarea alegĕtoare saŭ colegiŭ de alegere definitivă, care trebue a alege pe deputațĭ la generala Adunare constituantă.

II. Despre adunările primare și lucrările lor.

2. Adunările primare se cumpun de cetățenĭ ce locuesc în același sat saŭ oraș. În toate aceste locurĭ se va face numaĭ câte o adunare primară, afară numaĭ de orașele prea populate, carĭ vor trebuì a avé câte o adunare primară de toată văpseaua, iar Bucurescii va avé câte una de toată despărțirea de comisie.

3. Spre a fi alegĕtor saŭ ales în adunările primare se cere după art. 4 și 12 ale decretuluĭ: a) a fi Român născut saŭ împămîntenit; acest din urmă va fi îndatorat, la contestație, a înfățișà dovada împămînteniriĭ luĭ; b) a fi de o stare liberă, independentă, adică să nu fie în condiție de slugă; c) purtarea luĭ să nu fi fost defăimată prin act public, adică să nu fi fost osândit de vre-o stanție judecătorească pentru fapte necinstite. Se înțelege că osânda pentru vină politică nu cade în această categorie. Ceĭ pușĭ subt epitropie ca risipitorĭ, precum și cățĭ sînt nebunĭ, nu pot asemenea exersà dreptul de alegĕtor saŭ ales; d) să fie în vîrstă de la 21 anĭ în sus. Asupra acestuĭ punct nu se va cere verificație decât ivindu-se îndoeală. Atuncĭ candidatul va trebuì a înfățișà o mărturie subscrisă de treĭ bătrânĭ aĭ loculuĭ și doveditoare de vîrsta sa; e) se cere să fie locuitor în acel sat saŭ oraș unde se face alegerea.

4. Comiteturile alegerilor primare legiuite prin art. 10 al decretuluĭ vor începe fără întârdiere a întocmì listă de toțĭ cățĭ

No. 988.
1848
Iulie 19.

vor avé dreptul de alegĕtorĭ. Pentru formarea acestor liste comiteturile se vor folosì de tablele satelor, de condicile comisieĭ de catagrafie de la 1845, și de tablele de locuitoriĭ satelor, carĭ se alcătuesc acum după cererea d. Ministru Finanțelor.

5. Listele vor coprinde numele, pronumele și, de se va puté, și vrîsta și meseria fie-căruia, ca să se poată maĭ bine deosebì ceĭ ce aŭ asemĕnare la nume.

6. Listele alegĕtorilor se vor încheià la 4 August, și în cele 4 ḑile din urmă fie-care este în drept a face reclamație. Cu o ḑi înaintea alegerilor, lista se va încheià cu desăvîrșire, ne maĭ primindu-se nicĭ o reclamație pentru adăogire saŭ scădere.

7. Comiteturile alegerilor primare vor da de scire tutulor alegĕtorilor, cu treĭ ḑile înaintea celeĭ hotărîte pentru alegere, ḑiua și ceasul când trebue a se deschide adunarea.

8. În acea ḑi, adunându-se alegĕtoriĭ, Secretarul comitetuluĭ (care pe la sate va fi candidatul, iar pe la orașe cel numit de comitet) va citì lista tutulor alegĕtorilor, va însemnà pe ceĭ ce vor fi de față și numĕrul lor. După aceea se va citì lista celor ce vor să fie aleșĭ. Pe urmă se vor începe alegerile, potrivit art. 16 din decret.

9. La întîmplare când alegerile nu se vor puté sfîrșì într'o ḑi, vor urmà a se sfîrșì în ḑilele următoare fără întrerupere.

10. La fie-care deputat alegĕtor se va da un bilet cu pecetea satuluĭ, a orașuluĭ, a comisieĭ saŭ a despărțiriĭ, compus într'acest chip: N. N. (numele deputatuluĭ) deputat alegĕtor în N. N. (numele satuluĭ, al orașuluĭ saŭ al despărțiriĭ, și din jos pecetea satuluĭ, a orașuluĭ saŭ a comisieĭ).

III. Despre adunările alegĕtoare și lucrările lor.

11. Adunările alegĕtoare aleg pe deputațiĭ Constituanteĭ. Ele se compun de deputațiĭ alegĕtorĭ, ce se trimit de adunările primare.

Îndată ce aceștĭ deputațĭ alegĕtorĭ vor sosì în capitala județuluĭ, se vor înfățișà la administrație cu actele de împuternicire, spre a fi trecuțĭ în listele de alegĕtorĭ.

12. Deputațiĭ alegĕtorĭ, urmând a se adunà în capitala județuluĭ cu 4 ḑile înaintea alegerilor, vor întrebuințà această vreme spre a se împreunà unul cu altul și a se adunà și toțĭ împreună în ședințe pregătitoare spre a cercetà pe aceia ce se propun de candidațĭ de deputațĭ, a-ĭ face să vorbească înainte-le, a-șĭ arătà

No. 988. 1848 Iulie 19.

principele și cum aŭ de gând să lucreze în Adunanță (potrivit art. 15 al decretuluĭ).

13. Condițiile ce se cer de la alegĕtoriĭ primarĭ și deputațiĭ alegĕtorĭ se cer și de la aleșiĭ de deputațĭ la Constituantă, cu această deosebire că aceștĭ din urmă trebue să fie în vîrstă de 25 anĭ, și că nu li se cere a fi cu locuința în județul în care sînt aleșĭ. (Art. 12 și 18 al decretuluĭ.)

14. Fiind-că Bucurescĭĭ și Craiova, pentru mărimea populațieĭ lor, trebue a avé două colegiurĭ, din carĭ unul pentru alegerile deputaților orășenilor, și celă-lalt pentru alegerile deputaților județuluĭ, cel dintâiŭ se va presidà de Presidențiĭ magistratuluĭ și cel de al doilea de Administratorul județuluĭ.

15. În ḑiua și ceasul hotărît pentru alegere, adunându-se alegĕtoriĭ, Administratorul județuluĭ va poftì pe Adunare a alege patru membri ca să compue comitetul, după art. 11 al decretuluĭ. După aceea va citì lista tutulor deputaților alegĕtorĭ, va însemnà pe aceĭ ce lipsesc și p'aceĭ ce sînt de față și numĕrul lor, adeverind acest numĕr subt iscălitura Presidentuluĭ și a membrilor comitetuluĭ.

16. Anevoința ce s'ar simțì prin votarea cu trecerea la dreapta și la stânga, pentru un numĕr însemnat de candidațĭ, silesce modificarea votuluĭ în adunările alegĕtoare. Așà, în adunările primare, votul va fi prin trecere la dreapta și la stânga scriitoruluĭ (meseĭ) Presidentuluĭ, iar în cele alegĕtoare votul va fi secret prin biletur̆ (sorțurĭ).

17. Când va fi a se începe votarea, se vor chemà maĭ întâiŭ deputațiĭ alegĕtorĭ aĭ orașuluĭ unde se va face votarea, apoĭ se vor chemà toțĭ ceĭ-lalțĭ deputațĭ după rîndul plășilor și al satelor.

18. Se vor luà toate măsurile ca deputațiĭ alegĕtorĭ să poată intrà în sala Adunăriĭ și a eșì câte unul-unul cu cea maĭ mare rînduească și să-șĭ poată da votul cu cea maĭ deplină libertate.

19. Votarea va urmà ast-fel: fie-care alegĕtor va scrie pe un bilet, ce i se va da într'adins, un numĕr de atâtea nume de deputațĭ, pe cât va trebuì să trimiță acel județ.

20. Fiind Adunarea prea numeroasă, aceste biletur̆ saŭ sorțurĭ pot și a nu fi scrise în sala Adunăriĭ și înaintea scriitoruluĭ (meseĭ) comitetuluĭ și fie-care alegĕtor este liber a aduce biletul sĕŭ, după ce l-a scris saŭ a pus de l-a scris afară din adunare. Va îngrijì numaĭ a-l strînge bine până a nu-l da în mâna Presidentuluĭ.

21. Alegĕtoriĭ vor intrà unul după altul în sală, însoțițĭ fiind

No. 988. 1848 Iulie 19.

de un preot cuvios și, după chemarea ce li se va face pe nume, vor depune biletul lor.

22. Îndată ce fie-care alegĕtor își va da biletul, unul din Secretarĭ va adeverì, puindu-șĭ iscălitura sa pe lista alegĕtorilor în fața numeluĭ celuĭ ce a votat.

23. Presidentul luând biletul, până a nu-l depune în cutia hotărîtă pentru păstrarea lor, se va asigurà că acest bilet nu are altul vîrît înăuntrul luĭ.

24. Întîmplându-se reclamațiĭ și nedomirirĭ, membriĭ comisieĭ vor da deslușirĭ și vor hotărî.

25. Votația nu va puté ține maĭ mult decât până la 7 ceasurĭ seara. Dacă până atuncĭ nu se va sfîrșì votarea, cutia voturilor se va închide și se va pecetluì, și pe urmă se va da în bună pază la Magistrat.

26. Depuindu-se toate voturile, Presidentul va începe a numĕrà bileturile din cutie, și le va comparà cu numĕrul votanților însemnat în lista înscrieriĭ lor.

27. După această numĕrare a bileturilor, Presidentul va începe a le desface și Secretariĭ a înregistrà fie-care deosebit voturile ce a avut fie-care candidat de deputat.

28. Dacă un bilet va coprinde un numĕr de nume maĭ mare de numĕrul deputaților ce trebue a se alege, numele cele din urmă ce trec peste numĕrul hotărît nu se vor ține în seamă.

29. După înregistrarea voturilor, Presidentul va proclamà înaintea adunăriĭ de representanțĭ aĭ poporuluĭ Român pe aceia ce vor fi dobândit glasurĭ maĭ multe.

30. Registrul arătător de toțĭ cățĭ aŭ fost votațĭ, împreună cu voturile ce a avut fie-care, se vor trimite Ministruluĭ din Năuntru cu un raport al comitetuluĭ despre urmarea și resultatul alegerilor.

31. Presidentul va da fie-căruĭ deputat un act subt iscălitura sa și a membrilor comisieĭ și întărit de Administrația locală cu această coprindere :

„Astă-ḑĭ la . . . . (ḑiua și luna) în capitala județuluĭ . . . , adunându-se adunarea alegĕtoare în numĕr de . . . alegĕtorĭ pentru a alege deputațĭ la generala Adunanță constituantă, s'a ales prin votare, potrivit decretuluĭ și a instrucțieĭ Guvernuluĭ pentru alegerĭ, N.N. . . . care, dobândind majoritatea glasurilor, s'a numit deputat și i s'a dat aceasta spre încredințare.“

32. Îngrijirea pentru buna rînduealâ și păzirea liniștei în vre-

mea alegeriĭ va fi subt rĕspunderea Presidentuluĭ, prin urmare va îngrijì a avé în oraş un numĕr însemnat de dorobanţĭ pentru aceasta.

No. 988. 1848 Iulie 19.

IV. Dispoziţiĭ generale.

33. Nimenĭ din alegĕtorĭ nu va puté a-şĭ trimite vechil în adunările atât primare cât şi alegĕtoare saŭ a-şĭ trimite votul în scris, neaflându-se de faţă la alegere, nicĭ a luà parte la maĭ multe Adunărĭ.

34. Adunările primare, ca şi cele alegĕtoare, nu se vor ocupà de nicĭ un obiect străin la alegerile pentru carĭ sînt chemate. Ele nu pot trimite nicĭ primì nicĭ o adresă, nicĭ o jalbă, nicĭ o deputaţie şi orĭ-care altă alegere.

35. Toate locurile în carĭ se vor face alegerile vor fi îngrădite ca să nu intre alţiĭ înăuntru decât ceĭ ce aŭ drept.

36. Orĭ-ce cetăţean care va fi dovedit legiuit că a cumpĕrat saŭ a vîndut un vot, va fi gonit din Adunările primare şi alegĕtoare, cum şi din orĭ-ce slujbă a Statuluĭ.

37. Nimenĭ nu va puté merge armat, atât în adunările primare cât şi în cele alegĕtoare.

38. Această instrucţie va avé aceeaşĭ putere ca şi decretul din 14 ale acesteĭ lunĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade, Chr. Tell, St. Golescu, C. A. Rosetti, N. Mincu, N. Bălcescu.

No. 314.

Decretul No. 327 al Guvernuluĭ provisoriŭ al Ţĕriĭ-Românescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru.

No. 989. 1848 Iulie 19.

(Monitorul Român. No. 8. 1848. 30. VII.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Domnuluĭ Ministru din Năuntru.

Vĕḑênd că boala holereĭ a încetat cu totul, considerând iarăşĭ că ţeara acum maĭ mult decât tot-deauna are trebuinţă de fiiĭ eĭ; în numele Românieĭ şi a feriĉiriĭ eĭ, învităm pe toţĭ Româniĭ, ce se află peste graniţă şi pe la moşiile d-lor, să intre cât maĭ

No. 989. 1848 Iulie 19. în grab în Capitală, ca să putem arătà Europeĭ întregĭ, care are ochiĭ pe noĭ, că în toată România nu a rĕmas un singur om, carele nu a luat parte activă la această înviere a neamuluĭ românesc.

Domnul Ministru din Năuntru va face cunoscut disposițiile acestuĭ decret la toțĭ Româniĭ ce sînt peste graniță și pe la moșiile d-lor.

Membriĭ Guvernuluĭ: I. Eliade, St. Golescu, Chr. Tell, N. Minco, C. A. Rosetti.

No. 327.

No. 990. 1848 Iulie 19.

Publicațiunea No. 329 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Dreptate, Frăție,
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Fraților Românĭ,

Cu toată credința noastră către Înalta Poartă și încercările ce făcurăm, oștirile împĕrătescĭ sînt a intrà. Noĭ scim că tot Românul este gata a murì pentru acest pămînt, pe care și pentru care suferirățĭ opt-spre-ḑece secolĭ, și de aceea vĕ facem cunoscut că Exelenția Sa Suleiman Pașa ne ḑice că trupele intră „nu cu cuget vrăjmășesc, ci maĭ cu unicul scop de a protege anticele drepturĭ și instituțiĭ ale țĕriĭ."

Guvernul însă, după datoria-ĭ, pe de o parte arată Exelențeĭ Sale Suleiman Pașa mâhnirea ce avem de a vedé atins dreptul de inviolabilitatea teritoriuluĭ; iar pe de alta, vĕ roagă să nu uitațĭ că Înalta Poartă are pentru noĭ simțiminte părintescĭ.

Românĭ, fițĭ liniștițĭ și pacĭnicĭ.

Fițĭ sigurĭ, că pe cât vețĭ fi unițĭ și vețĭ cere drepturile voastre cu acea putere liniștită cu care le-ațĭ dobândit, nimenĭ nu se va puté atinge de dînsele.

Membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, N. Bălcescu, N. Minco, C. A Rosetti.

No. 329.

Protestarea Guvernuluĭ provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ către Suleiman Pașa.

No. 991. 1848 Iulie 19.

(Monitorul Român. No. 7. 1848. 23. VII.)

Guvernul provisoriŭ a făcut următoarea protestare către Exelenția Sa Suleiman Pașa:

Exelenție,

Sînt 18 secolĭ de când Româniĭ aŭ plătit cu sângele lor dreptul de a numì acest pămînt Românie, și a-l lăsà moștenire glorioșilor lor fiĭ. Din acea memorabilă epocă începură suferințele noastre, în mijlocul cărora sciurăm să combatem cu curaj și resignație lacoma ambiție a unor Puterĭ străine. Dumnedeŭ însă, după ce ne-a făcut să trecem prin foc, prin sabie și prin biciŭ, ne binecuvîntă să ajungem până astădĭ toțĭ tinerĭ, toțĭ tarĭ, toțĭ Românĭ, ca și în diua nasceriĭ noastre. Pe când puterea brutală da legĭ pămîntuluĭ, ne apĕrarăm vetrele noastre cu sângele nostru, și când simțirăm că ne-aŭ slăbit puterile, cerurăm protecția Imperiuluĭ celuĭ maĭ puternic, Imperiuluĭ otoman.

Astădĭ puterea fisică este un mijloc brutal și nevrednic de spiritul seculuĭ al 19-lea, și de aceea armațĭ numaĭ cu sfintele noastre dreptuurĭ în fața Înalteĭ Porțĭ și a Europeĭ întregĭ, aruncarăm cu liniște un jug umilitor, și treĭ ore fură de ajuns pentru noĭ ca să sdrobim pentru tot-deauna speranțele celor ce visaŭ sclavia și perderea celeĭ maĭ credincioase amice ale Sublimeĭ Porțĭ.

Exelenție, când Imperiul otoman a binevoit să ne deà protecția sa, ne-a asigurat întreaga și desăvîrșita independență pentru cele din întru; Sultanul Baiazet I și maĭ în urmă la 1460 Sultanul Mahomet II consfințiră drepturile noastre prin tractate ce sciurăm să le păstrăm cu solenitate. De multe orĭ drepturile fură atinse, și cu toate acestea noĭ, prin conduita noastră către Înalta Poartă, sciurăm să unim amorul fiuluĭ cu credința vasaluluĭ, și speram că avênd credință în desăvîrșita noastră supunere, nicĭ odată nu va pune în uitare tractatele Padișahilor Baiazet I și Mahomet II și că nu va voì să ne ieà maĭ mult decât vieața, lipsindu-ne de drepturile noastre. Astădĭ însă, cu inima strînsă de durere, ne întrebăm: ne-am înșelat oare? căcĭ dacă Înalta Poartă voesce să fie dreaptă cu noĭ, de voesce să vadă milioane de eroĭ gata a murì de moartea martirilor pentru Augustul lor Suzeran, de ce, în mijlocul

No. 991. 1848 Iulie 19.

liniştei celeĭ maĭ desăvîrşite, bagă o armie pe un pămînt care este al nostru?

Româniĭ nicĭ odată nu se degradă purtând masca duplicitățiĭ şi de aceea tot-deauna Dumnedeŭ a fost cu dînşiĭ. Nu ne sfiim dar să eşim înaintea Augustuluĭ nostru Suzeran şi a Europeĭ întregĭ, căcĭ astădĭ în România se va hotărî cestia libertăților lumiĭ şi să ne arătăm cu frunțile senine, cu inima curată şi plinĭ de curaj şi de credință, strigând cu glasul consciințeĭ nostre: Nu este nicĭ un articol în Constituția noastră, carele să atingă Puterile străine, nu este nicĭ un articol care nu numaĭ să nu avem dreptul să-l cerem, dar să-l şi punem în lucrare, dacă maĭ este un Dumnedeŭ în cerurĭ şi o dreptate pe pămînt.

Cerem dar de la Exelenția Ta să vorbescĭ pentru noĭ Măririĭ Sale Padişahuluĭ, a căruia dreptate este puterea noastră cea maĭ mare, roagă-l în numele a toateĭ Româniĭ, care vorbesce prin glasul aleşilor eĭ, şi cere de la binefăcĕtorul Orientuluĭ să nu împingă amiciĭ sĕĭ devuațĭ şi credincioşĭ, lipsindu-ĭ de drepturile lor; ci să consolideze sfînta lor Constituție, fericirea lor, prin retragerea uneĭ armate, care a semĕnat neodihna şi spaima chiar în multe inimĭ. Nu! Mărirea Sa nu va voì să fie Suzeranul unuĭ câmp mare şi pustiŭ, căcĭ dacă Româniĭ aŭ jurat să nu ridice nicĭ odată stindardul în protiva Augustuluĭ lor Suzeran, însă nu vor puté nicĭ odată să trăească fără această Constituție pe care le-a dat-o cerul spre mângâerea atâtor marĭ şi lungĭ suferințe ale lor.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, I. Eliad, N. Bălcescu, N. Minco, C. A. Rosetti.

No. 992. 1848 Iulie 19.

Scrisoarea luĭ Suleiman Paşa către boeriĭ şi notabiliĭ Țĕriĭ-Românescĭ.

(Copie. Acad.).

Traduction de la lettre adressée à tous les boyards de la Valachie par Suleyman Pacha, chargé d'une mission extraordinaire en cette Principauté.

Au Camp impérial de Giourgevo.

Messieurs les Boyards et les Notables du pays,

Il est de notoriété publique que la Valachie, partie intégrante de l'Empire ottoman, n'a jamais cessé de jouir de nombreux privilèges et d'institutions avantageuses. Les Valaques, au lieu de

donner un témoignage de reconnaissance de ses bienfaits, au lieu de concourir avec empressement au maintien de l'ordre et de la tranquillité du pays, surtout dans les circonstances actuelles, se sont dernièrement permis de commettre des actes illégaux, qui ont été très mal vus par la Sublime Porte.

No. 992. 1848 Iulie 19.

Un certain nombre d'individus se donnant le nom de Valaques ont paru inopinément dans cette Principauté et, après avoir séduit la milice du pays et renversé le Gouvernement, ils ont profité de cette occasion pour imposer au Prince, sous le nom d'institutions nouvelles, des conditions inadmissibles. Le Hospodar, ne pouvant résister à la violence et se voyant dans une situation dangereuse, a été obligé et même forcé de quitter sa résidence. Alors ces mêmes individus, saisissant cette nouvelle circonstance si favorable à leurs vues, ont eu l'audace de former une nouvelle administration illégale sous le nom de Gouvernement provisoire en remplacement de celui qui était légitimement constitué et confié aux soins du sus dit Prince par S. M. le Sultan. Ces actes sont non seulement incompatibles avec les droits de la suzeraineté et avec les principes du Gouvernement de la S. P., mais ils sont encore de nature à amener toutes sortes d'innovations contraires au maintien de l'ordre et de la tranquillité dans le pays; il est donc évident que cet état de choses ne peut donner lieu qu'à des désordres intestins, dont l'issue serait inévitablement funeste au pays.

S. M. le Sultan, notre Auguste Souverain, toujours animé de sentiments paternels pour le bien-être de toutes les classes de ses sujets et voulant en donner une preuve éclatante aux Valaques, avait précédemment envoyé dans cette Principauté un Commissaire chargé spécialement d'aviser aux moyens de rétablir l'ordre et la tranquillité. Malheureusement les Valaques, sans attendre un heureux résultat des mesures que la S. P. se proposait de prendre sur le rapport que le sus dit Commissaire lui devait faire, se sont laissé égarer d'une manière irréfléchie et, ayant commis des actes de funeste conséquence, ont ainsi assumé une grande responsabilité. Pourtant S. M. le Sultan, notre gracieux Souverain, dans l'unique but de donner encore une nouvelle preuve de sa clémence et de sa magnanimité bien connue et pour ne pas jeter la masse de la population dans des inquiétudes à cause des troubles occasionnés par quelques esprits révolutionnaires, a jugé convenable de me charger spécialement de vous conseiller et de vous inviter d'abord à rentrer dans la voie de la soummission et dans le cas

No. 992. 1848 Iulie 19.

contraire, c'est-à-dire si ces moyens pacifiques rencontraient de l'opposition de votre part, d'employer avec un vif regret des mesures coercitives.

L'objet principal de ma mission est de vous signifier clairement que la continuation de l'état actuel des choses, établi contrairement aux droits de la suzeraineté et au principe du Gouvernement de S. M. le Sultan, n'étant pas tolérable, le Gouvernement provisoire, illégalement formé dans la Principauté, doit être immédiatement dissous; qu'une personne digne de confiance doit être nommée sans le moindre retard en qualité de Lieutenant, conformément aux dispositions du Règlement Organique, au poste resté vacant par suite du départ du Prince Bibesco; que tout ce qui a été arbitrairement établi et promulgué dans le pays, sous le nom de nouvelles institutions, est dès à présent considéré comme nul et non avenu; qu'après avoir ainsi ramené le pays dans son état antérieur, on prendra en considération les griefs fondés que vous serez dans le cas d'exposer, comme par exemple des plaintes contre l'exécution complète du Règlement Organique, contre l'administration du Hospodar ou tout autre abus qui paraîtrait être contraire aux vues bienveillantes et aux sentiments de justice, dont S. M. le Sultan, mon Auguste Maître, n'a jamais cessé de donner des preuves à tous ses sujets, qui ont su les mériter. Si une députation, composée de quelques personnes de votre choix, vient m'exprimer, au nom du pays, des griefs de cette nature et s'ils sont bien fondés, des mesures efficaces seront immédiatement prises à cet égard. Si au contraire, malgré tous ces moyens de modération que je viens de citer, vous persistez encore à tenir le pays dans cette position fausse et à suivre le système arbitraire, je ne saurai m'empêcher de marcher dans l'intérieur du pays avec la force armée que j'ai à ma disposition, comme dernier moyen d'exécuter l'ordre de S. M. I. et d'agir suivant la nécessité des circonstances.

En vous expliquant donc, Messieurs, les différents degrés de ma mission, je suis convaincu d'avance que la dernière résolution de S. M. I. demeure tout à fait conforme aux principes de l'équité et de la modération et que la prudence et la sagacité, dont vous êtes doués, vous guideront indubitablement dans la véritable voie de sagesse et du salut et vous suivrez ainsi avec une vive reconnaissance les conseils fraternels que je suis chargé de vous donner de la part de notre Auguste Souverain.

Il est donc de mon devoir de vous prévenir franchement de

m'adresser avant tout une supplique signée de vous, contenant l'acte de votre soumission pour qu'elle soit immédiatement expédiée à la S. P. Vous pouvez en même temps envoyer auprès de moi quelques personnes de considération pour m'expliquer les griefs que vous croiriez justes et bien fondés, afin que je puisse les communiquer à la S. P.

No. 992. 1848 Iulie 19.

(Signé :) Suleyman Pacha.

Nota circulară a Cabinetuluĭ rusesc către Representanțiĭ săĭ din străinătate.

No. 993. 1848 Iulie 19.

(Albina Românească. No. 59. 1848. 25. VII. Supl.)

Le Journal de Saint-Pétersbourg du 21 juillet donne les nouvelles suivantes :

„Les événements survenus récemment dans les Principautés du Danube ont obligé S. M. l'Empereur à y faire entrer temporairement un corps de troupes, destinées à y rétablir l'ordre, de concert et conjointement avec celui qu'y envoie de son côté la Porte ottomane. Les motifs de cette détermination et les considérations politiques qui s'y rattachent ont été développés par le Cabinet impérial à ses Représentants à l'étranger, dans une dépêche en date du 19 juillet qu'ils ont ordre de porter à la connaissance des Gouvernements et du public de l'Europe. Nous la reproduisons ici textuellement :

„La situation des Principautés du Danube, dont une minorité turbulente menaçait depuis plusieurs mois la tranquillité, a pris tout d'un coup une portée si grave, qu'il n'a point été permis à l'Empereur d'y fermer les yeux plus longtemps. Vous connaissez les événements qui viennent de se passer en Valachie, la tentative d'assasinat effectuée sur la personne du Hospodar, son abdication et sa fuite, l'établissement d'un Gouvernement provisoire, et les principes qu'a proclamés cette nouvelle autorité, improvisée par l'insurrection, au mépris de la souveraineté, qui appartient à la Porte ottomane, et en oposition ouverte au protectorat de la Russie. Le plan des révolutionnaires avait à peine réussi de ce côté, qu'ils ont songé immédiatement à l'étendre à la Moldavie. Une foule d'émmissaires valaques et étrangers s'y étaient déjà répandus. Les boyards moldaves, refugiés en Bukovine, rassemblaient des forces pour marcher sur Jassy et, de concert avec leurs affiliés en Transylvanie et en Bessarabie même, les factieux prépa-

No. 993
1848
Iulie 19.

raient un soulèvement, dont le résultat devait être, comme en Valachie, l'assassinat ou l'expulsion du Hospodar, le bouleversement de l'ordre établi et la réunion des deux Principautés en un seul Etat sans liens quelconques avec la Russie ou la Porte ottomane. En face de pareilles circonstances, il nous était défendu d'hésiter. De son côté, la Porte a senti qu'il y allait de sa propre existence. En conséquence, les deux Puissances, auxquelles seules, en vertu des traités existants, appartient le droit de régler la condition des deux provinces, se sont entendues pour y rétablir l'ordre qu'elles y avaient institué et, dans ce but, leurs troupes réunies viennent d'y entrer pour agir ensemble.

„Ce n'est pas sans un vif regret et sans mûre considération que l'Empereur s'est déterminé à prendre cette mesure importante. Dans la situation actuelle de l'Europe, et dans la disposition des esprits, Sa Majesté eût de beaucoup préféré ne point être forcée de sortir de son attitude immobile. Le fait seul que des troupes russes ont franchi les frontières de l'Empire doit produire un grand retentissement. Il ouvre — nous ne nous chachons nullement — un libre champ à toutes les interprétations malveillantes. Nous avons constamment désavoué tout projet d'intervention, toute ingérence dans les affaires d'autrui, toute idée d'agression quelconque. Ces assurances, nos Agents à l'étranger ont été, encore tout récemment, chargés de les renouveler en Allemagne. Et dès lors, dans la circonstance actuelle, on tâchera, sans doute, de nous opposer ces déclarations, pour nous mettre, s'il est possible, en contradiction avec nous-mêmes. Aux yeux des personnes de bonne foi, cette contradiction n'existe point. Nous avons en effet déclaré ne pas vouloir nous immiscer dans les diverses transformations que les Etats voisins de nous voudraient faire subir à leur constitution intérieure. Mais il est bien évident qu'un pareil engagement ne pouvait s'appliquer qu'aux Etats européens, qui traitent avec nous de Puissance à Puissance, aux Etats indépendants, dont l'organisation sociale est sans relation quelconque avec les traités politiques qui ont réglé leur circonscription. Sur ceux-là, nous ne nous reconnaissons le droit, pas plus que nous n'avons la prétention, d'exercer aucune sorte de protection ou d'influence. Il en est autrement des Principautés, qui ne sont point des Etats reconnus, mais de pures et simples provinces, formant partie intégrante d'un Empire, tributaires de son Souverain, gouvernées temporairement par des Princes, dont le choix a besoin d'être sanctionné, et qui, quant

à la Russie, n'ont politiquement d'existence qu'en vertu des traités conclus entre la Porte ottomane et nous, traités n'ayant eux-mêmes rien de commun avec l'ensemble des transactions sur la base desquelles est fondé le droit public de l'Europe. C'est seulement à ces traités-là, et principalement à ceux de Bucharest, d'Ackerman et d'Andrinople, que la Moldavie et la Valachie sont redevables des privilèges ajoutés ou substitués à ceux qu'elles tenaient originairement de leurs anciennes capitulations avec la Porte — mode d'élection de leurs Hospodars, exemption de redevances onéreuses qu'a remplacées un tribut annuel plus modéré, exercice de leur religion, liberté de leur industrie, de leur navigation, de leur commerce, extension même de leurs limites, moyennant l'annexation à la Valachie des îles attenantes du Danube et des villes et territoires turcs, situés sur la rive gauche de ce fleuve. C'est enfin par ces mêmes traités qu'a été garantie aux deux provinces la jouissance du mode d'administration qui les régit ; et ce mode est lui-même fixé par un statut organique, institué avec l'agrément de la Porte, pour assurer, d'une part, aux Moldo-Valaques les privilèges qui leur sont concédés, et les maintenir de l'autre, dans les rapports de vassalité qui les unissent à l'Empire ottoman.

„Il résulte de cette position, toute exceptionnelle, toute spéciale, toute fondée sur des conventions arrêtées entre la Porte ottomane et nous, que la Moldavie et la Valachie ont à remplir, tant envers la Puissance suzeraine, qu'envers la Puissance protectrice, des obligations positives, auxquelles elles ne sauraient se soustraire sans le consentement préalable de l'une et de l'autre. Il se peut que leur régime administratif soit susceptible d'améliorations, qu'il ait besoin même d'être modifié en plus d'un point; mais il ne saurait l'être sans l'approbation des deux Cours; il ne saurait l'être par la révolte. Or, la révolte est le moyen que les chefs du parti triomphant ont employé, non pour modifier seulement ce régime, mais pour le renverser de fond en comble. Oubliant que la plupart des avantages assurés à leur patrie ne sont dûs qu'à la protection bienveillante de la Russie, ils rejettent cette protection, pour en appeler à celles d'autres Puissances. Leurs devoirs envers la Porte ne sont pas moins gravement méconnus. Car, bien qu'ils affectent pour le moment de ne point rompre encore entièrement leurs rapports de vassalité avec elle, ils ne les brisent pas moins *de facto*, en abolissant de leur pleine puissance toutes les règles, toutes les conditions, qui sont la base de ces rapports même.

No. 993
1848
Iulie 19.

Il suffit du principe seul de la souveraineté du peuple, invoqué par eux à l'appui de leurs prétentions, pour constituer la négation la plus flagrante des droits souverains du Sultan. Leur projet futur est d'ailleurs patent. Il ressort de leur programme, et leurs proclamations n'en font pas mystère. C'est celui de restaurer, sur une base historique qui n'a jamais existé, leur antique nationalité, c'est-à-dire de cesser d'être provinces et de constituer, sous le nom de Royaume daco-romain, un nouvel état séparé et indépendant, à la formation duquel ils convient leurs frères de Moldavie, de Bukovine, de Transylvanie et de Bessarabie. La réalisation d'un pareil plan, si l'on permettait qu'elle s'effectuât, amènerait des conséquences sérieuses. Qu'au nom d'une prétendue nationalité, dont l'origine se perd dans la nuit des âges, les Moldo-Valaques en viennent une fois à se séparer de la Turquie, et en vertu du même principe, sous l'influence du même désir, on verra bientôt la Bulgarie, la Roumélie, toutes les races de langue diverse dont l'Empire ottoman se compose, prétendre aussi à s'émanciper pour former chacune un Etat à part. Il s'en suivra ou un démembrement, ou du moins, dans tout l'Orient, une série de complications inextricables. S'il ne s'agissait ici que des auteurs de l'insurrection, et si, ce que nous ne pensons pas, ils représentaient véritablement l'opinion du peuple Moldo-Valaque, malgré tout ce que leur conduite offre de répréhensible envers la Russie, à laquelle leur pays est redevable des bienfaits de sa condition actuelle, nous pourrions rester indifférents à l'oubli qu'ils font de ces bienfaits, et les livrer aux conséquences de leur folle et coupable entreprise. Mais ce petit nombre d'insensés, dont les idées de gouvernement ne sont qu'un plagiat emprunté à la propagande démocratique et socialiste, étrangers à leur propre pays, ne sauraient constituer à nos yeux le véritable peuple Valaque Et même en fût-il autrement, plus nous avons fait pour les Principautés, plus nous avons obtenu pour elles auprès de la Porte ottomane, plus aussi nous sommes engagés d'honneur à empêcher qu'elles n'abusent de ces avantages contre un Empire, dont l'intégrité est à nos yeux, dans le bouleversement actuel de l'Europe, plus que jamais une condition essentielle pour le maintien de la paix générale. Notre propre sécurité y est d'ailleurs intéressée. Elle este menacée en Bessarabie par les intrigues qu'on y trame, par l'existence d'un foyer perpétuel d'insurrection qui s'établirait ainsi à nos portes. Pas plus qu'à la Turquie elle-même, il ne saurait nous convenir de voir à

la place de deux Principautés surgir un nouvel Etat qui, livré à l'anarchie et trop faible pour se soutenir par ses seules forces, tomberait tôt ou tard inévitablement sous l'influence ou la domination d'autres Puissances, de manière à mettre en danger tous nos rapports internationaux. Il y a donc ici pour nous tout à la fois question de droits, question d'honneur, question d'intérêts politiques, toutes choses sur lesquelles la Russie ne saurait consentir à transiger.

„Tels sont, Monsieur, nos motifs d'intervention, ils sont simples, ils sont légitimes. Mais comme on s'est malheureusement habitué à subtiliser sur la politique de la Russie, à y chercher ce qui n'est pas, et que d'ailleurs le parti anti-social qui ne veut qu'une conflagration universelle a intérêt à inquiéter, à exaspérer l'opinion, nous ne doutons pas que le mouvement que nous venons de faire hors de nos frontières ne donne lieu, comme d'ordinaire, aux plus fausses suppositions. On dira, on a déjà dit, que ce mouvement n'est qu'un premier pas de notre politique envahissante, que nous n'attendions qu'un prétexte pour porter nos forces en avant, que nous entrons dans les Principautés bien décidés à n'en pas sortir, et que, suivant ces plans traditionnels d'agrandissement que médite la Russie sur l'Empire turc, nous exploitons, pour les réaliser, l'impuissance et les embarras où les perturbations sociales du moment plongent l'Europe occidentale. Nous n'avons qu'un fait bien simple à opposer à toutes ces conjectures : c'est que nous entrons en Moldavie d'un commun accord avec la Porte ottomane, et que nos troupes n'y agiront, supposé qu'il en soit besoin, que conjointement avec les siennes. Le passé d'ailleurs répond du présent. Plus d'une fois, à des époques antérieures, nous avons déjà occupé tout ou partie des Principautés et, fidèles à la parole que nous en avions donnée d'avance, nous les avons toujours évacuées, dès l'accomplissement des conditions que nous avions mises à notre retraite. Il en sera encore de même cette fois, et du moment qu'en Valachie l'ordre légal aura été rétabli, ou que la Porte croira avoir acquis une suffisante garantie du repos ultérieur des deux provinces, nos troupes en seront retirées, pour aller reprendre immédiatement la position strictement défensive qu'elles occupaient sur la frontière.

„La conclusion que vous aurez à tirer des précédentes considérations est que les rapports dans lesquels les Principautés du Danube sont placées vis-à-vis de nous, n'offrant aucune ana-

No. 993. 1848 Iulie 19. logie avec ceux qui existent entre la Russie et les autres Puissances européennes, notre intervention actuelle, en principe et en fait, n'a rien de commun avec celles qu'on nous supposerait à tort l'intention de vouloir exercer ailleurs en Europe. Nos droits se fondent en Orient sur des traités qui, en Occident, n'existent pas. C'est à faire ressortir cette distinction importante que vous voudrez bien vous appliquer. Elle est visible à qui veut voir: elle n'ôte rien par conséquent à la valeur de toutes nos déclarations antérieures. Vis-à-vis des Etats indépendants, notre principe de stricte neutralité reste invariablement le même; et quels que soient les changements que chacun d'eux veuille apporter dans ses lois sociales ou politiques, tant qu'ils ne nous attaqueront pas dans notre sécurité ou dans nos droits, nous continuerons à assister, l'arme au bras, comme nons l'avons fait jusqu'ici, au spectacle de leurs révolutions intérieures."

No. 994. 1848 Iulie 19.

Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Viena.

Iubite Bălcescule,

Vĕḑuĭ pe Murgu și mi se înveseli inima! El are curat ḑece miĭ de Românĭ armațĭ din Banat (boabe numĕrate), carĭ staŭ gata a intrà prin Valachia cea mică, îndată ce va călcà Rusul la noĭ; are oamenĭ cu sciință militară și oamenĭ carĭ aŭ mirosit praful de pușcă! Are tunurĭ și vr'o treĭ miĭ călărețĭ armațĭ cu sulițe, puscĭ și pistoale!.. și toțĭ aceștia cred într'însul ca în Dumneḑeŭ!..

El făgăduise Moldovenilor douĕ miĭ oamenĭ armațĭ, dar numaĭ la întîmplare a se bate cu Muscaliĭ, nu însă ca să înceapă revoluția, căcĭ atuncĭ într'adevĕr că ar fi provocat intrarea Rușilor spre ajutorul luĭ Sturdza. Aceștĭ 10.000 oamenĭ nu de mult și într'o sĕptămână numaĭ se armară!...

Cu Unguriĭ nu trebue să gândim a face nimic, ci totul în protiva lor. Eĭ nicĭ odată nu vor fi cu toată inima pentru o Românie liberă, precum nicĭ pentru o Sîrbie liberă! Eĭ sciŭ ce pericol îĭ amenință, pre cât va sta lângă dînșiĭ un centru de foc național saŭ român saŭ sîrb. Bine ar fi să meargă frate-tĕŭ a se înțelege cu Caragheorghe, care nu este Rus și cu care am puté la o nevoe să ne aliăm în contra Maghiarilor. Aceștia nu vor să ne acordeze nicĭ pasagiul armelor pe pămîntul lor! pretextând că ast-fel este porunca: arme să nu treacă transit pentru nimenĭ (dar a cuĭ po-

No. 994.
1848
Iulie 19.

runcă să fie, de nu a lor, Ministri responsabilĭ?) și că a eși din acea poruncă în favorul nostru ar fi a se strică cu Rușiĭ!... Cuvîntul cel adevĕrat mi se pare a fi temerea, nu cum-và să armăm pe Româniĭ din Ardeal saŭ să venim în ajutorul lor. Murgu îĭ va frecà rĕŭ în dietă pentru această ticăloasă faptă a lor. Nu trebue însă să te speriĭ de sgomotul ce se va face cu această interpelație în privința armăriĭ noastre, căcĭ maĭ întâiŭ multe arme vom puté trece pe aicĭ prin ascuns, apoĭ tot erà lucru foarte cunoscut voința noastră de a ne armà și acest sgomot va avé de resultat a trage spre Ardeal toată atenția spionilor rușĭ, și sînt mulțĭ (chiar printre vîndătoriĭ de arme!), când într'adevĕr cea maĭ mare parte a puscilor va veni prin Varna (însă mare secret pentru aceasta). Apoĭ maĭ pune și avantagiul vogheĭ ce se pricinuesce tot-deauna prin desbaterile pe tribuna publică; păcat numaĭ că este tribună ungurească!

Doar de ar cădé și aceștĭ ciocoĭ ungurĭ, ajunșĭ de erĭ pe jețurile ministeriale! Și să cadă prin oposiție începută de deputațiĭ românĭ! Deputațiĭ românĭ sînt vre-o 20 la Dietă, dar vor puté fi, precum dic eĭ, până la 100, când vor luà parte la alegerĭ toțĭ Româniĭ din Ardeal și din Banat; acum sciĭ că mulțĭ din Ardeal aŭ protestat prin lipsa lor, nevoind a recunoasce uniunea, și că pe unde aŭ luat parte, listele făcute de autoritățile unguresci aŭ fost atât de arbitrare, în cât Româniĭ socotesc a ajunge la desființarea generală a alegerilor prin protestul lor. Pe aceste temeiurĭ vor uniĭ să primească uniunea, ca, prin o minoritate foarte tare (de aproape a patra saŭ a treia parte a Dieteĭ), să poată mereŭ protestà în favorul Românilor saŭ să împedice lucrările Ministeruluĭ unguresc și să-l și rĕstoarne, unindu-se cu partea nemulțumită a Maghiarilor, Slavilor și Germanilor. Aceasta este cam a doua ediție a istorieĭ luĭ O'Conel cu parlamentul engles; nu poate eși lucru mare din asemenea politică. Eŭ cred că ceĭ maĭ mulțĭ de frică aŭ primit uniunea, căcĭ legea marțială este proclamată pretutindenĭ în privința uniuniĭ, și arme Româniĭ nu aŭ. Ticăloșiĭ Episcopĭ aŭ făcut mare rĕŭ; apoĭ și teama capilor românĭ de închisoare nu puțin rĕŭ face. Nu vĕd eĭ că numaĭ prin închisoare și prin lungĭ suferințe se poate câștigà acea popularitate cu care poțĭ mișcà mulțimea ca pe oĭ? n'avem de exemplu pe Murgu? Lipsă mare în Ardeal de un cap cu mare popularità ca Murgu în Banat. Cam așà lipsă este și la noĭ, și ne-ar trebuì un dictator bun, dar unde să-l găsescĭ? Am puté hotărî cel puțin ca unul din membriĭ

No. 994. 1848 Iulie 19. Guvernuluĭ să comandeze tot (dar între noĭ şi fără publicitate); Tell ar fi de preferat ca unul ce este mâna de fer a revoluţieĭ, însă tot odată are şi putere inteligentă şi de loc nu este îngâmfat de a sa înţelegere.

Se poate ca Româniĭ de pe aicĭ să n'aibă nicĭ un organ ca să proteste despre uniune? Şi acum cu atâta libertate de tipar, să nu cuteze eĭ a scrie despre aceasta, măcar ca să constateze toată ilegalitatea lucruluĭ şi să fie cunoscut că eĭ se supun la uniune, însă numaĭ ca la o faptă silnică, ci nu ca la expresiunea voinţeĭ popoluluĭ Român? Bălcescule, a sosit timpul ca să organisăm o frăţie secretă şi grandioasă, care să se întindă peste toate părţile Românimeĭ şi să aibă câţĭ-và capĭ în fie-care provincie, iar centrul eĭ în Bucurescĭ, unde este şi maĭ multă libertate de acţiune. Să se adune subscripţiunĭ de pretutindenĭ, chiar şi cu paraua, şi să se informe o cassă centrală, de care să putem dispune pentru lucrărĭ secrete (proselitism şi armare) altmínterĭ causa noastră naţională este perdută; faceţĭ dar începere şi nu întârdiaţĭ. Pretutindenĭ noĭ Româniĭ stăm maĭ tarĭ în numĕr, însă maĭ slabĭ în energie! Întemeiaţĭ dar propagandă puternică, orală şi prin scris, întemeiaţĭ gazete în Sibiiŭ, Cernoviţ şi Banat; rĕspândiţĭ toate proclamaţiile noastre cu miile prin Moldova, Bucovina, Ardeal şi Banat; ar fi prostie adevĕrată din parte-ne a nu ne servì cu libertatea tiparuluĭ, când o avem pretutindenĭ. Unguriĭ aŭ 30 de gazete şi Ardeleniĭ n'aŭ maĭ mult de 2!... şi acele fără coloare sînt şi fără ton!... Eŭ prin gazetele germane, francese şi englese mĕ voiŭ silì să fac a vorbì cu multă favoare pentru Românĭ. Aveţĭ dar oamenĭ ocupaţĭ a le citì şi a traduce din ele articoliĭ ceĭ maĭ însemnaţĭ, ca să dăm inimă şi Românilor de la noĭ. Însărcinaţĭ maĭ cu seamă pe unul să-mĭ scrie mereŭ ca un fel de jurnal pentru amănuntele întîmplărilor de pe la noĭ, ca să am o ideie lămurită despre coloarea lucrurilor, căcĭ maĭ multă inimă am atuncĭ a scrie despre ale noastre.

Gazetele ungurescĭ aŭ şi început a se ocupà ce-và maĭ mult despre revoluţia noastră; fapta d-neĭ Ipătescu dă un luciŭ şi un interes nespus causeĭ noastre; toate gazetele din Viena aŭ descris această faptă şi vre-o 40.000 exemplare, foĭ volante, s'aŭ tipărit cu această faptă antică spre formarea moraluluĭ popoluluĭ din Viena. Împrieteniţi-vĕ cu dînsa şi faceţi-ĭ ode şi serenade; doar de s'ar întinde focul eĭ şi în alte inimĭ.

Despre lucrările mele n'am nimic a vĕ spune; de abià acum

No. 994. 1848 Iulie 19.

voiŭ începe lucrul cel maĭ principal, adecă înțelegerea cu Cabinetul Vieneĭ și cu Confederația germană, apoĭ și cu Francia și Inglitera. După cum vĕḑ eŭ, voiŭ avé mult de făcut și de alergat, pe de o parte îmĭ pare bine căcĭ simț că causa internațională o ating bine, iar pe de alta sînt foarte îngrijit, căcĭ nu pot să fiŭ și eŭ în centrul dramatic al revoluțieĭ române, maĭ cu seamă că sciŭ cât de trebuincios ar fi și votul meŭ în Guvernul provisoriŭ, ca să tragă politica sa spre maĭ mare energie, care singură ne poate scăpà din posiția noastră cea critică. Scrie-mĭ de s'aŭ împlinit dorințele nastre în privința schimbăriĭ de politică și de s'aŭ luat măsurile cele însemnate în scrisoarea mea din Hermannstadt, căcĭ de nu s'a făcut nimic, voiŭ să-mĭ trimit demisia mea ca membru al Guvernuluĭ, căcĭ eŭ vĕd că ar fi o nebunie goală să ieaŭ asupră-mĭ responsabilitatea uneĭ politicĭ, ce o condamn și care ne-a adus până lângă prăpastia periciuniĭ. Încă câte-và greșelĭ ca acele ce am făcut până acum și revoluția noastră este perdută.

Eŭ propusesem câte un Comisar extraordinar de fie-care subadministrație, avênd leafă 600 leĭ pe lună, ca să aibă cu ce ajutà pe Comisariĭ ceĭ secundarĭ ce trebue să se silească să-ĭ aleagă eĭ printre locuitoriĭ județuluĭ, ca cel maĭ bun al lor ajutor, căcĭ aceștĭ din urmă aŭ foarte mare autoritate în partea loculuĭ. De s'ar fi primit aceasta de atuncĭ, revoluția erà acum să fie scăpată, dar luĭ Ruset i s'a părut nebunie a face o cheltueală de 2.000 galbenĭ pentru singurul mijloc de mântuire pentru noĭ!.. Și nu sciŭ pentru ce dar i se prea ascultà glasul, și plângeam în mine, dar n'aveam ce să fac; îmĭ erà frică de o ceartă. Eŭ ca să predispuĭ pe oamenĭ în parte pentru isbutirea uneĭ ideĭ, nu sciŭ să o fac; această elocință tainică a patimilor individuale nu o cunosc de loc; el o posedă însă foarte bine, și de aceea este și om periculos. Nu-ĭ imput rea credință, îl cred un caracter nobil în fundul inimiĭ sale, însă focul inimiĭ turbură la dînsul lumina vederiĭ intelectuale și, fie ḑis între noĭ, el este bun ca să aprindă o revoluție, nu însă ca să o cârmuească; maĭ bine a făcut că s'a tras, dar ce folos, căcĭ a intrat Câmpineanu, carele este mult maĭ periculos. Nu-mĭ place nicĭ Costache Crețulescu, căcĭ îl vĕd îndoctrinat de Câmpineanu; să ĭ-o spuĭ din parte-mĭ. Cum puteà el să subscrie un decret, prin care se păstrează vechimea celor doĭ Colonelĭ conspiratorĭ, după ce a fost cu noĭ de părere a-ĭ arestuì și a-ĭ judecà ostășesce? Aŭ n'o să înceteze odată influențele ami-

No. 994. 1848 Iulie 19.

cale? Şi luĭ Brătianu Ioan o imputaţie din parte-mĭ în privinţa aceasta. Nu uità să-mĭ scriĭ despre purtarea luĭ Câmpineanu.

Părerea mea este să se întocmească un Comitet de propagandă sub inspecţia şi inspiraţia unuĭ membru al Guvernuluĭ; însărcinează-te cu aceasta, precum mĕ însărcinasem eŭ cu douĕ ḑile până a nu plecà din Bucurescĭ, şi silesce-te a realisà ceea ce visasem eŭ atuncĭ: o adevĕrată eterie avênd centrul eĭ în Guvern (nu toţĭ membriĭ) şi întinsă prin toate colţurile ţĕriĭ: 1°. Prin vre-o ḑece Comisarĭ extraordinarĭ cu putere foarte întinsă şi cu misie a se preumblà prin judeţe ca să inspecteze propagarea ideilor revoluţionare şi să comunice verbal celor-lalţĭ Comisarĭ instrucţiile secrete ale Comitetuluĭ din Bucurescĭ; 2°. Prin 96 Comisarĭ (unul de fie-care sub-administraţie) carĭ să revoluţioneze fie-care ocolul sĕŭ şi să caute în partea loculuĭ câte 3 saŭ 4 ajutorĭ aĭ luĭ prin locuitoriĭ sĕĭ ceĭ maĭ înfocaţĭ pentru principurile revoluţieĭ şi să le deà instrucţiĭ şi să inspecteze mereŭ lucrările şi isprava lor. 3°. Prin aceştĭ 300 saŭ 400 de Subcomisarĭ, cariĭ vor avé mereŭ a se preumblà prin sate, a trăì frăţesce cu ţĕraniĭ, pe cariĭ pot avé maĭ mare influinţă după relaţiile lor cele vechĭ, şi vor iniţià pe ceĭ maĭ probaţĭ şi maĭ soliḑĭ dintre ţĕranĭ, făcêndu-ĭ să jure că vor fi gata să sae la arme la cea dintâĭ a lor chemare; 4°. Prin sub-administratoriĭ carĭ trebuesc toţĭ schimbaţĭ şi numiţĭ după recomandaţiile făcute de Comisariĭ Guvernuluĭ, maĭ cu seamă aleşĭ din ceĭ tinerĭ locuitorĭ aĭ ocoluluĭ şi carĭ vor trebui să primească instrucţiĭ de la ceĭ 96 Comisarĭ de prin judeţe; 5°. Prin preoţiĭ, protopopiĭ şi călugăriĭ ce se vor puté îndoctrinà şi carĭ multă ispravă vor puté face. Baniĭ subscripţiilor (subscripţie benevolă şi după puterea fie-căruia) să-ĭ adune ceĭ 96 Comisarĭ şi să se aducă în Bucurescĭ prin ceĭ şease Inspectorĭ-Comisarĭ. Comisariĭ (ceĭ 96) să corespundă de-a dreptul cu Comitetul propagandist al Guvernuluĭ, ci nu prin Ministerul, etc., etc. Însărcinează-te tu cu acest Comitet (tu singur, de se va puté dintre membriĭ Guvernuluĭ) şi ieà şi pe vĕrul meŭ Alecu, pe D. Brătianu, care este prea bun pentru aceasta şi pe alţiĭ câţĭ veĭ socoti maĭ bunĭ.

Sciĭ tu ce efect magic are misterul asupra vulgaruluĭ, ce foc energic ne cuprinde când, prin taină, aflăm că ne ţinem de miĭ de oamenĭ ce cugetă şi doresc ca şi noĭ şi cariĭ staŭ gata armaţĭ. Nu părăsì dar această ideie şi crede că veĭ fi făcut maĭ mult decât orĭ-şi-cine pentru mântuirea patrieĭ, de veĭ ajunge a realisà aceste toate. Eŭ ca să le urzesc aceste toate aşĭ fi fost bun, ca să

No. 994.
1848
Iulie 19.

ieaŭ însă dictatura propagandeĭ asupră-mĭ, poate n'așĭ fi isbutit; vedĭ tu de isbutesce și tot una îmĭ va fi.

Gazetele noastre trebuesc rěspândite cu miile prin țeară și prin cele-lalte provinciĭ române; faceți negreșit un ajutor însemnat gazetelor radicale, luațĭ din partea Guvernuluĭ până și 3.000 saŭ 4.000 exemplare spre a le respândì prin toate satele și peste graniță, punețĭ mâna pe redacția „Învěțătoruluĭ satuluĭ", căcĭ se plătesce din cutiile satelor, și facețĭ dintr'însul o gazetă revoluționară. Maĭ luațĭ și ce-và banĭ din magistraturile orașelor pentru vre-o 300 saŭ 400 exemplare de fie-care oraș, ca să se împartă popoluluĭ din acele orașe.

Îngrijițĭ prin Comisarĭ și Administratorĭ a se deschide casine prin toate orașele, unde să fie din toate gazetele românescĭ și câte una, doue frantusescĭ (cu cheltueala magistratuluĭ). Plătițĭ oamenĭ ca să împarță gazetele prin toate ulițele, strigând în gura mare și cu preț cât de mic; facețĭ gazetele cât de micĭ, numaĭ să fie micĭ (5 saŭ 6 parale una destul este, când ese până la 1.000 exemplare); dațĭ vîndătorilor carĭ strigă cu gazetele pe uliță, dați-le, afară din plata lor de peste di, câte o gratificație hotărîtă pentru o sumă oare-care de gazete vîndute; ast-fel îĭ îndemnațĭ a vinde maĭ multe. Viena a ajuns ca Parisul în privința aceasta, nu maĭ poțĭ umblà de pedicile vîndătorilor de gazete. Vedețĭ a nu maĭ fi înșelațĭ de infamiĭ expeditorĭ, carĭ ne-aŭ dus de nas până acum. Ațĭ vědut bine că prin sate nu venise nicĭ una din proclamațiile noastre, și altele neurzite de noĭ s'aŭ trimis prin sate cu iscăliturile noastre. Aicĭ este o pricină criminală, de ce nu o cercetațĭ? Ce s'a făcut cu 6.000 miĭ exemplare din proclamațiile noastre, orĭ nu s'aŭ tipărit de loc, și atuncĭ apucațĭ pe Karkaleki, orĭ s'aŭ desființat de expeditorĭ, și atuncĭ apucațĭ pe aceștia. Fondațĭ o masă deosebită de expediție pentru Comitetul propagandeĭ, și așà cu oameniĭ voștri și cu poruncile voastre vețĭ fi maĭ sigurĭ, Din proclamația luĭ Iliad maĭ tragețĭ vre-o 20.000 de exemplare, ștergênd dintr'însa vorbele: „în cele din lăuntru", carĭ se află în rîndul 37 al coloaneĭ d'întâĭ, ca unele ce mărginesc suveranitatea reclamată prin noĭ și rěŭ puse în acea proclamație, căcĭ noĭ ne înțelesesem ca să se șteargă și s'a făcut uitare.

În cât stă pentru arme, încă nu vě pot scrie nimic sigur, d'abià acum intraĭ în vorbă cu doĭ neguțătorĭ fabricanțĭ. Silițĭ-vě a întocmì de o cam dată la munte o fabrică de lăncĭ cu meșterĭ Ardelenĭ, căcĭ eĭ lucrează maĭ eftin (cu doĭ sfanțĭ putețĭ avé o

No. 994. 1848 Iulie 19.

lance de minune). Însărcinaţĭ câţĭ-và neguţătorĭ să vĕ aducă fer din Ardeal şi din Banat. Murgu dice că Banatul ne poate da fer îndestul, precum şi aramă şi cositor pentru tunurĭ, căcĭ el ne va trimite şi meşterĭ din fabrica de tunurĭ ce se aflà în Banat, cu toate trebuitoarele instrumente pentru turnarea şi sfredelirea tunurilor (maĭ bine fiind a turnà tunurile la noĭ, căcĭ este şi lesne, de vreme ce transportul tunurilor din Banat ar fi foarte anevoe şi problematic). Murgu va trimite îndată un Căpitan român pentru geniul militar care, înţelegêndu-se cu Guvernul, va arătà trebuinţele ţĕriĭ despre apĕrare şi, după hătărîrea Guvernuluĭ, va chemà îndată maĭ mulţĭ oficerĭ de geniŭ din Banat (Românĭ se înţelege). Pentru o fabrică de puscĭ este lucru mult maĭ anevoe decât pentru tunurĭ. Eŭ mĕ voiŭ silì să vĕ trimit un meşter cu lucrătoriĭ sĕĭ şi cu maşinile trebuitoare, ca să scoaţă până la 10 saŭ 20 puscĭ pe di; maĭ mult ar fi peste măsură de scump şi anevoe de realisat, fiind şi maşinile de cărat maĭ multe şi maĭ greŭ de transportat şi meşteriĭ foarte mulţĭ la numĕr. Până atuncĭ căpătuiţi-vĕ cu ce aveţĭ, luaţĭ puscile de la regimentul luĭ Solomon şi le daţĭ guardieĭ naţionale. Socotesc că până acum veţĭ fi concentrat pe toţĭ puşcaşiĭ din ţeară şi încă şi din Bulgaria şi Sîrbia, de se va puté! Daţĭ poruncă prin ţeară ca toţĭ puşcaşiĭ să lucreze di şi noapte numaĭ pe seama Guvernuluĭ. Un chimic bun pentru fabricarea prafuluĭ de puşcă mĕ voiŭ silì să vĕ trimit la vreme.

Cum merg lucrurile cu armia noastră? Faceţĭ mereŭ exerciţiurĭ cu guardia naţională. (Dumineca maĭ cu seamă nu lipsiţĭ nicĭ o ocasie de pompă, Dumineca se adună mulţĭ şi este tocmaĭ bine pentru lăţirea foculuĭ revoluţionar.) Băgaţĭ de seamă nu cum-và să maĭ lăsaţĭ pe soldaţĭ în contact cu reacţionariĭ. Închideţi-ĭ în casarmă şi-ĭ revoluţionaţĭ prin gazete şi proselitism oral, prin cadeţĭ şi emisarĭ obscurĭ vîrîţĭ printre dînşiĭ.

Pe frate-meŭ Radu trimesu-l-aţĭ în contra reacţionarilor? Sciţĭ bine că Valachia cea mică va fi fortăreaţa Românilor, cătaţĭ dar din vreme a o curăţì de reacţionarĭ; concentraţĭ multă tinerime şi putere armată în Craiova. Faceţĭ un apel către proprietarĭ invitându-ĭ a revenì din rătăcirea întru care ĭ-aŭ adus recţionariĭ ceĭ viclenĭ, căcĭ noĭ nu voim a le luà moşiile, ci numaĭ să desfiinţăm robia clăciĭ, şi deschideţĭ un registru de onoare, aurit, pentru aceĭ din proprietarĭ, ce vor voì a se înscrie într'însul ca primitorĭ cu bucurie a rescumpĕrăriĭ celor 9 pogoane; adunaţĭ şi adesiĭ din ju-

No. 994.
1848
Iulie 19.

dețe prin Administratorĭ și trecețĭ toate numele acelor binevoitorĭ în registrul de aur și prin gazetele Statuluĭ.

Eŭ am făcut o proclamație către proprietarĭ, vedețĭ de vĕ place; facețĭ una asemenea din partea Guvernuluĭ cu toate subscripturile voastre și cu pecetea roșie și o trimitețĭ prin toate satele. Am făcut asemenea un apel către țĕranĭ; facețĭ în felul acesta cât de multe proclamațiĭ, atâta maĭ bine va fi.

Eșit-a decretul pentru mânăstirĭ? Ce face Iliad? De ce atâta așteptare? Facețĭ un decret, declarând că de acum înainte arendașiĭ trebue să trimiță venitul moșiilor închinate drept la Guvern saŭ, de nu, vor fi gonițĭ, și nu le dațĭ vreme să aducă de la Grecĭ subscripturĭ mincinoase, cum că aŭ rĕspuns baniĭ dinainte; dicețĭ luĭ Iliad să pue îndată acel decret în lucrare prin poruncĭ strașnice din parte-ĭ. Erà să maĭ facă poruncĭ pe la arendașiĭ moșiilor neînchinate, ca să-ĭ silească prin execuție să plătească îndată sumele cu carĭ sînt datorĭ Guvernuluĭ pe maĭ multe lunĭ trecute. Aproape $^1/_2$ milion mi se pare că este a se maĭ primi de la dînșiĭ. Baniĭ socotesc că mi se vor fi trimis la Sibiiŭ, iar de nu, să scițĭ că nu fac nimica în privința armelor, căcĭ fabricanțiĭ cer uniĭ totalul costuluĭ înainte, alțiĭ două părțĭ din treĭ înainte; poate că maĭ în colo să găsesc până la $^1/_2$ plătit înainte. Prețul socot că va fi cu totul până la 3 galbenĭ pușca.

Isprăvit-ațĭ cu legea alegeriĭ? Scrie-mĭ despre aceasta și în tot chipul să facețĭ ca să fiŭ și eŭ ales deputat, ca să pot luà parte, după întoarcerea mea, la toate desbaterile de carĭ spânzură soartea națieĭ. Facețĭ tot ca să vĕ arătațĭ cu entusiasm pentru prieteșugul turcesc, mișcațĭ coarda popularitățiĭ în privința aceasta cu gazete și demonstrațiĭ către Talaat, de se va fi întors. Roagă-te din parte-mĭ de Iliad, ca să-mĭ trimiță cât maĭ de grab relațiĭ despre venitul mânăstirilor neînchinate (coprindênd și Mitropolia și Episcopiile) și despre întinderea lor și numĕrul clăcașilor așezațĭ pe dînsele, asemenea însciințare și pentru moșiile închinate, lucrul este lesne; de nu se află toate aceste daturĭ în Bucurescĭ, sămurile moșiilor sînt cunoscute: să trimiță poruncă prin toate județele, și într'o sĕptămână se și rĕspunde cu detaiurĭ deslușitoare. Eŭ voiŭ să fac o a doua proclamație către proprietarĭ, arătându-le în tot chipul și prin cifre, că rĕscumpĕrarea celor 9 pogoane este o măsură foarte lesne realisabilă.

Frate-tĕŭ poate să-mĭ trimită ce-và scirĭ preliminare pentru

No. 994. 1848 Iulie 19

aceasta, pe cât se poate aflà în Bucuresci. Spune-ĭ dar să o facă îndată căcĭ, vĕḑênd eŭ că acele scirĭ, cât de imperfecte, îmĭ sînt însă îndestule pentru treaba mea, îmĭ și întocmesc proclamația.

În dos: D-luĭ D-luĭ Bălcescu, membru Guvernuluĭ provisoriŭ al Românieĭ în Bucuresci.

No. 995. 1848 Iulie 19

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Chr. Marghiloman.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Sincerul meŭ amic!

Eŭ aseară am sosit în Craiova, unde am fost primit cu cel maĭ mare entusiasm de popol, iar astăḑĭ vrênd să plec, m'am vĕḑut poprit prin rugăciunĭ de către toate clasele cetățenilor de a maĭ rĕmâné o ḑi între dumnea-lor, a cărora cerere neputênd-o ascultà cu rĕceală, am și rĕmas, dar mâne pe la 10 ore plec pentru Tîrgul-Jiuluĭ, unde nădăjduesc că poimâne seară voiŭ fi acolo. Și fiind-că am cu mine 500 de dorobanțĭ de la maĭ multe districte, te rog să îngrijescĭ a-mĭ cumpĕrà pentru caĭ furajul trebuincios, fîn și grăunțe, socotite pentru 3-4 ḑile, pentru câte trebuința cere a zăbovì acolo; asemenea vețĭ îngrijì și pentru făină de a se aflà îndestulă spre a nu fi lipsă de pâne. . . . .

No. 996. 1848 Iulie 19.

Circulara No. 2.918—2.929 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliețieĭ Moldovenescĭ, către Comandanțiĭ granițelor despre Bucovina, Transilvania și Valachia.

(Conc. Arch. St. Iașĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

Țircularnice pe la Comandiriĭ despre Bucovina, Transilvania și Valachia, de la No. 2.918 și până la No. 2.929.

Departamentul din Năuntru, prin adresul No. 11.288, împărtășesce că domnia-lor actorul Gheorghe Greceanu, Paharnicul Vasile Codrănescul și ostavnoiul Căpitan Costachi Hâncul, după nepriincioasele urmărĭ ce aŭ întrebuințat, s'aŭ cacerdisit peste hotar în părțile Austrieĭ. Drept aceea se scrie d. ca să avețĭ cea maĭ

de aproape priveghere în tot cuprinsul distanţeĭ, ce vĕ este încredinţată, ca feţele arătate, uneltind mijloace spre a se întoarce în Prinţipat, saŭ toţĭ de odată saŭ câte unul, să nu fie slobode, ci îndată ridicându-ĭ subt pază să-ĭ încredinţaţĭ Isprăvniciei ţinutale, căreia tot acum i s'a scris de către Departament de urmarea ce trebue să păzească cu eĭ.

No. 996. 1848 Iulie 19.

Circulara No. 2.946 — 2.957 a Hatmanuluĭ Dimitrie Sturdza, General-Inspector al miliţieĭ Moldovenescĭ, către Comandanţiĭ graniţelor despre Transilvania, Bucovina şi Valachia.

No. 997. 1848 Iulie 19.

(Conc. Arch. St. Iaşĭ. No. 437. Administrative nouĕ.)

Ţircularnice despre graniţele Transilvanieĭ, Bucovineĭ şi Valachieĭ de la No. 2.946 şi până la 2.957.

Departamentul trebilor din Năuntru, prin adresul cu No. 11.108, împărtăşesce că, după nepriincioasele urmărĭ ce aŭ întrebuinţat Paharn. Costachi Angonescu, s'a cacerdisit peste hotar în părţile Austrieĭ. După o aşà împrejurare vi se scrie d-v., ca să aveţĭ cea maĭ deşteaptă priveghere în tot cuprinsul distanţieĭ, ce vĕ este încredinţată, ca arătatele feţe nicĭ cu un chip să nu se poată întoarce în Prinţipat, şi la întîmplare, când s'ar arătà la acea trecĕtoare căutând chipurĭ pentru a trece în partea aceasta, îndată să-l ridicaţĭ subt pază şi să-l încredinţaţĭ Isprăvniciei ţinutale, căreia odată cu aceasta ĭ-a poruncit Departamentul de urmarea ce are a păzì cu el. Asemenea veţĭ urmà şi la ivirea Maioruluĭ Kogălniceanu, pentru care vi s'a scris subt No. . . .

Raportul No. 8.399 al Isprăvnicieĭ ţinutuluĭ Bacăŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

No. 998. 1848 Iulie 19.

(Orig. Arch. St. Iaşĭ. Dos. No. 13. 208.)

Către cinstitul Departament al trebilor din Lăuntru.

Isprăvnicia ţinutuluĭ Bacăŭ.

Raport.

Privighetorul Taslăuluĭ de sus de la acest ţinut, prin raportul sĕŭ cu No. 982, însciinţează pe Isprăvn. că la paza graniţeĭ poruncită a se urmà după poruncile respectivuluĭ Depart., acum nu are

No. 998. 1848 Iulie 19.

pe cine maĭ însărcinà, în privire pentru că priviligliațiĭ ce aŭ fost maĭ cu apropiere șĭ-aŭ făcut fieşte-care rîndul lor câte o îndelungată vreme, în cât prin urmare nicĭ maĭ sînt carĭ să nu fi fost la asemenea îndatorire.

De aceea Isprăvnicia cu supunere însciințează cinstituluĭ Depart. aceste împrejurărĭ și plecat îl roagă a trimite deslegare, dacă urmează trebuința de a se maĭ întrebuință paza granițeĭ cu locuitorĭ sătenĭ, fiind îndatorirea prea împovorătoare atât pentru locuitorĭ cât și pentru priviligliațĭ.

Împlinitorul datorieĭ, M. Fote Paharn.
Pentru d-l Şeful meseĭ, Gheorghe Michail

No. 8.399.

(Resoluție:) Secția 4. Iulie 21. Să se rĕspundă că paza granițeĭ cerênd trebuința a fi întărită, eĭ să urmeze rînduirea păzitorilor și maĭ de prin depărtate locurĭ, dacă aceĭ cu apropiere aŭ împlinit datoria

Balș.

No. 999. 1848 Iulie 19.

Notiță din „Gazeta de Francfort“ după „Le Constitutionnel“. 1848. 31. VII.

Provinces Danubiennes.

Valachie. Le Gouvernement provisoire de la Valachie a envoyé au Czar une adresse pour le prier de dégager les Principautés de son protectorat et de les abandonner à leur sort, attendu qu'elles sont fatiguées de sa domination.

„Journal all. de Francfort.“

No. 1000. 1848 Iulie 19.

Depeșa luĭ Thions, Consulul Franciei la Iașĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Iassy.

Monsieur le Ministre,

Je reçois aujourd'hui la dépêche que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire le 14 de ce mois. Je me hâte en conséquence de vous faire parvenir les renseignements que vous désirez. Les troupes russes sont toujours campées près d'Iassy ; et quoique les bruits de leur départ fussent fondés, des ordres nouveaux, arrivés de St. Pétersbourg, leur ont enjoint de séjourner encore dans les Principautés. Le camp de Berlad avait d'abord été évacué et une grande partie des troupes russes avait repassé le Pruth ; mais vingt quatre heures après, sur un contre-ordre, elles sont revenues, com-

poser de nouveau le camp de Berlad. On vient de m'assurer que le Hospodar de Moldavie a donné les ordres nécessaires pour recevoir à Iassy deux mille Turcs. D'une autre part, il est certain que soixante mille hommes de troupes russes sont campés sur les frontières de la Gallicie dans la prévision d'un engagement avec les Polonais de cette province. Les Valaques et les Moldaves se disposent avec courage à une résistance énergique et sanglante contre les Russes. Les premiers ont déjà fait un achat de vingt mille fusils.

No. 1.000.
1848
Iulie 19.

Il entre dans les intentions des Principautés de la Roumanie de faire coïncider leur soulèvement avec celui des Polonais du Grand Duché de Varsovie, de la Gallicie, de la Bucovine, de la Podolie, de la Volhynie et de la Bessarabie. On ajoute même que dans l'armée russe qui occupe la Principauté de Moldavie, 7.500 Polonais, dont deux Généraux, un Colonel, et un grand nombre d'officiers, sont d'intelligence avec les chefs du mouvement contre les Russes. On vient de m'apprendre que les Polonais de la Moldo-Valachie sont organisés.

Si de nouvelles éventualités modifiaient la situation, j'aurais soins de vous en instruire.

Agréez, etc.

(Signé:) Thions.

Articol din „Popolul Suveran". No. 9. 1848. 19. VII.

No. 1.001.
1848
Iulie 19.

Revoluția de la 11 Iunie ne dete Constituție. Revoluția de la 30 a dovedit că este o voință maĭ mare în România, adică este un popor, care voesce reformele. Aceste reforme vor fi primite de Înalta Poartă. Orĭ-ce reacție de astădĭ înainte ni se pare fără succes. Pentru ce dar nu îmbrățișațĭ causa sacră? Tot Românul e fiŭ al patrieĭ. Pentru ce uniĭ, în loc să șeadă în patria lor, se înstrăinează? Nu e maĭ bine oare a venì fie-care și a îmbrățișà causa, decât a rătăcì prin străinătate? E amar a murì departe de țeara în care ne-am născut, și încă maĭ amar a rătăcì pe tĕrîmurĭ străine, când patria noastră intră în rîndul națiilor celor ferice și libere! Iar acestea de unde purced? Din nisce micĭ interese personale la care mâne, poate, nu ne vom maĭ gândì.

Poporul Român este blând, el nu urĕsce pe nimenĭ, fie-care e liber a se returnà la casa luĭ; tot ce poporul doresce este ca fiecine să respecte Constituția, ale căreĭ base sînt dreptate și frăție.

No. 1.001.
1848
Iulie 19.

Înturnați-vĕ dar în patria voastră, voĭ câțĭ voițĭ să avețĭ o patrie, patrie ferice și liberă! Venițĭ, și dațĭ mâna cu ceĭ-lalțĭ fiĭ aĭ Românieĭ, ce cu părere de rĕŭ vĕ vĕd lipsind dintre dînșiĭ, și neîmpărtășind ideile de libertate și frăție!

Oh! nu; nu trebue să dică istoria că, pe când România fu maĭ ferice, maĭ liberă, uniĭ dintre fiiĭ eĭ nu voiră a trăi în sînu-ĭ. Voĭ avețĭ copiĭ ce vor purtà numele vostru; pentru ce voițĭ dar ca fiiĭ și nepoțiĭ voștri să merite dispreţul oamenilor, iar numele familiilor voastre să se veștejească și să se păteze?

Venițĭ, fiĭ aĭ patrieĭ române, venițĭ și vĕ unițĭ cu toțiĭ, căcĭ numaĭ prin amor vom puté ajunge la adevĕrata fericire, la adevĕrata libertate.

No. 1.002.
1848
Iulie 19.

Notă din „Popolul Suveran". No. 10. 1848. 21. VII.

Astădĭ ne-am încredințat, că Înalta Poartă, cu toate făgăduelile sale că nu va băgà oștirĭ în țeară, a trecut în Giurgiŭ armata turcească. Încă din 18 ale acesteia, Exelenția Sa Suleiman-Pașa, Trimis extraordinar în Principate a lucrà în causa noastră, a adresat Administratoruluĭ din Giurgiŭ următoarea scrisoare:

(Urmează scrisoarea luĭ Suleiman Pașa din 18 Iulie către Administratorul din Vlașca. A se vedé No. 965.)

În urma aceleĭ scrisorĭ, Guvernul provisoriŭ a dat proclamația următoare:

(Urmează proclamațiunea Guvernuluĭ provisoriŭ No. 329 de la 19 Iulie. A se vedé No. 990.)

Poporul crede că maĭ întâiŭ trecerea armată în contra tutulor cuvintelor politice este o manifestație ostilă către țeară; pe urmă scopul de a protectà vechile drepturĭ și instituțiile pămîntuluĭ nu este un scop favorabil Constituțieĭ noastre, ci Regulamentuluĭ, pe care noĭ, în dreapta noastră sculare, l-am negat și l-am desființat.

Așezarea ordineĭ legale este o expresie ce ne insultă. Ce desordine aŭ vĕdut d-lor în țeară și care este cea legală? Noĭ protestăm în numele tutulor Românilor în contra acesteĭ intervenirĭ puțin prietene naționalitățiĭ noastre. Noĭ tot maĭ credem că în cugetarea Înalteĭ Porțĭ nu va intrà nicĭ odată ideia de a anulà principele mântuitoare ce voim a consolidà în sînul nostru, potrivit duhuluĭ timpilor în carĭ trăim și necesitățilȯr imperioase a stăriĭ noastre materiale și morale. Noĭ nicĭ odată, chiar când am fi putut-o, nu am arătat intențiĭ de ostilitate și nesupunere către

No. 1.002. 1848 Iulie 19.

Înalta Poartă; din contră, în această revoluție, nu numaĭ că am declarat a-ĭ rĕmâné credincioșĭ, ci am și încredințat-o, că la orĭ-ce trebuință noĭ sîntem gata a-ĭ da tot ajutorul putincios. În momentul acesta sîntem pacînicĭ și cu dignitate fermĭ în sînul nostru, și vrăjmașiĭ Constituțieĭ în sînul țĕriĭ fac o minoritate foarte mică și foarte slabă, în cât intervenția cu arme a Înalteĭ Porțĭ, vĕdênd-o cu totul netrebuincioasă, o socotim ilegală și amerințătoare fericiriĭ noastre publice, maĭ cu seamă când ne dă a înțelege că vine a sprijinì interesele minorităţiĭ, interese ce scim că până acum aŭ făcut nefericirea și rușinea națieĭ, interese ce aŭ favorisat chiar intențiile inemicilor Înalteĭ Porțĭ. Protestăm și vom protestà tot poporul Român cu solemnitate acum și în tot timpul, nu numaĭ către Înalta Poartă, ci și în fața a toată Europa liberă și constituantă și sîntem hotărîțĭ, în casul când am vedé dreptul nostru de autonomie călcat în picioare, să alergăm la toate mijloacele de apĕrare ce pot salvà o nație din crise politice; sîntem hotărîțĭ, la o împilare, a murì maĭ bine liberĭ, decât a maĭ trăì subt influența instituțiilor de tiranie și oligarchie.

Ostașĭ, neguțătorĭ, popol, voĭ câțĭ ațĭ jurat pe Câmpul Libertățiĭ a apĕrà Constituția cu însășĭ perderea viețiĭ voastre, ascultațĭ: oștile turcescĭ aŭ călcat pe pămîntul luĭ Christos. Uniĭ spun: că vin să răpească libertățile noastre; alțiĭ că vin să schimbe câte-và puncturĭ din cele maĭ sacre, alțiĭ iară spun că vin numaĭ să restatornicească și să asigure Constituția la întîmplare de a fi călcată în picioare de dușmaniĭ libertățiĭ.

Noĭ am respectat drepturile Turcieĭ, și Turcia trebue să respecteze drepturile noastre. Către acestea oștile turcescĭ sînt în țeara noastră. Noĭ nu cunoascem încă pentru ce ele aŭ venit. Poate că venirea lor să fie pentru binele nostru; dar noĭ nu ĭ-am chemat. Adunați-vĕ dar, fiĭ aĭ patrieĭ, tu popoare române, și împreună cu copiiĭ noștri, cu soțiile noastre, cu mumele noastre, cu preoțiĭ noștri, cu Evangelia și cu crucea, să mergem înaintea străinilor, după cum am jurat prin Constituție, și să-ĭ întrebăm ce caută. Dacă eĭ vor voì să intre înăuntrul țĕriĭ, cu cuget rĕŭ, să treacă peste cruce, să treacă peste pepturile noastre; dar noĭ să nu ridicăm arma în potriva lor, ca să nu fie vre-o uneltire ascunsă, și apoĭ să avem a combate douĕ Puterĭ, fără nicĭ un succes. Iar voĭ, fraților ostașĭ, eată ḑiua să arătațĭ patriotismul și curajul vostru, dațĭ mâna poporuluĭ și inima voastră patrieĭ în care odih-

No. 1.002. 1848 Iulie 19. nesce ţĕrîna părinţilor voştri, şi nu spre a vĕ ucide, căcĭ nu scim încă intenţiile oştirilor străine; dar spre a apĕrà Constituţia şi libertatea patrieĭ în contra reacţionarilor din întru. Nicĭ o pagină nu va fi maĭ solemnă, maĭ glorioasă în istoria română decât aceea unde se va scrie ḑiua aceasta. Aduceţi-vĕ aminte că aţĭ jurat înaintea oamenilor, înaintea luĭ Dumneḑeŭ, pe Constituţie! Aduceţi-vĕ aminte că toată Europa ne privesce.

No. 1.003. 1848 Iulie 19. Corespondenţă din Iaşĭ către „Allgemeine Zeitung“ din Augsburg. No. 223. 1848. 10. VIII.

Die Verbindung mit der Bukowina unterliegt keiner Quarantäne; diess zur Berichtigung meiner neulich gemachten Mittheilung. Die Türken sind hier noch nicht eingetroffen und die Russen noch nicht abgezogen. Letztere fahnden bereits auf ihre zahlreichen Ausreisser.

No. 1.004. 1848 Iulie 19. „Unirea Moldoveĭ cu Ţeara-Românească.“ Articol din „Popolul Suveran.“ No. 9. 1848. 19. VII.

Unirea Moldoveĭ cu Ţeara-Românească.

De la Adunarea naţională depandă fericirea patrieĭ.

Această Adunare trebue să se pătrunḑă, că una din cestiile principale este unirea Moldoveĭ cu Ţeara-Românească.

Străbuniĭ noştri aŭ înţeles foloasele uneĭ asemenea unirĭ. Ast-fel vedem pe Michaĭ Bravul ridicând arme în contra fraţilor noştri din Moldova, numaĭ ca să poată ajunge la ţinta sa; apoĭ un Ştefan şi alţiĭ.

Fanarioţiĭ încă înţeleseră importanţa acesteĭ unirĭ şi, temêndu-se de dînsa, o anulară prin răsboaele ce făcuseră să se aprinḑă între ambele Principate în timpiĭ luĭ Vasile Vodă al Moldavieĭ şi Mateĭ Basarab al Ţĕriĭ-Române. În fine Fanariotul pe de o parte rĕscolià focul nestins al răsboiuluĭ între ambele Principate, ca să aţîţe ura între fraţĭ şi să slăbească puterea Românuluĭ; iar pe de alta întroduceà corupţia în ţeară. Eĭ reuşiră.

Acum însă când principul uniriĭ se pune în lucrare de toate naţiile, când străin cu străin voesce a se înfrăţì, vom fi noĭ de altă ideie, noĭ carĭ firesce sîntem fraţĭ şi carĭ am declarat frăţie, dreptate?

Nu, nu; să lipsească acele barierĭ ce par'că s'aŭ pus înadins

ca să oprească frate pe frate a se îmbrăţişà. Iar una din cestiile cele maĭ importante de carĭ Adunarea naţională trebue a se pătrunde să fie aceasta, fiind-că numaĭ aceasta poate să ducă România la mărire şi adevĕrată fericire.

No. 1.004. 1848 Iulie 19.

Articol din „Journal des Débats". 1848. 31. VII.

No. 1.005. 1848 Iulie 19.

Les Russes ont-ils déjà envahi les Principautés du Danube? sont-ils à Jassy et à Bucharest? Peu importe qu'ils y soient où qu'ils n'y soient pas encore en ce moment. Ils y seront dès qu'ils le voudront. Or le veulent-ils? ont-ils à l'heure qu'il est un prétexte pour le vouloir? Telle est la véritable question.

Nous ne discutons pas un instant la question de savoir si les Valaques résisteront à l'envahissement des Russes. Les Russes entreront en Valachie comme des troupes qui rentrent dans la caserne qu'elles avaient quittée la veille ou l'avant-veille; ils marcheront par étapes et arriveront à Bucharest le fusil sur l'épaule, sans avoir brûlé une amorce. Il ne peut pas y avoir à ce sujet le plus petit doute.

Nous arrivons donc aux deux questions que nous avons posées: les Russes ont-ils en ce moment un prétexte pour envahir les Principautés? y ont-ils un intérêt?

Ils ont un prétexte: Il y a eu à Bucharest une sorte de révolution. Le Prince Bibesco a abdiqué; un Gouvernement provisoire a été nommé. La Russie, qui se regarde comme la tutrice des Principautés, ne laissera pas de pareils événements s'accomplir sans elle et contre elle. Qui s'y opposera? est-ce la Turquie? est-ce l'Angleterre? est-ce l'Autriche?

La Turquie a le droit de s'y opposer. Elle a, à l'égard de la Valachie et de la Moldavie, le pouvoir d'une puissance suzeraine. La Russie, en vertu des traités, protège et garantit les Principautés; mais ce droit de protection ne confère à la Russie aucun des pouvoirs de la suzeraineté. C'est la Porte Ottomane qui confère le hospodarat; c'est de la Porte Ottomane que relèvent les hospodars. Un hospodar ne peut donc pas tomber sans que la Porte consente à sa chute: c'est la Turquie qui était, aux termes des traités, appelée à juger le débat qui s'est élevé en Valachie entre le Prince Bibesco et les jeunes boyards; c'est elle qui doit régler les nouveaux rapports qui peuvent s'établir entre le hospodar et les boyards Valaques. Supposez qu'il y ait à Constantinople un pouvoir éner-

No. 1.005. 1848 Iulie 19.

gique et ferme, un pouvoir qui n'attende pas ses volontés du dehors, la question des Principautés n'aurait alors rien qui pût inquiéter l'Europe. La Turquie nommerait un nouvel Hospodar; elle l'installerait à Bucharest avec une force militaire capable de le faire respecter par tout le monde; elle confirmerait, en la modifiant, la Constitution nouvelle. Voilà le dénoûment facile et prompt que pourrait avoir la question des Principautés, si nous avions encore une Turquie puissante et forte, ou si l'Europe était tranquille.

Depuis 1815, la paix de l'Europe fait ce qui reste de force à la Turquie. Que cette paix vienne à se troubler, la Turquie est menacée. Tant que l'Europe a les yeux tournés sur Constantinople, Constantinople est en sûreté. Le jour où l'Occident est forcé de ramener ses regards sur ses propres affaires, Constantinople est en péril. Le 24 février a rapproché les Russes de Constantinople.

Si la Turquie veut empêcher l'occupation des Principautés, si elle veut défendre contre la Russie le Danube inférieur, qui la soutiendra dans ses efforts? L'Angleterre la voudra-t-elle? L'Autriche le pourra-t-elle? Ce sont les deux Puissances les plus intéressées à soutenir les efforts de la Turquie. Pour l'Angleterre, c'est une question de prépondérance; pour l'Autriche, c'est une question d'indépendance.

Avant 1840, personne ne se fût avisé de douter des intentions de l'Angleterre. Elle paraissait décidée à s'opposer aux accroissements de la Russie. En 1840, tout changea: au lieu de lutter contre la Russie, l'Angleterre trouva plus simple et plus commode de s'entendre avec elle contre la France dans la question égyptienne. Depuis ce temps, on peut toujours craindre que l'Angleterre et la Russie, au lieu d'être rivales, ne s'arrangent pour être complices. La seule difficulté est de rendre égales les parts du butin. Le doute qui s'est répandu depuis 1840 sur la politique de l'Angleterre, dans la question d'Orient, est le plus grand danger de la Turquie.

En défendant le Danube inférieur, l'Autriche défend son indépendance, et personne n'est plus intéressé que l'Autriche à surveiller les tentatives d'accroissement que la Russie fait de ce côté. Mais l'Autriche en ce moment subit une crise dangereuse: toutes les nationalités que contient son empire luttent l'une contre l'autre; l'Italie lui échappe; la Bohême s'agite; la Hongrie arme contre la Croatie; l'Empereur a quitté Vienne et s'est réfugié à

Innsbruck. Dans un pareil état de choses, que peut faire l'Autriche pour défendre l'indépendance du Danube inférieur?

No. 1.005. 1848 Iulie 19.

La crise de l'Autriche est un à-propos que la Russie ne peut pas manquer de saisir. Quand tout s'agite, tout s'affaiblit. Lorsque l'Autriche était obéie à Pesth comme à Prague, à Vienne comme à Innsbruck, alors la Russie pouvait craindre de rencontrer sur le Danube une puissance capable de lui barrer le chemin de Constantinople; elle pouvait craindre qu'une armée ne descendît dans la Moldavie et dans la Valachie du haut des montagnes de la Transylvanie et ne contrariât l'occupation des Principautés. Aujourd'hui il n'en est plus de même. La Russie rencontre la division et la discorde dans les rangs des adversaires qu'elle avait à redouter.

L'Europe orientale est livrée déjà à l'esprit de confusion et les forces qu'elle contient sont affaiblies par l'indiscipline et par la révolte. La Russie, arrivant sur ce théâtre avec une force organisée et obéissante, y doit avoir un prompt et facile ascendant.

En face de pareils événements et de pareilles conjectures, que doit et que peut faire la France? Nous avons intérêt à maintenir ce qui reste de l'équilibre européen, et il est presque aussi dangereux pour nous de voir cet équilibre se déranger sur le Danube que sur le Rhin. Cependant nos devoirs et nos moyens d'action diffèrent selon les lieux. Le Rhin, la Meuse, les Alpes sont ce que nous appelons le rayon de notre puissance; et rien ne doit se passer dans ce rayon que nous n'y prenions une part décisive. C'est par les armes que nous devons défendre l'équilibre européen sur les Alpes et sur le Rhin; nous ne devons pas laisser toucher à nos faubourgs. Mais sur le Danube et sur le Bosphore ce n'est point par les armes que nous devons intervenir dès le commencement. Nous n'avons pour agir sur ces points éloignés que deux forces: la diplomatie et les finances. Reste à savoir si notre diplomatie actuelle et nos finances peuvent en Europe faire l'effet d'une force.

Une diplomatie expérimentée et intelligente qui connaisse les relations des divers Etats de l'Europe et qui approprie ses paroles et son action à cette connaissance; une diplomatie qui ne se paie pas d'illusions démagogiques, qui ne croie pas aveuglement à la force des insurrections populaires contre le choc des armées régulières, qui ne transporte pas dans la grande guerre les idées de la guerre des barricades; une diplomatie qui ne néglige pas ou ne redoute pas la puissance du passé pour se confier super-

No. 1.005. 1848 Iulie 19.

stitieusement à la puissance d'un avenir chimérique, voilà, dans l'état actuel de l'Europe orientale, la force que nous devons y montrer. A cela ajoutons encore, comme un voeu, de bonnes finances. Les bonnes finances servent à la puissance des Etats, parce qu'elles les font croire capables d'entreprendre ce qu'ils veulent. Si nos finances se rétablissent du coup cruel que leur ont porté les utopies et les ateliers nationaux, si nos recettes paraissent remonter et si nos dépenses n'augmentent pas, alors nous pourrons parler, et nous pourrons être entendus même sur le Danube. Mais si nous avons une diplomatie pleine d'illusions et un trésor vide, personne, de ce côté de l'Europe, ne fera attention à ce que nous dirons. Nos conseils ne seront pris que comme des témoignages de bonne volonté et nos menaces que comme des paroles de mauvaise humeur.

Quand nous parlons des illusions que pourrait se faire notre diplomatie, nous parlons surtout de celles que pourrait se faire notre diplomatie à Paris. Les Agents que nous avons en ce moment à Bucharest et à Vienne connaissent bien le pays et, si on leur a demandé de dire la vérité vraie et non pas la vérité populaire, nous sommes tranquilles; le Gouvernement sera exactement informé. Ce que nous craignons ce sont les erreurs et les rêves de Paris; il en reste peut-être encore au Ministère des Affaires étrangères, où il y en a eu beaucoup et de beaux depuis le 24 février. Comment ne pas craindre cela, quand nous entendons dire à la tribune, par la bouche, il est vrai, d'un simple représentant du peuple, que le danger de l'invasion russe dans les Principautés est surtout l'obstacle que cette invasion va faire à l'établissement de la grande Confédération danubienne? Qu'est ce donc que cette grande Confédération danubienne? où est-elle? où sera-t-elle? Comment même pourra-t-elle exister? quels en sont les éléments? Au lieu de voir sur le Danube des peuples disposés à s'unir, nous n'y voyons que des races divisées par des rivalités nationales qu'on a pris un soin malheureux „d'entretenir.“ Les Slaves s'y agitent contre les Magyars; les Allemands sont en butte à l'hostilité des deux races. Où est l'union? La contiguïté des peuples ne fait pas leur amitié. La grande Confédération danubienne est un rêve fait sur la carte. Est-ce ce rêve qui servira d'instruction à nos Agents? Est-ce cette confédération chimérique qu'ils sont chargés de soutenir et de défendre?

C'est une grande erreur en diplomatie de vouloir partir de

l'avenir. Le présent seul doit servir de point de départ. Vous parlez d'une grande Confédération danubienne? Il y en a une que l'histoire a faite et que vous oubliez: cette confédération s'appelle l'Autriche. Elle a, nous le savons, un grand tort aux yeux des utopistes, c'est d'être un vieux nom; elle a, à nos yeux, un grand malheur, c'est qu'elle est en ce moment agitée et, par conséquent, impuissante. Mais tout cela n'empêche pas que ce ne soit encore la seule Confédération danubienne qui soit possible, la seule barrière qui défende l'Europe de ce côté contre les invasions de la Russie. Elle souffre de l'incohérence des éléments qui la composent; mais loin de nous applaudir de cette souffrance, il faut la déplorer. Nous ne souhaitons l'Autriche faible que sur un seul point, c'est en Italie; nous la souhaitons forte sur tous les autres points, et particulièrement sur le Danube. Car nous croyons qu'il y va du salut de l'Europe. Prenons donc bien garde que le mirage de la grande Confédération danubienne ne nous fasse perdre de vüe l'existence de l'Autriche. N'allons pas, charmés de ce que nous voulons créer, oublier ce que nous devons soutenir. Créer la Confédération danubienne, c'est-à-dire apaiser la défiance des Slaves et des Magyars, et appuyer cette confédération sur l'Allemagne, c'est, sans le savoir, refaire l'Autriche. Autant vaut soutenir l'Autriche qui existe encore, que d'en faire une nouvelle. L'œuvre est moins difficile.

No. 1.005. 1848 Iulie 19.

Dans la question des Principautés, la France n'a qu'un intérêt, c'est de maintenir l'équilibre européen, et qu'un seul moyen d'action, c'est de soutenir l'Autriche. On aurait dit autrefois que soutenir l'Autriche, c'était soutenir la cause du despotisme. Le despotisme, aujourd'hui, n'a plus de parti, ni en Autriche, ni en Allemagne. En rattachant les Principautés à la cause de l'Autriche, nous les rattachons à la cause libérale; n'est-ce pas là encore le véritable intérêt et le véritable sentiment de la France?

No. 1.006. 1848 Iulie 20.

Raportul No. 4.386 al Administrațiunii de Dâmbovița către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 260.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru din Lăuntru,

Prin tipărita publicație de la 8 ale următoareĭ, se hotărěsce ca să nu fie slobodĭ Țiganiĭ, până nu se vor da la mâna poseso-

No. 1.006. 1848 Iulie 20. rilor biletурile Comisieĭ doveditoare, iar prin porunca de acum primită cu No. 4.323, în potrivă ḑicêndu-se, mĕ rog a mi se da deslegare.

Salutare și frăție.

Administratorul județuluĭ Dâmbovița, C. Ciocârlan.
S. Slătineanu.

No. 4.386.
Secția 1-ĭ.

(Resoluție:) Urmând a se da alte instrucțiĭ după adresa Comisieĭ No. 10, să steà la dosar. — Iulie 23.

No. 1.007. 1848 Iulie 20.

Adresa No. 10 a Comisiuniĭ pentru liberarea robilor către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 260.)

Către domnul Ministru al trebilor din Lăuntru.
Dreptate, Frăție.

Domnule Ministre,

Pentru că robiĭ ce vin la Comisie spre a-șĭ dobândì bilete de desrobire sînt în numĕr foarte mare, de aceea Comisia roagă pe dumnea-voastră, domnule Ministru, a ordonà ca aceste bilete să se deà și de Administratoriĭ și Sub-administratoriĭ de prin județe robilor din țeară. Printr'aceasta nicĭ Capitala nu se îngreuează de odată cu un așà mare numĕr de individe, nicĭ aceĭ robĭ să fie silițĭ a perde maĭ multe ḑile lucrul lor. Iar pentru a se ținé o regulă atât de Administrațiĭ cât și de Sub-administrațiĭ la darea biletelor de liberare cât și celor de despăgubire, Comisia alătură acì formele ce ține ea spre a fi conforme cu cele de prin județe. Comisia vĕ trimite tot de odată și câte 2 miĭ bilete de fie-care județ. Deosebit de aceasta Administrația va ținé un alt registru în care va înscrie listele ce i se vor înfățișà de foștiĭ posesorĭ de robĭ, carĭ vor cugetà a cere despăgubire de acele suflete, ce vor fi avut până acum în a lor posesie.

Pentru aceasta însă Cârmuirea va trebuì să facă maĭ întâiŭ cercetare cu deamăruntul, cerênd de la aceĭ foștĭ posesorĭ a înfățișà doveḑĭ încredințătoare despre robiĭ, ce vor arătà că aŭ avut până acum.

Acest din urmă registru se va socotì încheiat la 7 ale viito-

rului Septemvrie, potrivit cu publicația de la 7 ale acestei lunĭ, de care publicație Comisia trimite de fie-care județ câte 200 exemplare tipărite. Iar după acest termen, trimițêndu-se acì la Comisie atât acest registru cât și acela în care se vor înscrie biletele slobodite la mâna robilor, Comisia va slobodì și bilete de despăgubire la mâna acelor posesorĭ, ce până la disul termen vor fi făcut asemenea cerere.

No. 1.007.
1848
Iulie 20.

Membriĭ Comisieĭ liberăriĭ robilor: Ioasaf Znagoveanu, P. Poenaru, C. Bolliac.

No. 10.

Articol din „Le Siècle.“ 1848. 1. VIII.

No. 1.008.
1848
Iulie 20.

Provinces Danubiennes.

La Turquie est suzeraine des Principautés Danubiennes, dont la Russie est la protectrice. Les rôles sont nettement définis. Si la Turquie viole les droits assurés par les traités au Moldo-Valaques et aux Serbes, et que ceux-ci en appellent au Czar, la Russie a le droit et le devoir d'intervenir pour faire respecter les traités. Mais tant que les habitants des Principautés sont d'accord avec le Sultan et qu'il ne s'agit que de réformes intérieures à opérer, la Russie est hors de cause. Le Cabinet de Saint-Pétersbourg entend autrement le protectorat stipulé en faveur des Moldo-Valaques. De ce protectorat elle tire le droit d'empêcher les populations des Principautés de se donner une organisation qui leur permette de vivre libre sous la suzeraineté de la Turquie.

Au point de vue de l'utilité, la Russie a raison : elle a entendu se créer dans les Principautés une avant-garde pour marcher sur Constantinople et ne veut pas permettre que cette avant-garde se retourne contre le corps d'armée. Reste la question de justice et de droit, dont la Russie n'a nul souci, et que la Turquie même, avec l'aide des Moldo-Valaques et des Serbes, n'est pas enm esure de soutenir contre son redoutable compétiteur. Les Turcs vont donc occuper les Principautés d'un côté, et les Russes de l'autre, et l'on dira que les traités sont respectés, quoiqu'ils soient manifestement violés dans leur lettre et dans leur esprit.

La correspondance de Constantinople du 17 et celle de Bucharest du 13 annoncent un revirement qui pourrait compliquer la situation si le suzerain et le protecteur étaient de même force.

No. 1.008. 1848 Iulie 20. Mais quoiqu'il advienne, la Turquie pliera, parce qu'elle n'est soutenue ni par la Hongrie ni par l'Autriche, préoccupées de leurs révolutions; parce que l'Angleterre, qui convoite l'Egypte et la Syrie, ne voudra pas heurter les Russes; parce que la France, toute entière à ses propres affaires, qui se lient à celles de l'Allemagne et de l'Italie, ne saurait risquer seule une guerre lointaine dans un intérêt très grave, sant doute, mais qui est plus encore européen que français. Cependant la Russie, ne pouvant s'emparer immédiatement des Principautés, de peur que ce coup ne jette l'Allemagne dans l'alliance de la France, il est probable que les sentiments que va provoquer l'intervention insolente, qui est en cours d'exécution, serviront un jour à la défense du Bosphore contre le Moscovite. C'est par là seulement que la situation offre un aspect quelque peu favorable.

No. 1.009. 1848 Iulie 20.

Raportul No. 3.330 al Administrațiunii de Brăila către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 307.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al trebilor din Lăuntru,

Astădĭ, la 20 Iulie, se petrecù în orașul nostru o scenă, pentru care mě simț dator a da onorabiluluĭ Minister o amăruntă descriere, spre a judecà de gravitatea fapteĭ și urmările eĭ. La 8 ore după eşirea bisericiĭ, o parte din popor, care manifestase maĭ înainte nemulțumirea sa pentru membriĭ actualĭ aĭ Magistratuluĭ, atât pentru că se arătase codacĭ în îndeplinirea multor din ordinele nouluĭ Guvern, cât și pentru că nu îndestulaŭ orașul cu pâne și carne bună, înaintă prin piață cu un steag tricolor și, mărindu-șĭ numěrul cu maĭ mult de o mie individe, merse la casa d. Comisar Manu, unde îĭ arătă cu pace și linişte nemulțumirile și plângerile sale în contra membrilor Magistratuluĭ, dându-ĭ și mostră de proasta pâne ce li se face.

Domnul Comisar le promise că se va înțelege cu Administrațiunea şi va face cele de cuviință spre a le îndestulà cererile, fiind drepte. Poporul mulțumit cu acest rěspuns, după maĭ multe aclamațiunĭ și strigărĭ de „ura“, erà să se rěspândească la casele

No. 1.009.
1848
Iulie 20.

sale, când uniĭ din neguțătorĭ, chiar uniĭ din membriĭ Magistratuluĭ, uniți cu maĭ mulțĭ supușĭ elinescĭ, carĭ aveaŭ în capul lor pe d. A. Mihalopulu, Secretarul Consulatuluĭ elinesc, veniră înfuriațĭ și, fără să întrebe despre causa adunăriĭ poporuluĭ, se îndreptară către d. Comisar ce erà în balcon, cu vorbe amerințătoare, strigându-l jos ca să pue mâna pe el. Poporul nu primì aceasta, și neguțătoriĭ sus numițĭ îl atacară cu loviturĭ de bastoane și voiră să-ĭ smulgă din mânĭ steagul cu care venise. După o luptă scurtă, în care poporul nearmat nicĭ măcar cu bastoane, suferì înțelepțesce, i se răpì steagul de supușiĭ elinescĭ, carĭ îl duseră în curtea Consulatuluĭ lor, unde merse poporul furios și îl cerù cu toată stăruința. După arătarea ce făcuĭ Consulatuluĭ, că e nedrept a răpi stindardul din mâna poporuluĭ și a-l depune în curtea sa, fu silit Consulatul să-l deà și poporul se maĭ liniștise. Dar supĕrat că i l-a dat rupt, și furios în potriva atacatorilor sĕĭ, cerù arestarea lor, maĭ ales a unuĭ Șteavidi. Adunațĭ în foarte mare numĕr înaintea caseĭ numituluĭ, cereà cu stăruință a eși afară să-l apuce, însă după îndemnul maĭ multor și chiar după cererea sus numituluĭ, care se arătă la fereastră și se rugă să-l erte, poporul se muiase și fraternisase cu dînsul, când acelașĭ Secretar elinesc, care cu puțin maĭ înainte cutezase a atacà cu vorbe foarte injurioase pe d. Comisar, și a sărì cu supușĭ elinescĭ ca mână de ajutor neguțătorilor asupra poporuluĭ, venì și acum cu maĭ mulțĭ din aceĭ supușĭ armațĭ cu ciomege și atacă a doua oară pe popor care, furios acum cu tot dreptul, alergă și el la ciomege și puse pe goană pe acel mișcător secretar, pe care nu-l putù prinde.

O asemenea purtare din partea d-luĭ Secretar elinesc, care se făcù însușĭ cap de turburătorĭ, când datoria cea maĭ sfîntă a unuĭ Consulat e de a ține în ordine pe supușiĭ sĕĭ și a nu-ĭ lăsà subt nicĭ un cuvînt să se facă turburătorĭ în țeară străină, e foarte contrară dreptuluĭ și merită toată luarea aminte a onorabiluluĭ Minister, spre a face cuvenita lucrare pentru sus numitul Secretar, a căruĭ faptă poartă un caracter așà grav.

Poporul, întărîtat prin sus atinsul al doilea atac, se înfurie iarășĭ asupra luĭ Șteavidi și vru să pue mâna pe el. Atuncĭ Administrațiunea se vĕḑù obligată a cere ajutorul milițieĭ, prin care, după cererea poporuluĭ și chiar a luĭ Șteavidi spre a i se asigurà vieața, se puse în casarmă. Apoĭ poporul maĭ cerù arestarea și

No. 1.009. 1848 Iulie 20.

altor doĭ neguțătorĭ, Canovicĭ și Baldoridi, din carĭ cel dintâiŭ nu voi să se supue, iar al doilea nu se putù aflà.

În sfîrșit, pe la treĭ ore după prânz, poporul se liniștì.

Salutare și frăție.

Administratorul județuluĭ Brăila, Dimitrie Golescu.
Comisar extraordinar, Al. Manu.
Secretar, C. Berlescu.

No. 3.330.

(Resoluție :) Să se deà în cunoscința d. Ministru celor din Afară, poftindu-l a se înțelege cu Consulatul general elinesc de aicĭ, spre a orînduì într'adins din aĭ sĕĭ foncsionerĭ, ca împreună cu Administratorul județuluĭ, alcătuind o Comisie mixtă, să cerceteze urmările Secretaruluĭ Vice-consulatuluĭ de acolo care, după descrierea ce face d. Administrator, se vede a fi de o fire cu totul necuviincioasă și abătută de buna orînduealá și de drepturile unuĭ asemenea străin foncsioner, ca după resultatul uneĭ asemenea cercetărĭ să se poată cere îndestularea părțiĭ ofensate și înfrînarea săvîrșitelor acelor neorînduelĭ, binevoind d. Ministru a comunicà subscrisuluĭ resultatul înțelegeriĭ d-sale întru aceasta cu acel Consulat general, spre a se da și de dinsul Administratoruluĭ Brăileĭ instrucțiile cuvenite. — Iulie 23.

No. 1.010. 1848 Iulie 20.

Raportul No. 3.197 al Administrațiuniĭ de Gorj către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru al trebilor din Lăuntru,

Ordinul d-v. de la 16 ale fiitoareĭ lunĭ cu No. 4.319, astădĭ la 20, primindu-se împreună cu 200 examplare din No. de 400 însemnat după decretul onorabiluluĭ Guvern subt No. 258, și luând în considerație cele cuprinse asupra alegeriĭ deputaților pentru generala Adunare contituantă, hotărîndu-se prin art. 14 ḑiua alegerilor primare la 9 Avgust viitor și prin art. 15 ḑiua alegerilor definitive la 18 Avgust, am onoarea, domnule Ministru, a vĕ face cunoscut că sorocul fiind de tot scurt de a se da în cunoscința tutulor locuitorilor satelor și a se pătrunde, mĕ îndoesc că nu se puteaŭ săvîrși aceste alegerĭ la hotărîtele ḑile și cunosc neapĕrat a se maĭ prelungi termenul, însă cel de la 9 August să se preschimbe la 18 pentru alegerile primare, și la 27 pentru alegerile definitive, și pentru că îmĭ dațĭ voe a raportà și a cere deslegare, prin ștafetă, pe de o parte grăbesc a vĕ rugà să-mĭ acordațĭ ase-

menea deslegare, iar pe de alta am dat îndată și în cunoscința Sub-administratorilor, ca să se conforme în această lucrare potrivit coprinderiĭ decretuluĭ și cu preschimbarea hotărîtelor ḑile la 18 și 27 ale viitoruluĭ Avgust, după deslegarea ce nădăjduesc a-mĭ da.

No. 1.010.
1848
Iulie 20.

Salutare și frăție.

Administratorul district. Gorj, Chr. Marghiloman.

No. 3.197.

Adresa No. 2.439 a Sfatuluĭ municipal din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 1.011.
1848
Iulie 20.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Dreptate, Frăție.
Domnule Ministru al trebilor din Năuntru,

Adresa cu No. 4.350 a d-luĭ Administrator al județuluĭ Dâmbovița, îndreptată domnieĭ-voastre și care se întoarce pe lângă aceasta în orighinal, aducêndu-se la acest Consiliŭ cu coprinșiĭ într'însul 1.300 braḑĭ, de către unul din dorobanțiĭ onorabiluluĭ Minister al d-v., aseměnat îndatoririĭ ce ar fi avut pusă asupră-ĭ de către d. Director, Consiliul pe de o parte a primit braḑiĭ, dând dorobanțuluĭ adeverință, și a plătit transportatorilor chiria de leĭ cincĭ-ḑecĭ, care în preḑisa adresă se însemnează, iar pe de alta dând și în cunoscința domnieĭ-voastre, vě roagă ca să binevoițĭ a-ĭ deslușĭ cât se va puté maĭ neîntârḑiat urmarea ce trebue să facă cu dînșiĭ spre sciință.

Salutare și frăție.

Presidentul Sfatuluĭ municipal, D. Polizo.
Ajutor, A. Costiescu.

No. 2.439.

Cererea luĭ I. Melic către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 1.012.
1848
Iulie 20.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Dreptate, Frăție.
Domnuluĭ Ministru al trebilor din Lăuntru.

După poftirea d-luĭ Director al Ministeruluĭ din Lăuntru, ca să fiŭ dragoman lângă d-luĭ Secretarul Ex. Sale Suleiman Pașa, avênd acum trebuință ca să trimeață pe unul din suita dumnea-luĭ,

No. 1.012. 1848 Iulie 20. ce se află molipsit, cu o depeșă la Giurgiŭ, și fiind-că guardianul ce este cu dumnea-lor o să plece, este rugat onor. Minister a binevoì și a slobodì șease caĭ de poștie cu podorojnie cu mergerea și înapoĭ, tot de odată poftind și pe Comitetul carantinelor ca să ieà măsurile sanitare spre paza dumnea-lor ce rĕmân aicĭ în Capitală.

Salutare și frăție.

I. Melic.

(Resoluție:) Să se facă urmare întocmaĭ.

No. 1.013. 1848 Iulie 20.

Raportul No. 4.444 al Administrațiuniĭ de Buzĕŭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Dreptate, Frăție.
D. Ministru Interior.

Luând în de aproape considerație ordinul d-v. cu No. 4.306, am onoare a vĕ rĕspunde d. Ministru, că ḑiua de 9 Avgust viitor, decisă prin art. 14 al decretuluĭ pentru alegerile primare, nu este îndestul pentru săvîrșirea acesteĭ lucrărĭ, căcĭ vremea fiind prea scurtă și însărcinările la care ieaŭ parte atât foncționariĭ, cât și locuitoriĭ, mărginindu-se chiar într'aceste ḑile, părerea subt-scrisuluĭ este, ca aceste alegerĭ să se amâneze până la 25 Avgust viitor, timp în care fie-care se poate pătrunde de adevĕratul înțeles al decretuluĭ, de drepturile lor, de ceea ce aŭ a săvîrșì și când fie-care este maĭ puțin împovărat cu munca câmpuluĭ.

Aceasta cu onoare o supuiŭ la cunoscința d-v., și vĕ rog, domnule Ministru, a-mĭ da ordin de urmarea ce trebue să fac.

Salutare și frăție.

Administratorul distr. Buzĕŭ, S. Voinescu.
Secret. Dimitrescu.

Secția 1-ĭ. No. 4.444.
(Resoluție:) Raport la Guvern.

No. 1.014. 1848 Iulie 20.

Nota Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Consulatul general al Franciеĭ.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

A l'honorable Consulat général de France.

J'ai l'honneur de porter à la connaisance de l'honorable Consulat général de France la pièce ci-jointe adressée par le Gouver-

nement provisoire à S. Ex. Suleyman Pacha, Envoyé extraordinaire de la S. P. en Valachie. Cette notification a été jugée nécessaire pour servir de réponse à la lettre, dont je lui envoie aussi copie et qui a précédé l'entrée de S. Ex. sur le territoire valaque. Cette lettre adressée, comme il peut le voir, à notre Administrateur, à Giurgevo, M. J. Philippesco, nous annonce l'arrivée de S. Ex. Suleyman Pacha avec un corps de troupes turques.

No. 1.014. 1848 Iulie 20.

Je crois qu'il est inutile de rappeler ici à l'honorable Consulat général toutes les circonstances qui ont accompagné notre réforme intérieure. Il a été témoin du calme et de l'ordre au moyen desquels nous avons reconquis notre liberté et notre indépendance administrative. Notre œuvre s'est accomplie avec une grande facilité, car nous étions forts de nos droits, qui sont incontestables, et que nous reconnaissent les traités de Bajazet I et de Mahomet II et même l'article 5 du traité d'Andrinople. Malgré tant de motifs qui militent si puissamment en notre faveur, nous voyons avec le plus grand regret notre territoire occupé aujourd'hui par les troupes de S. M. I. Abdul Medjid. Il est vrai que la seule notification que nous ayons encore reçu de S. Ex. Suleyman Pacha, jusqu'à ce jour, annonce les dispositions les plus bienveillantes, mais par le fait même de l'invasion, nous considérons nos droits comme méconnus et nous en appelons auprès de l'honorable Consulat général des résultats que peut entraîner une telle démarche. Nous désirons vivement que la paix et l'ordre restent dans le précieux état où nous les avons maintenus jusqu'ici, mais cependant si les intrigues intérieures ou extérieures saisissaient ce prétexte pour amener dans le pays quelques désordres, nous lui déclarons que nous déclinons d'avance toute responsabilité.

Nous espérons que l'honorable Consulat général voudra bien informer son Gouvernement de notre position et que la France, dans sa prospérité croissante, entendra la voix de ses enfants de la Roumanie et ne leur enlèvera point avec son appui toute foi dans l'avenir, toute espérance de salut.

Je saisis cette occasion pour réitérer à l'honorable Consulat général l'assurance de ma haute considération.

(Signé :) Pour le Secrétaire d'Etat, N. Golesco.

No. 1.015. 1848 Iulie 20. **„Protestaţia poporuluĭ Român în Câmpul Libertăţiĭ.“**

(Foae vol. Acad.)

Româniĭ în puterea drepturilor ce le aŭ şi carĭ sînt consfinţite prin toate tractatele, şi în puterea dreptuluĭ neamurilor, se sculară la 11 Iunie, într'o unanimitate, şi lepědară aşezămintele ce existaŭ până aci, şi pe carĭ o experienţă de 17 anĭ dovedise că duceaŭ neamul românesc la peire, şi tot de o odată proclamară principele pe carĭ să i se deà nouě aşezăminte. Acestea pentru în lăuntru; iar cât pentru relaţiile de afară, naţia le respectă cu o sfinţenie, cu o modestie vrednică de laudă. Româniĭ se făgăduiră, se chezăşuiră, că nu numaĭ vor respectà toate drepturile ce Poarta le aveà asupra Ţěriĭ-Românescĭ, dar încă îĭ făgăduiră ceea ce Poarta nu aveà dreptul să ceară, adică de a combate pentru Turcia, când ea va fi în primejdie.

După o ast-fel de purtare, Româniĭ aveaŭ dreptul de a nădăjduì că Suzeranul lor nu numaĭ va respectà drepturile ce le aŭ, dar încă maĭ mult, că dragostea Înălţimiĭ Sale către popolul Român o să crească în proporţie cu devotamentul lor.

Poarta ne făcù să credem că nu ne-am înşelat în nădăjdile noastre. Însă la 19 Iulie, pe când ţeara se aflà în cea maĭ mare linişte, în cea maĭ mare fericire, armiile turcescĭ trecură Dunărea şi intrară pe pămîntul român, fără nicĭ un manifest, fără nicĭ un motiv, în protiva tutulor tractatelor şi în protiva dreptuluĭ neamurilor.

De aceea, cu toate că Guvernul, care este expresia popoluluĭ, a protestat prin mijloacele diplomatice, însă popolul socotesce că nu este de pris)s de a protestà şi el de-a dreptul înaintea Europeĭ întregĭ, în protiva intrăriĭ trupelor turcescĭ pe pămîntul român, şi încă şi maĭ mult: România întreagă de astădĭ, până când încă maĭ are un glas liber, declară:

I. Că dacă Înalta Poartă va respectà drepturile Românilor şi va primì Constituţia ce îşĭ deteră şi al căreia efect o să fie fericirea ţěriĭ, atuncĭ Româniĭ, recunoscětorĭ bunuluĭ lor Suzeran, nu numaĭ că-ĭ jură credinţă, dragoste şi supunere, dar încă şi maĭ mult, că vor slujì de rampar Constantinopoluluĭ.

II. Că dacă Înalta Poartă nu îşĭ va trage trupele de pe pămîntul român, şi că dacă va căutà ca prin putere armată să se amestece în trebile ţěriĭ din lăuntru, atuncĭ toate tractatele ce există se socotesc ca desfiinţate chiar de Poartă.

III. Că atuncĭ nația română este deliberată de orĭ-ce îndatorire ar avé către Înalta Poartă. No. 1.015. 1848 Iulie 20.

IV. Că orĭ-ce legĭ, orĭ-ce așezăminte vor fi impuse Românilor de la străinĭ, saŭ prin influența armiilor străine, acele legĭ, acele așezăminte vor fi socotite ca ilegale (nepravilnice) și prin urmare este de datoria orĭ-căruĭ Român de a nu se supune la dînsele de bună voe.

V. Că orĭ-ce Român va unelti saŭ va contribuì ca să aducă armiĭ străine în țeară, saŭ ca să oprească maĭ multă vreme pe cele aduse, perde dreptul de Român, este declarat de vrăjmaș al soțietățiĭ și prin urmare nu maĭ există legĭ pentru dînsul.

Popolul Român.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Generalul Chr. Tell.

No. 1.016. 1848 Iulie 20.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Sencerul meŭ amic,

Însemnările din scrisoarea d-tale rĕspundătoare la a mea, trimisă din Slatina, mĭ-a pricinuit destulă bucurie. Deà Dumnedeŭ drepte cugetărĭ acelora de la carĭ așteptăm întărirea sacreĭ cause; deà vŏ Dumnedeŭ și la toțĭ d-voastră, colegiĭ meĭ, putere și înțelepte chibzuirĭ, orĭ cu ce chip să învingem toate împedecările Constituțieĭ și să rĕmâe sfînta lege, pentru care ne-am hotărît cu totul ca pentru o pricină de fericire comună.

Asupra misieĭ cu care sînt însărcinat mĕ silesc prin toate mijloacele ca să corespund dorințelor noastre, fiind cu totul hotărît pentru sacra causă.

Eată dar ce trebue să maĭ fac: găsind atât de împedicătoare împrejurărĭ în Craiova, încă pe drum pe la jumătatea poșteĭ Ciocănescĭ întâlnind pe d. Petrache Romanescu ce venià cu alțĭ treĭ colegĭ cetățenĭ să arăte Guvernuluĭ reacțiile formate de uniĭ din aristocrațiĭ localĭ în unire cu câțĭ-và negutătorĭ și în relație cu județeniĭ Gorjanĭ și Mehedințenĭ în potriva Constituțieĭ și a viețiĭ mele, precum mi s'a și trimis cuvînt prin d. Maior Marghiloman, că nu mĕ primesc a intrà în cetatea Craiova și se vor împotrivì (la care a fost luând parte subt mască și d. Filișanu.) Înapoiaĭ

No. 1.016. 1848 Iulie 20.

pe d. Romanescu până la Slatina și ca un cetățean zelos pentru susținerea sacreĭ cause, în care a luat parte de la întâia întreprindere, consultându-ne pentru împrejurările de față, l-am trimis la Craiova, unde îndată ce a ajuns erĭ la 15 ale curgĕtoareĭ, chiar atuncĭ seara pregătind 40 stindarde tricolore și multe cocarde a anunțat noaptea poporuluĭ neconrupt și Țiganilor (împărțindu-le și stindarde) reacțiile prin carĭ se amerință căderea fericiriĭ române iarășĭ în ghiearele despotismuluĭ și tiranieĭ, și Vinerĭ, de la 7 până la 8 ore, fâlfâiaŭ pe toate ulițele cetățiĭ stindarde tricolore în mânile Țiganilor. Pe de altă parte, scriind d. Romanescu ca să-mĭ gătească furaj pentru 500 caĭ și îndestulare tot pentru atâția oamenĭ, vroind numaĭ de a însuflà spaimă, amândouĕ aceste împrejurărĭ făcură ca atât din ceĭ maĭ însemnațĭ negutătorĭ să se arăte la d. Romanescu cu o invitare subscrisă, prin care mĕ poftesc cu brațe deschise în Craiova, și care mi se trimise cu într'adins deputație, cât și din partea d-luĭ Administrator cu douĕ scrisorĭ, una vestindu-mĕ că s'ar fi făcut anarșie în Craiova, cea-laltă poftindu-mĕ să viŭ fără a mĕ teme ce-và în protivă de cugetările concetățenilor. Eŭ rĕspunseĭ negutătorilor, descriindu-le bucuria și încrederea ce am pentru dînșiĭ, precum și Filișanuluĭ, potrivit sensuluĭ alor sale, dicêndu-ĭ că nicĭ n'am gândit vre-o dată la asemenea împotrivirĭ și cu atât maĭ puțin a mĕ teme de cevà, fiind-că sînt hotărît pentru o causă sacră. Între aceste, lașa poliție a fost smulgênd stindardele din mânile Țiganilor, rupêndu-le și voind să-ĭ împrăștieze. Iar d. Romanescu fără zăbavă a eșit în piață cu un preot învestmîntat bisericesce și cu o cruce și câțĭ-và tinerĭ gvardiștĭ desfășurară încă un stindard, chemă popolul la sfînta Episcopie a jurà credință Constituțieĭ și brațe sprijinitoare susțineriĭ eĭ. Se adună un mare numĕr de cetățenĭ de maĭ multe clase și națiĭ, se traseră clopotele, intrară în curtea Episcopieĭ și prin țeremonie bisericească jurară stindardele libertățiĭ cu mare entusiasm, urmară salutărĭ și îmbrățișărĭ. Apoĭ tot înmulțindu-se numĕrul popoluluĭ, la strigările d-luĭ Romanescu să se adune toțĭ spre serbarea jurămîntuluĭ săvîrșit, merseră la casarmă, se îmbrățoșară cu ofițeriĭ și soldațiĭ, luară musica, petrecură toate ulițele cetățiĭ până la școlĭ, unde salutară edificiul în care s'a proclamat maĭ întâiŭ Constituția, și ast-fel se lămurì popolul care, deșì se socotià sprijinul Constituțieĭ, se balansà însă și erà aproape a se rătăcì din noŭ de intrigile aristocratice. Acea neghină dar se alese din grâŭ, și cunoscêndu-șĭ conspiratoriĭ puținul numĕr pe lângă al popoluluĭ rĕsculat

în acea ḑi, li se însuflă frica, se risipiră cluburile lor, iar uniĭ şi fugiră, temêndu-se a nu cădé în furia popoluluĭ. Cu toate acestea d. Romaoescu sciù să susţie buna orînduează cu o gvardie ce-ĭ acordă comanda. Două nopţĭ nu se întîmplă nicĭ o necuviinţă în cetate, şi ḑiua de 16 Iulie se socotì o sĕrbătoare a popoluluĭ Craiovean pentru jurămîntul săvîrşit Constituţieĭ.

No. 1.016. 1848 Iulie 20.

Pe de altă parte, în acea ḑi, intrând şi eŭ în Caracal, fuseĭ întîmpinat de tot popolul cu destulă ţeremonie şi cu multe aclamaţiĭ de bucurie, chiar şi de ceĭ ce se arătaseră laşĭ în puţinul timp al Căimăcămieĭ, de unde scriind şi la Cerneţĭ să se facă ţeremonia jurămîntuluĭ ca la Craiova, luaĭ rĕspuns că la 20 ale curgĕtoareĭ se va şi săvîrşì.

Foncţionariĭ administraţieĭ şi poliţieĭ din Craiova, deşì cu toate necredincioşĭ datoriilor ce corespund a sprijinì Constituţia, dar după cele ce se petrecură la 16, fură siliţĭ a ordonà pornirea popoluluĭ prin barabane spre întîmpinarea mea. Eŭ însă ca să le arăt că n'am nicĭ o frică de conspiraţiile inemicilor, plecaĭ de la Caracal numaĭ în trăsurĭ şi cu oameniĭ dintr'însele, lăsând dorobanţiĭ în urmă. Cu toate acestea fuseĭ întîmpinat de mulţĭ cetăţenĭ călărĭ subt comanda d-luĭ Romanescu pe la jumătatea poşteĭ ce duce în Craiova, precum şi la barieră, de un numĕr însemnat de gvardiştĭ şi maĭ toţĭ cetăţeniĭ, către carĭ deşì mĕ adresaĭ că voesc a trage la casa rĕposatuluĭ Braboveanu, dar toţĭ cu unanimă strigare mĕ luară şi mĕ duseră la Episcopie.

Cu toate acestea, toţĭ foncţionariĭ Administraţieĭ şi Poliţieĭ din Craiova urmează a fi schimbaţĭ în grab, căcĭ se dovediră necredincioşĭ sacreĭ cause, precum şi gvardiştiĭ stăruesc prin alăturata reclamaţie ce mĭ-aŭ înfăţişat. Veţĭ binevoì dar a grăbì cât maĭ curînd trimiterea vredniculuĭ de onoare cetăţean d. Scarlat Filipescu, de la care se poate aşteptà totul la mănţinerea causeĭ, ca Administrator. Asemenea şi orînduirea d. Marin Petrescu, Şef al Poliţieĭ, despre care m'am încredinţat atât de o singură şi zeloasă credinţă către Constituţie, cât şi de capacitatea de a ţiné buna orînduează în cetate, ca unul ce maĭ înainte a ocupat postul de ajutor al Poliţieĭ. Iar pentru Subt-administratorĭ, veţĭ binevoì a vĕ înţelege cu d. noul Administrator să orînduească pe ceĭ ce ĭ-am ales dintre cetăţeniĭ maĭ credincioşĭ şi maĭ conform cu spiritul Constituţieĭ şi pentru care am lăsat la d. Romanescu însemnare subscrisă de mine, pentru că ceĭ acum în fiinţă sînt atâta de violenţĭ, în cât în loc de a stăruì să se iscălească petiţia către Rusia,

No. 1.016.
1848
Iulie 20.

din contră, am aflat că aŭ silit pe uniĭ din cetățenĭ a iscălì înscrisurĭ că nu primesc Constituția, și că sînt mulțumițĭ pe sistema Regulamentuluĭ. D. Opran, orînduitul Administrator de Mehedințĭ, aflaĭ că a pornit la Bucurescĭ maĭ înainte de a-șĭ primì poruncile de orînduire, carĭ s'aŭ și înapoiat la d. Ministru din Lăuntru. Apoĭ fiind-că este neapĕrată trebuință de Administrator la acel județ, cu toate în-sușirile ce pot . . . . în posiția de față, vețĭ binevoì a-l chemà d-v. și dacă, după toată catechisirea ce se va face împreună cu d-lor ceĭ-lalțĭ frațĭ colegĭ, vĕ vețĭ încredințà prin jurămînt strașnic, că poate conrespunde spirituluĭ epoceĭ de liberație, vețĭ grăbì înapoiarea d-luĭ în funcția cu care s'a însărcinat, căcĭ într'acel district s'aŭ întîmplat și călcărĭ p'afară din pricina nestatorniciriĭ administrațieĭ, iar din contră, cunoscêndu-se că nu poate conrespunde scopuluĭ susțineriĭ Constituțieĭ, orĭ vețĭ găsì acolea altă asemenea persoană, saŭ îmĭ vețĭ scrie să observez eŭ și să vĕ recomand vreunul din partea loculuĭ, după încredințările ce voiŭ luà din principele sale. Alătur și rĕspunsul Comisaruluĭ acestuĭ district, cu care am vorbit a insuflà acolo despre chipul veniriĭ mele, conform cu dorința d'a sparge și rĕspândì orĭ-ce conspirațiĭ și că ast-fel am socotit maĭ bine mișcarea lucrurilor, și că în acest ceas plec la Gorj. Nu lipsesc a vĕ vestì de odată cu cea maĭ sinceră și călduroasă salutare și frăție de o potrivă și către toțĭ frațiĭ colegĭ.

La mânăstirea Motrul, din județul Mehedințĭ, se află arestat din pricinĭ politice popa Dinu de la satul Brebeniĭ din același județ, de când a fost bănuit în conspirația luĭ Drăghicĭ Hârgot în protiva fostuluĭ Domn. Binevoițĭ a mijlocì slobodirea unuĭ decret pentru a sa libertate.

No. 1.017.
1848
Iulie 20.

Scrisoarea luĭ A. Treb. Laurian către A. G. Golescu.

(Orig. Col. Ecat. A. G. Golescu.)

Sibiiŭ.

Frate Golescule,

Erĭ, Lunĭ 19 Iulie, a ajuns aicĭ Brătianu. Mĭ-a spus cum a petrecut pe acolo. D-ta încă veĭ fi înțeles de la dînsul, că cu Unguriĭ nu e nimica de făcut. Saŭ la Viena, saŭ la Francfort. Dară oameniĭ trebuesc acolo bine informațĭ. Interesează pe deputațiĭ din dietele de acolo să vorbească în causa română. Îngrijițĭ și pentru jurnale. Noĭ facem aicĭ cât putem.

Expresul nostru a ajuns la Bucurescĭ Duminecă noaptea spre

No. 1.017. 1848 Iulie 20.

Lunĭ (12 Iulie). Bălcescu îțĭ scrie aicĭ o scrisoare din 11, înainte de a primì scrisorile d-tale. Stefan Golescu îțĭ scrie una din 12 Iulie, după ce a primit ale d-tale. Amândouĕ țĭ le puiŭ aicĭ.

Bariț îmĭ scrie de la Brașov, 19 Iulie: „Să scițĭ că reacționariĭ se gătesc de o contra-revoluțiune drăcească în Bucurescĭ prin unul Schina (orĭ cum îl cheamă), în Craiova prin Haralambie, în Câmpulung prin unul Roset. Asearā Slătineana ḑise pe alee, că peste puțin mĕ va chemà pe mine și pe toțĭ mocaniĭ și țuțuenii noștri la bal. Alaltăerĭ primiră o ștafetă de la Constantinopole, erĭ alta de la Rusciuc. Slătineanu ḑise, că decât să-șĭ lase proprietățile în disposiția sans-culoților, maĭ bine vor guvern muscălesc. Pe popa de la sf. Sava tot erĭ îl amenință că, de va maĭ cutezà a călcà în Bucurescĭ, nu-ĭ vor rade barba, ci ĭ-o vor smulge.“ Acestea ne scrie Bariț. Astăḑĭ, la 7 ore de dimineață, a plecat Maiorescu la Brașov. I-am ḑis ca să grăbească la Bucurescĭ întru ajutor, că unul e destul aicĭ. Îndată după plecarea luĭ, m'a chemat Generalul Pfersmann și mĭ-a arătat rĕspunsul ce a primit de la Viena asupra celor ce a scris Guvernul provisoriŭ, când cu venirea Maiorescului. Rĕspunsul acesta e de pe timpul când sosise scire la Viena despre înființarea Căimăcămieĭ, și are înțelesul acesta:

„Noĭ am înțeles, că Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ a căḑut și s'a pus în locul luĭ o Căimăcămie. Așà dar, ceĭ doĭ domnĭ (Maiorescu și Laurian), carĭ aŭ venit în trebile Țĕriĭ-Românescĭ, se vor fi întors înapoĭ. În cât e pentru Rusia, ea are tractate cu Turcia pe care își basează protecțiunea. Ce se atinge de interesele Austrieĭ în Principate, pentru acestea s'a făcut disposițiune de a protestà în cas de intervențiune.“

Acest rĕspuns nu mi se pare de treabă. Saŭ că Austria e înțeleasă cu Rusia, saŭ că nu cunoasce starea cea adevĕrată a Principatelor. Veḑĭ de informează maĭ bine pe oameniĭ de acolo, și caută de le descopere politica. Mi se pare că e tot dracul cel vechiŭ la mijloc.

Aicĭ s'a făcut disposițiune ca să se acoperę tare cu miliție și cu artilerie atât pasul de la Turnul-roșu, cât și cel de la Brașov. Când am întrebat pe Generalul Pfersmann pentru aceasta, mĭ-a rĕspuns: „ca să nu se întîmple vre-o neorînduealā prin venirea oamenilor din Țeara-Românească, maĭ ales a proletarilor.“ Lucru curios!

Pentru lucrurile Magheruluĭ, s'a dat hârtie ca, când va voì să-șĭ ieà lada.

Pentru arme și altele, d-ta fă tocmelĭ pe acolo cum scĭĭ maĭ bine,

No. 1.017. 1848. Iulie 20.

și apoĭ scrie pentru banĭ. Aicĭ în Transilvania nu e nimic de făcut. Eŭ am ḑis și Brătianuluĭ să spue cu gura, și am scris și Bălcesculuĭ, ca să nu trimită sume maĭ marĭ de banĭ, până ce nu vor venì scrisorĭ de la d-ta.

Salutare, frăție. Laurian.

No. 1.018. 1848 Iulie 20.

Scrisoarea luĭ Chr. Marghiloman către Generalul Gheorghe Magheru.

(Orig. Acad.)

Onorabile Domn,

Aveam nădejde ca astăḑĭ să vĕ avem acì în mijlocul nostru; încă de treĭ ḑile am trimis spre întîmpinare-vĕ trupele dorobănțescĭ și cu carĭ vĕ rog a venì împreună, căcĭ acilea am ceĭ maĭ nedisciplinațĭ ostașĭ dorobanțĭ, nesupușĭ la datoriile lor. De vețĭ fi încă în Craiova, punețĭ în lucrare trimiterea ceruteĭ trupe înarmate de Comandirul garnisoaneĭ, după chiar porunca ce i se trimise a d-luĭ General Tell, căcĭ informarea acestor demoralisațĭ dorobanțĭ trebue cea di'ntâĭ pusă în lucrare și al doilea a insuflà frică în aceĭ ce cugetă rĕŭ patrieĭ. Binevoesce, Domnul meŭ, ca prin ștafetă să ne însciințațĭ de ḑiua sosiriĭ-vĕ și de locul locuințeĭ ce dorițĭ a trage. Astăḑĭ s'a săvîrșit jurămîntul. Aŭ luat parte maĭ toțĭ orășeniĭ, iar Roșianu și Zamfirache Broșteanu, ca de datoria foncțiilor lor ce ocupă acì, n'aŭ venit, făcêndu-se bolnavĭ. Maĭ primejdioșĭ oamenĭ n'am vĕḑut, măcar că d-v. mi-ĭ recomandațĭ de bunĭ orășenĭ. În sfîrșit, numaĭ viind, vețĭ vedé cele intrigate. Eŭ însă ca eĭ să nu înțeleagă din aceste tainice corespondențe, vĕ gătisem casele Broșteanuluĭ d'a vĕ primì, apoĭ maĭ bine, ca pe uniĭ ce-ĭ cunoascețĭ, să-mĭ hotărîțĭ unde dorițĭ a trage și să venițĭ sănătoșĭ.

Salutare și frăție.

Chr. Marghiloman.

Orașul Târgu-Jiuluĭ.

În dos:

Ștafetă, Ștafetă grabnică.

Dreptate, Frăție.

Domnuluĭ Căpitan General al trupelor neregulate de dorobanțĭ și pandurĭ volontirĭ.

La or. Craiova saŭ orĭ-unde se va fi aflând.

No. 2.146.

Pornită la un-spre-ḑece ceasurĭ europenescĭ noaptea.

Scrisoarea luĭ B. Arcescu către Nicolae Bălcescu. No. 1.019. 1848 Iulie 20.

(Orig. Col. N. Mandrea).

Dreptate, Frăție.

Sibiiŭ.

Prea iubite amice, doresc din suflet ca să aflù cum te găsescĭ, adică de eștĭ voinic, verde, și cum maĭ mergețĭ cu lucrarea prea scumpeĭ noastre patriĭ. Eŭ venind aicĭ spre a conduce familia d-luĭ Magheru, după cum sciĭ că m'a rugat, mĕ împedecă nisce blestemate de frigurĭ de noapte așà de rĕŭ, că nu pociŭ să mĕ întorc acum în grabă, după cum îmĭ arde inima. Cu toate acestea, nădĕjduesc la cel puternic ca să pociŭ orĭ în ce chip să mĕ întorc. Aicĭ sîntem cu d. Laureani și alțĭ maĭ mulțĭ frațĭ Românĭ Transilvanĭ, cu carĭ nu perdem din vedere când ne reunim ca să deliberăm asupra celor ce posiția vremiĭ de astădĭ cere. Am cunoscut asemenea și pe fratele Bărnuț, care este un Român prea bun; cu maĭ mulțĭ tenențĭ românĭ m'am cunoscut, carĭ ard de focul patriotismuluĭ și să ne vadă odată unițĭ cu eĭ, carĭ dic că acum sînt prea apĕsațĭ de Ungurĭ și Sașĭ. Cu toate acestea nădejdea este ca să vedem țeara noastră ferice și pe frațiĭ noștri Moldovenĭ, apoĭ credem că nu va fi cu anevoe ca să facem și alte pasurĭ maĭ gigantice. Tot ce ne silim aicĭ este să insuflăm frateluĭ român țĕran adevĕrata ideie de ceea ce poate să-l ducă la fericire și care numaĭ este încorporarea lor cu frațiĭ lor, și carĭ după cum îĭ vĕd sînt plinĭ de dorință și cel maĭ mic signal ĭ-ar înfocà

Eŭ așĭ fi venit de loc, după cum dic, dar boala nu mĕ lasă, și apoĭ vĕd că aicĭ acum este foarte mare trebuință de propovĕduitorĭ și tot Românul bun trebue să facă propagandă. Scrie-mĭ, te rog, iubite amice, când aĭ un minut de odihnă, ce maĭ facețĭ p'acì și de aŭ venit Turciĭ cu bine, ca să se bucure sufletele noastre. Ochiĭ tutulor fraților românĭ sînt țintațĭ asupra noastră, și numaĭ fiind noĭ fericițĭ se pot face și eĭ.

Siliți-vĕ dar din toate puterile ca să ne urmeze de exemplu.

Te rog arată cetățenilor Stefan Golescu, Eliad, Tell, Brătianu Ioan frățescĭ îmbrățișerĭ, poftindu-vĕ întreagă sănătate, energie și curaj, ca să poată ajunge acolo unde sufletele lor aŭ dorit tot-deauna și unde binele obștesc îĭ cheamă.

Salutare și frăție.

B. Arcescu.

No. 1.020.
1848
Iulie 20.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Suleyman Pacha a fait connaître à l'Administrateur du district de Vlachka qu'il passerait le Danube, le 31 au matin, avec des troupes impériales.

M. Etienne Golesco a été envoyé, hier soir encore, à Georgevo, pour s'assurer de ce fait, auquel les Valaques attachent une si haute importance.

Mais peu d'heures après son départ, il est arrivé à Bucharest un officier turc, annonçant que Suleyman Pacha avait, en effet, passé le Danube dans la journée avec une partie des troupes. Cette nouvelle a produit dans la Capitale une sensation d'autant plus grande, qu'on était loin de s'attendre à voir arriver avec le Commissaire de la Porte une partie de la garnison de Roustchouk.

Dans une réunion démocratique à laquelle beaucoup de jeunes boyards ont pris part, et qui s'est tenue cette nuit, M. Baltzesco a émis l'opinion de résister par la force à cette violation du territoire roumain.

Ce matin le tocsin a sonné et le peuple s'est rassemblé en grande nombre au Palais du Métropolitain pour demander quelle serait la conduite du Gouvernement dans ces graves circonstances. Ce Prélat a cherché à appaiser l'effervescence générale en convoquant pour l'après midi tous les citoyens, et en prommettant de leur faire connaître le résultat des délibérations du Gouvernement.

J'ai reçu ce matin, et j'ai l'honneur, Monsieur le Ministre, de vous adresser ci-joint.

(Lit. A.) Copie d'une note du Secrétaire d'Etat par laquelle il me prie d'informer le Gouvernement de la République de sa position, „espérant que la France entendra la voix de ses enfants de „la Roumanie, et ne leur enlèvera point, avec son appui, toute foi „dans l'avenir, toute espérance de salut.“

(Lit. B.) Copie de la lettre de Suleyman Pacha à l'Administrateur de Georgevo.

(Lit. C.) Copie de la réponse du Gouvernement provisoire à la lettre de Suleyman Pacha, et

(Lit. D.) Traduction d'une proclamation par laquelle le Gouvernement recommande la tranquillité et le calme aux habitants de la Capitale.

No. 1.020. 1848 Iulie 20.

Je suis, etc.

(Signé :) Hory.

Corespondenţă din Bucurescĭ către „Gazeta de Transilvania." No. 61. 1848. 26. VIII.

No. 1.021. 1848 Iulie 20.

Bucurescĭ ..... Treĭ miĭ oştirĭ turcescĭ călcară, ce e drept, pe pămîntul românesc, însă eată că şi în privinţa acestora se va adeveri ceea ce prediserăm nainte cu două sĕptămânĭ : cum veniră, aşà se vor duce. Astădĭ Ţeara-Românească păşì într'o nouă fasă. Turciĭ informaţĭ, cum se exprimară eĭ, de către bătrânĭ, că în Ţeara-Românească ar domni turburărĭ marĭ, deşì pe d. I. Voinescu îl primiră la Rusciuc cu toată afabilitatea, însă nu-ĭ putură saŭ nu voiră a-ĭ crede întru toate. Aşà eĭ făcură ceea ce vom vedé maĭ jos, resultatul însă fu cel maĭ dorit. Să începem de la acte oficiale. Suleiman Paşa scrise maĭ întâiŭ următoarele :

(Urmează scrisoarea luĭ Suleiman Paşa de la 18 Iulie către Administratorul din Giurgiŭ. A se vedé No. 965.)

Guvernul publică aceasta :

(Urmează publicaţiunea Guvernuluĭ provisoriŭ No. 329 de la 19 Iulie. A se vedé No. 990.)

În Capitala noastră spre 20 ale acesteia noaptea sosì aicĭ Ghenghir Effendi, Secretarul luĭ Suleiman Paşa, însoţit de alţĭ doĭ Turcĭ ca trimişĭ din partea Exelenţeĭ Sale, care se află încă dincolo de Dunăre, cu o scrisoare adresată către boerĭ, poftind tot de odată pe Părintele Mitropolitul ca să-ĭ vorbească în parte. Dimineaţa îndată ce înţelese Guvernul de venirea lor, trimise pe d. Eliad şi N. Bălcescu, ca să spue Preaosfinţieĭ Sale, ca nicĭ de cum să nu meargă singur la trimisul Exelenţeĭ Sale. De abià ajunseră aceştĭ doĭ membri aĭ Guvernuluĭ la Preaosfinţia Sa, când curtea Părinteluĭ Mitropolit se şi umplù de o mulţime de popor, care alergà din toate uliţele, poftind ca Guvernul întreg să se ducă la trimisul Exelenţeĭ Sale Suleiman Paşa. Părintele Mitropolit şi plecă îndată la Palat. Poporul ce se aflà de faţă hotărî o Adunare pe 4 ore după prânz pe Câmpul Libertăţiĭ, şi de acì înaintă către Palat. Guvernul cu popolul hotărî să meargă numaĭ d. Eliad cu Părintele Mitropolit la trimisul Exelenţeĭ Sale, fiind-că acesta ţine încă

No. 1.021. 1848 Iulie 20.

carantină până Joĭ, în casele luĭ Momolu pe Podul Mogoşoaeĭ. În aceste oare tot poporul erà pe picioare în mişcare cu totul sgomotoasă, despre o parte pentru scrisoarea aceea, despre alta, că se adeveri cum că la Giurgiŭ, pe pămînt românesc, se află trecuţĭ 3.000 soldaţĭ turcescĭ în contra tractatelor. Însă cu cât fu turburarea de mare, cu atâta se mulcomiră inimile tutulor, după ce s'a întors Părintele Mitropolitul cu d. Eliad, carĭ aŭ adus rĕspuns mângâetor, „că Înalta Poartă doresce din inimă fericirea acestor ţĕrĭ, şi că oştirile turcescĭ, deşì s'aŭ călcat tractatele, sînt aduse numaĭ pentru păzirea şi întărirea Constituţiuniĭ; fiind-că mulţĭ din reacţionarĭ aŭ făcut arătărĭ false, şi aŭ făcut să creadă pe Înalta Poartă, că noua Constituţiune aŭ făcut-o numaĭ vre-o câţĭ-và, iar nu poporul întreg.“ Scrisoarea adresată către boerĭ nu se primi, fiind-că nu erà adresată poporuluĭ. Secretarul Exelenţeĭ Sale, încredinţându-se de supunerea care o arată ţeara către Înalta Poartă, şi că Constituţiunea este făcută de poporul întreg, şi că în ţeară şi Capitală domnesce cea maĭ bună orînduealà şi linişte, trimise numaĭ decât stafetă la Exelenţa Sa Suleiman Paşa, încunosciinţându-l despre toate; tot prin această stafetă trimise şi scrisoarea îndărăt; Guvernul însă care lucrează numaĭ aceea ce este în favorul şi interesul poporuluĭ, pe lângă toate acestea nu întârḑie a protestà Exelenţeĭ Sale pentru trecerea trupelor turcescĭ pe pămîntul Românieĭ.

Desbaterile Adunăriĭ le vom împărtăşì altă dată, destul atâta că Secretarul turc spre noapte trimise un curier la Suleiman Paşa, rugându-l ca să retragă oştirile, care însă, după scirile cele maĭ nouĕ primite de la Iaşĭ, nu credem să se întîmple.

No. 1.022. 1848 Iulie 20

Corespondenţă din Bucurescĭ către „Gazeta de Transilvania“ No. 62. 1848. 29. VII.

Bucurescĭ. Descrierea adunăriĭ din 20 Iulie. Adunarea proiectată de dimineaţa s'a şi înfiinţat. La 4 ore după prânz se adună popor din toată plasa la 30 miĭ pe Câmpul Libertăţiĭ, unde d. I. C. Brătianu, pe la 6 ore, deschise adunarea prin o cuvîntare scurtă, dar energioasă, cam în înţelesul următor:

Fraţilor! Sciţĭ că Turciĭ aŭ călcat pe pămîntul Românieĭ, fiind-că duşmaniĭ patrieĭ şi aĭ Constituţiuniĭ noastre aŭ făcut arătărĭ false Înalteĭ Porţĭ, ḑicênd că Constituţiunea noastră s'a făcut numaĭ din partea unuĭ puţin numĕr de oamenĭ, iar nu din partea

No. 1.022.
1848.
Iulie 17.

poporuluĭ întreg. Eŭ, fraţilor, vĕ întreb, ca acuma să mărturisiţĭ, dacă Constituţiunea s'a făcut cu voia poporuluĭ întreg saŭ numaĭ din partea unora, după cum aŭ arătat vrăjmaşiĭ patrieĭ noastre... Aţĭ avut destulă vreme de la 11 Iunie să judecaţĭ şi să vĕ convingeţĭ, dacă aceasta este bună şi în interesul poporuluĭ, dacă Guvernul pe care l-aţĭ ales din sînul vostru corespunde dorinţelor poporuluĭ. La acestea rĕspunse poporul cu un glas cutreerător:

— Noĭ am primit Constituţiunea în 11 Iunie, şi acuma din noŭ manifestăm că e cu voia poporuluĭ întreg; pe acestea jurăm încă odată că, de va cere trebuinţa o vom apĕrà până la cea din urmă picătură de sânge; să piară vrăjmaşiĭ patrieĭ şi aĭ Constituţiuniĭ noastre. D. I. C. Brătianu continuă maĭ încolo: Sciţĭ, fraţilor, că Guvernul a protestat în contra oştirilor turcescĭ... ne-am adunat aicĭ, dacă găsiţĭ cu cale ca să protestăm şi noĭ cu toţiĭ. Poporul: — Protestăm.—Fraţilor, vĕ sfătuesc să nu perdeţĭ curagiul. Înalta Poartă cunoasce că este în interesul sĕŭ, ca noĭ să fim tarĭ şi liberĭ; afară de aceea Francia, Italia, Englitera, Germania, Unguriĭ, iară maĭ vîrtos fraţiĭ noştri Românĭ din Transilvania, Banat, Bucovina, Moldavia şi Besarabia, carĭ sînt în numĕr de 8 milioane, vor sprijinì causa noastră... Aduceţi-vĕ aminte de străbuniĭ noştri subt Mcihaĭ-Viteazul carĭ, cu 6.000 de Românĭ, bătură sute de miĭ, atuncĭ când Europa întreagă tremurà de Poartă! — Maĭ explică şi tractatele făcute de străbuniĭ noştri cu Înalta Poartă. După acestea se citiră punctele protestăciuniĭ, carĭ se primiră de popor, şi le subscriŭ acum toţĭ; se citì şi molitva de un preot. Cu acestea se încheiă această adunare numeroasă; musica stabuluĭ începù a cântà marşul românesc şi poporul întreg plin de bucurie, după 8 ore, între strigărĭ de: „ura, să trăească Constituţiunea, Guvernul provisoriŭ, Sultanul", plecă cu solenitate pompoasă, cu patru steagurĭ tricolore către Palat, ca să-şĭ arăte mulţumirea sa; poporul stete şi înaintea Secretaruluĭ turcesc, strigând: „ura, să trăească Sultanul, Constituţia, Guvernul provisoriŭ." Bucuria ce o simţià acest tînĕr Secretar nu se poate descrie; el cerù steagul, ce se aflà înaintea musiceĭ, şi îl îmbrăţişă; la această înfăţişare într'atâta se mişcă poporul de bucurie, în cât strigările de „ura" şi „să trăească Sultanul, Constituţia şi Guvernul provisoriŭ" ţinură maĭ 15 minute. De acì poporul merse înaintea Palatuluĭ, arătându-şĭ recunoscinţa şi mulţumirea. Guvernul fu poftit să easă afară pe balcon; dintre membriĭ eraŭ numaĭ dd. General Tell şi N. Bălcescu; aceştia mulţumiră poporuluĭ pentru remonstrăciunea aceasta şi iĭ rugară ca

No. 1 022. 1848 Iulie 20. să se împrăștie în pace pe la casele lor fără sgomot; să se păzească cea maĭ mare liniște. După 9 ore poporul ascultă de Gubernul sĕŭ cel bun și se împrăștiară toțĭ; doară nicĭ odată nu fu așà vesel poporul ca acuma, pentru aceea maĭ rĕmaseră mulțĭ, carĭ de bucurie se primblară între urărĭ pe podul Mogoșoaeĭ până către ḑiuă. Nu se făcù nicĭ cea maĭ mică turburare. Secretarul Ex. Sale, îndată după remonstrăciunea aceasta, porni alt curier cu un Turc ce se aflà lângă dînsul la Ex. Sa Suleiman Pașa, ca să-ĭ facă cunoscută această manifestare a poporuluĭ. Ex. Sa încă va venì peste vre-o câte-và ḑile. Peste puțin vom vedé ce resultate vor avé toate acestea. Această ḑi de 20 Iulie 1848 iar va fi însemnată în analele Românilor cu lìtere de aur, ca și celea din 9, 11 și 30 Iunie a. c., în carĭ Româniĭ arătară de noŭ, că sînt adevĕrațĭ strănepoțĭ aĭ divuluĭ Traian, și că sângele de Roman n'a încetat a circulà în vinele lor, arătară că îșĭ iubesc patria și libertatea, ca și străbuniĭ lor, arătară că este un popol pacĭnic, civilisat, nu precum I-aŭ descris dușmaniĭ Românilor, și demn de libertatea, după care oftează cu atâta sete de maĭ multe secole.

C. R.

No. 1.023. 1848 Iulie 20. Corespondență din Bucurescĭ către „Allgemeine Oesterreichische Zeitung." No. 134. 1848. 14. VIII.

Donau-Fürstenthümer.

Bukurest... Unsere junge Freiheit ist in ein neues lebensgefährliches Stadium getreten, indem die provisorische Regierung heute früh eine Bekanntmachung herausgab, durch die sie das Volk benachrichtigt, dass das Land von einer türkischen Armee militärisch besetzt werden wird, um die frühere Ordnung der Dinge wieder herzustellen. Zugleich wird das Volk aufgefordert die Türken als Freunde zu empfangen, indem sie als solche kommen. Dieser Bekanntmachung war Soliman Pascha's Brief beigedruckt an den Gouverneur von Giurgewo, datirt 18 (30) Juli aus Rustschuk, worin er Diesem anzeigt, dass er auf Befehl Sr. Majestät des Sultans am folgenden Tage (gestern) mit einer Heeresabtheilung über die Donau gehen, sich aber allen Sanitätsvorschriften des Landes unterwerfen werde. Demzufolge möge man eine übliche Anzahl Quarantainediener bereit halten, um die üblichen Formalitäten zu erfüllen. Diese Bekanntmachung erregte hier eine um so grössere Aufregung, da in dem Volk nur die alte Furcht

No. 1.023.
1848
Iulie 20.

vor den Türken wurzelt und man sie sich nicht als disciplinirte Truppen vorstellen kann, die ohne köpfen und spiessen sein können. Für den Nachmittag wurde eine Volksversammlung nach Filareth, oder jetzt „Freiheitsfeld" genannt, berufen und es fanden sich hier um so imposantere Massen ein, da gerade Feiertag war. Mehr als 20.000 Menschen waren versammelt und hörten mit lautloser Stille Bratiano's feurige Rede, der ihnen erklärte, dass die Türken durchaus nicht als Feinde kämen, sondern dass der Sultan nur sich überzeugen wolle, ob es in unserem Lande so schrecklich zugehe, wie die Aristokraten nach Konstantinopel berichtet haben, welche dort, wie überall, die Lüge zu verbreiten suchen, hier schwimme man in Blut und Brand und Mord sind an der Tagesordnung. Desshalb würden auch die Herren Commissäre, an deren Spitze Suleiman Pascha, nach der Haupstadt kommen und die Truppen im Lager stehen bleiben, bis Se. Excellenz zurückkehrt. Aufs neue schwor das Volk der Constitution treu zu sein und durch einmüthiges und fortwährendes Protestiren der Welt zu beweisen, dass die Constitution der Wille des Volkes und nicht allein der Wunsch einiger exaltirter Köpfe sei. Inzwischen war die Dämmerung eingetreten und viele Tausende begaben sich in einem grossen, schönen Zuge, die Nationalfahne und Musikbanden an der Spitze, vor die Wohnung Effendi's, des Pascha's ersten Secretär, und brachten hier dem Sultan und der roumainischen Constitution donnernde Lebehoch. Dann durchzog die freiheitberauschte Menge mit Fackeln, Fahnen, Wagen und Musik die halbe Nacht die Stadt, ohne dass die mindeste Unordnung vorgefallen wäre, wovon hier übrigens kein Mensch mehr Furcht hat, da wir überzeugt sind, dass es nirgend ein besseres, leichter zu lenkendes Volk gibt als die Einwohnerschaft unserer Hauptstadt. Es ist, wie (ich) aus guter Hand weiss, der Plan der Regierung dem Pascha täglich 6 oder 8 Corporationen zuzuschicken, welche mit Fahnen und Vivats für den Sultan und die neue Constitution Protest gegen deren Abänderung schriftlich und mündlich einlegen sollen, wodurch Se. Excellenz täglich 6 oder 8 Stunden unterhalten werden würde. Wenn diess eine Woche und darüber von den Innungen der Hauptstadt geschehen wird, werden die Deputationen vom Lande beginnen, so dass der Pascha, und wollte er einen ganzen Monat lang nur solchen Deputationen Audienz geben, nicht fertig werden würde, wodurch er nothwendig die Überzeugung gewinnen müsste, dass (?) alles das wäre zu ertragen, denn so lange in Konstantinopel ein

No. 1.023. 1848 Iulie 20. liberales Ministerium an der Spitze steht, kann uns nichts geschehen, ob aber die russische Partei, dem letzten Tractat von Adrianopel gemäss, es dort nicht durchsetzt, dass auch ein Corps Russen hier einrückt—das ist die Frage, die uns für den Augenblick mit Angst und Besorgniss erfüllt.

Dass sie dort sehr thätig war geht aus zwei Puncten in dem Briefe Soliman Pascha's hervor; erstens, dass er nicht an die prov. Regierung schreibt und sie benachrichtigt, dass er über die Donau gehen wird, sie also ignorirt oder richtiger nicht anerkennt, und zweitens, dass er ausdrücklich sagt: der Zweck seiner Sendung sei ganz und gar nicht feindlich, sondern habe zur Absicht die alten Rechte und Einrichtungen (Institutionen) des Landes zu beschützen und die legale Ordnung wieder herzustellen. Sieht er nun dass hier die grösste Ordnung herrscht, dass Regierung u. Volk vollkommen einig sind, von Anarchie also keine Rede ist, wie die Aristokraten ohne Zweifel nach Constantinopel berichtet haben, hört er das Zeugniss der hier residirten Agenten und Consuln, dass die Sicherheit der Person und des Eigenthums keinen Augenblick gefährdet gewesen sei, — und die Regierung beabsichtigt Sr. Excellenz ein solches Zeugniss vorzulegen, welches die Herren Consuln gewiss der Wahrheit gemäss ausstellen werden, — so ist ja doch noch Hoffnung für die gute Sache und wir verzweifeln nicht und vertrauen fest, dass zu einer Zeit wo der Flügelschlag der Freiheit mächtig seine Fittige entfaltet hat, auch wir noch Schutz finden werden. Ja es ist hier nur eine Stimme, im Fall die Pforte uns opfern will, laut zu erklären, dass wir uns an die Saülen der Freiheit, an Deutschland und Frankreich lehnen und von ihnen Schutz und Hilfe erbitten wollen. Wem gebührt es denn in Europa Gesetze in Europa vorzuschreiben, als diesen beiden durch das Princip der Freiheit für immer verbundenen Ländern, die auf gleicher Höhe der Civilisation und der Ehrenhaftigkeit stehend, der wahre Hort für die Freiheit der Welt geworden sind. Deutschland, aber nicht das enge, schwarzgelbe, nein, das grosse, freie, schwarz-roth-goldene, dem wir als Morgengabe die Donaumündungen mitbringen, wird uns nicht verschmähen und wird uns als eine reiche, noch mit jungfräulicher Erde prangende Provinz in seinen Federativstaat aufnehmen, oder es wird vielleicht es besser finden das alte Dacien wieder herzustellen und in ihm als demokratisch-constitutionelles Königreich sich einen treuen Bundesgenossen zu creiren!

O scrisoare a Comisarilor de propagandă din Mehedinţĭ către Generalul Gheorghe Magheru.

No. 1.024.
1848
Iulie 20.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Onorabile cetăţene!

Am fost destul de mişcaţĭ la sosirea noastră aicĭ, când am vĕḑut starea retrogresivă a districtuluĭ Mehedinţĭ, şi causa nu cunoascem a fi alta decât lipsa d-luĭ Administrator. Orĭ negligenţa cetăţeanuluĭ Vlădoianu saŭ lipsa de curaj din parte-ĭ a contribuit ca posiţia momentală a acestuĭ district să fie tristă. Aflarăm în urmă, că s'ar fi decretat de către onorabilul Guvern provisoriŭ nominaţia cetăţeanuluĭ Opran ca Administrator. Acesta lipsesce la Craiova şi presenţa-ĭ e necesară. Sperăm că-l veţĭ trimite pe dată. La 20 ale curenteĭ s'a hotărît a se face în Turnu jurămîntul şi celebrarea Constituţieĭ.

Salutare şi frăţie.

Comisarĭ: Ioranu, C. Serghiad, I. Bălcescu, C. Coragic, Costache Pădeanu.

(Resoluţie:) D. Ministru din Lăuntru va luà aceasta în băgare de seamă.
N. Bălcescu.

Fiind-că s'a pornit acel d. Administrator la al sĕŭ post, să steà la dosar.— Iulie 25.

Pe dos: Turnu Severin. Ştafetă grabnică.

Domnuluĭ Gheorghe Magheru, Generalul pandurilor şi dorobanţilor şi Inspectorul tuturor gvardiilor naţionale, la Craiova.

Adresa No. 5.498 a Administraţiuniĭ de Râmnicul-Sărat către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.025.
1848
Iulie 21.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.

Domnuluĭ Ministru din Întru.

Pe temeiul ordineĭ d-v. cu No. 4.414, eŭ am vrut a face toată îngrijirea pentru îndestularea soldaţilor ce s'aŭ trimis aicĭ; însă astăḑĭ după sosirea d-luĭ Comandir cu dînşiĭ aicĭ, mĭ-a arătat că i s'a dat spre îndestularea soldaţilor câte 18 parale de fie-care pe ḑi; dar după socoteala făcută între noĭ, nu este cu putinţă a se

No. 1.025. 1848 Iulie 21.

îndestulă, căcĭ numaĭ pânea costă 20 parale; prin urmare, pe temeiul ordineĭ sus ḑise, eŭ am adăogat încă prisosul după însemnarea ce în dos se arată pentru 32 soldaţĭ, ce aŭ venit, şi voiŭ urmà acea cheltueală până când o altă ordine grabnică a d-v. mĕ va oprì, saŭ mĕ va autorisà pe tot timpul şederiĭ soldaţilor aicĭ, căcĭ cu 18 parale nu este nicĭ de cum putinţă a li se face îndestularea, fiind aicĭ toate lucrurile foarte scumpe.

Salutare şi frăţie.

No. 5.498.

Administratorul jud. Râmnicul-Sărat, Scarlat Turnavitu.

(Resoluţie:) Rĕspuns că după înţelegerea ce a avut subt-însemnatul cu d-l General Tell, acel prisos de parale la îndestularea de ḑi a soldaţilor va privi în sarcina miliţieĭ şi se va întîmpinà de Comandirul, fără a luà parte Administraţia judeţuluĭ.—Iulie 23.

N. G.

No. 1.026. 1848 Iulie 21.

Raportul No. 3.891 al Administraţiuniĭ de Romanaţĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al celor din Lăuntru,

După învitarea Guvernuluĭ provisoriŭ către această Administraţie, încă de la 12 ale acesteia, ca din fie-care sat al judeţuluĭ să se trimiţă câte treĭ locuitorĭ şi un preot cu împuternicire în scris din partea tuturor locuitorilor, numindu-ĭ ca deputaţĭ pe ceĭ aleşĭ spre a merge să urmăreze tabĕra regenerătoare până la Bucurescĭ, unde să ceară drepturile Românilor decretate prin proclamaţia în numele popoluluĭ, deşì din unele sate se vĕḑură viind la Administraţia judeţuluĭ din aceĭ deputaţĭ, dar pentrucă la 16 ale curgĕtoareĭ s'aŭ învitat domniĭ membriĭ Guvernuluĭ vremelnic a venì în capitala Bucurescĭ ca să complectuească Guvernul provisoriŭ, numit în urma demisieĭ fostuluĭ Domn al ţĕriĭ, şi subscrisul neavênd nicĭ o deslegare până acum, cum are să urmeze cu aceştĭ deputaţĭ, pe de oparte ĭ-a întors la casele lor pe câţĭ s'aŭ înfăţişat, fiind fost veniţĭ şi pe jos, povăţuindu-ĭ a fi gata la al 2-lea chemare împreună cu preotul satuluĭ, iar pe de alta grăbesce a cere deslegare cum are să urmeze într'aceasta, maĭ deslușindu-se dumi-tale că, după încunoscinţarea a unora din dd. Subt-administratorĭ aĭ plăşilor, la unele sate nu se găsesc maĭ mult No. de

preoțĭ decât unul ce îndeplinesce sacrele datoriĭ ale religieĭ, și că urmând a însoțì pe deputațĭ, satele de asemenea categorie rĕmân fără preoțĭ.

No. 1.026.
1848
Iulie 21.

Pentru care cerênd deslegarea subt-scrisuluĭ, nu li s'a dat nicĭ un rĕspuns, până se va primì al domnieĭ-tale, după chibzuirea ce se va face, rĕmâind dar în adăstarea deslegăriĭ ce o aștept cât maĭ în grab pentru toate împrejurările de carĭ este vorba.

Salutare și frăție.

Administratorul jud. Romanațĭ, I. Arcescu.
Îndeplinitor de S. Iord. Bălăcescu.

No. 3.891.

Secția 1-iŭ.

(Resoluție:) Fiind-că s'a scris a rĕmâné neîndeplinite nisce asemenea disposițiĭ, să steà la delă.

Adresa No. 4.544 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Sfatul orășenesc din Bucurescĭ.

No. 1.027.
1848
Iulie 21.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Presidentuluĭ Sfatuluĭ orășenesc.

Bradiĭ de carĭ se atinge adresa d-v. No. 2.439 sînt destinațĭ pentru împodobirea luminațieĭ ce este a se face la sosirea aicĭ a Exelențeĭ Sale Suliman Pașa, pentru care vĕ vețĭ înțelege și cu d-l Melic, architectul Statuluĭ. Asemenea bradĭ s'aŭ cerut și de la Administrația județuluĭ Prahova; pe toțĭ dar primindu-ĭ Municipalitatea, îĭ va întrebuințà, precum s'a ḑis, plătind prețul lor, după însemnările ce se vor trimite de Administratoriĭ acelor județe, spre care sfîrșit i se înapoează raportul aceluĭ de la Dâmbovița cu No. 4.350, și aceștĭ banĭ îĭ va trece între socotelile luminațieĭ.

No. 4.544.

Raportul No. 5.165 al Administrațiuniĭ de Prahova către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.028.
1848
Iulie 21.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministre din Lăuntru,

Îndatorirea ce se pune subt-însemnatuluĭ prin decretul cu No. 4.307, îndestul fiind înțelegĕtoare despre alegerile primare de prin

No. 1.028. 1848 Iulie 21. sate, îmĭ dă prilej a face d-v. cunoscut că, după sciințele primite de prin județ, cele maĭ multe sate de sineșĭ aŭ dorință a se unì maĭ mulțĭ la numĕr din fie-care sat, preot și sătenĭ fruntașĭ, și să vie acolea în Capitală, spre a înfățișà trimisuluĭ Înalteĭ Porțĭ mulțumirea pentru primirea Constituțieĭ. Așà dar, aceștia pornindu-se de aicĭ după 25 Iulie următor, în urma alegeriĭ trimișilor pentru Comisia pregătitoare, și viind acolea, vor zăbovì poate și șease ḑile, până să se întoarcă la locuințele lor, unde, urmând a-șĭ maĭ îngrijì de ale caseĭ trebuințe și coasa fînuluĭ, nu le vor rĕmâné vreme a stăruì și pentru nouĕ August în alegerea primară, și iarășĭ în cele-lalte arătate prin instrucțiĭ. Prin urmare dar, subtînsemnatul este de părere ca alegerea de la 9 August să se maĭ amâne de odată cu cele următoare acesteia într'un soroc maĭ depărtat, spre a se puté săvîrșì cu toată buna orînduealǎ și fără a se împedecà munca câmpuluĭ, și orĭ în ce chip onoratul Minister va încuviințà, va binevoì a da deslegare de urmare.

Salutare și frăție.

Administratorul j. Prahova, I. D. Negulicĭ.

No. 5.165. S. N. Rătescu.

(Resoluție:) Raport la Guvern cerênd amânarea soroculuĭ de 9 August.

No. 1.029. 1848 Iulie 21. **Protestarea autorităților consulare și a notabililor comercianțĭ străinĭ din Brăila în contra activitățiĭ Comisarilor extraordinarĭ de acolo.**

(Copie. Arch. M de Interne. Dos. No. 317.)

Dans une assemblée des autorités consulaires et de négociants étrangers notables, présents:

Monsieur de Dvorzak, Consul d'Autriche;
„ L. Argenti „ de Grèce;
„ F. Parodi „ de Sardaigne;
„ Charles Cunningham, Consul d'Angleterre;

Monsieur N. Armelini, F. Milanovich, négociants autrichiens; G. Limoni, G. Nicolopolo, A. Canovich, négociants helléniques; V. Rosa, Dandoria, Sardes; Y. Pana, Dem. Caruso, Ioniens,

Ont été adopté les résolutions suivantes, savoir:

1. Qu'Ibraïla étant essentiellement commerçante et principalement habitée par des étrangers, il est du devoir de ses habitants d'accepter le Gouvernement *de facto*, sans opposition et, après, d'être exemptés par le Gouvernement de toute action et agitation politique.

2. Que les habitants d'Ibraïla ont effectivement accepté tous les changements dans le Gouvernement du pays, et qu'ils se sont abstenus de toute démonstration politique.

3. Qu'il se trouve à présent trois individus dans la ville, soit-disant Commissaires du Gouvernement, dont les pouvoirs et attributions sont complètement inconnus à l'Assemblée.

4. Que ces Commissaires, selon la voix générale, ont invité des attroupements de la populace, et par leurs discours excité les esprits.

5. Que la conduite et les procédés de ces Commissaires peuvent compromettre la tranquillité publique et amener des suites graves et funestes.

6. Que dans le cas où ces Commissaires relèvent de l'Administrateur d'Ibraïla, il est de son devoir de faire cesser leurs menées afin de ne plus compromettre la tranquillité de la ville, et en cas divers cette assemblée laisse passer sur lui toutes les conséquences.

7. Qu'en cas où ces Commissaires soient nommés par le Gouvernement de la province, il est de toute nécessité que le Gouvernement les rappelle sans retard, et laisse la direction et la responsabilité des affaires sur l'Administrateur.

8. Que l'assemblée proteste contre qui de droit pour tout ce qui est arrivé et qui pourra arriver dans la suite contrairement à l'ordre public, ainsi que pour toutes vexations personnelles, dommages, etc.

9. Que communication de la présente résolution soit faite à M. le Ministre de l'Intérieur de la Valachie à Bucharest, à M. l'Administrateur d'Ibraïla, à MM. les Consuls de Grèce, Sardaigne, Autriche et Angleterre à Ibraïla, à M. le Consul de Russie et M. les Consuls de Naples et de Hollande à Galatz.

10. Qu'il soit nommé un comité composé de Messieurs Charles Cunningham, N. Armelini, V. Rosa, chargé de faire parvenir les communications sus-indiquées avec requête de les faire valoir où de droit et de compétence.

Ibraïla.

(Signés): Joseph Dvorzak, Consul d'Autriche;
L. Argenti „ de Grèce;
F. Parodi „ de Sardaigne;
Charles Cunningham „ d'Angleterre;

N. Armelini, F. Milanovich, sujets autrichiens; G. Limoni, G. Nicolopolo, D. Canovich, sujets de Grèce; V. Rosa, Dandoria, sujets sardes; Y. Pana, D. Caruso, sujets ioniens.

Pour copie conforme à l'original, Charles Cunningham, Nicolo Armelini, Vinc. Rosa.

No. 1.030. 1848 Iulie 21. **Adresa delegaților adunăriĭ de protestare a Consulilor și supușilor străinĭ din Brăila către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.**

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 317.)

Ibraïla.

Monsieur le Ministre,

Nous, soussignés, avons l'honneur de communiquer à Votre Excellence la décision d'une assemblée des autorités consulaires et des négociants notables étrangers concernant les circonstances qui se sont passées ces jours derniers.

Des personnes qui se disent être des Commissaires du Gouvernement se sont opposés à l'ordre public. En cas que ces Messieurs dépendent de vous, Monsieur le Ministre, nous vous prions de les faire rappeler, afin de rétablir par leur départ le bon ordre et la tranquillité publique.

Veuillez, Monsieur le Ministre, prendre en considération notre demande et adhérer à ce que nous réclamons.

Votre Excellence observera que par le contenu du numéro dix concernant notre exposition, nous avons le pouvoir de vous adresser au nom de l'assemblée cette réclamation.

Agréez, Monsieur le Ministre, l'hommage de notre profond respect.

Charles Cunningham, Nicolo Armelini, Vinc. Rosa.

A son Excellence Monsieur le Ministre des Affaires intérieures de la Valachie à Bucarest.

(Resoluție): Fiind-că s'a scris d. Administrator, aceasta se va pune la dosier.
Rosetti.

No. 1.031. 1848 Iulie 21. **Scrisoarea luĭ Anton Tinghir către Mitropolitul Neofit al Ungro-Vlachieĭ.**

(Orig. Acad.)

Monseigneur,

J'ai l'honneur de prier Votre Eminence d'inviter tous les boyards, qui se trouvent à Bucarest, pour assister à la lecture d'une lettre que je suis chargé de la part de Son Excellence Suleyman Pacha de leur remettre en présence de Votre Eminence demain jeudi, 3 août, à onze heures du matin, chez Momolo.

Suivant le désir que Votre Eminence m'a témoigné l'autre jour, je suis autorisé par Son Excellence Suleyman Pacha à admettre l'assistance de quelques-uns des notables du pays à la lecture de la susdite lettre.

No. 1.031.
1848
Iulie 21

Je vous prie, Monseigneur, de daigner d'agréer les respectueux hommages avec lesquels j'ai l'honneur d'être de Votre Eminence le très humble et très obéissant serviteur.

Antoine Tinghir.

Adresa Şefuluĭ gardeĭ naționale către Guvernul provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.032.
1848
Iulie 21.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 80. Dos. No. 3.)

Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ al Țĕriĭ-Românescĭ.

Domnilor,

Cu părere de rĕŭ viŭ să vĕ fac o propunere. Sănătatea mea mĕ silesce a vĕ rugà să orînduițĭ pe altul vremelnicesce a ocupà postul ce poporul Român a binevoit să-mĭ încredințeze. Cunosc posiția patrieĭ mele, şi credețĭ că nicĭ odată nu am ocupat un post în serviciul eĭ cu maĭ mare mulțumire decât acum; dar sînt nenorocit că de o cam dată nu pot slujì. Mĕ voiŭ silì însă cât se va puté maĭ curînd să mĕ întorc a mĕ învestì iarăşĭ cu onoarea ce am prețuit-o maĭ mult decât orĭ-care.

S. Crețulescu.

(Resoluție :) Să se publice aceasta în Monitor şi printr'un decret să se numească vremelnic Comandant domnul Aristia.

C. A. Rosetti.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către C. Roşianu.

No. 1.033.
1848
Iulie 21.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Roşiene,

Eŭ mĕ duc la Gorj, cu ajutorul luĭ Dumnedeŭ nădăjduesc că până Dumineca viitoare mĕ voiŭ aflà între frațiĭ cetățenĭ Mehedințenĭ. Aşà dar, Domnule, pentru că Administratorul județuĭ Mehedințĭ

No. 1.033. 1848 Iulie 21.

lipsesce, ca să nu rĕmâe lucrurile în amorțire, până va venì Administratorul saŭ se va face chibzuire a se orînduì altul, și către acestea luaĭ de scire că locuitoriĭ țĕranĭ n'aŭ nicĭ o scire despre lucrările Guvernuluĭ, pentru că Sub-administratoriĭ sînt contrarĭ și nu voesc a le comunicà și a le explicà poruncile, de aceea însoțesc d-tale acì o listă de numele persoanelor, ce luaĭ de scire că sînt capabile a îndeplinì aceste funcțiĭ de Sub-administratorĭ și că corespund la scopul sacreĭ cause. De aceea pentru că trebuința cere neapĕrat a se schimbà toțĭ ceĭ vechĭ, d-v. vețĭ cercetà, dacă aceștia ce vi se înseamnă aŭ calitățile cerute și, fiind într'adevĕr, apoĭ să îndeplinescĭ formele chezășieĭ ce se cer și să-ĭ orînduescĭ în grab la posturile lor, spre a arătà locuitorilor țĕranĭ drepturile ce li se făgăduesc de Constituție. Tot într'o vreme te îndemn, Domnule, ca numaĭ decât să stăruescĭ a se aduce îndată la îndeplinire toate poruncile Guvernuluĭ, să puĭ la cale pe toțĭ cetățeniĭ și locuitoriĭ țĕranĭ a subscrie atât petiția către Rusia cât și cea către Înalta Poartă, ce se trimite acum cu curier, la care vețĭ adăogà hârtie potrivită la mărime cu formatul petițiilor și la cătățime cu iscăliturile, pentru care vĕ vețĭ silì a se face cât de multe, și fără de zăbavă să trimitețĭ amândouĕ petițiile iscălite unde se cuvine. Veĭ îngrijì a pregătì pe fie-care sat ca să trimiță din sînul sĕŭ câte treĭ locuitorĭ maĭ capabilĭ și câte un preot, și-ĭ veĭ trimite la Bucurescĭ maĭ înainte de împlinirea termenuluĭ cuprins în poruncă. În sfîrșit, Domnule, îțĭ recomandez a prețuì enteresatența și grăbnicia lucrărilor Guvernuluĭ, și să te străduescĭ cu nepregetare a se îndeplinì toate fără cea maĭ mică împedecare.

Salutare și frăție.

General-Căpitan al armiilor neregulate, Inspector al gvardiilor naționale și Membru Guvernuluĭ provisoriŭ.

No. 1.034. 1848 Iulie 21.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Maiorul Chr. Marghiloman.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Amicul meŭ,

Primind scrisoarea d-v. de la 20 ale luniĭ corente la satul Tatomirescĭ, mĕ grăbesc a vĕ rĕspunde că venirea mea acolea erà decisă pentru astă seară, dar pentru că viŭ cu o mică trupă

de oștire, sînt silit a mărșuluì maĭ încet, și de aceea gândesc că astă seară o să mâiŭ la Brosceni orĭ la Iordănescĭ, iar mâne, de voiŭ venì numaĭ cu trăsurile, pociŭ să sosesc până la prânz, dar de voiŭ venì cu trupă de oștire, maĭ întârdiez. Pentru întrebarea ce-mĭ faceţĭ, unde am de scop să trag spre găzduire, eŭ socotesc că va fi la unul din amiciĭ meĭ, orĭ la d. Costache Roșianu, orĭ la d. Zamfir Broșteanu, carĭ din aceștĭ doĭ amicĭ va avé vre-o încăpere de prisos pentru mine. Iar pentru cele ce-mĭ maĭ scrieţĭ, rĕmâne a ne înţelege cu venirea mea acolo, ca unul ce am onoare a mĕ subscrie cu

No. 1.034. 1848 Iulie 21.

Salutare și frăţie.

Tatomirescĭ.

Ordinele No. 21—22 ale Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Administratoriĭ districtelor Vâlcea și Mehedinţĭ.

No. 1.035. 1848 Iulie 21.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăţie.

D. Administrator al districtuluĭ Vâlcea.

Pe temeiul decretuluĭ onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ No. 302 către mine, sînteţĭ învitaţĭ, d. Administrator, ca îndată ce s'ar ivì în vre o parte a aceluĭ district d. Radu Roset, să se aresteze în grab și să mi se încunosciinţeze unde mĕ voiŭ aflà.

Salutare și frăţie.

General-Căpitan al trupelor neregulate, Inspector al gvardelor naţionale din toată România și Membru al Guvernuluĭ provisoriŭ.

No. 21. — No. 22 la Mehedinţĭ.

Satul Tatomirescĭ.

Ordinul No. 23 al Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Administratorul districtuluĭ Gorj.

No. 1.036. 1848 Iulie 21.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Administrator al districtuluĭ Gorj,

Pe temeiul decretuluĭ onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ cu No. 302 către mine, sînteţĭ învitaţĭ ca pe d-lor Costantin Săvoiu și Costantin Vulpescu să-ĭ arestaţĭ îndată după primirea acesteia,

No. 1.036. 1848 Iulie 21.

și în bună pază să-ĭ trimitețĭ la Bucurescĭ. Iar pentru d. Radu Roset, ce este coprins tot în acel decret, fiind că s'a luat de scire că lipsesce peste graniță, se va da poruncĭ pe la graniță ca, îndată ce se va întoarce, să se aresteze.

Salutare și frăție.

General-Căpitan al armiilor neregulate, Inspector al gvardiilor naționale din România și Membru al Guvernuluĭ provisoriŭ.

No. 23.

Satul Tatomirescĭ.

No. 1.037. 1848 Iulie 21.

Ordinul No. 24 al Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Administratorul districtuluĭ Dolj.

(Conc. Acad.)

Dreptate. Frăție.
Domnuluĭ Administrator al districtuluĭ Dolj.
Nepreţuitoruluĭ bineluĭ comun.

Mișcările de reacțiĭ audite acì în cetatea Craiova maĭ nainte de către un mic No. de oamenĭ și carĭ cu ocasia treceriĭ mele p'acì în misiunea ce sînt însărcinat, din câte Domnia-voastră cunoascețĭ, sperând că vor fi încetat cu totul și se vor fi șters din inimile rĕŭ cugetătorilor, cu mâhnire aflu că dd. Nae Fratoștițeanu și Teodor Zărăfescu, după plecare-le, iarășĭ aŭ început cu felurimĭ de vorbe ce ar puté turburà buna înțelegere a cetățenilor, de care s'aŭ pătruns cu bucurie și care privesce la comună fericire, urmarea cărora dă prepus saŭ de relație cu ceĭ coprinșĭ în decretul Guvernuluĭ cu No. 302 către mine, saŭ de întreprinderĭ iarășĭ de reacțiĭ acì în cetatea Craiova, carĭ aduc anarșie, neliniște între cetățenĭ și triste resultate. De aceea liniștea și buna armonie asupra causeĭ sacre, fiind îngrijirea cea maĭ însemnată a Guvernuluĭ și dorința cea maĭ mare a popoluluĭ, spre a se stinge odată cugetele a dese comploturĭ de nisce asemenea rătăcițĭ din calea bineluĭ și fericiriĭ comune, sînteți invitațĭ, domnule Administrator, să arestațĭ îndată pe sus însemnațiĭ și să-ĭ trimitețĭ în bună pază la Bucurescĭ cu deslușire de aceste împrejurărĭ, încunosciințându-mi-se și mie.

No. 24.

Garanția boerilor Frumușenĭ și Ioan Bălăcescu pentru complotiștiĭ reacționarĭ Constantin Săvoiu și Constantin Vulpescu.

No. 1.038.
1848
Iulie 21.

(Orig. Acad.)

Pe Constandin Săvoiu și Constandin Vulpescu, arestațĭ de Administrația Gorjuluĭ, după adresa cu No. 23 din 21 al acesteia a d-luĭ General-Căpitan Magheru, întemeiată pe decretul onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ cu No. 302, subt numire de complotiștĭ reacționarĭ contra sacreĭ cause, îĭ luăm subt-iscălițiĭ în chezășie-ne printr'acest înscris, nu numaĭ ca depărtațĭ în viitor d'o asemenea cugetare, dar și orĭ-când vor fi cerușĭ să fim datorĭ a-ĭ da.

.....Frumușanu, Petrache Frumușanu, Ioan Bălăcescu.

Dreptate, Frăție.

Această copie fiind scoasă întocmaĭ după cea în original înscrisă chezășie a domnilor iscăliților de maĭ sus, spre credință se adeveresce de Poliție.

Salutare și frăție.

Șeful Polițieĭ, (Nedescifrabil.)

No. 176.

Adresa No. 4 a Comisaruluĭ propagandist din județul Prahova, D. Florescu, către Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ.

No. 1.039.
1848
Iulie 21.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Secretar,

Prin suspendarea d-luĭ Subt-administrator din acest plaiŭ, toate lucrările luară un curs maĭ repede; în locul sĕŭ se trimise de d-l Administrator d-l Manolache Șoimescu, care îmbrățișă cu toată ardoarea proclamațiile onorabiluluĭ Guvern, le puse în lucrare cu cea maĭ mare activitate, căcĭ nu e timp de perdut. În târgul Câmpineĭ găsiĭ toate spiritele iritate, mĕ siliĭ a le întemeià frăția, pe care nu lipsiĭ a o întroduce, dar cu marĭ nevoĭ, pentru că se află și pe acì turburătorĭ aĭ linișteĭ obștescĭ ca prin toate părțile. Dintre aceștĭ turburătorĭ am aflat capul care bagă tot felul de ideĭ în capul locuitorilor și se numesce Ioan Negrescu; de aceea vĕ rog

No. 1.039. 1848 Iulie 21.

a mi se da ordine ce fel de măsurĭ trebue să ieaŭ pentru un asemenea om.

Garda națională începù a se formà regulat, dar cam încet. Prin sate împotrivirĭ și reclamațiĭ înpotriva fostuluĭ Sub-administrator; spuindu-le că s'a suspendat, mulțumirĭ de prin toate părțile. După ce vĕḍuĭ liniște și supunere în Câmpina, trecuĭ prin sate după cum îmĭ este misia. Cele dintâĭ sate fuseră amândouĕ Breburile, unde se află aproape la treĭ sute de țĕranĭ. Îĭ adunaĭ maĭ pe toțĭ la mânăstirea Brebu, puseĭ în lucrare instrucțiile ce-mĭ sînt date, se făcù sfeștania cuviincioasă, jurămîntul pe cele 21 de puncturĭ decretate prin Constituție, se sfințì steagul tricolor, și se înălță pe turnul bisericiĭ.

Domnul Ioan Dănescu, fostul Subt-administrator a lipsit de la postul sĕŭ, când a venit cel noŭ, și n'a primit în a sa rĕspundere nicĭ o socoteală de ale Subt-administrațieĭ.

Pe acì murmură toțĭ că d-l Dănescu se va reîntoarce în postul sĕŭ; în zadar mĕ tot silesc a le arătà că eŭ, după instrucțiile ce am, după culpa cu care am găsit pe d-l Dănescu, este peste putință a se maĭ reîntoarce vre-odată în acest plaiŭ. În sfîrșit le arătaĭ că eŭ prin misia mea acì sînt să fac unirea în tot plaiul, și să se încredințeze în mine, precum Guvernul îmĭ încredință aceste instrucțiĭ. De aceea, Domnule Secretar, vĕ rog, de ațĭ avut încredere în mine, trimitețĭ cât maĭ în grab întărirea nouluĭ Subt-administrator, ca să nu fie nicĭ un fel de bănuealã.

Salutare și frăție.

D. Florescu.

No. 4.

În dos: Domnuluĭ D. Nicolae Bălcescu, Secretar al Guvernuluĭ provisoriŭ.

No. 1.040. 1848 Iulie 21.

Articol din „Pruncul Român". No. 17. 1848. 22. VII.

La 19 seara, rĕspândindu-se scirea în Capitală că trupele otomane sînt a intrà în țeară, se făcù o numeroasă adunare de patrioțĭ în sala Teatruluĭ. D-l I. C. Brătianu expuse adunăriĭ starea lucrurilor printr'un cuvînt plin de energie; veni apoĭ d-l Pereți, d-l Maniu, d-l Hereșescu și alțiĭ carĭ, prin cuvintele lor, aprinseră inimile ast-fel în cât de odată din gurile a 300 Românĭ, ca din gura unuĭ singur, se auḍì: Jur în numele unuĭ Dumneḍeŭ și pe Constituția noastră, că voiŭ jertfì toată starea și chiar și vieața

mea la sfînta causă a popoluluĭ, că toate minutele vieţiĭ mele le voiŭ consacrà patrieĭ şi că nu-mĭ voiŭ odihnì capul până când România nu va fi liberă şi fericită. Această sfîntă causă nu o voiŭ părăsì nicĭ odată şi măcar să rĕmâĭ singur voiŭ sprijinì-o din toate puterile mele. Orĭ-cine s'a aflat de faţă la acest club nu va puté uità nicĭ odată această scenă sublimă: entusiasmul tutulor erà în culmea sa, treĭ sute de braţe întinse şi ridicate la jurămînt, la jurămînt de a trăì şi de a murì, de a jertfì tot pentru sfînta causă a libertăţiĭ! În noaptea aceea sosì Tinghir Efendi, trimis din partea E. S. Suleiman Paşa, cu o scrisoare către Sf. Sa Părintele Mitropolitul. Popolul, însciinţat de aceasta, cerù ca citirea scrisoriĭ să se facă de faţă şi cu ceĭ-alţĭ membri aĭ Guvernuluĭ provisoriŭ şi hotărî a se adunà la 20 la 4 ore după amiaḑĭ în Câmpul Libertăţiĭ; acolo se adunară în acea seară peste 25.000 oamenĭ şi se hotărî a protestà toţĭ în protiva intrăriĭ trupelor otomane în ţeară. Acea protestaţie a popoluluĭ român coprinde:

(Urmează protestaţiunea poporuluĭ Român de la 20 Iulie. A se vedé No. 1.015.)

Acolo în Câmpul Libertăţiĭ d-l I. C. Brătianu vorbì popoluluĭ adunat şi cuvintele luĭ găsiră un rĕsunet în inimile tuturor, protestaţia de maĭ sus fu primită cu unanimitate şi, după ce se făcù sfeştania, popolul întreg cu mânile ridicate către cer rugă pe Dumneḑeŭ de a-ĭ apĕrà Constituţia, şi reînoì jurămîntul că va murì pentru libertate. Cu musica în cap plecară toţĭ spre a se duce la palat, unde îĭ aşteptaŭ membriĭ Guvernuluĭ provisoriŭ. Trecênd înaintea locuinţeĭ luĭ Tinghir Efendi, strigările de: Să trăească Constituţia, să trăească M. S. Sultanul, să trăească România, rĕsunaŭ şi umpleaŭ aerul voios de a le transportà până la tronul părinteluĭ ceresc. Ajuns la palat, unul din membriĭ Guvernuluĭ, N. Bălcescu, adresă popoluluĭ câte-và cuvinte de mulţumire şi pe urmă d-l I. C. Brătianu maĭ luă vorba îndemnând pe toţĭ la linişte şi la bună rînduială. După aceasta toţĭ plecară iar cu musica şi se duseră pe la casele lor.

Am raportat simpla faptă şi nu vom adăogà nicĭ un cuvînt maĭ mult, căcĭ eroismul şi vrednicia popoluluĭ Român binecuvîntat de Dumneḑeŭ vorbesc de sineşĭ şi orĭ-ce laudă n'ar puté decât să înjosească fapta.

No. 1041.
1848
Iulie 22.

Proclamațiunea No. 337 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 9. 1848. 9. VIII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Popolul Capitaleĭ a dat exemplu în curs de 40 ḑile de buna orîndueală și blândețe, cum a pus în mirare Europa ; cu buna orîndueală îșĭ mănținură libertățile manifestate la 9 și primite de fostul Domn la 11.

Ḑiua de astădĭ este o ḑi asemenea din cele supreme și inemiciĭ libertățiĭ poate se vor încercà să o turbure. Popolul Capitaleĭ este poftit a dejuià orĭ-ce intrigă prin cunoscuta sa iubire de bună orîndueală, cum martor de față să poată trimisul Ex. Sale Suleiman Pașa a-ĭ vestì demnitatea acestuĭ popol, buna-cuviință și buna orîndueală; cel căruia îĭ este scumpă Constituția, facă cum să se cunoască prin dragostea păciĭ și a ordineĭ.

Guvernul va fi plin de durere, dacă din nenorocire s'ar turburà solemnitatea acesteĭ ḑile.

Membriĭ Guvernuluĭ: Chr. Tell, C. A. Rosetti, N. Bălcescu.

No. 337.

No. 1.042.
1848
Iulie 22.

Proclamațiunea No. 338 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

(Monitorul Român. No. 9. 1848. 9. VIII.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Frațĭ Românĭ!

Prin publicația noastră de sub No. 329, vi s'a făcut cunoscut că trupele Imperiuluĭ otoman, călcând sfintele noastre drepturĭ, intrară în țeara noastră.

Guvernul, onorat cu sarcina de a vě apěrà drepturile, a protestat la Înalta Poartă, la Exelenția Sa Suleiman Pașa și la toată Europa, care a înțeles, în sfîrșit, că astădĭ de vieața Românieĭ atârnă libertatea Europeĭ.

Popolul din Capitală asemenea mare şi sublim ca tot-deauna îşĭ apĕră şi astădĭ drepturile cu eroismul timpilor primitivĭ aĭ creştinismuluĭ, care în inimile lor este şi astădĭ tare şi puternic ca şi atuncĭ şi popolul Român va biruì, căcĭ Dumnedeŭ ne-a dis că cu credinţă vom strămutà munţiĭ.

No. 1.042. 1848 Iulie 22.

Înalta Poartă iarăşĭ ne făgăduesce neîncetat prin glasul Exelenţeĭ Sale Paşa, că va face tot pentru fericirea noastră.

Conduita armieĭ împĕrătescĭ întăresce şi maĭ bine făgăduinţele numituluĭ nostru Suzeran, prin liniştea în care stă pe malul Dunăreĭ.

Guvernul se ocupă a nimicì pârile prin buna învoire cu Exelenţia Sa Suleiman Paşa şi să ajungem la doritul scop; însă sciind că prin judeţele ce sînt departe de Capitală, maĭ sînt încă fiĭ aĭ păcatuluĭ, carĭ se silesc a rĕspândì spaima ca să ne stingă credinţa ce este arma cu care biruirăţĭ până acum, încredinţează pe toţĭ Româniĭ ceĭ adevĕraţĭ să fie liniştiţĭ, să fie Românĭ, să-şĭ apere Constituţia ca şi până acum, sigurĭ fiind, că Înalta Poartă nu va asuprì naţia cea credincioasă, naţia pe care de 18 veacurĭ Dumnedeŭ a ales-o să poarte crucea mântuiriĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, I. Eliade, N. Minco, N. Bălcescu, C. A. Rosetti.

No. 338.

Scrisoarea de acreditare ca plenipotenţiar pe lângă Guvernul şi Parlamentul din Francfort, dată de Guvernul provisoriŭ al Ţĕriĭ-Româneseĭ luĭ Ioan Maiorescu. [1])

No. 1.043. 1848 Iulie 22.

(Stenographischer Bericht der Nationalversammlung zu Frankfurt a. M. vol. III, pag. 1.936.)

Bucharest.... Monsieur le Président! La question des Principautés Danubiennes et en particulier de la Valachie, étant devenue, dans l'état actuel des affaires en Europe, une question d'intérêt général, la Lieutenance de la Principauté a l'honneur d'accré-

[1]) Acest act a fost cetit în şedinţa Parlamentuluĭ, de la 7 Septemvrie, şi Presidentul von Gagern l-a însoţit de următoarele cuvinte:

Es ist mir von einem Abgeordneten aus der Walachei folgende Adresse in der Form einer Vollmacht übergeben worden. Es ist eigentlich zweifelhaft, ob sie direct an die Nationalversammlung gerichtet ist; dieses Actenstück, in französischer Sprache geschrieben, wird an den künftigen Minister der auswärtigen Angelegenheiten zu richten sein. Es lautet, wie folgt: . . . . .

No. 1.043. 1848 Iulie 22.

diter Monsieur Jean Maïoresco en qualité d'Agent auprès de l'honorable Diète Germanique, chargé de lui donner soit confidentiellement, soit à titre officiel, selon qu'il sera jugé convenable, des renseignements précis sur la série des faits accomplis depuis la révolution du 11 (23) juin, comme aussi de traiter et prendre des engagements en son nom et au nom du pays. La Lieutenance de la Principauté en appelant de nouveau l'attention de l'honorable Diète Germanique sur la grave question qui s'agite en ce moment en Valachie, recommande, Monsieur le Président, Mr. Jean Maïoresco à votre bienveillance personnelle.

Les Membres de la Lieutenance de la Principauté: Le Métropolitain de Valachie Néophyte, Chr. Tell, I. Eliad, Stefan Golesco, N. Minco.

A Monsieur le Président de la Diète Germanique.

No. 1.044. 1848 Iulie 22.

Avertismentul luĭ Anton Tinghir, Secretarul luĭ Suleiman Paşa, în adunarea boerilor şi notabililor Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Acad.)

Avant de commencer à lire cette respectable lettre de Son Excellence Soleyman Pacha, je vous prie, Messieurs, instamment et je vous recommande officiellement de garder un silence et un ordre parfait.

Je vous préviens, Messieurs, en même temps, que je suis autorisé à tenir une note exacte de tout ce qui se passera, soit dans cette réunion et soit dans toute la ville, pour en rendre un compte fidèle et impartial à Son Excellence Soleyman Pacha.

No. 1.045. 1848 Iulie 22.

Raportul No. 2 al Comisaruluĭ A. Dedu către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru din Lăuntru,

Pentru toate neorînduelile ce se urmează în districtul Muscel din slaba îngrijire a d-luĭ Administratoruluĭ, te veĭ îndestulà, Domnule Ministre, de la d-l Brezoianu, conlucrătorul cu mine în calitate de Comisar prin plaiŭ.

Astădĭ pornesc prin plaiŭ ca să statornicesc gvardia națio-nală, și peste ḑece ḑile pornesc cu locuitoriĭ săteni pentru Capi-tala Bucurescĭ, cu aceĭ ce se cheamă pentru felicitațiile ce ur-mează să arate trimișilor Comisarĭ de către Înalta Poartă, și voiŭ raportui atât de lucrurile mele date de acel Minister, cât și de cele ce trebue a se pune în lucrare.

No. 1.045. 1848 Iulie 22.

Salutare și frăție.

A. Dedu.

No. 2.

Scrisoarea Generaluluĭ Christian Tell către Generalul Gheorghe Magheru.

No. 1.046. 1848 Iulie 22.

(Orig. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Colegă,

Scrisoarea dumi-tale de la 20 ale curgĕtoareĭ m'a umplut de bucurie, atât pentru isprăvile ce aĭ făcut, cât și pentru întoarcerea pe calea adevĕruluĭ a foștilor reacționarĭ. Lucrează, iubite, tot cu acea activitate pretutindenea, căcĭ acum e vremea să se înfrățească toate partidele, spre a fi tarĭ către ceĭ ce vor a ne ispiti. Patroa-nele se fac și stăruesc a luà săvîrșire cât maĭ curînd.

Marțĭ la 20, a sosit aicĭ Tangâr Efendi, Dragoman al Ex. S. So-liman Pașa, care a intrat cu trupele sale în No. de 6.000 la Giurgiŭ și carĭ fac carantină. Așà dar Soliman Pașa a trimis pe Drago-manul sĕŭ la Bucurescĭ fără să facă carantină, a ajuns aicĭ după mieḑul nopțiĭ escortat de gvardienĭ carantinescĭ și a tras la Momulu. Aflând noĭ aceasta, am trimis la el să ne spue cu ce misie a venit; el a rĕspuns că ar vré să se întâlnească cu Mitropolitul ca să vorbească două, treĭ vorbe, și apoĭ va da scrisoare boerilor din partea luĭ Soliman Pașa. Din partea noastră i s'a rĕspuns că dum-nea-luĭ nu poate să se comunice cu nimenĭ, până va face maĭ întâiŭ carantină. A primit și aceasta, dar tot stăruind să se ducă la el Mitropolitul. Mercurĭ, adunându-ne cu toțiĭ la sfat (adică membriĭ Guvernuluĭ), Mitropolitul a ḑis că nu se duce singur. Dar dumnea-ta pricepĭ pentru ce a ḑis așà. Îĭ erà frică de popol. A primit dar Tangâr Efendi să se ducă la el Mitropolitul cu d. Eliad, cărora le-a ḑis că are o scrisoare către boerĭ. Dumnea-lor ĭ-aŭ rĕspuns că boeriĭ nu maĭ există în țeară și că, prin urmare, scrisoarea nu se poate

No. 1.046. 1848 Iulie 22.

citì, afară numaĭ dacă va voì să o citească înaintea notabilităților din Bucurescĭ. A scris dar luĭ Soliman Pașa, cerênd voe a se citì înaintea notabilităților, și astă noapte dându-i-se această voe, astădĭ s'aŭ adunat la Mitropolit 60 de boerĭ și 100 din ceĭ maĭ aleșĭ din Bucurescĭ și aŭ ascultat citirea ce a făcut însușĭ Tangâr Efendi. Coprinsul eĭ este cel următor: Că Înalta Poartă, încredințându-se că oare carĭ oamenĭ ce se dic Românĭ aŭ înșelat miliția și aŭ turburat ţeara prin acest mijloc, din care pricină a fugit și Vodă, și că, în urmă, aceștĭ oamenĭ s'aŭ impus singurĭ la nație subt numire de Guvern provisoriŭ, și că prin ast-fel de mașinațiĭ aŭ adus ţeara în turburare, Înalta Poartă a trimis oștirile eĭ în ţeară spre restatornicirea liniștеĭ, și invită pe notabilitățĭ a alege un Locotenent de Domn, cu care să tracteze ca să înființeze iarășĭ Regulamentul, și în urmă, de va avé ţeara vre-o jeluire, ĭ-o va face cunoscută, și el va mijlocì la Poartă pentru binele țĕriĭ. După această citire, notabilitățile aŭ ales 12 persoane dintr'înșiĭ, ca să rĕspundă la această scrisoare, că Constituția este primită de toată ţeara, și că eĭ nu maĭ voesc Regulamentul, ci Constituția. Ast-fel staŭ lucrurile acum. Trebue să sciĭ însă că Turciĭ ne-aŭ spus în taină, că eĭ de nevoe se poartă ast-fel cu noĭ, dar fiind noĭ cu minte și avênd răbdare, vom dobândì toate. Noĭ am hotărît să fim cu minte și cu răbdare cât or vré, numaĭ să ne deà Constituția. Cu toate acestea, dumnea-ta caută-țĭ de lucru cum se cade și ține în frîŭ România-mică, ca să nu facă reacție. Am protestat la Consulĭ asupra scrisoriĭ luĭ Soliman Pașa. Ce-o maĭ fi, om vedé; dar dumnea-ta ține-te bine.

Complimente din partea tuturor colegilor dumi-tale, carĭ te stimează foarte. Cu Opran mĕ voiŭ întâlnì mâne. Șarlat Filipescu nu e bun pentru Craiova și s'a găsit cu cale a se rînduì d. Maiorescu, dar până a sosì din Brașov, întinde-țĭ aripele și pîn Craiova; îndeamnă pe Filișeanu să facă schimbările cuviincioase în puterea decretuluĭ ce aĭ.

Salutare și frăție.

11 ceasurĭ seara.

Chr. Tell.

Rĕspunsul luĭ D. Filișanu către Generalul Gheorghe Magheru asupra arestăriĭ luĭ Fratoştiţeanu și Zărăfescu din Craiova.

No. 1.047.
1848
Iulie 22.

(Orig. Acad.)

No. 10.

Domnul meŭ!

După porunca d-v. am arestuit îndată pe Nae Fratoștițeanu și Zărăfescu. I-am cercetat în destul despre vorbele împrăștiate și se apĕrară că sînt nevinovațĭ, fiind-că după plecarea d-v., eĭ nicĭ aŭ eșit din casă afară.

Vĕḑênd că nu pociŭ dovedi nimic, a rĕmas a lor trimitere la Bucurescĭ, nesciind ce relație să daŭ de faptele lor, precum și că orășeniĭ începură a se spăimîntà și a arătà neîncrederea în Guvern. Pe lângă aceasta luaĭ vorbă și cu d. Maior Marghiloman (carele o să vĕ și scrie) și găsirăm de cuviință ca maĭ întâiŭ să încunosciințez d-v., că n'ar trebui să arătațĭ o slăbiciune cu nisce oamenĭ prea neînsemnațĭ, fiindu-le în destul arestul, și să-ĭ povățuesc ca în viitor să se păzească de a maĭ vorbì în potrivă (fiind-că alta n'aŭ ce face), căcĭ vor fi pilduițĭ, și după rugăciunea ce v'am făcut d-v., ațĭ fost așà de bun, de nu m'ațĭ refusat. Judecațĭ și d-v. și porunciți-mĭ de urmare, fiind

Al d-v. plecat, Filișeanu.

Or. Craiova.

(Resoluție:) Să se rĕspundă că, după invitația ce ĭ-am făcut în prima oară, pentru cuvintele însemnate, urmà a-ĭ arestui pe ceĭ însemnațĭ reacționarĭ și a-ĭ trimite subt pază la Ministrul celor Interioare. Dar de vreme ce dă d-luĭ garanție, că se vor îndreptà pe viitor, se va face invitație d-luĭ Colonel Pleșoianu că, dacă se va încredințà că ceĭ însemnațĭ daŭ nădejde de îndreptare, pe viitor să-ĭ lase sloboḑĭ.

Scrisoarea luĭ A. Călinescu către Dimitrie Ghica.

No. 1.048.
1848
Iulie 18.

(Orig. Col. I. I. Brătianu.)

Bucarest.

Je n'ai que de tristes nouvelles à vous donner. L'armée turque, au nombre d'à peu près dix mille, a passé sur notre territoire et reste campée près de Giurgevo.

Un secrétaire du Pacha a été envoyé ici pour faire quaran-

No. 1.048. 1848 Iulie 22.

taine; il s'est logé chez Momolo. Il est venu mardi soir, il a dit avoir une lettre à lire au Métropolitain et aux boyards. Alors le Métropolitain et Eliad sont allés chez Emin Eey, c'est ainsi qu'il s'appelle, et on lui a dit que ce qu'il a à dire, il doit le dire non seulement aux boyards, mais aussi au peuple, et que s'il ne faisait pas ainsi, on ne répondrait pas de la tranquillité de la ville. Ainsi le Bey a répondu qu'il va écrire au Soliman Pacha et que par conséquent la réponse qu'il aura, il la communiquera. Hier soir l'envoyé est de retour. Aujourd'hui matin des invitations de la part du Métropolitain seul ont été envoyées aux boyards pour se rendre à la métropole où le Bey va leur communiquer la réponse de Soliman Pacha.

A Calinesco.

No. 1.049. 1848 Iulie 22.

Depeşa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

J'ai reçu le même jour le primata et le duplicata de la dépêche que vous m'avez fait l'honneur de m'écrire le 14 juillet sous le timbre de la Direction politique No. 1.

Je me suis vainement appliqué à déchiffrer avec tout le soin imaginable, et au moyen des tous les chiffres qui servent à la correspondance du Consulat général avec les diverses résidences, le primata de cette dépêche. L'espoir d'y trouver des instructions, que les graves complications survenues dans ces Principautés me rendent indispensables, m'a engagé à ne rien négliger pour arriver à une solution. Je me conformerai aussi exactement et aussi promptement que possible aux recommandations contenues dans le duplicata.

Si dans ma correspondance je suis parfois obligé de rectifier le récit de faits qui ne s'accomplissent pas sous mes yeux, il faut attribuer ces erreurs involontaires à la difficulté insurmontable, que tout le monde éprouve dans les circonstances actuelles, d'être bien informé, même à l'égard de ce qui se passe en Valachie. A tout moment on apprend des nouvelles que les différents partis font circuler au moyen de lettres fabriquées pour jeter le trouble et le désordre dans les rangs de leurs adversaires politiques. Comme

preuve je ne citerai que le départ précipité dans la nuit du 10 au 11 juillet de presque tous les membres du Gouvernement provisoire, effectué sur la foi de rapports officiels démentis, quelques jours après leur retour à Bucharest.

No. 1.049. 1848 Iulie 22.

Je ne puis donc, Monsieur le Ministre, vous donner aujourd'hui des renseignements exacts sur le nombre et le mouvement des troupes russes en Moldavie. Je dois ajouter ici que je n'ai reçu jusqu'à ce jour aucune dépêche du Consulat de la République à Jassy.

Les lettres confiées à la poste du pays ou à la poste russe sont interceptées et souvent même supprimées. M. Colquhoun et M. de Timoni ont été dans le cas de réclamer à cet égard auprès du Gouvernement local. Pour faire parvenir sûrement ma correspondance à Constantinople, je profite des courriers anglais et autrichiens expédiés tous les huit jours à Galatz pour remettre mes dépêches au bureau des bâtiments à vapeur.

Par la même occasion j'écrirai confidentiellement à M. Duclos qui, je l'espère, pourra me fournir très prochainement des données plus exactes sur le corps d'armée russe entré en Moldavie le 10 juillet et dont la plus grande partie, environ 14.000 hommes, s'est avancée jusqu'à Tekutch, petite ville distante de deux postes de la frontière valaque.

M. Colquhoun s'est rendu à Giourgevo pour avoir un entretien avec Suleyman Pacha. Il sera de retour demain matin. On suppose que ce voyage a pour but de faire connaître au Commissaire ottoman, et d'appuyer au besoin, la protestation du Gouvernement provisoire contre l'entrée des troupes turques en Valachie.

Je suis, etc.

(Signé:) Hory.

„Crisa comercială." Articol din „Pruncul Român." No. 17. 1848. 22. VII.

No. 1.005 1848. Iulie 22.

Crisa comercială.

Crisa comercială, care de la sfîrșitul luĭ Fevruarie s'a întins peste toată Europa și de la începutul luĭ Martie încoace s'a făcut simțită și aicĭ, a ajuns acum în culmea eĭ. Comerțul nu poate prosperà decât în vreme de pace și de liniște; acum însă, când toată Europa se află în cea maĭ mare turburare și întărîtare, este firesce să sufere comerțul. Dacă în Franța, în Italia, în toată Germania,

No. 1.050.
1848
Iulie 22.

unde comerţul are atâtea mijloace înlesnitoare ce ne lipsesc cu totul, unde din partea Guvernuluĭ află atâtea ajutoare de carĭ noĭ încă sîntem lipsiţĭ, n'a putut resistà loviturilor criseĭ finanţiale şi politice, cum s'ar puté să nu sufere în ţeara noastră, unde n'a putut dobândì încă acea putere, unde abià lepĕdarăm scutecele. Cu toate acestea, comerţul nostru s'a luptat până acum cu cea maĭ mare energie, a făcut cele maĭ marĭ jertfe ca să-şĭ păstreze creditul, singurul mijloc de existenţa luĭ, vîna luĭ de vieaţă; acum însă puterile l-aŭ părăsit, şi o crisă serioasă amerinţă existenţa luĭ. Aceasta pare destul de trist, dar tocmaĭ aceasta ne dă cea maĭ bună nădejde pentru viitor. Bolnavul, ca să-şĭ dobândească sănătatea, trebue să facă o crisă, trebue să ajungă maĭ rĕŭ, şi numaĭ atuncĭ se poate însănătoşì cu desăvîrşire. Socotesc că nimenĭ nu va puté tăgăduì că comerţul nostru erà bolnav, şi cum să nu fie? Lipsit de toate ajutoarele mântuitoare, de toate înlesnirile, îşĭ târà o vieaţă tristă, slabă. Creditul nostru erà foarte mărginit, erà ilusoriŭ. Drumurĭ de comunicaţie în năuntrul ţĕriĭ ne lipsiaŭ cu totul, nicĭ unul din rîurile ţĕriĭ, cu exepţia Dunăreĭ, nu este navigabil, drumurĭ-de-fer nu sînt, nicĭ măcar şosele, şi în vreme de earnă, la noroaele cele marĭ, transportul mărfurilor este de multe orĭ cu neputinţă. O Bancă naţională, o Cassă de împrumutare şi de escont nu se află, şi de aceea dobânda banilor se urcă până la 12 şi 18 la sută, dobânda de 10 la sută fiind legiuită în ţeară. Aceasta a fost şi este până acum una din pricinile de căpetenie, că comerţul n'a putut înflorì aicĭ, şi cum ar puté fi alt-fel? care este industria care să aducă un câştig curat de 12 şi 18 la sută? cum puteà România să ţie concurenţă cu alte Staturĭ, unde dobânda legiuită este 5 la sută, şi unde particularul trebue să se mulţumească a luà 4 la sută dobândă din capitalul sĕŭ? De aceea ne lipsesc fabricile, de aceea comerţul nu şĭ-a putut luà întinderea de care este capabil. Cine puteà să întreprindă o speculaţie care, orĭ-cum, este maĭ mult saŭ maĭ puţin riscată, dacă fără a muncì, fără a se expune la cel maĭ mic pericol, odihnindu-se, puteà luà până la 12 la sută dobândă. De aceea ţeara erà silită să exporte numaĭ productele crude ale pămîntuluĭ, în vreme ce, nefiind această stavilă, puteà exportà, în loc de pieĭ, piele lucrată, în loc de grâŭ, făină, în loc de lână, postav, ş. c. l., şi câtă sumă de banĭ n'ar câştigà ţeara prin aceasta? banĭ, carĭ acum sînt perduţĭ pentru ţeară, căcĭ vindem lână şi cumpĕrăm postav. Dobânda banilor trebue dar redusă foarte mult; trebue să fie maĭ în proporţie cu a celor-lalte Staturĭ, şi

aceasta nu se poate face decât numaĭ printr'o Bancă națională, printr'o Cassă de împrumutare. O altă pedică la înflorirea comerțuluĭ erà procedura zăbavnică a tribunalurilor: dacă un neguțător aveà a luà de la un particular plata pentru mărfurĭ, și se vedeà silit a alergà la tribunalurĭ, treceaŭ lunĭ și de multe orĭ anĭ întregĭ, căcĭ asemenea pricinĭ nu priviaŭ la tribunalul de comerciŭ, până să ieà hotărîre judecătorească, în vreme ce el, supus fiind pravilelor comerciale, trebuià să-șĭ împlinească la ceas îndatoririle sale. Între cele-lalte împedicărĭ, carĭ țineaŭ până acum comerțul nostru în lanțurĭ, vom numì încă una numaĭ, care este lipsa uneĭ monede a țĕriĭ și variabilitatea monedelor străine. Avem aicĭ două cursurĭ de monedă, cursul vistiericesc și cursul piețiĭ; fie-care om înțelege ce greutate aduce aceasta. Cu toate aceste împedicărĭ, comerțul nostru, favorisat prin posiția țĕriĭ, a făcut destule înaintărĭ, dar în ce stare de înflorire n'ar fi putut ajunge, de n'ar fi avut a se luptà cu atâtea stavile. Acum însă, când România îșĭ lepĕdă lanțurile, când toate abusurile cele vechĭ se desființară, acum și comerțul va renasce, ca fenix îșĭ va luà un sbor măreț, și în scurtă vreme va ajunge la un grad de înflorire, de care — șease sĕptămânĭ maĭ înainte — nimenĭ nicĭ nu visà. O Bancă națională, decretată prin Constituție, se va înființà, și prin aceasta dobânda banilor se va regulà pe o scară maĭ potrivită și ast-fel împedicarea cea maĭ de căpetenie la înflorirea comerțuluĭ se va ridicà.

Viitoarea obștească Adunare constituantă, în care neguțătoriĭ vor avé representanțiĭ eĭ, va propune mijloacele mântuitoare spre prosperarea comerțuluĭ; drumurile și mijloacele de comunicație vor luà o îmbunătățire potrivită cu trebuințele și mijloacele finanțiale. Asemenea îmbunătățirĭ se vor face și în procedura judecătorească. Creditul va cresce din ḑi în ḑi și în foarte scurtă vreme comerțul și industria Românieĭ vor puté rivalisà cu țĕrile învecinate; căcĭ numaĭ într'un stat liber, cu instituțiĭ liberale, comerțul îșĭ poate luà întinderea de care este capabil.

No. 1.050. 1848 Iulie 22.

„Protestație", de M. Kogălniceanu. Broșură in-8°, pag. 13.

No. 1.051. 1848 Iulie 22.

Protestație.

Pururea mĭ-a fost urît de a vorbì publiculuĭ despre mine și despre ale mele, lăsându-le acelor ce nu aŭ nimica maĭ bine de făcut, decât de a se ocupà de sineșĭ și de alțiĭ. Astăḑĭ însă mĕ

No. 1.051. 1848 Iulie 22.

věd silit de a fi necredincios sistemuluĭ meŭ și pentru întâiașĭ dată în vieața mea a mě slujì de tipar pentru o chestie personală.

Până acum sciam că în iubita mea patrie, Moldova, se fură numaĭ averile oamenilor; acum věḍ că încep a se furà și numele. Un progres în lipsa altora. Această furătură mi s'a întîmplat mie. Urmărit de către părinteasca noastră ocârmuire prin deosebițiĭ militarĭ, slujitorĭ, ispravnicĭ, revisorĭ și alțĭ agențĭ maĭ mult saŭ maĭ puțin ofițialĭ, spre a fi prins și închis în mânăstirea-temniță Soveja, ca un învinovățit de purtare scandaloasă, marele cuvînt al oblăduiriĭ noastre, de o lună de ḍile petrec o vieață cu totul romantică, însă foarte puțin odihnitoare: imitez Jidovul rătăcit. Aseară ajungênd la un noŭ asil, am dat peste un ticălos și foarte rěŭ scris pamflet intitulat: „Căința încrederiĭ în boeriĭ aristocrațĭ și sfînta hotărîre de a nu-ĭ maĭ crede," Bucurescĭ 1848. La sfîrșitul sěŭ este însemnat: Bucurescĭ, Iulie 1848. M. Kogălniceanu și N. Istrati.

În acest pamflet tot este mincinos, atât numele orașuluĭ unde este publicat, cât și numele redactorilor ce l-aŭ alcătuit, prin urmare și cuprinsul sěŭ nu poate să fie maĭ puțin neadevěrat. Eŭ nu voiŭ intrà a refutà toate stupiditățile carĭ sînt în această scriere: ca unul ce nu mě aflu atacat personal; nefiind nicĭ prin nascere nicĭ prin opinie aristocrat, las acelora ce se socot atinșĭ de a respinge clevetirile aruncate asupra uneĭ stărĭ soțiale, care dacă, ca toate stările, cuprinde oamenĭ vrednicì de toată critica, numěră însă și mulțĭ bărbațĭ vrednicĭ de toată lauda. Om de prințipiĭ înainte de toate, eŭ pururea am fugit de personalitățĭ, și am fost și nădějduesc că voiŭ fi și de acum înainte numaĭ cu aceĭ carĭ vor armonisà cu opiniile și cu cererile veaculuĭ nostru. Lăsând pentru altădată generalitățile, eŭ mě țin în criticarea pamfletuluĭ numaĭ de aceea ce mě privesce pre mine, adecă „furarea numeluĭ meŭ" șî năděјduesc că și domnul Istrati, carele în această causă se află implicat ca și mine, îșĭ va face asemenea datoria de a respinge orĭ-ce solidaritate cu un asemenea ticălos pamflet. Prieteniĭ meĭ și aceĭ de carĭ am cinste de a fi cunoscut maĭ de aproape n'aŭ trebuință de această protestație publică, spre a fi încredințațĭ că ticăloasa scriere, care poartă numele meŭ, nu este făcută de mine; însă sînt mulțĭ carĭ nu mě cunosc personal; de la aceștia nu pot pretinde aceeașĭ bună opinie; către aceștia sînt dar dator a declarà, că în numitul mârșav pamflet eŭ nu am nicĭ o părtășie directă saŭ indirectă; că eŭ nu numaĭ sînt deplin străin la redacția sa, dar încă că și

No. 1.051. 1848 Iulie 22.

opiniile exprimate în el, în cele maĭ multe, sînt cu totul depărtate de acele ce profesez neclintit de la începutul vieţiĭ mele politice şi literare.

În tristele împrejurărĭ în carĭ ni se află astădĭ nenorocita ţeară, sînt de cea maĭ nestrămutată convicţie că cea întâĭ şi cea maĭ sfîntă datorie a fieşte-căruia Român este a depune toate interesele particulare şi rivalităţile de clasă şi de taraf, de a nu aţîţă o stare în contra alteia stărĭ, ci toţĭ împreună, avênd în privire numaĭ mântuirea şi binele public, de a lucrà pentru unirea cea maĭ strînsă între toate clasele, între toţĭ Româniĭ fără deosebire; căcĭ numaĭ unirea este singurul chip spre a ne regenerà patria; şi din contra este a o primejduì, a o aduce într'un noian nesfîrşit de nenorocire, când am imità pilda pamfletaruluĭ şi a celor ce l-aŭ inspirat, carĭ se silesc a aprinde făclia pismeĭ şi a zavistieĭ între Românĭ, aţîţându-le patimile cele rele, măgulindu-le poftele cele slabe şi întărîtându-ĭ pe uniĭ în contra altora, spre a ne aduce biciul cel maĭ cumplit ce poate lovi pe o naţie, răsboiul ţivil. Am asemenea deplină convicţie că toate relele planurĭ ce pamfletarul atribuează aristocraţilor, precum întemeiarea a ḑece familiĭ de boerĭ numaĭ, darea la bir saŭ la patente negutătorescĭ a tuturor celor-lalţĭ şi alte asemenea dobitocescĭ imputărĭ, sînt numaĭ nisce ticăloase născocirĭ făcute de aceĭ ce aŭ interes de a compromità şi a discredità pre toţĭ bărbaţiĭ ce astăḑĭ aŭ curajul de a se împortivì rěuluĭ. Şi ca puternic temeiŭ al convicţieĭ mele n'am trebuinţă decât de veacul meŭ, care nu eartă şi sdrobesce orĭ-ce plan retrograd, orĭ-ce mişcare reacţionară. Chiar să fie încă boerĭ carĭ să maĭ gândească la privileghiurĭ feodale, la monopolul driturilor, la aristocratie de nascere şi de putere, aceste ar fi numaĭ nisce visurĭ, din carĭ lumina epoheĭ noastre în curînd ĭ-ar deşteptà; şi nisce asemenea visionarĭ, dacă maĭ sînt, nicĭ n'ar merità de a fi ţinuţĭ în seamă, căcĭ nu insuflă nicĭ o îngrijire. Primejdia este cu totul aiurea, şi numaĭ spre a o ascunde, a o astupà pe de asupra, mârşavul pamfletar şi inspiratoriĭ luĭ şĭ-aŭ publicat clevetirile, pentru ca maĭ lesne să ne poată aruncà în ea. Primejdia nu este în aristocraţĭ, şi cum věd, pamfletarul subt acest nume cuprinde pre Mitropolitul ţěriĭ, pre cliros, pre boeriĭ marĭ şi micĭ, pre aceĭ generoşĭ tinerĭ, carĭ s'aŭ adunat din toate colţurile Moldoveĭ fără nicĭ un interes personal, pre şcolariĭ noştri, pre corporaţiile neguţătorescĭ, carĭ în unanimitate, cu jertfirea vieţiĭ, libertăţiĭ şi a averiĭ lor, de la 28 Mart şi până astăḑĭ, nu contenesc

No. 1.051. 1848 Iulie 22.

de a cere secarea abusurilor și a corupției și restatornicirea legilor și a moralului. Dacă pre aceștia pamfletarul îi înțelege de aristocrați, apoi și eŭ am de falǎ de a mě numì aristocrat, căcĭ numaĭ în contra acestora el astăḑĭ aruncă clevetirea și injuria. Primejdia este în aceĭ carĭ aŭ făcut de n'a rěmas în țeară o singură lege sfîntă, un singur drit necălcat, o singură avere cât de mică neciuntită, o singură slobodenie nejignită. Primejdia este în aceĭ carĭ aŭ aplaudat la asemenea nelegiuirĭ strigătoare la cer, în aceĭ carĭ, după cruḑimile săvîrșite în seara de 29 Mart, ca nisce corbĭ flămânḑĭ de stârvurĭ s'aŭ rěspândit prin ținuturĭ, spre a smulge cu spaime, cu banĭ, cu rangurĭ, cu făgăduințe, mărturiĭ mincinoase, că țeara este mulțumită cu măsurile adoptate de Guvern, în aceĭ carĭ prin acele jalnice mărturiĭ aŭ numit netrebnicĭ și tulburătorĭ pe frațiĭ noștri, tocmaĭ pre aceia carĭ aŭ cerut contenirea netrebniciilor și a tulburărilor, adică desființarea abusurilor. Primejdia cea maĭ mare, în sfîrșit, este în aceĭ carĭ, ca ticălosul pamfletar, spre a se rěsbunà de particularitățĭ, compromitează soartea țěriĭ întregĭ, învinovățînd cu o mârșavă clevetire pe uniĭ din boerĭ, că eĭ aŭ vroit a ridicà armele, a sfărîmà în putere ocârmuirea, și alte asemenea nedrepte imputărĭ, carĭ toate, exploatate de aceĭ ce sînt interesațĭ de a întunecà adevěrul, aŭ înșelat buna credință a Curților și ne-aŭ adus în țeară oștile turcorusescĭ. Aceste pot aduce primejdie, iar nu intitulațiĭ aristocrațĭ, adică toțĭ aceĭ ce astăḑĭ se deosibesc prin nume, talent, experiență, averĭ, și carĭ, ca amanet al bunuluĭ lor cuget pentru regenerația țěriĭ, cheamă pre toțĭ Româniĭ la banchetul fericiriĭ naționale, adică la egalitatea driturilor și îndatoririlor, la desființarea deosebirilor de stărĭ, la sloboda carieră pentru orĭ-ce merit, la oborîrea boeresculuĭ și la prefacerea în proprietarĭ a locuitorilor sătenĭ, la slobodenia robilor particularĭ. Aducětorĭ de primejdie sînt dar numaĭ instrumentele infernaluluĭ sistem, carĭ ne-aŭ îngenunchiat țeara, pre aceștia trebue, prin urmare, să ne dăm o sfîntă hotărîre de a nu-ĭ maĭ crede, orĭ-câte făgăduințe ne-ar maĭ face, și această nestrămutată hotărîre cred că vor îmbrățoșà-o și vor ținé-o toțĭ Româniĭ, iar nu pre acea jurată de pamfletar, care n'ar sfințì decât domnia abusurilor și a ticăloșiilor de față.

Lucrul se judecă prin sine, judece orĭ-cine dacă următoarele două perioade, scoase din pamflet, poartă tiparul adevěruluĭ, dacă ele povățuesc pe un drum de urmat, dacă ele ne pot duce pe calea

mântuiriĭ. Asculte orĭ-cine și hotărască dacă ele aŭ putut fi scrise decât de o pană vîndută și ticăloasă.

No. 1.051.
1848
Iulie 22.

Pagina 7: „de vedețĭ (ḑice pampfletarul aristocraților) din contră că Domnul în adevĕr este bun (!), că Domnul fuge de împilărĭ (!!) și urându-le vĕ osândesce (!!!), pentru că le facețĭ, căutațĭ maĭ întâiŭ chipurĭ viclene a-l ademenì să ieà și el parte la jacurile voastre, ca prin urmare să putețĭ prădà ușor și slobod; dacă cu aceasta vedețĭ că nu putețĭ venì la scop (o!), luațĭ îndată pe buze numele patrieĭ și numele sfinteĭ dreptățĭ, căutațĭ chipurĭ a trage poporul către voĭ, a face pâre mincinoase în contra Domnuluĭ (o, o, o!) către Curțile de carĭ atârnă biata țeară, și cu cele maĭ urîcioase chipurĭ vĕ silițĭ a-l detronà, pentru a vĕ acățà pe tron unul dintre voĭ, și prin urmare a vĕ puté săturà setea ce avețĭ de a prădà!“ Și ca conclusie, pagina 19, vrednicul pamfletar sfîrșesce ḑicênd: „înși-ne noĭ ne vom pregătì (peirea) și fie-care din noĭ poate vedé prăpastia ce ne amerință, de care să putem scăpà, trebue numaĭ decât a ne unì noĭ între noĭ, a alergà către aceĭ de carĭ atârnăm (negreșit către Măria Sa Michail Sturdza Voevod părintele patrieĭ), și cu plângere de patrioțĭ să le punem de față starea cea periculoasă în care ne aflăm noĭ și țeara noastră, din casul atâtor tulburărĭ netrebnice, ș. m. d.“

Stilul este omul, a ḑis un scriitor nemuritor; de pe stil mĭ-am cunoscut omul, autorul pamfletuluĭ; el este unul din aceĭ carĭ în toată noaptea are conferențiĭ cu Șeful polițieĭ și cu palatul Gospod, din aceĭ carĭ maĭ mult decât toțĭ se lingușiaŭ prin casele acelor aristocrațĭ, pe carĭ astăḑĭ cu masca altora îĭ defăimează; credincios caracteruluĭ sĕŭ de ticălos spion și de câne ce mușcă furiș, el este același mârșav, străin de nume și sânge, care a maĭ ridicat scânteia deșteptăriĭ, furând și atuncia numele unuĭ Ștefan Arbore, ca autor, și numele VieneĬ, ca locul tipografieĭ; el este, în sfîrșit, șeful cluburilor din Păcurarĭ, încuviințate de Poliție, tot același carele a compus și satira în contra Generaluluĭ Duhamel și a domnuluĭ Kotzebue, tot cu scopul de a clevetì și a compromità pe aristocrațĭ.

Când în Moldova vor împărățì legile, când Michail Sturdza Domnul nu va maĭ da ofisurĭ prin țeară ca să prindă pe cutare și pe cutare, bună-oară ca pe mine, și legat cot la cot (așà poroncesce luminatul ofis) să fiŭ trimis la Soveja fără nicĭ o judecată, ci numaĭ după capriția Măriei Sale, fără nicĭ o vină decât că, ca formal și împuternicit vechil, după datorie, am avut scanda-

No. 1.051. 1848 Iulie 22.

loasa purtare de a descoperì Generalului Duhamel speculațiile agricole, saŭ maĭ bine a ḑice industriale ale luĭ Beizadeà Grigori, întreprinse spre păgubirea mânăstiriĭ Neamțu cu nu maĭ puțin decât patru-ḑecĭ miĭ galbenĭ, atuncĭ voiŭ trage și eŭ în judecată pe ticălosul pamfletar care, cunoscêndu-șĭ singur puținul credit al numeluĭ sĕŭ și puținul merit al scrieriĭ sale, spre a-șĭ găsì câțĭ-và cititorĭ, a pus-o sub patronajul numeluĭ meŭ. Tot atuncĭ voiŭ urmărì și pe necinstitul litograf, carele s'a primit a face parte, fie măcar cu înaltă poroncă, la această mârșevie publicându-mĭ numele fără încuviințarea mea. Pe săvîrșitoriĭ unor asemenea fapte legile în alte țĕrĭ îĭ pedepsesc cu trimitere la muncĭ publice. Nădĕjduesc că și în țeara mea voiŭ găsì și eŭ vre-o lege (nu-s avocat pe nimic), care-ĭ va trimite la ocnă.

Solidar la aceasta va fi și d. Marele Postelnic Secretar de Stat, ce îșĭ mărginesce datoria de censor numaĭ de a pune cătușĭ la orĭ-ce gândire slobodă, și de a oprì rĕspândirea în țeară a orĭ ce scrierĭ folositoare, și pe de altă parte sufere ca în Eșĭ, subt ochiĭ sĕĭ (chiar dacă a fost și cu înaltă poroncă, precum este aceasta, nu-l desvinovățesc), să se publice un ticălos libel ce nu țintesce la alt nimica decât la înarmarea Moldovenilor unora asupra altora, la vĕrsarea sângeluĭ acelor carĭ maĭ stăruesc pentru bine și, în sfîrșit, la înoirea în Moldova a crudelor sțene din Galiția, ca prin aceasta să nu maĭ rĕmâe în țeară decât aceĭ de o inimă, de o opinie, de o purtare cu pamfletarul, adică o turmă de robĭ necuvîntătorĭ și un tiran.

Iar până la venirea ḑileĭ dreptățiĭ, cu toată puterea unuĭ om de bine clevetit, protestez înaintea națieĭ mele orĭ-ce împărtășire cu ticălosul pamflet alcătuit de un agent al MărieĬ Sale, după înaltă poroncă și cu cheltuealǎ Gospod, publicat în Eșĭ, în ținco-litografia luĭ Parteni, pe hârtie cu bourul Moldoveĭ, luată din magasinul luĭ G. Caliman, împrăștiat prin țeară de către poșta și oameniĭ Cârmuiriĭ și, în sfîrșit, înfățoșat în Consulatul rosienesc de către însușĭ Domnul, spre învinovățirea mea.

M. Cogălniceanu.

P. S. În minutul acesta mĕ încredințez că părinteasca Ocârmuire a maĭ publicat în potrivă-mĭ un noŭ neadevĕr. Aflu că, prin ofisurile țirculare către Isprăvniciile mărginașe, a poroncit că fiind-că eŭ am trecut granița fără pașaport, și așà precum sînt oprit de a o maĭ trece înapoĭ, apoĭ orĭ-când așĭ face un asemenea

pas și orĭ-unde așĭ fi întâlnit să fiŭ prins prin toate chipurile, și sub cea maĭ mare pază trimis la Soveja. Aceasta este o nouă calomnie. Eŭ nu am trecut nicĭ un minut peste granițā. Mĕ aflu în Moldova, întreg, sănătos și slobod încă ; se înțelege de la sine că ascuns, pentru că toată lumea m'ar numì un prea mare gogoman, dacă de bună voe m'așĭ da în mânile uneĭ Ocârmuirĭ, care a rostit asupră-mĭ osânda fără judecată, cu călcarea tuturor legilor și chiar a unuĭ solenel tractat, convenția de la Acherman, care hotărît rostesce că Domnul pre nicĭ un boer nu-l poate pedepsì înainte de a fi judecat după legile țĕriĭ ; o Ocârmuire care, prin cruḑimile din 29 Mart, șĭ-a meritat numele de călăŭ, a căreia dreptate și omenire nu-mĭ insuflă nicĭ o încredere, și căreia prin urmare m'așĭ teme de a-ĭ încredință ḑilele mele, pentru că... holera este încă în țeară! Eŭ mĕ păzesc dar. Când însă mi se va spune pentru ce sînt căutat, când voiŭ sci că legile vor hotărî asupră-mĭ, iar nu capriția Domnuluĭ, când, în sfîrșit, voiŭ avé destulă garantie că nevinovat voiŭ fi desvinovățit și numaĭ vinovat voiŭ fi osândit, atuncĭ voiŭ fi gata a mĕ înfățoșà înaintea a orĭ-ce cârmuire și tribunal, numaĭ nu Ocârmuiriĭ și tribunalurilor Măriеĭ Sale Michail Sturdza, carĭ, adaog a maĭ ḑice, nu-mĭ insuflă nicĭ o încredere, nu-mĭ dă nicĭ o inchezășluire. Iar până atuncia mĕ voiŭ ascunde, voiŭ ședé în țeară cât voiŭ puté, și când voŭ vedé că nu-mĭ maĭ rĕmâne alt chip de scăpare dinaintea sbirilor domnescĭ, atuncia negreșit că voiŭ fugì și voiŭ trece chiar granița, pentru că înainte de toate, trebue să mĕ îngrijesc de cea întâĭ datorie și lege firéscă : adecă conservația mea.

M. Kogălniceanu.

NB. D. N. Istrati, aflându-se închis în mânăstirea Slatina și păzit în persoana Ispravniculuĭ de Suceava de a nu avé întâlnire și relație cu mine, nicĭ scie până în acest minut despre ivirea unuĭ asemenea pamflet, în care dinadins cu scop înrĕutățit i s'a pus numele. Dar ca unul ce cunosc prințipele de carĭ se află caracterisat, făgăduesc că, îndată ce va fi slobod din închisoare, va sci să rușineze și să pălmuească în public pe aceĭ carĭ aŭ cutezat, doar vor aprinde un răsboiŭ civil, cu influința și numele acestor tinerĭ popularĭ, M. Kogălniceanu și N. Istrati, când d-lor sînt cu totul străinĭ și de pamflet și de ideile înrĕutățite, ce se cuprind în el. Prin urmare, amar obraznicilor cutezătorĭ, carĭ aŭ uneltit această faptă!!!

Notă autografă.

No. 1.052.
1848
Iulie 22.

Depeşa luĭ Ion Ghica, Agentul ţĕriĭ la Constantinopole, către Ministerul trebilor din Afară al Ţĕriĭ Românescĭ.

(Copie. Col. Ion Ghica.)

Monsieur le Ministre,

Mes deux dernières dépêches sont empreintes de cet esprit d'indécision et d'inquiétude, résultat de la méfiance et de la mauvaise humeur que m'inspiraient des faits peu en harmonie avec les promesses que j'avais reçues de la plupart des membres du Conseil actuel. La nouvelle de l'entrée des Russes en Moldavie m'avait dérouté complètement et je vous prie de croire, Monsieur le Ministre, que des personnages très haut placés dans la diplomatie se trouvaient dans la même incertitude. Il est de fait, ainsi que j'ai eu l'honneur de vous le dire dans une de mes dernières dépêches, qu'il y avait des arrangements pris à l'avance à l'égard des deux Principautés, et la bonne foi de la Porte avait été surprise et son action paralysée. Mais les dispositions militaires prises par Riza Pacha, ainsi que les instructions envoyées dernièrement aux généraux turcs des bords du Danube, ont déjoué l'intrigue et réparé les fautes du Divan.

L'Ambassadeur d'Angleterre, malgré son peu de sympathie pour l'esprit démocratique de notre révolution et sa réserve excessive de ne vouloir engager son Cabinet en aucune manière vis-à-vis de qui que ce fût, ne nous a, pourtant, pas été hostile individuellement et sans s'engager en rien d'une manière officielle, il a donné de bons conseils à la Porte.

Le Général Aupick a agi plus franchement et plus énergiquement; il avait d'ailleurs des instructions à notre égard, des instructions qui lui prescrivaient de nous appuyer de toute son influence. Aussi je crois qu'il a été payé de retour, car je pense que, sans la question valaque, il aurait éprouvé un peu plus de difficultés à être reconnu. Je dois vous dire qu'en réponse à la note du Gouvernement français, dont je vous ai rendu compte dans ma dernière dépêche, la Porte a déclaré reconnaître le Gouvernement français et vouloir entrer en relations officielles avec le Général, en le priant en même temps de ne pas insister sur la fixation immédiate du jour de la présentation au Sultan, jusqu'à ce que certaines difficultés puissent être aplanies. La Porte entendait ici la question roumane.

No. 1.052.
1848
Iulie 22.

Ainsi, comme vous pouvez le penser, Monsieur le Ministre, l'influence du Général Aupick s'est considérablement accrue depuis cinq jours, et la Porte se croit forte de l'appui de la France; d'un autre côté, elle est enhardie par l'évacuation de la Moldavie par les troupes russes; aussi elle nous accorde une part de ce succès. Elle est contente de nous et même quelques membres du Conseil ont parlé de la manière franche et loyale, dont nous avons agi dans le pays, ainsi qu'à Constantinople. On est porté en notre faveur; c'est à nous à savoir profiter de cette bonne disposition et à en tirer tout le parti possible. Je me suis permis d'entamer la question de la réunion des deux Principautés et j'ai trouvé beaucoup de membres du Conseil passablement bien disposés à cet effet. On craint seulement de soulever une lutte de rivalité de clocher, qui pourrait s'élever entre nous au sujet de la capitale. J'ai tâché de persuader que les Valaques, ainsi que les Moldaves, sont prêts à sacrifier Bucharest ou Jassy au principe et aux avantages de la réunion. J'ai parlé dans le même sens à Son Ex. Emin Effendi, avant son départ, et je suis fermement convaincu qu'une demande collective des Valaques et des Moldaves à la Porte obtiendrait un succès infaillible. J'en informe mon Gouvernement, afin qu'il agisse en conséquence et qu'il ne laisse cette bonne occasion pour opérer cette fusion, depuis si longtemps désirée.

Je vous prévions, Monsieur le Ministre, qu'aussitôt après la nouvelle de notre révolution, j'ait fait une demande pour des armes au Général Aupick. J'ai proposé de nous faire parvenir vingt mille fusils et cent canons. Ma demande a été très favorablement accueillie par le Général et transmise aussitôt au Gouvernement français. J'ai fait la même proposition à Son Ex. Riza Pacha, qui m'a répondu que, si les Commissaires terminaient au gré de Sa Hautesse le Sultan, on serait très disposé à nous procurer les armes dont nous pourrions avoir besoin. J'aurais pu m'adresser à un commerçant, comme Mr. Glavani, mais j'ai préféré engager la France et la Turquie vis-à-vis de nous, en nous faisant céder au moins une partie des armes, dont nous pourrions avoir besoin. Ce serait les engager à nous soutenir contre toute éventualité. Le Général Aupick vient de se décider à envoyer trois de ses aides de camp en Servie, en Moldavie et en Valachie. Les Capitaines Sabatier, Dessain et Le Français sont chargés de cette mission. Ils partiront par le bateau prochain du 26 juillet (8 août) et ils doivent remplir leur mission avec circonspection et sous le

No. 1.052.
1848
Iulie 22.

sceau du plus grand secret. Les deux premiers se rendront à Bucharest et de là ils parcourront nos montagnes, ainsi que les bords du Pruth, et ils feront un rapport exact et détaillé des ressources militaires de notre pays. Je suis persuadé que notre Gouvernement les aidera dans leur mission et qu'ils pourront emporter l'opinion favorable dont nous avons besoin.

J'arrive à la question du tribut que la Valachie doit à la Porte. Mr. Aristarchi, ayant touché chez Mr. Camondo, banquier, la somme de cinq cent mille piastres, que le Gouvernement valaque lui a envoyée par l'intermédiaire de Mr. Halfon de Bucharest et, l'ayant employée pour son usage personnel, a placé le Gouvernement valaque dans une fausse position vis-à-vis du trésor impérial. Il avait, de plus, l'habitude d'opérer ces payements toujours en monnaie de billon, comme pièces d'une piastre et de vingt paras, tandis que je ne doute point que notre Gouvernement lui faisait entrer de bons ducats de Hollande ou d'Autriche. Mr. Aristarchi a fait tout son possible pour maintenir l'occupation russe en Moldavie et même la faire avancer en Valachie. Il ne désespère pas encore de faire rétablir le Prince Bibesco et tout l'ancien ordre de choses et au pis aller, de se faire imposer comme représentant du Gouvernement révolutionnaire. Il a ici de forts et puissants amis, qui ne manqueront pas d'employer leur influence pour soutenir le Logothète; mais la Porte sera obligée de céder, si notre Gouvernement insiste pour son renvoi. Le Prince de Samos convoite aussi la place de représentant de la Valachie; aussi, d'un côté, il critique et blâme le Prince Stourdza, lui prodigue les épithètes les moins révérencieuses, tandis que d'autre part, dans ses audiences au Sultan, il proteste du dévouement et de la fidélité de son gendre à la Sublime Porte; il essaiera surtout de représenter les deux Principautés réunies. Un troisième compétiteur sera le Prince Calimachi. Il préférera cette position à l'ambassade de Londres. En un mot, chaque Ministre, chaque Pacha présentera un candidat; mais il dépendra entièrement de nous de nous faire représenter par quiconque bon nous semblera. Il faudra seulement de la persistance et de la persévérance. Je vous préviens aussi qu'ici l'opinion générale est que les deux Princes, Bibesco et Stourdza, sont tout-à-fait impossibles.

Je termine, Monsieur le Ministre, en vous prévenant que j'ai porté à la connaissance du Ministère des Affaires étrangères les événements qui se sont, heureusement, accomplis chez nous. Je n'ai pas cru devoir donner copie textuelle de la lettre de Monsieur Alexandresco du . . . .

Proclamațiunea No. 339 a Guvernuluĭ provisoriŭ al Țěriĭ-Românescĭ.

No. 1.053.
1848
Iulie 23.

(Foae vol. Acad.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Guvernul provisoriŭ.

Cetățenĭ Românĭ!

Fiind-că inimiciĭ fericiriĭ noastre în agonia morțiĭ maĭ scoaseră un strigăt care, ajungênd până la Înalta Poartă, o făcù să bănuească că acest Guvern nu înfățișează popolul Român;

Fiind-că și chiar numeluĭ de Guvern provisoriŭ îĭ deteră un înțeles criminal;

Cunoscênd iarășĭ că nația română primesce a face jertfe marĭ ca să încredințeze pe Înalta Poartă de devotamentul, de dragostea și nobila supunere ce aŭ pentru Augustul Padișah și liberator al Orientuluĭ;

De aceea noĭ depunem iarășĭ puterea noastră în mânile popoluluĭ și, rezemațĭ pe cele ce ḑiserăm și pe încrederea ce popolul arată că are în noĭ, îl rugăm să aleagă îndată alt Guvern, căruia îĭ va da numele de Locotenența Domnească a Țěriĭ-Românescĭ, și carele după regulă va fi recunoscut și de către Înalta Poartă.

Sînteṭĭ rugațĭ dar să vě adunațĭ astăḑĭ la patru ore pe Câmpul Libertățiĭ.

Membriĭ Guvernuluĭ: Neofit, Mitropolitul Ungro-Vlachieĭ; I. Eliad, Chr. Tell, N. Bălcescu, N. Minco, C. A. Rosetti.

No. 339.

Înscrisul birjarilor tocmițĭ a merge la Giurgiŭ cu Deputațiunea.

No. 1.054.
1848
Iulie 23.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Noĭ, toțĭ birjariĭ românĭ, atât ceĭ cu droscĭ cât și ceĭ cu căruțe, ne-am învoit cu d-luĭ Vornicul de politie prin bună tocmeală să mergem până la Giurgiŭ cu câte patru caĭ atât la droscĭ cât și la căruțe, zăbovind cu dusul, șederea acolo și întorsul treĭ ḑile, cu plată câte patru galbenĭ de fie-care droșcă și treĭ galbenĭ de fie-care căruță. Ne legăm printr'aceasta ca la ceasul hotărît să fim

No. 1.054. 1848 Iulie 23.

toțĭ gata, și ceasul să ni se hotărască cel puțin cu șease ceasurĭ înaintea plecăriĭ. Acum vom primì înainte o parte din banĭ, pentru care vom da osebită adeverință a noastră.

Niculae Anghel, Starostea de droșcarĭ, Ghiță Gheorghescu, ... Enache, Onodi Sigmond.

No. 1.055. 1848 Iulie 23.

Adresa No. 4.548 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româncescĭ către Guvernul provisoriŭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Către Guvernul provisoriŭ.

D-l Administrator al județuluĭ Gorj, prin raportul No. 3.197, face cunoscut că, luând în considerație cele însemnate de subtiscălitul, potrivit decretuluĭ onorabiluluĭ Guvern No. 258 pentru alegerea deputaților Constituanteĭ obșteсciĭ adunărĭ, și vĕḑênd că, după art. 14, termenul alegerilor ce pentru cele primare se mărginesce la 9 a viitoruluĭ August și pentru cele definitive la 18, tot ale aceleiașĭ lunĭ, fiind prea scurt și neîndestul pentru de a se da în cunoscința tuturor locuitorilor, se îndoesce că nu se va puté săvîrșì aceste alegerĭ la hotărîtele ḑile, îșĭ dă părerea că este de neapĕrat a se maĭ prelungì termenul, însă cele de la 9 August la 18, pentru alegerile primare, și la 27 pentru alegerile definitive, cerênd poruncă de urmare.

Subt-însemnatul grăbesce dar a o supune aceasta la cunoscința onorabiluluĭ Guvern, rugându-l să binevoească a-ĭ da cât s'ar puté maĭ în grabă cuvenita întru această deslegare spre a o comunicà și el cu expediția de astăḑĭ atât pomenituluĭ de maĭ sus Administrator, cât și tuturor celor-lalțĭ din tot Prințipatul, spre urmare întocmaĭ.

N. G.

No. 4.548.

No. 1.056. 1848 Iulie 23.

Adresa No. 4.549 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româncescĭ către Consiliul municipal din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

D-luĭ Presidentuluĭ Consiliuluĭ municipal al acesteĭ Capitale.

Se înaintează cu aceasta câte 10 examplare din decretul Guvernuluĭ provisoriŭ No. 258 și din instrucțiile pentru alegerea de-

putaţilor pentru constituanta obştească Adunare, ca din a lor coprindere pătrundêndu-se de chipul acesteĭ alegerĭ, şi că, după art. al 14 al acelor condiţiĭ, alegerea definitivă a deputaţilor orăşenĭ aĭ acesteĭ Capitale are să se presideze de d-v., să luaţĭ din vreme trebuincioasele măsurĭ, ca această alegere să se săvîrşească în hotărîta ḑi întocmaĭ după disposiţiile acelor instructive hârtiĭ, cu toată liniştea şi buna orînduealǎ, ce se cere neapĕrat la o asemenea seriosă lucrare şi ca, după a eĭ săvîrşire, îndată să raportaţĭ sub-iscălituluĭ numele aleşilor şi numĕrul voturilor ce a avut fie-care.

No. 1.056.
1848
Iulie 23.

Cu acest prilej vi se adaogă, spre sciinţă, că odată cu aceasta s'a scris de sub-iscălitul şi d-luĭ Capuluĭ Poliţieĭ, ca îndată după săvîrşirea alegeriĭ deputaţilor primarĭ, ce este a se săvîrşì la 9 August în fie-care despărţire de Comisie, să vĕ trimiţă o listă desluşită de numele şi de locuinţa lor, spre sciinţă-vĕ la lucrarea ce aveţĭ a presidà.

N. G.

No. 4.549.

Adresa No. 4.550 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneścĭ către Poliţia din Bucurescĭ.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

No. 1.057.
1848
Iulie 23.

Şefuluĭ Poliţieĭ.

Se trimite d-v. cu aceasta 50 exemplare din instrucţia Guvernuluĭ provisoriŭ pentru punerea în lucrare a decretuluĭ No. 258 privitor la alegerea deputaţilor, ca dintr'însele să daţĭ şi Comisiilor de văpsele, spre a se povăţuì atât ele, cât şi Comiteturile ce aŭ a se întocmì la fie-care despărţire de către deputaţiĭ mahalalelor, după artic. al 10 al pomenituluĭ decret, la alegerea deputaţilor primarĭ.

Către aceasta, fiind-că, după artic. al 14 din aceste instrucţiĭ, colegiul pentru alegerea deputaţilor orăşenilor de aicĭ are să (se) presideze de către Presidentul Maghistratuluĭ, d-v. veţĭ îngrijì ca numele deputaţilor primarĭ, ce se vor alege la fie-care despărţire, să fie încunosciinţat îndată pomenituluĭ President, printr'o listă desluşită, arătătoare şi de locuinţa fie-căruia, spre a puté urmà şi numitul cu toată înlesnirea lucrarea ce i se cere.

N. G.

No. 4.550.

No. 1.058. 1848 Iulie 23.

Adresa No. 4.552 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Administraţiunea de Brăila.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 317.)

La Brăila.

Fiind-că pentru tulburătoarele împrejurărĭ însemnate în raportul d-tale No. 3.330 urmează a se face cercetare locală printr'o Comisie mixtă, la care să ieà parte şi Consulatul general elinesc de aicĭ, spre dovedirea nedrepteĭ însuşirĭ ce a luat şi a neorînduelilor ce a săvîrşit într'acésta Secretarul Viţ-consulatuluĭ elinesc de acolo;

Şi fiind-că actualul d. President Maghistratuluĭ Brăileĭ şi membrul d. Canovicĭ, înclinaţĭ fiind într'această pricină, nu pot luà parte la lucrările aceluĭ Maghistrat până la săvîrşirea cercetăriĭ predise, apoĭ ca să nu rĕmâe acele lucrărĭ orăşenescĭ în amorţire şi să sufere oraşul, eştĭ învitat, domnule Administrator ca, într'o unire cu d. deputaţĭ aĭ mahalalelor şi cu ceĭ maĭ însemnaţĭ neguţătorĭ orăşenĭ de acolo, să alegeţĭ alte două persoane, ca unul să îndeplinească vremelnicesce datoriile de President, şi altul pe acele de membru, săvîrşind această vremelnicească rînduire îndată şi raportuind de urmare.

N. G.

No. 4.552.

No. 1.059. 1848 Iulie 23.

Circulara No. 4.621—4.625 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Administraţiunile de Prahova, Mehedinţĭ, Dâmboviţa, Buzĕŭ şi Ilfov.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 309.)

No. 4.621. Administratoruluĭ de Prahova.

Alăturatele adrese către persoanele jos însemnate, ce se află la Braşov, eştĭ învitat, d. Administrator, a le înaintà îndată acolo cu cea maĭ sigură ocasie.

Asemenea veĭ înaintà şi pe cele către persoanele ce se află într'acel judeţ, raportând sub-iscălituluĭ de urmare.

N. G.

4.622. La Mehedinţĭ către Mich. Cornescu la Mehadia.

4.623. La Dâmbovița către Cornescu, Florescu, N. Băleanul. No. 1.059. 1848 Iulie 23.
4.624. La Buzĕŭ către Alecu Ghica la Stânca.
4.625. La Ilfov, A. S. Ghica.
La Brașov:
C. Costache Ghica; N. Gr. Șuțu; Scarlat Gr. Ghica; Scarlat Crețulescu; Ioan Oteteleșanu; Grigore Obedeanu; Ioan Slătineanu; Nicolae Lahovari; C. C. Bălăceanu; Grigore Gr. Ghica, Dimitrie Gr. Ghica, Beizadele; C. Bălăceanu la Ploescĭ; A. N. Filipescu la Dragna; Ioan Filipescu la Filipescĭ.

Circulara No. 4.626—4.649 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către boerĭ. No. 1.060. 1848 Iulie 23.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 309.)

Dreptate, Frăție.

Domnule,

Onorabilul Guvern provisoriŭ, vădênd că boala holereĭ a încetat cu totul din această Capitală, considerând că țeara acum maĭ mult decât tot-deauna are trebuință de fiiĭ eĭ, prin decret. cu No. 327, în numele Românieĭ și a fericiriĭ eĭ, prin subscrisul învită pe toțĭ Româniĭ, ce se află peste graniță și pe la moșiile d-lor, să intre cât maĭ în grab în Capitală, ca să se poată arătà Europeĭ întregĭ, ce are ochiĭ asupră-ne, că în toată România n'a rĕmas un singur om, carele n'a luat parte activă la această înviere a neamuluĭ românesc.

Subscrisul, încunosciințând domnieĭ-voastre această invitare a Guvernuluĭ provisoriŭ, se socotesce norocit a vĕ adăogà și din parte-ĭ osebitele sale poftirĭ, să bine-voițĭ a grăbì venirea-vĕ în Capitală, spre a luà și d-v. parte la grelele și prețioasele începênde lucrărĭ, pentru statornicirea nouĕlor instituțiĭ ale patrieĭ și pentru viitoarea eĭ ferice, care reclamă conlucrarea, luminile și experiența fie-căruia zelos patriot.

Salutare și frăție.

No. 4.626. D. Michail Cornescu; 4.627. Alexandru Scarlat Ghica; 4.628. Costandin Cantacuzino; 4.629. Nicolae Gr. Suțu; 4.630. Costandin Cornescul; 4.631. Costandin Bălăceanu; 4.632. Alexandru Gr. Ghica; 4.633. Scarlat Grigorie Ghica; 4.634. Alexandru Nicolae Filipescu; 4.635. Ioan Slătineanu; 4.636. Ioan Ralet; 4.637. Nicolae Băleanu; 4.638. Scarlat Crețulescu; 4.639. Ioan Oteteleșanu; 4.640.

No. 1.060. 1848 Iulie 23. Grigore Obedeanu; 4.641. Dimitrie Fălcoianu; 4.642. Costache Fălcoianu; 4.643. Nicolae Lahovari; 4.644. Costandin C. Bălăceanu; 4.645. Manoil Florescu; 4.646. Ioan Filipescu; 4.647. Nicolae Manu; 4.648. Grigore Gr. Ghica; 4.649. Dimitrie Gr. Ghica.

No. 1.061. 1848 Iulie 23.

Nota No. 38 a Consuluǐ Sardinieǐ din Galaţǐ către Secretariatul de Stat al Ţĕriǐ-Românescǐ.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Dos. No. 103. S. Fr. Secr. St.)

Consulat de S. M. le Roi de Sardaigne pour les Principautés de Valachie et Moldavie.

No. 38.

A l'honorable Secrétariat d'Etat pour les Affaires étrangères à Bucharest.

Galatz.

A la suite de quelques actes des Commissaires que le Gouvernement provisoire a envoyé à Ibraïla, des désordres sérieux ont éclaté en cette ville et en font présager de plus graves encore. Le tumulte a duré depuis 10 heures du matin jusqu'à 2 heures après midi et n'a cessé alors que par l'intervention de la force armée. Il y a déjà lieu de s'enquérir des causes pour lesquelles la troupe n'a pas dissipé plutôt les attroupements et le Consulat attend quelques informations sur ce point, afin de formuler les observations que ce cas requerrait.

Mais ce qui préoccupe maintenant le Consulat de S. M. comme toute la population commerçante (dont les protestations sont énoncées dans le document ci-annexé), c'est la présence à Ibraïla des Commissaires du Gouvernement provisoire, et le but vers lequel, à en juger par les faits, ils dirigent leurs efforts. Leur mission est, sans doute, le fruit d'une pensée de paix, d'ordre public et de dévouement à des institutions nouvelles qu'on a jugé ne pouvoir fonder parmi le peuple qu'en les lui expliquant de vive voix et en les lui faisant aimer; mais les Commissaires semblent vouloir la transformer en un apostolat de démocratie outrée, et leurs œuvres inquiètent le commerce en proportion des espérances qu'elles donnent aux ennemis du nouvel ordre de choses, aux hommes qui savent que le principe révolutionnaire, en s'exagérant dans un pays

peu préparé à s'en pénétrer, se fausse et s'affaisse sous la pression d'éléments de désordre.

No. 1.061. 1848 Iulie 23.

Le Consulat de S. M. ne s'attribue certainement pas le droit d'examen des actes de l'administration intérieure de ce pays ; mais il a à défendre, à protéger les négociants et les familles sardes qui habitent Ibraïla et, dès que leur sûreté personnelle et leurs intérêts sont compromis par les actes mêmes, il accomplit un devoir positif en les signalant à l'attention de l'honorable Secrétariat d'Etat, et en le priant de vouloir bien s'interposer auprès du Ministère de l'Intérieur afin que, dans le cas ou le Gouvernement ne jugerait pas à propos de rappeler ces Commissaires, et qu'il se bornât à censurer leur conduite et à leur tracer quelques instructions sévères, il prenne au moins en même temps des mesures aptes à garantir la sécurité individuelle et les biens des négociants étrangers.

En adressant, pour couvrir sa propre responsabilité et sous toutes réserves de droit, la présente note à l'honorable Secrétariat d'Etat, le soussigné prie M. le Secrétaire d'Etat de vouloir bien agréer les assurances de sa huate considération.

I. Mathieu.

(Resoluție:) Să se deà în cunosciință Departamentuluĭ din Lăuntru, trimițêndu-i-se copie de pe aceste hârtiĭ.

Adresa No. 31 a Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Administratorul districtuluĭ Gorj.

No. 1.062. 1848 Iulie 23.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Administrator al districtuluĭ Gorj,

Fiind-că dd. Statie și Costandin frațiĭ Stolojenĭ, după sciința ce a luat subt-însemnatul, în preumblarea prin câte-và sate ale acestuĭ district, formează pandurĭ volintirĭ, și fiind-că numițiĭ Stolojenĭ nu sînt dintre fețele acelea ce s'aŭ orînduit de subscrisul cu această însărcinare, potrivit misiuniĭ ce-mĭ este impusă, și nicĭ scopul cu care pomenițiĭ strîng volintirĭ nu-mĭ este cunoscut, maĭ cu seamă că unul din d., Statie Stolojanu, cu câtă-và vreme înaintea veniriĭ mele în cetatea Craiova, districtul Dolj, a săvîrșit maĭ multe neorînduelĭ arbitrare, îndrăsnind a rumpe stindardele ce eraŭ împlân-

No. 1.062. 1848 Iulie 23. tate pe edificiurĭ publice și altele, și pentru că numitul este unul dintre reacționariĭ informațĭ în cetatea Craiova, ce se oposaŭ sacreĭ cause, și al căror numĕr s'a nimicnicit după sosirea mea în numita cetate, spre a nu atrage cu dînșiĭ la conrupție vr'un numĕr maĭ însemnat, cu care ar puté turburà buna înțelegere lucrătorilor de care s'aŭ pătruns cu bucurie și care privesce la comuna fericire, încercându-se a întroduce anarchie, neliniște între cetățenĭ și triste resultaturĭ, și ca să poată și subtscrisul a îndeplinì misiunea care, potrivit drepteĭ dorințe a onorabiluluĭ Guvern și a poporuluĭ, sînteţĭ învitaţĭ, domnule Administrator ca, îndată după primirea acesteia, să daţĭ în grab ordine pe la toţĭ d. subt-administratorĭ, ca pe de o parte să aducă pe numitul Statie Stolojanul, fără de zăbavă, la administrație în cercetarea de înființarea acelor pandurĭ volintirĭ, iar pe de alta să cerceteze cu scumpĕtate p'în toate satele învecinate pentru aceĭ volintirĭ ce se vor fi înregistrat de către dînsul, cărora să li se facă întrebare de scopul ce a avut numitul pentru a lor formare, ce făgăduelĭ le-a dat, precum și ce No. a alcătuit, și să raporteze numaĭ decât administrația toate împrejurările, însoţind listă de numele și de locul locuinţeĭ lor, spre a se chibzuì cele de cuviință asupra unor asemenea reacționarĭ rĕŭ cugetătorĭ bineluĭ obștesc, încunosciinţându-se și subt-iscălituluĭ urmarea ce va resultà, spre a da deslegare, spre a nu atrage dar cu dînșiĭ la corupție vr'un No. maĭ însemnat, care ar puté aduce anarchie, neliniște între cetățenĭ și triste resultaturĭ.

De aceea liniștea și buna armonie asupra causeĭ sacre fiind îngrijirea cea maĭ însemnată a Guvernuluĭ și dorința cea maĭ mare a poporuluĭ, și ca să se stârpească odată cugetatele adese comploturĭ de nisce asemenea rătăciţĭ din calea bineluĭ și fericiriĭ comune.

No. 1.063. 1848 Iulie 23.

Scrisoarea luĭ Anton Tinghir către Mitropolitul Neofit al Ungro-Vlachieĭ.

(Orig. Acad.)

Eminence,

Je viens de recevoir la réponse à la lettre que j'ai eu l'honneur d'adresser hier à Son Excellence Soleyman Pacha, relativement au délai que Votre Eminence, ainsi que tous les Messieurs de l'assemblée, lui avez demandé.

No. 1.063.
1848
Iulie 23.

Son Excellence Soleyman Pacha m'ordonne d'informer Votre Eminence qu'Elle ne peut accorder que quarante-huit heures à partir du moment de la lecture de sa lettre, de sorte que je prie Votre Eminence d'en faire part à tous les boyards et notables du pays, afin qu'ils puissent me remettre leur réponse demain à midi, car à une heure précise je dois partir infailliblement.

Agréez, Monseigneur, l'assurance des sentiments respectueux avec lesquels je suis de Votre Eminence

Le très humble et très obéissant serviteur

Antoine Tinghir, Secrétaire de Son Excellence.

No. 1.064.
1848
Iulie 23.

Nota Ministruluĭ trebilor din Afară al Țĕriĭ-Românescĭ către Ion Ghica, Agentul țĕriĭ la Constantinopole.

(Orig. Col. Ion Ghica.)

Monsieur l'Agent,

Comme il est indispensable que vous ayez une idée précise des événements tels qu'ils se sont passés ici, je reprends le récit que j'en ai fait dans la note ci-jointe, adressée par moi à S. Ex. Suleyman Pacha et qui s'arrête à la tentative du 19 juin. Le 28 juin, sur les bruits généralement répandus et confirmés par des avis officiels de l'entrée des troupes russes sur le territoire valaque, le Gouvernement provisoire prit la détermination de quitter la Capitale, pour se retirer vers la partie montagneuse du pays, dans le but de protester devant l'Europe de cette violation de notre territoire. A peine avait-il quitté la ville, que les boyards nommèrent une Caïmacamie, basée soi-disant sur une disposition du Règlement Organique, mais illégale dans la forme, attendu que les Ministres, dont elle devait être composée, se trouvaient absents et que c'est au sein des Ministres démissionnaires que la Caïmacamie fut nommée. C'est ainsi que Baliano s'attribua arbitrairement et par force les fonctions de Ministre de la Justice, dont il s'était démis encore sous l'administration du Prince Bibesco et, en outre, celles de ministre de l'Intérieur, vacantes par suite de l'absence et de la démission de Vilara, et réussit ainsi à constituer seul, sous la présidence du Métropolitain, le gouvernement de la Caïmacamie. Le premier acte par lequel ce nouveau gouvernement signala sa conduite fut une proclamation, qui déclare les membres du Gouvernement provisoire rebelles et rétablit l'ancien or-

No. 1.064. 1848 Iulie 23.

dre de choses dans toute sa plénitude. Après une absence de trois semaines, les dorobantses reparurent dans les rues armés de leurs fouets et les excès auxquels ils se portèrent furent tels qu'ils exaspérèrent toute la ville. Le lendemain matin même, un mouvement éclata, bien plus beau, bien plus imposant que celui du 11 juin. Seul, sans chefs, guidé par son indignation, le peuple se leva spontanément et, ayant à sa tête une députation des principaux négociants de la ville, se porta vers la demeure du Métropolitain, Président du Gouvernement provisoire et le lendemain Président de la Caïmacamie. Là, il le força de réfuter sa proclamation de la veille et d'envoyer une députation pour rappeler le Gouvernement provisoire. C'est ainsi que finit le règne de la Caïmacamie, après une durée de 24 heures. Sitôt, la ville reprit sa physionomie gaie et animée, qu'elle avait perdue pendant ces 24 heures. Monsieur Jean Campiniano et Constantin Cretzoulesco, sous la présidence du Métropolitain, furent désignés comme Gouvernement intérimaire jusqu'au retour du Gouvernement provisoire. Je glisserai rapidement sur les embarras qu'ils éprouvèrent pour retirer des mains des Colonels Odobesco et Solomon, justement suspectés par le peuple, la force armée, qu'ils commandaient. Enfin, leur démission fut envoyée au Gouvernement, qui leur facilita les moyens de quitter le pays. La plus parfaite tranquillité régna dès lors dans la ville, les membres du Gouvernement provisoire reprirent leurs travaux et les lettres que vous nous écrivîtes pour nous annoncer les bonnes dispositions de S. M. le Sultan à notre égard et la prochaine arrivée de S. Ex. Suleyman Pacha comme Commissaire extraordinaire portèrent le comble à la joie de ses habitants. Chargé par le Gouvernement provisoire d'aller recevoir S. Ex. Suleyman Pacha à Giurgievo, pour sonder en même temps ses dispositions, j'y ai eu l'occasion de lui adresser les deux notes ci-jointes, qui vous mettront à même, Monsieur, de juger de la nature de nos relations. Je vous envoie aussi copie d'une lettre de Suleyman Pacha, apportée à Bucharest par son Secrétaire Tinghir Effendi et adressée aux boyards; le peuple ayant déclaré que depuis le 11 juin il n'y avait plus de boyards en Valachie, Tinghir Effendi a dû écrire pour demander des instructions. Hier, cette lettre a été lue en présence des députations de toutes les classes de la société et une commission a été élue sur-le-champ pour rédiger la réponse, que je regrette de ne pouvoir vous communiquer. Vous la recevrez par le prochain courrier.

J. Voynesco II.

Adresa poporuluĭ Țĕriĭ-Româneścĭ către Sultan.

(Copie. Acad.)

No. 1.065.
1848
Iulie 23.

Bucharest.

A Sa Hautesse le Sultan.

Les fidèles vassaux de V. M., prosternés humblement aux pieds de Son trône Impérial, commencent par protester, tous ensemble, de leur fidélité et de leur attachement inviolables à son auguste personne.

Les yeux tournés vers Elle, comme vers celui dont leur salut dépend, après Dieu, ils lui disent ceci:

Nous ne sommes ni des fils ingrats ni des vassaux rebelles. Ce que nous avons fait, nous l'avons fait avec le sentiment de notre droit, sous la réserve de notre soummission absolue à la Sublime Porte.

Ce droit nous le tenons de la générosité des augustes ancêtres de V. M. Bajazet et Mohamed le Conquérant.

Cette soumission, nous en avons fait preuve depuis les quarante jours de notre délivrance. Pareils à des exilés qui reprennent le chemin de la patrie en chantant les louanges de leur libérateur, chaque jour des milliers de voix crient d'un bout à l'autre de la Valachie: Vive notre auguste Souverain Abdul Medjid, le père de ses peuples, le réformateur de l'Orient!

Nous n'avons point altéré nos relations avec la S. P., au contraire les liens qui nous attachent deviennent plus forts.

Nous n'avons point cédé à un vain esprit d'imitation: que nous importeraient les bruits des autres parties du monde? La voix de la patrie expirante parlait plus haut! C'est à son appel, s'est avec le sentiment profond de nos misères, joint à notre confiance dans l'âme généreuse de V. M. Impériale, que nous avons appelé de nos vœux de nouvelles institutions d'après les anciennes coutumes du pays et les réformes utiles dont V. M., par une initiative qui restera à jamais comme un exemple à suivre aux Princes de l'Europe, a voulu doter Elle même son empire.

Le Règlement qui nous régissait, en opposition avec les droits consentis par les glorieux prédécesseurs de V. M., pesait d'un tel poids sur le pays, que des milliers d'hommes quittaient, chaque année, la terre natale et allaient chercher de l'autre côté du Danube des cieux moins lourds et des lois plus humaines.

Que V. M. daigne un instant tourner ses regards vers ce

No. 1.065. 1848 Iulie 23.

peuple, qui l'implore qu'Elle voie notre soumission, l'union qui règne parmi nous, l'accueil fait à son Envoyé, qui est pour nous un reflet de ce soleil dont les rayons aboutissant d'un centre unique à toutes les extrémités de l'empire répandent à la fois la lumière et la fécondité, et sans doute son cœur sera ému et Elle ouvrira sur nous ses mains pleines de grâces et de miséricorde, et Elle voudra, en nous accordant la confirmation de nos vœux, que nous prions d'une âme encore plus fervente le Tout-Puissant pour la conservation des jours glorieux de V. M. Impériale que ses peuples bénissent et que l'Europe admire.

(Suivent vingt mille signatures.)

No. 1.066. 1848 Iulie 23.

Scrisoarea Coloneluluĭ N. Pleșoianu către Generalul Gheorghe Magheru.

(Orig. Acad.)

Prea scumpul meŭ amice!

Erĭ la 22 ale acesteia, pe la 11 din ḑi, am sosit și eŭ aicĭ, unde am găsit multă prefacere, de cum se auḑià. De la Bucurescĭ n'am ce vĕ scrie maĭ serios decât că Pașiĭ se așteaptă în Capitală pe Joĭ saŭ Vinerĭ, adică astăḑĭ. D-l Tell mĭ-a ḑis că pentru orĭ-ce să mĕ înțeleg cu d-ta. Așà așĭ voì să sciŭ unde eștĭ d-ta, unde o să mergĭ, unde o să te așezĭ și ce voescĭ să urmez eŭ? Mĭ-ar maĭ fi de trebuință a sci (dacă găsescĭ cu cale) ḑilele în carĭ o să fiĭ pe la Cernețĭ, pe la Vâlcea, saŭ în altă parte, ca să sciŭ unde să vĕ scriŭ la vreme de trebuință. Maiorul Marghiloman pleacă mâne Sâmbătă la Cernețĭ pentru visitație, și d'aci pîn roate până la Calafat și iarășĭ la Craiova și după 2 ḑile iarășĭ la Cernețĭ. Aicĭ am aflat de arestația d-lor Fratoștițeanu și Zărăfescu și cu toate că d-l Filișanu ḑiceà că v'ar fi rugat printr'o stafetă de ertarea lor, ca pentru uniĭ ce nu e nicĭ dovadă nicĭ hârtiĭ de vina lor, și că, cu această ertare, o să vie maĭ lesne la lumină, stând a vĕ rugà și eŭ, dar eŭ nu intru nicĭ nu ieaŭ asemenea pricinĭ în spinarea mea, de vreme ce d-ta aĭ destulă judecată în lucrările d-tale. Aicĭ se silesc fără preget câțĭ-và tinerĭ a formà prin club o gvardie națională, dar sciĭ d-ta câte pedicĭ întîmpină biețiĭ oamenĭ, cu toate că eŭ destul îĭ încurajez și îĭ îndemn.

Primesce-mĕ, scumpul meŭ, în brațele d-tale, cu bucuria cu care mĕ arunc eŭ.

Al d-tale adevĕrat amic N. Pleșoianu.

În dos: Grabnică. Domnuluĭ Domn G. Magheru, etc. etc., la Târgu-Jiuluĭ saŭ orĭ-unde se va aflà.

Articol din „Popolul Suveran“. No. 11. 1848. 23. VII.

No. 1.067.
1848
Iulie 23.

Credem că Turcii nu ne sînt atât de ostilĭ, precum ne-am închipuit în cele dintâĭ ḑile. După tractate, Turcia nu poate a ne schimbà legile noastre, afară numaĭ atuncĭ, când înfricoşindu-ne vom lăsà Capitala în voia reacţionarilor, dovedind cu aceasta că nu avem curajul moral a sprijinì ceea ce am proclamat. Trebue dar să sprijinim Constituţia până la cea maĭ din urmă extremitate, şi nu încă prin arme: Christ nu aveà arme, dar aveà cuvîntul pentru dînsul. Noĭ asemenea nu avem arme, dar avem dreptatea pentru noĭ, şi dreptatea este maĭ puternică decât toate baionetele muscălescĭ şi turcescĭ, căcĭ ea e arma Domnuluĭ. Să apĕrăm dar Constituţia până în sfîrşit, căcĭ alt-fel vom fi rĕspunḑĕtorĭ înaintea următorilor noştri. Alt-fel Europa va ḑice că tot ce am făcut, ca să dobândim sfintele drepturĭ, a fost o jucărie; va ḑice că nu am fost demnĭ încă de libertate, şi patria aceea nu am sciut a apĕrà.

Lunĭ se trimise o deputaţie din popor către d. Secretarul Înalteĭ Porţĭ ca să manifesteze, că singura dorinţă a Românilor este a se pune în lucrare Constituţia. D. Cioranul adresă nisce vorbe foarte energice: „Domnule, noĭ am jurat să trăim şi să murim pentru Constituţie. Am respectat şi vom respectà tot-deauna drepturile Porţiĭ asupra acestuĭ Prinţipat; dar dorim ca şi Înalta Poartă să se pătrunḑă de drepturile noastre, respectând Constituţia; şi va aflà în pepturile noastre nisce ziduri în contra a orĭ-ce fel de invasie asupra împĕrăţieĭ turcescĭ“.

D. Secretar a încredinţat deputaţia că singura dorinţă a Porţiĭ este a face toate spre fericirea Românilor. Miĭ de strigărĭ de bucurie: Să trăească Constituţia! să trăească Sultanul!

De aci poporul se purtă către palat, unde d. Ioan Eliad, General Tell şi d. N. Bălcescu îl întîmpină în balcon. De la palat fie-care se rĕspândesce pe acasă, fie-care jurând a trăì şi a muri pentru Constituţie.

Notă din „Popolul Suveran“. No. 12. 1848. 26. VII.

No. 1.068.
1848
Iulie 23.

Patriotul Ştefan Golescu, venind de la ordia turcească, aduce plăcuta noutate că Exelenţia sa Soleiman Paşa este dispus a recunoasce Constituţia, cu condiţia ca Guvernul provisoriŭ să-şĭ schimbe numele în Locotenenţă Domnească. Această veste face să strălucească bucurie pe faţa bunilor patrioţĭ. Membriĭ Guvernuluĭ depun

No. 1.068. 1848 Iulie 23.

demisiunile lor. Dar îndată poporul se adună în Câmpul Libertăţiĭ, unde se întrece a subscrie o declaraţie către Soleiman Paşa, arătându-ĭ că mişcările din Ţeara-Românească aŭ fost fapta poporuluĭ Român, iar nu a câtor-và capete exaltate, precum se făcuse cunoscut Turcieĭ de voitoriĭ de rĕŭ aĭ patrieĭ, şi că tot poporul Român doresce Constituţia. D. Chesar Boliac ţine un cuvînt foarte energic. D. C. Bălcescu şi Ioan Brătianu vin asemenea şi vestesc mulţimiĭ că Soleiman Paşa recunoasce Constituţia. De acì poporul pleacă la palatul cel vechiŭ în cea maĭ mare linişte, şi acolo numesce Locotenenţĭ de Domnie din foştiĭ membriĭ aĭ Guvernuluĭ provisoriŭ.

Urăm Locotenenţeĭ, dacă împrejurările îĭ vor fi maĭ favorabile, maĭ multă activitate decât a avut Guvernul provisoriŭ. Locotenenţa îşĭ va aduce aminte că este expresia poporuluĭ Român, cu toate că şĭ-a luat numele acesta.

No. 1.069. 1848 Iulie 23

„Despre Adunarea naţională." Articol din „Popolul Suveran." No. 11. 1848. 23. VII.

Despre Adunarea naţională.

Îndată după aducerea Guvernuluĭ provisoriŭ de la munte, prin eroica ridicare a bravilor cetăţenĭ din Capitală, o nevoe s'a făcut simţită de către toţĭ apĕrătoriĭ Constituţieĭ. Acea nevoe este neîntârḑiata chemare a Adunăriĭ constituitoare. Este trist de a gândì că, însuşĭ după o lună de provisorie, astăḑĭ încă strigarea tuturor să fie pentru alegerea representanţilor ţĕriĭ, şi noĭ n'am pregetà un minut de a imputà Guvernuluĭ, că ce a întârḑiat atâta cu împlinirea celeĭ maĭ însemnate din îndatoririle sale, dacă n'am avé încă inima plină de durere pentru clătinarea venită asupră-ĭ în ḑiua de 28 Iunie. Cea maĭ de căpetenie însărcinare a Guvernuluĭ provisoriŭ din capul loculuĭ erà, şi acum este ca să deà în mânile poporuluĭ triumfător instrumentele de a-şĭ aşezà în legĭ suverana voinţă rostită în numele luĭ în cele 21 de articole ale manifestuluĭ revoluţieĭ. Trimiterea agenţilor Guvernuluĭ prin judeţe, schimbarea funcţionarilor regimuluĭ trecut de prin toate posturile însemnate, eraŭ înainte de toate măsurile cu carĭ Guvernul trebuià a se înarmà în protiva reacţionarelor uneltirĭ ale rĕŭ voitorilor poporuluĭ, şi cu toate aceste nicĭ până acum bine nu sîntem încredinţaţĭ, dacă îngrijirea Guvernuluĭ întru aceste a putut fi aşà în faptă, precum sîntem sigurĭ că a avut-o în voinţă. Când vom vedé

No. 1.069. 1848 Iulie 23.

aleşiĭ pentru Adunarea constituantă, atuncĭ vom vedé dacă un timp preţios nu s'a perdut în deşert. Până atuncia noĭ ne vom face datoria de a desluşì poporuluĭ dreptul sĕŭ de a-şĭ alege deputaţĭ în Adunarea sfătuitoare şi cârmuitoare ţĕriĭ; ne vom silì să arătăm dupre putinţă modul de a avé o Adunare adevĕrat representătoare tuturor intereselor, fără de a căutà să slăbim întru nimica autoritatea decretelor Guvernuluĭ. Fie-ne ertat a ḑice că modul adoptat de el pentru alegerea representanţilor ţĕriĭ, chiar pentru cuvintele cu carĭ îl sprijine, nu ni se pare a fi cel maĭ bun pentru ca să ne aducă în Constituantă o putere cât maĭ naţională, cât maĭ compactă se poate. Din parte-ne am fi dorit din inimă, ca Guvernul să poată avé chiar acum maĭ mult timp pentru pregătirea Adunăriĭ naţionale, fără precipitare, şi aşà precum o voesce Constituţia şi opiniunea publică. Când am puté face pre toţĭ proprietariĭ să înţeleagă acum îndată că patria, că poporul nu voesce a le vătĕmà în interesurile lor întru nimic, şi prin urmare să-şĭ despărţească causa lor de a aristocraţilor intriganţĭ, atuncia am fi ceĭ dintâĭ de a sfătuì chiar acum pe Guvern ca să adopteze întru alegerea Constituanteĭ modul cel maĭ drept în princip. Ast-fel începênd a învĕţà pe popor întru vieaţa constituţională, n'am avé după aceea nicĭ un preget, n'am sta nicĭ de cum la îndoeală de a încredinţà în mânile luĭ, după votarea de-a dreptul a representanţilor, însuşĭ alegerea foncţionarilor, potrivit Constituţieĭ, potrivit principelor dreptăţiĭ, potrivit interesuluĭ nostru naţional celuĭ maĭ bine înţeles. Numaĭ prin chemarea întreagă a poporuluĭ la întrebuinţarea suveranităţiĭ sale se va puté înecà viclenele cugete ale inimicilor Românuluĭ, cum şi nelegiuitele uneltirĭ ale acelor neveghiaţĭ intriganţĭ, carĭ se maĭ măgulesc încă cu ideia că se poate răpì libertatea din mânile unuĭ popor deşteptat.

Guvernul, adoptând votul în douĕ gradurĭ pentru alegerea representanţilor în Adunare, arată că făcù această abatere de la principul Constituţieĭ pentru următoarele douĕ cuvinte: întâiŭ pentru că „imperioasa nevoie de a nu se aflà, maĭ vîrtos în asemenea împrejurărĭ, adunărĭ prea numeroase de popor“, al doilea pentru că „o parte dintre cetăţenĭ nu sînt încă preparaţĭ cu cunoscinţa alegerilor.“ Noĭ opunem acestor douĕ considerante următoarele argumente: Când ţeara întreagă va fi de-a dreptul alegĕtoarea representanţilor sĕĭ, atuncia lucrările acestora vor fi sprijinite cu inimă de întreaga ţeară. Când gvardia naţională de prin ţeară întîmpină tot soiul de greutăţĭ întru formarea eĭ, este oare alt maĭ

No. 1.069. 1848 Iulie 23.

bun chip de a îndeplinì acea lipsă decât acela de a face din tot Românul desarmat un gvard național, care în loc de armă să aibă încaĭ cunoscința votuluĭ ce a dat representantuluĭ sĕŭ la Adunare? Iar cât pentru necunoscința în care se află poporul, ḑice, despre formele alegerilor: Noĭ nu vom rĕspunde că mulțĭ mult timp aŭ purtat cârma acesteĭ țĕrĭ fără a fi învĕțat la școală arta de a bine cârmuì. De la popor nu se cere acum decât un vot, pe care Românul tot-deauna l-a sciut a-l da întru sine, un vot în care poporul în grămadă nicĭ odată nu se amăgesce, căcĭ „glasul poporuluĭ este glasul luĭ Dumneḑeŭ.“ Noĭ voim ca Adunarea să fie tare prin reazemul ce va avé în totimea poporuluĭ, voim ca nicĭ o putere din lume să nu poată clătì, precum nu va puté în vecĭ clătì, drepturile întreguluĭ popor. Puținiĭ deputațĭ alegĕtorĭ, închipuindu-ni-ĭ chiar cu totul peste putință de a fi ademenițĭ de inimiciĭ causeĭ, totușĭ după ce-șĭ vor da votul în numele poporuluĭ, nu rĕmâne alta decât un numĕr de brațe foarte puțin însemnător. Iar trebuința cere ca însușĭ poporul în întregimea sa să simță, că are aleșiĭ sĕĭ trimișĭ de către dînsul în sfaturile de cârmă ale țĕriĭ. Timpul cât va trebuì acelor deputațĭ alegĕtorĭ, ca să facă pe grămada poporuluĭ să înțeleagă, putem să-l câștigăm chiar înaintea alegerilor de representanțĭ; și ast-fel, odată cu alegerea Adunăriĭ, s'ar puté formà spre siguritatea lucrărilor eĭ și acea gvardă formidabilă înarmată în loc de fer cu o puternică voință, pe care nimic pe lume n'ar puté-o învinge. Altmintrelea Adunarea poate să nu ne fie destul de tare, neavêndu-șĭ tĕrîmul solid al voințeĭ poporuluĭ. Rostind noĭ din parte-ne această prea-îngrijire, nu voim nicĭ de cum a ne îndoì despre aceea ce așteaptă Guvernul de la măsurile luate de dînsul în pricina alegerilor. Noĭ ne facem numaĭ datoria a spune ce credem maĭ de folos, pentru ca Constituția noastră să se întemeeze maĭ bine pe adevĕrate neclătitele eĭ temeliĭ. Cuget ascuns nu va mișcà nicĭ odată critica noastră, și singură o temere, nu fără exemplu și (la) alte popoare, ne face să vorbim ast-fel.

No. 1.070. 1848 Iulie 24.

Publicațiunea No. 341 a Locotenențeĭ Domnescĭ a Țĕriĭ-Românescĭ.

(Foae vol. Acad.)

Publicație.

Se face cunoscut că Guvernul provisoriŭ, ce se formase în țeară de la abdicația fostuluĭ Domn, a încetat cu totul. Popolul

Român este astădĭ guvernat de noua Locotenenţă Domnească, compusă de şease membri şi aleasă de însuşĭ popolul, care va guvernà ţeara până la alegerea nouluĭ Domn.

No. 1.070. 1848 Iulie 24.

Nouĕle instituţiĭ cerute de popol vor avé puterea desăvîrşită după aprobaţia Exelenţieĭ Sale Suleiman Paşa şi sancţia M. Sale Sultanuluĭ, ce cu părintească îngrijire protege ţeara.

Locotenenţa Domnească: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliad, St. Golescu, Chr. Tell, N. Minco.

No. 341.

Scrisoarea Mitropolituluĭ Neofit din partea Delegaţiuniĭ boerilor şi notabililor Ţĕriĭ-Românescĭ către Tinghir Efendi.

No. 1.071. 1848 Iulie 24.

(Conc. Acad.)

Bucharest.

Monsieur,

Le temps nous manque pour convoquer de nouveau l'assemblée des boyards et notables, devant laquelle il a été donné lecture de la lettre de Son Excellence Soliman Pacha, à l'effet de lui faire signer la réponse. Désirant cependant que cette réponse vous soit remise aujourd'hui même, conformément aux intentions de Son Excellence, je m'empresse de vous annoncer qu'elle ne sera signée que par le comité, organe de l'assemblée entière, qui l'a élu à l'unanimité pour répondre en son nom.

Raportul No. 3.790 al Administratoruluĭ de Dolj către Ministerul trebilor din Läuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.072. 1848 Iulie 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru din Năuntru,

Cu adresa subt No. 24, ce în copie se alătură, a d-luĭ General Căpitan Gheorghe Magheru, am arestuit pe însemnaţiĭ în adresă, şi după cercetările făcute de însumĭ, nu ĭ-am găsit vinovaţĭ şi nicĭ s'a urmat o aşà întreprindere, şi de aceea nicĭ ĭ-am trimis la Bucurescĭ, decât am scris d-luĭ Magheru particular a lor nevinovăţie la ponoasele ce s'aŭ pus, atât lor cât şi altora, de ceĭ învĕţaţĭ a linguşi şi se alătură pe lângă ceĭ cu putere, ca să se recomandeze de patrioţĭ, ca cu acel prilej să dobândească slujbe. Fapta aceasta aduse

No. 1.072. 1848 Iulie 24.

mare nemulțumire obștească în acest oraș și dete prilej a se bănui tot omul, că nu-ĭ maĭ este slobod a se bucură de slobodenia făgăduită, ci de o tiranie despotică. Și credețĭ că mulțĭ din orășenĭ cerură pasporturĭ să treacă peste graniță spre apĕrarea cinsteĭ și vieții. După datorie nu lipsesc a v'o încunosciință. Și tot de odată eŭ vĕ cer ertăciune că starea sănătățiĭ mele nu-mĭ maĭ eartă a fi Administrator, ci să grăbițĭ a trimite altul, fiind-că sînt lucrurĭ grabnice ce trebuesc a se îndeplini la vreme, și Secretarul lipsesce.

Salutare și frăție.

Administratorul districtuluĭ Dolj, Filișanu.

No. 3.790.

(Resoluție:) Fiind-că s'a numit alt Administrator, să steà la dosar.

No. 1.073. 1848 Iulie 24.

Raportul No. 4.963 al Administrațiuniĭ de Mehedințĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

D. Ministru din Lăuntru.

Administratorul de Mehedințĭ.

După împrejurările de acum, Administrația simțindu se datoare, spre a se păstrà liniștea și buna orînduealâ a locuitorilor județuluĭ, a adus la residenția sa atât din cetele de dorobanțĭ ce aŭ fost de nerînd aĭ Administrațieĭ, cât și din aĭ plășilor, a înființat și un No. de catane, precum asemenea a cumpĕrat plumb și praf de pușcă, și s'aŭ pregătit topurĭ de fișicurĭ. La care toate acestea și cu hrana ce s'a dat dorobanților ceĭ de nerînd i simbria lor pe ḑilele ce aŭ fost în slujbă, s'a cheltuit suma banilor ce se arată în alăturatul bilanț de socoteală, aceștĭ banĭ însă s'aŭ ridicat din sumele ce s'aŭ împlinit pe datoria a 6 ḑile, ce aŭ rĕmas rămășiță în anul 1847. Administrația supune la cunoscința d-v. această împrejurare și se roagă a avé cuviincioasa deslegare de a-ĭ scădé aceștĭ banĭ la socoteală din ceĭ împlinițĭ, dacă odată s'aŭ cheltuit, precum se arată.

G. Bengesco.

No. 4.963. Secția Lucr. publice.

Adresa No. 4.651 a Ministerului trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Presidentul Municipalitățiĭ din Bucurescĭ.

No. 1.074. 1848 Iulie 24.

(Conc. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

La Presidentul Municipalitățiĭ de aicĭ.

Îmbrăcămintea pregătită de croitorul Torok, după punerea la cale a Guvernuluĭ, pentru vizitiul trăsuriĭ destinate în slujba Exelențiĭ Sale Suleiman Pașa, pe cât se va aflà aicĭ în Capitală, costisesce, după alăturata socoteală, leĭ șeapte sute nouĕ ḑecĭ și opt.

Aceștĭ banĭ se vor numĕrà de acel Sfat în primirea d-luĭ Torok din fondurile sale, și după aceasta va însemnà și preḑisa cheltueală între cele-lalte ce se vor urmà cu petrecerea Exelențiĭ Sale aicĭ, ca să se întoarcă Sfatuluĭ.

N. G.

No. 4.651.

Corespondență din Constantinopole către „Le National". 1848. 21. VIIĭ.

No. 1.075. 1848 Iulie 24.

Turquie.

Constantinople.

Lorsque les Russes entrèrent en Moldavie, tout le monde s'y attendait; ce fait néanmoins produisit partout une grande sensation. Aujourd'hui les Russes quittent les Principautés pour aller reprendre leur cantonnement sur la ligne du Pruth. Leur retraite n'a pas produit une moins grande sensation que leur entrée, et tout le monde se demande pourquoi ils ont occupé les Principautés, s'ils devaient les quitter presque aussitôt et sans y avoir rien fait? Voici à cet égard mon opinion:

L'entrée des Russes dans les Principautés était chose arrêtée depuis longtemps dans l'esprit de l'Empereur Nicolas. L'accomplissement du fait ne devait plus dépendre que de l'opportunité des événements de l'Europe et de la Turquie. Le Général russe Duhamel manoeuvrait de son mieux sur les lieux pour préparer le terrain. Il fit éclater la révolution de Bucarest et se rendit ensuite à Jassy pour y obtenir pareil résultat. Il s'y trouva en même temps que le Commissaire turc Talaat Effendi, qui fut toujours convenable et sympathique à la cause des Principautés, tandis que le

No. 1.075. 1848 Iulie 24.

Commissaire russe ne cherchait qu'à irriter. Les choses en vinrent à ce point, que personne ne voulait plus le visiter ni le recevoir. Pour se venger, le Général russe fit emprisonner, par le Prince Stourdza, un grand nombre de boyards libéraux et ordonna aux troupes russes d'occuper la Principauté. Il est vrai que, d'après certaines personnes qui paraissent bien informées, à l'irritation personnelle du Général se joignirent de fortes raisons sonnantes, qui déterminèrent plus vite l'entrée des Russes. Cette occupation produisit dans le pays le plus mauvais effet contre la Russie, tandis que les hommes de sens, les vrais patriotes se tournaient de plus en plus avec confiance vers la S. Porte. Les soldats turcs furent reçus partout comme des frères. Ils est vrai qu'ils ne pillaient pas les villages comme les cosaques du Général Duhamel.

Instruit de ce qui se passait, l'Empereur Nicolas vit que son Commissaire, par trop de précipitation et de zèle intéressé, avait presque perdu la partie, et que l'influence moscovite s'était singulièrement affaiblie dans les Principautés qui faisaient bonne contenance, en s'appuyant sur les sympathies de la Porte. C'est dans ces circonstances que l'Empereur Nicolas donna l'ordre de faire sortir les troupes de la Principauté de la Moldavie, en blâmant fortement, dit-on, le dévouement maladroit de son Commissaire. Il voyait bien d'ailleurs que la situation des grandes Puissances de l'Europe n'était pas telle qu'elles ne pussent et ne voulussent venir en aide à la Turquie et aux Principautés, dans le cas où ils voudraient agir en dehors des traités et frapper un grand coup.

Telle est, selon moi, l'explication vraie de la retraite des Russes, qui est considérée ici comme un pas de clerc. Mais en reprenant le chemin de la ligne du Pruth où ils attendront que les événements leur soient plus propices, ne croyez pas que les Russes renoncent à la partie. Ils sont trop tenaces pour cela, et par ce motif la France et l'Angleterre feraient bien de s'entendre sans retard avec la Turquie, qui est animée des meilleures dispositions, pour savoir ce qu'il conviendrait de faire dans l'intérêt des Principautés et de tout l'Orient contre l'ambition séculaire de la Russie.

Que ces trois Puissances fassent une alliance sincère, et les destinées de l'Orient se développeront pacifiquement selon les lois du progrès, et parallèlement à celles de l'Europe. Dans l'état actuel des choses, ce n'est pas seulement de la complication des affaires de l'Europe que la guerre générale peut sortir; elle peut

naître surtout des manœuvres de la Russie en Orient, manœuvres qui recevraient leur coup de mort de la triple alliance, dont je parle.

No. 1.075.
1848
Iulie 24.

Quoiqu'il en soit, les Russes ont quitté Jassy, et le bruit s'est répandu ici, qu'après leur sortie de cette ville, le Prince Stourdza, homme sans cœur, rapace et tout dévoué aux Russes, aurait pris la fuite, selon certaines personnes et, selon d'autres, aurait été massacré. Je crois que ce bruit, qui n'a rien d'invraissemblable après tout, mérite cependant confirmation.

Alors même que cette nouvelle serait inexacte, je crois que le règne de cet Harpagon touche à sa fin et, dès lors, il y aura à nommer deux autres Princes à la place de Bibesco et de Stourdza; c'est dans ces élections que la Russie cherchera à reconquérir sur les Principautés l'influence qu'elle a perdue depuis ces derniers temps; à cette occasion elle fera son possible pour brouiller les cartes, et je dirai toujours que si la Turquie pouvait s'appuyer sur l'alliance de la France et de l'Angleterre, elle déjouerait facilement les manœuvres de la Russie sur ce point comme sur les autres.

Raportul No. 5.892 al Administratoruluĭ de Râmnicul-Sărat către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.076.
1848
Iulie 24.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 334.)

Dreptate, Frăție.

D. Ministru din Lăuntru.

Sub-însemnatul, atât din raportul Sub-administratoruluĭ de plaiul Râmniculuĭ No. 1.529, cât și din ale Comisaruluĭ Chesarie Ierodiaconul cu No. 233, luând deplină încredere de împotrivitoarele urmărĭ și spiritul de nesupunere ce aŭ rĕspândit și rĕspândesc d-luĭ Oprișan Iorgulescu, fostul Sub-administrator la acel plaiŭ, și d-luĭ Iordache Râmniceanu, îngrijitorul moșieĭ Chiojdaniĭ-marĭ a d. Costache Niculescu Câță, din care pricină aŭ ajuns locuitoriĭ unor sate din acel plaiŭ a nu da cuvenitul respect foncționarilor publicĭ la împlinirea ordinelor Guvernuluĭ;

Pentru care jos însemnatul, pe de o parte am luat măsurĭ pentru arestarea numiților, iar pe de alta grăbesc a aduce aceasta la

No. 1.076. 1848 Iulie 24.

cunoscința d-v. spre a-mĭ da ordin de pilduirea ce merită să se facă numiților pentru necuviincioasa lor urmare.

Salutare și frăție.

Administratorul districtuluĭ Râmnicu-Sărat, Sc. Turnavitu.
Secretar, C. Robescu.

No. 5.892. Secs. 1-ĭ.

(Resoluție:) Să i se scrie că trebue să-ĭ ție la arest 10 și 15 dile, potrivit vineĭ lor, si dacă și după aceasta nu vor încetà, să se aresteze iarășĭ și să-mĭ facă cunoscut; avênd tot-deauna în vedere, ca asemenea măsurĭ să le ieà ast-fel, în cât cea maĭ mare parte din orășanĭ să fie convinsă că meritară pedeapsa.

Rosetti.

No. 1.077. 1848 Iulie 24.

Nota Secretaruluĭ de Stat al Țěriĭ-Româneseĭ către Consulul Franciei din Bucurescĭ.

(Copie. Acad.)

Bucarest.

Monsieur le Gérant,

J'ai l'honneur de vous adresser copie de la note lue le 27 juillet (3 août) 1848 par M. l'envoyé de Son Excellence Suleyman Pacha devant les boyards et les notables assemblés, ainsi que de la réponse qui y a été faite le . . . . . . et dont communication a été donnée sur-le-champ à l'envoyé de Son Excellence.

En attendant et quel que soit l'esprit de modération dont le Gouvernement élu de la Valachie ait fait preuve depuis la révolution du 11 juin et dont il espère ne devoir pas être obligé de se départir, il me charge de protester en son nom et au nom de la nation toute entière contre le fond aussi bien que contre la forme de cette note; comme contraire à la fois à l'esprit et à la lettre des traités ainsi qu'aux anciennes capitulations, attentatoire aux droits du pays qu'elle place sous le coup d'une invasion; mensongère en ce qu'elle omet ou dénature les faits et transforme en émeute une révolution sortie toute entière des entrailles mêmes de la nation; contradictoire en ce que, fondée uniquement sur les dispositions du Règlement Organique, elle viole ces mêmes dispositions en appelant la formation d'une Lieutenance de la Principauté, enfin comme écrite au mépris de toutes les convenances qui doivent régner même de Suzerain à vassal.

Veuillez, Monsieur le Gérant, donner communication de cette lettre à votre Gouvernement et agréer, je vous prie, l'assurance de ma considération très distinguée.

(Signé:) J. Voynesco.

Rĕspunsul Comisiuniĭ boerilor şi notabililor Ţĕriĭ-Românescĭ către Suleiman Paşa.

(Copie. Acad.)

No. 1.078.
1848
Iulie 24

Excellence!

La lettre officielle que Votre Excellence nous a fait l'honneur de nous adresser a été lue le 22 juillet dans la grande salle de la Métropole, en présence des boyards et des notables de la Capitale.

L'honorable envoyé de Votre Excellence a été accueilli par les acclamations unanimes de l'Assemblée.

Après la lecture de la lettre de Votre Excellence, les assistants qui étaient en grand nombre ont pris la décision unanime, conforme à nos anciens usages de ne plus reconnaître à la seule classe des boyards et des notables le droit d'initiative dans les affaires de l'Etat. Il y a eu commun accord entre tous et solidarité réciproque dans un même but, celui de l'expression de la volonté nationale, représentée sans distinction par toutes les classes de la société.

Sous cette réserve les soussignés ont l'honneur de répondre.

Nous voyons avec douleur que la Sublime Porte a été mal informé sur la nature du mouvement du peuple valaque et sur ses sentiments de loyale fidélité envers son auguste Suzerain.

Le mouvement des Valaques a été pour eux une occasion de manifester leur fidélité à la S. P. d'une manière éclatante et telle qu'il n'a jamais été donné de la faire à leurs pères, ni à leurs ancêtres.

Les Valaques sont soumis, fidèles et étroitement attachés aux intérêts de la S. P.

Ce peuple, après avoir pendant tant de siècles défendu ses droits au prix de son sang, se réunit à l'Empire ottoman, sous le règne du grand Bajazet par un traité, qui lui garantissait le droit d'autonomie et d'indépendance administrative et législative. Ce traité fut renouvelé sous Mahomet II et les bases en furent plus clairement et plus largement posées.

Depuis lors ses droits furent religieusement respectés par la S. P.; mais dans le dernier siècle, les Pachas rebelles, étrangers à la foi des traités, commencèrent à désoler le pays par leurs incursions, puis les Princes phanariotes, pour se soutenir au moyen d'une force indirecte, ourdirent des intrigues qui altérèrent le caractère des véritables relations de la Valachie avec la S. P.

No. 1.078.
1848
Iulie 24.

Dans les traités conclus entre la S. P. et la Russie, les droits des Valaques ne furent point oubliés et notamment dans le dernier traité d'Andrinople qui, dans l'article V, reconnaît et garantit au pays le droit d'autonomie, ainsi que son indépendance administrative et législative.

Le pays, en vertu de ses anciens droits, se donnait des lois dans l'Assemblée générale des représentants de la nation sous la présidence du Métropolitain ; immédiatement après le traité d'Andrinople on improvisa une Assemblée générale extraordinaire sous la présidence du Consul général de Russie. On soumit à cette Assemblée le projet d'un Règlement Organique rédigé d'avance par un Comité sous la présidence du même Consul.

Ce Règlement porte que le Prince Bibesco (?) doit être élu par les représentants de la nation et nommé à vie. Le premier Prince, Alexandre Ghica ne fut point appelé au trône d'élection. Ce Règlement enlève aux Valaques, on ne sait comment, l'exercice de leurs droits.

En premier lieu, il n'a point été respecté ; en second lieu, si même il eut été la véritable expression des besoins de la société valaque à cette époque, on aurait dû le faire respecter pour en rendre l'application utile et salutaire. Ce Règlement a été violé à l'extérieur et à l'intérieur par les Princes, les Ministres et les fonctionnaires du pays.

Le peuple Valaque a souffert cruellement pendant dix huit ans de l'altération de ses droits amenée par ce Règlement, qui lui même a été foulé aux pieds.

Le pays pour sortir de cet état de souffrance et pour rentrer dans ses anciennes et véritables relations avec la S. P., en vertu de son droit d'autonomie, s'est vu forcé de se donner d'autres lois en rapport avec ses besoins actuels : c'est au nom de la nation Valaque qu'il a promulgué la proclamation qui renferme vingt et un articles.

Le drapeau qu'il a arboré n'est point celui de la révolte, mais celui de la réforme intérieure.

La suzeraineté de la S. P. est donc religieusement respectée. Dans le pays entier, depuis quarante jours, on n'entend que le cri de: Vive Sa Hautesse le Sultan ! Vive la Constitution !

Les hommes placés par la nation à la tête du mouvement progressif ne sont ni des étrangers ni des individus indignes de confiance, tous au contraire figurent dans les rangs mêmes des

anciennes familles du pays ; tous ont acquis des titres à la confiance publique, tous sont animés des intentions les plus pures et comprennent trop bien les véritables intérêts de la nation pour vouloir jamais les séparer de ceux de la S. P.

Ils n'ont pas employé la violence et ils peuvent se montrer devant Dieu et devant les hommes, les mains pures de sang. Le peuple dans sa proclamation ne fait point violence à l'ancien Prince, il le supplie au nom de la patrie d'entendre sa voix et de ne point l'abandonner : le Prince a signé la Constitution sans être violenté; le peuple était sans armes et le Prince avait des baïonnettes, des troupes de cavalerie et des canons. Au bout de deux jours le Prince a abdiqué de sa propre volonté. Les chefs du mouvement progressif ont considéré son abdication comme un malheur public. Le Prince, par cette abdication, laissa les rênes de l'Etat aux nouveaux Ministres, nommés après la démission des anciens, dont l'administration avait causé le malheur du pays.

Nous avons l'honneur de placer sous les yeux de Votre Excellence une copie de l'acte d'abdication du Prince Bibesco.

Le peuple se voyant alors abandonné par le chef de l'Etat, et craignant le désordre et l'anarchie, élut un Gouvernement qui, par sa nature, ne pouvait être que provisoire et devait administrer le pays temporairement jusqu'à l'ouverture de l'Assemblée générale, qui seule est dans le droit d'élire un Prince.

Les membres du Gouvernement actuel, qui sont les derniers Ministres de l'ex-Prince, ne se sont point imposés au pays par la force ou par les artifices de la séduction ; ils ont été nommés d'abord par le Prince et reconnus ensuite par le choix de la nation ; ils étaient éloignés de la Capitale et cependant ils y rentrèrent sans armes, sans suite, aux acclamations du peuple.

Une faible minorité, s'appuyant sur une partie du régiment en garnison dans la Capitale, tenta le 19 juin un mouvement réactionnaire, fit tomber sous ses coups onze citoyens et en blessa treize autres. Le peuple resta passif, mais ferme ; quoique sans armes, il rétablit de nouveau le premier Gouvernement.

Le 29 juin, les réactionnaires tentèrent d'établir une Caïmacamie illégalement composée des ex-Ministres destitués par l'ex-Prince. La Caïmacamie n'eut pas même 24 heures d'existence. Le peuple ramena, au milieu des cris de joie, les mêmes membres du premier Gouvernement qui s'étaient retirés.

Le Gouvernement a donc été trois fois élu et jamais imposé. Le

No. 1.078. 1848 Iulie 24.

même jour, après la lecture de la lettre de Votre Excellence, les membres furent prêts à donner leur démission et le peuple les pria de ne point abandonner le pays, comme étant les seuls hommes capables de maintenir l'ordre par l'influence de leur popularité et de la confiance publique, dont ils étaient entourés.

Aucun acte de ce Gouvernement, qui date de quarante jours, n'implique la moindre infraction aux devoirs du pays envers la S. P. Aucun de ses actes ne porte l'mpreinte de la violence ou de la vengeance contre qui que ce soit. Toujours humain. toujours clément, même envers les ennemis de la nation, ce Gouvernement a donné des preuves éclatantes de soumission et de fidélité envers la S. P., qui n'a jamais cessé d'être, dans ce mouvement, le phare lumineux des espérances de la nation Valaque.

Votre Excellence insiste sur la nécessité d'abolir les nouvelles institutions introduites dans le pays, mais nous ferons observer à Votre Excellence qu'il n'y a point eu de nouvelles institutions, on n'a fait que poser les principes généraux qui doivent servir de base à la Constitution. Ces principes sont fondés sur la lettre des traités, sur les anciennes coutumes du pays: il n'y a en eux rien de nouveau, tandis que dans le Règlement Organique beaucoup de points étaient contraires aux anciens droits, d'autres humiliants pour notre nationalité et le plus grand nombre violé par les Princes et par leurs Ministres. Si ces principes renferment des éléments de progrès, c'est que le pays est de l'esprit libéral de la S. P.

Ainsi le pays n'est point sorti des voies légales, le pays a voulu resserrer plus étroitement encore les liens qui l'attachent à la S. P. Le pays n'est point rebelle et, au milieu d'une commune allégresse, il bénit le nom de S. H. le Sultan Abdul Medjid.

Si la S. P. a, malheureusement, été mal informée, Votre Excellence est témoin oculaire de l'ordre que la nation a su maintenir et des manifestations solennelles de ses vœux et de sa fidélité. La Capitale attend aujourd'hui Votre Excellence, non pas suivie d'une armée, dont la présence nous inspire de vives inquiétudes, mais comme nous souhaitons ardemment de vous recevoir. Nos bras sont ouverts et le chemin par où vous passerez est jonché de fleurs et d'épis de blé, signe d'abondance et de paix. Deux millions et demi de Valaques crient sans cesse: fidélité à la S. P. et Constitution, Constitution valaque, Constitution musulmane.

Si S. H. le Sultan désire dans sa paternelle sollicitude le bonheur de ses peuples, si la majorité de la nation, la partie labo-

rieuse, a payé le tribut depuis tant de siècles et supporte seule tout le poids des charges de l'Etat, si la voix de deux millions et demi d'hommes est plus digne d'être écoutée que celle d'une faible minorité, qui ne représente que des intérêts personnels, Votre Excellence, éclairée par sa présence au milieu de nous, n'hésitera pas à reconnaître cette Lieutenance de notre Principauté, établie conformément à ses prescriptions.

No. 1.078. 1848 Iulie 24.

Sur l'invitation de Votre Excellence le Gouvernement provisoire a donné sa démission en masse et le peuple a nommé une Lieutenance de la Principauté.

C'est ce nouvel état de choses que nous avons l'honneur de porter à votre connaissance.

Nous avons le ferme espoir que nos vœux ne seront point portés en vain aux pieds du trône de notre auguste Suzerain et que, content des assurances que nous lui donnons de notre dévouement, il n'aura point recours à l'emploi de la force contre ses fidèles vassaux.

Suivent les signatures de dix Commissaires.

Adresa No. 1.376 a Ministerului de Finanțe al Țĕriĭ-Românescĭ către Ministerul trebilor din Afară.

No. 1.079. 1848 Iulie 24.

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Dos. No. 102. S. Fr. Secr. St.)

Dreptate, Frăție.
D-luĭ Ministru al trebilor din Afară.

D. Administrator al județuluĭ Dolj, cu adresa subt No. 3.620, îndreptând Ministeruluĭ reclamația a câțĭ-và neguțătorĭ sureccii din orașul Craiova, subscrisul cu onoare o însoțesce pe lângă aceasta în copie, poftind tot de odată pe d. Ministru să binevoească a mijlocì către c. c. Agenție ca să se ridice poprirea importațieĭ vitelor marĭ în Transilvania și Banat, fiind-că epizootia, arată d. Administrator că a încetat cu totul acolo, și din acele vite carĭ se pregătesc pentru Austria n'aŭ fost câtușĭ de puțin atinse de epizootie.

Salutare și frăție.

Pentru Ministrul Finanțeĭ, Directorul, C. B. Bălcescu.
Capul Secțieĭ, G. Merișescu.

No. 1.376.
Secsia 3.

No. 1.080.
1848
Iulie 19.

Scrisoarea luĭ Ion Ghica către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Constantinopole.

Domnul Bodmer vine la Bucurescĭ; este în poziție să ne fie foarte folositor în relațiile noastre cu Comisariĭ. (Urmează cifrat:) Czaikowski, Agentul Principeluĭ Czartoryski, mĭ-a fost de mare folos. Bodmer este Agent al Prințuluĭ, are instrucțiĭ pentru Comisarĭ de la oamenĭ pe carĭ îĭ ascultă. (Urmează în scrisoare cursivă :) Am scris luĭ Voinescu cincĭ raporturĭ și nu am nicĭ o scire de primirea lor. Eŭ nu am primit de la voĭ nicĭ o scrisoare, decât una de la Golescu în seara când erà fugar și ascuns la N. Ghica. Am petrecut rele minute și ḑile de când sînt aicĭ. A început să-mĭ albească barba. Strînge mâna din parte-mĭ luĭ Tell, luĭ Eliad, Golescilor și fă-mĕ cunoscut cu Magheru.

Al tĕŭ prieten și frate

Ion Ghica.

Achmed Tewfk Bey, pe care vi-l recomandasem, nu a putut venì la Bucurescĭ, din pricină că (cifrat:) a găsit la Brăila pe Iacobson. Bodmer vine în locul luĭ.

În dos: Monsieur Monsieur Balcesco à Bucarest.

No. 1.081.
1848
Iulie 24.

Depeșa luĭ Hory, Consulul Franciei la Bucurescĭ, către Ministrul Bastide.

(Copie. Acad.)

Bucharest.

Monsieur le Ministre,

Le 3 au matin, les notables de la ville et les boyards ont été convoqués pour entendre la lecture d'une lettre de Suleyman Pacha, apportée ici par un de ses officiers. Par cette lettre le Commissaire turc déclare qu'il ne peut reconnaître le Gouvernement provisoire existant, ni les actes émanés de lui, et l'invite à rentrer dans la voie de la soumission ; dans le cas contraire, il se verra, à regret, obligé d'employer des mesures coërcitives. Contrairement au Règlement Organique, Suleyman Pacha veut qu'on nomme, sous le titre de Lieutenant, un nouveau chef de la Principauté, et menace d'y rétablir l'ancien état de choses dans toute son intégrité. Des représentations lui ayant été faites sur les difficultés et les dangers même pour le repos public, que rencontrerait, en ce mo-

No. 1.081.
1848
Iulie 24.

ment, une semblable élection, il a verbalement consenti à ce qui'l y eut plusieurs Lieutenants sans en limiter le nombre.

Il serait difficile, Monsieur le Ministre, de reproduire la stupéfaction que cette lettre a produite sur l'assemblée. Déçus tout à coup dans leurs espérances les plus chères, les Valaques, forts de leur droit, ont donné une nouvelle preuve de modération et du désir de maintenir, avant tout, la tranquillité dans le pays, en se conformant au vœu exprimé par le Commissaire turc, à l'égard du nouveau pouvoir à constituer.

Tous les membres du Gouvernement provisoire ont remis, dans la journée, leurs pouvoirs entre les mains du peuple, de qui ils les tenaient, en l'invitant à élire de nouveaux chefs avec le titre imposé par Suleyman Pacha.

Plus de trente mille personnes se sont réunies, le soir, (sur le Champ) dit de la Liberté, et ont proclamé Lieutenants de la Principauté les mêmes membres qui composaient le Gouvernement provisoire, déclarant qu'ils ne voulaient pas d'autres chefs que ceux qui avaient gagné la confiance du peuple et qui s'en étaient constamment montrés dignes.

Aussitôt une commission, composée de 10 personnes, a été désignée pour répondre à la lettre de Suleyman Pacha. Cette réponse, pleine de dignité et de modération est un exposé véridique des causes qui ont amené le renversement de l'ancien système et nécessité la réforme radicale introduite das le pays; elle établit les droits incontestables de la Valachie à son entière indépendance administrative et législative, basés sur les traités, et l'impossibilité d'y rétablir le joug humiliant qui pesait sur elle depuis des siècles.

Une députation de vingt personnes s'est rendue, ce soir, au camp de Suleyman Pacha, pour lui remettre cette réponse et une supplique à Sa Hautesse le Sultan, couverte de vingt mille signatures, contenant l'expression de fidélité et d'attachement de la nation entière à la Sublime Porte et l'espérance qu'Elle voudra bien sanctionner le nouvel état de choses établi en Valachie.

Les instructions que les Agents d'Angleterre et d'Autriche ont reçues de Constantinople, et celles que M. le Général Aupick m'a données, faisaient pressentir que la Porte était animée de sentiments de bienveillance très marquée pour la Valachie, et que la mission de Suleyman Pacha était conçue dans cet esprit. Mais comment concilier cette bienveillance de la Porte avec la lettre acca-

No. 1.081. 1848 Iulie 24

blante que son Commissaire vient d'adresser aux notables du pays. Elle est en contradiction avec les anciens traités et même avec le Règlement Organique en prescrivant „la nomination d'un Lieutenant au poste resté vacant par le départ du Prince Bibesco.“ La plupart des faits exposés sont représentés sous un faux point de vue, ou sont entièrement inexacts, comme par exemple de dire „qu'un certain nombre d'individus, se donnant le nom de Valaques, ont paru inopinément dans cette Principauté pour renverser le Gouvernement.“

J'ai l'honneur, Monsieur le Ministre, de mettre sous vos yeux:

(Lit. A.) La protestation du peuple roumain contre l'entrée des troupes turques sur le territoire valaque.

(Lit. B.) Copie d'une note que le Secrétaire d'Etat m'a adressée et par laquelle le Gouvernement valaque et la nation toute entière protestent, aussi bien contre le fond que contre la forme de la lettre de Suleymen Pacha.

(Lit. C.) Lettre de Suleyman Pacha adressée aux boyards et notables du pays.

(Lit. D.) Démission du Gouvernement provisoire et élection des Lieutenants de la Principauté.

(Lit. E.) Réponse des notables à la lettre du Suleyman Pacha.

(Lit. F.) Supplique de la nation roumaine à S. H. le Sultan.

Je suis, etc.

(Signé:) **Hory.**

No. 1.082. 1848 Iulie 24.

Raportul No. 3.898 al Isprăvniciei ținutului Dorohoiŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 14.394.)

Către cinst. Departamentul trebilor din Lăuntru.
Isprăvnicia ținutuluĭ Dorohoiŭ.

Raport.

Privighitorul ocoluluĭ Herța, cu raport No. 196 către Isprăvnicie, încunosciințează că, în revisia ce a făcut prin satele cu apropiere de granița Bucovineĭ, ar fi găsit un No. de locuitorĭ din acea parte trecuțĭ aicia subt mască de a cumpĕrà sare și tutun, care purtându-se pintre locuitoriĭ de aicĭ presară soiurĭ de vorbe tulburătoare liniștеĭ, îndemnând pe aceștia spre a se împotrivì atât

la datoriile lor către proprietarĭ, precum și la plata dărilor către Domnie.

No, 1 082.
1848
Iulie 24.

Isprăvnicia, măcar deșĭ pe de o parte a pus în lucrare măsurile cuvenite pentru a lor prindere, iar pe de alta grăbesce a supune în cunoscința respectivuluĭ Departament, spre a pune în lucrare prin locul competent oprirea treceriĭ în partea aceasta unor asemenea oamenĭ, precum bine va socotì de cuviință, ca prin urmare din nisce așà învităturĭ să nu se prilejească vre-o buntuluire între locuitorĭ, care să aducă maĭ multă confusie.

În lipsă, Sameș, Brăescu.

No. 3.898.

(Resoluție:) Secția 4. Iulie 28. Să se rĕspundă Isprăvn. că ea, avĕnd de maĭ nainte poroncĭ povățuitoare pentru chipul păziriĭ graniței, întru care i s'aŭ dat și oamenĭ spre această trebuință, apoĭ ea să întărească paza potrivit cuprinderiĭ acelora, și cu adăogire că pe toțĭ de asemenea oamenĭ, ce ar găsì trecuțĭ fără legiuite pasaporturĭ, să-ĭ ieà în formalnică cercetare și să-ĭ trimită la Depart. cu doproasele lor, făcĕndu-se tot odată împărtășire și Hătmănieĭ despre aceasta, cu poftire ca să deà poroncĭ cu asprime Comandirilor să privegheze paza graniţeĭ și să oprească prilejirea unor așà necuviințe.

Balș.

Depeșa Generaluluĭ Aupick, Ambasadorul Francieĭ la Constantinopole, către Ministrul Bastide.

No. 1.083.
1848
Iulie 24.

(Copie. Acad.)

Thérapia.

Monsieur le Ministre,

. . . .

Je vous disais dans ma dépêche du 25 juillet No. 8, que je ne prévoyais pas encore comment se termineraient les événements de la Valachie, que je ne savais même pas exactement ce qui se passait en Moldavie, attendu que j'étais sans nouvelles de M. Thions qui, d'après des bruits vagues, devait avoir protesté contre l'entrée des troupes russes. Le bateau poste avait à peine quitté Constantinople que je recevais de Jassy et de Galatz les dépêches si impatiemment attendues. Celle de M. Thions, en date du 17 juin, confirmait l'invasion du territoire moldave par les troupes russes. M. Thions me faisait en même temps connaître que, de concert avec son collègue de Prusse, il avait adressé simultanément au Secrétariat d'Etat de Moldavie, au Consulat de Russie et à Talaat Effendi, Commissaire de la Porte en mission dans les Principautés,

No. 1.083. 1848 Iulie 24.

une note dont vous trouverez ci-joint copie sous le No. 1. Je me suis empressé de lui répondre que j'approuvais l'attitude qu'il avait prise, mais que je lui recommandais de rétablir ses relations dès qu'il croirait pouvoir le faire convenablement. J'avais en même temps donné communication à Rifaat Pacha de la protestation, acte positif et qui ne pouvait que plaire à la Porte.

Sans nouvelles de M. Thions depuis lors, je ne sais l'effet que sa note a pu produire, mais il n'a pu qu'être bon, et ce que j'apprends par M. Duclos, sous la date du 29, m'en donne la certitude. Les troupes russes évacuaient la Moldavie, le mouvement rétrogade était commencé.

A quoi attribuer cette résolution soudaine? Je n'en suis encore qu'aux conjectures, mais elles ne sont pas dénuées de fondement.

Je vous ai dit précédemment qu'il n'était pas douteux que, par convention au moins verbale, la Russie et la Porte devaient, en cas de troubles, occuper en commun la Moldavie et la Valachie. C'etait une faute d'autant plus grave de la part de la Porte, que si la Russie avait intérêt à donner suite à la convention, elle en pouvait faire naître l'occasion, s'il faut en croire l'opinion généralement répandue et à en juger par l'activité remuante de ses agents, elle ne s'en est pas fait faute. En même temps qu'on poussait à un soulèvement la Valachie et la Moldavie, on agitait la Servie, où des hommes haut placés et tout dévoués à la Russie suscitaient des embarras au Prince Alexandre et poussaient à son renversement. En Bosnie, le clergé grec cherchait à soulever les chrétiens contre les Turcs. Il est même à remarquer que, d'après ce que m'écrit M. Thouvenel, „les Grecs avaient les yeux fixés sur la Bosnie et la Servie, comme s'ils en attendaient quelque événement favorable à leurs espérances."

Ainsi de la Bosnie à la Bessarabie aurait été préparé un grand mouvement, dont les conséquences probables sont évidentes. La Russie aurait-elle été déçue dans ses prévisions? Toujours est-il que le mouvement de la Valachie a eu lieu contre elle, et qu'en Moldavie, aussi bien qu'en Valachie, l'opinion s'est prononcée de la manière la plus hostile à ses vues: On repousse le protectorat russe et ses conséquences trop connues, on ne veut que la suzeraineté de la Porte avec ses avantages.

Cependant la Porte, qui appréciait tout le danger de la convention à laquelle elle s'était imprudemment laissé entraîner, avi-

sait aux moyens d'en paralyser l'effet. En toute hâte des troupes étaient transportées sur le Danube. Il fallait, s'il était possible, y être aussitôt que les Russes, occuper les Provinces avant eux, si l'occupation était indispensable, ou du moins arrêter par la présence des troupes turques le mouvement des Russes.

No. 1.083. 1848 Iulie 24.

Faut-il attribuer la retraite de ces derniers uniquement aux dispositions peut-être un peu hardies de la Porte, hardies en ce sens que les troupes turques, pénétrant par Galatz et aussi en Moldavie, on pouvait penser que la Russie s'en formaliserait? Le public porté à le croire, et quoiqu'il en puisse être, il faut reconnaître que tout dans cette affaire tourne à l'avantage de la Porte. Les populations déjà si bien disposées pour elle lui savent gré d'une démonstration qui la sauve de l'occupation russe. La retraite des Russes devant les Turcs est un véritable échec. L'effet moral en est très marqué. Les troupes russes se sentent humiliées, m'écrit M. Duclos.

Il appartient à la Porte de tirer tout le parti possible de cet état de choses, que je pourrais dire inespéré, en achevant de se gagner la population moldo-valaque par de sages concessions. Je sais que telles sont ses intentions, et je l'y pousserai par mes conseils. Elle doit toutefois agir avec prudence; elle a affaire à forte partie et rien ne sera négligé pour changer la disposition des esprits à son égard et la compromettre. C'est ainsi qu'il est possible que la Russie, se refusant à considérer les troubles comme apaisés, demande que la Porte occupe les Provinces, lui rejetant ainsi tout l'odieux d'une mesure dont elle avait pris l'initiative, et se donnant l'apparence de la modération. Le comble de l'adresse de sa part serait de soulever les populations contre l'armée turque d'occupation, et d'intervenir alors à son titre de protectrice. Le piège a été senti. Les troupes turques ne doivent pas pénétrer dans l'intérieur. Massées à la frontière et à la disposition de Suleyman Pacha, elles faciliteront ses négociations par leur attitude. Elles sont évaluées à trente mille hommes; le plan est sage.

Je posais plus haut cette question: faut-il attribuer uniquement aux mesures de la Porte sur le bas Danube la retraite des Russes? Certes elles y sont pour quelque chose, mais elle n'y eussent pas suffi, je suis loin de le croire. Le véritable motif je le trouve dans l'avortement complet des efforts tentés en Servie et en Bosnie. En Servie, la vigueur du Ministre de l'Intérieur, M. Garatchanine, a neutralisé, à l'assemblée de Kragougevatz, les menées

No. 1.083. 1848 Iulie 24.

hautement avouées de MM. Voutchich et Pretroniewitch que dérigeait le Consul de Russie. L'opinion, un instant comprimée, s'est prononcée avec force en faveur du Prince Alexandre, auquel 13 districts sur 17 ont porté immédiatement des adresses de dévouement et de fidélité à la Porte. Le parti russe a été démasqué et battu. La Servie, il n'y a pas à en douter, eut marché pour soutenir les Valaques contre l'invasion russe. De son côté la Bosnie, quoiqu'on eut fait, n'avait pas bougé. Le mouvement était donc complètement manqué sur tous les points. Il y avait urgence à se retirer jusqu'à de meilleurs temps. C'est ce qu'on a fait et, selon l'usage, le Général Duhamel serait, dit-on, désavoué.

Je ne saurais trop louer l'attitude qu'a prise dans ces circonstances M. Limpérani : il a complètement justifié la faveur dont il vient d'être l'objet et que je ne connais cependant encore que par lui.

. . . .

Je le répète, quoi qu'il en puisse être de ces conjectures, la Porte seule gagne à l'état actuel des choses, sa position est excellente : elle peut en tirer un grand parti, et il y a au Ministère des hommes capables de le faire, mais la France doit les y aider. Je le fais par mon langage. Vous pouvez faire plus, Monsieur le Ministre. Si j'en crois les journaux, l'escadre de la Méditerranée est renforcée de deux vaisseaux. Ne serait-il pas possible de faire paraître une division de cette escadre, dût-on s'en entendre avec l'Angleterre, vers les Dardanelles ; l'effet n'en saurait être douteux. Il faut savoir venir en aide aux faibles de caractère par des démonstrations opportunes. Celle-ci, en raison de ce qui se passe sur le Danube me paraît tellement que, si j'en avais eu le pouvoir, j'aurais invité l'amiral Baudin à la faire.

Vous jugerez, Monsieur le Ministre, par cette dépêche que je ne crois pas trop détaillée vu l'importance des faits, de la sérieuse attention avec laquelle j'observe les Provinces du Danube. Aussi, au premier avis de l'entrée des Russes en Moldavie, m'étais-je décidé à envoyer deux de mes officiers en Valachie: je n'avais pas même été arrêté par la considération que je les exposais au choléra qui sévissait dans les deux provinces. Je suspendis leur départ à la nouvelle de la retraite des Russes, mais aujourd'hui que l'état sanitaire des Principautés s'améliore, je ne veux pas différer d'employer les officiers intelligents mis à ma disposition pour apprendre à connaître par des documents certains, recueillis sur les lieux,

No. 1 083.
1848.
Iulie 24.

l'esprit des populations et le fond qu'il faut faire sur les assertions des divers partis toujours intéressés à présenter les faits sous le jour qui leur est plus favorable. J'ai donc l'honneur de vous annoncer, Monsieur le Ministre, que je fais partir M. le Capitaine Desaint, mon aide de camp, et le Capitaine du génie Sabatier pour Bucharest; se rendant par mer à Galatz, ils se dirigeront sur Bucharest par Braïlow. De Bucharest ils se rapprocheront des frontières de la Transylvanie et visiteront Kimpolung, centre d'activité du mouvement national valaque (si je suis bien informé, il s'y trouve une division de trois à quatre mille hommes armés); ils gagneront alors Jassy d'où ils retourneront à Galatz.

De ce point, à moins d'ordres contraires, ils continueront leurs explorations en parcourant le théâtre des opérations des campagnes de 1828 et 29.

Pendant que MM. Desaint et Sabatier prennent cette direction, le Capitaine d'artillerie Le Français se rend en Servie par Andrinople, Sophia, Nissa et Kragougevatz, siège du gouvernement de la province. Après avoir visité Belgrade, il suivra le cours du Danube et rejoindra ses camarades à Silistrie, à moins d'ordres nouveaux.

Vous trouverez ci-joint sous le No. 2 le résumé des instructions secrètes, dont ils sont porteurs: ostensiblement ces Messieurs font un voyage uniquement dans un but d'instruction et pour utiliser leurs loisirs. Rien n'a été négligé pour les mettre en rapport avec des personnes sûres et capables de les éclairer. Ils sont particulièrement recommandés à nos Consuls, auxquels je prescris de les aider de leurs conseils. M. Limpérani devra présenter le Capitaine Le Français au Prince Alexandre, que je fais féliciter du succès qu'il vient d'avoir. Je n'ai pas voulu prévenir d'avance la Porte de la mission de ces officiers. Elle n'en aura connaissance qu'après leur départ. Une personne sûre ayant des relations dans les provinces, qu'elle connaît parfaitement et que m'a procurée M. Czaika, accompagne MM. Desaint et Sabatier. Une autre, obtenue de la même manière, accompagne M. Le Français.

. . . .

P.S.—2 heures de l'après midi. J'apprends à l'instant que les Russes se ravisant demandent, „comme acte de bonne amitié, nullement comme un droit, de conserver des troupes en Moldavie pour concourir au maintien de l'ordre; ils ne parlent pas d'entrer en Valachie, ils disent ne pas insister, mais aujoutent qu'en cas de refus toute la responsabilité restera à la charge de la Porte."

. . . .

No. 1.084.
1848
Iulie 24.

Articol din „Pruncul Român". No. 18. 1848. 24. VII.

Micul număr de reacționarĭ și vrăjmașĭ aĭ popoluluĭ Român, carĭ în rĕutatea lor nu se sfiesc de nicĭ un mijloc fie cât de vil, ca să ajungă la scopul lor, care nu este altul decât derăpănarea libertățiĭ și restatornicirea sistemeĭ cădute, după ce aŭ vĕdut toate încercările lor nimicite prin mărinimia și statornica voință a popoluluĭ Român, aŭ făcut încă o cercare, calomniind revoluția noastră cea liniștită și plină de dignitate, și arătând că Guvernul provisoriŭ n'ar înfățișà popolul. Urmarea acesteĭ viclene lucrărĭ fu o scrisoare a E. S. Suleiman Pașa, pe care vom publicà-o, poate, maĭ în urmă, scrisă subt influența pârilor sus arătate. De aceea Guvernul provisoriŭ socoti de datoria luĭ a depune în mânile popoluluĭ puterea ce ĭ-a fost încredințată, aceasta o făcù prin următoarea publicație:

(Urmează publicațiunea Guvernuluĭ provisoriŭ No. 339 de la 23 Iulie. A se vedé No. 1.053.)

La 4 ore după amiadĭ, toată populația Capitaleĭ se adună pe Câmpul Libertățiĭ și alese în unanimitate tot acele persoane, carĭ alcătuiseră Guvernul provisoriŭ, subt noua numire de Locotenență Domnească a Țĕriĭ-Românescĭ. După aceasta se procedă la subscrierea uneĭ adrese a tot popoluluĭ către M. Sa Sultanul, care îndată se acoperì cu miĭ de nume.

Cu toate că simțim slăbiciunea noastră a face o descriere vrednică de această sublimă manifestație a tot popoluluĭ, o vom cercà însă în numĕrul viitor al Prunculuĭ Român, mulțumindu-ne a da cititorilor noștri măcar o idee slabă de acest act sublim, pe care nicĭ o limbă nu are cuvinte destul de puternice ca să-l descrie.

No. 1.085.
1848
Iulie 25

Raportul No. 4.657 al Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ către Guvernul provisoriŭ.

(Monitorul Român. No. 8. 1848. 30. VII. Supl.)

Dreptate, Frăție.
Onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ.

Ministrul din Năuntru.

Termenul contractuluĭ încheiat cu măcelariĭ pentru îndestularea acesteĭ Capitale cu carne, luând sfîrșit la 15 ale curgĕtoareĭ lunĭ, Consiliul municipal, deșì maĭ dinainte și prin felurite mij-

No. 1.085.
1848
Iulie 25.

loace şi îndemnărĭ, într'o împreună lucrare şi cu deputaţiĭ mahalalelor, s'a silit a aduce pe măcelarĭ la o de isnoavă contracţie; dar neisbutind din pricina covîrşitoarelor preţurĭ şi a păgubitoarelor condiţiĭ la carĭ eĭ aŭ stăruit, s'a vĕḍut, în sfîrşit, silit a intrà şi în osebite chibzuirĭ, pentru asigurarea acesteĭ îndestulărĭ, şi prin jurnalul ce a încheiat la 23 ale curgĕtoareĭ lunĭ, împreună cu deputaţiĭ mahalalelor, pe care l-aŭ înaintat subt-iscălituluĭ în copie pe lângă al sĕŭ raport sub No. 2.513.

Municipalitatea şi majoritatea deputaţilor în numĕr de 21 şĭ-aŭ dat părerea, ca tăerea şi vinderea acestuĭ articol să fie pe viitorime slobodă, fără nicĭ o condiţie, afară numaĭ de cea privitoare la măsurile sanitare, pentru cuvîntul că o asemenea nemărginită slobodenie va mişcà concurenţa şi treptat va produce resultate folositoare atât despre scăderea preţuluĭ, cât şi despre îmbelşugarea şi buna calitate; propuind Municipalitatea că pe lângă aceasta se socotesce de neapĕrat ca să se ţie în dispoziţia sa un numĕr de scaune, ca la întîmplare de a se vedé în timpurĭ de ale anuluĭ, pe când concurenţa s'ar împuţinà, vre-un complot de speculanţĭ privind la un folos lacom şi păgubitor obşteĭ, să poată ea atuncĭ a avé vr'un mijloc de oposiţie, dând acele scaune din vreme acelor ce, avênd un numĕr mic de vite, ar dorì să le tae şi treptat cu tăerea şi vînḍarea lor să cumpere altele şi să urmeze vînḍarea cărneĭ la acele scaune pe preţul ce ar puté pune o barieră la lăcomia speculanţilor.

Alţĭ şeapte deputaţĭ, deşì de aceeaşĭ părere de a fi vînḍarea cărneĭ slobodă despre preţ, găsesc însă cu cale întreprinḍĕtoriĭ să fie datorĭ a urmà cu tăerea şi vînḍarea până în şease lunĭ necurmat, spre a nu mijlocì vr'o lipsă; iar doĭ din deputaţĭ aŭ fost de părere ca îndestularea să se deà prin contract ca şi maĭ nainte, precum se va vedé jurnalul ce s'alătură.

Sub-iscălitul, neputênd luà asupră-şĭ alegerea şi încuviinţarea părerilor sus descrise, se grăbesce a supune toată această lucrare în cunoscinţa aceluĭ onorabil Guvern, rugându-l a luà împrejurarea într'o deaproape chibzuire şi a binevoì a da sub-iscălituluĭ deslegare astăḍĭ negreşit, spre a se puté regulà chipul îndestulăriĭ, pentru ca măcelariĭ numaĭ până la sfîrşitul luniĭ acesteia fiind datorĭ a îndestulà oraşul, apoĭ de se va întârḍià deslegarea, poate să se întîmple vr'o lipsă de acest articol de întâia trebuinţă.

Ministru din Năuntru, N. Golescu.

No. 4.657.

No. 1.086.
1848
Iulie 25.

Decretul No. 342 al Locotenenţeĭ Domnescĭ a Ţĕriĭ-Românescĭ

(Monitorul Român. No. 8. 1848. 30. VII. Supl.)

Dreptate, Frăţie.
În numele popoluluĭ Român.
Locotenenţa Domnească a Ţĕriĭ-Românescĭ.

Domnuluĭ Ministru din Lăuntru.

Vĕḑêndu-se raportul domnuluĭ Ministru din Lăuntru cu No 4.657, precum şi alăturatul pe lângă dînsul în copie jurnal al Municipalităţiĭ şi majorităţiĭ deputaţilor în numĕr de 21, prin care şĭ-aŭ dat părerea, ca tăerea şi vînḑarea cărneĭ să fie în viitor slobodă, fără nicĭ o condiţie, afară numaĭ de cea privitoare la măsurile sanitare; să ţie şi Municipalitatea în disposiţia sa un numĕr de scaune, ca la întîmplare de a se vedé, în timpurile anuluĭ, pe când concurenţa s'ar împuţinà, vr'un complot de speculanţĭ privind la un folos lacom şi păgubitor obşteĭ, să poată ea atuncĭ avé mijloc de întîmpinare.

Luându-se în băgare de seamă că această părere a Municipalităţiĭ şi a majorităţiĭ deputaţilor promite o maĭ eftină şi sigură îndestulare a Capitaleĭ cu acest articol al cărneĭ.

Locotenenţa Domnească o primesce de bună şi decretă ca să se pue în lucrare întocmaĭ.

D. Ministru din Lăuntru va executà acest decret.

Membriĭ Locotenenţeĭ: Neofit, Mitropolit al Ungro-Vlachieĭ; I. Eliade. Chr. Tell.

No. 342.

No. 1.087.
1848
Iulie 25.

Adresa No. 4.677 a Administratoruluĭ de Ilfov către Beizadeà Constantin Ghica.

(Orig. Col. I. I. Brătianu.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Beizade Costandin Ghica,

Măcar că de către Sub-administratoriĭ plăşilor, unde d-ta te afli proprietar, urmează să ţi se fi dat în cunoscinţă a te aflà astăḑĭ la 25 Iulie la Administraţie spre îndeplinirea disposiţiilor decretuluĭ No. 215 al onorabileĭ Locotenenţe Domnescĭ, publicat prin

Monitorul No. 4, dar pentru că n'aĭ urmat a veni, eştĭ învitat ca la 28 Iulie să poftescĭ negreşit, spre a se puté alege deputatul pentru comisia care să desbată proiectul proprietățiĭ, ce este a se da apoĭ în chibzuirea şi aprobarea Adunăriĭ constituante.

No. 1.087. 1848 Iulie 25.

Salutare şi frăţie.

Administratorul judeţuluĭ Ilfov, Fl. Aaron.

No. 4.677.

Raportul No. 7.225 al Şefuluĭ Poliţieĭ Capitaleĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneścĭ.

No. 1.088 1848 Iulie 25.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 260.)

Dreptate, Frăţie.

D-le Ministru al trebilor din Lăuntru,

Mulţĭ din ceĭ ce aŭ avut Ţiganĭ şi s'aŭ liberat, mâhnindu-se foarte asupra acesteĭ religioase fapte, doresc a unelti felurimĭ de şicane acelor liberaţĭ, arătându-se cu reclamaţiĭ la Poliţie că în lipsă-le s'aŭ dus la Comisia statornicită pentru această facere de bine, de şĭ-aŭ scos biletur̆ de liberare şi aŭ dosit luând multe lucrurĭ din casă, cerênd a se face punere la cale pentru prinderea lor, precum şi pentru osânda cuvenită i întoarcerea acelor lucrurĭ. Şi fiind-că după băgarea de seamă făcută de sub-iscălitul asupra obiectelor arătate prin jălbĭ că li s'aŭ furat, se cunoasce învederat că acele lucrurĭ aŭ fost haine ale lor, iar nu precum se pârĕsc, părerea sub-iscălituluĭ este ca, spre precurmarea atât a şicanelor ce se fac unor asemenea liberaţĭ, cât şi a împedicărilor ce se dă lucrărilor celor serioase ale părţiĭ poliţienescĭ cu iscodirea şi prinderea acelor de maĭ sus pârîţĭ, să se îndatoreze ca orĭ-care se va arătà pe viitor cu asemenea jălbĭ să deà osebit înscris în Poliţie ca, prindêndu-se pârîtul şi dovedind că n'a luat maĭ mult decât hainele sale, atuncĭ ca un rĕŭ propuitor, potrivit pravileĭ pămîntuluĭ pentru ceĭ ce aduc pârĭ neadevĕrate, să se deà judecăţiĭ criminalicescĭ a luà osànda ce s'ar fi cuvenit celuĭ ce fură.

Această părere a subt-iscălituluĭ, de se va găsi de cuviinţă şi de Domnia-Voastră, veţĭ binevoi a da deslegare spre a se şi pune în lucrare.

Salutare şi frăţie.

Şeful Poliţieĭ, M. Moşoiŭ.
Secretar, G. Rusescu.

No. 7.225.

(Resoluţie:) Primind părerea, se va urmà întocmaĭ.

No. 1.089. 1848. Iulie 25.

Raportul No. 7.226 al Şefuluĭ Poliţieĭ Capitaleĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 260.)

Dreptate, Frăţie.

D-le Ministru al trebilor din Lăuntru,

Mulţĭ din liberaţiĭ Ţiganĭ după legiuirile sfinteĭ noastre Constituţiĭ de adĭ se arată cu necontenite plângerĭ la Poliţie în potriva foştilor lor stăpânĭ, că acum la liberarea lor nu le sloboade hainele, lăsându-ĭ numaĭ în cămaşă, făcênd numiţiĭ desrobiţĭ miĭ de rugăciunĭ a se îndatorà ceĭ ce le-aŭ poprit hainele, ca să le deà înapoĭ, nefiind cu putinţă ca să se poată băgà la stăpânĭ aşà goĭ precum sînt. Această împrejurare supuindu-se plecat la cunoascinţa Domnieĭ-Voastre, sînteţĭ rugat, Domnule Ministru, să chibzuiţĭ cele de cuviinţă, căcĭ numaĭ din această pricină a goliciuniĭ, în care se află ceĭ desrobiţĭ, se găsesc astădĭ mulţĭ prin Capitală preumblându-se fără nicĭ un căpătâiŭ, şi Poliţia în neputinţă de a-ĭ sillì să se bage pe la stăpânĭ, fiind de credut că nimenĭ nu primesce în slujba sa cu simbrie om gol, şi de găsirea cu cale ce veţĭ hotărî dumnea-voastră, să cinstiţĭ pe subt-iscălitul cu rĕspuns.

Salutare şi frăţie.

Şeful Poliţieĭ, M. Moşoiŭ.
Secret. D. Rusescu.

No. 7.226.

(Resoluţie:) Rĕspuns: Trebue neapĕrat să se deà celor desrobiţĭ toate hainele şi orĭ-ce alte ale lor drepte lucrurĭ vor fi apucat eĭ să aibă în cursul slugăririĭ lor pe la aceĭ foştiĭ lor proprietarĭ. Şi d-ta veĭ stăruì ca toate pretenţiile de asemenea fire să fie îndestulate într'acest chip, făcênd pe aceĭ proprietarĭ să înţeleagă că orĭ-ce în potrivă urmare, privindu-se neomenoasă şi nedreaptă, nu va fi îngăduită de Guvern sub nicĭ un cuvînt.—Iulie 25.

No. 1.090. 1848 Iulie 25.

Raportul No. 2 al Comisaruluĭ extraordinar de Teleorman Al. Petrescu către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 263.)

Dreptate, Frăţie.

Domnuluĭ Ministru al pricinilor din Lăuntru.

Cu expediţia de astădĭ, 25 Iulie următor, vestindu-se numirea de Administrator al acestuĭ judeţ Teleorman a domnuluĭ Nae Tătă-

ranul, d-l Emanoil Costandinescu, care se află bolnav, s'a folosit de această ocasie și s'a retras în vieața d-luĭ privată la Rușiĭ-de-Vede. Acum cârma acestuĭ județ se află în voia întâmplărilor, căcĭ lipsesce chiar și Secretarul. Pentru temeiul cuvintelor expuse într'un raport al Comisarilor districtuluĭ, îndreptat onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ, socotesc că acel numit de d-l Ministru Finanțiĭ, negreșit numaĭ după recomandațiĭ, și anume: d. C. Apostolescu nu va puté fi îngăduit a ocupà acest post. De aceea am onoare de a vĕ rugà, Domnule Ministru, ca să binevoițĭ a mijlocì numirea și trimiterea cât maĭ în grab la posturile administrațieĭ acestuĭ județ a pomeniților doĭ amploiațĭ.

No. 1 090. 1848 Iulie 25.

Salutare și frăție.

Comisar, Al. Petrescu.

No. 2.

Secția 1-ĭ.

Orașul Turnu.

(Resoluție:) Să se pornească îndată d-l Tătăranu la postul dumi-sale de Administrator.

Raportul No. 2 al Comisaruluĭ de Brăila N. Nennovicĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.091. 1848 Iulie 25.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru din Întru,

În virtutea instrucțiilor ce mĭ-ațĭ dat, alăturate pe lângă nominația mea de Comisar extraordinar al onoratuluĭ Guvern provisoriŭ în județul Brăila, aprețuindu-mĭ, domnule, cu sanctitate misiunea, am intrat cu propaganda în plasa Bălțiĭ și m'am preumblat prin satele Vizirul-de-jos, Vizirul-de-sus, Lacurezi, Bertescĭĭ-de-jos, Bertescĭĭ-de-sus, Gura Călmățuiuluĭ, Polizescĭ, Stanca și Stăncuța.

În toate aceste sate am făcut pe locuitorĭ a se pătrunde de nouĕle instituțiĭ și a se supune disposițiilor Guvernuluĭ, sforțându-mĕ din toate puterile a-ĭ face să aprețuească viitorul de fericire ce li s'a deschis prin revoluția de la 9 și 11 Iunie, și povățuindu-ĭ a-șĭ împlinì datoriile către proprietarĭ și arendatorĭ.

Semĕnăturile de pe câmp am stăruit cu dinadinsul a se culege, care s'a și pus în lucrare maĭ de toțĭ — și după aceea a se și transportà.

No. 1.091.
1848
Iulie 25.

Epidemia cholereĭ ce a secerat cu furie în această plasă, și care acum a maĭ încetat, a împedecat prea mult pe locuitorĭ de a eșì la câmp ca să adune bucatele: asta a fost una din principalele cause, de se întârḑiase pe la maĭ multe sate strîngerea bucatelor de pe câmp.

Astăḑĭ mĕ aflu în satul Chichinețul, după ce am trecut și prin satele Lișcoțeanca, Filiu, Zăvoaea, Sonescĭ, Batogu, Dudescu, Slobozia, Cireșu, Ulmul, Jugureanu, Rușețul, Strîmbul, Ciocile, Chioibășescïĭ și Chichinețul, împreună cu d. Subt-administratorul D. Marinescu, care a luat o parte însemnată în această causă, dându-mĭ ajutor suficient.

În aceste sate, pentru că toțĭ locuitoriĭ lipsiaŭ la câmp, și nu-ĭ poate aflà cine-và acasă decât numaĭ sĕrbătorile și Duminecile, de o cam dată am făcut tot ce mĭ-a stat prin putință și m'am înțeles cu preoțiĭ și aleșiĭ, făcêndu-ĭ a se pătrunde de spiritul Constituțieĭ, am preparat adecă pe aceștĭ oamenĭ, ca să prepare și eĭ pe consăteniĭ lor, când vor venì de la muncă, și ĭ-am anunțat că mĕ voiŭ înturnà iară, ca să celebrăm cu solemnitate împreună cu săteniĭ, precum am făcut și la cele-lalte sate ce am visitat, rugăciunea către Dumneḑeŭ, să-ĭ fac să se pătrundă pe larg de cele ce misiunea îmĭ impune, etc.

Pe lângă acestea am preparat și pe preoțiĭ și săteniĭ fruntașĭ din toate satele acesteĭ plase, ce aŭ a se aflà în Bucurescĭ la 1 August, și nu voiŭ lipsì de a-ĭ porni fără cea maĭ mică întârḑiere. Greutățile ce am întîmpinat, și sudorile ce am vĕrsat cu oameniĭ nedușĭ la biserică și străinĭ cu totul la cele ce Guvernul lucră ḑi și noapte spre fericirea Românilor, în genere, socotesc de prisos a le maĭ manifestà.

Îmĭ termin, Domnule Ministru, micile relațiĭ de lucrările misiuniĭ mele până aḑĭ, și vĕ asigur cu solemnitate că nu voiŭ încetà nicĭ odată de a corespunde la intențiile cele salutare ale Guvernuluĭ, depuindu-mĭ tot studiul la propagarea divinelor principe ale Constituțieĭ și contribuind din toate puterile-mĭ la ceea ce se atinge de electia de representanțĭ demnĭ de a lor chemare.

Salutare și frăție.

Comisarul județuluĭ Brăila, N. Nennoviciŭ.

No. 2.
Satul Chichinețu.

No. 1.092.
1848
Iulie 25

Raportul No. 4.536 al Administratorului de Dâmbovița către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țěriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

Dreptate, Frăție.

D. Ministru din Lăuntru.

Vě trimiț cu aceasta hârtia ce am întîmpinat din partea cetățenilor Târgoviștenĭ la punerea în lucrare a decretuluĭ Domnieĭ-Voastre cu No. 4.547, și vě aștept deslegarea ce vețĭ chibzui asupra amânăriĭ trimiteriĭ d-luĭ Vlădescu, căcĭ nu s'a putut îndeplinì acum, aflându-se bolnav.

Administratorul județuluĭ Dâmboviței, C. Ciocârlan.

No. 4.536.

No. 1.093.
1848
Iulie 25.

Adresa No. 1 a luĭ P. Mihăianu, Comisar propagandist în județul Argeș, către Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Șef,

După decretul ce mi s'a dat de către onorabilul Guvern, ca să fac pe emisar în districtul Argeșuluĭ, am plecat și după multe spinoase circonstențe ce am încercat pe drum, erĭ, Sâmbătă, am arivat în orașul Pitescĭ, am mers la d. Administrator, căruia representându-ĭ decretul meŭ de emisar, m'a pregat ca să-ĭ recitez evenimentele triumfătoare de Marțĭ. De cum am început a i le înșirà, am cunoscut într'acest june un bărbat cu adevěrat Român, căcĭ vedeà cine-và din când în când picurând lacrămĭ din ochiĭ sĕĭ. După săvîrșirea trebiĭ mele, de aicĭ am mers la vre-o două adunanțe publice, unde pretând și eŭ urechea la detaiurile și discuțiile lor, am aflat că colosalul număr de reacționarĭ a făcut ca să anule și să eclipseze micul număr de republicanĭ și să reducă tot orașul în subiditație, frică și îndoeală.

Prea adevěrat, Domnule Șef! După datorie, ar trebuì ca să demonstrez pe aceștĭ înapoitorĭ printr'o listă, dar vě preg ca să mě

No. 1.093. 1848 Iulie 25. ertațĭ pentru causele consecuente : Întâiŭ, că sînt de vre-o câte-và ore acì în oraș și n'am putut să le aflu numele tutulor ; și al doilea, să-mĭ trimitețĭ sciință lămurită, că adecă, dacă fără înscris doveditor așĭ puté să-ĭ depuiŭ în cunoscința d-voastră, saŭ cu înscris.

Salutare și frăție.

P. Mihăianu.

No. 1.

În dos : Domnieĭ Sale
D. Nicolae Bălcescu, Secretar al onorabiluluĭ Guvern.

No. 1.094. 1848 Iulie 25. Scrisoarea luĭ A. G. Golescu către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Iubite Bălcescule,

Viena.

Tocmaĭ astădĭ primiĭ scrisoarea ta din 8 (20) Iulie; începusem a vĕ înjurà, căcĭ mĕ lăsațĭ fără nuvele, în cât nu sciŭ cu ce curaj să mĕ arăt la oamenïĭ de pe aicĭ. Cum se poate ca să aibă eĭ încredere într'un agent, care nu scie nimic din întîmplările cele din urmă și tot de la dînșiĭ le află toate? Scrisorile nu cred să se peardă, după modul cu care am hotărît a ni le adresà, numaĭ neglijența voastră trebue să fie pricina.

De ce nu vĕ folosițĭ odată, fraților, de greșelile noastre cele trecute? De ce nu întocmițĭ odată o comisie pentru corespondența străină? De ce nu vrețĭ să deschidețĭ în Europa un echo simțitor pentru revoluția noastră? Orînduițĭ oamenĭ, unul pentru corespondența cu Brașov, altul cu Viena, altul cu Francfort, Berlin, Paris, etc. Datoria lor să fie a descrie toate evenimentele, chiar și faptele cele micĭ saŭ vorbele ce se fac despre revoluția noastră și aceasta îndată, fără cea maĭ mică întârdiere, ca să se publice la vreme și nu prea târdiŭ, căcĭ altmintrelea nu maĭ publică nimic gazetariĭ, căcĭ odată ce aŭ apucat reacționariĭ să tipărească ce-và (și totdeauna eĭ apucă înaintea noastră), lor nu le maĭ vine a publicà novelele noastre.

Mie ar fi trebuit să-mĭ scrieţĭ pe toată poștia (saŭ să fie saŭ să nu fie novele importente), numaĭ ca să mĕ sciŭ liniștit și să pot fi maĭ resolut în părerĭ și în vorbire. Cu toată lipsa de novele, eŭ m'am silit să popularisez prin gazetele Vieneĭ revoluția din

No. 1.094. 1848 Iulie 25.

Bucurescĭ. Să scii că aicĭ este o adevĕrată simpatie pentru noĭ, însă simpatie născută din interes, de când adică aŭ început și Austriacii a simțì ce misiune ar puté luà eĭ în Orient. Orĭ-cum va fi treaba, eŭ profit de toate ca să le storc vorbe și manifestațiĭ simpatice pentru revoluția noastră. Nemților le dic: „Arătațĭ simpatia cea maĭ vie pentru Românĭ, de voițĭ să-ĭ încântațĭ, în cât eĭ înșișĭ să vie a se aruncà în brațele voastre.“ Turculuĭ de aicĭ îĭ dic: „Nemțiĭ ne cajolează și ar vrea să ne ieà, căutațĭ dar a vĕ arătà și voĭ cu maĭ multă simpatie către noĭ, căcĭ altminterĭ înșișĭ voĭ ne silițĭ a ne aruncà în brațele lor ca să scăpăm de maĭ rĕŭ.“ Aceasta se cheamă diplomație după sistema veche, dar sînt silit să o întrebuințez de nevoe.

Condițiile ce puiŭ eŭ înainte, ca nisce neapĕrate principurĭ ale unirii cu Austria (de va fi unire), sînt unitatea națională română (care o primesc eĭ foarte bucuros, ca să scape de frica Slavilor și de a Maghiarilor); 2. Independența națională pe temeiul tractatelor noastre cu Turcia. Într'alte cuvinte, nu maĭ este vorba de o Austrie, Stat confederal, ci de o confederație de maĭ multe Staturĭ, sub nume de Austrie și cumpĕnită, cum am dice, în tînĕra sa vîrstă, prin arbitrajul puternic al Germanieĭ, al căreĭ cap oriental va fi Viena, și care va sta neutră în certele ce se vor nasce între Slavĭ, Maghiarĭ și Românĭ.

Eŭ socotesc că Cabinetul Vieneĭ ne va sprijinì în destul și va îndemnà cu energie pe Poartă ca să nu intre de loc în țeară, numaĭ de ar avé timp a o face. Iar de vor fi intrat Turciĭ, tot să nu vĕ speriațĭ, ci să trimitețĭ adresa înaintea eĭ cu o mulțime de subscripțiunĭ, precum ne-a fost vorba la Bucurescĭ, invitând pe Pașa să steà în loc cu armia, până vor venì nouĕ instrucțiĭ din Constantinopole și să intre în parlamentație cu voĭ despre cererile Sultanuluĭ. Să-ĭ maĭ adăogațĭ prin vorbă, că altminterĭ ne stricăm și noĭ tineriĭ prieteșugul nostru cu Turciĭ, și ne dăm Austrieĭ care ne cere. Cabinetul de aicĭ va lucrà în acelașĭ înțeles. Arătațĭ luĭ Suleiman Pașa și luĭ Talaat Efendi, că boeriĭ ceĭ fugițĭ din țeară sînt toțĭ cu Muscaliĭ și că eĭ aŭ vrut să vîndă țeara Muscalilor, și pentru aceea să nu-ĭ cheme înapoĭ, căcĭ eĭ tot cu Muscaliĭ vor țìné. Eŭ mĕ tem foarte de intrarea refugiților în țeară, până a nu se săvîrșì alegerile; mi-e teamă și de baniĭ și de influența lor către Poartă, ca representanțiĭ partideĭ nemișcăriĭ. Facețĭ subscripțiĭ, ca să dațĭ și voĭ darurĭ Turcilor, și înconjurați-ĭ cât se va puté maĭ mult de democrațĭ din toate treptele, ca să se pătrundă și eĭ că revoluția noastră este glasul Națieĭ și că, de nu ne vor lăsà

No. 1.094. 1848 Iulie 25.

în pace, Nația se va strică cu dînșiĭ. Interesul de astăḑĭ al Turcilor este de a-șĭ da mâna cu tinerimea noastră, căcĭ ea a pus la modă și ea numaĭ poate să lățească entusiasmul pentru Turcĭ. De cum-va Turciĭ n'or voì să ne lase în pace, Nația care, cu alte principurĭ, nu se maĭ poate împăcà decât numaĭ cu cele democratice, negreșit că se va rĕcì cu Turciĭ, precum s'a rĕcit și cu Rușiĭ și va începe atuncĭ a cătà spre Viena, și atuncĭ maĭ rĕŭ le va venì Turcilor, căcĭ maĭ bine să aibă eĭ de vecinĭ Principatele prietene, deșì democratice, decât Austria care, întocmaĭ ca și Rusia, va căutà mereŭ spre Constantinopole. În dieta de la Viena se va face peste puțin interpelație pentru noĭ și încă maĭ mult, adică o moțiune din partea Bucovineĭ, presentată de către deputațiĭ românĭ din Bucovina (toțĭ deputațiĭ bucovinenĭ sînt țĕranĭ, cincĭ Românĭ și doĭ Rusniacĭ). Această moțiune va fi rezemată de maĭ mulțĭ deputațĭ germanĭ, cărora am dat un comentariŭ al tractatuluĭ de Adrianopole, ca să scie cum să argumenteze în favorul inviolabilitățiĭ teritoruluĭ românesc și a nestrămutatuluĭ nostru drept de a ne preface Constituția după plac. Asemenea comentariĭ voiŭ comunicà și Ministeruluĭ austriac și luĭ Schekib Efendi și Ministeruluĭ frances și luĭ Edmond de Lafayette (chargé dans la Commission des Affaires étrangères de l'examen de la question Moldo-Valaque). De voiŭ avé timp, vĕ voiŭ trimite și vouĕ o copie ca să vedețĭ de vĕ place. Deschidețĭ o comisie pentru tractaturĭ și punețĭ pe masă toate tractaturile câte privesc la noĭ și le desbatețĭ și prin gazete, ca să punețĭ la lumină drepturile cele necontestabile ce le avem pentru tot ce privesce în cele din lăuntru.

Deputațiĭ românĭ din Bucovina vor face treabă bună, când se vor întoarce înapoĭ la eĭ; Bucovina se va unì, după toate probabilitățile cu Transilvania, adică cu Ungaria. Dar peste puțin, se vor desface aceste toate. Unguriĭ aŭ votat în dieta lor, ca să se ieà din Sĕcuiĭ Transilvanieĭ și să coloniseze partea Banatuluĭ, care este cu totul română (Lugoș, etc.), dar tot în capul lor se vor sparge aceste toate, căcĭ Austriaciĭ numaĭ atâta așteaptă să se desfacă într'un chip cu Italieniĭ, pentru ca să ne poată da mâna în contra lor, căcĭ mult sînt speriațĭ eĭ de dînșiĭ, iar de noĭ nu. Stăruițĭ dar în a vĕ înfrățì cu Sașiĭ, căcĭ Sașiĭ ne vor ajutà mult spre a ne realisà unitatea națională sub protecția Vieneĭ, numaĭ ca să scape de Maghiarĭ.

Timoni se va rĕsturnà, după cum mi s'a promis, însă fiind trebuință de o speranță și maĭ sigură, grăbițĭ voĭ acolo de tragețĭ

No. 1.094.
1848
Iulie 25.

o copie de pe petiția trimisă (acum vre-o 2 lunĭ) de Austriaciĭ din Bucurescĭ, ca să ceară să-l schimbe; iar de nu va fi stat o asemenea petiție (cu totul că eŭ am aflat de sigur că s'a presentat acea petiție și că Ministerul de aicĭ a ținut-o ascunsă), grăbițĭ de facețĭ alta și o presentațĭ la Austriaciĭ de acolo ca să o subscrie, și o trimitețĭ aicĭ cu un om cât maĭ curînd, și atuncĭ sigur este că îndată se va și schimbà Timoni, măcar cum va fi cu dispoziția amicală a Ministrilor pentru persoana luĭ. Nu întârḑiațĭ și facețĭ subscripțiunĭ cât de multe.

Ne maĭ avênd vreme a trage copie după comentariul tractatuluĭ de Andrianopol, prescris precum îl am aicia, îțĭ trimit chiar originalul nedres; numaĭ atâta să sciĭ că l-am maĭ prefăcut, fără însă a schimbà ce-và în argumentație.

Nu lipsițĭ a vĕ luà cu bine prin gazete cu Turciĭ, arătați-le cât de mare interes este pentru dînșiĭ a păstrà și a desvoltà și maĭ mult simpatia ce a arătat tinerimea română pentru eĭ, și prin urmare a face chiar și cele maĭ marĭ concesiĭ în favorul spirituluĭ democratic al Constituțieĭ românescĭ. Și nu uitațĭ că Rușiĭ vor cheltuì acum mare sumă de milioane, numaĭ ca să ne poată legà și maĭ rĕŭ prin înșișĭ aceĭ parlamentarĭ turcĭ, la carĭ am alergat noĭ ca să scăpăm de scârboasa lor protecție.

Maĭ scrie-mĭ ce-và despre Guvernul nostru cum se află? Noĭ auḑim că Tell și Magheru s'aŭ făcut nevĕḑuțĭ; dusu-s'aŭ să adune armie spre a se împotrivì Turcilor? Aceasta n'ar fi de loc politic, de vreme ce Rușiĭ n'așteaptă alt nimic ca să găsească pricină a intrà ca vrăjmașĭ în țeara noastră și, în starea în care se află lucrurile, nicĭ Austria nicĭ Francia nu sînt în stare a deschide răsboiŭ. La Viena nu se scie, de nu se va face o a doua representație de istoria luĭ Ludovic XVI, și atuncĭ de unde să easă puterile armate? Numaĭ Francia, de ar voi Cavaignac, ar puté să joace o rolă însemnată în starea de acum a lucrurilor. La Paris voiŭ vedé și maĭ bine ce este de sperat. Scrisorile să mi le trimițĭ la Viena și în douĕ plicurĭ, unul cu adresul meŭ, iar altul (cel din afară) cu adresul acesta:

Johann Medvessi, Landstrasse, Spitalgasse No. 15, im Hof, 4-te Stiege, 1-ter Stock, 17-te Thür in Wien.

Novelele pentru gazete să le trimitețĭ la adresul următor:

B. Pascu, Student der Medicin an der k. k. Josephs-Academie, abzugeben dem academischen Portier, in Wien.

No. 1.094.
1848
Iulie 25.

Cum merge treaba cu propaganda? De ce n'ațĭ întocmit toate câte ți le-am scris; ațĭ perdut ocasiunea de a mântui nația.

A. G. Golescu.

No. 1.095.
1848
Iulie 25.

Scrisoarea Coloneluluĭ Zabłocki către Nicolae Bălcescu.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Bukarest.

Monsieur,

Une forte indisposition m'a empêché hier d'aller vous voir, ainsi que M. le Général, comme je l'avais promis. Aujourd'hui encore je ne suis pas tout à fait bien, et ma jambe blessée a aussi besoin d'être soignée; ça traîne un peu trop longtemps, ça commence à m'ennuyer. Je voudrais m'en débarrasser le plus tôt possible pour m'occuper plus activement de vos affaires. Ces motifs m'ont déterminé à garder ma chambre.

Cependant j'aurais besoin de vous voir, de vous parler sur deux choses. La première c'est que je vais écrire au Prince Czartoryski et je voudrais savoir si vous n'avez rien à lui faire dire. La seconde c'est que je voudrais me consulter avec vous sur la manière de faire passer à mes camarades l'argent que le Gouvernement a destiné pour les frais de voyage. Voudriez-vous bien me faire l'honneur de passer chez moi?

Je prends la liberté de vous prier de dire à M. le Général que je m'occupe de la tactique et que je me permets de lui rappeler qu'il devait m'envoyer quelqu'un pour passer au net ce que j'écris.

Veuillez recevoir, Monsieur, l'expression de la haute considération, avec laquelle j'ai l'honneur d'être votre très humble et très obéissant serviteur.

Zabłocki.

No. 1.096.
1848
Iulie 25.

Scrisoarea luĭ C. Roman către Nicolae Bălcescu, Secretarul Guvernuluĭ provisoriŭ.

(Orig. Col. N. Mandrea.)

Bucurescĭ.

Domnule Bălcescu,

De Mercurĭ sînt bolnav, de nu mĕ pociŭ mișcà din casă. M'a lovit un junghiŭ, de Joĭ erà să-mĭ daŭ pielea popeĭ, și nu puteam

No. 1.096.
1848
Iulie 25.

căpĕtà nicĭ măcar un doftor. Așà, un prieten se întâlni cu unul și iĭ spuse cum mĕ chinuesc, acesta îmĭ rîndui lipitorĭ 20, fără să mĕ vaḑă, după care totușĭ m'am ușurat mult, dar cu toate acestea nu pociŭ eși încă din casă, că sînt prea slab. Zac părăsit de Dumneḑeŭ și de oamenĭ pe nisce băncĭ de școală, n'am putut trimite pe nime ca să-țĭ spue boala mea, de abià căpĕtaĭ pe acest tînĕr. Am trimis Joĭ pachetul luĭ Bariț, așĭ trimite și mâne altul, dacă așĭ căpĕtà ambele fermanurĭ și protestul Românilor. Dar te rog de un lucru. Scrisorile ce se trimit și carĭ vor veni de acolo trebuesc plătite; eŭ n'am de unde, că acum n'am nicĭ venit nicĭ capital și numaĭ Dumneḑeŭ scie cum o duc. Eŭ, precum sciţĭ, că nicĭ odată n'am vînat slujbe, că mĭ-ar fi rușine, fiind-că lucrăm pentru interes comun, ci așĭ dori ca să mĕ punețĭ în loc greŭ, unde să pociŭ munci și folosi câtușĭ de puțin, că din mult puțin se face mult. Așĭ deschide corespondență cu toată lumea română, de vețĭ aflà cu cale, dar apoĭ atuncĭ asta îmĭ va da de lucru, pentru care nu m'așĭ supĕrà de loc, că din corespondințe particulare am puté sci tot-deauna maĭ cu ușurință și maĭ lămurit adevĕrul, și gândesc că ar fi de un mare îndreptar, atât Guvernuluĭ de acum cât și celuĭ venitor. Dumnea-voastră ponderațĭ lucrul din toate părțile și vedețĭ dacă e bună opiniunea mea saŭ nu. Negreșit că cere ce-và jertfă, dar fără jertfă vedem că nimic nu se poate face.

Pentru „Învĕțătorul Poporuluĭ“ nu sciŭ cum stă treaba? Când va eși numĕrul primar al nostru, cine s'a însărcinat cu redacția? Nu sciŭ nicĭ gazeta ce erà să o formăm cum stă?

Am auḑit că s'aŭ deschis vre-o douĕ pensionate; mie mi se pare că e prea rĕŭ, fiind-că boalele se tot înmulțesc în Capitala noastră și căldurile nu maĭ încetează. Afară de aceea, aceĭ oamenĭ o fac aceasta numaĭ din șarlatanie, doară a trecut timpul șarlatanismuluĭ, destul ne-aŭ înșelat patria și părințiĭ; asemenea șarlatanĭ să nu se maĭ sufere. De vețĭ aflà cu cale, informațĭ pe d. Ministrul Instrucțieĭ ca să-ĭ oprească în aceste timpurĭ morboase, că sciŭ că n'o fac dumnea-lor din zel național. Staŭ pe capul altor, de poate li s'a și urît cu mine, maĭ cu seamă de când căḑuĭ bolnav; m'așĭ mutà și nu sciŭ unde, că îmĭ lipsesc mijloacele, destul m'am gândit în boala mea, și nu eși nicĭ un resultat; acum mĕ rog și de dumnea-voastră, poate vețĭ fi maĭ puternic în cugetare ca mine, și atuncĭ și eŭ poate mĕ voiŭ ușurà maĭ curînd. Ertare pentru toate, poate că am și trecut hotarele modestieĭ, dar aducețĭ-vĕ aminte că câte odată *necessitas legem frangit*. Peste

No. 1.096. 1848 Iulie 25.

asemenea crise a trebuit și sîntem datorĭ a trece. Salutare d-luĭ General Tell, precum și Domnieĭ Voastre de la

confratele
Constan. Romanu.

În dos: Domnuluĭ Domn Nicolae Bălcescu, Secretar al Guvernuluĭ provisoriŭ, în oraș.

No. 1.097. 1848 Iulie 26.

Ofisul No. 70 al Domnitoruluĭ Moldoveĭ Michail Sturdza către Sfatul administrativ extraordinar.

(Buletin, foae oficială. No. 60. 1848. 29. VII.)

No. 70.

De la suirea pe scaunul domnieĭ iubiteĭ noastre patriĭ, cu necontenire și cu necruțate stăruințĭ ne-am sîrguit pentru înflorirea și fericirea eĭ, păzind tot odată nejignirea ființeĭ sale aceleĭ politice întemeiate pe tractatele între înaltele Curțĭ suzerană și proteguitoare. Aceste nu numaĭ că sînt mărturisite în curgere de patru-spre-ḑece anĭ prin toate actele obștesciĭ Adunărĭ, care representează pe țeară, dar dobânditele isprăvĭ sînt pipăite și vĕḑute pe fața pămîntuluĭ Moldoveĭ. Povățuițĭ și acum de asemenea sentimente, ale unuĭ făcĕtor de bine și părinte al patrieĭ, am hotărît a chemà osebita luare aminte a Sfatuluĭ nostru asupra măsurilor cuprinse în următoarele 28 puncturĭ, carĭ derează din principiile Regulamentuluĭ, însărcinându-l a fi cu nepregetată sîrguință întru a lor neabătută aplecare și punere în lucrare; aceste sînt:

1. Aplicația Reglementuluĭ și a legilor în urmă statornicite, în toată cuprinderea lor, fără exepție de persoane, bine înțelegêndu-se că, în starea de față a lucrurilor, trebuințele neprevĕḑute de Reglement urmează a fi întîmpinate prin mijloace și măsurĭ extraordinare.

2. Aplicația legilor țĕriĭ în dreptățile fiește-căruia fără osebire de persoane.

3. Șefiĭ departamentelor sînt rĕspunḑĕtorĭ pentru orĭ-ce abatere dovedită din regulele statornicite în respectivele lor atributurĭ.

4. Toțĭ amploiațiĭ în deobște sînt rĕspunḑătorĭ pentru orĭ-ce abatere din atributurile lor.

5. Orĭ-ce persoană asuprită de un funcționer poate da jalobă stăpânitoruluĭ Domn, înfățoșând și doveḑile cuvenite; asemenea tânguire, în partea judecătorească, se va recomenduì la instanția competentă, potrivit art. 286 al Reglementuluĭ; iar în ramul ad-

ministrativ se va da în hotărîrea Sfatuluĭ şi găsindu-se dreaptă se va face pilduire unuĭ asemenea funcţioner, iar la din protivă reclamantul va fi supus pedepseĭ ca un clevetitor.

No. 1.097. 1848 Iulie 26.

6. La întîmplare când s'ar depărtà pe un amploiat din postul sĕŭ, se vor publicà prin foile oficiale pricinile depărtăriĭ luĭ.

7. Atacurile în persoane sînt supuse uneĭ aspre înfrânărĭ, decĭ întîmplându-se a se face vre-un atac personal de către orĭ-ce faţă particulară, are obijduitul dreptate a trage pe vinovatul în judecată criminalicească.

8. Dorinţa Domnieĭ noastre a fost pururea de a avé împrejurul persoaneĭ noastre şi în slujbele Statuluĭ bărbaţĭ cu frica luĭ Dumneḑeŭ, cinste, sciinţă şi vrednicie, bine cunoscênd că feţele înzestrate cu asemenea însuşirĭ vor puté rĕspunde încrederiĭ noastre şi datoriilor chemăriĭ lor. Drept aceea orĭ-care pămîntean ar da doveḑĭ de credinţă către ocârmuire şi de însuşirile sus ḑise, se va întrebuinţà din noŭ pe temeiul articoluluĭ 432 al Reglementuluĭ, pe cât numĕrul posturilor ar îngădui după meritul sĕŭ, şi nu prin mijlocirĭ de patronaturĭ; asemenea bărbaţĭ, potrivit vremiĭ şi feluluĭ slujbeĭ lor, se vor înaintà treptat în toate rangurile ţĕriĭ, ţivile saŭ militare.

9. Sporirea lefilor tuturor amploiaţilor de prin canţeleriĭ, adică: şefilor de secţiĭ, şefilor de mese, scriitorilor şi ceĭ-alţĭ, de îndată ce mijloacele Vistierieĭ ar ertà un asemenea adaos în cheltuelile Statuluĭ.

10. Trebuinţa cere neapĕrat a se chibzuì prin obşteasca Adunare o dreaptă împărţire a dărilor, spre a se puté întîmpinà după cuviinţă toate trebuinţele obştescĭ şi tot odată a se uşurà pe unele din clasurile locuinţeĭ acesteĭ ţĕrĭ.

11. Locuitoriĭ vor fi feriţĭ de orĭ-ce havale, afară de lucrarea pavelelor şi a şoselelor, care este cerşută de Reglement, iar când vre-o nevoe extraordinară în ţeară ar prilejì ce-và cărăturĭ, vor fi aceĭ locuitorĭ scutiţĭ de lucrul drumurilor.

12. Pe cât proprietariĭ sînt îndatoriţĭ de Reglement a da locuitorilor pămîntul orînduit pentru hrana şi gospodăria lor, asemenea şi locuitoriĭ sînt datorĭ a face lucrul orînduit iarăşĭ de Reglement, saŭ cuprins prin învoelĭ legiuit întărite. În acest chip se vor păzì îmbinatele drepturĭ ale proprietarilor şi ale locuitorilor fără vre-o jignire şi fără a fi îngăduită asuprirea din partea proprietarilor, saŭ nesupunere din partea locuitorilor.

13. Aspră priveghere din partea Isprăvniciilor de ţinuturĭ prin

No. 1.097. 1848 Iulie 26.

privighetoriĭ de ocoale asupra cislelor locuitorilor, ca să nu se facă acele catahristicoase, păzindu-se întocmaĭ pravila din 26 Aprilie 1844.

14. Fiind-că la catagrafie se prilejesc greșelĭ din partea comisiilor de pe la ținuturĭ, a se trece o față de douĕ saŭ treĭ orĭ în tăbliță, prilejindu-se acestea din deprinderea locuitorilor de a se numì cu maĭ multe porecle, îndreptările poroncite de noĭ vor urmà și de acum înainte pe la locurile unde se vor dovedì asemenea greșelĭ.

15. Privighetoriĭ ocoalelor se vor alege de către sate după Reglement.

16. Se vor orîndui comisiĭ speţiale, atât în Capitală, cât și pe la ținuturĭ, spre isgonirea vagabonḑilor, potrivit instrucțiilor ce s'aŭ dat întru aceasta.

17. Maziliĭ, ruptașiĭ și ruptele Visterieĭ nu se vor întrebuință decât în însărcinările prevĕḑute de Reglement.

18. Este oprit tuturor în de obște a maĭ cumpĕrà moșiĭ răzășescĭ în particular, ci numaĭ după îndeplinirea formalităților cuprinse în sobornicescul chrisov saŭ și prin mezat, după ce se vor alege.

19. Fiind-că de noĭ s'a orînduit o comisie spre reformarea Codiceĭ țivile pe un sistem maĭ larg și maĭ lămurit, care comisie, săvîrșind partea întâĭ subt a noastră presidinție, a părăsit îndeletnicirile sale, se va alcătuì o altă comisie întru înaintirea lucrăriĭ.

20. Înformarea uneĭ Codice de procedură în ramul judecătoresc, potrivit cu capul al VIII-lea al Reglementuluĭ, cu cele în urmă legiuite și cu ofisurile slobodite spre lămurirea desveliriĭ și dreapta aplicație prințipiilor obșteseĭ ale Reglementuluĭ.

21. Se va propune obșteściĭ Adunărĭ un proiect pentru rînduirea de procuror pe la toate instanțele judecătorescĭ, aceștĭ procurorĭ avênd atributurĭ hotărîte, vor fi subt atârnarea Logofețieĭ dreptățiĭ.

22. Fiind-că Reglementul a statornicit în ramul administrativ și judecătoresc instanțiĭ cu însușirile cuvenite în asemene, iar în cele obștescĭ a înființat obșteasca Adunare cu atributurile prevĕḑute de Reglement pe vremea sesieĭ sale, apoĭ orĭ-ce împerecherĭ saŭ adunare de persoane particulare de orĭ-ce clas, spre a se amestecà în trebile obștescĭ și actele ocârmuiriĭ, precum și orĭ-ce înscris saŭ manifestație în protiva acelor acte sînt fapte răsvrătitoare și, în puterea articoluluĭ 432 al Reglementuluĭ, urmează făptuitoriĭ uneĭ asemenea a fi îndată arestuițĭ și înfrânațĭ după gradul cutezăriĭ lor.

No. 1.097.
1848
Iulie 26.

23. Împlinirea datoriilor după sineturĭ obicĭnuite saŭ vecsele de negoț se va face în termene fără exepție de persoane, potrivit cu legile în asemenĭ ale Codiceĭ țivile și aceleĭ de comerț.

24. Înființarea unuĭ banc public spre înlesnirea negoțuluĭ atât în Capitală, cât și la Galațĭ, îndată ce se vor înfățoșà capitaliștĭ cu închizeșluirea cerșută.

25. Aspră oprire a orĭ-ce joc de hasard; privigherea întru această măsură este în Capitală asupra Șefuluĭ poliţieĭ, iar pe la ținuturĭ asupra Isprăvniciilor.

26. Treptata adăogire a clasurilor în Academia Mihăileană, potrivit cu sporirea numěruluĭ elevilor după prinţipiile prelucrate prin obșteasca Adunare.

27. În viitor nicĭ un preot saŭ diacon să nu se poată hirotonisì decât din eleviĭ vrednicĭ ce ar fi săvîrșit învěțătura lor saŭ la seminare saŭ la caticheţiĭ de pe la ținuturĭ, și aceștia prin sciința Visterieĭ, ca să nu fie din dajnicĭ.

28. Toate chinoviile din Prinţipat atârnate de eparchiile pămîntescĭ vor da lămurite semĭ de administrația lor, potrivit testamentelor domnescĭ vechĭ și nouĕ, ce li s'aŭ slobodit.

Așà dar Sfatul nostru, pătrundêndu-se de acele maĭ sus însemnate, va stăruì întru întocmaĭ aplicația lor, prin deosebitele ramurĭ ale ocârmuiriĭ, aducênd din vreme în vreme prin anaforà la a noastră sciință isprăvile și propășirile uneĭ asemenea lucrărĭ.

Cât însă pentru cele ce urmează a se propune obștesciĭ Adunărĭ, el va pregătì proiectele cuvenite și tot odată va pune la cale a se publicà, fără întârdiere, acest al nostru Domnesc ofis.

No. 1.098.
1848
Iulie 26.

Decretul No. 346 al Locotenenţeĭ Domnescĭ către Ministerul de Finanțe al Țěriĭ-Românescĭ.

(Conc. Arch. M. Afacerilor străine. Act. Rev. 282. Dos. No. 68 2.104.)

Dreptate, Frăție.
În numele popoluluĭ Român.
Locotenența Domnească a Țěriĭ-Românescĭ.

Fiind-că d. Nicolae Bălcescu se trimite în străinătate cu misie a Locotenenţeĭ Domnescĭ, eștĭ invitat d-ta a-ĭ slobodì șease sute galbenĭ din § cheltuelilor extraordinare.

Membriĭ Locotenenţeĭ Domnescĭ.

No. 346.

D-luĭ Ministruluĭ Finanțelor.

No. 1.099. 1848 Iulie 26. **Adresa No. 4.740 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Româneseĭ către Ministerul celor din Afară.**

(Orig. Arch. M. Afacerilor străine. Dos. No. 109. S. Fr. Secr. St.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru celor din Afară,

Raportul ce a primit sub-iscălitul de la d. Administratorul districtuluĭ Brăila și Comisarul orînduit acolo, sub No. 3.330, prin care se arată turburătoarele urmărĭ săvîrșite de uniĭ din neguțătoriĭ din orașul Brăila cu uniĭ din membriĭ Maghistratuluĭ, unițĭ cu maĭ mulțĭ supușĭ elinescĭ, carĭ aveaŭ în capul lor pe d. A. Mihalopolu, Secretarul Consulatuluĭ elinesc de acolo, sub-iscălitul are onoare a-l trimite d-v. pe lângă aceasta în copie, și tot de odată vĕ invită să vĕ ințelegețĭ cu Consulatul general elinesc de aicĭ spre a orîndui un într'adins din aĭ sĕĭ foncsionarĭ ca, împreună cu Administratorul districtuluĭ, alcătuind o comisie mixtă, să cerceteze urmările Secretaruluĭ Vit-Consulatuluĭ de acolo carĭ, după descrierea ce face d. Administratorul, se vĕd a fi de fire cu totul necuviincioasă și abătută de buna orîndueala și de drepturile unuĭ asemenea străin foncsionar, ca după resultatul uneĭ asemenea cercetărĭ să se poată cere îndestularea părțiĭ ofansate și înfrânarea săvîrșitoruluĭ acelor neorîndueli, binevoind, Domnule Ministru, a comunicà sub-iscălituluĭ resultatul înțelegeriĭ ce vețĭ luà întru aceasta cu acel Consulat general, spre a se da și de dînsul Administratoruluĭ Brăileĭ instrucțiile cuvenite.

Salutare și frăție.

Ministru celor din Năuntru, N. Golescu.
Capul Secsieĭ, Steriadi.

No. 4.740.
S. 1. M. 1.

(Resoluție:) Să se poftească Consulatul elen ca să orînduească pe cine-và, ca împreună cu Administratorul să cerceteze.

Adresa No. 2.514 a Consiliuluĭ municipal din Bucurescĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

No. 1.100.
1848
Iulie 26.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Foarte grabnică.

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministre al trebilor din Năuntru,

Deșì prin ordinul Domnieĭ-voastre cu No 4.544 s'a făcut cunoscut Consiliuluĭ, că bradiĭ ce vor maĭ venì din districtul Prahoveĭ pentru împodobirea luminațieĭ, ce este a se face la sosirea aicĭ în Capitală a Exelențeĭ Sale Soleiman Pașa, să se plătească din cassa orașuluĭ, după însemnările ce se vor primì de la d. Administrator, dar fiind-că acum s'a primit alăturata în original hârtie a d-luĭ Subt-administratorul plaiuluĭ Prahoveĭ cu No. 997, coprindĕtoare a se plătì câte patru galbenĭ de car chiria transportuluĭ a nouĕ care cu bradĭ trimișĭ aicĭ în prezisa trebuință, și în care s'aŭ găsit 951 bucățĭ, Municipalitatea, avĕnd în vedere că pentru 1.300 bradĭ trimișĭ cu adresa d-luĭ Administrator districtuluĭ Dâmboviței, s'aŭ plătit leĭ cincĭ-decĭ, s'a împedecat ca să plătească pentru o maĭ mică sumă 36 #.

De aceea supune la cunoscința Domnieĭ-voastre această împrejurare, și vĕ roagă să binevoițĭ a da cât se va puté maĭ neîntârdiat deslegarea cuvenită.

Salutare și frăție.

Consiliul municipal:
President, D. Polizu.
Ajutor, A. Costiescu.

No. 2.514.

(Resoluție:) Să se scrie Sfatuluĭ ca de o cam dată să sloboadă fie-căruia cărăuș câte leĭ cincĭ-decĭ, până se va deslușì pricina. Iar coprinderea acestuĭ raport să se deà în cunoscința Administratoruluĭ, cu adăogire că prețurile propuse de Subt-administratorul plaiuluĭ Prahova fiind prea covîrșitoare și peste toată măsura, se înțelege că întru aceasta mijlocesce vr'o nedomirire. De aceea d. Administrator este învitat a luà pricina în de aproape băgare de seamă, să dovedească prin înțelegerea ce va avé atât cu Subt-administratorul pomenit, cât și cu alțiĭ din partea loculuĭ, cu cât anume se cuvine a fi plătită mica câtățime de 997 bradĭ adușĭ aicĭ, și să raporteze spre cuvenita punere la cale. — Iulie 29.

No. 1.101.
1848
Iulie 26.

Raportul No. 3 al Comisaruluĭ de Brăila N. Nennovicĭ către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru din Întru,

Conform adreseĭ sub No. 3.326 a d. Administoruluĭ județuluĭ Brăila, pe lângă care mĭ-a comunicat și copie după scrisoarea d-voastre din 18 Iulie, am onoare de a trimite preoțiĭ și locuitoriĭ fruntașĭ din satele jos însemnate ale plaseĭ Bălțiĭ, ce sînt necesarĭ a se aflà față la 1 August în Bucurescĭ cu acturile de mulțumirea ce aŭ a aduce M. S. Sultanuluĭ pentru acordarea drepturilor reclamate de popolul Român prin revoluția de la 9 și 11 Iunie.

Salutare, frăție.

Comisarul județuluĭ Brăila. N. Nennoviciŭ.

No. 3.
Satul Chichinețu.
Numirea satelor:
Dudescu, Batogu, Filiu: preotul Radu.
Ionescĭĭ, Lișcoteanca: preotul Ștefan.
Vizirul-de-sus, — de-jos: preotul Marin.
Ulmu, Slobodia-Cireșu, Jugureanu: preotul Radu.
Gura-Călmățuiuluĭ: preotul Anghel.
Chichinețu, Chioibășescĭ-Colțea: preotul Stan.
Ciocile: preotul Călin.
Zăvoaia, Caragica: preotul Ioan.
Stanca, Stăncuța, Gura-Gârluțeĭ cu Vadu-Șeiciĭ: preotul Oprea.

No. 1.102.
1848
Iulie 26.

Scrisoarea Comisaruluĭ de Romanațĭ D. Oprescu către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnule Ministru din Năuntru,

În preumblarea mea ca Comisar prin plasa Ocoluluĭ, districtul Romanațĭ, împreună cu din noul Subt-administrator d-l Răduț Pârvulescu, un fiŭ credincios al Constituțieĭ, povățuit de instrucțiile onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ, am făcut pe biețiĭ sătenĭ să

se pătrundă de spiritul noueĭ Constituţiĭ, despre care n'aveaŭ decât nisce ideĭ foarte greşite şi tâlmăcite în placul unor ruginiturĭ de aristocraţĭ, carĭ nicĭ eĭ nu le înţelegeaŭ.

No. 1.102.
1848
Iulie 26.

Pătrundêndu-se bine şi o parte şi alta (afară de vre-o patru, cincĭ javre de aristocraţĭ) de foloasele ce aşteaptă pe fie-care fără paguba nimĕnuĭ, de dreptatea şi frăţia ce ar puté domnì între toţĭ Româniĭ în urma Constituţieĭ, nu-şĭ maĭ puteaŭ oprì bucuria ce simţià sufletul loŕ în nisce asemenea momente de solemnitate pentru dînşiĭ; şi maĭ vîrtos bieţiĭ sătenĭ, carĭ se spărgeaŭ în strigărĭ de ura pentru sănătatea şi isbutirea Guvernuluĭ provisoriŭ.

Te încredinţez, Domnule Ministru, că ţĕraniĭ în de obşte sînt gata a murì pentru libertatea şi desrobirea drepturilor lor. Câţĭ dintre dînşiĭ se maĭ împotriviaŭ a da mână de ajutor arendaşilor şi proprietarilor, acum se supuseră cu toţiĭ şi nu se maĭ opun la aceasta.

La cea dintâĭ propunere saŭ aducere aminte (fiind-că eĭ maĭ fuseseră odată vestiţĭ) pentru deputaţia celor treĭ sătenĭ şi un preot pentru Bucurescĭ, aŭ arătat cea maĭ mare voinţă şi maĭ mult săteniĭ decât preoţiĭ, carĭ cam atârnaŭ; şi pricina e că acestor din urmă le vin toate cam pe de-a gata tot de la bietul sătean. Deputatul sătean din partea districtuluĭ este unul din Subt-revisoriĭ de învĕţătoriĭ de sate, om de o credinţă indubioasă şi care nu se poate amăgì în nicĭ un chip şi de către nimenĭ: am avut prilej ca profesor să-l cunosc prea bine şi să găsesc într'însul un om de toată credinţa şi foarte bun prieten al Constituţieĭ. Pe deputaţiĭ de Bucurescĭ ĭ-am pornit erĭ, după ce maĭ întâiŭ le am rostit un cuvînt în limbagiul lor popular, prin care le-am arătat sfînta lor chemare, încurajându-ĭ tot odată a-şĭ astupà urechile la gurile bârfitorilor şi voitorilor de rĕŭ aĭ bineluĭ comun, carĭ ar vré să-ĭ întoarcă din calea dreptăţiĭ pe care aŭ plecat. Şi eĭ din singura lor bunăvoinţă aŭ jurat cu toţiĭ că nu se maĭ întorc înapoĭ, de nu vor dobândì nouă Constituţie, fiind hotărîţĭ a muri până la unul.

Acum mĕ întorc iarăşĭ în plasă ca să fac pe sătenĭ să se pătrundă bine de chipul alegerilor primare maĭ întâiŭ, apoĭ la vreme voiŭ păşì la cele definitive, unde se cere o şi maĭ mare activitate şi o maĭ de aproape atenţiune. Cu d-l Administratorul sînt în bună înţelegere.

Salutare şi frăţie.

D. Oprinie (Oprescu).

No. 1.103.
1848
Iulie 26

Raportul No. 1 al Comisaruluĭ de Romanațĭ C. Manega către Ministerul trebilor din Lăuntru al Țĕriĭ-Românescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăție.

Domnuluĭ Ministru al trebilor din Lăuntru.

Sub-iscălitul, asemĕnându-mĕ decretuluĭ onorabiluluĭ Guvern și instrucțieĭ aceluĭ onorabil Departament și mergênd în despărțirea Bălțiĭ a districtuluĭ Romanațĭ, în foncție de Comisar, cu onoare viŭ a face cunoscut că puterea cuvîntuluĭ meŭ însoțindu-se de ajutorul luĭ Dumnedeŭ și al sfinteĭ crucĭ, care a ajutat întru toate regenerarea română (deși din douĕ-decĭ și patru sate ce complectuesc această despărțire, dece sînt de moșnenĭ și tot de odată privileghiațĭ, carĭ cam cârtiaŭ în ideie că perd și moșia și rangul), totușĭ prin ajutorul Prea puterniculuĭ și al dreptățiĭ ĭ-am adus la cunosciință carĭ, în urma săvîrșiriĭ sfinteĭ slujbe a osfeștanieĭ, aŭ primit cu toțiĭ într'o glăsuire și jurămîntul prescris în instrucție, care s'a cetit de toțĭ preoțiĭ, ce se aflaŭ în sat, îmbrăcațĭ în odăjdiĭ, subt arme și stindarde naționale. Această operație s'a făcut de mine, însoțit și de d-luĭ Subt-administratorul (pe care, după toată controlarea făcută și în față-ĭ și prin taină, l-am găsit întru toate om al Constituțieĭ și cu neadormită stăruință întru înființarea eĭ), cu mergerea în fie-care sat și cu majoritatea persoanelor ce alcătuesc satul, căcĭ ceĭ-lalțĭ se aflaŭ depărtațĭ după muncă prin alte părțĭ pentru dobândirea productelor, căcĭ semĕnăturile lor s'aŭ mâncat de lăcuste.

Care jurămînt în douĕ-decĭ și patru de bucățĭ se însoțesc pe lângă aceasta, luând sub-iscălitul curaj a dice că toțĭ locuitoriĭ acesteĭ despărțirĭ se află acum plinĭ de cea maĭ mare mulțumire pe această Constituție, ba încă făgăduesc că cu cel maĭ mare sacrificiŭ al vețiĭ lor s'ar împotrivì nu numaĭ celuĭ ce se va cercà a stricà această sfîntă lege, ci și aceluia ce va bârfi în potrivă-ĭ. Pe lângă acestea viŭ iarășĭ a face cunoscut că, din toată despărțirea, douĕ sate am găsit nesupuse ce-và la datoriile proprietățiĭ, pe carĭ prin frățescĭ sfaturĭ ĭ-am adus în stare a făgăduì supunere întru toate celor până acum datoriĭ către proprietarĭ, orĭ în lucru saŭ prin plată după o socoteală dreaptă. Paza gvardieĭ naționale de prin sate s'a

alcătuit şi păzesc după poveţele ce le-am dat. Lăncile după numĕrul familiilor s'aŭ făcut, în sfîrşit, pre cât puterile m'aŭ ajutat, am urmat acestea şi citirea tuturor proclamaţiilor, cu destulă activitate, numaĭ către locuitorĭ, pentru că proprietarĭ n'am găsit nicĭ unul. Acum rĕmâiŭ numaĭ în lucrarea pregătirilor trebuincioase pentru generala constituantă Adunare, potrivit instrucţiilor ce sînt şi voiŭ maĭ primì.

No. 1.103.
1848
Iulie 26.

Salutare şi frăţie.

Comisar extraordinar al districtuluĭ Romanaţĭ, C. Manega.

No. 1-iŭ.

S. Dobrotescĭ.

(Resoluţie:) Să steà până se va primi deslegarea Locotenenţeĭ la raportul Administraţieĭ de Olt.—August. 3.

Memoriul luĭ Momolu despre cheltuelile de întreţinerea luĭ Tinghir Efendi.

No. 1.104.
1848
Iulie 26.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 302.)

Mémoire pour tout ce que j'ai fourni à l'arrivée de Monsieur Tinghir Effendi.

Arrivé Lundi le 19 du mois courant, le soir et il est parti Samedi le 24. Par conséquent le traitement a été le déjeuner complet, du thé, plusieurs fois des glaces et des limonades, dîner complet, du café toute la journée, quatre chambres meublées et garnies, des bougies, lampes, domestiques, etc., plusieurs fois payé le fiacre; le tout calculé à six ducats par jour, les cinq jours seulement font ducats: trente.

(Resoluţie:) Să se poftească D. Ministrul Finanţiĭ ca, pe temeiul legiuiriĭ ca cheltuelile pentru ţinerea oaspeţilor străinĭ să privească în sarcina § extraordinar al Vistierieĭ, să binevoească a slobodi d-luĭ Momolu aceştĭ treĭ-ḑecĭ galbenĭ împĕrătescĭ —Iulie 26.

N. G.

Raportul No. 3.355 al Administraţiuniĭ de Olt către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ.

No 1.105.
1848
Iulie 26.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al trebilor din Lăuntru,

D. I. Ionaşcu, unul din Comisariĭ orînduiţĭ la acest district, trimiţĕndu-se la plasa Şerbănescilor, după o silinţă fără preget ce a

No. 1.105. 1848 Iulie 26.

pus de a aduce pe locuitorĭ la cunoscință, de a-ĭ înfrățì și de a-ĭ face în sfîrșit să cunoască ce este Constituția și carĭ sînt bunurile ce aŭ a dobândì după urma eĭ, deșteptă într'înșiĭ așà de mult acele sentimenturĭ nobile adormite până acum de jugul tiranieĭ, că singurĭ cerură a li se citi o sfeștanie, strigară cu toțiĭ să trăească Constituția și în cele după urmă săvîrșiră, în cea maĭ mare solenitate, și jurămîntul că o vor apĕrà din toate puterile și chiar cu perderea viețiĭ lor, care jurămînt, subt-scriindu-se apoĭ de toțĭ câțĭ l-aŭ săvîrșit, îl și alătură pe lângă adresul d-luĭ, pe care și eŭ socotiĭ de a mea datorie a le trimite d-v. în numĕr de treĭspre-ḑece, spre urmarea celor ce vețĭ socoti de trebuință și orĭcâte voiŭ maĭ primì le voiŭ trimite și pe acelea.

Salutare și frăție.

Administratorul districtuluĭ Olt, Văleanu.
Ajutor, Ilie Popescu.

Secția 1-ĭ.
No. 3.355
(Resoluție:) Să se publice îndată.

Jurămîntul depus pe Constituție, iscălit de Comisarul extraordinar, de preoțĭ și de locuitorĭ, și întărit cu pecețile satelor, din următoarele localitățĭ ale județuluĭ Olt, plasa Șerbănescĭ: Bălănescĭ, Titulescĭ, Alimănescĭ, Isvoarele-de-sus, Isvoarele-de-jos, Vălenĭ, Miescĭĭ-de-sus, de-mijloc și de-jos, Drăgănescĭĭ-de-sus, Ruptura și Peretu, Comaniĭ, Gheoca, Mărunțeĭ, Viișoara, Stoicănescĭ, Crăciuneiĭde-sus și de-jos saŭ Radomirescĭĭ, Buta, Șerbănescĭ. — Plasa Oltu: Tâmpeniĭ-desus și de-jos.

Tot în acest dosar se maĭ află asemenea jurăminte de la satele:

Plasa Olt: Vlăstărescĭ, Drăgoescĭĭ, Casa veche, Geamĕna, Otescĭĭ, Vulturescĭĭ-de-sus, Vulturescĭĭ-de-jos, Câmpu-mare, Dobroteasa, Dienciĭ, Făgețelu, Murgenĭ, Topana, Ciomăgescĭ, Donescĭ, Degescĭ, Râjdețul Govoreĭ, Râjdețul Vieroșu, Urșiĭ, Vaĭ-de-eĭ, Chilia, Alunișu-de-sus, Păroșiĭ, Isvoru-de-jos. — Plasa Șerbănescĭ: Berindeiĭ-vechĭ, Gostovĕț, Berindeiu-noŭ, Frunzaru, Zănoaga, Dudu, Plăvicenĭ, Beciu, Bârsescĭĭ-de-sus, Crețescĭĭ, Vespescĭĭ, Bârlațĭ, Sprâncenata.

No. 1.106. 1848 Iulie 26.

Decretul No. 344 al Locotenențeĭ Domnescĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Dreptate, Frăție.

În numele popoluluĭ Român.
Locotenența Domnească a Țĕriĭ-Românescĭ.

Însciințându-se Locotenența, după raporturile primite de la județe, că alegerile primare și definitive pentru generala Adunanță

constituantă, hotărîtă prin decretul cu No. 258, nu se pot face la 9 şi 18 Avgust viitor, din pricină că vremea fiind scurtă, nu s'aŭ putut pregătì aceste alegerĭ;

No. 1.106. 1848 Iulie 26.

Decretă:

1. Alegerile primare se vor face la 19 Avgust.

2. Alegerile definitive pentru deputaţiĭ Constituanteĭ se vor face la 29 Avgust cu orîndueala coprinsă la articolul 15 din preḑisul decret.

3. Constituanta se va deschide la 6 Septemvrie viitor în Bucurescĭ.

Domnul Ministru din Întru va aduce acest decret la îndeplinire.

Membriĭ Locotenenţeĭ Domnescĭ: Neofit, Mitr. Ungro-Vlachieĭ; Chr. Tell, Stefan Golescu, I. Eliade, N. Minco.

No. 344.

Bucurescĭ.

Raportul No. 3.989 al Administraţiuniĭ de Vâlcea către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţěriĭ-Românescĭ.

No. 1 107. 1848 Iulie 26.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 404.)

Dreptate, Frăţie.

Domnule Ministru al trebilor din Năuntru,

Din împrejurările ce pe toate ḑilele înfăţişează grăbnicia lucrărilor onorabiluluĭ Guvern provisoriŭ, în ceea ce se atinge de reorganisarea trebilor Statuluĭ, cunoscênd subt-iscălitul că la ḑiua de 18 Avgust nu o să se poată săvîrşì alegerea deputaţilor pentru generala Adunare constituantă;

Sînteţĭ rugat, Domnule Ministru, că să binevoiţĭ a acordà Administraţieĭ slobodenia de a amânà această alegere până la 25 ale aceleaşĭ lunĭ.

Salutare şi frăţie.

Administratorul judeţuluĭ Vâlcea, C. Cerchez.
S. Z. Dimitrescu.

No. 3.989.

Secţia 1-ĭ.

(Resoluţie:) Fiind-că s'a încunosciinţat amânarea alegerilor, să steà la dosar.— Avgust 3.

No. 1.108. 1848 Iulie 26.

Scrisoarea Generaluluĭ Gheorghe Magheru către Generalul Chr. Tell.

(Conc. Acad.)

Dreptate, Frăție.

Iubitul meŭ amic și coleg!

Cu planul format la cetatea Slatina, despre care v'am scris și de la Craiova, am isbutit a merge prin toate districtele din Mica-Românie, făr'a întîmpinà cea maĭ mică stavilă saŭ împrotivire din partea cuĭ-và, ba încă prin toate districtele fuseĭ primit cu cele maĭ viĭ și pline de entusiasm aclamațiĭ și urărĭ din partea popoluluĭ de jos pentru drepturile și foloasele ce li se făgăduesc de Constituție. Acum mě aflu în cetatea Turnu-Severin, unde am sosit de erĭ numaĭ cu trăsurile, și astădĭ plec înapoĭ la districtul Gorj și de acolo la Râmnicul-Vâlceĭ, unde este a așezà taběra dorobanților.

Către acestea, amicul meŭ, spre a se puté liniștì odată cu desăvîrșire lucrurile și ca să ajungem la doritul scop, este de neapěrată trebuință a se face cele următoare: Să se orînduească la Dolj cât maĭ în grab un alt Administrator în locul d. Filișanu, carele este un bărbat ce maĭ mult se apleacă în partea aristocraților, căcĭ n'a voit să schimbe pe Subt-administratorĭ și să pue alțiĭ ce ar fi dat un sbor maĭ grabnic lucrărilor Guvernuluĭ, și pe cât m'am aflat eŭ în Craiova, nu s'a putut adunà din Dolj nicĭ un numěr de dorobanțĭ spre a-ĭ luà cu mine, făgăduindu-mĭ că-ĭ va trimite la Gorj, și despre carĭ nu sciŭ încă dacă vor fi sosit. În sfîrșit, că schimbarea d. Filișanu este de neapěrată trebuință, se dovedesce și d'acì că, când s'a săvîrșit jurămîntul de către cetățeniĭ Craiovenĭ, d-luĭ n'a voit a merge să se afle de față.

Aicĭ, la districtul Mehedințĭ luaĭ de scire că la jurămîntul ce aŭ săvîrșit cetățeniĭ înaintea sosiriĭ mele, după punerea la cale făcută de mine de la Slatina, familia Gărdărenilor și Miculescu nu numaĭ că n'aŭ luat parte cu ceĭ-lalțĭ, dar încă aŭ și vorbit în contra Constituțieĭ, că nu le place, și apoĭ s'aŭ retraseră cu d. Miculescu și d. Pleniceanu la băile de la Mehadia. Numaĭ d. Michalache Ciupagea, Presidentul Judecătorieĭ, și Procurorul, în fruntea tuturor împiegaților politicescĭ, și cu d. Secretar al districtuluĭ cu funcționariĭ sěĭ și împresurat de tot popolul aŭ săvîrșit cu cel maĭ

No. 1.108.
1848
Iulie 26.

mare zel și credință jurămîntul, și aŭ stăruit cu dinadinsul pentru subscrierea petițiilor către Rosia și Înalta Poartă, precum și pentru pornirea a câte treĭ locuitorĭ și un preot din fie-care sat, carĭ peste puțin vor sosì acolea. Și fiind-că ceĭ doĭ dintâĭ oposanțĭ adecă Gărdăreanu și Miculescu, sînt aploiațĭ la Judecătoria locală, unde, ca dregĕtorĭ fiind, ar puté influențà a semĕnà în duhul a parte din locuitorĭ felurimĭ de intrigĭ și poate neîncredere în lucrările Guvernuluĭ, de aceea de mare importanță este a se schimbà numițiĭ și a se orînduì în grab în locul lor d-lor Costache Mungescu și Ioniță Cernătescu. Pentru acest sfîrșit, iubitul meŭ amic, vĕ rog a nu întârḑià să luațĭ înțelegere cu d. Ministru Dreptățiĭ pentru orînduirea celor recomandațĭ, fiind oamenĭ demnĭ de aceste posturĭ și carĭ aŭ luat mare parte la această causă, și fiind-că aceștĭ doĭ aŭ ocupat alte funcțiĭ, adecă d. Mungescu s'a aflat Director al Carantineĭ, iar d. Cernătescu Grefier al Judecătorieĭ, să se facă punere la cale prin d. Topliceanu a se ramplasà cel dintâiŭ de către d. Drăghiceanu Hârgot și cel de-al doilea de Ioniță Iordache, prin punere la cale iarășĭ a d-luĭ Ministru Dreptățiĭ, fiind amândoĭ oamenĭ capabilĭ și închinațĭ mareĭ cause. Asemenea prin d. Topliceanu se va orînduì Secretar al Carantineĭ d. Mateĭ Burileanu, un tînĕr din ceĭ dintâĭ care și în vremea Căimăcămieĭ a rĕmas neclintit din principele Constituțieĭ, în vreme ce fostul Secretar N. Frunzescu erà o creatură a aristocraților, carele nu se sfià a bârfì înprotiva reformeĭ. Districtul Mehedințuluĭ, precum scițĭ, se află fără Administrator; Secretarul districtuluĭ, care ține și locul de Administrator, s'a silit și se sîrguesce neîncetat a îndeplinì poruncile ce primesce cu cea maĭ mare activitate, căcĭ toate cele de maĭ nainte poruncĭ ale Guvernuluĭ aŭ fost primite de fostul Secretar Mchalache Ciocazan, pe carĭ le-a fost lăsat în nelucrare, fiind în unire cu aristocrațiĭ de la Mehadia și ceĭ din Craiova aflațĭ acolo. Iar noul Secretar C. Roșianu, carele este un adevĕrat republican și sacrificat causeĭ, șĭ-a pus toată silința să le aducă la îndeplinire. Cu toate acestea însă trebuința cere a venì și Administratorul la postul sĕŭ. Binevoițĭ dar a cercetà cu scumpĕtate pentru d. Nicolae Opran, și de vĕ vețĭ încredințà că este om al causeĭ, porniți-l numaĭ decât să vie aicĭ. Iar de va primì aceasta cu condițiĭ a-șĭ avé Secretarul sĕŭ și alțĭ Subt-administratorĭ, iar nu pe ceĭ făcuțĭ cu prilejul veniriĭ mele aicĭ, atuncĭ să cunoascețĭ că n'are cuget bun, căcĭ nimenĭ altul nu poate fi maĭ capabil și maĭ partisan al Constituțieĭ decât ceĭ de acum în ființă, adică Secretar și Subt-administratorĭ. Vi-

No. 1.108. 1848 Iulie 26.

neria trecută a trecut la băile Mehadieĭ cu vaporul și fiul luĭ Vilara și a adus sciință că o sumă de oștire turcească, împreună cu 12 tunurĭ, ar fi trecut armațĭ de la Rusciuc la Giurgiŭ, dar cu ce scop le este venirea, n'a spus. Tot asemenea sciință mi s'a adus și de către spionul ce-l trimisesem la Mehadia, cu adăogire că Vilara, Iancu Bibescu și Solomon aŭ plecat a doua ḑi, Sâmbătă, d'aicĭ și s'aŭ dus la Brașov, iar motivele plecăriĭ lor nu le-am putut aflà. Vestea despre sosirea Turcilor la Giurgiŭ, deșì nu mĭ-a venit a o crede de adevĕrată, am dat însă cu socoteală că poate fi suita cu care se vede că vine M. S. Pașa în causa Constituțieĭ. Despre primirea Constituțieĭ auḑiĭ vorbindu-se și p'aicĭ și-mĭ spune și de pe la Mehadia, că M. S. Sultanul n'ar fi voind a o întărì decât subt scoaterea dintr'însa a 4 articule, pe carĭ și de nu le aflaĭ bine, dar îmĭ pare a fi cele maĭ interesante. Din scrisoarea d-v. am vĕḑut că la sosirea M. S. Pașeĭ sîntețĭ decișĭ toțĭ colegiĭ meĭ, membriĭ Guvernuluĭ, a-ĭ eșì spre întîmpinare în mijlocul mulțimiĭ popoluluĭ. Aceasta este o ideie foarte înțeleaptă și părerea mea este ca să fie strîns cât maĭ numeros popol, între care să fie și cetățeniĭ ce vin de prin districte, să rugațĭ cu mare respect și supunere în numele a tot popoluluĭ Român ca să mijlocească Pașa la Măria Sa Sultanul a primì Constituția întocmaĭ precum există și să nu îngăduească a se face nicĭ o modificație. Fără a vĕ gândì alt-fel, ci cu îndrăsneală să încurajațĭ pe popol ca să roage cu curaj, că sîntem tot-deauna supușĭ Porțeĭ, nu-ĭ atacăm interesele, și maĭ bine primesc să trimiță oștirĭ să ne omoare pe toțĭ, decât să refuse Constituția. Dar ca să reușim maĭ bine, socotesc c'ar trebuì să lucrațĭ pe din afară și prin dare de banĭ, pe unde vețĭ gândì, căcĭ Statul are destuĭ banĭ din articolul cutiilor și al celor șease ḑile de lucru, carĭ se urcă peste 100.000 #, și la întîmplare d'a nu fi aceștia d'ajuns, se pot găsì oamenĭ binevoitorĭ a maĭ împrumutà Statul cu ce va maĭ fi de trebuință, cărora pe lângă despăgubirile ce li se vor face, vor avé și recunoscința din parte-ĭ. În sfîrșit vĕ rog a lucrà în această împrejurare cu cea maĭ mare activitate și înțelepciune, ca să nu ne scape această sacră causă ce am întreprins-o. Și pentru toate acestea însciințați-mĕ cât s'ar puté maĭ în grabă prin într'adins trimis curier, carele mĕ va găsì la Vâlcea orĭ în drumul meŭ spre Gorj, ca să cunosc și eŭ dacă sosirea Turcilor în România este adevĕrată, și care este scopul lor, spre a sci ce trebue să fac și cum să liniștesc duhurile locuitorilor ce se par turburate la auḑirea acesteĭ scirĭ. N'am putut crede nicĭ de cum

No. 1.108.
1848
Iulie 26.

despre venirea unor asemenea oştirĭ turcescĭ, nefiind nicĭ o pricină de nesupunere către Înalta Poartă, şi nicĭ m'am putut domirì că ce causă te-a făcut a nu-mĭ scrie îndată, ca să sciŭ cel puţin ca, pe cât mĕ vor ertà împrejurările, să mĕ conformez sfinteĭ hotărîrĭ ce făcurăm între noĭ la despărţire-ne din Bucurescĭ. Apoĭ după cele-lalte demoralisaţiĭ şi neadevĕrate intrigĭ presărate maĭ înainte de către aristocraţĭ între locuitoriĭ ţĕranĭ, şi carĭ acum cu preumblarea mea prin judeţe se împrăştiaseră oare-cum . . . . . . Din pricina aceasta n'am atâta mare speranţă că voiŭ reuşì a face un No. însemnat de pandurĭ. În Gorj am orînduit cu această însărcinare pe Vasile Horezeanu, carele mĭ-a promis că nădăjduesce a face o companie de 500, saŭ şi maĭ mulţĭ. Aicĭ în Mehedinţĭ, d'abià până acum se iviră vr'o câţĭ-và oamenĭ încercaţĭ de arme şi doritorĭ, carĭ mĭ-aŭ făgăduit iarăşĭ că pot face până la 500 de pandurĭ, aceştia luând asupră-le şi însărcinarea. Dar promisia ce mĭ-a dat d. N. Marghiloman, că primesce asupra-ĭ însărcinarea de Şef al unuĭ batalion de pandurĭ, îmĭ dă bună speranţă că se va şi înfiinţà acest batalion în acest judeţ Mehedinţĭ, fiind-că la aceştĭ pandurĭ le-am făgăduit că în loc de 6 leĭ vor avé îndoit pe lună, adecă 12 leĭ şi cele-lalte toate în asemĕnare cu ele, căcĭ cu leafa de 6 leĭ orînduită prin decret, nicĭ unul n'a primit, şi aşà prin urmare veţĭ stărul să se sloboadă un asemenea decret spre asigurarea acesteĭ lefĭ de leĭ 12 pe lună.

La Diiŭ, în părţile Turcieĭ, am trimis un spion ca să cerceteze mişcările d'acolo şi să-mĭ aducă sciinţă, dar până acum nu s'a vĕḑut. Asemenea am trimis spion şi la Serbia ca să spioneze, dacă este adevĕrată sciinţa ce luasem, că reacţionariĭ de dincolo ar fi trimis în părţile Serbieĭ ca să găsească oamenĭ cu plată pentru reacţiĭ în protiva Constituţieĭ, după cum am scris şi coleguluĭ nostru Eliade, dar încă n'a sosit cu rĕspuns; poate că-l voiŭ găsì la Gorj adăstându-mĕ, şi atuncĭ mĕ voiŭ grăbì a vĕ împărtăşì resultatele. Am aflat că d-v. aţĭ decis a da ordine ca regimentul No. 1 să se concentreze la un loc, trăgênd-se acolo toate roatele de pe la punturile lor. Această urmare amicul d-v. nu o încuviinţează, precum socotesc că şi d-v., gândindu-vĕ maĭ bine, veţĭ aprobà părerea mea, pentru că retragerea saŭ mişcarea armieĭ de la un loc la altul ar pricinuì spaimă şi ar da bănueală de neîncredere în lucrările Guvernuluĭ. Rĕŭ cugetătoriĭ aristocraţĭ ar căpĕtà prilej a se întrunì din noŭ şi a formà reacţiĭ şi noĭ am perde toată nădejdea din aceste 5 judeţe. De aceea şi ḑic că oş-

No. 1.108. 1848 Iulie 26. tirea să rĕmâie fie-care la punturile unde acum se află, și la orĭ-ce trebuință neapĕrată ar fi să datĭ ordine d. Pleșoianu, Comandirul regimentuluĭ a se consultà tot-deauna cu mine, orĭ unde mĕ voiŭ aflà. Armia din acest regiment am găsit-o în cea maĭ bună orînduealǎ, toțĭ Comandiriĭ de roate sînt nisce bărbațĭ înfocațĭ de entusiasm pentru sprijinirea sacreĭ cause, făcênd a se pătrunde de acest adevĕrat bine toțĭ soldațiĭ. Numaĭ roata a doua bine ar fi să se ieà din mâna d. Bonteș, carele este creatură a aristocraților, și să se deà d. Macedonski, refusându-ĭ demisia ce a dat, fiind-că acesta, după recomandația făcută în favoru-ĭ, atât de d. Colonelul Pleșoianu cât și de d. Maior Marghiloman, este un bărbat brav, carele este hotărît a se sacrificà pentru sacra causă, precum vĕ putețĭ încredințà din alăturata în original scrisoare, adresată de dînsul către d. Maior Marghiloman. Împrejurările mĕ siliră a scrie atâta cât poate n'ațĭ avé vreme a citì, dar eŭ te rog citesce-o maĭ de multe orĭ și cu băgare de seamă; stăruițĭ a se pune toate în lucrare, precum și cele ce v'am scris până acum, și rĕspundețĭ, fără zăbavă, la toate cu deslușire și pe larg intimuluĭ d-v. amic, ce se subscrie cu

Salutare și frație.

No. 1.109. 1848 Iulie 26. Raportul No. 8.570 al Isprăvniciei ținutuluĭ Bacăŭ către Departamentul trebilor din Lăuntru al Moldoveĭ.

(Orig. Arch. St. Iașĭ. Dos. No. 13.208.)

Către cinstitul Departament trebilor din Lăuntru.

Isprăvnicia ținutuluĭ Bacăŭ.

Raport.

Potrivit poronciĭ cinstituluĭ Departament cu No. 6.988, Secția 4, pe de o parte s'a adresarisit poftire d. boeruluĭ Aga Nicu Ghica de a slobodì astuparea potecilor despre Transilvania cu lemnul trebuitor din pădurea Comănescĭ, iar pe de alta s'aŭ dat poroncĭ și privighetoruluĭ de ocolul Taslăul-de-sus, ca în unire cu d. Căpitanul Dănilescu, Comandirul graniței, să pue în lucrare cele poroncite, de la care s'a primit raport cu No. 994, prin care încredințează că vechilul de la moșia Comănescĭ al boeruluĭ Ghica a propus că nu împedică luarea lemnuluĭ netrebnic din pădure, care dă înțeles a fi lemn de acel picat pe jos și putred, iar pe

de alta întîmpină cum să se urmeze cu închiderea potecilor de pe întinderea munților, fiind o mulțime; despre care cu supunere se aduce la sciința cinstitului Departament, alăturându-se spre pliroforie, pe lângă aceasta, întocmaĭ copie de pe țitatul raport al privighetoruluĭ, și plecat se roagă Isprăvnicia a i se da deslegare de urmarea ce să se păzească.

No. 1 109. 1848 Iulie 26.

Împlinitorul datorieĭ, M. Fote Paharn.
p. d. Sameș, Iancu Frunză.

No. 8.570.

(Resoluție:) Iulie 28. Secția 4.—Să se rĕspundă Isprăvnicieĭ că pentru trebuința astupăriĭ acelor potecĭ, fiind bun și lemnul de pe jos învoit de proprietà a se luà, apoĭ cu de acela să și pue în lucrare astuparea, iar cât privesce pentru mărimea întinderiĭ distanțiilor și numĕrul oamenilor propușĭ, ea să întrebuințeze lucrarea aceasta cu locuitoriĭ fieşte-căreia moșiĭ, a astupà potecile călcătoare pe graniță din dreptul eĭ, luând și lemnul trebuincios din acel de pe jos, și care se vede că și proprietariĭ nu se împotrivesc, iarășĭ de pe acele moșiĭ pentru câte potecĭ vor fi pe fie-care.

Balș.

Depeşa luĭ Thions, Consulul Franciеĭ la Iașĭ, către Ministrul Bastide.

No. 1.110. 1848 Iulie 26.

(Copie. Acad.)

Iassy.

Monsieur le Ministre,

Je m'empresse d'ajouter aux renseignements que j'ai eu l'honneur de vous faire parvenir par ma dépêche du 31 juillet dernier quelques notions sur la situation des esprits en Moldavie. Il me semble nécessaire de compléter les premières données par celles des rapports dans lesquels se trouvent actuellement les principautés moldo-valaques vis-à-vis de la Porte et de la Russie.

La Moldavie se trouve en ce moment pénétrée de quelques doutes relativement aux intentions de la Porte de donner satisfaction aux plaintes légitimes du peuple sur les nombreux et traditionnels abus du système suivi par Michel Stourdza et bien que ma pensée se soit rencontrée avec celle du Général Aupick, dans la nécessité de calmer l'irritation des esprits, néanmoins cette irritation n'a fait que s'accroître par la patience avec laquelle la Puissance suzeraine a paru jusqu'à ce jour tolérer la conduite du Prince et laisser sans résultat les fréquentes réclamations envo-

No. 1.110. 1848 Iulie 26.

yées, à cet égard, à Constantinople. Et ici, Monsieur le Ministre, qu'il me soit permis de vous citer un fait de nature à justifier singulièrement ces observations. On apprend en Moldavie que de nouveaux commissaires turcs sont arrivés à Galatz; tous les nobles tant d'Iassy que des provinces signent une nouvelle protestation contre les abus reprochés à Son Altesse Sérénissime. Cette protestation est confiée à Lascaraki Bogdan, un des principaux boyards du pays et un des plus modérés puisqu'il avait servi le Prince jusqu'aux derniers temps, il la présente au Commissaire de la Sublime Porte à Galatz, et deux jours après, il se trouve arrêté par les autorités du pays et envoyé au delà du Danube; car je trouve dans le Journal officiel ces propres paroles: „Le Sieur Lascaraki Bogdan, pour avoir porté des papiers qui ne le concernaient ni lui ni d'autres (termes de dérision à l'adresse de la protestation dont il était chargé) et avoir été, à Ibraïla célébrer la révolution de la Valachie, a été, par ordre de S. Ex. Talaat Effendi, arrêté et envoyé la nuit à Matchin (forteresse turque), avec ordre aux autorités du fort de l'y tenir enfermé."

Ainsi d'un côté, l'envoyé extraordinaire des libéraux se trouve sous de faux prétextes et non seulement au su et vu des commissaires turcs, mais encore par ordre de Talaat Effendi, arrêté et emprisonné, mais il faut encore que ce soit le Consul de Russie, M. Kotzebue, qui proteste à Galatz, où il se trouvait, contre cette arrestation. Cependant je me suis assuré par toutes mes observations, par tous les rapports qui m'ont été faits, que le peuple moldo-valaque serait l'allié le plus sûr, le plus fidèle, et le plus sympathique de la Porte, si elle était plus attentive à donner raison à ses justes plaintes.

Mais ce pauvre peuple dont j'ai pu déjà apprécier la bonté et la patience n'est pas seulement en proie à la spoliation et à l'oppression de son gouvernement, mais encore à ses pièges et à ses ruses machiavéliques. — Il s'est formé à Iassy un club situé en face du palais du Prince lui-même, où quelques individus, accusés d'être gagnés par lui, réunissent des hommes de diverses nuances sous le prétexte de former une constitution très libérale. Là on a commencé par reconnaître et admettre sans réserve celle de Bucharest. Puis on a proposé certains articles, qui vont même au delà de cette Constitution. Or, que cette réunion ne soit d'abord qu'un moyen d'assembler à Iassy de tous côtés, les libéraux de diverses couleurs et de les réunir dans une conciliation favorable

au Prince, j'en ai la preuve positive dans la séance d'hier soir, à laquelle les hommes gagnés par lui sont allés jusqu'à proposer un acte de remercîment au gouvernement pour l'entrée des Russes; heureusement que le parti sincèrement libéral, étant en majorité, s'est mis dans le devoir de déchirer l'acte proposé à la signature. Quant à la constitution exagérée qu'on y a formée, elle a été déjà soumise à plusieurs signatures; et l'opinion publique soupçonne que ces signatures tombant nécessairement entre les mains du Prince, il s'en servira, comme d'un argument péremptoire vis-à-vis des autres gouvernements, de la nécessité où il se trouvait d'appeler les Russes. La formation de ce club est d'autant plus étonnante, que dans toute la capitale personne n'oserait tenir la moindre réunion, car le Prince dans un pays parfaitement tranquille fait planer, par divers moyens, la terreur sur tous ceux qu'il soupçonne de libéralisme, et cela jusqu'à tenir confinés dans leurs terres un grand nombre de boyards, qui n'ont été soumis à aucun jugement.

No. 1.110.
1848
Iulie 26.

Ici, Monsieur le Ministre, je prendrais la liberté, si je ne craignais de vous envoyer une trop longue dépêche, d'ajouter un mot sur les vexations des Russes dans ce malheureux pays. Eux, qui sont les coreligionnaires des Roumains et qui se disent les protecteurs et les pacificateurs d'un pays, du reste si tranquille, y commettent les abus les plus criants. Les officiers russes, suivis de leurs soldats et sans se faire accompagner des autorités locales, extorquent du plus riche, comme du plus pauvre, les denrées qui leur semblent nécessaires, ne donnant pour tout paiement qu'une simple signature de l'officier. Ce n'est pas tout, ils prennent de malheureux paysans par force et souvent les frappent pour leur faire des corvées et ne leur donnent jamais rien. Quant à l'éspérance de leur départ des Principautés, elle s'est complètement évanouie, puisqu'au moment où j'ai l'honneur de vous écrire, ils sont à Copo, en même nombre qu'à leur arrivée, ainsi qu'à Berlad de deux à trois mille, et que dans tout Iassy on fait numéroter les portes des habitations où ils doivent être logés pendant l'hiver.

Agréez, etc.

(Signé): Thions.

No. 1.111. 1848 Iulie 26

„Soleiman Paşa“. Notă din „Popolul Suveran“. No. 12. 1848. 26. VII.

Soleiman Paşa.

Soleiman Paşa este unul din aceĭ oamenĭ, dintre carĭ Înalta Poartă tot-deauna alege ca să termine chestiile politice cele maĭ interesante şi maĭ delicate. Încă până la revoluţia de la Fevruarie fu Ambasador al Înalteĭ Porţĭ pe lângă regele Ludovic Filip, unde dete cele maĭ viĭ dovedĭ de mare diplomat şi credincios al Imperiuluĭ. Hotelul Ambasadeĭ, ce înainte păreà a fi un harem, se ilumină, se deschise tutulor oamenilor celor luminaţĭ aĭ Franţeĭ, cum şi junilor Egipteni, Românĭ, Armenĭ, Sîrbĭ, Grecĭ, şi cu modul acesta, toate naţionalităţile ce depind de la Înalta Poartă se înfrăţiră şi cunoscură că Turcia este pentru dînsele o amică, şi toate aceste naţionalităţĭ arătară simpatia lor pentru Poartă. Nu putem dice că de acì vine declaraţia noastră prin Constituţie, că voim a fi tot-deauna credincioşĭ Turcieĭ; dar nu trebue iar a tăgădui că purtarea Ambasadoruluĭ din Paris cu tinerimea română nu a contribuit asemenea întru aceasta.

Cât pentru Tangîr Efendi, Secretarul Înalteĭ Porţĭ, nu putem decât a lăudà a sa conduită şi a dice tot de odată că acum Poarta are marĭ diplomaţĭ.

No. 1.112. 1848. Iulie 26.

Extract din articolul „Pe Câmpul Libertăţiĭ“ din „Popolul Suveran“. No. 14. 1848. 30. VII.

Pe Câmpul Libertăţiĭ.

Poporul se adunase erĭ la 25 pe Câmpul Libertăţiĭ ca să asculte pe un orator ce erà să vorbească în interesele acesteĭ libertăţĭ. Doĭ din redactoriĭ Popoluluĭ Suveran plecară şi eĭ să se bucure de un spectacol naţional şi de o elocuenţă republicană. V'aţĭ mirà poate de aţĭ audi că, în entusiasmul lor, hotărîseră a ţiné şi eĭ câte un cuvînt potrivit cu împrejurările; dar două resoane de Stat ĭ-aŭ oprit, întâiŭ pentru că s'aŭ temut că înţeleptul popor n'o să voească a-ĭ aplaudà, şi al doilea căcĭ nu sciaŭ ce să dică. Aşà eĭ se mărginiră în rolul modest de admiratorĭ, intrară într'un nor de praf prin care nu maĭ puteaĭ osebì pe patrioţĭ din nepatrioţĭ şi, amestecându-se în mulţime, întrebară care e subiectul cuvintelor ce erà să se dică, dar nimenĭ nu sciù să rĕspundă, căcĭ

oratoriĭ, ca toate puterile lumescĭ, nu sosiseră la ceasul făgăduit, și făceaŭ să-ĭ aștepte cu nerăbdare auditorul suveran. În vremea aceasta, norodul împărțit în grupe ținea felurite conversațiĭ, și își da deosebite părerĭ; uniĭ vorbiaŭ de vanitatea lucrurilor lumescĭ, privind ruinele ce umbresc fântâna care a rĕcorit atâția despoțĭ setoșĭ de averĭ străine, alțiĭ arătaŭ dorința de a vedé odată strugurĭ copțĭ și alțiĭ, în sfîrșit, citind publicația prin care Guvernul provisoriŭ face cunoscut că se transformă în Locotenență Domnească, întrebaŭ pentru ce această schimbare? pentru ce lipsesce formula: „În numele poporuluĭ Român", pentru ce nicĭunul din Secretariĭ Guvernuluĭ nu se vede subt-însemnat în publicație? pentru ce se dice că nouĕle Constituțiĭ nu vor avé desăvîrșită putere, până nu se vor întărì de M. S. Sultanul, de vreme ce țeara, după vechile tractate, are dreptul a-șĭ da singură legĭ, și a-șĭ face în lăuntru îmbunătățirile ce va găsì de cuviință? Nu cum-và Țiganiĭ pot să se maĭ întoarcă în robie? Nu cum-và Vilara poate să maĭ fie Vornic, saŭ Iancu Manu Agă? Nu cum-và M. Băleanu poate să maĭ surpe odată statua Libertățiĭ? Dacă Guvernul a fost silit la această concesie, nu este cuvînt ca aceĭ carĭ ĭ-aŭ impus-o să nu-ĭ impue și altele, carĭ ar aduce treptat lucrurile în starea dintâĭ, și altele și altele. Aceste întrebărĭ se adresaŭ către noĭ, carĭ nefiind în secretele Guvernuluĭ nu sciam ce să rĕspundem; diserăm numaĭ că Guvernul trebue să fi avênd cuvintele sale; că de vreme ce are încrederea poporuluĭ, modificațiile ce a găsit de cuviință a face sînt negreșit în interesul nostru. Dar aceste considerațiĭ diplomatice nu se primiaŭ bucuros de circul suveran de care ne aflam ocolițĭ, și nu scim ce sfîrșit ar fi luat conversația, dacă o diversie neașteptată nu ar fi venit foarte la vreme să deà o altă direcție duhurilor. . . . . .

No. 1.112. 1848 Iulie 26.

Corespondență din Bucurescĭ către „Gazeta de Transilvania". No. 62. 1848. 29. VII.

No. 1.113. 1848 Iulie 26.

Drama politică a Țĕriĭ-Românescĭ începe a se desfășurà cu iuțeală maĭ mare și tot maĭ grandioasă; cu toate acestea până acum abià vĕdurăm preludiul și o parte din actul I.

Evenimentele din 20 le vĕdurăm. Miercurĭ 21 trecù, nu scim cum. În 22 se citì, la Mitropolitul, nu scrisoarea Sultanuluĭ, cum o numise un corespondent și care erà să fie un Ferman, ci numaĭ o scrisoare a luĭ Suleiman Pașa, dulce-amară, adecă cea din

No. 1.113. 1848 Iulie 26.

19/31 Iulie; el în aceeaşĭ pe cât netezesce pe atât amerinţă, pretinde însă a i se trimite o deputaţie la Giurgiŭ cu care să consulteze asupra tuturor lucrurilor. Efectul ce produse în popor acea scrisoare, în loc să sperie şi să lucre pe mâna reacţionarilor, făcù tocmaĭ din contră: ea înfierbîntă şi unì pe popor maĭ strîns ca orĭ-când altă dată; vedeaĭ pe cete întregĭ resolvite a murì pentru Constituţie şi libertate. Tot atuncĭ, Joĭ, după amiaḑĭ, se ţinù adunanţă de popor maĭ numeroasă ca cea de Marţĭ. Se alese deputaţie numeroasă. Vinerĭ adunare nouă; o protestaţie se coperì cu vre o 20.000 subscripţiĭ; câte-và miĭ de Bucurescenĭ se gătiră a însoţì pe deputaţie până la Giurgiŭ. Într'aceea Stefan Golescu încă sosise Vinerĭ dimineaţa de la Giurgiŭ, aducênd scirea că Suleiman Paşa se învoesce a recomandà Sultanuluĭ Constituţia, însă numele de Gubernŭ provisoriŭ să se şteargă şi să se aleagă „Locotenenţă Domnească". Decĭ tot de Vinerĭ (23) citim în „Pruncul Român„ :

(Urmează darea de seamă despre adunarea de la 23 Iulie şi proclamaţiunea Guvernuluĭ provisoriŭ, No. 339. A se vedé No. 1.084.)

Maĭ eată o scrisoare: „Bucurescĭ, 26 Iulie c. v. Suleiman Paşa nu voià să recunoască mişcările noastre. Nu voià a scì de Gubernul provisoriŭ. El cerù alegerea unuĭ Locotenent, cu care să trateze; noĭ îĭ rĕspunserăm că Locotenent nu alegem, ci L o c o t e n e n ţ ă. Cu aceasta se învoì şi aşà Sâmbătă, în 23 Iulie, Guvernul provisoriŭ îşĭ dete demisia făcênd loc Locotenenţeĭ. Poporul adunat în Câmpul Libertăţiĭ (Filaret) ca 40.000 la numĕr îşĭ alese acum pe bărbaţiĭ carĭ să represinte Locotenenţa. Aceia reeşiră iarăşĭ ceĭ şease, carĭ fuseră membriĭ Gubernuluĭ provisoriŭ. Actul acest solenel se trimise de loc luĭ Suleiman Paşa la Rusciuc, tot odată se compuse o adresă coprinḑĕtoare de petiţiunile poporuluĭ întărită cu 24.000 subscrierĭ din Capitală, la carĭ se maĭ adauseră vre-o 40 sate, carĭ prin juraţiĭ lor puseră peceţile sătescĭ arătând că vor Constituţia; asemenea se subscrise şi garnisoana din Capitală, punênd şi peceţile regimentelor şi se trimise la Padişahul în Constantinopole. De atuncĭ în toate ḑilele poporul se adună în Câmpul Libertăţiĭ, unde se fac cuvîntărĭ energice, la carĭ poporul rĕspunde cu vivate sgomotoase. Într'aceea Lunĭ dimineaţa ne pomenirăm cu o scrisoare a luĭ Suleiman Paşa, în care cere ca Locotenenţa să consteà numaĭ din treĭ, iar nu din 6 persoane. Membriĭ Locotenenţeĭ se gătiaŭ cu un protest energic în contra acesteĭ cererĭ, arătând Turculuĭ că popolul

Român maĭ curînd se va mormîntà subt ruinele Românieĭ decât să sufere atâtea metehne diplomatice şi formalităţĭ goale.

No. 1.113. 1848 Iulie 26.

„La Giurgiŭ se maĭ adaose armata turcească până la 25 miĭ şi vre-o 40 tunurĭ. La Calafat încă eşiră 6.000. Aceste trupe nu pot fi pentru Românĭ. Numaĭ credinţă tare în sfinţenia şi bunătatea nouĕlor reforme, unire strînsă, statornicie, şi sEmînţa aruncată odată va rĕsărì şi va rodì deşì între viforurĭ."

Încă odată: credinţă şi unire! — Cu Turciĭ nu vĕ luaţĭ rĕŭ nicĭ de cum.

„Constituţia explicată într'o şcoală de sat."
Articol din „Popolul Suveran". No. 12—26. 1848.
26. VII—11. IX.

No. 1.114. 1848 Iulie 26.

Constituţia explicată într'o şcoală de sat.

Ioan. — Părinte Stoico, sciĭ sfinţia ta să-mĭ spuĭ ce o fi hârtia asta?

Popa Stoica. — Tocmaĭ de aceea am venit acì, dragiĭ meĭ, să vĕ tâlmăcesc toate măruntăiele însemnate pe această hârtie; numaĭ să mĕ ascultaţĭ cu băgare de seamă. Luaţĭ dar unul foaia şi citiţĭ!

Ioan. — Eŭ o ieaŭ. (Ioan citesce:) „Art. 1. Independenţa sa administrativă şi legislativă a tractatelor luĭ Mircea şi Vlad V., şi neamestec al nicĭ uneĭ Puterĭ de afară în cele din untru ale sale"

Popa Stoica. — La anul 1393 erà Domn ţĕriĭ noastre Mircea; iar Împĕrat la Ţarigrad erà viteazul Baiazed. Mircea a bătut pe Turcĭ de maĭ multe orĭ..., căcĭ pe atuncĭ Româniĭ nu se lăsaŭ să-ĭ calce străiniĭ pe coadă, fără să se întoarcă să-ĭ musce... Aşà, Mircea bătù pe Turcĭ de maĭ multe orĭ; dar mi-l bătù şi pe el Baiazed, şi cum mi-l bătù erà să robească ţeara, dacă Mircea nu făceà legătură cu Sultanul să-ĭ plătească haraciŭ, şi de acì să nu maĭ aibă Turcul nicĭ un amestec în trebile noastre din ţeară, dar nicĭ un amestec, decât să-şĭ primească bănişoriĭ, şi să se ducă p'acì încolo. Acea legătură se înoì între Vlad Vodă cu Mahomet Împĕratul. În puterea dar aceste legăturĭ, se ḑice prin art. I „că Ţeara-Turcească să n'aibă nicĭ un amestec în lucrurile noastre."

Ioan. — Bine; dar dacă Turcul nu o vrea să maĭ scie acum de ce aŭ făcut ĕĭ vechĭ, şi o venì în ţeară să ne lege cot la cot?

Popa Stoica. — Atuncĭ calcă legăturile şi dă drept Romă-

No. 1.114. 1848 Iulie 26.

nilor să nu maĭ plătească haraciŭ Turcilor. Atuncĭ ne sculăm mic şi mare, şi pornim plângerĭ la Nemţĭ, la Franţusĭ, la Englesĭ, căcĭ dreptatea este pentru noĭ.

Ilie. — Dar dacă Nemţiĭ, Franţusiĭ şi Englesiĭ n'or face nicĭ o dreptate?

Popa Stoica. — Atuncĭ vom face ce ne va luminà Dumneḑeŭ: vom merge cu crucea şi cu Evanghelia înaintea lor, şi le vom ḑice să treacă peste pepturile noastre. Dar citesce înainte.

Ioan. — „Art. 2. Egalitatea drepturilor politice."

Popa Stoica. — Până la 11 Iunie, când s'a făcut revoluţia, numaĭ ciocoiĭ şi fiiĭ de ciocoĭ aveaŭ dreptul să fie tarĭ şi marĭ şi să se bucure de toate drepturile: toate slujbele ţĕriĭ eraŭ numaĭ pentru eĭ. Ca să fi fost ales deputat, trebuià să fiĭ boer saŭ fecior de boerĭ; dacă nu aveaĭ aceste douĕ, să fi fost cât de învĕţat, muriaĭ de foame şi nimenĭ nu te băgà în seamă. Apoĭ chiar între boerĭ erà deosebire: boeriĭ ceĭ micĭ nu puteaŭ să aibă drepturĭ ca boeriĭ ceĭ marĭ. Negustoriĭ, ţĕraniĭ, nu puteaŭ intrà în nicĭ un fel de slujbă, fiind priviţĭ ca nisce robĭ. Acuma se schimbă căciula: Toţĭ oameniĭ sînt fraţĭ; nimenĭ nu nasce cu stemă în frunte, şi ast-fel fie-care să aibă de o potrivă drepturĭ a intrà în slujbele ţĕriĭ. Fiul ţĕranuluĭ poate să ajungă, de va fi învĕţat, Sub-cârmuitor, Cârmuitor, Ministru saŭ Domn; asemenea şi fiul negustoruluĭ şi, în scurt, tot Românul făra osebire.

Ioan. — „Contribuţie generală."

Popa Stoica. — Asta va să ḑică că tot Românul fără osebire să ajute ţeara cu ce-và, fiind-că tot Românul fără osebire are drepturĭ, şi nimenĭ nu poate avé drepturĭ într'o ţeară, dacă n'o avé şi datoriĭ către ţeara aceea. Maĭ nainte numaĭ negustoriĭ, ţĕraniĭ şi săraciĭ plătiaŭ bir, şi cu toate acestea eĭ nu aveaŭ nicĭ un drept în ţeară; iar ciocoiĭ nu plătiaŭ nimic, şi toate drepturile eraŭ pe seama lor. Negustorul şi ţĕranul plătià pe Domn, pe Ministri, pe Judecătorĭ, pe Cârmuitorĭ şi pe Sub-cârmuitorĭ; ţĕranul plătià din sudoarea luĭ dorobanţul, militarul şi altele multe, şi apoĭ tot el erà meĭ păcătos, căcĭ n'aveà nicĭ odată dreptate, nicĭ la Sub-cârmuitor, nicĭ la judecătorie. Acum cel ce are puţin, puţin va da; cel ce are maĭ mult, maĭ mult va da, căcĭ ast-fel e dreptatea luĭ Dumneḑeŭ. Şi cu acestea ţeara se va îmbogăţì foarte şi, fiind bogată, va face drumurĭ şi alte multe lucrurĭ bune, pentru folosul tutulor de obşte.

Ioan, — Dar bine, moş popo, eŭ gândiam că o să ne erte birul.

Popa Stoica. — Să vĕ erte birul? dar atuncĭ de unde o să se plătească Domnul, Ministriĭ, Judecătoriĭ, Cârmuitorul, Sub-cârmuitorul şi ceĭ alţĭ slujbaşĭ? Sciĭ tu mĕ, Oaneo, că dacă ar lipsì ĕştĭ oamenĭ, s'ar sculà unul asupra altuia, şi nu am maĭ fi sigurĭ nicĭ de vieaţa noastră, nicĭ de averea noastră? Ar venì un blestemat şi ţĭ-ar răpì soţia, şi ţĭ-ar necinstì fata, şi ţĭ-ar furà şi cămaşa ce ţĭ-a maĭ rĕmas?

Ioan. — Dar acum să maĭ plătească şi boerul, că noĭ destul am plătit.

Popa Stoica.—Boerul să plătească; dar să am parte de vorbă, mĕĭ Oaneo, tu eştĭ cam greŭ de cap. Româniĭ nu s'aŭ sculat ca să apese pe partea de oamenĭ ce erà fericită şi să facă fericită numaĭ pe partea ce erà nenorocită; eĭ s'aŭ sculat să facă dreptate, şi dreptatea ḑice ca toţĭ să fie fericiţĭ. Ast-fel toţĭ trebue să plătească ce-và Statuluĭ, căcĭ toţĭ trebue să aibă datorie către ţeară, dacă vor ca toţĭ să aibă drepturĭ în ţeară.

Ioan. — Bine, moş popo, acum am priceput. (Citesce:) „Art. 4. Adunanţa generală compusă de representanţĭ aĭ tutulor stărilor societăţiĭ.“ Ce o fi asta, părinte? Că nu înţeleg nicĭ eŭ.

Popa Stoica. — Voĭ veţĭ fi auḑit poate că Muscaliĭ ne deteră un Regulament, sînt acum opt-spre-ḑece anĭ; printr'acel Regulament se ḑice că să avem o Adunare obştească în ţeară, unde să se adune aleşiĭ neamuluĭ românesc să ieà socoteala faptelor Domnuluĭ şi să facă tot spre fericirea ţĕriĭ. Din nenorocire acea Adunare trebue să fie alcătuită numaĭ de boeriĭ proprietarĭ, carĭ nu voiaŭ a face nicĭ odată nicĭ un bine pentru noĭ săraciĭ, căcĭ, fiind eĭ stăpânĭ şi tiranĭ aĭ noştri, interesurile lor nu îĭ ertaŭ să ne deà nouĕ nimic cu perderea lor. Pe de altă parte Vodă şi Ministriĭ făceaŭ fel de fel de marafeturĭ ca să aleagă chiar dintre eĭ ceĭ maĭ păcătoşĭ, ca să-ĭ poată învîrtì pe deget şi să poată a le cumpĕrà cugetul. De la aceĭ oamenĭ dar nu puteam aşteptà nimic, şi maĭ bine să nu se maĭ fi adunat, căcĭ făceaŭ adesea maĭ mult rĕŭ ţĕriĭ în loc d'a-ĭ face bine. Eĭ făceaŭ acolo ce le plesnià prin cap, în numele tutulor Românilor, iar Româniĭ nu sciaŭ nimic de ce făceaŭ eĭ. Ast-fel ar fi putut vinde şi ţeara în numele Românilor, când Româniĭ n'aŭ avut nicĭ odată ţeară de vîndut.

Acum însă lucrurile o să meargă alt-fel, nu trebue să maĭ fiĭ boer şi să aĭ 500 stânjenĭ de moşie ca să fiĭ ales deputat în Adunarea obştească. Acum şi negustorul, şi boerul, şi meseriaşul, şi grămăticul, şi ţĕranul pot fi deputaţĭ, numaĭ să aibă pricepere şi

No. 1.114.
1848
Iulie 26.

inimă de Român verde. Cu chipul acesta o să se îmbunătăţească soarta ţěriĭ şi o să se stingă nădejdea tiranilor noştri de a ne maĭ privì ca pe nisce robĭ.

Petre. — Eĭ, bine ar fi, moş popo, să fie una ca asta! dar o fi oare?

Popa Stoica. — O să fie dacă noĭ om scì să sprijinim aste sfinte drepturĭ; iar de ne vom lăsà noĭ cum am fost până acum, o să ajungem de rîsul oamenilor, şi o să fim maĭ rěŭ decât dobitoacele.

Ioan. — „Art. 5. Domnul responsabil, ales pe câte cincĭ anĭ, şi căutat în toate stările soţietăţiĭ."

Popa Stoica. — După Regulament, Domnul ţěriĭ maĭ nainte se alegeà pe vieaţă dintr'un cerc mărginit de boerĭ marĭ, şi ḑěŭ, rar puteà cine-và a-şĭ găsì omul cel maĭ bun printre douě-ḑecĭ treĭ-ḑecĭ de oamenĭ, din carĭ ceĭ maĭ mulţĭ împărtăşiaŭ ideile cele maĭ ruginite din lume. Ast-fel eram sigurĭ ca nicĭ odată să nu avem Domn pe cel maĭ bun. Iar acum, Domnul trebue să se aleagă dintre toate clasele, adică dintre boerĭ, negustorĭ, grămăticĭ, în scurt din toată ţeara, şi ast-fel dacă nu l-am putut aflà printre 30 saŭ 40 de oamenĭ, îl vom aflà sigur printre douě milioane şi jumătate. Apoĭ el să nu poată domnì maĭ mult decât cincĭ anĭ, ca să scăpăm maĭ curînd de dînsul, de om aveà păcatele să dăm peste vre-un deşuchiat; tot de odată el trebue să fie rěspunḑětor de toate faptele sale către Adunarea obştească a neamuluĭ, luându-i-se socoteală până la o părăluţă, fiind-că a trecut vremea abusurilor şi a mâncătoriilor. Aşà, dacă copilul těŭ o sci carte şi o avé inimă de Român, nu ca tine, sărace Ioane, căcĭ tu te gândescĭ numaĭ la boiĭ těĭ şi la tine; dar dacă el o fi în stare să facă ţeara fericită şi să se jertfească pentru fraţiĭ luĭ, apoĭ chiar el poate ajunge Domn.

Ioan. — „Art. 6. Împuţinarea listeĭ civile. Ardicarea de orĭ-ce mijloc de corumpere."

Popa Stoica. — Domnul aveà o simbrie de una sută cincĭ-ḑecĭ miĭ leĭ pe lună; această simbrie se chemà listă civilă. Ce făcea el cu atâţia banĭ? da, pe icĭ pe colo, să cumpere pe cutare şi pe cutare ca să-l tragă în partea luĭ şi să se poată ţiné Domn. Un om adevěrat cinstit n'are trebuinţă de 150.000 leĭ ca să domnească, vieaţa este eftină într'această ţeară binecuvîntată de Dumneḑeŭ; ce e datoare ţeara să plătească Domnuluĭ atâţia banĭ, ca să se furlandisească el şi să se resfeţe în palaturĭ de aur, în patru-ḑecĭ

de calescĭ și să aibă o mulțime de slugĭ și altele? Acum Domnul să fie plătit cu cincĭ, șease miĭ de leĭ pe lună, căcĭ noĭ avem trebuință de un Domn, care să fie fratele nostru, iar nu să ne calce în picioare cu armăsariĭ luĭ, și să ne sperie cu bogățiile luĭ ce îĭ vin din sudoarea munciĭ noastre. Omul adevĕrat Român și patriot n'are trebuință de milioane și nu voesce a se face Domn pentru milioane, ci pentru a face țeara fericită, și fericirea țĕriĭ se face fără ca Domnul să aibă milioane. Iar din rĕmășița banilor ce ĭ-ar primì Vodă, se vor face maĭ bine școale, drumurĭ, și se va da săracilor și nenorociților ce varsă lacrămĭ de foc neavênd ce să mănânce.

Ioan. — „Art. 7. Responsabilitatea Ministrilor și a tutulor foncționarilor în foncția ce ocupă."

Popa Stoica. — Vornicul cel mare, care aduce la îndeplinire poruncile Domnuluĭ și hotărîrile obștesciĭ Adunărĭ întru toate lucrările din untru; Logofĕtul cel mare, care privighează și se îndeletnicesce cu lucrurile judecătorescĭ; Vistierul cel mare, care se îndeletnicesce cu baniĭ și cu socotelile țĕriĭ; Logofĕtul bisericesc saŭ al învĕțăturilor obștescĭ, care poruncesce în pricinĭ bisericescĭ și în pricinile școalelor; Postelnicul cel mare, care se înțelege cu Consulaturile Puterilor străine în pricinile sudiților; Șeful controluluĭ, care cercetează socotelile, cum și Șeful milițieĭ, se cheamă Ministri. Eĭ toțĭ se supun Domnuluĭ și poruncesc la alte autorităţĭ maĭ micĭ, însă maĭ înainte aceștĭ Ministri nu aveaŭ nicĭ o rĕspundere către nație; iar acum trebue să fie rĕspundĕtorĭ pentru toate faptele lor, dându-șĭ socoteala în obșteasca Adunare, când nația le-o va cere. O asemenea rĕspundere se va cere de la Domn până la cel maĭ mic slujbaș al țĕriĭ.

Ioan. — „Art. 8. Libertatea absolută a tiparuluĭ."

Popa Stoica. — Când tiparul este slobod, fie-care Român poate să strige în potriva asupririĭ și a înpilăriĭ, și este sigur ca toată lumea să-l audă și să i se facă dreptate. Prin tiparul slobod se îndrepteazǎ năravurile cele rele, căcĭ avem fie-care un glas ca să strigăm în protiva rĕuluĭ și celor rĕĭ. Maĭ nainte nu puteà scrie nimenĭ nimic în protiva tiranieĭ și în protiva abusurilor Guvernuluĭ. Acuma, dacă stăpânirea va face o nedreptate, noĭ vom strigà în protiva nedreptățiĭ ce a făcut, și atuncĭ stăpânirea va fi rĕspundĕtoare către nație.

Dacă însă nu vom puté dobândì slobodenia tiparuluĭ, apoĭ încetul cu încetul vom ajunge iar la apĕsare și la neputință de a strigà în protiva apĕsăriĭ.

No. 1.114.
1848
Iulie 26.

Către acestea, ca să nu se ocărască oamenii prin glasul tiparului, ceĭ nevinovațĭ ca și ceĭ vinovațĭ, se vor face legĭ ca să se pedepsească toțĭ aceia carĭ, fără dreptate, vor fi ocărît vre-o persoană saŭ vre-o autoritate. Dar nu trebue iar a perde din vedere un lucru, adică: numaĭ cel rĕŭ se teme de slobodenia tiparuluĭ, iar cel bun din potrivă o doresce.

Ioan. — „Art. 9. Orĭ-ce recompensă să vie de la patrie, prin representanțiĭ sĕĭ, iar nu de la Domn.“

Popa Stoica. — Înainte vreme, mĕĭ Oaneo, Vodă da caftanurĭ și gratificațiĭ, adică darurĭ în banĭ. Aceste darurĭ se făceaŭ maĭ totdeauna fără dreptate, căcĭ le da acelora ce nu făcuse nicĭ o ispravă, nicĭ un bine țĕriĭ, și sciĭ cum? Domnul aveà trebuință de un boer mare; ca să-l tragă în partea luĭ, îl cumpĕrà cu câte o gratificație, în vreme ce aceia carĭ ar fi meritat eraŭ depărtațĭ și nebăgațĭ în seamă. Slavă Domnuluĭ, caftane d'al de alea nu maĭ sînt, dar or să fie alte rĕsplătirĭ. Aceste rĕsplătirĭ să nu se maĭ facă de Domn, ci de obșteasca Adunare, și cu chipul acesta Domnul nu poate să-șĭ maĭ facă partidă de nisce oamenĭ ce vînd cugetul și țeara pentru banĭ, și prin urmare îl puĭ în stare de a nu maĭ puté face rĕŭ și a se întoarce timpul robieĭ și al abusurilor.

Ioan. — „Art. 10. Dreptul fie-căruĭ județ de a-șĭ alege dregĕtoriĭ sĕĭ, drept care purcede din dreptul poporuluĭ întreg de a-șĭ alege Domn.“

Popa Stoica. — Când se alege Domnul, se alege dintre Românĭ. Bine este, orĭ nu e bine?

Toțĭ. — Bine, prea bine!

Popa Stoica. — Precum alegĭ Domn român dintre Românĭ, trebue dar să alegĭ și slujbaș al unuĭ județ din județul acela, iar să nu-mĭ aducĭ un venetic, saŭ un coconaș din Bucurescĭ care, venind în județ, să nu-l tragă inima să facă nicĭ o îmbunătățire. Iar această alegere să se facă de către locuitoriĭ județuluĭ aceluia, căcĭ sîntem mâncațĭ noĭ de slujbașiĭ carĭ ni-ĭ trimite Stăpânirea din Bucurescĭ.

Ioan. — „Art. 11. Gardă națională.“ Ce o maĭ fi și asta, părinte?

Popa Stoica. — Nu e destul a avé legĭ drepte, ci trebue să scim a sprijinì drepturile ce se află în ființă și carĭ pot să ne facă fericițĭ. Așà, mâne, poĭmâne, o să începem să ne bucurăm de bunurile Constituțieĭ acesteia, însă abià ne-om dedulcì, și eată Constituția cade. Ca să nu cadă dar, trebue să se formeze o gvardie națională, adică un fel de streajă românească, alcătuită din aceĭ Ro-

mânĭ, carĭ vor binele țěriĭ lor, ca să sprijine drepturile țěriĭ și Constituția. Ast-fel dar, fie-ce Român să fie dator de la 20 de anĭ până la 50, să ieà parte într'această gvardie, adică câte-và ḑile pe an, să meargă cu pușca să păzească la un loc obștesc, să meargă asemenea când va fi trebuință să alerge spre apěrarea Constituțieĭ în potriva tiranilor; iar cele-lalte ḑile le va petrece acasă lucrând pentru dînsul ca tot-deauna. Așà este în toate țěrile lumiĭ luminate, și acela care nu voesce a luà parte întru aceasta, i se iea toate drepturile de Român. Aceasta este o îndatorire pentru toțĭ, de la cel maĭ mare până la cel maĭ mic.

No. 1.114. 1848 Iulie 26.

Ioan. — Bine părinte, să facem și asta, fiind-că dobândim, cum ḑicĭ sfinția ta, drepturĭ, și fiind-că vrem și noĭ să facem ce-và pentru țeară, căcĭ și noĭ sîntem Românĭ; eĭ, dar miliția ce o să facă?

Popa Stoica. — Miliția o să meargă la bătae, când țeara va avé răsboiŭ, asta este datoria militaruluĭ, a viteazuluĭ.

Ioan. — Așà înțeleg. (Citesce) „Art. 12. Emancipația mânăstirilor închinate."

Popa Stoica.—Sînt în Țeara-Românească o mulțime de mânăstirĭ închinate la sfîntul Munte din părțile Țěriĭ-Grecescĭ. Aceste mânăstirĭ înzestrate, Dumneḑeŭ scie cum, de moșiĭ noștri, aŭ unele până la un milion venit pe an. Baniĭ aceștia se trimit de-ĭ mănâncă călugăriĭ grecĭ, în Țeara-Grecească, și aduc mare pagubă țěriĭ noastre. De aceea, drept este ca ce e în Țeara-Grecească să fie grecesc, și ce e în Țeara-Românească să fie romănesc; de aceea dar veniturile acelor mânăstirĭ să rěmâe pe seama țěriĭ, fiind-că a venit vremea desrobiriĭ celor robite.

Pătrașcu. — Și asta e bună, dar am auḑit eŭ când m'am dus erĭ la târg, că n'o să se poată face una ca asta, fiind-că s'ar fi împotrivind Turcul.

Ioan. — Měĭ, tacĭ cu Turcul! da ce-ĭ pasă Turculuĭ d'al de astea?

Popa Stoica. — Lăsațĭ vorbele alea, eŭ am astă dată să vě tâlmăcesc Constituția, cât pentru al de alea om maĭ grăì. Ḑi, Oaneo.

Ioan. — „Art. 13. Emancipația clăcașilor ce se fac proprietarĭ prin despăgubire."

Popa Stoica. — Eată ce-và pentru noĭ. Va să ḑică să ni se erte claca, obăgia și să ni se deà un petic de pămînt, pentru care Stăpînirea să despăgubească pe proprietarĭ.

Ioan. — Nouě pogoane?

Popa Stoica. — Cine țĭ-a spus, gugule, de nouě pogoane; ob-

No. 1.114. 1848 Iulie 26.

ştească Adunare a ţěriĭ va hotărî numěrul pogoanelor ce trebue să ni se deà. Voĭ vedeţĭ cât este de dreaptă şi de sfîntă Constituţia, care eartă claca şi beilicurile şi dă săracului un petic de loc, însă sciţĭ ce cere naţia de la voĭ pentru aceasta? Când se făcù Constituţia, credeà fie-care că trebue să vě deà un petic de loc, căcĭ voĭ nu aveaţĭ decât treĭ coţĭ de pămînt ca să vě îngroape, şi cu aceasta să vě aducă la cunoscinţă şi într'o stare ca să iubiţĭ ţeara voastră Românească şi să o apěraţĭ de vrăjmaşĭ, apěrând casele şi pămînturile voastre. Eĭ bine, ce aţĭ face voĭ când ar veni o naţie străină să ne înghiţă? datoria voastră ar fi să săriţĭ cu toţiĭ, mic şi mare, să scăpaţĭ ţeara, căcĭ alt-fel lumea ar ḑice că nu vi s'a căḑut să vě deà nimic, şi ce v'a dat, v'a dat de pomană, de milă numaĭ. Am věḑut erĭ pe alde Năstase, alde Şerban şi alde Sobă, că se împotriviaŭ a primì lăncĭ ca să slujească în garda naţională; dacă eĭ se împotrivesc la asta, dar la vre-o împrejurare de a apěrà satul şi ţeara de vrăjmaşĭ? Atuncĭ n'o să rîḑă şi curcile de noĭ? O să ḑică toţĭ că nu ni s'a căḑut să fim şi noĭ cu casa noastră ohavnică, că nu ni s'a căḑut să ne erte obăgia şi claca, ci ni s'a căḑut să fim robĭ. Iar acela care va vorbì ast-fel, va ḑice oare adevěrul?

Ioan.—Moş popă, ĕla va ḑice adevěrul; dar nu trebue să creḑĭ că toată lumea e ca alde Năstase, Şerban şi Sobă; sciĭ că eĭ sînt nisce beţivĭ, şi chiar erĭ când n'aŭ vrut să primească lăncile, şi aŭ ḑis Logofětuluĭ că maĭ bine să plătească ḑece clăcĭ, decât să ieà el armă în mână, sciĭ, ḑic, că erà beat mort, de nu scià ce vorbesce. Cât pentru dînşiĭ, n'or maĭ luà nicĭ odată arma în mână, cât or luà ocaua cu vinişor; dar eŭ, uf! înainte! vrăjmaşul! foc!..... Mě bat cu toţiĭ draciĭ din iad, numaĭ să-mĭ deà ce se ḑice în hârtia asta.

(Citesce:) „Art. 14. Desrobirea Ţiganilor prin despăgubire."

Popa Stoica. — Este foarte dreaptă această măsură: un neam, care voesce să aibă robĭ, nu merită să fie slobod, ci rob el însuşĭ, căcĭ sufere robia. Dar Românul va să fie slobod şi, înţelegênd cât e de dulce libertatea, sloboade pe toţĭ robiĭ din ţeară. Ca să nu aducă însă pagubă stăpânilor de Ţiganĭ, Statul îĭ va despăgubì.

Ioan. — Şi asta îmĭ place, căcĭ ajunsese treaba de vindeà un Ţigan maĭ eftin decât un cal de saca boeresc. (Citesce:) „Art. 15. Representant al ţěriĭ la Constantinopol (Ţarigrad) dintre Românĭ."

Popa Stoica. — O ţeară trimite la altă ţeară câte un sol,

care înfățișează acolo unde se duce persoana Domnuluĭ, a Craiuluĭ sĕŭ, a Împĕratuluĭ care l-a trimis. El este însărcinat tot de odată cu căutarea trebilor supușilor din țeara luĭ, ce s'ar fi aflând locuind acolo, unde el este trimis sol. Aceștĭ solĭ ieaŭ adesea deosebite nume, după cum le este însărcinarea: uniĭ se numesc ambasadorĭ, consolĭ, agențĭ și altele. Noĭ nu avem însă nicăirĭ nicĭ un sol trimis, afară de solul saŭ agentul de la Țarigrad. Acest agent, trimis la Țarigrad pe lângă Sultanul, aveà datorie să deà haraciul țĕriĭ către Înalta Poartă, să îngrijească de interesele Românilor ce se duc acolo, și să înfățișeze la divanul turcesc orĭ-ce trebuință va avé țeara noastră de Țeara-Turcească. Dar până acum acest agent nu erà ales dintre Românĭ și, nefiind Român, nu-l dureà inima de țeara Românilor și făceà ce vreà el; iar Domnul nu puteà să-l scoață, căcĭ de multe orĭ chiar Domnul se temeà de dînsul. Acum însă el o să se aleagă dintre Românĭ, și dintre aceĭ Românĭ adevĕrațĭ și vrednicĭ.

Ioan. — (Citind:) „Art. 16. Instrucția egală și întreagă pentru tot Românul de amândouĕ sexele."

Popa Stoica. — Sînt țĕrĭ unde domnesce încă tirania și asuprirea. În țĕrile acele numaĭ fiul boeruluĭ are dreptul să învețe carte, iar nu și al săraculuĭ: într'adins ca săracul să nu se procopsească nicĭ odată și să ajungă de o potrivă cu boerul prin învĕțătură și meritul luĭ, ci să rĕmâe neprocopsit, ca să poată să-l asuprească, să-l chinuească, și se tem: căcĭ atuncĭ când omul este neînvĕțat este asemenea cu vitele, și ca vite se lasă să-l muncească și să-l împovere. Așà erà și pe aicĭ, fiind-că ce învĕțà boerul, nu învĕțà săracul, nefiind tot acele școale pentru toțĭ de o potrivă. Ast-fel Domnul trecut făcù o școală în limbă străină pentru feciorïĭ de boerĭ numaĭ și puse o taxă grea de banĭ pentru copilul ce erà să învețe, ca să nu poată săracul învĕțà, ci numaĭ cel bogat. Dar acuma fiul săraculuĭ va învĕțà de o potrivă cu fiul bogatuluĭ, fiind-că toțĭ Româniĭ sînt de o potrivă, asemenea trebue să învețe și fetele de o potrivă cu oameniĭ, fiind-că nu e drept muerile să rĕmâe în întuneric.

Ioan. — (Citind:) „Art. 17. Desființarea rangurilor titulare ce nu aŭ foncțiĭ."

Popa Stoica. — Înainte vreme Domnul aveà dreptul să deà slujbașilor rangurĭ; se împărțiaŭ în treĭ trepte, treapta 1-ĭ de la Agă până la Ban; treapta 2-a de la Paharnic la Clucer; a 3-lea de la Conțipist la Serdar. Aceste caftane se daŭ, după Regulament,

No. 1.114. 1848 Iulie 26.

celor ce ar fi slujit Statuluĭ; dar după cum se obicĭnuia, se da celor ce aveaŭ trecere la Ministri, la Domn; uniĭ le cumpĕraŭ cu 50, 100 și 200 galbenĭ rușfet, după cum erà și caftanul; altora le da pentru-că slujiaŭ în casa unuĭ boer mare, orĭ că sciaŭ să minţă, să pârască, să fure pentru eĭ și pentru Ministri. Un boer de neam mic nu puteà să ajungă maĭ nicĭ odată în treapta dintâiŭ, orĭ-câţĭ banĭ ar fi dat rușfet, orĭ-câte minciunĭ ar fi spus și orĭ-ce altă mișelie ar fi făcut. Boeriĭ ceĭ marĭ se purtaŭ cu ceĭ micĭ ca cu nisce slugĭ; ceĭ micĭ se închinaŭ înaintea celor marĭ ca la nisce stăpânĭ. După treapta ranguluĭ, unul treceà înaintea celuĭ-lalt, și aceasta se păzià cu sfinţenie. Muerile maĭ vîrtos ţineaŭ la caftane. Ast-fel erà un rîs să fi vĕḑut, pe la adunărĭ, pe la bisericĭ, cum o Serdărească, când o Pitărească îĭ eșià înainte la mir, alergà cu primejdia de a-șĭ rupe nasul, îĭ da brâncĭ, treceà înainte, aducêndu-ĭ aminte că ea e maĭ mare la rang, și alte asemenea secăturĭ ce făceaŭ naţia de bătae de joc a străinilor. Eĭ bine! toate astea aŭ lipsit cu Constituţia, și cu dînsele a lipsit batjocura și obrăznicia ciocoilor. Acum va fi cinstit de lume numaĭ acela ce va avé o purtare cinstită și vrednicie de om și de Român.

Ioan. — „Art. 18. Desfiinţarea pedepseĭ degradatoare cu bătae."

Popa Stoica.—A greșit un om ce-và, dacă erà boer nu-ĭ făceà nimic, dacă nu erà boer, adică dacă erà om de treabă, mi ţi-l băteà la spete. Acum nu maĭ este bătae pentru nicĭ un Român. Când un om începe a înţelege de cuvînt, nu maĭ e trebuinţă de o așà de barbară pedeapsă. Și acela ce ḑice că e rĕŭ să se desfiinţeze bătaia, înșelat este, căcĭ sînt și alte pedepse; este închisoarea, gloaba. Dar ḑic uniĭ că aceste din urmă ușurĭ sînt. Aceia mint, căcĭ dacă o sci el că o să-l închiḑă, o să-l despartă de nevastă și de copiĭ, ce are el maĭ scump în lume, apoĭ crede-mĕ, că maĭ mult o să se ferească a face rĕul decât dacă erà vorba de bătae. Asemenea ĭ-ar fi și cu gloaba, luĭ care nicĭ cămașă nu ĭ-a maĭ rĕmas. Și apoĭ când o fi și o fi, acum este, cum se ḑice, egalitate, și atuncĭ trebue să bată pe toţĭ fără osebire, de la plugar până la Ministru. Însă ce este maĭ bine, bătaia ducă-se de unde a venit cu Regulamentul cu tot.

Ioan. — „Art. 19. Desfiinţarea atât în faptă, cât și în vorbă a pedepseĭ cu moarte."

Popa Stoica. — Orĭ-ce crimă se săvîrșesce dintr'o pricină oare-care. Să cauţĭ dar a stârpi rĕul de unde isvoresce; dacă omorĭ ca să daĭ pildă, apoĭ află că slabă vieaţă, căcĭ de când e lumea tot

s'aŭ omorît criminaliĭ, și în deșert a fost, căcĭ pildă puținĭ aŭ luat. Apoĭ omul ce nu poate da vieață, nu se cade nicĭ să o ieȧ.

No. 1.114. 1848 Iulie 26.

Ioan. — „Art. 20. Așezăminte penitențiare pentru spĕlarea criminalilor de păcatele lor."

Popa Stoica. — Un om a făcut o crimă, orĭ din beție, orĭ din greșeală, orĭ din precugetare. Dacă a făcut-o din greșeală, pedeapsa e maĭ mică, dacă este cu precugetare, se pedepsesce strașnic. Însă nu e destul, trebue să se stârpească rĕul într'un om vinovat cu pedeapsa ce i se face, și aceasta nu se poate alt-fel decât făcêndu-se așezăminte unde, închiḑêndu-se vinovațiĭ, să li se deȧ toate mijloacele de a-l ispăși; să-l învețe carte, un meșteșug, ca să nu se apuce iar de mișeliĭ, când o eși din închisoare; iar maĭ nainte de toate, să i se îndrepteze judecata prin pilde frumoase și prin citirĭ de cărțĭ morale.

Ioan. — „Art. 21. Emancipația Israeliților și drepturĭ politice pentru orĭ-ce compatrioțĭ de altă credință."

Popa Stoica. — De orĭ-ce lege o fi un om, tot în Dumneḑeŭ crede. Evreiĭ, maĭ ales, sînt uniĭ născuțĭ eĭ, părințiĭ și moșiĭ lor aicĭ; aceștia sînt Românĭ, maĭ Românĭ decât mulțĭ Românĭ. Am vĕḑut Evreĭ armațĭ pentru scăparea țĕriĭ și Armenĭ, cum și alțĭ străinĭ, și mergênd să păzească la garda națională, și cu banĭ ajutând țeara; iar uniĭ Românĭ boerĭ, stând cu nepĕsare pe salteȧ și rîḑênd de oameniĭ ce iubesc țeara lor. De aceea să li se deȧ dreptul d'a fi și eĭ în slujbă și a fi privițĭ ca nisce cetățenĭ Românĭ, cum se obicĭnuesce la toate națiile luminate.

Acum toate aceste îmbunătățirĭ se vor face în Adunare obștească de aleșiĭ țĕriĭ, și când s'or pune ele în lucrare, această țeară va înflorì ca o grădină și vieața omuluĭ ca în raiŭ va trece aicĭ. Atuncĭ vor încetȧ plângerile dreptuluĭ și ciocoiul nu va maĭ suge sângele țĕranuluĭ! și va fi o frăție și o dragoste între toțĭ Româniĭ, încât toate neamurile vor râmnì la noĭ.

Corespondență din Galațĭ către „Allgemeine Zeitung" din Augsburg. No. 237. 1848. 24. VIII.

No. 1.115. 1848 Iulie 26.

Galatz.

Auch hier gibt's eine Partei der „Wühler", sie ist aber nicht entsprossen aus dem Schoos der Anarchisten, sondern sie stammt von jener Seite her, die „im Interesse der öffentlichen Ordnung" hier zu Lande mit den Waffen in der Hand intervenirte. Bekannte

No. 1.115. 1848 Iulie 26.

Hände bezahlen eine Anzahl Individuen, besonders Griechen, um der Reaction in die Hände zu arbeiten, theils durch ausgesprengte falsche Gerüchte, theils durch Hetzen der Bevölkerung gegen einander. Hier z. B. hiess es die Türken hätten Frauen und Mädchen entführt und über die Donau geschafft, Knaben geschändet, u. s. w. und doch ist von Allem dem Nichts wahr. Im Gegentheil beobachten die türkischen Truppen dahier eine bewundernswürdige Mannszucht. Diese falschen Gerüchte waren daher bloss darauf abgesehen bei den hiesigen Einwohnern Hass und Misstrauen gegen die Truppen des Sultans zu erwecken. In Braila hetzte man die Walachen und die Griechen gegen einander, wodurch es am vergangenen Dienstag zu einem blutigen Zusammenstoss, zwischen beiden Parteien kam. Die Griechen machten von ihren Waffen Gebrauch, wurden jedoch durch die Walachen, die mit Knütteln, langen Brennhölzern und Feuerbränden bewaffnet waren, in die Flucht geschlagen. Nachts legten die Griechen im Pferdestall der Caserne Feuer, das aber noch zur rechten Zeit entdeckt und gelöscht wurde. Gestern sollte eine Wiederholung der blutigen Scene statthaben. Während man nun aus Braila haufenweise nach Galatz flüchtete, gingen von hier eine bedeutende Zahl Griechen hinüber, wahrscheinlich um dort bei einem Krawall thätig zu sein. Da aber Rifaat Pascha und Talaat Effendi drohten, sie würden bei dem mindesten Unfug Braila durch türkisches Militär besetzen, so wurde die Ordnung nicht gestört. Der Secretär des griechischen Consulats in Braila ist zur Herbeiführung des Krawalls am vergangenen Dienstag besonders thätig gewesen. Es heisst allgemein er stehe im russischen Sold. Mehrere hochgestellte Bojaren der Walachei, als die Gebrüder Fürsten Soutzo, die H. H. Popescu, Bibescu (Bruder des Ex-Hospodars), u. a., alle der Reactionspartei angehörig, befinden sich in Galatz und haben häufige Conferenzen mit Herrn v. Kotzebue, dem russischen Generalconsul in Bucharest, welcher der dortigen Ereignisse wegen jene Stadt verlassen hat und sich jetzt in Galatz aufhält, wo er im Hause des griechischen Grosshändlers Pandja Argenti Sechiari und Comp. wohnt, und in den Stunden von 11 Uhr Nachts bis 3 Uhr Morgens häufige Besuche empfängt.

Nota luĭ Ion Ghica, Agentul Țĕriĭ-Românescĭ la Constantinopole, către Poartă.

No. 1.116. 1848 Iulie.

(Copie. Col. Ion Ghica.)

Des lettres que nous recevons de Bucarest représentent la position politique de ce pays comme fort inquiétante. Les membres du Gouvernement provisoire, ainsi que tous les hommes qui sont à la tête du mouvement actuel, sont disposés à toutes les concessions, mais le peuple ne l'est pas. La nation ne comprend pas toutes ces exigences politiques et, enhardie par le succès, elle est difficile à mener par ses chef eux-mêmes. La proclamation de S. E. Suleyman Pacha blesse l'amour propre des Valaques, elle n'est pas rédigée avec assez d'habileté et elle peut exciter un mécontentement, dont les Russes profiteraient. La Russie ne cherche qu'à amener une collision entre la Turquie et la Valachie. Elle trouvera des démocrates et des révolutionnaires qui pousseront les Valaques à quelque acte contre la S. Porte. On dit même qu'après que la proclamation de S. E. Suleyman Pacha a été connue de Mr. Kotzebue, il a, à l'instant, demandé que les troupes russes ne rentrent pas en Bessarabie, car il espère qu'elle causera des troubles en Valachie. Le danger est évident; on a affaire à la Russie, puissance qui n'agit qu'avec mauvaise foi; on a affaire aux masses, qu'on ne peut ni diriger, ni modérer toujours comme on le veut. Il est donc urgent que la S. Porte ordonne à ses commissaires le plus tôt possible de faire tenir par ce commissaire aux Valaques un langage non seulement bienveillant par le fond, mais qui ne blesse point par la forme. A notre avis, on peut concilier ces deux choses, ayant surtout en vue que c'est pour le bien de l'Empire otoman, autant que pour celui de la Valachie. La preuve de la bonne volonté des Valaques est dans l'empressement qu'a mis le Gouvernement provisoire à envoyer une députation au devant de S. E. Suleyman Pacha à Rouchtchouk et dans l'accueil qu'on a fait à son secrétaire, Mr. Tinguir-Oglou, à Bucarest: dans cette capitale, on n'entendait que des cris d'allégresse pour S. M. I. le Sultan.

On nous écrit de Galatz que des soupçons commencent à planer sur S. Ex. Talaat Effendi, que par l'intermédiaire d'un certain Mr. Soutzaki il s'est entendu non seulement avec le Prince Stourza, mais même avec le Consul russe Mr. Kotzebue. On dit même qu'il a pris quatorze mille ducats. Nous donnons ceci comme un ren-

No. 1.116. 1848 Iulie.

seignement, sans être nullement convaincu que cela est vrai; mais (il) peut donner un moyen de surveillance à la S. Porte.

Les troupes russes ne sont pas sorties de la Moldavie et le bruit court qu'il en reviendra de nouvelles, car on pressent une révolution en Valachie. Plus de quatre cents soldats russes ont déserté; un seul a été pris et fusillé à Berlad.

No. 1.117. 1848 Iulie 27.

Adresa No. 4.547 a Ministeruluĭ trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Românescĭ către Administraţiunea de Dâmboviţa.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 268.)

Administratoruluĭ judeţuluĭ Dâmboviţa.

Luându-se sciinţă că d. Michail Vlădescu, locuitor în jud. Dâmboviţa, nu încetează de a contribuì şi d'a dreptul şi prin alţiĭ întru aţâţarea oamenilor prin felurite uneltite de dînsul calomniĭ şi neadevĕrurĭ în potriva dispoziţiilor Guvernuluĭ şi a nouĕlor instituţiĭ, se scrie d-tale ca îndată să ridicĭ pe numitul de unde se va fi aflând şi să-l trimiţĭ aicĭ în Capitală, spre a se înfăţişà la subtiscălitul.

N. G.

No. 4.547.

No. 1.118. 1848 Iulie 27.

Raportul No. 4 al Comisaruluĭ de Teleorman Andreĭ Daniil către Ministerul trebilor din Lăuntru al Ţĕriĭ-Româneścĭ.

(Orig. Arch. M. de Interne. Dos. No. 261.)

Dreptate, Frăţie.

D-luĭ Ministru al trebilor din Năuntru.

Sub-însemnatul, orînduit Comisar extraordinar de către onorabilul Guvern provisoriŭ în districtul Teleorman, potrivit instrucţiilor ce ni s'aŭ dat întru aceasta, m'am şi preumblat în toată plasa Teleorman dimpreună cu d-luĭ Subt-administratorul plăşiĭ d. Ioan Copcea, pentru a căruia activitate întru a insuflà locuitorilor acel amor sfînt de libertate şi a-ĭ face să cunoască ale lor datoriĭ atât către stăpânire, cât şi către proprietarĭ şi arendaşĭ, nu putuĭ să tac fără a mărturisì că este vrednică de laudă; patru-ḑecĭ şi douĕ de sate se supuseră prin însăşĭ bună voe a lor împreună cu proprietariĭ şi arendaşiĭ la chemarea ce le-am făcut spre a fi faţă la solemnitatea ce, la maĭ multe bisericĭ, după apropierea satelor, se

No. 1.118. 1848 Iulie 27.

făcù treptat, păziră cel maĭ mare respect atât în vremea citiriĭ sfeștanieĭ cât și a cuvîntărilor i citirea proclamațiilor din parte-mĭ, necontenit slobodiaŭ glasurĭ de mulțumire, iar la înălțarea stindartuluĭ tricolor peste locul unde se ardeaŭ exemplarele ce s'aŭ fost împărțit cu puțin înainte de fostul Guvern și de infama Căimăcămie d'o ḑi, miĭ de aclamațiĭ de bucurie se rostiaŭ din gurile tuturor, ast-fel și datoriile lor către proprietarĭ și arendașĭ începură a le împlinì fără împrotivire.

La două sate însă, și anume Tătărescĭĭ-de-sus, proprietatea d. C. Belu, și Zlotescĭĭ-Moșteneasca, aflaĭ pe locuitorĭ prea întărâtațĭ în ale lor duhurĭ. Merserăm Duminecă, în 25, la satul Tătărescĭĭ-de-sus, poftirăm pe preotul de acolo, anume Badea Duhovnicul (om brav și de duhul Constituțieĭ), a face sfeștanie la acea biserică, puse dimpreună cu Logofĕtul satuluĭ pe dată în lucrare, învitarăm pe locuitorĭ să vie, dar nimenĭ n'a voit, ci numaĭ din învecinatele două sate, Tătărescĭĭ-de-jos și Trăsnitu, veniră. După citirea sfeștanieĭ, în mijlocul cuvîntărilor ce făceam, ne pomenirăm cu vr'o patruḑecĭ de locuitorĭ aceluĭ sat, că vin asupră-ne într'armațĭ cu ciomege, pregătițĭ încă de dimineață și bĕuțĭ la cârciumă cu vin, poate dat de către învitătorul lor. Ne opriră cu amerințărĭ din lucrare, voiră să pue mâna pe preot și pe Logofĕtul satuluĭ, ne silirăm cu felurĭ de cuvinte îmblânḑitoare și d'abià potolirăm a lor furie, carĭ în cele din urmă, cunoscêndu-șĭ a lor greșeală, se mărturisiră că fură învitațĭ de alțiĭ, fără a le numì numele, și așà ne deteră ascultare și la cele ce maĭ rĕmăsese a le face cunoscut, și la câte alte împrejurarea a cerut de trebuință a-ĭ povățuì. Noĭ de cu seară însă fuserăm înscĭințațĭ atât de dorobanțul ce s'a fost trimis a-ĭ vestì spre a se adunà, cât și de preotul de acolo cu Logofĕtul, ce veniseră la tact a ne arătà că aceĭ locuitorĭ, precum și Zlotescĭĭ, sînt întărâtațĭ în protiva Constituțieĭ, ceĭ dintâĭ de arendașul de acolo d. Ștefanachi Paleologu și de frate-sĕŭ Nae Paleologu, fostul Polițaiŭ la Turnu și sgonit de acolo tot pentru nisce asemenea urmărĭ, carele chiar în ḑiua aceea sosise la sat și peste puțin se vorbesce să vie la Bucurescĭ, înfricoșându-se locuitoriĭ că de ne vor primì și eĭ precum cele-lalte sate, se vor tăià de Turcĭ și altele; iar ceĭ d'al doilea de d-l Ioan Zlotescu, pentru care am aflat că are și darul bețieĭ. Întru adevĕr că a doua ḑi mergênd aflarăm pe amândoĭ frațiĭ acolo, carĭ în a noastră presență se arătară indiferențĭ și neutri într'o parte și alta.

În urma dar acestor întîmplărĭ, pe dată prin înțelegere cu

No. 1.118. 1848 Iulie 27. d-luĭ Subt-administratorul puserăm la cale schimbarea aleşilor dintr'acel sat Tătărăsciĭ, fiind şi eĭ din ceĭ oposanţĭ, însemnarăm pe treĭ din locuitoriĭ ce se vĕdură în capul celor-lalţĭ, şi anume: Sandu Gunescu, fostul într'o vreme dorobanţ, Oprea Cârciumaru, Radu Olteanu, ca să-ĭ supunem şi pe dînşiĭ la măsurĭ infrânătoare. Pentru d-niĭ insă Ştefănachi şi Nae Paleologu fraţiĭ, pentru acel Ioan Zlotescu, am făcut cunoscut d. Administrator, cerênd ca fără zăbavă să pue la cale măsurile cuviinciόse spre a lor înfrânare, a nu se maĭ întinde cu rĕul de a îndărătnici pe săteni din supunerea ce se cuvine a da Stăpînirii, maĭ cu seamă că după decretul cu No. 258, la 9 Avgust este să se facă prin sate şi alegerea alegĕtorilor pentru deputaţiĭ obştesciĭ Adunărĭ constituante.

Am făcut încă cunoscut d. Administrator, că prin sate aflaĭ că se preumblă vr'o câţĭ-và Turcĭ (treĭ-patru) căruţaşĭ, subt nume de neguţătorĭ, înarmaţĭ, pricinuind spaimă locuitorilor, urmare ce nu e ertată prin tractate.

Sînteţĭ rugat, Domnule Ministru, dacă întru ceea-ce se atinge de alegerea alegĕtorilor şi a deputaţilor obştesciĭ Adunărĭ se va fi făcut vre-o modificaţie de cele descrise în obştitul decret cu No. 258, să binevoiţĭ a pune la cale să mi se împărtăşească cât maĭ curînd, ca nu cum-và, zăbovindu-se peste cele ce se vor pune la cale după arătatul decret, să se pricinuească vre-o turburare locuitorilor, fiind-că pe când am sosit în plasă, d-luĭ Sub-administratorul, după o poruncă a d-luĭ Administrator, pregătià câte unul de fie-care sat a pornì la Turnu, pentru a se aflà la 25 ale acesteĭ lunĭ acolo, subt cuvînt de a fi alegĕtorĭ de deputaţĭ, iar eŭ, avênd în vedere pomenitul decret, le-am făcut cunoscut cele descrise într'însul, după care acum şi stăruesc a se pune la cale întocmaĭ. După îndatorirea dar pusă asupră-mĭ, cu cinste supuiŭ aceste în cunoscinţa Domnieĭ-Voastre.

Salutare, frăţie.

Plasa Teleorman.

No. 4. Andreĭ Daniil.

(Resoluţie): Să se scrie Administratoruluĭ de Teleorman, că asupra satelor şi persoanelor aicĭ însemnate că se arată cu împotrivire, să ieà măsurĭ pentru a lor chemare la supunere şi la cunoscinţa întocmirilor de acum; să poprească a nu se preumblà în judeţ Turcĭ înarmaţĭ, făcêndu-le băgare de seamă, că urmarea lor, fiind în potriva orînduelilor, nu poate fi îngăduită şi va silì pe acest Minister a luà măsurĭ ce le va aduce nemulţumirĭ şi rĕspundere. Tot de odată să se comunice acestuĭ Comisar şi ḑilele hotărîte prin cea din urmă poruncă pentru alegerea deputaţilor primarĭ şi definitivĭ.. — Avg. 5.

No. 1 119.
1848
Iulie 27.

Adeverința No. 37 a Generalului Magheru despre primirea unor munițiuni de la Administrațiunea districtului Mehedinți.

(Conc. Acad.)

Dreptate, frăție.

Primindu-se de la Administrația districtului Mehedinți cincĭ-ḑecĭ și opt topurĭ fișicurĭ de praf paler și șeapte topurĭ cu praf turcesc, peste tot șaĭ-ḑecĭ și cincĭ, și nouĕ-ḑecĭ cremenĭ de pușcă, spre dovadă s'a dat aceasta.

No. 37.

No. 1.120.
1848
Iulie 27.

Notiță după „Le Siècle". 1848. 8. VIII.

Provinces Danubiennes.

On lit dans la „Gazette de Vienne":

„Le bruit s'est répandu que le gouvernement russe a désapprouvé l'entrée des troupes dans les Principautés du Danube, ordonnée par le Général Duhamel et le Consul de Kotzebue, et l'on prétend même que toutes les troupes russes se remettront en marche le 27 pour la Bessarabie. Il régnait à Bucarest le 20 une parfaite tranquillité, et les affaires du gouvernement avaient leur cours noninterrompu.

No. 1.121.
1848
Iulie 27.

Articol din „Popolul Suveran". No. 13. 1848. 28. VII.

Situația presentă a lucrărilor cere cea maĭ mare a noastră atenție asupra mijloacelor d'a eși la resultatul dorit de toțĭ. Este adevĕrat că o minoritate foarte mică s'ar bucurà de rĕul țĕriĭ; pe aceștia ĭĭ scie lumea că sînt oamenĭ plătițĭ de vrăjmașiĭ noștriĭ din afară, saŭ Românĭ păcătoșĭ carĭ, norocițĭ fără merite, se tem că într'un regim unde dreptatea și frăția sînt proclamate pentru toată lumea, o să rĕmâe muritorĭ de foame, saŭ uitațĭ și desprețuițĭ. Ce poate însă numĕrul lor pe lângă mulțimea poporuluĭ, care în unanimitate cere Constituția și care o cere cu o stăruință demnă de un popor mare? Și scițĭ care este puterea acestuĭ popor? Ea stă în dreptul sĕŭ de autonomie, în lipsa de arme împlinite cu o stăruință tare și în simpatia și interesul cu care occidentul privesce causa Principatelor Danubiene, care este motivul primar al desle-

No. 1.121. 1848 Iulie 27.

găriĭ chestiuniĭ orientuluĭ. Apoĭ, printre acest popor, sînt junĭ ale cărora inimĭ, inspirate negreşit de geniul mântuitor al patrieĭ, s'aŭ aprins de un foc ce nu-l vor stinge nicĭ chiar baionetele vrăjmaşe. Acolo, acolo se va conservà focul naţional, chiar când causa ar fi înecată de torente inemice şi cutropitoare.

Ex. S. Suleiman Paşa, după ce, prin scrisoarea ce s'a citit în Mitropolie, insultă elita naţieĭ, cere ca Guvernul provisoriŭ să se numească Locotenenţă de Domnie. I se face astă concesie; dar nu se mulţumesce acì, şi maĭ cere ca în loc de şease să fie treĭ. Nu ne place astă fisionomie a Căimăcămieĭ ce atâta urîm, şi sîntem în drept şi în putere a face o protestaţie forte la aceste măsurĭ ce ne ridică toată încrederea ce am avut în binevoinţa Înalteĭ Porţĭ. Să nu ne lăsăm să ne amăgim nicĭ de promisiĭ poetice, nicĭ de amenințărĭ nedrepte. Causa noastră, fraţilor, este sacră, să ne silim dar s'o simţim bine şi s'o apĕrăm cu bărbăţie, şi fiţĭ sigurĭ că Înalta Poartă, a căreia fericire este strîns legată de a noastră, nu va voì a noastră nefericire, adică: Regulamentul saŭ Constituţia escamotată. Sînt uniĭ de părere ca să facem şi această ultimă concesie. S'o facem, dar numaĭ subt condiţia că Constituţia va rĕmâné inviolabilă, că cu aceasta ceĭ ce tratează cu noĭ nu vor pretinde a fi dobândit dreptul de a tratà cu o Căimăcămie, saŭ cel puţin dreptul de a înaintà din concesie în concesie. Nouĕ nu ne pare aşà de frumos ca tractaţiile noastre cu Ex. S. Suleiman Paşa să înceapă de la concesiĭ până a nu se pronunţà hotărît pentru Constituţie. Să nu uităm că prin dese concesiĭ şi uniĭ şi alţiĭ ne-ar luà drept oamenĭ nehotărîţĭ şi vrăjmaşiĭ din întru ar găsì ocasie să explice lucrurile în multe modurĭ urîcioase. Să nu uităm încă că libertatea tiparuluĭ, gvardia naţională şi întinderea largă şi nelimitată a dreptuluĭ de alegere pentru composiţia Adunăriĭ generale sînt singura chezăşuire a Constituţieĭ; prin urmare că fără de dînsele Constituţia ar fi tot-deauna în pericol de a fi escamotată de oameniĭ rĕĭ.

Acum e maĭ mult decât orĭ când timpul să lăsăm la o parte orĭ-ce intrigĭ şi interese personale, să uităm cu totul trecutul, să ne unim într'un cuget, într'o voinţă: Unirea este sufletul popoarelor, şi maĭ cu seamă în timpĭ ca aceştia; căcĭ cine ne-a făcut maĭ toate relele până acum? Neunirea ce sta între noĭ din patimĭ şi interese, ce nu ne făceà onoare. Să ne unim dar, fraţilor, şi să fim sigurĭ că printr'o unire strînsă la o singură şi dreaptă voinţă,

vom fi în stare a dovedi lumiĭ întregĭ că merităm binefacerile ce rechemăm Constituţieĭ noastre.

No. 1.121.
1848
Iulie 27.

Notă din „Pruncul Român". No. 19. 1848. 27. VII.

No. 1.122.
1848
Iulie 27.

Aflăm de la Giurgiŭ că deputaţia, care din Capitală s'a dus acolo ca să înfăţişeze E. S. luĭ Sueiman Paşa o protestaţie a poporuluĭ Român în protiva ocupaţieĭ teritoriuluĭ nostru de trupele otomane, a fost primită foarte bine de către E. S. Însă după scirile ce avem, acea primire bună a fost numaĭ un mijloc ca acela al spiţerilor, când poleesc hapurile otrăvitoare, dar ce ne pasă; dacă petiţia, iscălită de maĭ mult de 30.000 numaĭ din Capitală, nu va face efectul eĭ, atuncĭ aceĭ Românĭ ce sciură să rupă lanţurĭ de 18 veacurĭ, vor sci negreşit să astupe şi tunurile străinilor cu dreptatea şi cu credinţa lor.

TABELA CHRONOLOGICĂ A ACTELOR.